Un science fiction ideal pentru cei care au citit *Jocul lui Ender*, *Jocurile foamei* sau *Infanteria stelară*.

J. PATRICK BLACK

ORAȘUL NOUĂ ÎN FLĂCĂRI

Primul volum din seria Ciocnirea Tărâmurilor

NAUTILUS

J. PATRICK BLACK a fost barman, avocat într-un orăşel, constructor şi animator în parcuri de distracţie, în tot acest timp ducând în secret o a doua viaţă, cea de scriitor de ficţiune. Acum literatura îi este profesie, dar tot se mai întoarce uneori şi la profesiile anterioare. Locuieşte în Boston, Massachusetts, unde îi place să viziteze oceanul. *Oraşul Nouă în flăcări* este primul lui roman.

J. PATRICK BLACK

ORAŞUL NOUĂ ÎN FLĂCĂRI

Seria Ciocnirea Tărâmurilor, partea I

Original: *NINTH CITY BURNING* (2016)

Traducere din limba engleză:
LIVIU SZÖKE

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA

2017

Pentru tine.
Da, pentru tine, cel care citeşti aceste cuvinte chiar acum.
Cartea aceasta a fost scrisă pentru tine.
Iat-o!

Mulţumiri

Lista oamenilor cărora li se datorează existenţa acestei cărţi ar putea umple cu uşurinţă un volum de două ori mai masiv. Câţiva totuşi trebuie neapărat menţionaţi:

Prietenii şi familia mea, în special mama şi surorile mele, pentru înţelegere şi răbdare şi pentru că mi-au dăruit toată încurajarea pe care am fost dispus s-o accept.

Kirby Kim, a cărui influenţă în apariţia acestei cărţi trece cu mult dincolo de îndatoririle obişnuite ale unui agent; sfaturile sale inteligente şi ochiul critic extrem de ascuţit au dus la crearea unui produs cu mult peste ceea ce aş fi putut eu crea de unul singur. Prefer să nu mă gândesc unde aş fi ajuns fără entuziasmul, răbdarea, diplomaţia şi talentul său nemăsurate.

Brenna English-Loeb, pentru reflecţii şi sugestii, care m-au ajutat să modelez această poveste încă de la început.

Lui John Cassir, a cărui ghidare şi înţelepciune m-au făcut să mă simt ca acasă pe tărâmurile necunoscute din mass-media.

Jessica Wade, editor şi vrăjitor literar; capacitatea sa de-a înţelege cărţile este uneori atât de profundă încât frizează telepatia, iar datorită abilităţii sale nemaipomenite a devenit această cartea ceea ce s-a dorit încă de la început. Ea m-a călăuzit, determinându-mă să iau anumite decizii dure, care au dus în final la o idee câştigătoare, şi mi-a permis, în stilul ei plin de căldură, să cred că, în final, mie îmi aparţine totul.

Isabel Farhi şi Julie Mianecki, voci calde, chiar dacă eu mă comportam ca un delincvent cu sarcinile care mi se atribuiau.

Tim Durbin, care şi-a rupt din timp pentru a scurta anumite lucruri.

Adam Auerbach, pentru minunatul design al copertei, şi Matthew Griffin, pentru o imagine splendidă.

Sara Schwager, care mi-a furnizat cuvintele potrivite (corecte) acolo unde acestea lipseau sau nu-şi aveau rostul

şi pentru alte câteva încurajări primite cu braţele deschise.

Alexis Nixon, care m-a ajutat să mă fac auzit într-o lume prea zgomotoasă.

Ritsuko Okumura, care m-a condus în ţinuturi îndepărtate.

Şi toţi oamenii de la Ace, Berkley şi Penguin Random House, care, deşi nu i-am văzut niciodată la treabă, au jucat un rol esenţial în apariţia acestei cărţi.

Partea întâi

MULTIPLICAREA IMPOSIBILITĂŢILOR

1
JAX

Testarea a început doar de câteva minute când se pornesc sirenele, iar primul lucru pe care-l simt e uşurare, chiar dacă ştiu că este un sentiment profund greşit, un sentiment pe care în niciun caz n-ar trebui să-l am acum. Încă-mi amintesc panica şi teroarea care mă cuprindeau când auzeam sirenele de atac atmosfer-invaziv, semnalul că oraşul nostru e atacat. Şi ştiu foarte bine cum se simt copiii din jurul meu în aceste clipe. Însă pentru mine lucrurile stau cu totul altfel acum. Odată cu trecerea primului şoc provocat de vaietul sirenelor, e adevărat că începe să-mi fie şi mie teamă, însă nu mai este vorba de acelaşi gen de teamă pe care o simţeam odată. E mai degrabă teama că i-aş putea dezamăgi pe toţi, chiar dacă nu este cel mai rău lucru posibil, deşi ştiu sigur că lucrurile s-ar putea complica. Dar o clipă, doar o clipă, am simţit uşurare, fiindcă nu sunt complet pregătit pentru acest test şi ştiu că e o nebunie să-şi spună cineva: *O, minunat! Nu va mai trebui să dau testul, căci toată lumea urmează să moară.*

Nu sunt un elev slab, să ştiţi. Nici măcar la biologie, subiectul testului de astăzi, adică fotosinteza, care înseamnă că plantele transformă lumina soarelui în energie. Problema e că, ori de câte ori mă aşez într-un loc ca să învăţ, sfârşesc prin a mă apuca de citit *Regulamentul Academiei.* Nu este o carte groasă, dar, de fiecare dată când o termin, ajung să o iau de la început, de parcă, dacă aş mai citi-o încă o dată, aş putea găsi răspunsul de care am nevoie. De parcă l-aş fi ratat de fiecare dată, în cele o sută de milioane de ocazii în care am citit-o. Însă, deşi *Regulamentul* conţine toate regulile de conduită la Academie, nu dezvăluie şi cel mai important lucru pe care vreau să-l aflu. O, şi să ştiţi că nici nu scrie nimic despre fotosinteză.

— Creioanele jos, Cadeţi!

Ea este Danyee, retorul nostru. Le predă biologie, fizică şi mecanică iraţională tuturor celor care învaţă în Clasa a Şasea, Secţiunea E. Se plimba printre şirurile de bănci, privind peste umărul fiecăruia, dar, în clipa când s-a auzit sirena, a pornit spre partea din faţă a încăperii.

— Vă rog să vă aliniaţi în faţa uşii! rosteşte cu o voce calmă, aproape încurajatoare, de parcă am avea de-a face cu o oră obişnuită de curs.

De peste tot se aude scârţâitul scaunelor pe podea când sunt trase de sub bănci. Undeva, în spatele clasei, o fată scoate un chiţăit de spaimă: mâzgăleşte mai departe cu creionul. Îl trânteşte jos cu o plesnitură, de parcă ar vrea să omoare cu el o muscă, apoi îşi roteşte ochii în toate părţile, ca să vadă dacă şi-a dat seama cineva. Cu toţii ne-am dat seama, inclusiv Retorul Danyee, care o ia pe fată de mână şi o conduce până la şirul de Cadeţi format în faţa uşii. Folosirea unui creion modificat în timpul oricărui tip de test este complet împotriva regulilor, lucru pe care oricine a citit *Regulamentul Academiei* ar trebui să-l ştie. Într-o zi normală, fata asta ar fi intrat într-o belea cât ea de mare, însă nu şi astăzi. Retorul Danyee, de obicei destul de dură, o strânge de mână ca s-o liniştească, apoi o zoreşte să intre în şir. Dacă vor mai fi şi mâine în viaţă, vor putea discuta pe îndelete despre pedepse.

Eu sunt Cadetul 6-E-12, însemnând Clasa a Şasea, Secţiunea E, Locul Doisprezece, aşa că mă aşez al doisprezecelea de la uşă. În timp ce mă deplasez de-a lungul şirului, îi pot simţi pe ceilalţi Cadeţi urmărindu-mă – nu mă privesc direct, pentru că trebuie să stai cu privirea aţintită în faţă când eşti în formaţie, ci cu coada ochiului. Am aceeaşi uniformă gri ca restul Cadeţilor, iar pe guler am aceiaşi şase sâmburi negri ca toţi cei din Clasa a Şasea, numai că nicio persoană din acest oraş nu m-ar putea confunda cu un copil normal. Simbolul pe care-l port la gât, un cerc auriu ce încadrează un alt cerc, este doar un avertisment. În timpul orelor de curs, se presupune că toţi trebuie să se comporte ca şi cum aş fi un elev obişnuit al Academiei, dar toţi pot face un singur lucru: să se prefacă.

De-a lungul ultimelor câteva luni am ajuns să mă obişnuiesc cu felul în care mă privesc ceilalţi, să ignor şuşotelile pe care le aud oriunde m-aş afla. Ofiţerii adevăraţi se opresc şi mă salută ori mă felicită sau mă întreabă dacă le permit să-mi strângă mâna. Mi-am făcut o mulţime de prieteni de când am început Şcoala de Retorică, iar prietenii dinainte mi-au rămas în continuare prieteni. De obicei, copiii din Secţiunea E par mândri că mă au printre ei. Însă nu şi astăzi. Astăzi lucrurile stau diferit. Astăzi toată lumea este neliniştită. Ştiu cu toţii că, nu peste mult timp, vieţile lor ar putea depinde de mine.

Dintre toţi copiii de unsprezece şi doisprezece ani care s-au întors din Izolator, eu sunt singurul care s-a dovedit a fi fontanus şi, fiind cel mai tânăr fontanus din oraş, este de datoria mea să-i apăr pe ceilalţi în timpul unui atac. Ultima redută a apărării. În zece minute, tot Oraşul Nouă ar putea dispărea, iar eu va trebui să lupt, să apăr pe oricine ar putea supravieţui. De aceea mă privesc în acest fel Cadeţii acum: se întreabă dacă-şi pot încredinţa vieţile în mâinile mele, în mâinile unui copil cu nas lung şi păr castaniu murdar şi creţ, destul de slăbănog şi cam bondoc, care se situează pe la mijlocul clasei când vine vorba de tracţiuni şi de flotări, iar când vine vorba de alergarea de cinci kilometri… mai bine nici nu întrebaţi. Un băiat care de fapt n-a fost niciodată prea bun la ceva. Ei îl văd pe acelaşi Jax pe care-l ştiu de doisprezece ani, doar că acum se cere din partea mea să-i feresc de o distrugere completă. Chiar şi Retorul Danyee pare încordată. N-o învinovăţesc: Şi eu aş vrea să nu depindă toţi de mine.

Când toţi Cadeţii din Secţiunea E s-au aşezat la rând, Danyee deschide uşa şi ieşim cu toţii din clasă, formând două coloane de câte zece, toţi mişcându-ne în ordine, simultan. Practic, fiecare dintre noi s-a aflat în faţa unor atacuri atmosfer-invazive de când a învăţat să meargă. Ca secţiune, cel mai bun timp al nostru de a ajunge din clasă la adăpost este de trei minute şi patruzeci şi două de secunde. Totul pare atât de familiar, încât aproape că uit că acum e pe bune. Aproape, dar nu de tot.

Holul Aripii de Est e plin cu secţiuni identice cu a noastră, copii mergând în linişte doi câte doi, cu un retor în frunte. Retorii ies în evidenţă datorită uniformele negre de legionari şi din cauză că sunt mai în vârstă decât noi, având în jur de douăzeci de ani, majoritatea, la fel ca şi Danyee. Unii retori, precum cei pentru clasele mai mari, sunt chiar şi mai în vârstă de-atât, însă nu şi cei care se ocupă de Dodo, termenul general atribuit de Academie celor din clasa a şasea. Se spune că retorilor nu li se permite să-i mai înveţe pe copiii mai mici ce să facă după ce au efectuat deja primul tur.

Nimeni nu vorbeşte şi nimeni nu priveşte în nicio altă direcţie decât înainte; singurul sunet îl reprezintă pocnetele scoase de pantofii noştri daţi de Academie şi vaierul sirenei de atac. Sirena este un artificiu, construit astfel încât să fie aproape imposibil de ignorat, un sunet ce pare că provine direct din aer, aşa cum cade şi se adună apa pe fundul unui pahar. Uneori mă întreb dacă ar putea fi un vaiet adevărat – unul scos de cineva care chiar ţipă. Aşa funcţionează artificiile: Oricât de precis ar fi construite, nu poţi fi niciodată sigur la ce vor folosi.

Urmăm şuvoiul de Cadeţi de-a lungul unui şir larg de trepte din piatră prin Aripa de Est, până ajungem la nivelul solului, însă, în timp ce toată lumea continuă să se îndrepte către nivelurile inferioare, pe noi Danyee ne conduce în foaierul principal. Ne spune să ne oprim în dreptul unei arcade înalte de piatră, care arată precum canaturile unei uşi enorme, blocată însă cu o lespede de piatră uriaşă, a cărei suprafaţă translucidă pâlpâie slab de la lumina de afară.

— Adjutantul Secţiunii E, spune ea, întorcându-se cu faţa spre noi. Raportează!

Elessa iese din rând şi vine în faţa noastră.

— Cadet adjutant Elessa raportează, doamnă, rosteşte ea. Clasa a Şasea, Secţiunea E se prezintă în formaţie completă şi în condiţie bună.

În prima noastră zi la Şcoala de Retorică, când Danyee ne-a spus să ne alegem un adjutant de secţiune, toată

lumea a fost sigură că Bomar va fi cel ales. La evaluările de admitere preliminare de la Şcoală, Bomar a înregistrat cel mai mare scor dintre toţi la capacitatea de conducere. „Nouăzeci şi şapte la sută”, ne tot repeta de zece ori pe zi, în caz că ar fi uitat cineva. Bomar a hotărât în sinea sa că un scor mare înseamnă că, orice şi-ar dori el să facă, e un bun conducător; când luam prânzul, îi plăcea să le ordone oamenilor să-i dea lui raţiile de desert „pentru binele secţiunii”. Elessa a fost prima care a spus ceea ce ştiam deja cu toţii: că şcoala ar fi un loc mizerabil cu Bomar ca adjutant. Alegerea a fost firească după aceea. Elessa este inteligentă şi organizată şi poate face un număr incredibil de tracţiuni. Când a sosit momentul să votăm, a câştigat cu 19-1. Elessa pare să ştie întotdeauna ce trebuie făcut – ar fi o fontana excelentă, pariez. În locul ei, însă, Oraşul Nouă s-a ales cu mine.

— Secţiunea E îţi aparţine, îi spune Danyee Elessei. Condu-ţi Cadeţii la Adăpostul Aripii de Est şi raportează-i Centurionului Aspirant!

— Da, doamnă.

Elessa se întoarce pe călcâie, ca să fie cu faţa la noi.

— Cadeţi, cu mine! ne ordonă, apoi o ia din loc.

Ceilalţi Cadeţi ai Secţiunii E o urmează, numai eu rămân pe loc.

Danyee încuviinţează din cap şi chiar îmi zâmbeşte uşor, apoi se apropie de arcadă, cu zidul ei imens de piatră. În timp ce se apropie, o umbră întunecată îşi face apariţia pe suprafaţa albă: conturul unui bărbat, asemănător cu umbra cuiva care aşteaptă de partea cealaltă. Acesta întinde o mână şi ne face semn să ne oprim, iar o voce răsună de dincolo de zid:

— O alertă de atac atmosfer-invaziv este în desfăşurare, aud vocea spunând, o voce ce se aseamănă cu un bubuit adânc, care pare că reverberează în acelaşi fel în care o face sirena ce încă vuieşte afară. Academia Oraşului Nouă este închisă până la noi ordine. Tot personalul trebuie să se prezinte la adăposturile desemnate. Acesta nu este un exerciţiu.

Glasul se opreşte o clipă, apoi începe să repete mesajul, dar se opreşte când Danyee îşi apasă palma pe piatra albă.

— Retor Danyee din cadrul Academiei, rosteşte ea, îl conduc pe Fontanus Jaxten la For.

Vocea se opreşte, apoi spune:

— Treceţi!

Dintr-odată, zidul alb dispare precum o ceaţă ce se limpezeşte instantaneu, iar noi ne trezim într-o curte cu alei din piatră şi pajişti întinse, pustii şi strălucitoare sub un cer plin de nori. Uşa reapare în spatele nostru de îndată ce ne trezim afară; nu aud nimic, dar, când privesc în urmă, se află acolo.

Danyee a scos din buzunar un disc mic şi rotund din metal. E un dispozitiv de stocare a datelor, ştiu asta, creat să susţină alte artificii şi oferit ei cu unicul scop de-a mă aduce în For în timpul unui atac. Aş putea ajunge aici la fel de rapid şi singur, însă Academia poate fi foarte strictă – şi, uneori, lipsită de înţelegere – atunci când vine vorba de ce le permite şi ce nu Cadeţilor să facă singuri. Deşi eu cred că, de fapt, e mai bine aşa.

— Pregătit, Cadet? întreabă Danyee.

Cred că şi ea e destul de neliniştită în aceste momente, dar n-am cum să fiu sigur.

— Pregătit, doamnă, răspund.

Danyee îşi trece două degete pe deasupra suprafeţei discului şi, brusc, totul devine o pâclă, pământul repezindu-se sub noi ca vântul, în timp ce cărări, trepte şi holuri se învârtejesc în jurul nostru cu viteza unui ciclon.

Când lumea revine la loc, eu şi Danyee ne trezim că stăm în faţa unei alte arcade de piatră, de cel puţin două ori mai mare decât prima, care dă într-o enormă piaţă din piatră. Simt mâna lui Danyee lăsându-se pe umărul meu. Trecem pe sub arcadă, iar ea face un pas înapoi şi mă salută:

— Doar până aici pot merge, domnule, îmi spune.

Toată această procedură este trecută în Regulament, făcând parte dintr-o anexă specială, adăugată doar pentru mine. Întotdeauna mă simt ciudat când adulţii mi se

adresează cu „domnule”, însă acum ne aflăm în afara terenurilor Academiei, ceea ce înseamnă că o depăşesc în grad pe Danyee.

— Da, doamnă, rostesc şi eu, răspunzându-i la salut. De aici mă descurc singur.

Însă, în loc să plece, Danyee îngenunchează şi mă strânge tare în braţe.

— Mult noroc, domnule! îmi şopteşte. Îţi ţinem pumnii cu toţii.

Îmbrăţişarea mă ia prin surprindere. Nicăieri în *Regulament* – nici măcar în anexa specială – nu este menţionată îmbrăţişarea, mai ales îmbrăţişarea unui ofiţer superior. Din câte ştiu, îmbrăţişarea este cu totul împotriva regulamentului. Mormăi ceva de genul „mulţumesc” şi Danyee îmi dă drumul, zâmbind trist. Mă mai salută o dată, apoi dispare într-o boare de vânt.

2
JAX

De-abia acum percep liniştea. Aici nu se aud sirenele, iar Forul, de obicei atât de aglomerat, încât nici nu poţi să respiri, e pustiu. Piaţa din piatră pare că se întinde la nesfârşit, iar clădirile imense ce o înconjoară par la fel de masive ca munţii din depărtare.

Trag aer adânc în piept, închid ochii şi o secundă lumina cenuşie a Forului dispare cu totul, iar eu mă trezesc pe un câmp cu iarbă verde, sub un cer albastru şi senin. Soarele îmi încălzeşte faţa, iar aerul e proaspăt. Undeva, departe, aud oameni aclamând – poate că îmi strigă numele, nu ştiu sigur. Dacă va trebui să lupt, aici va trebui s-o fac.

Ceva mai încrezător, deschid ochii şi o iau spre fântâna monstruoasă din mijlocul pieţei. Prima însărcinare pe care o primeşte orice Cadet admis la Şcoala de Retorică este să scrie un eseu despre această fântână şi despre cum reprezintă ea istoria şi idealurile oraşului nostru. Fântâna are cinci niveluri, fiecare având vârtejuri de oameni care cară cu ei săbii, puşti şi steaguri, unii dintre ei fiind probabil personaje istorice, alţii, doar grupuri de oameni obişnuiţi, iar alţii reprezentând noţiuni abstracte precum Onoare, Datorie sau Curaj, care ies în evidenţă pentru că nu poartă niciun fel de haine. Eseul a devenit subiect de glumă la Academie, deoarece, în principiu, retorii îţi spun pur şi simplu ce să scrii. Numele oficial al fântânii este Fântâna Principatului, dar majoritatea îi spun, simplu, Vechiul Flaut.

În marginea fântânii e încastrat un scaun gigantic, poreclit Macduff de Cadeţii Academiei, care petrec o groază de timp încercând să se îndese în el cât mai mulţi odată. Cei mai mulţi am văzut încăpând douăzeci şi cinci, copii înghesuiţi pe mânere şi pe speteaza ce se ridică precum un turn uriaş. Însă adevăratul său nume este Locul Campionului. „Campion” este o denumire veche, de dinainte de înfiinţarea Legiunii, dar încă are o însemnătate

simbolică, deşi oricum cred că acesta ar fi şi rolul fântânii de fapt. Şi, cel puţin pentru moment, eu sunt Campionul Oraşului Nouă.

Reuşesc să rămân pe Locul Campionului aproape zece secunde înainte să mă pierd cu totul. La început nu-i chiar rău. Piatra e rece şi un pic umedă de la unul dintre norii ce s-au scuturat deasupra oraşului, dar nu mă deranjează. Mă las pe spate şi privesc cerul, apoi îl aud pe Bomar spunând:

— Nu-mi vine să cred că fătălăul de Jax a ajuns să fie cel ales. Dintre toţi. De-abia poate să alerge cinci kilometri, şi noi trebuie să ne bazăm că poate apăra oraşul? Ce glumă bolnavă!

Eram în prima zi la retorică. Mă aflam aproape de uşa clasei când am auzit voci înăuntru. Nu m-a surprins ce a spus Bomar – că doar nu este genul discret, care-şi ţine părerile doar pentru el. Însă m-a surprins ce-am auzit după:

— Taci, Bomar! Eşti doar gelos.

Asta era Elessa. Nu tocmai amabilă, dar corectă, iar eu eram chiar bucuros că o alesesem adjutant al secţiunii. Însă a adăugat:

— Şi oricum n-o să fie de fapt Jax. Fontani lasă vreo altă celebritate sau ceva de genul să facă treaba în locul lui.

— Probabil că e vorba despre cineva de calibru sau *ceva* ca să facă treaba lui Jax, a spus Bomar. Altfel, am putea la fel de bine să ne omorâm singuri chiar acum, să-l scutim pe Romeo de-o muncă în plus.

Elessa nu l-a contrazis. Li s-au alăturat şi alte voci şi mi-am dat seama că majoritatea membrilor secţiunii noastre erau prezenţi. Nimeni nu dorea ca eu să fiu cel care luptă pentru ei.

Îmi aduc aminte de îmbrăţişarea lui Danyee şi de cuvintele ei:

— Îţi ţinem pumnii cu toţii.

Totuşi, pun pariu că şi ea îşi dorea să fie altcineva în locul meu. Şi eu aş face-o în locul ei.

Regulamentul Academiei vorbeşte mult despre curaj. Ne

spune că este în regulă să ne fie teamă, că teama reprezintă o latură a vitejiei. Ne spune că vei şti ce să faci când va sosi momentul, că va trebui să ai pur şi simplu încredere în antrenamentul primit. Dar nu zice nimic despre ce trebuie să faci cât aştepţi singur sub cerul liber, sigur că toţi cunoscuţii vor muri pentru că nu eşti îndeajuns de puternic ca să-i salvezi.

Când oamenii din Izolator m-au prevenit că s-ar putea să fiu un fontanus, am fost sigur că s-a strecurat vreo greşeală pe undeva. Se presupune că fontanii sunt cei mai buni dintre cei mai buni, iar eu sunt un tânăr destul de aproape de medie. Dar aveau dreptate. Credeam că mă voi simţi altfel când am creat o umbră prima dată, că poate de-acum încolo voi *şti* ce să fac, dar n-a fost cazul şi lucrurile au rămas la fel. Uneori, noaptea, când nu pot dormi, mă ridic din pat şi mă uit în oglindă ca să văd dacă există vreo dovadă că m-am schimbat, dar nu, am rămas la fel.

Brusc, simt că nu pot respira, de parcă tot aerul s-a transformat în piatră. Îmi simt inima ca şi cum ar fi început să pompeze la viteză maximă, de parcă aş goni în josul unui deal plin de hopuri, şi am senzaţia că sunt pe cale să vomit.

Închid ochii, trag aer adânc în piept şi încerc să-mi imaginez acel câmp înverzit şi însorit, aşa cum m-a învăţat Charles, instructorul meu din cadrul şedinţelor-speciale. Văd iarba întinzându-se în toate părţile, dar de data asta nu văd niciun soare. Cerul are o nuanţă cenuşiu-închis, aproape negru, şi de sus cad picături de lapoviţă, asemănătoare cu scuipatul îngheţat. Iarba începe să se vălurească şi să devină cafenie şi, dintr-odată, apar peste tot petice golaşe, iar eu mă scufund în noroiul rece, mai întâi până la glezne, apoi până la genunchi…

Deschid ochii imediat şi mă dau repede jos de pe fântână, hotărând că nu trebuie să las o grămăjoară de vomă sub Locul Campionului. Odată ajuns din nou în picioare şi sigur că am reuşit să revin în Oraşul Nouă, încep să mă simt ceva mai bine, dar nu perfect. Mă împleticesc în jurul marginii Forului, cu răsuflarea tăiată,

trecând, pe rând, prin faţa clădirilor care alcătuiesc cele patru laturi ale pieţei: Academia, Bazilica Legiunii, Pretoriul şi Palatul Principatului.

Am înconjurat piaţa de trei ori şi încă mă simt de parcă am alergat cei mai grei trei kilometri din cel mai dificil tur de cinci kilometri din toate timpurile, când aud ceva ca un ecou straniu într-unul dintre pasajele care trec pe sub Palatul Principatului – probabil unul dintre cele mai improbabile sunete din lume: un râset. Fără să stau prea mult pe gânduri, pornesc spre sursa acelui sunet, prin pasaj, spre cealaltă latură a clădirii, şi ajung la marginea unui platou vast. Dincolo de el, jos, se întinde Oraşul Nouă, Vechiul Oraş, cu scările în spirală, cu turnurile de piatră monumentale ale noilor districte, cu fleşele ce se înalţă ca nişte gheare colosale şi cu masivele ţevi ale Artileriei Oraşului – tunuri gigantice, de mărimea unor clădiri, unele chiar de peste două sute de metri. Charles chiar le-a denumit „adevăraţi zgârie-nori".

La început îmi închipui că este posibil ca râsul să fi fost de fapt vreo festă jucată de vânt, apoi îi văd: legionari, trei la număr, doi bărbaţi şi o femeie. Rămân o clipă cu ochii holbaţi la ei, încercând să-mi dau seama ce caută aici. Ar fi trebuit să rămână la posturi, pregătindu-se pentru luptă. Apoi le văd insignele de pe gulere, câte un simbol ascuţit ce-i identifică a fi Ofiţeri Aspiranţi ai Şcolii de Filosofie. Sunt mai tineri decât mi-am închipuit, probabil cam de vârsta lui Danyee, dar e logic, din moment ce şi ea este tot Ofiţer Aspirant. Însă asta tot nu explică prezenţa lor *aici.*

— Trebuia să fiţi la adăposturi, reuşesc să îngaim, iar ei se întorc spre mine, evident luaţi prin surprindere.

Primul care-şi revine este unul dintre băieţi, cel mai înalt dintre ei trei, un tip suplu, cu piele închisă la culoare şi cu un chip îngust şi frumos. Are părul negru, mai lung decât şi-l lasă de obicei Cadeţii.

— Ei, ia uite pe cine-avem noi aici! rosteşte, zâmbindu-mi afabil. Fontanus Jaxten. Cumva Locul Campionului e prea umed pentru tine?

— Trebuia să fiţi la adăposturi, repet eu prosteşte, căci

de-abia după ce-am deschis gura mi-am dat seama cât de aproape a fost cu presupunerea.

Şi celălalt băiat e înalt, dar arată bronzat, cu muşchi ce par că vor să-i iasă prin uniformă.

— Jaxten, pe bune? întreabă el în timp ce-şi aşază mai bine pe nas o pereche de ochelari cu rame argintii, de parcă ar vrea să mă privească mai cu atenţie. Extraordinar! Hai încoace, campionule! Hai să bei ceva cu noi!

Acum zăresc şi eu că fiecare ţine în mână un pocal din argint şi că au adus două sticle aproape pline cu un lichid chihlimbariu-deschis, aşezate pe piatra de la picioarele lor.

— Aceea e cumva Fizz?

Fizz este o băutură pe care Cadeţii o fac din aquavee şi diverse arome la pachet. Regulamentul spune că mai este numită şi Gâlgâială sau Spumoasă şi că este inclusă în Categoria a Patra a Substanţelor Interzise.

— Ce-o fi cu noi, unde ne-or fi bunele maniere? întreabă primul băiat. Cred că ar trebui să ne prezentăm tânărului Jaxten înainte de-a-i oferi una dintre Substanţele Interzise din Categoria a Patra.

— Ştiu cine sunteţi, le spun eu, întrucât chiar ştiu cine sunt ei. Tu eşti Vinneas. Iar tu – şi mă răsucesc cu faţa spre celălalt băiat –, tu eşti Imway.

Imway pare surprins şi impresionat, deşi Vinneas doar rânjeşte, de parcă tocmai ce-am oferit răspunsul corect la o întrebare.

— Sunteţi şi voi în Regulament, le explic, în secţiunea dedicată Ofiţerilor Aspiranţi Executivi.

Vinneas este Procuratorul Academiei, un fel de retor al tuturor retorilor, practic aflându-se la comanda tuturor Cadeţilor de aici. Imway este Ofiţerul Aspirant cu gradul cel mai înalt din rândul Cavalerilor Aspiranţi, cea mai de elită unitate de luptă din cadrul Academiei. Fiecare Cadet din Oraşul Nouă a auzit de cei doi.

— S-ar părea că suntem celebri, Way, spune Vinneas, care încă rânjeşte. *Regulamentul!* N-a mai evoluat deloc.

Între timp, fata mă priveşte cu un amestec de nerăbdare

şi ironie. E mult mai mică decât cei doi, cu ochi albaştri, strălucitori, cu păr negru şi plin de şuviţe prinse în unghiuri ciudate şi cu mult mai mulţi cercei decât i-ar permite *Regulamentul.*

— Ăăă... răspund, foindu-mă oarecum stânjenit din cauza privirii ei. Pe tine nu te ştiu.

Imway şi Vinneas izbucnesc în râs, de parcă ar fi cel mai caraghios lucru pe care l-au auzit vreodată.

— Acum, c-ai pomenit de asta, zice Imway printre hohote, să ştii că nici eu n-o recunosc. Vinneas, cine-i fata?

— Nu ştiu. Credeam că tu ai invitat-o.

Ea îi priveşte pe amândoi, evident enervată.

— Îmi pare bine să te cunosc! îmi spune. Eu sunt Kizabel, dar prietenii îmi spun Kiz, continuă ea, apoi le aruncă o privire băieţilor ce acum se sprijină unul pe altul să nu cadă de-atâta râs. Niciunul dintre ei nu este, de fapt, acum cu noi.

— Vai, Kiz, doar n-am vorbit serios! spune Vinneas în timp ce-o înconjoară în glumă cu un braţ. Vreau să ştii, Jaxten, că fata asta a noastră posedă un număr remarcabil de talente.

Imway pufneşte auzindu-l, iar Kizabel încearcă să-l lovească cu piciorul, însă Vinneas o trage înapoi spre el.

— De exemplu, îmi explică el, este, fără îndoială, cel mai capabil inventator de artificii al Academiei şi, aproape sigur, din tot oraşul. Pun pariu că şi tu te-ai folosit de anumite artificii fără ca măcar să fi ştiut. O mulţime de filosofi de pe-aici ar ucide ca să poată lucra cu ea.

— Măcar de n-ar mai pica şi ea la examenele generale – concluzionează Imway, care încă rânjeşte.

Ceva metalic îi ricoşează din braţ, şi atunci văd că fata, Kizabel, a aruncat cu pocalul în el. Încearcă să se desprindă din strânsoarea lui Vinneas, mârâind de parcă ar avea de gând să-i smulgă lui Imway capul de pe umeri.

— Ai terminat-o deja? întreabă Imway mirat, ridicând pocalul şi privindu-l cercetător. Să ştii că nu ţi-l mai dau înapoi. Ai băut prea mult, iar acum eşti doar o beţivă furioasă.

— Nu sunt beată, ţărănoi prost! mârâie Kiz.

Îl loveşte în coaste, făcându-l să-şi slăbească strânsoarea, apoi se apleacă pe sub braţul lui şi se repede direct la Imway. Nu pare un plan prea deştept. El e de cel puţin două ori cât ea, aşa că o ţine la distanţă cu un braţ, fără ca măcar să tresară când ea încearcă să-l lovească cu pumnii şi cu picioarele şi să-i arunce vorbe care sigur i-ar aduce multe ore de muncă disciplinară, dacă vreunul dintre ofiţerii supraveghetori s-ar afla prin preajmă.

— Fii atent, Jaxten! spune Vinneas, care se freacă unde l-a lovit Kiz. Aşa îşi rezolvă adulţii divergenţele.

— Taci, Vinn! ţipă Kizabel. Tu urmezi.

Vinneas ridică o mână în semn de predare.

— Să nu mă bagi în seamă!

În timp ce Kizabel continuă să-l lovească pe Imway, Vinneas se apleacă mai aproape de mine şi-mi şopteşte:

— Spiritul de onoare al lui Kizabel cere o demonstraţie de forţă. N-ai de ce să-ţi faci griji atâta timp cât nimeni nu încearcă să apeleze la propriul repertoriu de artificii.

Chiar atunci se aude un vâjâit bubuitor, iar lui Imway îi zboară ochelarii. Se împleticeşte înapoi clipind şi privind când la Kizabel, când la ochelarii care i-au zburat în celălalt capăt al balconului.

— A, deci aşa vrei să ne comportăm? o întreabă.

Kizabel îşi scoate cerceii şi-i bagă în buzunar.

— Da.

— Deci e cazul să ne găsim adăpost, zice Vinneas.

— Trebuie să vă întoarceţi la adăposturi! strig eu la ei.

Aproape că uitasem unde ne aflăm până n-a pomenit Vinneas că trebuie să ne adăpostim. Suntem în mijlocul unui atac.

— Dacă oraşul va fi lovit…

— Noi nu ne facem griji, spune Imway pe un ton normal.

Mi-am întors privirea de la el şi de la Kizabel o fracţiune de secundă când mi-am adus aminte de adăposturi, iar acum el i-a prins capul, nu ştiu cum, într-o strânsoare ca de urs. Ea are faţa roşie din cauză că încearcă să scape din strânsoare, dar Imway se poartă de parcă nu s-ar întâmpla

nimic anormal.

— Te avem pe tine care trebuie să ne protejezi, nu, campionule? Nimic nu trece de fontanus Jaxten. Tu o să…

— Vrei să *taci?* izbucneşte Kizabel.

Chiar dacă tot ţipă la Imway încă de când am ajuns aici, acum e prima oară când pare într-adevăr furioasă. Imway îi dă drumul imediat, iar ea îşi aranjează ţinuta, folosindu-şi degetele pentru a-şi peria părul, acum ciufulit.

— Hai! Uitaţi-vă şi voi la băiat!

Senzaţia aceea nesănătoasă, de sufocare, a revenit şi începe să-mi fie cald şi să-mi tremure picioarele, de parcă mi s-ar înmuia cu totul. Nu eu ar trebui să fiu aici. Locul Campionului este pentru oameni ca Imway sau ca Vinneas, ori pentru cineva precum Kizabel, oameni inteligenţi, viteji şi extraordinari. Nu pentru un copil banal.

— Jaxten, spune Kizabel apropiindu-se de mine, e-n regulă.

Mi-e teamă că voi începe să plâng, ceea ce, în faţa acestor trei persoane, ar fi mai rău ca vomitatul.

— Tuturor ne e teamă, mă încurajează Kizabel. De aceea am venit aici, sus.

— Categoric, o aprobă Imway.

— Nu înţeleg, răspund clătinând din cap.

Cu mine Campion, oare să fie ei atât de siguri că vor muri, încât ar putea la fel de bine să nu se mai deranjeze să fugă la adăposturi – să-l scutească pe Romeo de o bătaie de cap în plus, cum a spus Bomar?

— Dacă oraşul va fi lovit, nu va mai conta dacă suntem sau nu în adăposturi, zice Vinneas.

— Adică? îl privesc eu întrebător, confuz, dar el doar îşi termină băutura, liniştit.

— Vinn! îl avertizează Kizabel din priviri.

— I s-a zis că trebuie să apere oraşul, Kiz. Ar trebui, cel puţin, să ştie ce anume apără, explică, apoi se uită la mine: Tu ce părere ai, Jax? Pot să-ţi spun Jax?

Nu sunt sigur ce trebuie să-i răspund, aşa că-i replic:

— OK.

— Minunat! comentează şi el, lăsându-şi pocalul jos. Uite

cum stă treaba, Jax. Adăposturile acelea au fost construite cu mult timp în urmă, înainte ca noi măcar să fi aflat ce putere de foc are Romeo la dispoziţie. După cum s-a dovedit mai târziu, nimic din ce putem construi noi n-ar putea rezista la ce aruncă ei asupra noastră. Ori jos, acolo, ori sus, aici, oricum suntem arşi. Cu excepţia ta, fireşte, adaugă el cu un rânjet. Tu eşti cel mai indestructibil lucru care există de partea asta a găurii negre.

— Dar, dacă ar fi adevărat, de ce…

— De ce să pierzi vremea în For, când ai putea să stai afară, cu restul forţelor de apărare? completează el. Ca să faci oraşul să funcţioneze în continuare şi Artileria Oraşului să tragă. După tine, tunurile alea sunt cea mai bună şansă a noastră să ieşim din situaţia asta cu toţi atomii încă ataşaţi de noi. Şi presupun că n-are cum să le facă rău dacă-i laşi pe oameni să-şi imagineze că se află în siguranţă. Ameninţarea unei morţi sigure şi iminente poate avea un efect catastrofal asupra moralului.

Dintr-un anumit motiv, mă simt mai bine auzind asta. Nu ştiu de ce. Adică e îngrozitor că oamenii aceia cred că sunt în siguranţă când, de fapt, nu sunt. Dar, dacă ar muri cu toţii, cel puţin n-ar fi din cauza unei greşeli făcute de mine.

— Dar voi de unde ştiţi? îl întreb. La adăposturi mă refer.

— Unul dintre neajunsuri când te pricepi la numere, răspunde Vinneas.

— Unul dintre neajunsuri când ai prieteni care se pricep la numere, adaugă Imway, îmbrâncind-o pe Kiz uşor, suficient însă ca aproape s-o dărâme din picioare.

— Fireşte, noi nu suntem singurii care ştim, spune Kizabel după ce l-a împins şi ea pe Imway şi i-a mai tras şi una în fluierul piciorului. Toţi oficialii oraşului ştiu, mai mult sau mai puţin.

— Iar acum, şi tu, o completează Vinneas, aplecându-se apoi peste balustradă. Noi trei ne-am dat seama că nu este nevoie de noi la adăposturi şi, oricum, cu toţii lucrăm în zone diferite ale oraşului, aşa că e destul de improbabil să ne aflăm cu toţii în acelaşi loc în timpul unui atac. Aşa că

am decis că mai bine am rămâne împreună.

— Şi, din moment ce nu mai e nimeni prin preajmă, spune Imway în timp ce reumple pocalul său şi pe-al lui Vinneas, ne-am gândit să dăm şi o mică petrecere.

— Categoric, priveliştea de aici este cu mult superioară celei de la adăposturi, adaugă şi Kizabel. Locurile alea îmi fac pielea de găină.

— Ce vor prietenii mei să spună este că, în spaţii închise, există o probabilitate mai ridicată ca oamenii să-şi dea seama că eşti beat, mă lămureşte Imway.

— Nu sunt *beată!* se burzuluieşte Kizabel, lovindu-l cu pumnul odată cu fiecare cuvânt.

— E mai frumos aici chiar şi decât pe Locul Campionului, cad şi eu de acord, pentru că este adevărat.

— Nu-mi vine să cred că te-au pus să stai acolo şi să aştepţi, zice Kizabel, care pare dezgustată de idee.

— E o tradiţie. Trecută în manual.

— Aha, da, *manualul.* Esenţa tuturor adevărurilor şi a cunoştinţelor lumii.

— Sigur că da, râde Imway, ridicând pocalul ca să dea noroc cu Vinneas.

— Hai să stabilim o nouă regulă, îl ignoră Kizabel. De câte ori sună sirena, noi ne strângem aici. Ba chiar putem să aducem şi pentru tine ceva ce nu este inclus în Categoria a Patra de Substanţe Interzise.

— Mereu am avut impresia că ea nu e de acord cu cele mai bune idei ale noastre, spune Vinneas. Tu ce zici, Jax?

— În regulă. Aşa rămâne, îi răspund.

Şi, ciudat, e prima oară de când a început atacul când chiar mă simt în stare să lupt.

În cele din urmă, Kizabel reuşeşte să-l convingă pe Imway să-i dea pocalul înapoi. Îmi oferă şi mie unul plin, dar nu-l primesc – n-am mai băut niciodată aquavee, aşa că nu sunt sigur cum aş putea reacţiona. Dacă va trebui să dau piept cu Romeo astăzi, vreau să-l fac să plătească. O vreme totul rămâne liniştit, iar noi privim Oraşul Nouă, ciudat de neclintit în lumina cenuşie. E impresionant să te afli aici, mai ales sus, în For, cu clădirile acelea de piatră

imense aşternute la picioarele tale, dar nu mi-am imaginat niciodată că priveliştea ar putea fi atât de frumoasă. Aerul este cald, dar curat, spălat de ploaia ce tocmai s-a oprit, şi mici fuioare de ceaţă plutesc de colo colo, iar eu, privind întregul oraş nemişcat de la picioarele mele, aproape că-mi pot imagina că mă aflu în altă parte, în munţi, departe de toate şi de toţi.

Iar apoi Artileria Oraşului intră în acţiune. Pământul se cutremură când tunurile încep să se înalţe, aţintindu-şi masivele ţevi spre cer.

Vinneas a scos un mic ceas din buzunar. Aruncă o privire la cifre, apoi spre nori.

— Începem, spune.

— Şi ne-am mai dat seama de ceva, Jax, rosteşte Imway. Dacă Romeo nu ajunge la noi într-un răstimp de douăzeci de minute de la începerea atacului, nu mai ajunge deloc.

Tunurile din tot Oraşul Nouă încep să tragă, iar din ţevile lor se desprind fulgere orbitoare, care sfâşie aerul cu stâlpi de lumină ce lasă găuri largi în norii prin care trec, suficient încât să se poată vedea cerul şi raze de lumină aruncate de soare.

Brusc, Kizabel se răsuceşte şi îşi aruncă pocalul spre oraş.

— Hai şi pune mâna pe noi, Romeo, ticălosule! ţipă ea. Ce mai aştepţi? Suntem chiar aici!

— Imway avea dreptate, îmi spune Vinneas. Chiar poate fi binedispusă uşor.

Însă şi Imway ţipă.

— Da, să-i dăm drumul! Ce s-a întâmplat, Romeo, ţi-e frică?

Şi, înainte să-mi dau seama ce fac, ţip şi eu odată cu ei:

— Doar încearcă! O să-ţi rup faţa aia idioată!

Hotărăsc în gând că, dacă am de gând să mă implic, va trebui să mă gândesc la o replică mai bună pentru data viitoare.

— Arată-ne ce poţi!

— Băiatul nostru, Jax, o să-ţi facă o gaură în plus!

Continuăm să urlăm, iar pământul se zguduie la fiecare

bubuitură a Artileriei Oraşului, din ce în ce mai rapid, precum o tobă uriaşă, până când răsună atât de iute şi atât de tare, încât nu ne mai auzim nici zbieretele.

Lângă mine, Vinneas încă se uită atent la ceas.

3
NAOMI

Ajungem la răspântie chiar când suntem prinşi din urmă de norii care ne-au urmărit convoiul o zi şi-o noapte, iar acum aerul rece se umple de fulgi mici şi strălucitori ca stelele. Chiote şi strigăte răsună în tot şirul de căruţe, aclamând prima ninsoare a iernii. Am auzit că altfel stă treaba prin orăşelele şi triburile din Nord, dar pentru noi, Călătorii, iarna a fost întotdeauna cel mai plăcut anotimp.

Mami se aşază lângă mine, în partea din faţă a căruţei, fumându-şi pipa tăcută, în timp ce eu mă îngrijesc de Chester, calul care ne trage căruţa. Bebe Adam se ascunde în spate, bravada din ultimele câteva zile evaporându-se cu totul când a zărit prima oară trecătoarea de la mare înălţime şi aproape că şi-a udat nădragii de frică. I-am spus să iasă şi să facă o plimbare, ca să vadă cât de largă şi de rezistentă e creasta, dar el preferă să rămână cu păturile în cap. Leon, şoricarul nostru, scheaună ca pentru a-l consola. Recunosc că drumul se simte mult mai rău decât arată, căci ne zgâlţâie întruna şi face oalele şi tigăile atârnate în căruţă să zdrăngănească asurzitor, aşa că mă simt uşurată că suntem în a cincea căruţă din caravană care intră în viroagă, şi nu în prima.

— Hai jos să ne ţii de urât, cowboy! îl strigă mami. Aproape c-am trecut de creastă.

Îndemnul ăsta e suficient ca să-mi ademenească fratele afară, probabil din cauză că mama nu l-a strigat Bebe Adam, un nume pe care nu-l suferă, dar care a rămas agăţat de el, deşi nu mai e de mult bebeluş. Bebe are acum şapte ani şi încă-i place să fie răsfăţat. Încă are părul acela blond şi fin cu care s-a născut, dovadă clară pentru mine că a rămas un copilaş din toate punctele de vedere, aşa că am de gând să mă port cu el în consecinţă până la proba contrară. Iese cu scripca moştenită de la tata în mână, dovadă că încă nu i-a revenit pe deplin curajul. Torturarea acelui instrument prăpădit şi a urechilor oricui se află prim

preajmă este ca o mângâiere pentru sufletul lui Bebe, căci cântă la ea doar când este neliniştit sau înspăimântat de ceva. Leon apare şi el imediat, pornind să cânte alături de el, şi, acompaniaţi de oalele care se mai lovesc una de alta la fiecare hop întâlnit de roţile căruţei, formează o hărmălaie căreia-i mai lipseşte doar un cor de draci ca să alcătuiască o simfonie diavolească în adevăratul sens al cuvântului.

Pe ritmurile acestui imn lipsit de ritm se întorc iscoadele. Îşi fac apariţia la marginea viroagei, cai şi iscoade expirând vălătuci de abur în aerul îngheţat, în timp ce pereţii de stâncă scânteiază de la cristalele de gheaţă, iar noi auzim, o clipă mai târziu, sunetul goarnei răsunând printre munţi, indicându-ne că n-au întâlnit niciun obstacol, că drumul din faţa noastră este lipsit de pericole. Încă o dată, convoiul izbucneşte în urale. Chiar şi Chester ne simte entuziasmul, aşa că sunt nevoită să mă împotrivesc cu toată puterea ca să-l împiedic să o ia la goană. Fulgii de zăpadă s-au rărit, dar ştiu că petice de gheaţă pândesc pe sub suprafaţa tivită cu dantelă albă a pământului.

Iscoadele ne aşteaptă să ajungem la răspântie. Creasta se lărgeşte şi se îndreaptă, făcând destul de improbabil un plonjon în viroagă, aşa că Bebe şi Leon încetează şi ei cu miorlăielile, ultimul vaier stingându-se odată cu apariţia surorii mele, Rae, care saltă în sus şi-n jos pe Envy, iapa ei bălţată.

— Sper că ai terminat cu cântecele pe ziua de azi, Bebe, rosteşte zâmbindu-i şi-n ochii drăgăstoşi şi cafenii i se aprinde o luminiţă. Le-am spus iscoadelor că ne vei cânta când ajungem în New Absalom.

Bebe clatină din cap fără să scoată o vorbă şi ridică mâinile, cerând să fie luat în braţe şi uitând cu totul de scripcă, care e pe cale să cadă din căruţă la următoarea zdruncinătură.

— La dracu’, Bebe! strig eu, înşfăcând scripca. Dacă strici asta, am să-mi fac jartele din maţele tale!

Am luat aminte când sora mea i-a pus la punct pe cei

mai înverşunaţi scandalagii ai tribului nostru cu exact aceleaşi cuvinte sau chiar mai puţin, însă frăţiorul nostru pare că nici măcar nu le-a auzit.

Între timp, Rae l-a ridicat pe Bebe pe şa, în faţa ei, şi i-a pus pe cap pălăria pe care o purtase până atunci. Doar când este cu Rae, îşi merită Adam numele pe deplin şi tot ea îl răsfaţă cât poate, oricât de aprig mă opun eu.

— Ăă… scuze! spune Bebe Adam, deşi e clar că nu-i pare rău absolut deloc.

— Dar tu, Sunshine? întreabă Rae.

Rae este singura care încă foloseşte porecla asta când mi se adresează. Aproape că-i răspund că numele meu este Naomi, iar al ei, Prostănaca, dar eu, spre deosebire de Adam, am suficientă minte să nu mă supăr când cineva îmi pune vreo poreclă care nu-mi place.

— Ce-i cu mine? o întreb pe un ton mai aspru decât avusesem intenţia.

Noi două ne-am sfădit mare parte din luna aceasta, aşa că eram pregătită pentru o dojană sau vreun reproş. Dar sora mea nu e genul care s-o ia pe ocolite. Dacă are de gând să stârnească o ceartă, te ia direct, însă acum părea chiar foarte binevoitoare.

Rae îşi scutură zăpada din pletele-i încâlcite, ale căror fire de păr aurii au căpătat nuanţa zahărului ars. Are faţa bronzată şi aprinsă de la frig, iar eşarfa din jurul gâtului i-a devenit ţeapănă de la aerul expirat. Are nouăsprezece ani şi este superbă, chiar şi după standardele celor din orăşele, unde se zvoneşte că fetele fac baie aproape zilnic şi că au, de obicei, aproape toţi dinţii în gură.

— Ce-ar fi să ne cânţi ceva? Le-am promis iscoadelor că vom avea parte de un cântecel. Eşti o fată prea drăguţă ca să faci din sora ta o mincinoasă.

Rae este deosebit de ciudată când vine vorba despre talent la scripcă. Şi ea poate să cânte binişor la scripcă, totuşi nu trece o zi fără să mă linguşească să-i cânt ceva, de obicei folosindu-se de vreun pretext, aşa că în ultima vreme şi-a făcut un obicei din a mă trata ca pe bardul ei personal. I-aş servi vreo remarcă răutăcioasă, dacă aş şti

că răutatea ar descuraja-o, dar, din câte-mi dau seama, e imposibil să-i răneşti lui Rae sentimentele şi, oricum, s-ar părea că azi chiar am chef de cântat, ba chiar simt că şi scripca vrea să cânt ceva la ea; mai că aş putea jura că bâzâie de una singură, doar pentru mine. Aşa că-i spun lui Rae că am să cânt şi-i dau lui mami hăţurile lui Chester, după care iau scripca veche în mână.

Melodia pe care o am în minte este lentă şi cumva tristă, dar, în acelaşi timp, şi veselă, fiind ceea ce tata numea vals. Este un cântec vechi, bine-cunoscut celor din tribul nostru, şi, după doar câteva note, ceilalţi încep şi ei să cânte cu mine, mai întâi cei din căruţele mai apropiate de a noastră – Jasper Hollis cu familia în faţă, fetele Silva cu soţii şi cu nou-născutul Aliciei Silva –, apoi ceilalţi din faţa şi din spatele şirului de căruţe, până când toate cele cincisprezece căruţe se leagănă şi fredonează odată cu scripca mea şi astfel ajungem în sfârşit în New Absalom, locul nostru de odihnă pe timpul iernii.

În ultimele trei anotimpuri, tribul meu a călătorit în lungul şi-n latul continentului, făcând negoţ, strângând provizii şi îngrijindu-şi mica turmă de animale, şi n-am rămas niciodată în acelaşi loc mai mult de câteva nopţi. Să te opreşti mai mult ar însemna să rişti să fii atacat de celelalte triburi care revendică acele terenuri pentru ele însele, iar majoritatea se poartă ostil cu străinii, considerând convoaiele, cum este şi al nostru, bogate şi bune de jefuit. Chiar şi când suntem în mişcare, ne trezim adesea nevoiţi să ne apărăm, dar noi, şi-a devenit o regulă deja, suntem mai bine înarmaţi decât majoritatea triburilor şi nu suntem dispuşi să renunţăm la căruţele noastre fără să cerem un preţ sângeros pentru ele, iar atacatorii, odată ce-şi dau seama, cred că nu merităm un astfel de deranj. Dar iarna toată suprafaţa de dincolo de ţinutul podurilor[1] e

---

[1] Autorul foloseşte sintagma *bridgelands,* care se referă, evident, la poduri. Teritoriul la care face referire se află în estul statului Massachusetts, în apropiere de oraşul Boston, şi numele său provine de la numeroasele râuri de acolo, peste care s-au construit poduri (n.tr.).

acoperită cu o zăpadă atât de periculoasă, încât să-ncerci să te aventurezi chiar şi nu foarte departe de adăposturi înseamnă să-ţi doreşti moartea cu orice preţ şi nici cei mai neînfricaţi războinici nu se aventurează prea departe de căscioarele lor. Aşa că, atunci când vine gerul, noi, Călătorii, ne luăm proviziile strânse de-a lungul anului şi ne culcuşim într-un loc cât mai adăpostit, aşteptând la căldurică să treacă lunile friguroase.

New Absalom este cel mai bun dintre refugiile noastre pentru iarnă, deşi la prima vedere arată mai mult a ruină năpădită de buruieni. Oricum, tufărişul şi iarba înaltă sunt de fapt un truc, fiind lăsate să crească special pentru a părea că ultimii locuitori ai New Absalomului au plecat cu mult timp în urmă, fără a intenţiona să se mai întoarcă. După ce îndepărtăm tufişurile şi mizeria, vom avea un oraş cu case din piatră ce par neatinse de timp.

Locul ăsta este numit de oamenii mei „ciupercărie”, pentru că toate, de la clădiri la drumuri, de la pereţi la trepte, par că au răsărit din pământ precum ciupercile. Am mai întâlnit astfel de locuri în peregrinările noastre, dar niciunul n-a fost atât de bine păstrat sau de izolat. Şi nici până acum n-am reuşit să ghicim scopul în care au fost ridicate astfel de structuri. Odată, Randy Tinker Bose a încercat să sape sub zidul unei case-ciupercă şi a descoperit că era sudat de piatra vie de dedesubt. A tras concluzia că cei care au ridicat New Absalom erau capabili să comande naturii înseşi să facă să se înalţe case, aşa cum se întâmplă cu munţii sau cu copacii, deşi probabil că ceva mai repede. Toată lumea a fost de acord că acest concept este complet ridicol, deşi până azi a rămas singura explicaţie. Ceea ce ştim este că aceste case-ciuperci sunt rezistente şi confortabile, chiar mai confortabile decât casele din orăşele, care sunt impresionante când le priveşti, deşi sunt totuşi făcute din cuie şi placaje şi alte materiale banale, ca şi căruţele noastre.

Până mâine-seară ne vom fi aşezat cu totul în New Absalom, apoi va avea loc un festin şi va fi ridicat un rug uriaş pentru a sărbători începutul iernii, însă în seara asta

rămânem toţi liniştiţi şi serioşi, căci trebuie să ne mutăm în Palatul lui Everett, un nume pompos ce dăinuie în continuare, aşa cum adesea reuşesc să o facă numele pompoase. În ciuda proporţiilor impresionante, Palatul reţine căldura şi câteva focuri îl încălzesc destul de bine. Mă rostogolesc în pături, prefăcându-mă că mă chinui să adorm, deşi mă aştept ca dorinţa să mi se îndeplinească destul de greu.

Mâine va fi prima zi când voi pleca alături de iscoade, cei care sunt însărcinaţi să se aventureze înaintea convoiului pentru a supraveghea drumul şi a semnala orice pericol. Rae a strâmbat din nas când mi-am anunţat intenţia de-a merge cu ei, deşi n-avea niciun drept să o facă. Orice membru al tribului are dreptul să devină iscoadă când împlineşte treisprezece ierni şi să rămână alături de celelalte iscoade atâta timp cât acestea îi permit. Dar Rae a considerat că părerea ei contează suficient de mult încât să rămân printre căruţe şi n-a fost chip s-o fac să se răzgândească. Cu temperamentul surorii mele nu-i de glumă, dar atunci a fost una dintre puţinele ocazii când am văzut-o neagră de furie. Ea ar fi vrut să rămân pentru totdeauna bona lui Bebe şi să spăl lenjeriile de corp ale celorlalţi, dacă Reaper Thom n-ar fi reuşit în cele din urmă să-i închidă gura. De atunci o cam evit. Nu-mi dau seama cine se crede ea, să facă excepţii în privinţa regulilor tribului. Rae însăşi era cu două luni mai tânără decât mine când s-a alăturat iscoadelor pentru prima dată, iar acum este considerată una dintre cele mai pricepute iscoade. Am de gând să devin la fel de bună ca ea şi mi-am irosit multe nopţi cugetând la modul în care voi atinge acest ţel măreţ.

Aşa că sunt destul de surprinsă când mă trezesc şi-mi dau seama că deja a trecut o jumătate de noapte. Camera de la etaj în care ne-am adăpostit cu o parte din membrii familiei Hollis ar fi complet învăluită în întuneric, dacă n-ar fi cei câţiva tăciuni rămaşi, aşa că mai zăbovesc un pic întinsă, ascultând răsuflările celor care au parte de vise liniştite. Apoi mai aud ceva, un zgomot metalic, şi văd că în patul lui Rae n-a dormit nimeni.

O găsesc aşezată în faţa unei ferestre din hol, privind cerul senin al nopţii. Sunt sigură că nu m-a văzut, dar apoi o aud spunând:

— Hei, Sunshine, ce faci? S-a întâmplat ceva? Nu ţi-e deloc somn?

Geamurile caselor-ciuperci par subţiri şi fragile, dar sunt mai dure decât orice sticlă pe care am văzut-o vreodată. Afară norii s-au împrăştiat, permiţând Lunii să lumineze holul.

— S-a sfârşit furtuna?

— Nici pe departe. A luat doar o pauză.

— Au ieşit la lumină şi copilaşii Lunii?

Îmi pare rău c-am vorbit de îndată ce cuvintele îmi ies pe gură. Copilaşii Lunii sunt bulgări de lumină ce pot fi văzuţi în nopţile senine în apropierea Lunii, adesea alături de alte minuni precum cusăturile îngerilor şi focurile vrăbiilor. Alcătuiesc un spectacol splendid şi pot număra pe degetele de la o mână ocaziile în care le-am văzut. Se spune că pot fi văzuţi mai des în New Absalom, dar probabil că şi asta este una dintre superstiţiile care înconjoară acest loc, iar mie mi-e teamă că, întrebând, m-am dovedit exact fetiţa naivă care mă străduiesc să arăt că nu sunt.

— Doar Luna cea bătrână şi simplă, mă lămureşte Rae.

— Atunci, tu ce faci?

Se întoarce spre mine, surâzând.

— Mă gândesc la iarnă. Am o carte cu poveşti pe care vreau să o termin. Şi cred că am să sculptez un set de piese de şah pentru Bebe, oftează ea fericită. Întoarce-te în pat. Mâine e o zi mare. Vin şi eu într-un minut.

Rae este binedispusă, divergenţele noastre de zilele trecute părând de mult uitate. Nu uit prea repede o duşmănie, însă, ca multe dintre calităţile surorii mele, veselia ei e contagioasă, aşa că mă învelesc iar cu păturile şi simt cum un zâmbet mi se lăţeşte pe toată faţa.

De-abia când să adorm, îmi aduc aminte de zgomotul metalic care m-a trezit din somn şi o revăd pe Rae stând în faţa ferestrei, cu un pistol în mână, şi aud clinchetul

mecanismului de armare, din nou, şi din nou, şi din nou.

4
NAOMI

S-a făcut dimineaţă când deschid din nou ochii şi mă trezesc înconjurată de aşternuturi goale, de focuri stinse şi de trupuri ce se înghesuie unul într-altul, pregătindu-se pentru o nouă zi. Dejunul e în desfăşurare în sala cea mare şi toţi sunt aşezaţi la mesele lungi, devorând clătite. Cei mai mulţi îşi vor petrece ziua curăţând oraşul, o muncă grea, în frig, dar o muncă pe care toţi abia aşteaptă s-o înceapă. Zăresc un loc lângă Bebe Adam şi-i şterpelesc o clătită fierbinte înainte ca el să-şi dea măcar seama că m-am aşezat lângă el.

— Dă-mi-o înapoi! urlă el întinzând mâinile spre mine.

Mă prefac mirată, deşi am gura plină.

— Ce anume să-ţi dau înapoi, Bebe?

— Nu sunt *bebeluş!*

Deja am mestecat clătita suficient de mult încât el să n-o mai vrea înapoi, aşa că Bebe încearcă să mă muşte pe mine în schimb.

— Iar tu eşti o înfumurată mare şi afurisită, domnişoara Înfumurare!

Toţi membrii familiei au porecle, iar Bebe mi-a pus-o pe asta.

— Ai grijă, mititelule! N-ai aşa de multe surori pe care să le muşti când ţi se năzare ţie.

Rae a venit şi ea cu un teanc mare de clătite, din care picură unt din lapte de capră şi sirop de zahăr ars. Îl consolează pe Bebe cu una în plus pentru cea pierdută, iar pe restul mi le trânteşte mie în faţă. Mă reped la ele hulpav, pentru că sunt lihnită şi nu ştiu ce va urma după, dar, înainte să plec, Rae mă obligă să beau un pahar mare plin cu lapte de capră, insistând că voi avea nevoie de toată acea energie. Sunt aşa de nervoasă, încât uit să-i mai amintesc că mă pot hrăni şi singură, mulţumesc foarte mult. Termin totul printr-o înghiţitură uriaşă şi dau fuga să-mi încalţ cizmele şi să-mi iau pe mine hainele din lână şi

piele, apoi mă întorc repede înapoi în sală.

Mama ne aşteaptă pe amândouă cu pachete, în care a pus un prânz alcătuit din ouă fierte tare şi un sendviş cu felii groase de şuncă, fără dram de grăsime, o sticlă de lapte şi una de whisky, plus pături, în caz că ne va prinde noaptea pe afară. Îi dă şi lui Rae un pachet, iar ea se apleacă pentru a primi un sărut pe frunte.

— Să te întorci la mine, fată dragă! îi zice mama.

— Mă voi întoarce, mami, îi răspunde Rae încet.

Mami îmi dă pălăria jos ca să mă sărute pe creştet. Avem amândouă aceeaşi culoare a tenului, suntem pistruiate şi cu ochi şi păr de culoarea cafelei, deşi cafeaua mamei te-ar ţine treaz toată noaptea, în timp ce a mea e mai slabă şi nu la fel de eficace.

— Să te întorci la mine, fată dragă! îmi zice.

— Mă voi întoarce, mami.

Nu este o promisiune în van sau o binecuvântare fără sens. E datoria iscoadelor să-şi ferească tribul de pericole, înfruntându-le ele însele mai întâi. Dacă violenţa pândeşte dincolo de siguranţa taberei noastre, iscoadele vor fi nevoite să suporte tot greul. Anul acesta am fost suficient de norocoşi încât să nu pierdem nici măcar un suflet, deşi, când a avut loc adunarea de primăvară, Timothy Sullivan a reuşit să convingă o fată amărâtă şi neştiutoare să se mărite cu el, părăsindu-şi astfel tribul pentru al ei. Dar, dacă ne-am face vreodată iluzii că plecările sunt mereu pline de veselie, tot ne rămân plăcile ca să ne contrazică.

Plăcile sunt lespezi mari din lemn, pe care sunt scrijelite numele prietenilor sau ale familiilor pierdute în sălbăticie, ucise de boli, frig sau duşmani. Printre nume se află trei inscripţii făcute de Rae însăşi: Everett Ochre, numele lui tati, Jesse şi Delilah Ochre, fratele şi sora noastră, toţi trei răpiţi în timpul unui atac al războinicilor Veşmânt-de-Frunze, cu opt ani în urmă. Plăcile au fost prinse în balamale şi acum arată ca nişte dulapuri, cu rafturi pe care sunt aşezate lumânări, poze, jucării şi alte ofrande aduse în amintirea lor. Nimeni nu părăseşte siguranţa taberei noastre fără ca mai întâi să le atingă pentru a-i purta

noroc. Mare parte din istoria tribului nostru se regăseşte pe aceste plăci şi, în timp ce o urmez pe Rae prin sala cea mare, plimbându-mi mâna pe deasupra lemnului aspru, simt căldura amintirii sub palmă.

Celelalte iscoade s-au strâns lângă rastelurile cu arme din interiorul arcadei Palatului lui Everett şi se înghiontesc şi glumesc în timp ce-şi aşază armele pe umeri. Eu rămân în spate, nedorind să le stau în cale, simţind dintr-odată remuşcare la gândul că i-am furat dejunul lui Bebe. Acum mă simt şi eu ca un copilaş şi nu sunt sigură cum să-mi fac loc printre ei. Rae se îmbrânceşte şi râde alături de ceilalţi, dar, când se răsuceşte, văd că are sub braţ o armă şi pentru mine.

— Am curăţat-o în dimineaţa asta, îmi spune arătându-mi puşca. Iar ăsta este pentru tine.

În mâna cealaltă ţine un pistol, un revolver cu şase gloanţe, nou şi sclipitor, cu un pat din lemn aspru.

— De unde l-ai luat? o întreb uimită.

Mă aşteptam să-mi ofere vreuna dintre vechiturile ruginite folosite pentru antrenament.

— Din orăşelul pe care l-am vizitat cu câteva zile în urmă.

Rae este clar mulţumită de ea însăşi, şi are şi motiv. Se ştie că orăşenii sunt foarte posesivi când vine vorba de arme, astfel încât până şi obţinerea unui pistol de jucărie poate fi un proces îndelungat şi costisitor.

— Dar cum ai plătit pentru el?

— Secretul meu, îmi răspunde zâmbind subţire. Hai... ia-l!

Pistolul are propriul toc din piele, pe care Rae mă ajută să mi-l prind la curea. Arma îmi atârnă greu şi pare, în acelaşi timp, şi înfricoşătoare, şi liniştitoare.

— Ce fată cuminte! rosteşte Rae după ce termin de aranjat. Acum du-te şi pune şaua pe Jumbo!

Sunt sigură că Rae ştie părerea mea despre călărirea lui Jumbo, şi probabil de aceea mi-a dat mai întâi cadoul. De multe îmi imaginez cum ar fi să merg alături de iscoade, şi de fiecare dată merg călare pe un armăsar iute şi aprig –

Sherlock, Cloud sau Roadster, ori poate chiar pe Envy a lui Rae. Jumbo e un cal gras şi cenuşiu cu pete, încăpăţânat şi de încredere, dar care rareori se urneşte pentru a participa la vreo acţiune. Rae pretinde că este unul dintre cele mai inteligente animale pe care le-a văzut vreodată, însă mie mi se pare doar leneş şi nu chiar atât de isteţ.

În cei doisprezece ani de viaţă ai mei, am învăţat un singur lucru despre cai: din moment ce toate animalele au drepturi egale, şi ei ar prefera să nu te ducă în spate. Doar dacă nu cumva te numeşti Rae, asta da; caii par să considere că e un privilegiu pentru ei să o poarte în spinare pe sora mea. Nu ne ia mult mie şi lui Jumbo să ajungem la un conflict: eu vreau să pun şaua pe el, iar el ar prefera să-şi bage nasul sub pălăria mea şi să-mi molfăie părul. Spre umilirea mea totală, Rae vine să mă ajute. Jumbo acceptă ca ea să-i pună şaua ca şi cum i-ar fi oferit un măr confiat.

— Faci ce-ţi spun eu, dacă Thom nu îţi spune altceva! mă instruieşte în timp ce ne alăturăm celorlalte iscoade. Chiar dacă ai doisprezece ani, încă poţi fi bătută la fund, şi să ştii că asta-i o pedeapsă indulgentă dacă mami aude c-ai făcut vreo boacănă.

— N-am să fac, murmur eu, supărată că Rae a considerat că este necesar un astfel de avertisment.

Ieşitul afară în miezul iernii este un fel de probă pentru iscoadele începătoare, iar, dacă voi dovedi că am vreo slăbiciune, nu mi se va mai cere să merg cu ei când va sosi primăvara şi ne vom urni din loc. Ştiu asta destul de bine, aşa că n-am de gând să-mi irosesc şansa dându-mă în spectacol ca un copil neştiutor şi zvăpăiat.

Celelalte nouă iscoade s-au urcat deja în şeile cailor, de care sunt prinse pachete şi puşti. O strigă pe Rae şi au numai complimente, evident exagerate, la adresa noii mele arme. Dar bucuria lor piere rapid în momentul în care apare Reaper Thom.

Reaper Thom Mancebo este şeful iscoadelor tribului nostru, un tip necăsătorit, de vreo cincizeci de ani, cu un chip dur şi plin de riduri şi o barbă ce pare un amestec de

fire sârmoase şi rebele. Oricât de mulţi membri ai tribului nostru au dispărut în atacurile altor triburi de-a lungul anilor, ei reprezintă doar un procent neînsemnat, comparativ cu duşmanii doborâţi de Thom însuşi. Se spune că a trimis atât de multe suflete în iad, încât chiar şi Satana însuşi ar vrea să-l aibă în subordine. E fioros, impunător şi periculos şi are privirea unui leu hămesit. Nu-mi imaginez doi oameni mai diferiţi decât Reaper Thom şi Rae, şi totuşi sunt la fel de apropiaţi precum cei de-acelaşi neam.

Reaper Thom nu este genul care să ţină discursuri pompoase. Ne spune doar că vom călări până la Marea Creastă şi că nu trebuie să ne lăsăm pe tânjală doar pentru că terenul a fost cercetat ieri. Mai multe triburi pretind că aceşti munţi le aparţin lor şi un singur călăreţ neglijent ar fi de ajuns să stârnească un război în toată regulă în New Absalom. Cei din triburile Veşmânt-de-Frunze, Esticii-de-Jos, Ce-şi-Cum sau Niagara au fost zăriţi pe-aici în ultimii ani, iar cu iarna care s-a abătut asupra noastră, niciunul dintre aceste triburi nu s-ar da în lături să ne jefuiască depozitele de provizii.

— Vreau să fiţi tot timpul cu ochii în patru. Distracţia trebuie păstrată pentru diseară, mârâie Thom. Sally Fisher a preparat trei butoaie din fiertura ei specială şi ne-a promis că ne va păstra câte o cană fiecăruia, dacă ne întoarcem teferi. Dacă aflu că vreunul începe să petreacă înainte să sară cepurile de la butoaie, respectivul se va întoarce pe jos în New Absalom şi fără cizme. S-a înţeles?

Iscoadele îşi exprimă acordul printr-un răcnet la unison, apoi pornim prin pădure, pe coastele muntelui. Pe timpul nopţii lumea a fost acoperită de un strat de pudră albă şi sclipitoare, adâncă până la gleznă, cu ajutorul căreia poţi citi urmele cu uşurinţă, dar în care şi noi lăsăm semne proaspete, uşor de urmat de cineva care ar veni după noi. Dar astăzi noi căutăm, nu ne ascundem, aşa că putem spune că zăpada este un avantaj, nu o piedică.

Sperăm din toată inima că urmele pe care le vom întâlni nu vor proveni de la alţi oameni în afară de noi înşine,

pentru că, dacă ar exista străini în aceste păduri, n-am avea de ales decât s-o luăm din loc cu totul, căci nu putem risca un atac în miezul iernii. Starea de spirit este tensionată în timp ce ne strecurăm printre copacii încărcaţi de nea, ba devine de-a dreptul încordată când trecem de limita la care ajunseseră ieri iscoadele, o graniţă pe care nimeni din tribul nostru n-a mai trecut-o în ultimii cinci ani. Dar la prânz ne dăm seama că singurii noştri însoţitori sunt cerbii şi iepurii, aşa că atmosfera se mai detensionează. Chiar şi Reaper Thom pare în pericol să ne-arate un rânjet când ajungem aproape de Marea Creastă.

Marea Creastă e cel mai îndepărtat punct la care au ajuns iscoadele New Absalomului, un zid de stâncă ce se înalţă din coasta muntelui, după care se prăvăleşte în valea de dedesubt pe o pantă atât de abruptă şi de povârnită, încât nici cei mai îndârjiţi tâlhari n-ar mai fi un pericol pentru noi dacă s-ar căţăra pe ea. Ştiu locul ăsta din poveşti: Creasta e unul dintre subiectele preferate ale iscoadelor, deşi nu la fel de mult ca pământul de dincolo de ea, pe care ele îl numesc Valea Verii Nesfârşite. Se spune că iarna nu vine niciodată în acele locuri, că pajiştile sunt întotdeauna înverzite şi copacii mereu încărcaţi de rod. Nu prea am dat crezare unor astfel de poveşti, căci îmi spuneam că vor doar să-şi râdă de noi, copiii mai mici, însă acum, când descopăr Creasta, îmi dau seama că n-au exagerat deloc: Platoul înalt şi, mai jos, câmpurile şi pădurile sunt verzi şi vii, de parcă vara ar fi ajuns la apogeu. Începe din nou să ningă, însă în vale pare că neaua pur şi simplu dispare, de parcă s-ar lovi de-un zid dincolo de care n-ar mai putea trece.

— E ceva, nu, Sunshine? îmi zice Rae în timp ce privim amândouă Valea Verii Nesfârşite.

— E exact cum ai spus.

— Să nu pari aşa surprinsă! râde ea. Nu tot ce-ţi spun sunt poveşti, să ştii! Din când în când îţi mai pot oferi şi sfaturi preţioase.

Mă pregătesc să o întreb când mi-a mai oferit astfel de sfaturi, dar chiar atunci îl auzim pe Thom strigându-ne, şi-

mi pot da seama, după intonaţie, că veştile nu sunt bune. Eu şi Rae am descălecat pentru a urca pe Creastă, aşa că suntem nevoite să alunecăm la loc pe panta îngheţată ca să ne alăturăm celorlalţi.

Simon Grumble a făcut o descoperire tulburătoare. Dincolo de un pâlc de arbori se află o trecătoare în zidul Crestei, suficient de largă încât să poată pătrunde câţiva oameni prin ea, iar fisurile din stâncă par să fi creat o cale de acces până jos, în vale. Descoperirea în sine n-ar putea fi decât un îndemn la o aventură periculoasă, o aventură în privinţa căreia ne-am putea sfădi şi pe care am putea-o lejer abandona în favoarea fierturii lui Sally Fisher, însă semnele unei confruntări violente care-a avut loc aici ne ţin pe loc. Zidurile de stâncă sunt înnegrite de foc în unele locuri ori pline de pete maronii de sânge uscat, iar sub zăpadă găsim săgeţi rupte şi cartuşe trase, cârpe pline de sânge şi alte lucruri ce seamănă cu aşchii de os şi dinţi umani.

Trebuie să discutăm mai întâi. Masacrul de aici nu e proaspăt, dar e suficient de vizibil încât oricine a supravieţuit să nu se fi îndepărtat prea mult. Singurul mod în care poţi coborî muntele este spre New Absalom, iar asta înseamnă că cei care au vărsat tot acest sânge fie au plecat chiar înainte să sosim noi aici, fie încă zăbovesc printre creste, fie au coborât în vale. Cădem cu toţii de acord că nu putem rămâne pe timpul iernii cu un asemenea pericol în apropiere. Va trebui să părăsim New Absalom – asta e sigur. Mâine-dimineaţă vom încărca din nou totul în căruţe şi vom porni spre unul dintre celelalte adăposturi ale noastre, numai că acum va trebui să înfruntăm iarna şi vom fi hăituiţi de zăpadă, de îngheţ şi de ger. E o schimbare drastică, iar noutăţile sunt greu de acceptat.

Rumeg în gând şansele noastre şi văd că şi ceilalţi se gândesc la aceleaşi lucruri, când o aud pe Rae vorbind:

— Mă duc acolo şi mă uit, spune ea, aruncându-mi mai întâi mie o privire, după care şi celorlalte iscoade. S-ar putea ca toţi cei care au luat parte la luptă să fi murit după

aceea, iar trupurile să fi fost luate de lupi sau de alţi prădători. Cobor în vale şi aflu dacă au lăsat cumva vreo urmă. Nu trebuie să mă aventurez prea departe – doar câteva mile. Dacă nu găsesc nimic, şi nici voi nu găsiţi nimic aici, pe Creastă, atunci am putea rămâne aici peste noapte, să ne convingem, iar mâine-dimineaţă am putea lua câţiva muncitori capabili din New Absalom, care să ne ajute să blocăm gaura asta, spune indicând cu capul trecătoarea îngustă. Şi ce dacă cineva a coborât pe-acolo? N-avem niciun motiv să-i lăsăm să se întoarcă.

Nici nu termină bine Rae de vorbit că toate iscoadele se oferă să o însoţească. Nimeni nu vrea să părăsească New Absalom dacă am putea, cu un pic de efort în plus, să-l facem mai sigur. Doar Reaper Thom ezită, însă în cele din urmă cade şi el de acord cu planul lui Rae, trimiţându-i alături de ea pe Lester Silva şi pe Apricot Bose, cei mai iuţi alergători ai noştri. Half-Moon Hollis va veni în urma lor pe Creastă, urmându-i până la stâncile ce alcătuiesc creasta cea mai îndepărtată, în timp ce noi, restul, vom rămâne aici, ca să ridicăm un adăpost.

Nu mai e loc de veselie printre iscoade, căci toţi am devenit ursuzi şi eficace în timp ce ne apucăm, fiecare, de treburile noastre. Eu trebuie să adun lemn pentru foc, care va fi aprins după ce ne vom asigura că valea şi Creasta sunt curate, aşa că mă pun pe treabă conştiincios, metodic, adunând şi rupând crengi şi ridicând un con din lemne uscate, ca flăcările să poată avea un adăpost. Doar ce-am terminat de adunat surcele, când Half-Moon dă buzna din pădure şi aproape că dărâmă toată grămada. Înainte să pot scoate o singură înjurătură, face o mişcare grăbită cu mâna: semnul că sunt duşmani în apropiere.

Soseşte şi cealaltă iscoadă, în timp ce Half-Moon îl informează pe Thom cu privire la ce s-a întâmplat, descriindu-i cum a zărit un grup de oameni din tribul Niagara la vreo două mile depărtare de Creastă. Cel puţin cinci, dar au în jur suficiente focuri încât să avem de-a face cu încă vreo douăzeci.

Nu mai aştept şi alte detalii din partea lui, ci mă reped

să scot goarna care dă semnalul. Dacă cei din tribul Niagara vor ataca această creastă, Rae şi ceilalţi vor rămâne blocaţi în vale. Trebuie să-i avertizez fără întârziere. Dar, înainte să pot duce goarna la buze, Reaper Thom mă prinde de braţ.

— N-ai să-i faci niciun bine, fată, rosteşte el. Niagara vor răspunde la semnal cu mult mai repede decât sora ta. Tot ce putem face este să sperăm că nu vor veni încoace şi să-i respingem, dacă totuşi vin.

Reaper îmi studiază chipul până se convinge că am înţeles mesajul, după care îmi ia goarna din mână. În jurul nostru iscoadele se pregătesc de luptă, verificându-şi armele şi cercetând împrejurimile taberei în căutarea unor puncte mai bune de tragere. Dar imediat ce mă asigur că Thom e ocupat cu altceva, mă răsucesc şi-o rup la fugă în direcţia trecătorii. Înţeleg ce vrea să spună cu goarna, dar nu sunt de acord cu părerea lui că tot ce pot face pentru Rae e să aştept şi să trag un foc sau două în mulţimea de Niagara.

Nu mă urmează şi nu mă strigă nimeni. În timp ce cobor, mi se pare că un cap sau două se iţesc peste creastă să vadă unde am plecat, dar mă mişc prea repede ca să pot fi sigură de ceva şi mă îngrijorează mai mult ce aş putea găsi jos decât ce s-ar putea afla sus, căci ce m-aşteaptă poate fi mai periculos decât ce-am în spate.

5
NAOMI

În josul Crestei se deschid crăpături largi, pornind dinspre trecătoare şi coborând în vale, dar pot să păşesc pe zidul neted, de piatră. Terenul de la bază e la fel de înzăpezit precum cel de sus, ceea ce mă ia prin surprindere. Dar asta se întâmplă înainte să mă gândesc la lărgimea văii. Probabil că în mijlocul ei se simte cel mai tare influenţa verii. Desluşesc uşor urmele lăsate de Rae şi de însoţitorii ei prin zăpadă, aşa că iuţesc pasul în timp ce pistolul mă tot loveşte în şold.

Trec peste păşuni albite de zăpadă şi prin pâlcuri de copaci golaşi, peste un râu acoperit cu gheaţă şi prin iazuri mlăştinoase pline de stufăriş prins în capcane de gheaţă. Din când în când inspir aer incredibil de cald, dar astea par singurele momente când mi se pare că vremea este cât de cât plăcută. Am început să cred că Valea Verii Nesfârşite nu e decât o păcăleală bizară sau o iluzie, însă mă văd nevoită să mă opresc în faţa unei privelişti ce mă înmărmureşte.

Dincolo de o întindere de teren sterp, acoperit cu zăpadă din care se iţeşte ici-colo câte un copac scheletic, se află o păşune verde, acoperită cu iarbă înaltă şi flori unduitoare. Verdeaţa începe brusc, ţâşnind practic din zăpadă, de parcă ar forţa acea graniţă a iernii pe care îmi imaginam c-o văd de la înălţimea Crestei. Doar că graniţa pare că începe să cedeze: zăpada pluteşte uşor pe deasupra păşunii, lipindu-se de firele groase de iarbă şi de petalele albe ale florilor. Îmi dau seama că nu-mi place ceea ce văd: mă simt tulburată. Dar urmele lui Rae se pierd direct pe păşune şi pot vedea cu claritate cum iscoadele au trecut dincolo, despărţind tufe de iarbă înaltă şi scuturând zăpada pentru a-şi croi drum prin zăpada prăfoasă, astfel încât mă văd nevoită să pornesc pe urmele lor.

Nu după mult timp încep şi ţipetele.

Fără niciun avertisment, un vaiet nepământean vine din

cer de parcă acolo s-ar afla o banshee[2] întărâtată. N-am mai auzit niciodată ceva atât de oribil. Teama vagă pe care o simţeam dincolo de graniţa cu vara se transformă în panică şi brusc mă trezesc că alerg înnebunită, gândindu-mă doar la un loc în care să m-ascund. Reuşesc să mă opresc lângă un copac enorm, plin de frunze, bucurându-mă în sinea mea de protecţia pe care mi-o oferă. Ţipătul încă nu a încetat, dar aici se aude mai slab, mai îndepărtat. În timp ce stau aici, gâfâind şi tremurând de frică, îmi dau seama că nu se mai vede pe nicăieri urma lui Rae. Mai mult, simţul meu de orientare s-a diminuat atât de tare, încât nici nu mai ştiu sigur de unde am venit. Sunt cu adevărat pierdută.

În spatele copacului se află o poiană, în care mă aventurez cu precauţie, sperând să descopăr vreun semn familiar, dar nu găsesc niciunul. Chiar şi soarele s-a ascuns în spatele unui grup de nori. M-am îndepărtat destul de mult de copac, când zăresc cu coada ochiului un stol de păsări negre ce tocmai îşi iau zborul; mă răsucesc să văd ce anume le-a speriat şi privirea-mi cade asupra unui bărbat care mă supraveghează de la marginea pădurii.

E scund, dar bine clădit, înfofolit în blănuri, iar pe umăr are un arc şi în mână ţine o suliţă. Are păr blond, la fel ca barba-i împletită, deşi chipul de deasupra acesteia pare albastru. Din câte-mi aduc aminte, se spune că Niagara îşi vopsesc trupurile cu alb şi albastru înainte de-a porni la luptă. Încet, calculat, bărbatul începe să înainteze cu paşi mari prin poiană, spre mine, aţintindu-mă cu privirea în timp ce păşeşte prin iarbă.

O iau la fugă, reuşind să-mi adun toată energia şi suflul spre copacii din apropiere, fără să mă gândesc că poate bărbatul cu barbă blondă tocmai asta şi-a dorit să fac, însă un al doilea bărbat ţâşneşte dintre copaci ca să mă prindă. Este mult mai mare şi suficient de puternic să mă ţină pe loc fără pic de efort, aşa că mă zbat ca un iepure prins în colţii, unui câine, dând neajutorată din picioare. Nu pot

[2] Fiinţă supranaturală din folclorul irlandez, care prevesteşte moartea unui membru al familiei printr-un ţipăt sau vaiet asurzitor (n.tr.).

decât să ţip, dar şi acest lucru îmi este interzis când o labă mare şi păroasă îmi astupă gura cu totul.

— Aşa, fată, acum chiar că nu mai ai ce face, îmi spune cel care m-a capturat cu o voce adâncă şi prea voioasă pentru un bărbat ce posedă o strânsoare atât de formidabilă. Are un miros puternic, ca de câine ud, iar dosurile palmelor îi sunt pline de semne zdrenţuite, ce par nelalocul lor prin comparaţie cu felul lui elevat de-a vorbi.

Încerc din nou să ţip, dar eforturile îmi sunt de două ori inutile: nu numai că palma cărnoasă a bărbatului îmi reduce ţipătul la un bâzâit ca de bondar, dar şi alţi membri ai tribului Niagara îmi răspund prin râsete, iar celor doi bărbaţi li se alătură şi alţii, ieşind dintre copaci. Număr mai bine de zece, cel puţin doi cu carabine vechi pe umăr, înainte ca acela care mă ţine să mă salte în braţe, astfel încât acum îi privesc chipul pocit. Are păr lung şi barbă de un maroniu întunecat, asemănător cu scoarţa copacilor, iar ochii albaştri îi sunt afundaţi în orbitele aflate deasupra unor obraji rozalii, pictaţi cu simboluri albastre complicate – acum îmi dau seama că ceea ce am luat mai devreme drept vopsea sunt de fapt tatuaje.

— Eu aş fi mai ascultător, în locul tău, tânără domnişoară, îmi spune tâlharul, ţinându-mă la o lungime de braţ de el, după ce mi-am exprimat clar intenţia de a-l lovi cu piciorul şi a-l muşca. Trebuie să te informez că partenerii mei au stabilit deja un perimetru sigur în jurul nostru. Din moment ce eşti singură şi fără nicio scăpare din această situaţie, am căzut de acord că trebuie să fii luată în custodie, ca să-ţi putem asigura protecţia. De acum înainte îţi vom supraveghea îndeaproape orice tentativă de evadare şi vom trata acest lucru doar ca pe un delict banal, dar orice împotrivire va fi considerată un act de agresiune intenţionat şi voluntar, iar cooperarea ta fi asigurată cu ajutorul unor eforturi de convingere forţată, ceea ce ar putea conduce la rănirea ta gravă şi ireversibilă. Ai înţeles?

Să fiu sinceră, n-am putut urmări prea mult din ce-a spus bărbatul, dar atitudinea lui şi şirul de dinţi ascuţiţi

îmi sugerau mai clar decât toate acele cuvinte elevate că sunt într-o situaţie dificilă.

— Ai noroc că eu şi partenerii mei te supravegheam, din întâmplare, în pădure. În valea asta se află chestii mult mai periculoase decât noi. Acum, hai să renunţăm la felul ăsta păgubos de-a ne purta şi după aceea putem...

Nu reuşesc să disting tot ce plănuieşte bruta să facă, pentru că în clipa aia bubuitul unei carabine se aude în poiană tare şi surprinzător, acoperind vaietul neîncetat ce se aude din cer. Bărbatul cu ochi albaştri slăbeşte strânsoarea, iar eu cad epuizată în iarba rece. Când ridic capul, îl văd pe unul dintre bărbaţii din tribul Niagara, o sperietoare cu braţe lungi şi capul ras, clătinându-se şi căzând pe o parte, cu faţa transformată într-o mască însângerată. Văd cum prietenii lui se ghemuiesc în jur pentru a se feri de grindină, cu armele ridicate pentru a răspunde atacului. Îl văd pe un bărbat ducându-şi puşca la umăr, un obiect ruginit, dar într-o stare suficient de bună încât să scoată o jerbă de fum, urmată de un pocnet puternic.

Spre uimirea mea profundă, se pare că eu aş fi ţinta acestuia şi-mi ţin răsuflarea în aşteptarea impactului cu glonţul, doar ca să descopăr că duşmanii mei au alte preocupări, mult mai stringente. Cel care pusese laba pe mine nu mi-a dat drumul de surpriză sau de teamă, ci pentru a smulge de la centură două toporişti cu aspect sinistru. Le roteşte prin aer şi le îndreaptă în direcţia primului foc de armă, numai că la jumătatea gestului, pe când răcnea un blestem, blănurile sale, faţa şi aerul din jur se umplu de roşul sângelui împroşcat în toate părţile.

Deasupra lui stă Rae, cu un cuţit în mână şi cu obrajii plini de stropi de sânge. Bărbatul cu ochi albaştri cade într-un genunchi, apoi se prăbuşeşte la pământ, iar ea mai înfige cuţitul de două ori în el – două împunsături rapide, la fel de iuţi precum răpăitul unei ciocănitori – înainte ca el să atingă pământul, cu gâtul şi coastele mustind de sânge.

Încerc să sar în braţele familiare ale lui Rae, dar chiar când izbutesc să îndrept un picior ca de cârpă, Rae mă

înşfacă de guler şi mă aruncă violent pe solul înzăpezit. Când strig din cauza surprizei, singurul ei răspuns este să-mi comande pe un ton dur şi rece să rămân jos şi să păstrez tăcerea.

Surprinderea mă amuţeşte mai mult decât orice. Rae nu mi-a mai vorbit niciodată în felul ăsta, nici măcar când ne certam foarte tare. Sunt obişnuită cu izbucnirile ei neîndurătoare, dar de data asta văd ceva diferit la ea, ceva rece şi îngheţat. Mă apasă cu o mână pe piept, ca să mă ţină culcată la pământ, şi mă apasă dureros cu genunchiul pe şold, ca să-mi descurajeze orice urmă de împotrivire. Întinsă pe spate, reuşesc să-i văd chipul cu claritate, maxilarul încordat şi bărbia de pe care se scurge sângele bărbatului cu ochi albaştri, iar în minte mi se formează ideea că n-am mai întâlnit-o niciodată în viaţa mea pe fata asta. Rae nici nu mă bagă în seamă, în schimb lasă cuţitul din mână şi bâjbâie după pistolul de la centură. În timp ce eu o privesc cu ochi holbaţi, ea ridică pistolul şi începe să tragă lent şi metodic spre o ţintă pe care nu reuşesc s-o disting.

Acum încep şi eu să percep zgomotul şi haosul din jurul meu: ţipete sălbatice, vâjâitul săgeţilor şi clinchetul puştilor. Număr trei împuşcături dinspre pistolul lui Rae, apoi ea se ridică în picioare, păşeşte peste mine şi porneşte cu paşi mari prin poiană. Eliberată dintr-odată şi dornică de mişcare, mă ridic în genunchi, apoi în picioare, la timp să-mi văd sora, care încă trage cu pistolul, avansând prin mulţimea de Niagara, deşi numai doi au mai rămas în picioare. Rae trage din nou, aşa că din doi mai rămâne doar unul. Ultimul care cade este bărbatul cu barbă blondă care m-a ademenit aici, arcul gol alunecându-i din mână când îşi pipăie gaura din piept făcută de Rae.

Câteva clipe nu se mai aude decât vaietul din cer, care se estompează precum un ecou, aşa că am timp să privesc în voie scena care s-a transformat incredibil în doar câteva minute. Poiana este acum presărată cu săgeţi, cu topoare şi cu trupurile bărbaţilor, care, nu cu mult timp în urmă,

mă priveau pofticios şi rânjeau la mine, iar iarba a fost culcată la pământ de focurile de armă şi de tălpile celor acum căzuţi. Singura rămasă în picioare este sora mea, care-şi ţine pistolul lipit de corp, stând nemişcată în mijlocul poienii în timp ce fulgii de zăpadă plutesc în jurul ei, de parcă ar avea de înfruntat vreun pericol şi nu îndrăzneşte să facă ea prima mişcare.

— Rae? o strig cu o voce răguşită de la ţipat şi de la strânsoarea mâinii sale din jurul gâtului meu.

Rae se întoarce brusc, făcându-mă ca, timp de o secundă, să cred că nu mă recunoaşte. După care expresia i se schimbă şi-mi dau seama că m-a recunoscut, deşi am senzaţia că aş fi cineva pe care l-a cunoscut cu mult timp în urmă, iar acum încearcă doar să-şi aducă aminte când şi cum. Se repede spre mine fără o vorbă şi mă văd nevoită să-i repet de mai multe ori că n-am păţit nimic înainte ca ea măcar să audă ce-i spun, dar ea continuă să mă întrebe dacă sunt rănită, şi trebuie iar să-i repet că sunt bine, că n-am nicio rană.

Din pădurea din spatele nostru se aude un fluierat, apoi îi văd pe Lester şi pe Apricot printre copaci, cu puştile în mână. Tresar când îmi dau seama că probabil ei au fost cei care au tras primii în bărbaţii din tribul Niagara şi că, în timp ce eu stăteam ţintuită la pământ, în jurul meu avea loc un adevărat măcel, iar Rae şi-a folosit trupul ca să mă protejeze de roiul de gloanţe şi săgeţi ce treceau pe deasupra noastră.

Gândindu-mă la Niagara, îmi aduc aminte de misiunea care m-a făcut să ajung aici. Mă grăbesc să-i spun lui Rae despre duşmanii pe care i-a descoperit Half-Moon pe Creastă, însă ea mă întrerupe:

— Ştim, Sunshine, îmi spune ea cu o voce caldă acum, şi ultima urmă de atitudine ostilă, rece dispare şi ea. Am dat de urma acelor băieţi şi-a tribului lor nu departe de-aici. Doar că nu sunt Niagara. Sunt Nworki.

— Nworki? exclam uimită, aruncând o privire spre bărbatul doborât la pământ de Rae. Ce să caute Nworkii atât de departe în nord?

— N-am idee, dar sigur sunt Nworki. Convinge-te singură!

Bărbatul cu ochi albaştri a rămas nemişcat, iar şuvoiul de sânge care-i curgea din gât s-a transformat într-un firicel. Rae îl apucă de mână şi i-o răsuceşte. Acolo, printre tatuajele întunecate de dedesubt, se află simbolul pe care-l poartă orice Nwork:

I ▯ N Y

— Hai, Sunshine! Lester şi Apricot ne-aşteaptă.

Prietenii noştri au dispărut printre copaci, cu armele pregătite ca să ne acopere retragerea. O privesc pe Rae în timp ce-şi recuperează pălăria şi-şi şterge cuţitul pe iarbă, apoi pornesc şi eu în urma ei prin pădure, forţându-mă să nu mă întorc şi să mă uit la poiana plină de rămăşiţe însângerate, care a fost martora unui adevărat măcel.

Hotărâm să o luăm pe calea mai lungă înapoi spre Creastă, avântându-ne prin vale şi asigurându-ne spatele pentru a evita confruntarea cu grupul principal de Nworki, despre care Lester crede că ar număra în jur de cincizeci de oameni.

— De cum i-am văzut, ne-am dat seama că n-avem cum să rămânem în New Absalom, spune el. Mă bucur că Half-Moon a fost primul care v-a adus veştile proaste.

Alergăm cât putem, Rae prima, apoi eu, iar Lester şi Apricot la urmă, cu armele în mâini. Ţipătul acela s-a transformat într-o simplă şoaptă acum, însă briza caldă, până de curând doar o pală de aer dulceag, s-a înteţit, devenind din ce în ce mai puternică pe măsură ce coborâm în vale. Nu mai vedem niciun Nwork şi încep să cred că ne învârtim în cerc aiurea, când Rae se opreşte brusc şi strigă:

— Staţi!

Rosteşte comanda pe un ton care ne face să ne supunem imediat.

— Ce e, Rae? întreabă Apricot.

Rae nu-i răspunde. S-a oprit în mijlocul pasului, cu

umerii încordaţi. Când Lester face un pas spre ea, ţipă din toate puterile:

— Nu vă mişcaţi!

Spaima din glasul ei mă opreşte mai iute decât orice ordin, însă cuvintele pe care le aud după aceea sunt rostite pe un ton jos, egal:

— E o capcană.

Acum, că ne-am oprit, ciudăţenia acestui loc devine evidentă. Atmosfera rece de iarnă a dispărut cu totul şi simt un iz straniu, asemănător cu ceva metalic şi oceanic în acelaşi timp. A început o burniţă măruntă, deşi îmi aduc aminte că în urmă cu doar un minut ningea.

Rae se mişcă de pe un picior pe altul şi începe să se răsucească. Puşca i-a căzut din mâinile pe care acum şi le ţine întinse în faţă, de parcă n-ar mai fi văzut aşa ceva în viaţa ei, şi pe bună dreptate: deasupra fiecărui deget al lui Rae dansează câte o flacără alb-aurie, creând impresia că fiecare deget i s-a transformat într-o lumânare aprinsă. Ridic capul să-i întâlnesc privirea şi văd cum acelaşi foc pal îi cuprinde obrajii şi fruntea, pâlpâind la fel cum pâlpâie văpăile trandafirii deasupra cărbunilor încinşi. Vocea îi răsună slab, forţat:

— Trebuie să plecaţi, ne spune. Chiar acum.

— Rae! o implor eu, însă ea mă opreşte cu un ţipăt, un ţipăt disperat şi înfricoşător, prea greu de îndurat.

— Fugiţi! strigă Rae cu toată puterea chiar în timp ce flăcările de pe faţa ei se învârtejesc şi se răspândesc în toate direcţiile.

Într-o secundă, e învăluită de flăcările alb-aurii, un foc ce arde din ce în ce mai fierbinte şi mai strălucitor, până când erupe într-o explozie ce mă saltă de la pământ.

Reuşesc să zăresc pădurea unde s-a aflat odată sora mea, acum învăluită în flăcări şi-n aur topit, însă imaginea dispare uşor-uşor, micşorându-se cu încetineală, până când tot ce mai pot vedea sunt copacii pârjoliţi. Pe lângă noi trec pâlcuri de copaci şi pajişti, fără să ne dăm seama. Deabia când văd urme de paşi sub mine, în zăpadă, înţeleg că atârn pe umărul cuiva şi că urlu numele lui Rae. Aud

gâfâitul lui Apricot Bose în ureche:

— A dispărut, a dispărut, a dispărut!

O incantaţie ce vine în acelaşi ritm cu paşii ei rapizi, apoi aud paşi bubuitori şi-mi dau seama c-am ajuns la Creastă.

Oare simţurile mi-au fost atât de tare alterate, încât nici măcar n-am băgat de seamă cum am ajuns aici?

— Încolo nu te mai pot căra, îmi spune Apricot aproape sufocându-se. Va trebui să urci singură, Naomi.

Lângă ea, Lester îşi reîncarcă puşca. O ridică şi trage un foc spre copaci, scoţând în acelaşi timp un urlet răsunător. Probabil că Nworkii au renunţat să ne mai urmărească. De deasupra, de pe Creastă, se aude răspunsul sub forma pocnetelor unor arme de foc, apoi se aude şi o goarnă. Ca de la depărtare, mintea îmi spune că tribul Niagara a atacat deja, apoi vine într-adevăr şi confirmarea: a început bătălia.

Aud încă un zgomot, necunoscut, peste ţipete şi împuşcături. La început pare îndepărtat, apoi capătă viteză şi devine mai intens, până se transformă într-un bubuit neîntrerupt, iscat parcă de un uriaş ce aleargă cu toate viteza. Mă aştept ca vreo creatură monstruoasă să ţâşnească dintre copaci, ceea ce văd în schimb este şi mai straniu: lumini albastre, subţiri şi ascuţite ca nişte ace, împung cerul la orizont, fiecare fulgerând doar o clipă, dar cu atâta forţă, încât despică norii.

Ştiu că acum trebuie să mă ridic şi să lupt, dacă vreau să scap cu viaţă. Îndoi degetele şi găsesc pistolul, cadoul lui Rae pentru mine, pe care deja îl strâng cu toată puterea.

6
TORRO

Ultimele cinci minute ale turei trec cel mai greu. Nu spun că sunt cele mai lungi pentru că fiecare are câte şaizeci de secunde, la fel ca orice alt minut de la începutul timpului. Sigur, par mai lungi, dar nu asta le face să treacă mai greu. Ce le face să treacă atât de greu este faptul că ai tot urmărit peştele rulând pe bandă vreo şaisprezece ore la rând, în timp ce lame mici îl spintecau, îi scoteau maţele şi-i tăiau capul, după care a fost băgat în conserve şi înecat în ulei, apoi fiert la temperaturi superînalte, apoi conservele au fost etichetate şi introduse în cutii, în timp ce tu doar aşteptai să se termine totul; doar că, atunci când se termină, nu ai senzaţia că de fapt se termină. Te *simţi* de parcă *tu* însuţi te-ai afla acolo pe benzi, iar motivul care te face să simţi că totul a rămas neschimbat este că acum *tu eşti* cel care se mişcă alături de ceilalţi peştişori, aşteptând cuminte ca fierăstrăul rotativ să se lase în jos şi să-ţi taie capul. Aşa că, atunci când aud clopotul sunând la sfârşitul turei, nu o iau la fugă ca toţi ceilalţi. Mai rămân la postul meu cam un minut şi-mi las creierul să decidă care-i susul, care-i josul şi aşa mai departe. Dacă mă întreabă cineva ceva, îi spun că m-a luat ameţeala, iar asta nu-i chiar o minciună. Dar este, în acelaşi timp, o scuză bună ca să nu plec chiar acum.

Rămân la postul meu şi-i urmăresc pe ceilalţi cum ies pe rând afară, cum îşi aruncă mănuşile, ochelarii de protecţie, plasele pentru păr şi şorţurile în containere separate, spre a fi curăţate şi sterilizate şi aşa mai departe, grăbiţi, de parcă ar trebui să ajungă urgent undeva sau ceva de genul ăsta, chiar dacă primul tren înapoi spre oraş pleacă abia peste cincisprezece minute. Majoritatea sunt copii de vârsta mea, adică şaptesprezece ani. Aproape toţi vin să lucreze în fabrici, chiar dacă sunt ca mine şi au reuşit să termine o şcoală. Nu că şcoala te-ar ajuta să realizezi ceva. Sau să câştigi experienţă. Există o mulţime de oameni care

au lucrat o viaţă întreagă în fabrici şi n-au ajuns nici măcar şefi de echipă şi pun pariu că cel puţin jumătate dintre ei au făcut la fel de multă şcoală ca mine. Reuşesc să-i disting pe cei care au prins ceva experienţă, acolo, printre copiii mai mici de ani. Nu sunt prea mulţi, totuşi. Ideea e asta: cu cât înaintezi în vârstă, cu atât îţi cresc şansele să ajungi pe Front, în loc să rămâi bine-mersi în bătrâna Colonie 225.

Când din fabrică a ieşit aproape toată lumea, pornesc şi eu spre uşă, abătându-mă uşor din drum în aşa fel încât să trec pe lângă maşinile de gătit, dincolo de care toate conservele pe care le iau sunt gata de încărcare, lipsindu-le doar etichetele, probabil. Când trec de ultimul colţ, mă împiedic şi dărâm un munte de conserve de pe banda transportoare. Mă prefac că sunt extrem de jenat din cauză că am stricat bunul mers al liniei de producţie şi aşa mai departe şi ridic cu atenţie fiecare cutie de pe jos, pe care o curăţ de praf şi o verific de îndoituri. Aşez cutiile întregi la loc şi le arunc pe cele îndoite într-un tomberon pe care scrie „neconforme”. Sunt o mulţime de cutii neconforme.

Procedez aşa cam de două ori pe săptămână de când am început să lucrez la fabrica de conserve, îndoind câteva cutii din când în când, astfel încât să nu mai poată fi ambalate. Ştiu o mulţime de metode. De exemplu, pot uita ceva pe banda transportoare, blocând-o, iar conservele încep să cadă, sau pot lăsa una dintre cutiile de carton pentru ambalare să se ude un pic, iar fundul acesteia se rupe când încerc s-o ridic de jos. Chestii mărunte, de genul ăsta. Mai pot şterpeli şi câte una sau două de la postul meu, dar trebuie să procedez cu mare atenţie, altfel cineva s-ar prinde de şmecherie. Pe raporturile de performanţă, rata mea de greşeli este în categoria „bună”, deşi nu este nevoie decât de „acceptabil” ca să poţi evita acumularea de avertismente.

Continui să mai joc o vreme rolul de neîndemânatic, făcându-mi de lucru cu mănuşile şi cu şorţul, apoi mă grăbesc să-i ajung din urmă pe cei care părăsesc clădirea. Cu greu s-ar deranja cineva să se uite ce fac; nu sunt decât

o turmă mare şi obosită. Ne strecurăm printre uşile uriaşe şi o luăm pe podul de pe care poţi vedea jumătate din complexul de fabrici, un mamut de clădiri pătrăţoase şi înghesuite, printre care se mai văd domuri şi vălătuci de abur ţâşnind dintr-o încurcătură de ţevi şi înălţându-se spre cer şi multe alte chestii.

Nu ştiu exact cum, dar Hexi reuşeşte să mă identifice în mulţime, o adevărată realizare ţinând cont că arăt exact ca toţi ceilalţi. Adică sunt un pic mai înalt decât media, dar am părut tuns la fel de scurt ca toţi muncitorii din fabrică, o mirişte de păr negru şi zburlit tot timpul, şi, purtând aceeaşi uniformă maronie ca pământul la fel ca restul, nu prea am cum să ies în evidenţă. Totuşi, asta n-o împiedică pe Hexi să mă găsească imediat.

— Hei, Torro! mă strigă cu vocea ei ascuţită.

Numele meu întreg este Troshosho, aşa că vă daţi seama de ce Torro e mai la-ndemână.

Hexi este extrem de prietenoasă. Adică s-ar putea împrieteni şi cu o piatră, iar apoi piatra i-ar trimite felicitări de ziua ei de naştere.

— Cum de m-ai găsit aşa repede? o întreb.

— Mirosul tău, băiete. Ce-aţi avut azi, ton?

Mă temeam eu că va zice ceva de genul ăsta.

— Hering.

— Glumesc doar, nu mai fi aşa *sensibil!* Jumătate dintre oamenii ăştia miros a peşte sau nu ţi-ai dat încă seama? În orice caz, tu cel puţin poţi scăpa de mirosul de peşte după un duş sau două. Eu voi fi roşie o săptămână întreagă! exclamă ea şi-şi ridică mâinile ca să pot vedea petele pe care le-a căpătat băgând sfeclă roşie în conserve.

— Un duş sau *două?* Tu ce crezi că fac toată ziua?

— În principiu, acelaşi lucru pe care-l fac şi eu toată ziua. Vii să mâncăm? Probabil că băieţii ne aşteaptă deja.

Toţi cei care lucrează în fabrici primesc două mese pe zi şi un credit pentru localurile din oraş. Îţi poţi folosi creditul şi aici, dacă ai luat-o razna. Cantina fabricii este o încăpere uriaşă aflată în mijlocul complexului, cu şiruri de mese şi bucătărese care-ţi trântesc cu polonicul apă

chioară de diferite nuanţe în farfurii segmentate. Apa asta chioară depinde de sezon, căci, de pildă, atunci când sunt recoltaţi cartofii, fiertura de amidon devine ceva mai bună. Din fericire, suntem în urmă cu norma la sfeclă roşie şi la peşte, aşa că eu şi Hexi nu va trebui să mâncăm ce împachetăm de nu mai ştiu când.

Zeama de azi e de trei culori: portocalie, maronie şi verde. Portocaliul provine de la morcovi feliaţi sau ceva de genul ăsta, iar maroul provine de la un fel de carne misterioasă, înecată într-un sos la fel de misterios. Verdele ar putea fi de la broccoli sau mazăre, dar nu intenţionez să mă gândesc prea mult la aşa ceva. Când Hexi îşi întinde farfuria ca să-i fie servită zeama, observ că se uită la petele roşii de pe mână cu mult mai puţină voioşie decât înainte.

— Să ştii că nu arată chiar atât de rău, o consolez eu. Oricum, mai avem două săptămâni şi gata, am terminat. Douăzeci de zile, nu mai mult. Poate că după aia vei pica la ceva mai bun.

Eu aş vrea să fiu trimis alături de pescari. Da, ştiu, ciudat din partea mea, având în vedere sentimentele actuale faţă de peşte. Doar că îmi şi imaginez cum voi sta afară, înconjurat doar de ocean cale de sute de kilometri în orice direcţie, departe de bătrâna C-225, şi da, aşa ceva e pentru mine. Totuşi, e greu să obţii o slujbă de pescar. Ai de învăţat o mulţime de lucruri, aşa că, dacă nu te apuci din timp de ea, probabil că nu vei reuşi niciodată. Aş fi avut mai multe şanse dacă aş fi abandonat şcoala cu mai mulţi ani în urmă, ceea ce, dacă stai să reflectezi, nu este o gândire chiar sănătoasă.

— Cu norocul meu, probabil că voi ajunge la textile, oftează Hexi. Cel puţin, aşa voi avea mai multe nuanţe de vopsea pe mine, nu numai roşu. De fapt, cred că îmi stă cel mai bine cu verde, tu nu crezi?

— Încă nu mi-ai zis cum de m-ai găsit în mulţime.

— Cum? Nu ştiu. Bănuiesc că ai un stil de-a merge altfel decât ceilalţi.

— Cum altfel?

— Nu ştiu, altfel, pur şi simplu. Îi vezi pe băieţi? Eu sunt complet pierdută.

Hexi are o mare capacitate de-a-şi aminti chipurile oamenilor, însă n-ar putea găsi o cale de ieşire dintr-o cutie goală. De exemplu, nu ştie niciodată care e masa noastră, chiar dacă stăm zi de zi la aceeaşi masă. E o masă bună, aşa că, periodic, trebuie să facem gură ca să nu ne-o ia alţii. Spammers, Mersh şi Isslyn sunt deja aşezaţi acolo, înfulecând cu poftă din grămăjoarele aflate în farfurii.

Spammers ne salută cu obişnuitul: „Salutare, tovarăşi!” Îi place să pară voios într-o manieră sarcastică. E felul lui preferat de-a aborda viaţa, în general.

— Ce s-a întâmplat cu Mersh? întreabă Hexi după ce ne aşezăm, căci Mersh pare pe punctul de-a se prăbuşi complet, fără a se mai putea ridica.

— Mersh s-a hotărât că nu mai are nevoie de somn la fel ca noi, restul, îi răspunde Isslyn. De asta avem acum nevoie, de un prostovan nedormit, care să aducă încărcăturile de pe câmpuri.

De fapt, Isslyn e chiar dulce în majoritatea timpului, dar când consideră că faci o prostie, se poate transforma într-o adevărată pacoste. Spune că e pentru binele tău.

— Aloo, Mersh? Dacă mori în vreun accident înfiorător, să ştii că am să te ucid, mă auzi?

— N-am de gând să mă izbesc de cineva, se apără Mersh. Sunt probabil cel mai bun şofer de pe tura mea.

Mersh se împăunează mereu cu cât de bun e el la orice, deşi ar putea avea, de fapt, dreptate. Şoferii ăia chiar sunt îngrozitori.

— Şi nu-i vina mea că sunt obosit. Au făcut turele mult prea lungi. Nu mai avem timp să dormim, spune el în timp ce răscoleşte prin grămada colorată din farfurie. Ascultaţi-mă pe mine, sunt gata să mă înscriu în Legiune.

Nimeni nu-i răspunde. Ne aruncăm cu toţii priviri, destul de neliniştiţi. Se presupune că Legiunea este un fel de armată incredibilă. Sunt plecaţi departe şi luptă în cel mai mare război din toate timpurile, iar din partea noastră se aşteaptă să ne arătăm de-a dreptul încântaţi, pentru că

duşmanii împotriva cărora luptă Legiunea ne vor pe toţi morţi. Toţi vorbesc despre cât de eroic luptă Legiunea. E o cerinţă de bază. Toată lumea trebuie să se arate mulţumită pentru că poate munci toată ziua ca să sprijine eforturile de război. Se caută tot timpul noi recruţi pentru a merge la luptă, dar majoritatea nu se arată prea dornici să devină eroi. Oamenii din colonia noastră se înscriu tot timpul, dar chestia e că niciunul dintre ei nu s-a mai întors. Nimeni. Niciodată. Aşa că, atunci când Mersh începe să vorbească despre înscrierea în Legiune, ne arătăm cu toţii destul de speriaţi. Să ştiţi, toţi ne mai *gândim* din când în când la asta. Dacă tot trimitem spre Legiune mâncare şi toate cele, probabil că n-o duc chiar atât de rău pe-acolo, ne gândim noi. Dar Mersh este singurul care se gândeşte serios la asta. Iar asta ne sperie. Mersh se comportă ca un idiot mai tot timpul, dar îl ştim dintotdeauna şi nu vrem să plece pur şi simplu şi să ne lase baltă.

— Ce? întreabă Mersh, de parcă ar şti la ce ne gândim. Vreţi să-mi spuneţi că în Legiune nu este mai bine decât aici?

Priveşte lung imaginile care acoperă pereţii cantinei, picturi gigantice, care înfăţişează tineri, băieţi şi fete, îmbrăcaţi în armuri cu aspect romantic şi privind ca nişte adevăraţi eroi în depărtare, în timp ce pe fundal se văd răsărituri de soare, munţi, cascade şi alte alea. Peste tot prin colonie sunt afişe cu aceiaşi tipi arătoşi, uneori în armuri, avântându-se în luptă, alteori în uniforme impecabile, construind case sau stând în săli de curs ori râzând. Pe afişe sunt întotdeauna sloganuri precum „Luptă pentru tine”, „Participă şi tu la aventură” sau „Îţi construim viitorul”.

— Hai, Mersh! spune Spammers. Doar nu bagi în seamă asemenea rahaturi!

Când vine vorba de Legiune, Spammers se transformă în ceea ce ai putea numi un sceptic.

— Da, intervine şi Isslyn. Probabil că jeleurile alea din Legiune se uită la poze cu copii care muncesc pe câmpuri şi în fabrici şi se gândesc ce bine ar fi să se afle în locul

nostru.

Toată lumea râde, însă Mersh devine şi mai posomorât.

— Cel puţin ei apucă să doarmă suficient şi primesc şi mâncare câtă vor. Iar după cinci ani în Legiune, poţi renunţa şi te poţi întoarce într-o colonie care nu are norme de îndeplinit.

Unul dintre afişele pe care le poţi vedea peste tot poartă sloganul „Viitorul tău începe astăzi”. Întotdeauna se vede un grup de oameni care mărşăluiesc în depărtare, nu vezi spre ce anume, iar cineva stă în spatele lor şi te invită şi pe tine să li te alături. Persoana din spatele lor diferă de la afiş la afiş. Uneori este un tip cu aspect de dur, alteori este o fată cu bust mare, într-o uniformă care probabil e cu vreo câteva numere mai mică. Mersh chiar a furat unul dintre afişele cu faţa ţâţoasă. Îl păstrează ascuns sub saltea. Pariez că la asta se gândeşte chiar acum, cum să o ia de la început într-o nouă colonie, alături de fata aia cu ţâţe mari, care probabil că nici nu există în realitate.

— Şi crezi aşa ceva *pentru că?* se înfurie Spammers.

— Nu-ţi mai aduci aminte când au venit cenzorii ultima oară? spune Mersh. Cu ei era şi tipul ăla, cel care a înfiinţat Colonia 401. *Fusese şi el* în Legiune.

— Şi *de ce* crezi aşa ceva? repetă Spammers. Pentru că avea o cicatrice pe obraz? Tu nu-ţi pui niciodată întrebarea de ce nu aduc cu ei pe nimeni din Ţărmul de Granit?

Ţărmul de Granit este numele dat de noi Coloniei 225. Nu e un nume oficial sau ceva de genul ăsta, dar sună mult mai interesant.

— Poate că pur şi simplu nu vor să se mai întoarcă în gaura asta împuţită, murmură Mersh.

A tot înţepat şi răscolit grămăjoara informă din farfurie, însă acum se opreşte şi zâmbeşte subţire, de parcă ar şti cine ştie ce secret.

— Totuşi, nu ne reţine nimic să încercăm să ne îmbunătăţim puţin nivelul de trai. Da, copii?

Îşi desface geaca şi ne arată ceva mare, alb şi încreţit. O sfeclă de zahăr, pe care o ţine ascunsă pur şi simplu, ca pe o bombă.

Hexi s-a panicat instantaneu.

— Mersh, ce *faci?*

— Să ştii că de fiecare dată pierdem pe drum o mulţime din astea, din camion.

Surâde şi mai larg, de parcă nu ne-ar veni să credem cât de inteligent e el.

— Asta a căzut în timp ce trăgeam camionul la punctul de descărcare. Cât credeţi că valorează?

— N-am nici cea mai vagă idee ce vrei să spui, îi răspund eu.

Azvârl o lingură plină de jeleu verde în gură şi vorbesc cu gura plină, de parcă nici nu mi-ar păsa de sfecla lui idioată.

— Bănuiesc că, dacă te-ar prinde cineva furând, ai primi o grămadă de avertismente.

— Şi tu acum, toată lumea de aici fură. Ce crezi c-aş putea obţine pe ea? Crezi că aş putea s-o schimb cu un text în engleză?

— Asta înseamnă complicitate, iar noi nu vrem să avem nimic de-a face cu ea, spune Spammers. Furtul voluntar, în mod normal, nu este acceptat şi afectează statutul şi integritatea colegilor muncitori, a supraveghetorilor şi a directorilor fabricii acesteia. Continuă aşa, şi voi înainta o plângere.

Spammers pare destul de furios, chiar dacă spune numai prostii. Nu cunosc pe cineva care să aibă o părere mai proastă despre integritatea colegilor muncitori, iar el râde mereu de cei care înaintează plângeri. Spune că mai bine te-ai băşi în faţa cuiva, căci plângerile ar avea acelaşi efect. Probabil că şi Mersh se gândeşte la acelaşi lucru ca mine, căci dintr-odată pare dezorientat şi un pic furios.

— O poţi da la schimb pe o călătorie spre Front, îl lămuresc eu. Oricum, am impresia că e-n regulă, din moment ce tot ai de gând să pleci acolo.

Îţi poţi da seama că Mersh şi-a imaginat cu totul altceva când s-a gândit să fure sfecla, ceva de genul că s-ar putea transforma într-un adevărat erou doar pentru c-a şterpelit o sfeclă nenorocită. E atât de dezamăgit, încât până şi lui

Spammers îi pare rău pentru el.

— Hai! îl consolează Spammers. Putem scăpa de rahatul ăla de la tine din braţe afară, înainte să ne începem tura următoare, şi nimeni nu-şi va da seama de diferenţă. Ce zici? îl întreabă şi apoi îl bate pe Mersh pe umăr. Mai avem doar şapte ore, apoi prima băutură e din partea mea!

Mersh se mai înveseleşte puţin când îl aude. Chiar e un băiat de treabă, dar uneori face nişte prostii absolut incredibile. De exemplu, sfecla. N-are nicio valoare, dacă nu mai faci rost de alte o mie pe lângă ea, apoi ai avea nevoie de o fabrică de zahăr funcţională, iar Mersh ar trebui să ştie cum stă treaba, pentru că Spammers *lucrează* într-o idioată de fabrică de zahăr. De zahăr ar avea el nevoie. Şi ceea ce n-a văzut nimeni când Spammers s-a ridicat de la masă a fost că, atunci când a trecut pe lângă mine, mi-a pasat o pungă de hârtie cu vreun kilogram de zahăr, după cum se simte.

Toţi ceilalţi trebuie să se întoarcă la muncă pentru schimbul doi, dar eu şi Hexi am stat aici practic de noaptea trecută, aşa că am cam terminat cu munca pentru o vreme.

— Te întorci şi tu la dormitoare? întreabă Hexi în timp ce ieşim din cantină?

— Nu, mai am ceva treburi de rezolvat în oraş.

— A, bine, salut-o pe Camareen din partea mea.

Felul în care o spune Hexi mă face să mă simt de parcă aş face ceva pe furiş. Iar asta mă deranjează. Toţi prietenii noştri ştiu despre mine şi Camareen.

— O să-i transmit cele mai calde salutări din partea ta.

Mă bucur că nu încearcă să vină şi ea cu mine. Chiar am nişte treburi de rezolvat, iar Hexi poate fi un lucru rău pentru afaceri.

7
TORRO

În drum spre trenuri, mă opresc la magazinul fabricii ca să-mi iau noua uniformă. Celor care muncesc în fabrică li se dă cate o uniformă nouă la şaizeci de zile. Dacă ţi-o deteriorezi până atunci, tot primeşti una nouă, dar mai primeşti şi avertismente odată cu ea. Eu am grijă să-i provoc mici rupturi în ziua a şaizeci şi doua sau a şaizeci şi treia. Ştiu exact unde trebuie s-o rup ca să poată fi înlocuită, dar o rup de-a lungul unei cusături, ca, în acelaşi timp, să fie şi uşor de reparat. Cutia care mă aşteaptă la magazinul companiei este un pic mai grea decât ar trebui, deoarece în ea se mai află douăzeci de conserve de hering îndoite.

Mersh nu exagera când spunea că toată lumea fură. Exact, toţi fură, de la răhăţei cu ochi ca mine şi până la Prefect. Oamenii se prefac întotdeauna scandalizaţi şi oripilaţi când cineva este prins furând din fabrici, din depozite sau mai ştiu eu de unde, dar majoritatea nu se înfurie cu adevărat. La urma urmei, nu furi decât de la Principat.

Principatul este aparatul care duce tot acel mare război şi care ne protejează de inamic şi de toate cele. Coloniile precum bătrâna 225 au ca scop trimiterea alimentelor, a proviziilor şi a soldaţilor de care are nevoie, iar acest lucru trebuie făcut cu zâmbetul pe buze, pentru că fără Pripi am fi cu toţii jefuiţi şi ucişi. Pripii stabilesc norme ca să se asigure că muncim din greu şi le putem oferi tot ce ne e de prisos, iar noi putem opri ce-a mai rămas, deci cam aşa merge treaba în Ţărmul de Granit. Dar mai e ceva: ori de câte ori depăşim norma, ei o măresc. Aşa că am găsit căi să păstrăm câte ceva şi pentru noi. Spammers şterpeleşte zahăr. Eu strâmb conserve, iar supraveghetorul de la nivelul meu, care ar trebui să arunce toate conservele defecte, le păstrează şi îmi dă şi mie o parte din pradă. Am intra cu toţii într-o groază de belele dacă ar afla cine nu

trebuie, dar eu şi Spammers facem treabă numai cu persoanele potrivite, adică ne învârtim printre cei care ar avea la fel de mult de pierdut ca şi noi dacă ar fi prinşi.

Cranely face parte dintre oamenii de acest fel. Lucrează în Centrul Oraşului, e croitor, dar pivniţa magazinului său arată ca un depozit pentru orice, de la piese de camion la piersici la conservă şi de la tălpi de încălţăminte la paste uscate. Bătrânul Cranely e probabil cel mai mare furnizor clandestin din Ţărmul de Granit. Eu şi Spammers lucrăm cu el de vreo câţiva ani.

De îndată ce Cranely mă vede pierzând vremea prin faţa intrării în magazinul său, se pregăteşte să închidă. Nu-i ia mult – oricum locul e aproape gol. Coborâm la nivelul inferior, iar el se apucă direct să-mi sfâşie cusătura gecii. Pe majoritatea i-ar taxa în plus câteva credite pentru o astfel de treabă, dar mie îmi repară uniforma gratis. Bănuiesc că totul face parte din înţelegere. Eu şi Spammers am stabilit termenii şi condiţiile cu Cranely dinainte, încă de când am început lucrul în fabrici, aşa că el cam ştie ce-i voi aduce şi ce-i voi cere în schimb. Ne mai târguim totuşi puţin în legătură cu cantitatea de zahăr adusă, iar Cranely se preface scandalizat, de parcă aş încerca să-l trag în piept. Este o anumită formă de afecţiune sau ceva de genul ăsta. Dacă ar fi într-adevăr supărat, ar deveni foarte tăcut. Atunci e momentul în care trebuie să dai înapoi cât de repede poţi.

Nu vrei să-l superi pe Cranely. Pur şi simplu nu vrei. Pare destul de bătrân, însă circulă anumite poveşti despre el, unele care ţi-ar provoca adevărate coşmaruri. Am auzit că o fată a fugit odată de la el cu jumătate din pradă, apoi, o zi mai târziu, a dispărut cu totul. Tot ce s-a mai găsit a fost o păpuşă care arăta exact ca ea, întinsă în pat. Avea aceeaşi tunsoare şi purta aceleaşi haine şi aşa mai departe, numai că în miniatură. După cum s-a dovedit ceva mai târziu, păpuşa aia fusese făcută din hainele şi din părul *ei.* Şi din pielea *ei,* am auzit. Astfel de poveşti circulă despre el. Chestii cu adevărat oribile. Dar eu şi Spammers ne înţelegem bine cu Cranely şi avem intenţia să păstrăm

lucrurile aşa cum sunt.

Pentru zahărul, peştele şi uniforma mea, pe care Cranely o poate modifica şi vinde, primesc câteva cutii de lapte condensat şi nişte pâine conservată. Gărzile de la gardurile de protecţie îşi fac mici sendvişuri din chestia asta pentru tura de noapte. Nu se mai satură de ele. Eu şi Spammers am pus pe picioare o adevărată afacere făcând schimb cu ei. Am fost îndeajuns de siguri pe noi, încât să-i împărtăşim şi lui Cranely secretul nostru, fireşte, iar pe el nu-l deranjează să piardă ce câştigăm noi vânzând direct gărzilor – oricum, el e prea bătrân să alerge noaptea pe la garduri. Desigur, trebuie să împărţim şi cu el o parte din profit.

Cranely termină să-mi coasă geaca destul de repede. După aceea nici măcar nu-ţi poţi da seama că a fost ruptă. Chiar nu poţi.

— Ai o anumită atitudine azi, băiete, spune Cranely. Ai mai adus ceva pentru mine, aşa-i?

— Cred că o să-mi mai dai câteva pagini în plus, bătrâne. Aproape că sunt gata să pun pariu.

Scot din buzunar o pereche de ochelari. Nu sunt tipul de ochelari pe care să-i găseşti pe aici, dacă eşti miop sau mai ştiu ce. Ochelarii standard sunt dintr-un plastic subţire ori poate dintr-o sârmă, dacă eşti suficient de norocos încât să fii cineva important, şi miop pe deasupra. Ochelarii ăştia arată practic la fel ca şi cei normali, dar sunt şi complet diferiţi. Sunt mai rotunzi şi au puncte galbene şi cafenii. Au balamalele ruginite şi lentilele sparte, dar pentru Cranely nu contează dacă ochelarii sunt noi sau nu.

— De unde ai făcut rost de ei? mă întreabă.

— Trebuie să păstrez şi eu anumite secrete, nu?

Râde oarecum doar pentru el însuşi, apoi spune:

— Sigur, sigur.

Apoi răsuceşte ochelarii în mână şi se uită la ei mai îndeaproape.

Încep să devin nervos, căci poate ochelarii ăştia chiar sunt obişnuiţi. Fata nomadă care mi i-a dat la schimb mi-a spus că i-a găsit departe, în teritoriul sălbaticilor, dar

poate că i-a obţinut pur şi simplu dintr-o altă colonie şi i-a făcut să pară mai vechi, ca şi cum ar fi zăcut îngropaţi sub vreo ruină sau mai ştiu eu ce. Nu poţi avea încredere în aceşti nomazi, nu pe deplin. Bine, fata asta părea destul de drăguţă, dar toţi spun că nomazii sunt tot sălbatici, numai că ştiu să folosească o furculiţă. Mi-a luat câteva luni să adun toate piesele pentru pistolul ăla pe care i l-am dat în schimb, deşi ar fi tipic pentru mine să ajung să obţin doar o pereche de ochelari banali. Uneori pot fi un adevărat fraier.

În sfârşit îl aud pe Cranely zicând:

— Ei, băiete, se pare că avem ceva aici.

A afişat un zâmbet larg, arătându-şi toţi dinţii, aşa cum face de fiecare dată când îi aduc câte un artefact valoros. Nu ştiu ce face cu ele, ştiu doar că mă plăteşte bine pentru orice nu e făcut în colonii. Cranely lasă ochelarii deoparte şi începe să se foiască în jurul biroului.

— Cât ne-am înţeles? Patru pagini?

— Şapte.

Cranely nu încearcă să mă tragă pe sfoară. E pur şi simplu politicos.

— Da, da. Şapte pagini. Ce memorie bună ai. Să te menţii aşa, ăsta-i sfatul meu.

Scoate la iveală un plic şi mi-l întinde. Înăuntru sunt şapte pagini împăturite. Asta voiam să spun despre bătrânul Cranely. Întotdeauna mi-a dat câte şapte pagini. Pe care le are deja pregătite.

Bag plicul în geantă, alături de o treime din cantitatea de lapte şi pâine. Spammers va trece mai târziu ca să ia şi restul. Cranely chicoteşte în timp ce descuie magazinul ca să pot ieşi.

— Ori de câte ori reuşeşti să pui mâna pe ceva de genul acelor ochelari, să faci bine să vii la mine.

— Nouă pagini, da? îl întreb.

Bătrânului Cranely pur şi simplu îi face plăcere să facă afaceri cu mine.

După ce plec de la Cranely, pornesc spre Piaţă, care se află la doar câteva clădiri depărtare. Locul e aproape gol în

acest moment al zilei, căci majoritatea sunt la muncă sau dorm, dar o parte dintre birocraţi intră şi ies din Biroul Prefectului. Clădirea este de două ori mai mare decât oricare altă construcţie din Piaţă, toată numai din cărămidă şi beton, cu trepte înalte şi late. Are un aspect cu adevărat impunător. Birocraţii se cam uită suspicios la mine când sui treptele, de parcă aş fi primul muncitor în fabrică pe care l-ar vedea în viaţa lor.

Clădirea Prefectului are două şiruri de trepte ce încep imediat dincolo de uşi, dar niciodată nu sunt prea mulţi oameni la etajele superioare. Toată lumea aşteaptă la rând să intre în încăperea asta imensă, în care aşteaptă şi mai multe şiruri de oameni. De aceea nu vezi prea mulţi angajaţi pe aici. N-avem decât o singură zi liberă la zece zile de muncă şi nimeni nu vrea să şi-o irosească stând la o coadă idioată. Dar, pentru o mulţime de birocraţi, cam în asta constă slujba lor. Spammers a lucrat o vreme la fermele de carne şi spune că birocraţii de aici arată exact ca porcii de la troace. Bănuiesc că nu exagerează foarte mult. Stau aliniaţi pe canapele, aşteptând să vorbească cu cineva mai important decât ei. Să discute cu cineva mai important e un fel de hrană de toate zilele.

Aştept la unul dintre rânduri să completez o plângere, apoi mă aşez la altul ca să o depun. Tipul de la ghişeu o citeşte şi îmi zâmbeşte, deşi nu sunt sigur, apoi îmi dă un număr, 732-00-5. Totuşi, în loc să mă duc să mă aşez pe canapea, pătrund în cealaltă încăpere. E cam gol pe-aici, aşa că încep să mă plimb, ascultând cum îmi răsună paşii.

După un timp se deschide uşa şi o văd pe Camareen.

— Numărul 732-00-5! strigă ea, apoi mă sărută.

Camareen este cu mine de vreo doi ani. E cea mai frumoasă fată din lume. Ştiu că nu toată lumea o consideră aşa. Adică nu are un piept la fel de mare ca fata de pe afişul lui Mersh, dar nu mă interesează. Şi, oricum, fata de pe afiş nici nu există. Ăsta-i un lucru pe care nu-l pricep la Mersh. Există peste tot fete adevărate, iar el a devenit obsedat de una de pe un afiş. Nu ştiu sigur. Poate că n-aş mai fi de aceeaşi părere dacă n-aş vedea-o pe Camareen

tot timpul. Are nişte ochi verzi ca apa oceanului într-o zi însorită, la fel ca atunci când deschizi ochii sub apă şi soarele străluceşte deasupra ta şi nu te mai poţi opri din privit, chiar dacă te înţeapă.

— Bună, Camareen!

— Şi ce anume e *asta?*

Camareen ţine în mână plângerea completată de mine. E funcţionar începător în biroul Asistentului Subprefectului Secţiei de Producţie, iar eu am completat căsuţele în aşa fel încât formularul să ajungă direct la ea. Hârtia e verde-deschis, un verde diferit de nuanţa ochilor ei, de te ia ameţeala când îl priveşti. În partea de jos, acolo unde trebuie să completezi motivul plângerii, am scris: „Camareen munceşte prea mult."

— Am mari probleme cu modul în care lucrurile se desfăşoară aici, îi răspund.

— Îmi iau acum cele zece minute de pauză, îţi convine aşa?

— E un început.

O aştept să mă sărute din nou şi, în timp ce o face, scot plicul din geantă.

— Bănuiesc că acum va trebui să ţi-l dau.

Aproape că încremeneşte de uimire, apoi îmi aruncă o privire aspră.

— Sper că nu e ce cred eu.

— Atunci, probabil că n-ar trebui să crezi nimic.

Când vede ce am înăuntru, mi-e clar că încearcă din răsputeri să pară în continuare furioasă.

— Termină, Torro! În caz că n-ai observat, e război şi noi toţi ar trebui să luăm parte la el.

— Asta înseamnă că nu le vrei?

— Sigur că le vreau, prostule!

Acum ţine paginile în mână şi arată de parcă ar fi gata să izbucnească în plâns. Mi se pare o nebunie că nişte puncte şi linii pe o pagină o pot face să reacţioneze aşa. Nu vrea să lase să se vadă, dar Camareen chiar poate deveni foarte sensibilă cu anumite lucruri.

— Dar ar mai fi şi alte moduri în care să-ţi petreci timpul

liber.

Însă felul în care arată ea acum mă face să cred că nu, nu există. Paginile pe care le-am obţinut de la Cranely sunt pline cu note muzicale. Pentru mine, semnele alea arată ca nişte oameni subţirei atârnaţi pe nişte sârme goale de uscat rufe, dar Camareen le poate interpreta la fel de uşor ca pe nişte cuvinte. Face parte din orchestra coloniei noastre, deşi oarecum urăşte muzica. Muzica Pripilor e doar un zgomot bubuitor care te face să te gândeşti la lupte şi la alte alea. Totul este despre cum facem noi parte din această înfruntare colosală şi cât de eroic ne purtăm şi aşa mai departe. Genul ăsta de muzică are anumite efecte asupra unor oameni. Cum ar fi, spre exemplu, în timpul concertelor oficiale, când îi poţi vedea pe birocraţi plângând în hohote. Însă Camareen o urăşte. Singurul motiv pentru care cântă este că, pe când era mică, a auzit un cântec care nu era aprobat de Pripi. Era un cântec vechi. Un vestigiu muzical. Aşa că, atunci când am auzit că bătrânul Cranely are o carte cu cântece vechi, mi-am dat seama că trebuie să fac rost de ea. Totuşi, el nu vrea să dea artefacte decât la schimb cu alte artefacte. De aceea am avut nevoie de ochelari. Îmi dă la schimb de fiecare dată câte şapte pagini, iar asta durează deja de ceva vreme.

— Deci sunt bune de ceva? o întreb.

Camareen răsfoieşte paginile, ştergându-se repede la ochi cu mâneca.

— Sunt foarte, foarte bune.

— Cântă unul pentru mine.

Aruncă o privire peste umăr, spre uşa care dă în hol.

— Nu aici. Mai târziu.

— Cântă-mi doar un pic, insist eu, căci ştiu că o va face dacă voi continua s-o presez.

Şi o ştie şi ea.

— Bine, doar un pic.

Nu mai apuc totuşi să ascult cântecul, pentru că imediat răsună alarma de apel, atât de puternic, încât n-aş mai auzi-o pe Camareen nici dacă ar urla.

8
TORRO

Aproape toată lumea din Ţărmul de Granit face parte din miliţia coloniei. Nu intri în serviciul activ înainte de-a împlini vârsta de cincisprezece ani, dar, de îndată ce începi şcoala, înveţi cum se asamblează o puşcă şi cum poţi înjunghia pe cineva cu baioneta, plus multe altele. Pe oameni nu-i deranjează antrenamentele, totuşi. Nu e acelaşi lucru cu trimiterea produselor noastre spre Pripi, pentru că ştim cu toţii *de ce* avem nevoie de miliţie. Toţi locuitorii coloniilor au văzut cum arată sălbaticii ori cunosc pe cineva care i-a văzut, însă ştim cu toţii că, fără miliţie, sălbaticii ar da buzna peste noi şi ne-ar face bucăţele fără să stea prea mult pe gânduri.

Începi să-ţi pui anumite întrebări când te gândeşti la războiul ăla măreţ la care se spune că participă Legiunea şi în numele nostru. Ceea ce ni se spune, la şcoală şi în transmisiile televizate, e că există un mare imperiu care are de gând să pună stăpânire pe lumea întreagă şi s-o umple cu propriile sale progenituri. Oricine altcineva – adică inclusiv noi, cei din Colonia 225 – ar fi pur şi simplu executaţi sumar. Cei care fac parte din acel imperiu au probabil şi vreun nume, în limba lor, fireşte, dar, din punctul de vedere al celor de aici, ei sunt pur şi simplu „Inamicul”. Uneori li se mai spune şi „atacatori turbaţi” sau „duşmani absoluţi”, dar asta doar ca să justifice discursurile oficialilor, însă, de obicei, pe afişe sau în picturile de pe pereţi şi aşa mai departe, sunt doar nişte chestii mari, înfiorătoare şi înceţoşate, cu gheare lungi şi multe şiruri de dinţi. Se spune că Frontul, unde Legiunea le ţine piept duşmanilor absoluţi, este un loc aflat foarte departe, însă, dacă Inamicul ar ajunge vreodată aici, nimic nu-l va mai opri. De asta trebuie să sprijinim Legiunea cu tot ce avem. Dar am început să cred, şi nu sunt singurul, că la mijloc se mai află şi altceva. De genul: poate că nici nu are loc un război. Poate că e doar ceva inventat de

Pripi, ca să ne facă să muncim ca proştii pentru ei. Poate că, dacă am înceta să mai trimitem provizii spre Front, o să fim în regulă, pentru că, de fapt, nici nu există un Inamic. Nimeni nu iese însă în faţă şi să o spună cu voce tare, decât poate Spammers, atunci când dă iama în proviziile de aquavee, pentru că ar fi acuzat de „revoltă şi trădare”, iar asta ar fi cea mai rapidă cale să te trezeşti pe Front. Dar nimeni nu pune la îndoială existenţa sălbaticilor. Despre ei ştim cu toţii că există *cu adevărat.*

Odată ce-ai auzit alarma de apel, ai cincisprezece minute la dispoziţie să te prezinţi la un punct de apel. Pentru mine şi Camareen este destul de simplu, din moment ce Clădirea Prefecturii reprezintă punctul de apel pentru tot Centrul Oraşului. Suntem printre primii care ies afară, aşa că nu avem prea mult de aşteptat la dulapurile cu armament de sub treptele cele mari ale clădirii. Majoritatea uniformelor de lucru în fabrică pot fi folosite şi ca uniforme pentru miliţie după ce ţi-ai pus vesta militară, însă Camareen trebuie să-şi ia pe ea o geacă mai groasă şi să-şi pună şi ghete. Îşi lasă pantofii într-unul dintre compartimentele speciale din interiorul dulapului, iar eu îmi las geanta. Dacă o va găsi cineva şi va vedea ce e înăuntru, o să pretind că nu-i a mea şi o să pierd tot laptele şi pâinea. O mare pierdere, dar tot e mai bine decât să fiu prins.

N-am mai fost niciodată aproape de Piaţă în timpul unei alarme şi sunt surprins când văd atâţia oameni importanţi aici. Cred că are noimă, din moment ce lucrează cu toţii aici, dar e destul de ciudat să vezi toate acele chipuri din transmisiile televizate şi din ziare prezente aici. O văd chiar şi pe Qu, Prefectul, plimbându-se de colo colo cu brasarda de comandant prinsă pe braţ. Chiar în spatele ei se află Ghalo, Subprefectul Secţiei de Producţie, şeful şefului lui Camareen. Amândoi ne supraveghează în timp ce ne punem vestele şi beretele, de parcă ar fi cel mai interesant lucru pe care l-au văzut vreodată.

Deşi Camareen tot mai era pe supărată pe mine când am auzit alarma, îmi dau seama că m-a iertat când mă strânge

de braţ în timp ce aşteptăm ca toată lumea să se alinieze. Este de-abia a doua alarmă a noastră de când am început să facem parte pe bune din miliţie, dar suntem înspăimântaţi de-a binelea. Majoritatea sălbaticilor din preajma Ţărmului de Granit au învăţat să stea la distanţă de noi şi, chiar şi atunci când mai încearcă să ne atace, santinelele de la gardurile de protecţie exterioare se ocupă imediat de ei. Alarma nu sună decât atunci când gărzile din turn nu par capabile să se ocupe singure de atacatori. Ultima oară când a fost dată alarma, o mulţime consistentă de sălbatici a atacat gardurile, încercând să pătrundă înăuntru. N-au avut nicio şansă, fireşte, sălbaticii ăia. Într-un final, doar câteva detaşamente de miliţie au fost trimise afară, însă nicio cunoştinţă de-a mea nu s-a aflat printre ei.

Însă, când mai multe camioane încep să tragă cu spatele în Piaţă, îmi dau seama că de data asta e nevoie să ieşim. Camareen mă strânge mai tare de mână, apoi Ghalo vine şi începe să ne împartă în detaşamente, iar eu trebuie să plec odată cu prima cursă, în timp ce Camareen aşteaptă pentru a doua. Ridică o mână ca să-şi ia la revedere de la mine când plec, iar mie nu-mi rămâne decât s-o urmăresc făcându-se din ce în ce mai mică. Mă gândesc la posibilitatea ca asta să fie ultima oară când o mai văd şi simt ceva ca o lovitură de pumn în piept, de parcă cineva m-ar fi lovit de-adevăratelea. Mă gândesc că ei întotdeauna trimit mai multe trupe decât ar fi nevoie cu adevărat. Ultima oară n-a fost ucis nimeni în afară de câţiva sălbatici. Şi totuşi, gândul ăsta nu mă face să mă simt mai bine.

Sunt atât de îngrijorat pentru Camareen, încât nici n-am timp să simt teamă sau nelinişte pe drumul în afara oraşului. Toţi cei din detaşamentul meu sunt funcţionari sau birocraţi de rang inferior. Se uită cam ciudat la mine, dar nu spun nimic. Îşi dau seama că sunt muncitor în fabrică.

Trei camioane au ajuns deja acolo când ieşim în câmp deschis, dincolo de garduri. Probabil or fi venit de la vreo fabrică sau de pe câmpurile de la marginea coloniei.

Căpitanul trupelor de miliţie care ne aşteaptă acolo pare tot un birocrat după aspect – pe sub vestă poartă o cravată. Cred că are totuşi habar de ce se întâmpla. O cheamă Ubstia şi ne spune că gărzile din turnurile ce poartă numere de la cinci la treisprezece au raportat prezenţa sălbaticilor în pădurile din afara coloniei. Au estimat c-ar fi în jur de două sute de sălbatici sau chiar mai mulţi.

— Probabil exagerează, spune Ubstia, însă Prefectul vrea să luăm situaţia asta în serios.

Sute. Nu mă pot abţine să nu mă gândesc la asta, nici măcar atunci când pornim spre pădure. Sute, băiete. Ar fi unul dintre cele mai mari atacuri din ultimii ani. Dar mă bucur că înaintea noastră au plecat deja mai multe detaşamente. În pădure se aud deja focuri de armă şi sper că noi suntem cei care tragem, nu ei. Sălbaticii sunt destul de periculoşi şi când au doar arcuri, săgeţi, securi şi alte alea.

Soarele străluceşte sus pe cer, dar tot e rece, iar când mai bate şi vântul, poţi simţi mirosul de fum. Mirosul ăsta devine din ce în ce mai greu pe măsură ce ne apropiem de pădure şi, curând, începe să arate ca şi cum ne apropiem cu adevărat de încleştarea dintre miliţie şi sălbatici. Imediat ce intrăm printre copaci, vedem deja un sălbatic mort. Are pe el ceva ce seamănă cu un costum făcut din iarbă şi frunze şi probabil că ar fi destul de greu de văzut dacă n-ar fi acoperit de sânge. Ceva mai departe mai vedem un sălbatic mort, apoi încă unul, până ce vedem sălbatici morţi peste tot, unii părând că doar ce-au adormit, alţii arătând destul de oribil. Unuia i-au dispărut cam trei sferturi din cap, iar una are maţele pe-afară, agăţate prin tufişuri. Nu sunt doar oameni. Mai sunt şi animale, mai ales cai, toate arătând la fel de rău ca sălbaticii.

În cele din urmă ne alăturăm celorlalte detaşamente. Îmi imaginez că ei sunt cei care i-au ucis pe sălbatici, însă căpitanul spune Ubstiei că sălbaticii erau deja morţi sau pe moarte când au ajuns ei aici. Mi se pare bizar. Bine,

sălbaticii se luptă între ei tot timpul. Sunt ca nişte animale lipsite de raţiune, care s-ar ucide între ele fără absolut niciun motiv. Doar că nu-mi trece prin cap niciun motiv pentru care să o facă atât de aproape de colonia noastră, când aproape sigur am ieşi afară ca să vedem care-i treaba.

Împuşcăturile nu se mai aud la fel de tare acum, dar nu-mi pot da seama dacă au încetat sau doar s-au îndepărtat. Cei doi căpitani decid să o luăm din loc, să ne asigurăm că n-au mai rămas sălbatici care să ne pândească, aşteptând lăsarea nopţii ca să ne atace. Ne răspândim, dar rămânem apropiaţi unul de altul, astfel încât să ne putem supraveghea reciproc. Pădurea arată ca un vis, plină de lucruri pe care nu te-ai aştepta să le vezi vreodată în realitate. Văd chiar şi un cal cenuşiu şi gras, ce pare chiar drăguţ, doar că e mort şi plin de găuri de gloanţe în spate. Şi mai e şi un sălbatic uriaş, un colos, pur şi simplu, care a rămas atârnat de un copac, iar de piciorul sălbaticului este prins un căţel. Ambii sunt morţi. Mă gândesc la imaginea stranie pe care o formează, un tip imens şi un căţel, dar apoi căţelul scoate un zgomot. Sau, cel puţin, aşa îmi închipui. Ceva de genul unui scheunat. Sunt gata să mă apropii ca să mă dumiresc ce e cu sunetul acela, când aud ceva chiar în spatele meu, un fel de clinchet. Când mă răsucesc, am o armă înfiptă în faţă.

O fată a apărut de nicăieri şi ţine aţintit spre mine un pistol. O pot vedea dincolo de ţeavă. Are ochi mari şi cafenii şi pistrui. *Pistrui.* Uneori îmi imaginez cum ar fi să mor, însă nu mi-am imaginat niciodată că voi sfârşi ucis de cineva cu pistrui. Are de gând s-o facă, totuşi. Să mă împuşte, adică. Sunt sigur.

Înainte să reacţionez în vreun fel, Ubstia apare cu puşca în mână, ţipând la fată să lase arma jos. Doi tipi din detaşamentul meu au rupt-o la fugă în direcţia noastră. Fata nici măcar nu se uită spre ei, ci continuă să ţină pistolul aţintit spre mine. Prin cap îmi trece ideea că fata ar fi doar vreo sălbatică însetată de sânge pornită să mă omoare din plăcere, când, brusc, Ubstia dă drumul puştii.

În spatele ei a mai apărut un sălbatic, care cu o mână îi ţine un cuţit la gât, în timp ce în cealaltă are un pistol, pe care îl îndreaptă spre mine. Arată exact aşa cum mi-am imaginat c-arată un sălbatic, cu o faţă ca de piele veche şi încreţită, cu barbă încâlcită şi aşa mai departe. Arată pur şi simplu înfricoşător.

Bărbatul strigă ceva la mine, însă nu-l înţeleg din cauză că vorbeşte într-o limbă din aceea ciudată, de sălbatici nebuni. Suntem complet înconjuraţi de sălbatici. De parcă au ţâşnit dintre copaci şi din tufişuri şi de mai ştiu eu unde. Şi au şi arme de foc. O femeie ţine câte o carabină sub fiecare braţ, aţintindu-le spre tipii care-au venit să ne ajute pe Ubstia şi pe mine.

Acum chiar c-am dat de belea şi noi, *şi* sălbaticii. În orice clipă ar putea să apară un alt detaşament, iar unul dintre membrii acestuia ar putea să îl împuşte pe tipul cu cuţitul sau pe femeia cu puştile, ori chiar pe toţi aceşti sălbatici, dar nici aceştia nu s-ar da bătuţi cu una, cu două, iar fetiţa asta ar apuca să mă doboare mai întâi pe mine. Nu ştiu de unde o cunosc, dar sunt sigur.

Căţelul mort parte că scheaună din nou, dar de data asta îmi dau seama că nu el scheaună. Doi ochi mari mă privesc din spatele acelui sălbatic mare şi mort. Şi atunci totul devine clar, când văd ochii aceia mici şi cafenii. Mă uit înapoi la fata care încă ţine pistolul îndreptat spre mine. Dar acum ştiu ce am de făcut.

— Hei, micuţo! îi spun.

Nu-i vorbesc în limba sălbaticilor, ci în auxiliară, limba pe care o folosim în colonii.

— Mă înţelegi?

Ea nu spune nimic, însă cască ochii larg.

— Ascultă, micuţo, m-ai prins, recunosc. Şi pe amicii mei de-aici. Dar, vezi tu, noi mai avem mulţi alţii în spatele nostru, iar o parte dintre ei vor sosi aici destul de repede, şi, când vor sosi, o să te împuşte. Probabil că ai s-apuci să mă împuşti tu pe mine mai întâi, dar te vor doborî şi ei pe tine, asta vreau să zic. Aşa că uite ce-ţi propun: Ce-ar fi ca tu şi prietenii tăi să veniţi cu noi în colonie? Pun pariu că

aţi străbătut cale lungă, iar acum aţi vrea să vă odihniţi. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru sălbaticii ăştia de aici. Trebuie doar să ne daţi armele voastre, totuşi. Nu vă putem permite să intraţi cu noi înarmaţi aşa.

Timp de câteva momente mi-e teamă că nu m-a înţeles, dar apoi clipeşte. E prima oară când o văd clipind. Ţipă ceva în limba sălbaticilor, către ceilalţi. Bătrânul Barbă-Neagră cu cuţitul îi răspunde ceva, părând că se contrazic, dar, în final, fata aruncă iute pistolul.

— În numele tribului meu, îţi accept condiţiile! spune ea.

Auxiliara ei este destul de bună, deşi face ca unele cuvinte să sune haios. Ceilalţi par oarecum nesiguri, însă, în cele din urmă, aruncă şi ei armele. Tipul cu cuţitul e ultimul care se supune.

Ubstia strigă la ceilalţi membri ai detaşamentului. Câţiva rămân cu armele pregătite în mâini, în timp ce restul adună puştile, cuţitele şi pistoalele de pe jos. Lucrurile devin cam tensionate când fata dă fuga la uriaşul mort, căci Ubstia îşi închipuie că ar fi putut ascunde acolo o armă sau aşa ceva, dar o lămuresc că fata nu vrea decât să ajungă la băieţelul ascuns acolo. Şi, aşa cum mi-am închipuit, în spatele mortului se află un copilaş cu păr nisipiu. Acesta începe să plângă isteric, la băiat mă refer, dar fata îl plesneşte tare peste faţă, adică foarte tare, făcându-l să-nceteze.

— Vrei să-mi spui şi mie de unde ai mai scos-o şi pe-asta? mă întreabă Ubstia când ne întoarcem la camioane. Nu mi-am imaginat niciodată că sălbaticii ar şti auxiliara.

— Nu sunt sălbatici, îi răspund. Sunt nomazi.

Nomazii fac schimb de produse cu cei din colonii, aşa că o parte dintre ei ne-au învăţat limba. Şi, de îndată ce l-am văzut pe băiat ascuns sub cadavru, mi-am dat seama că oamenii ăştia nu ne atacau colonia. Ei fugeau de sălbatici. Fetiţa asta încercase să se lupte cu ei folosindu-se de calul cenuşiu mort ca diversiune.

— A, corect! Ei, atunci înseamnă că ne-ai salvat de la moarte, aşa că îţi mulţumim! îmi spune Ubstia, deşi, după ton, pare enervată. Ar fi trebuit să-mi dau şi eu seama.

Cred că îmi spusese tipul ăla mai bătrân.

— Vorbeşti limba nomazilor? mă arăt eu impresionat.

Pe nomazi îi poţi auzi mereu vorbind în limba aia a lor de fiecare dată când vin să facă negoţ. Te face să te întrebi dacă ei nu cumva râd tot timpul.

— Te învaţă câteva fraze când faci instrucţie pentru a deveni căpitan, însă n-am înţeles niciun cuvânt din ce spunea tipul ăla. Nici măcar nu ştiu în ce limbă vorbea.

— Vrei să zici că nu ştii dacă vorbea limba nomazilor sau a sălbaticilor? o întreb pe Ubstia, căci îmi dau seama că, dacă ar fi ştiut, din capul locul n-am mai fi avut niciun fel de problemă.

— Nu, o mulţime de sălbatici şi nomazi vorbesc aceeaşi limbă, dar vorbesc şi multe alte limbi. Majoritatea triburilor din împrejurimi vorbesc engleza, dar unele vorbesc franceza, iar altele, spaniola.

Asta chiar mă surprinde. Aveam impresia că toţi sălbaticii se pot înţelege unii pe ceilalţi, iar acelaşi lucru era valabil şi pentru nomazi, dar poate că şi lor le este la fel de greu să se înţeleagă *între ei* cum ne este nouă să-i înţelegem *pe ei.*

— Ţi-a trecut vreodată prin cap să devii căpitan de miliţie? mă întreabă Ubstia. Aş putea interveni să fii instruit.

— Nu vreau decât să merg acasă.

Camareen e deja acolo, în Piaţă, când camionul nostru opreşte ca să ne putem da jos. Ea a rămas singură acolo – celorlalte detaşamente li s-a dat deja liber, însă ea m-a aşteptat. Cred că detaşamentul ei nici măcar n-a apucat să iasă. Mă bucur pentru ea, mă bucur atât de tare încât nici nu-mi găsesc cuvintele. În timp ce mă sărută, eu compun deja în minte următoarea plângere. Este vorba de faptul că nu sunt sărutat suficient de mult.

Aproape că-mi uit geanta în dulapul cu arme, însă ea mi-o aruncă pe umăr. Camareen s-a întors acolo când celor din detaşamentul ei li s-a dat drumul, aşa că laptele şi pâinea au rămas la locul lor.

9
VINNEAS

Există şi anumite beneficii când eşti o persoană foarte importantă. Ai parte de un apartament propriu, cu vedere la For, şi ţi se permite să sari orice rând la care, în mod normal, ar trebui să aştepţi. Cadeţii trebuie să te salute, ceea ce, împreună cu privilegiul de-a sări peste rând, poate genera momente de un haz nebun. Există şi băi speciale – chiar două, am auzit, deşi încă n-am apucat să o găsesc pe a doua. Iar mâncarea poate fi, câteodată, extraordinară.

Curatorul Ellmore s-a străduit din răsputeri să mă informeze despre cele mai grozave avantaje la care m-aş putea aştepta după ce am fost numit Procurator al Academiei. I-a luat exact treizeci şi şapte de secunde. Explicarea noilor mele îndatoriri i-a luat încă patru ore şi jumătate. Punctul ei de vedere – exprimat competent, cu ajutorul unui surâs ambiguu, pe care l-a afişat tot timpul cât mi-a expus unele dintre cele mai îngrozitoare sarcini cu care era posibil să am de-a face – era că avantajele puterii nu trebuie niciodată să stea în calea îndatoririlor; dacă se întâmplă acest lucru, ceva este în neregulă. Sigur, aş avea acces la nici mai mult, nici mai puţin de două toalete strălucitoare şi intime, dar, de asemenea, aş mai fi responsabil şi pentru fiecare Cadet al Şcolilor de Gramatică şi de Retorică, de parcă ei ar fi propria mea Legiune. E greu să te bucuri de toalete cu adevărat regale când ai zilnic de înfruntat cele mai mărunte ciondăneli ale tuturor Cadeţilor. Se întâmplă acelaşi lucru cu majoritatea avantajelor de care am avut parte până acum: pur şi simplu nu merită. Spre exemplu, mâncarea. Din când în când, mi se oferă unele dintre cele mai extravagante delicatese culinare pe care le poate oferi Oraşul Nouă, însă nu reuşesc niciodată să mă bucur pe deplin de astfel de meniuri neobişnuite, pentru că trebuie să le savurez în compania unor persoane extrem de dezagreabile.

Meniul de astăzi constă în carne de vită şi un fel de

crustaceu gătit alături de cartofi şi verdeaţă, fiecare aranjat pe farfurii separate – un adevărat lux, având în vedere că hrana Academiei este preparată în porţii pentru sute de persoane, fără a se acorda prea mare atenţie savoarei, aspectului sau diferenţei de temperatură dintre, să zicem, supă şi îngheţată. Mi-i imaginez pe Kizabel şi pe Imway mâncând împreună din tăvile lor de lemn, înfulecând cu gura plină şi bucurându-se de prezenţa celuilalt, apoi îmi dau seama că imaginea care mi s-a format în minte este greşită, pentru că Imway este în serviciu activ şi ar trebui să mănânce împreună cu escadrila sa, în timp ce Kizabel probabil doarme în laboratorul ei, sforăind deasupra unui castron cu curry instant sau tăieţei. Sincer, aş prefera să mă aflu oriunde altundeva decât aici.

Una dintre îndatoririle mele ca Procurator este s-o fac pe ataşatul Curatorului Ellmore, ceea ce înseamnă că trebuie să iau masa de câteva ori pe săptămână cu cei din Comandament, trupa care conduce Oraşul Nouă, din care face parte şi Curatorul. Ea şade în capul mesei, alături de Principele Azemon, cea mai puternică persoană din întregul Oraş Nouă, şi pare că se simte destul de bine aici.

Întâlnirea din seara asta are loc într-o cameră enormă din Palatul Principatului. Ornamentele abundă peste tot – coloane canelate, tavane boltite, lespezi de piatră cu modele complicate – o referire la străvechea artă a mecanicii iraţionale şi la demonstraţiile acelea somptuoase, înainte ca noi să modificăm totul, să-l simplificăm, lipsiţi de imaginaţie, până la un stil simplu, fără înflorituri, mult mai potrivit în vreme de război. Neîndoielnic, faptul că prefer un astfel de stil în locul mult mai austerelor districte exterioare ale Oraşului Nouă este un simptom al academicianului cu burtă moale, aşa cum ţin să mă informeze, generoşi, toţi cei prezenţi la masă.

Am fost aşezat la o masă lungă alături de lachei şi ofiţeri neînsemnaţi, cu toţii dornici să discute despre cea mai recentă bătălie şi despre rolul pe care l-au jucat în victoria zdrobitoare pe care am repurtat-o. Ştiu, ar trebui să mă

împăunez şi eu cu ei – căci să fii Procurator înseamnă să te pregăteşti pentru a da ordine, iar în câţiva ani oamenii şi femeile de-aici îmi vor deveni colegi. Va trebui să avem încredere unii în alţii în luptă, fiecare punându-şi pielea la bătaie şi bazându-se pe talentul şi capacitatea celorlalţi, aşa că îţi este mult mai uşor să primeşti ordine de la cineva pe care l-ai cunoscut mâncând împreună o bucată de friptură sau cel puţin aşa am auzit. Acesta este viitorul meu, viaţa pentru care m-am pregătit de când mă ştiu, preţul pentru care am supravieţuit unei întreceri acerbe între cei de-acelaşi rang, promovând grad după grad în cadrul Academiei, totul pentru a mi se garanta un viitor de lider în Legiune. În viitor mă vor aştepta alte şi alte provocări, ce iată că vin la pachet cu toalete strălucitoare şi fileuri de muşchi înecate în sânge.

Dar, dintr-un anumit motiv, nu mă pot bucura pe deplin de laudele şi de automulţumirea ce răzbat dinspre ceilalţi pentru că l-am învins pe Romeo în cea mai recentă confruntare. Un motiv e că nu sunt pe deplin convins că l-am învins atât de categoric cum ne închipuim. Asta şi mai sunt distras şi de bărbatul care stă lângă mine.

Are de două ori vârsta oricărei persoane prezente la masă şi nu l-am mai văzut niciodată la vreo astfel de întâlnire, ceea ce înseamnă, probabil, că a venit în vizită din vreunul dintre celelalte oraşe sau chiar de pe Front. Dacă am dreptate, ar trebui să stea lângă Curatorul Ellmore, nu aici, cu cei de rang inferior. Totuşi, ceea ce-mi atrage atenţia este mâncarea din faţa lui. A refuzat meniul cu ingrediente proaspete din seara asta şi a ales peşte marinat, stropit cu smântână, alături de rondele de pâine unsă – „înecată” cred c-ar fi un termen mai potrivit – cu o substanţă cleioasă şi albă, ce pare că are consistenţa lipiciului. Efectul creat, mai ales că tot înmoaie pâinea în cleiul ăla, este cel puţin tulburător.

Oroarea şi uimirea pe care le simt se amestecă una cu alta şi mă împiedică să-l văd pe Imperatorul Feeroy venind în direcţia mea. Primul indiciu că se întâmplă ceva este întreruperea bruscă a tuturor discuţiilor din jurul meu.

Când ridic privirea pentru a afla cauza acestei tăceri neaşteptate, îl văd pe Imperator chiar în faţa mea, afişând un fel de zâmbet pe faţa-i lungă şi îngustă. Ascultaţi ce vă spun, seamănă mai mult cu tipul de grimasă care apare pe chipul oamenilor pe vreme rea: buze subţiri, dinţi încleştaţi.

— Procurator Vinneas, îmi spune Imperatorul Feeroy cu o voce surprinzător de profundă pentru un tip atât de subţirel. Mă bucur că ai reuşit să ajungi la întâlnirea din seara asta.

— Vă mulţumesc, domnule! Este o onoare să mă aflu aici.

— Vreau să te felicit pentru contribuţia ta la discuţia de ieri. Ai o minte pătrunzătoare, iar comentariile tale au fost destul de folositoare pentru dezbaterea noastră.

— Mă bucur că v-am fost de ajutor.

— De ajutor, sigur, mă aprobă Imperatorul, al cărui rânjet rece sugerează încordare. Mă bucur să ştiu că avem pe cineva aşa ca tine în rândurile noastre. Eşti un tânăr remarcabil şi sunt sigur că vei deveni un ofiţer extrem de capabil după ce vei promova şi vei ajunge în cadrul serviciului activ. Poate chiar mai curând decât îţi imaginezi.

— Vă mulţumesc, domnule!

Imperatorul Feeroy catadicseşte să mă salute ţeapăn şi pleacă apoi la locul său, lângă Curatorul Ellmore şi ceilalţi ofiţeri. Imperatorul este unul dintre cei mai înalţi ofiţeri în rang ai Legiunii, al doilea în lanţul de Comandă al Oraşului Nouă, după Duce. Faptul că am primit o asemenea laudă din partea lui, mai ales public, reprezintă o mare onoare. Colegii de la masă, care mi-au tot aruncat priviri când invidioase, când perplexe, se întorc la discuţiile lor, acum preocupaţi să-şi umfle meritele în câştigarea bătăliei de azi până ce contribuţiile lor minore devin realizări decisive în câştigarea bătăliei.

Singurul care nu se arată impresionat este bărbatul de lângă mine. Nici n-a băgat în seamă venirea la masă a Imperatorului Feeroy, ci a continuat să mănânce cât a

durat scurta noastră conversaţie plină de laude nemeritate. Acum se şterge la gură şi-mi spune pe un ton scăzut, ca numai eu să-l aud:

— Ce părere ai despre tipul *ăla?*

— Ce vrei să spui? îl întreb.

Se bate mulţumit pe burtă, o mostră mult mai rotundă decât cea pe care o posedă majoritatea ofiţerilor din cadrul Legiunii.

— Se vede că omul te dispreţuieşte profund. Aşa că zi-mi. Cu ce l-ai supărat?

Se pare că n-am fost singurul care a remarcat acreala din spatele laudelor lui Feeroy. Ştiu exact de ce e supărat Imperatorul pe mine. La urma urmei, am mai vorbit cu el o singură dată, deşi s-a dovedit a fi prima mea mare greşeală de când fac parte din cercul de putere al Oraşului Nouă.

S-a petrecut ieri, la şedinţa comandaţilor de după înfruntare, când erau trase concluziile preliminare. Eu aş fi preferat să trag un pui de somn, dar Curatorul Ellmore era aşteptată la Palatul Principatului şi dorea să merg şi eu cu ea. Am rămas în spate, căci durerea de cap creată de înfiorătoarea Fizz oferită de Imway încă nu mă lăsase în pace, şi l-am ascultat pe Imperatorul Feeroy, care condusese apărarea Oraşului Nouă, descriind înfruntarea.

Per ansamblu, lăsase impresia unui succes răsunător şi de necontestat. Primul atac al inamicului fusese detectat la 14:37 şi deja la 15:51 ultimele fragmente ale forţelor lui Romeo fuseseră distruse. În ciuda trupelor extrem de numeroase aruncate în luptă de inamic, foarte puţini legionari fuseseră răniţi sau ucişi, iar Romeo eşuase în încercarea sa de-a lovi fie şi un singur adăpost al populaţiei civile sau vreo fabrică. Unicul lucru de care nou-descoperitul meu prieten fontanus Jaxten avusese parte fusese o serie de salve din partea Artileriei Oraşului şi ceea ce era de fapt o confruntare cu un singur câştigător între Kizabel şi Imway.

Majoritatea celor din Comandament păreau bucuroşi să accepte darea de seamă a Imperatorului, însă eu, cu cât ascultam mai mult, cu atât deveneam mai convins că era

ceva ciudat la acest atac, ceva diferit de retragerea ruşinoasă pe care mie mi s-a părut c-au etalat-o doar pentru ochii noştri. Dacă estimarea lui Feeroy în privinţa numărului de trupe ale lui Romeo era corectă, avuseserăm parte de unul dintre cele mai puternice atacuri din istoria recentă. Dar nimic din raportul lui Feeroy nu indica altceva decât răspunsul nostru defensiv obişnuit. De ce nu suferiserăm pagube mai mari?

Am aşteptat să ia cuvântul altcineva, să-l întrebe pe Feeroy cum de-a reuşit să ne conducă spre o victorie atât de categorică, de zdrobitoare. Nimeni n-a făcut-o. Chiar şi după ce Feeroy s-a arătat dispus să răspundă la întrebări, puţini oameni şi-au exprimat vreo părere care să nu fie decât un simplu compliment cu un semn de întrebare la sfârşit. Aşa că am ridicat eu mâna.

— Da, tu de colo, a spus Feeroy aţintindu-mă cu un deget. Tânărul din spate.

— Vinneas, domnule, i-am răspuns. Procurator al Academiei. Mă întrebam dacă nu cumva aţi remarcat vreo deviere de la comportamentul obişnuit al inamicului de această dată. Ceva nou, poate o tactică ieşită din tipar ori poate alegerea unui alt tip de ţintă pe care s-o atace.

Feeroy a clipit, adoptând expresia nedumerită şi parţial dezgustată a celui care crede că a călcat în ceva neplăcut.

— Tacticile lui Romeo au rămas aceleaşi de sute de ani încoace. Este un război de uzură, *Procurator,* a adăugat el, accentuând funcţia mea academică şi adoptând atitudinea unui profesor plictisit de prostia nemărginită a unui elev încăpăţânat. Obiectivul inamicului este şi a fost dintotdeauna să ne afecteze capacitatea de a furniza echipament şi provizii forţelor noastre care luptă pe Front. În concluzie, scopul lor principal este distrugerea mijloacelor noastre de producţie, din oraşe sau din coloniile exterioare, oriunde s-ar afla ele. Dacă asta le-a fost intenţia, au eşuat lamentabil.

La câteva rânduri distanţă s-a mai ridicat o mână în aer, făcându-l pe Feeroy să se întoarcă în acea direcţie, însă eu am insistat:

— Scuzaţi-mă, domnule! Încă nu mi-aţi răspuns la întrebare.

Feeroy era acum sigur că pe cizmă îi aterizase ceva scârbos.

— Răspunsul meu este nu. N-a existat nicio schimbare a tiparului obişnuit de atac al inamicului, ci doar o creştere a efectivului de trupe aruncate în luptă.

— Dar, în acest caz, cum explicaţi o victorie atât de curată? Dacă tactica inamicului nu s-a modificat, acelaşi lucru întâmplându-se şi cu răspunsul nostru, n-ar fi trebuit ca o creştere a efectivului de trupe din partea lor să creeze mai multe distrugeri decât de obicei?

— Victoria noastră „curată”, cum o numeşti tu, se datorează spiritului de luptă al legionarilor noştri.

Deja Feeroy devenise, fără îndoială, extrem de furios.

— La fel, vitejia şi spiritul de sacrificiu arătat de soldaţii noştri în această luptă merită ceva mai mult decât presupuneri nefondate din partea unui academician fără pic de experienţă. Poate că, după ce vei afla cum arată confruntarea adevărată, n-ai să mai sari să-i critici pe soldaţii capabili pentru o bătălie pe care au *câştigat-o.*

Aş fi vrut să-i spun Imperatorului că pe el îl critic, nu pe soldaţi, dar deja irosisem prea mult din timpul Comandamentului, însă tot mai aveam o întrebare rămasă fără răspuns. Din fericire, altcineva a luat cuvântul şi a pus exact întrebarea al cărei răspuns doream să-l aflu.

— Vă rog, domnule Imperator, a zis Principele Azemon, ne-aţi putea lămuri ce vreţi să spuneţi prin „spiritul de sacrificiu arătat de soldaţii noştri în această luptă”?

S-a dovedit până la urmă că fusese ceva ieşit din comun la atac. Aşa cum Imperatorul Feeroy a fost obligat să explice, atacul se desfăşurase la fel ca oricare alt atac din trecut, doar că ceva mai lent. N-a oferit nicio explicaţie pentru comportamentul atipic al lui Romeo, ci doar ne-a spus că trupele duşmanului au părut să „zăbovească”. Drept rezultat, legionarii noştri au reuşit să se implice mai repede ca de obicei în luptă, astfel încât au fost în stare să-i extermine complet pe invadatori, înainte să distrugă vreo

ţintă. Conflictul prelungit a consumat mai mult din muniţia noastră de apărare, în sensul că au fost scoase din uz câteva unităţi, chiar dacă foarte puţini legionari au fost, de fapt, ucişi. Feeroy a avut grijă să sublinieze că o asemenea pagubă n-ar avea cum să afecteze capacitatea de aprovizionare cu echipament şi hrană a celor de pe Front, iar cea mai mare parte a celor prezenţi au fost de acord că Legiunea a obţinut o mare victorie. Totuşi, realizarea lui Feeroy fusese oarecum ştirbită, iar asta mi se datora în totalitate mie.

— Poţi să-mi spui în ce mod ai procedat greşit acolo? m-a întrebat Curatorul Ellmore după ce plecaserăm de la întrunire, în timp ce traversam Forul, spre Academie.

Eu doar am mormăit ceva mai mult sarcastic decât de bun-simţ, aşa că a continuat ea în locul meu:

— L-ai făcut pe Imperatorul Feeroy să pară un prost. Ar fi trebuit să afli ce doreai prin alt mijloc, dar tu i-ai dezvăluit ignoranţa în public, iar fapta asta nu ţi-o va ierta.

Am deschis gura să-i spun că nu-mi pasă cu adevărat ce crede Feeroy despre mine, însă ea m-a întrerupt:

— Vor fi ocazii, Vinneas, când îţi va fi imposibil să nu-ţi faci duşmani, dar asta n-a fost una dintre acele ocazii. Nu-i asmuţi pe alţii împotriva ta dacă nu este neapărat necesar. Avem deja destui duşmani pe cap.

Acum mi se pare că Ellmore avea dreptate. Feeroy încă este furios pe mine, suficient de tare încât să-l facă pe un străin curios în privinţa naturii jignirii mele.

— I-am pus o întrebare, îi explic bărbatului de lângă mine.

El tresare teatral, trăgând aer printre dinţi aşa cum ar face cineva ce-şi vede genunchiul julit până la os.

— Şi atât de deranjantă a fost? întreabă el, de parcă ar fi intuit deja întreaga scenă de ieri, şi rânjeşte dus pe gânduri, pregătindu-se să mai ia o îmbucătură din mâncarea oribilă pe care o are în faţă.

— Te deranjează dacă-ţi pun *ţie* o întrebare? îi spun, nedorind să expun disputa cu Feeroy chiar în secunda asta.

— N-ai învăţat tot ce trebuie, aşa-i?

— Ce mănânci, mai exact?

Se opreşte cu îmbucătura dezgustătoare aproape de buze, de parcă de-abia acum îi remarcă prezenţa.

— Asta? E pâine conservată, prăjită şi stropită cu lapte condensat. O adevărată delicatesă prin colonii. Arată urât, ştiu, dar nu mă pot sătura de ea.

Îşi azvârle în gură pâinea înmuiată în lapte cu un gest ca de prestidigitator.

— Ai fost în colonii? îl întreb, uitând deja de pâine.

Coloniile şi rolul lor în cadrul războiului – livrarea de hrană, de materiale brute şi de soldaţi necesari să menţină Legiunea în stare de funcţionare – reprezintă doar o parte neînsemnată din educaţia de bază primită la Academie, iar ceea ce aflăm despre ele poate fi numit cel mult superficial. N-am mai întâlnit pe nimeni care să fi vizitat vreodată o colonie. Întâlnirea din seara asta se dovedeşte a fi mult mai interesantă decât m-aş fi aşteptat.

— Eu provin din Fuga Uriaşului, mă informează cu mândrie. Aceasta este Colonia 105, pe înţelesul vostru. Am petrecut zece ani apărând gardurile înainte să ajung în Legiune. Am prins gustul crustei cu lapte pe când făceam de pază la garduri.

— Crustă cu lapte?

— Aşa o numim noi, în orice caz, îmi spune în timp ce-şi prepară încă o porţie. Fiecare Colonie are propria denumire pentru chestia asta. Lăptică, pâine-clei, înmuială. În Colonia 361 fierb mai întâi laptele până devine maro. În Colonia 89 îi adaugă unt de arahide, când pot face rost, desigur. Dar peste tot există o versiune sau alta.

Mi se pare logic. Laptele condensat conţine zahăr, grăsimi şi proteine, o alegere excelentă, dacă nu ai suficientă mâncare. Îmi cobor privirea spre cina mea doar pe jumătate mâncată.

— Deci eşti unul dintre cenzori, îi spun bărbatului. Nimeni altcineva n-ar avea cum să ştie atât de multe lucruri despre colonii, adaug în gând.

— Cenzor Reggidel, îmi răspunde, întinzând mâna ca să

dăm noroc. Trebuie să adaug, Procurator Vinneas, e o adevărată plăcere să ştiu că, pentru prima oară, nu sunt cea mai dispreţuită persoană din încăpere.

— Face parte din ospitalitatea celor din Oraşul Nouă, spun eu. Presupun că este ciudat să te întorci în colonii în calitate de cenzor.

— E o perspectivă unică, asta-i sigur, chicoteşte el. Întotdeauna ne-am închipuit că vă putem păcăli pe voi, băieţii din Principat, punând deoparte depozite întregi pline cu cereale şi conserve cu carne, apoi pretinzând că de-abia ne-am îndeplinit norma. N-aveam idee că totul este calculat cu precizie.

— Corupţia să fie chiar atât de răspândită?

— O, da, spune el mestecându-şi în continuare pâinea înmuiată în lapte. Aproape toată lumea doseşte ceva pe undeva, de-a lungul lanţului de oameni. Nu-i condamn, totuşi. Totul face parte dintr-un proces natural. Şi eu obişnuiam să fac rost de pâinea asta de pe piaţa neagră.

Are dreptate, desigur. Comerţul ilicit şi piaţa neagră sunt practic inevitabile, având în vedere sistemul pe care l-am implementat în colonii.

— Te-ai gândit vreodată cum ar putea fi schimbate lucrurile? îl întreb.

— Cred că ai de gând să mă loveşti cu vreo prostie de-a voastră de la Academie, îmi spune rânjind. Să te-auzim.

— Cum ar fi să permitem comerţul între colonii? Le-ar ajuta să facă schimb de surplus, ceea ce nu numai c-ar ridica standardul local de trai, dar ar creşte şi producţia pe ansamblu.

— N-ar merge niciodată, spune Reggidel, dând din mână ca pentru a alunga ideea. În primul rând, nu avem infrastructura necesară.

Vede că sunt pe cale să obiectez şi intuieşte probabil că sunt gata să mă lansez într-o explicaţie cum că ar fi uşor să construim un sistem de căi ferate capabil să lege coloniile între ele, aşa că îmi taie avântul:

— Nu asta este adevărata problemă. Adevărata problemă o reprezintă faptul că nu poţi face comerţ fără să

transporţi oameni şi nu poţi transporta oameni fără să transmiţi idei. Şi, odată ce oamenii încep să facă schimb de idei, administrarea coloniilor devine extrem de complicată. Am locuit într-o groapă din aceea de gunoi vreo treizeci de ani şi, crede-mă, dacă cineva de acolo ar auzi ceva despre thelemitaţie, s-ar isca un adevărat haos. N-avem nevoie de aşa ceva. Nu când avem un război în desfăşurare.

— Dar exact la asta vreau să ajung, îi spun nerăbdător. Întregul nostru sistem se bazează pe premisa că toate aceste colonii trebuie să rămână ignorante cu privire la natura acestui război. Dar şi ele sunt o parte componentă la fel de importantă ca noi. Cu cât le spunem mai mult, cu atât vor înţelege mai bine care-i miza şi cu atât vor deveni mai motivate să ne ajute.

— Puştiule, nu aşa am procedat în ultimele sute de ani, iar calea clasică a funcţionat destul de bine până acum. N-ai aflat încă? Noi câştigăm!

Sfărâmă între dinţi ultima bucată de pâine crocantă şi mă plesneşte pe spate, apoi se împinge în scaun.

— S-ar putea să ne mai ia încă cinci secole, dar, mai devreme sau mai târziu, îi vom învinge pe Romeo. Acum, te rog să mă scuzi, dar am de gând să aflu ce-avem la desert.

Asta-i poziţia generală adoptată de toţi în războiul ăsta al nostru, indiferent că asculţi canalele de ştiri politice oficiale sau pe cele de opinie generală: ne va lua ceva timp, dar vom câştiga. Procedăm foarte corect; merge aşa cum vrem noi. Tot ce trebuie să facem este să menţinem acest curs şi vom obţine ce vrem, mai devreme sau mai târziu.

Dar mă îndoiesc că, dacă ar şti toată lumea ce ştiu eu, dacă ar vedea toţi ce-am văzut eu, ar mai fi toţi la fel de siguri.

10
VINNEAS

Rezultatul unei bătălii, oricât ar fi ea de neînsemnată, implică o cantitate disproporţionat de mare de corvoadă administrativă, de parcă ai avea de aşezat în picioare o cameră plin de piese de domino, iar ultimul atac nu face nici el excepţie. La asta se adăuga şi experienţa prin care am trecut în timpul şedinţei conduse de Feeroy, o traumă care chiar că pune capac la toate, şi vă daţi seama că eram în pragul catatoniei. Dar, oricât de obosit aş fi fost, nu puteam dormi. Mi-am petrecut o mare parte a serii revizuind datele despre confruntare, comparându-le cu alte atacuri din trecut, şi ce am aflat n-a reuşit în niciun fel să-mi limpezească gândurile. Ajuns din nou în apartamentul meu, n-am putut decât să rămân întins pe pat, treaz, în timp ce prin minte îmi tot zburau aceleaşi şi aceleaşi întrebări, la nesfârşit. Într-un final mi-am dat seama că trebuie să iau de la capăt întreaga problemă, aşa că mi-am amintit de singura persoană care m-ar fi putut ajuta. Bine, nu doar una, ci una şi jumătate.

N-aveam de unde să ştiu sigur dacă o voi găsi sau nu trează pe Kizabel la ora asta, dar mi-am spus că şansele mele erau destul de mari. De obicei ea nu prea ţine cont de ciclurile normale de somn, iar în ultimul timp dispăruse în atelierul ei la ore din cele mai ciudate, fără să se gândească prea mult la îndatoririle sale normale sau la temele de lucru.

Am găsit atelierul închis şi sigilat când am ajuns, o lespede din metal masiv blocând tocul uşii cu totul, însă n-am apucat să zăbovesc decât un moment, când o voce m-a făcut să tresar:

— Ei, *salut*, Vinneas! Ce *mai faci?* A trecut o *eternitate!*

Reflexia care mă privea din zidul de metal era înceţoşată şi neclară, dar sigur nu era a mea.

— Sunt bine, Lady, i-am răspuns. Kiz e înăuntru?

— Sigur că este *înăuntru*, a rostit vocea, iar reflexia şi-a

proptit o mână în şold, mimând o exasperare profundă. Ea este *mereu* înăuntru, cu excepţia momentelor când hoinăreşte cu tine şi cu cavalerul acela. Şi, de când voi doi aţi devenit atât de *importanţi*, ea nu mai face nimic altceva decât să tândălească pe-aici şi să fie o maniacă antisocială şi retrasă, fără a mai ţine cont că e două dimineaţa şi că toată lumea normală la cap doarme.

— Crezi că aş putea vorbi cu ea? Este ceva urgent.

— Ei, dar *sigur* că da, Vinn, eu doar trebuie să te ţin puţin ocupat ca ea să poată să se aranjeze un pic – aici vocea se opreşte, iar umbra se reazemă de canatul uşii, părând că ascultă la cineva aflat în afara razei mele vizuale… O, se pare că nu trebuia să afli că trebuie să te ţin pe loc. Ups! Dar, sincer, Vinneas, e o ruşine ce-i aici. Şi doar îi spun mereu… altă pauză. Bine, bine, oftează Lady. Intră, Vinneas!

Şi, cu asta, uşa de metal se retrage într-o parte, permiţându-mi accesul în imensitatea atelierului lui Kizabel. E o încăpere gigantică şi cavernoasă, care seamănă cu burdihanul unei monstruoase bestii metalice. Peretele opus, care are o deschidere ce înfăţişează o podea de testare, este neted şi gol, însă aproape orice altă suprafaţă este acoperită cu tot felul de gunoaie, variind ca dimensiune şi complexitate de la monoliţi din piatră uriaşi până la filigrane de lemn sau metal cu aspect dubios, toate organizate după vreun principiu pe care n-aş fi niciodată în stare să-l desluşesc. O porţiune întinsă este dedicată în întregime cărţilor, tomuri groase şi pagini desfăcute ce stau în teancuri înalte sau sunt revărsate pe rafturi. Un alt perete este acoperit cu şiruri de oglinzi de toate formele şi mărimile şi, când trec pe lângă ele, o văd pe Lady Jane mergând alături de mine, acolo unde, de fapt, ar trebui să se afle reflexia mea.

Lady este instara[3] lui Kizabel, un artificiu cu inteligenţă proprie, folosit pe post de asistent fantomatic. Majoritatea instarelor nu sunt la fel de excentrice ca Lady, iar Kizabel se jură c-ar fi trebuit să scape cu mult timp în urmă de ea,

---

[3] Din limba latină, însemnând (şi) „siluetă” (n.tr.).

deşi este evident că se simte mândră de ea, fără a uita că Lady este o minune a mecanicii iraţionale. Eu ştiu mai bine – am ajutat-o s-o creeze. Fizic, este o replică exactă a lui Kizabel sau poate ar fi mai bine să spunem că are toate trăsăturile lui Kizabel. Oricum, lui Lady nu-i prea pasă de gustul lui Kizabel în materie de modă, aşa că preferă ţinute ieşite din tipar, pe care le schimbă în funcţie de dispoziţie. În seara asta era îmbrăcată cu o pijama demodată, are o mască pentru somn pe frunte, iar părul lung şi negru, legat la spate într-o coadă simplă.

În schimb, Kizabel stătea lângă una din mesele sale pline-ochi, cu părul scurt prins bine în jurul scalpului, îmbrăcată cu o salopetă plină de stropi dintr-o substanţă albastră fosforescentă, ce părea să dispară chiar sub ochii mei.

— Trebuie să fie ceva important, a rostit ea şi, deşi părea enervată, expresia ei sugera şi o oarecare vinovăţie.

Aşa că de-abia atunci am băgat de seamă starea dezastruoasă în care se afla atelierul. Un şir întreg de poliţe fusese spintecat pe mijloc, iar conţinutul acestora zăcea împrăştiat în toate părţile. O parte din oglinzile lui Lady păreau a fi departe de starea lor iniţială: ciobite şi pline de fisuri ca pânza de păianjen. Pe peretele din capătul opus se zărea ceva ce semăna cu urma lăsată de laba unui picior de uriaş.

— Deci, am spus eu, privind intenţionat la dezastru, ce mai pui la cale?

— Nimic! a strigat Kizabel mult prea repede. Adică mă spetesc ca sclava pentru cavalerii ăştia ingraţi. Ştii prea bine. Imway are nevoie să-l peticească cineva pe al său preţios UrmăritorulFocului.

— Da, încă se vorbeşte despre ciocnirea lui cu cei neîncorporaţi.

Prima lui misiune oficială, care a venit la pachet cu o mulţime de pumni daţi în pereţi, a fost o sursă generoasă de amuzament pentru mine şi Kizabel.

— Pur şi simplu nu poate pricepe de ce nu vor să urmeze ordinele după ce el s-a străduit atâta să-i captureze.

Să facem glume pe seama lui Imway este probabil cea mai uşoară cale să-i înveselesc ziua lui Kizabel, însă în seara asta surâsul i s-a transformat doar într-un rânjet.

— Ei, atunci voi doi aveţi mult timp la dispoziţie să pălăvrăgiţi cât sunteţi preocupaţi s-o faceţi pe şmecherii, a fost răspunsul ei. Ce cauţi aici? E mare plictiseală la Cartierul General?

— Ba dimpotrivă. Am nevoie de ajutorul tău.

Am aşteptat până ce uşa de metal s-a solidificat la loc înainte să-i povestesc ce s-a întâmplat la şedinţa de ieri.

— Chiar ţi se dă voie să-mi povesteşti astfel de lucruri? m-a întrebat Kizabel când am terminat.

Părea preocupată, deşi mai degrabă de problemele pe care le ridica povestea mea decât de nesăbuita scurgere de informaţii confidenţiale a cărei sursă eram chiar eu.

— Iau o decizie crucială informându-te şi pe tine asupra cazului.

— În primul rând, aş vrea să ştiu cum de reuşeşte Romeo să facă toate aceste incursiuni, a rostit ea gânditoare.

Petele albastre de pe salopeta ei dispăruseră cu totul acum, iar ea îşi desfăcuse fermoarul în faţă şi-şi legase mânecile în jurul taliei, rămânând într-un tricou alb.

— Măsurile noastre de contraofensivă de pe Front ar trebui să facă imposibilă apariţia unei astfel de forţe atât de aproape de noi. Parcă au apărut de nicăieri.

— Aici e şpilul, am spus eu. Am studiat ce s-a întâmplat şi cred că am găsit un tipar. Nimic care să explice cum de au loc atacurile, ci poate *când* vor avea loc.

— Chiar?

Kizabel deja renunţase la atitudinea de indignare faţă de mine. Nu era niciodată capabilă să asculte o problemă interesantă fără să-i fie trezită curiozitatea.

— Speram ca tu şi Lady să mă puteţi ajuta să-i dau de cap.

— Ei, *eu* m-aş bucura să te pot ajuta, a răspuns repede Lady Jane.

Îşi schimbase pijamalele cu un costum de trening şi

începuse să alerge pe loc şi să-şi întindă tendoanele de la genunchi, de parcă s-ar fi pregătit să înceapă nişte exerciţii fizice.

— Dacă Kizabel continuă să rămână la fel de ranchiunoasă, noi doi o putem ignora pur şi simplu.

— Da, da, a renunţat Kizabel în cele din urmă. Hai să ne apucăm de treabă. Vrei ceva de băut? Am ceai. N-o să mă mai ating niciodată de aquavee.

— S-a oprit din vomat abia cu două ore în urmă, mi-a mărturisit Lady printre genuflexiuni.

Am rămas treji toată noaptea şi o bună parte din după-amiaza următoare, probând teorii şi examinând date din orice unghi. Lady face adevărate minuni în materie de calcule complicate (şi, că veni vorba, şi jocuri de cuvinte) şi a jonglat veselă cu numerele în timp ce sărea coarda şi făcea flotări cu o singură mână, ca să-şi impresioneze publicul. În momentul în care am terminat, eram sigur de rezultat, iar ceea ce aflasem era destul de sumbru. Curatorul Ellmore era următoarea persoană căreia trebuia să ne adresăm: putea informa Cartierul General despre ce descoperisem împreună cu Kizabel, fără ca noi să ne mai facem şi alţi duşmani. Şi, din moment ce ştiam că va lua cina împreună cu ceilalţi în seara asta, m-am sacrificat şi-am savurat şi eu câteva feluri de mâncare, deşi nu aveam nicio poftă.

Când Ellmare se ridică în sfârşit să plece, îmi las farfuria cu plăcintă şi îngheţată topită neatinse şi mă grăbesc după ea.

— Doamnă Ellmore, rostesc când o ajung din urmă în hol, trebuie să vorbim ceva. Între patru ochi.

— Chiar la fix, zice ea. Şi eu trebuie să discut ceva cu tine şi chiar trebuie să ajung la birou.

Nu mai stau să mă întreb ce vrea să discute cu mine. De îndată ce rămânem singuri, mă apuc să-i expun descoperirile făcute împreună cu Kizabel, explicându-i totul în grabă, simţind cumva că, dacă n-am să-i spun totul acum, nu voi mai avea o altă ocazie în veci.

Eu şi Kiz am aflat două lucruri foarte importante despre

atacul de ieri. Primul era că, la fel ca toate incursiunile lor dincolo de liniile noastre de apărare, şi acesta avea oarecum legătură cu o bătălie importantă de pe Front. Acesta era tiparul pe care-l remarcasem şi pentru care aveam nevoie de Kizabel ca să-l desluşesc: ori de câte ori pe Front se ducea o bătălie grea, noi, în spate, întâmpinam un atac-replică la un interval nu foarte lung de timp. Nu era o legătură chiar uşor de făcut, parţial din cauza defazajului în comunicare cu Frontul, ceea ce înseamnă că aflăm despre luptă abia *după* ce atacul-replică de aici a avut deja loc, însă tiparul era clar vizibil. Aveam datele care o dovedeau.

Al doilea lucru pe care l-am aflat a fost că Imperatorul Feeroy se înşelase când spusese că tacticile lui Romeo nu se schimbă niciodată. Eu şi Kizabel am analizat bătăliile din ultimii ani şi, când le-am comparat cu comportamentul inamicului în bătălia care a avut loc cu două zile în urmă, a reieşit destul de clar că „zăbovirea pe care a descris-o Feeroy a fost, de fapt, o schimbare a obiectivului vizat. Romeo nici măcar n-a vrut să ne lovească vreuna dintre fabrici – doar *a vrut* ca noi să declanşăm riposta.

Iar toate ne obligă să tragem o concluzie tulburătoare: noi nu ducem, de fapt, un război de uzură. Ceva s-a schimbat. Vom fi capabili să reparăm pierderile suferite în cel mai recent atac în câteva luni, ceea ce înseamnă că, dacă scopul lui Romeo a fost, de fapt, să ne slăbească apărarea, atunci vor vrea cu siguranţă să ne lovească din nou, şi asta, foarte curând. Orice succes am fi repurtat noi în confruntarea de alaltăieri, e prea devreme să ne declarăm victorioşi. Atacul acesta a fost doar începutul.

— Foarte convingător! îmi spune Curatorul Ellmore după ce termin.

Eram deja în biroul ei de peste o oră, dar mi se părea că mai nimic din ce-i spusesem n-a surprins-o.

— Şi ce măsuri ai recomanda să luăm?

— Ar trebui să evacuăm toate oraşele şi coloniile pentru care nu avem resursele necesare să le apărăm şi să ne consolidăm sistemul de apărare pentru a putea riposta la

fel ca şi până acum.

Curatorul încuviinţează din cap şi închide dosarul în care se află raportul meu.

— Am făcut aceeaşi recomandare la şedinţa de dimineaţă a Comandamentului. Din nefericire, Principele Azemon a decis să urmeze recomandarea Imperatorului Feeroy de a creşte producţia, ca să completăm muniţia irosită în atac. Şi celelalte Principate vor proceda la fel.

— Dar nu avem cum să le refacem la timp! Doar nu se pot aştepta…

Curatorul Ellmore ridică o mână, de parcă n-ar avea sens să dezbatem ceea ce ştim deja amândoi.

— Am să mă asigur că Principele îţi va vedea raportul, dar mă tem că decizia a fost deja luată.

Curatorul nu mi s-a părut niciodată a fi o persoană în vârstă, deşi probabil că e trecută bine de optzeci de ani. Acum totuşi pot vedea cum ridurile de pe faţa ei sugerează o îngrijorare profundă.

Înainte să mai pot adăuga ceva, se aude un ţârâit slab lângă urechea Curatorului, iar ea spune, aparent către nimeni:

— Da, mulţumesc! Trimite-l înăuntru!

Uşa biroului Curatorului Ellmore se deschide în spatele meu, permiţându-i Cenzorului Reggidel să păşească înăuntru.

— Bună ziua, doamnă Curator! rosteşte el, apoi ia loc. Văd că deja l-ai adus pe băiat.

Îmi aruncă o privire, citindu-mi probabil uimirea de pe chip, şi spune:

— Încă nu i-ai zis, constată ridicând din umeri. Credeam că şi-a dat seama deja.

— De ce anume să-mi dau seama?

— Ai fost promovat, Vinneas, explică Ellmore şi zâmbeşte învinsă. Imperatorul Feeroy te-a propus personal pentru a lua parte la iniţiativa sa. Te-a trimis alături de cenzori. Statut de ofiţer superior deplin. Ce mai onoare! adaugă ea pe un ton plat. Poziţia asta îţi garantează un grad echivalent cu al unui centurion.

Îi arunc o privire lui Reggidel, apoi mă întorc spre Curatorul Ellmore.

— Totul s-a decis astăzi?

Curatorul Ellmore îmi aruncă o privire lungă, dar e suficient ca să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Imperatorul Feeroy m-a considerat un obstacol, aşa că a scăpat de mine. M-a adus în serviciul activ al Legiunii, apoi m-a promovat pe un post pentru care ar fi fost necesari ani întregi de muncă grea – o onoare, aşa cum s-a exprimat şi Curatorul, însă una care mă va ţine departe de orice se va întâmpla de-aici înainte la Comandament –, totul ca să mă expedieze sub pretextul că-mi răsplăteşte meritele, când el nu vrea, de fapt, decât să mă ţină la o distanţă sigură, undeva de unde nu voi mai fi capabil să-l subminez.

Înţeleg că şi Reggidel a ajuns la aceeaşi concluzie, ceea ce-l amuză în mod deosebit.

— Bun venit printre cenzori, băiete! spune rânjind prietenos. Se pare că avem parte de o nouă persoană pe postul de cel mai dispreţuit om din încăpere.

11
NAOMI

Încă nu e vreme să pot jeli, dar, până va sosi timpul, trebuie să fiu puternică. Mami a fost un adevărat exemplu pentru mine. Ne aştepta când ne-am întors obosiţi în tabără şi i-am privit chipul în timp ce Reaper Thom îi povestea ce se abătuse asupra noastră în timpul expediţiei şi că tâlharii erau pe urmele noastre. Şi, deşi mami doar ce aflase că preaiubita ei fiică Rae era moartă, ucisă în capcana unei trădări necunoscute, n-a ţipat şi n-a plâns aşa cum făcusem eu, ci doar a încuviinţat din cap şi a spus:

— Atunci trebuie să înşeuăm caii.

Auzise semnalul goarnei, cel care vestea apropierea unor duşmani, şi îşi încărcase puştile, însă raportul lui Thom scotea în evidenţă faptul că aveam de ales între a pleca acum sau a nu pleca deloc. Atunci mi-am dat seama că suferinţa mea trebuia încuiată şi aruncată departe. Dacă deveneam o greutate plângăreaţă şi nefolositoare, îi puneam şi pe restul în pericol.

Unii au refuzat să plece, căci nu l-au crezut pe Thom când le-a spus cât de mulţi tâlhari periculoşi veneau în urma noastră, iar alţii l-au crezut, dar ezitau să-şi abandoneze căruţele, agăţându-se cu ultimele forţe de bogăţiile pe care le-adunaseră o viaţă întreagă. Cu toţii au dispărut acum, morţi sau luaţi cu forţa, însă mulţi au preferat să plece călare pe cai alături de noi, luându-şi cu ei doar armele şi bunurile pe care le putuseră căra în spate. Dintre cei peste şaptezeci de membri ai tribului care sosiseră în New Absalom cu trei zile în urmă, de-abia mai rămăseseră vreo douăzeci.

Acum locuim la periferia ultimului orăşel pe care l-am vizitat înainte de-a ajunge în New Absalom, un loc pe care membrii acestuia îl numesc Ţărmul de Granit. Nu se prea bucură că ne aflăm aici şi nici nu se feresc să-şi ascundă părerea că suntem hoţi din naştere şi că vom profita de prima ocazie să şterpelim tot ce nu e prins bine în podea.

Ne-au cazat într-un depozit, o structură metalică înaltă cu pereţi subţiri, prin care intră vântul, care până atunci fusese folosită pentru depozitarea zahărului, dar care acum găzduieşte doar o mulţime de paleţi tari, pe care dorm oamenii mei. Chiar şi aceste condiţii ne-au fost oferite cu greu, după ce ne predaserăm şi ne aflam deja în interiorul zidurilor oraşului, şi şi-au dat şi ei seama că trebuie să facă ceva cu noi, din moment ce nu puteam fi lăsaţi să zburdăm liber de colo colo.

Noi, cei din neamul Ochre, cândva de departe cel mai mic clan al tribului, eram acum cam la fel de numeroşi ca şi celelalte clanuri. Familiile Fisher şi Silva fuseseră exterminate cu totul, iar din familia Sullivan mai rămăseseră doar Marcus şi Jenny. Apricot este ultima din familia Bose. Dar rudele mamei, familia Hollis, au rămas puternice, la fel şi cei din familia Mancebo şi mai avem şi destui Simon Gardiner ca porecla acestora să existe în continuare. Când se lasă noaptea, ne strângem în jurul unui foc din scândurile de la cutii rupte şi ne ciondănim, contrazicându-ne despre puţinele posibilităţi pe care le mai avem, în timp ce flăcările dansează în vântul îngheţat care pătrunde prin pereţii şubrezi ai adăpostului nostru.

Singura noastră certitudine este că nu putem rămâne aici. Cel puţin asta a lăsat de înţeles unul dintre magistraţii oraşului, un bărbat pe nume Ghalo, care şi-a făcut apariţia în seara asta într-o trăsură mecanică şi a cerut să vorbească cu conducătorul nostru. Reaper Thom a fost cel ales să negocieze cu el, iar eu am fost aleasă să le traduc, căci Thom n-a învăţat niciodată limba orăşenilor şi, în orice caz, eu fusesem cea care negociase încetarea focului cu aceşti oameni, ceea ce mă transformase într-un fel de ambasador. Thom a ascultat impasibil în timp ce Ghalo îi explica faptul că au puţine lucruri de care se pot dispensa, declarându-se săraci lipiţi, deşi era gras ca un porc şi încă mai avea printre dinţi fărâme de carne.

— Vă vom furniza ce avem, dar mă tem că nu suntem o colonie bogată şi va trebui să vă cerem să plecaţi în curând, ne-a spus bărbatul.

Prin intermediul meu, Thom l-a asigurat că nu-i vom împovăra prea mult, iar atitudinea tribului nostru sugera că este total de acord cu el. Să supravieţuim la limită cu resturile pe care oamenii ăştia se deranjau să ni le dea ne umplea de o indignare amară, şi primeam puţinul care ni se oferea doar pentru că altfel ar fi însemnat să ne punem vieţile în pericol. Deşi epuizaţi şi răniţi, eram hotărâţi să plecăm de îndată ce eram în stare. Unde urma să plecăm era o chestiune mai puţin sigură.

Simon Grumble Gardiner şi verii săi spuneau că ar trebui să plecăm spre teritoriile din Sud, acolo unde vremea e mai îngăduitoare cu oamenii şi unde am avea şanse să supravieţuim în afara adăposturilor, dormind sub cerul liber, vânând şi jefuind. Un alt grup, condus de Gideon şi Phoebe Hollis, susţinea că ar trebui să plecăm spre Nord, să ne construim un adăpost al nostru pentru iarnă, sperând că alţi oameni de-ai noştri s-au stabilit deja acolo şi ne-ar putea ajuta din puţinul lor. Cele două părţi au continuat să se sfădească, susţinute de vocile celorlalţi, care când îi sprijineau pe unii, când pe ceilalţi, fără însă a rosti niciunul cu voce tare adevărul pe care îl ştiam cu toţii: că ambele direcţii ne vor conduce, cel mai probabil, spre moarte. Ţinuturile sudice erau pline de triburi ostile, aşa că am fi fost copleşiţi numeric şi expuşi din toate părţile. În Nord am fi avut slabe şanse să ajungem la un alt adăpost în siguranţă şi, dacă nimeni nu ne-ar fi aşteptat acolo, la fel de bine ne-am fi putut întinde pe jos, pe pământ îngheţat, aşteptând moartea. În ambele cazuri, ar fi însemnat să fugim din calea unei ierni ce deja ne dădea târcoale cu viclenie, hotărâtă să sară pe noi cu dinţii ei de gheaţă.

Nu mi-e uşor să-mi ţin în frâu disperarea ce tot creşte în mine în timp ce-mi ascult tribul comparând un fel de-a muri cu altul. Iar ei nici măcar nu amintesc de tâlharii nemiloşi care ne-au urmărit din New Absalom încoace şi care probabil că acum ne aşteaptă aproape de zidurile oraşului, Nworki, Veşmânt-de-Frunze, Niagara sau Ce-şi-Cum ori ceilalţi pe care nu-i ştim după înfăţişare, uniţi cu

toţii într-o alianţă a războinicilor total diferită de orice altceva am întâlnit până acum. Ar fi un adevărat miracol dacă am reuşi să parcurgem câteva mile dincolo de zidurile oraşului; să supravieţuim mai mult de-atât ar fi o minune şi mai mare. Îi ascult, bazându-mă pe trucul pe care l-am adoptat pentru momentele în care spaima sau tristeţea ameninţă să mă copleşească: afişez aceeaşi expresie ca atunci când Bebe face nazuri, iar mami sau eu nu avem chef de prostiile sale. Doar că acum nu pe Bebe vreau eu să-l liniştesc, ci pe mine însămi, pe mine şi sufletul meu cel zbuciumat. Şi totuşi, nu mă pot opri să mă gândesc la drumul întunecat ce ne aşteaptă de aici înainte, şi numai asta am în minte când dinspre uşile depozitului se aud strigăte şi bubuituri puternice.

Simon Rumble Gardiner a descoperit un străin dând târcoale depozitului şi l-a ţintuit pe intrus de peretele metalic cu pumnii săi mari de bătăuş. Când văd pe cine a prins Simon, mă ridic de la locul meu de lângă foc şi dau fuga la ei.

— Simon Gardiner! strig la el. Ia-ţi mâinile de pe tipul ăsta îţi înfig un cuţit în maţe!

— Ne-au luat cuţitele, mi-o întoarce Simon. Şi cuţitele, şi puştile.

— Atunci, am s-o fac cu o lingură, bine?

Simon priveşte peste umăr şi atunci văd, uşurată, că rânjeşte.

— L-am găsit furişându-se pe afară, anunţă arătând spre captiv. Nu vrea să spună ce măgărie pune la cale.

— Fă cum îţi zice, Simon! strigă Reaper Thom. Băiatul nu vrea să ne facă rău, iar eu prefer să nu le ofer oamenilor ăstora vreun motiv de vrajbă.

Simon ridică din umeri şi îi dă drumul orăşeanului din strânsoare, iar acesta se împleticeşte înapoi, păstrând însă pe chip o expresie de amuzament şi buimăceală, de parcă duritatea cu care a fost tratat n-a însemnat decât o glumă pentru el.

— Nu voiam decât să o văd pe fată, rosteşte el în limba orăşenilor. Acum e a doua oară când mă salvezi.

E bărbatul din pădure, soldatul care a negociat predarea tribului nostru. Nu mai are armă şi nici vestă, ci poartă doar veşmintele fără formă ale majorităţii orăşenilor.

— Dacă vrei să te bucuri în continuare de prezenţa mea, îmi poţi spune pe nume, iar acesta este Naomi Ochre, îl informez eu.

— Mie îmi convine, Naomi Ochre, rosteşte zâmbind.

Are un chip destul de atrăgător, oacheş şi cu un maxilar pătrăţos, cu dinţi albi şi un ciuf negru şi ţepos.

— Mă numesc Torro, în cazul în care voiai să afli.

Mă pregătesc să-l întreb ce fel de persoană îşi numeşte copilul Torro, dar, din câte ştiu eu, orăşenii au tot felul de astfel de nume lipsite de sens. În loc de asta îi spun:

— Zi-mi ce cauţi aici, Torro.

— Ţi-am adus astea, rosteşte el, apoi întinde o mână dincolo de uşa depozitului şi-mi dă un sac greu din pânză. Le poţi împărţi cu oamenii tăi. Nu veţi avea parte de vreun festin sau ceva de genul ăsta, dar cel puţin sunt comestibile.

Sacul e plin cu conserve. Noi, Călătorii, mai facem schimb de bunuri cu astfel de chestii conservate, aşa că recunosc cutiile de carne, peşte şi legume, ba chiar şi pâine. Îi dau sacul înapoi.

— Drăguţ din partea ta să ni le oferi, dar nu voi accepta mila ta.

— Hei, nu vi le dau din milă, se apără el, surâzând în continuare. Este un fel de mulţumesc, bine? Eu şi amicii mei ne-am bucurat foarte tare că nu m-ai împuşcat în cap, deşi ai fi putut. Adică ei ar fi fost foarte supăraţi dacă ai fi făcut-o. Aşa că eu le-am povestit despre tine, iar ei s-au hotărât să strângă ce-au putut ca să vi le aducem încoace, mă informează el ridicând din umeri. Dacă nu le iei, probabil că am să le arunc, şi gata.

— Asta n-ar avea niciun sens, îi spun privind din nou sacul.

Ar fi o adevărată prostie să irosim mâncarea asta bună, mai ales că tribul meu moare de foame.

— Foarte bine. Îţi mulţumesc, Torro! Te rog să le

transmiţi recunoştinţa mea şi amicilor tăi.

— Da, am să le transmit, spune el, apoi, zâmbind încă o dată, dispare în noapte.

La început, tribul meu priveşte cu neîncredere un asemenea act de generozitate, şi nici explicaţia cum că darurile lui Torro sunt, de fapt, un fel de tribut de sânge nu-i mulţumeşte prea mult. Oricum, de îndată ce deschid prima conservă, ceilalţi sar să mi se alăture, foamea alungându-le orice urmă de ezitare. Puţinele raţii pe care am reuşit să le luăm cu noi din New Absalom nu mai ajung decât pentru o îmbucătură de căciulă, iar până acum oraşul nu ne-a oferit decât cutii cu supă chioară, pe care să o încălzim deasupra focurilor. Dar, oricât de bine-venită ar fi această hrană pentru noi, ea nu face decât să scoată în evidenţă faptul că trebuie să plecăm cât mai repede, căci ştim că nu ne mai putem aştepta la astfel de cadouri. Dacă rămânem, va trebui ori să murim de foame, ori să ne înjosim până la extrem şi să începem să cerşim sau să furăm.

A doua zi dimineaţă Thom mă ia cu el să discutăm cu doi bărbaţi înarmaţi care stau mereu în apropierea depozitului nostru. Îl anunţ pe unul dintre ei că avem de gând să părăsim oraşul şi-i cer să cheme pe cineva dintre autorităţi ca să putem face pregătirile necesare. În scurt timp, cinci trăsuri mecanizate trag la uşile depozitului şi din ele coboară vreo doisprezece bărbaţi înalţi şi laţi în umeri. Cu toţii au arme, deşi este evident, din atitudinea lor, că sunt aici să o păzească pe femeia care iese din trăsura aflată în mijlocul celorlalte. Are chipul hotărât şi un trup robust, iar părul blond şi-l ţine prins într-un coc. În spatele ei se află Ghalo, care se apleacă să-i şoptească ceva la ureche, în timp ce ea ne studiază pe cei care am ieşit să-i admirăm pe soldaţi şi maşinile lor elegante.

Sunt conştientă că trebuie să ies împreună cu Reaper Thom ca să-i întâmpinăm pe femeie şi pe Ghalo. Ghalo a adoptat o poziţie servilă, o atitudine mult diferită de îngâmfarea pe care a afişat-o la vizita precedentă.

— Doamnă Prefect Qu, vi-i prezint pe Thom,

conducătorul convoiului de nomazi, şi pe Naomi, interpreta.

Am băgat de seamă că orăşenii nu au nume de familie şi că nici nu înţeleg rolul acestora.

Thom îi răspunde, iar eu traduc, lăsând la o parte dispreţul la care văd că încă n-a renunţat:

— Reaper Thom Mancebo doreşte să vă informeze că a sosit timpul să plecăm de aici, le spun. Vă mulţumeşte pentru ospitalitate şi doreşte să ne fie înapoiate armele şi să ni se dea voie să vă trecem graputine. Dacă credeţi că avem ceva de valoare pentru voi, suntem dispuşi să le dăm la schimb pentru muniţie, căci noi am cam rămas fără.

Qu are o privire inteligentă şi vigilentă şi ne studiază cu atenţie pe mine şi pe Thom în timp ce eu vorbesc.

— Dacă sunteţi hotărâţi să plecaţi, sunteţi liberi, fireşte, spune ea după ce termin ce am de zis, însă îmi dau seama, după tonul vocii, că pare îngrijorată. Dar trebuie să fiţi conştienţi de faptul că vremea s-a răcit foarte tare şi mi-e teamă că sălbaticii şi-au stabilit tabăra nu departe de zidurile noastre. V-ar fi mult mai bine dacă aţi rămâne în continuare în colonia noastră, cel puţin până trece iarna.

Reacţia lui Thom când aude cum problemele noastre sunt enunţate cu voce tare, de parcă noi înşine nu ne-am fi gândit deja la ele, este lipsită de eleganţă, aşa că trebuie să o reformulez cu mare atenţie:

— Deja v-am împovărat prea mult şi ar fi mai bine dacă am pleca acum, înainte ca iarna să se instaleze pe deplin.

— Îngrijorarea voastră este de bun-simţ, dar nu-şi are rostul, spune Prefectul fără a-şi pierde din veselia-i forţată. Noi, cei din Colonia 225, avem datoria să împărţim tot ce putem produce. Nu ducem un trai luxos, dar ne simţim destul de bine. Veţi avea adăpost şi toată hrana de care aveţi nevoie.

Oferta este atât de surprinzătoare, încât îmi ia ceva timp să găsesc cuvintele potrivite pentru Thom. Răspunsul său este totuşi ferm:

— Ce ni se cere?

— Doar să deveniţi cetăţeni ai coloniei noastre şi să

împărţiţi aceleaşi responsabilităţi ca şi restul cetăţenilor. Cei care au vârsta necesară vor trebui să muncească, iar cei tineri vor trebui să meargă la şcoală. Vă veţi antrena alături de miliţie şi ne veţi ajuta să apărăm colonia de sălbaticii din afara aşezării. Vă veţi supune legilor noastre şi pedepselor induse de aceste legi dacă faceţi scandal sau altceva, la fel ca oricare alt cetăţean de aici, inclusiv eu.

Reaper Thom o priveşte mult timp pe femeie, atât de mult, încât mă întreb dacă nu cumva încearcă să formuleze un răspuns pe limba ei, apoi se întoarce spre mine:

— Spune-i că ne vom gândi la propunerea ei.

După ce pleacă Prefectul Qu, ne strângem în jurul focului de azi-noapte, apoi Thom ne spune că trebuie să dezbatem propunerea primită. Discuţia care urmează este aprigă. Oamenii mei sunt dezgustaţi de faptul că ar trebui să renunţăm la independenţa şi libertatea stilului nostru de viaţă, chiar dacă am putea beneficia de bogăţia şi tihna unui trai de orăşean. Nu cu mult timp în urmă aş fi considerat că sunt cu toţii nişte proşti. Când eram doar o fetiţă, invidia mea faţă de oamenii din astfel de locuri, care beneficiau de avantajul traiului în case comode, cu ziduri înalte, era atât de puternică, încât visam cu ochii deschişi la cum ar fi fost să rămân în urmă după una dintre vizitele noastre la ei şi să devin o fată de oraş. Dar, pe măsură ce-am crescut, am ajuns să înţeleg că există ceva putred în legătură cu aceste orăşele. Oamenii de aici păreau stăpâniţi de o senzaţie de teamă permanentă şi, în orice orăşel am fi mers, dădeam de-aceeaşi spaimă nevăzută, dar palpabilă, ce se ghicea din atitudinea lor. Acesta era unul dintre motivele pentru care nu zăboveam niciodată prea mult. Şi de aceea nu putem avea încredere deplină în povestea Prefectului despre egalitate şi dreptate pentru toată lumea. Ne putem da seama că la ei există persoane de rang înalt şi o pătură a celor de jos, la fel ca peste tot, şi înţelegem, rămânând aici, vom face parte din pătura inferioară a societăţii. O parte dintre membrii tribului strigă că ar fi mai bine să murim liberi decât să trăim ca sclavi, dar acest argument ne reaminteşte soarta care ne

aşteaptă dacă refuzăm propunerea Prefectului. Ne ia o după-amiază întreagă, dar într-un final ajungem la o hotărâre: vom deveni cetăţeni ai oraşului, da, dar la primul semn de venire a primăverii, vom lăsa acest loc în urmă şi nu ne vom mai întoarce niciodată.

Sunt însărcinată să le comunic gărzilor de lângă depozit acceptul nostru şi nici nu termin bine de vorbit, că un mare convoi de trăsuri mecanizate a şi sosit în faţa depozitului care ne serveşte drept adăpost. Oamenii descarcă ladă după ladă, pline cu tot soiul de provizii. Ni se spune că mai putem obţine şi altele, trebuie doar să cerem. Ni se oferă pături şi paturi solide, ca să ne putem feri de răceala podelei depozitului, iar a doua zi dimineaţă Ghalo se întoarce cu un grup de băieţi şi fete care oferă fiecăruia câte un card cu numele şi data probabilă de naştere, ghicită după un calendar bizar al lor, plus ceva ce ei numesc „număr personal de identificare a cetăţeanului". Aflăm că asta va servi la identificarea fiecăruia şi că va trebui să-l purtăm cu noi tot timpul. În zilele următoare vom fi trimişi ori la muncă, ori la şcoală, în funcţie de vârstă şi de aptitudini, şi, pe măsură ce se vor mai elibera din locuri, ni se vor oferi spaţii de locuit mai potrivite pentru oameni decât acest depozit.

Avantajele târgului nostru cu Prefectul vin atât de rapid şi par atât de generoase, încât devenim imediat suspicioşi, însă, din cauză că nu vom mai avea de înfruntat pericolele iernii în câmp deschis, fără nicio perspectivă, ne e greu să rămânem circumspecţi prea mult. În noaptea aceea, când cei din trib dorm la căldură, liniştiţi, în jurul meu, reuşesc şi eu să mă lepăd de armura de duritate şi hotărâre pe care am purtat-o de când am plecat din New Absalom şi îmi dau seama că inima mi s-a sfărâmat în atâtea bucăţele, încât mi-e teamă că n-am să le mai găsesc niciodată pe toate.

12
NAOMI

Plăcile cu numele celor morţi sau pierduţi au rămas în urmă la New Absalom şi mă frapează faptul că, dacă ar fi să rămânem aici, acesta ar putea fi primul pas spre abandonarea vechilor noastre vieţi, spre renunţarea la eurile noastre adevărate. Aşa că în noaptea asta iau pereţii unei cutii aruncate la gunoi şi încep să scrijelesc fiecare nume pe care mi-l pot aminti, începând cu al surorii mele, Rachel Ochre. Îi trec pe toţi cei răpuşi de războinicii sângeroşi care ne-au urmărit de la New Absalom încoace şi, pentru că aceste plăci sunt ale mele, încalc vechea regulă, că de animale nu trebuie să ne aducem aminte, şi îl trec şi pe Jumbo, care a alergat neobosit cu mine în spate două zile la rând şi a căzut răpus de cei din tribul Niagara numai după ce a căpătat mai multe răni decât ar fi putut îndura chiar şi un animal de două ori mai mare, şi pe Leon şoricarul, care a murit cu dinţii înfipţi în coapsa unui războinic Veşmânt-de-Frunze ce voia să-i despice capul fratelui meu. Nu-mi amintesc toate numele dintr-odată, dar, ori de câte ori îmi aduc aminte de unul, caut placa şi-l gravez pe ea. Ceilalţi membri ai tribului văd ce fac şi îmi furnizează şi ei numele pe care eu le-am uitat. E o muncă anevoioasă, dar avem suficient timp.

Zilele se scurg în continuare şi, deşi aşteptăm să fim trimişi la muncă sau la şcoală, aşa cum ni s-a promis, se pare că cei din colonie ne-au uitat cu totul. Ni se livrează zilnic mâncare şi ni se dau haine noi, plus o maşină de gătit care produce flăcări albastre din nişte mici rezervoare metalice, dar nu-i mai vedem pe Qu şi pe Ghalo. Torro ne vizitează şi el şi ne aduce un sac plin cu conserve şi se bucură că darurile sale nu ne mai sunt de folos, însă faptul că am devenit cetăţean al oraşului îl uimeşte peste măsură, îmi studiază cu atenţie cardul de identificare şi ridică nedumerit din sprâncene, de parcă nu ştie la ce mi-ar folosi.

— Probabil că bătrâna Qu are ea motivele sale, îmi spune. Ea nu face niciodată ceva doar din bunătatea inimii sale. Să le spui oamenilor tăi să fie atenţi.

Singurii vizitatori în plus au fost nişte copii care au venit să arunce cu pietre şi cu vorbe urâte în noi. „Nomad” este termenul pe care-l auzim cel mai des răzbătând prin răpăitul de pietre, acelaşi cuvânt pe care l-a folosit şi Ghalo când a vorbit prima oară cu noi, deşi fără aşa multă ură şi dispreţ. Copiii fug dacă ne luăm după ei, dar se întorc de fiecare dată. Într-una dintre zile, când stau şi-i privesc, ascultându-le răutăţile, pe cer îşi face apariţia monstrul zburător.

La început văd doar o umbră ce trece pe deasupra pământului, tăcută precum un nor ce-a acoperit complet soarele. Copiii privesc în sus şi se împrăştie în toate părţile, rupând-o la fugă de parcă o mare nenorocire s-ar abate asupra oricui va avea ghinionul să fie atins de întuneric. Când ridic şi eu capul, ochii mi se opresc asupra unei umbre ce alunecă pe cer cu uşurinţa unei lebede pe luciul unei ape neclintite. E cel mai mare obiect pe care l-am văzut vreodată deplasându-se cu propriile-i puteri, cu linii domoale ca ale unei picături de ploaie, şi nicio parte a sa nu-mi pare că se mişcă de una singură. Mult, mult deasupra, am senzaţia că mai văd şi altceva, un punct de întuneric precum o stea a umbrei ce priveşte în jos la noi, dar nu sunt absolut sigură.

Câţiva membri ai tribului au ieşit şi ei să se uite, umbrindu-şi ochii şi privind cerul strălucitor în timp ce obiectul trece pe deasupra noastră. Este clar că nu le aparţine orăşenilor, iar vederea lui ne reaminteşte de poveştile care circulă printre noi, Călătorii, despre monştri uriaşi ce cutreierau continentul, despre şopârle gigantice sau despre lupi ori păsări de pradă, poveşti ajunse deja la a treia sau a patra mână, ori istorisite de oameni profund îndrăgostiţi de băutură şi deja catalogate ca fantasmagorii de oricine ar mai avea vreun dram de minte. Dar eu am văzut suliţe de lumină înălţându-se deasupra Văii Verii Nesfârşite, iar acum a apărut şi arătarea asta, aşa că cine

sunt eu să contrazic acele poveşti? Nu cred că e o creatură, ci că la mijloc se află vreo energie ciudată, care alimentează un obiect construit din metal, şi îmi dau seama că, orice ar fi, colosul ăsta reprezintă o manifestare a spaimei care am văzut că-i stăpâneşte pe oamenii de aici.

Aşteptăm toată ziua ca marea pată plutitoare să-şi anunţe intenţiile, dar nu face decât să atârne impasibilă pe cerul de deasupra noastră, de parcă ar fi o bizară lună extraterestră. Noaptea, suprafaţa acesteia pâlpâie cu panglici de lumină ce îmi amintesc de aurorele din nordul îndepărtat sau de puţinele ocazii în care am zărit cusăturile îngerilor sau focurile vrăbiilor. Oraşul pare abandonat acum şi nu mai vedem nici măcar un locuitor până a doua zi dimineaţă, când soseşte un convoi de camioane ce-i aduce pe Ghalo şi o parte dintre oamenii săi. Începe să vorbească înainte ca măcar să avem timp să ne adunăm, de parcă s-ar adresa clădirii în care locuim, nu oamenilor dinăuntru.

— Cetăţeni ai Coloniei 225, începe el, din cauza unor evenimente neprevăzute, Principatul Nouă a instituit cote suplimentare speciale, care vor include încorporări auxiliare de urgenţă. Numerele extrase vor fi anunţate printr-o transmisie televizată, începând cu orele 18:00, diseară. Toţi cetăţenii care încă nu au fost înregistraţi trebuie să se prezinte imediat la Biroul Prefectului pentru înregistrare şi evaluare, care vor fi efectuate de cenzorii Principatului.

Ghalo a ajuns deja aproape la jumătate anunţului înainte să sosească şi Thom, aşa că trebuie să-i traduc foarte repede, simţind în acelaşi timp un fior pe măsură ce aud acele cuvinte, deşi sunt şi unele, cum ar fi „Principat”, pe care nu le înţeleg. În jurul meu aud cum alţii, care cunosc limba orăşenilor, traduc pentru cei care n-o ştiu. Când Thom îi răspunde lui Ghalo, nu mai e nevoie să exprim furia care-i răzbate din cuvinte.

— Explică-ne ce vrei să spui, omule!

Ghalo priveşte spre Thom de parcă de-abia acum i-a remarcat prezenţa.

— Aceste cote reprezintă într-adevăr o surpriză şi pentru noi, spune el cu răceală, dar, în calitate de cetăţeni, cred că înţelegeţi cu toţii extragerea şi motivul din spatele ei.

— Am căzut deja de acord să luptăm pentru miliţie, spune Thom. Nu e nevoie să fim înscrişi pentru extrageri.

— A, da, deja faceţi parte din *miliţia* noastră, pronunţă Ghalo rar, de parcă ar vorbi cu un copil. Cenzorii Principatului se află aici pentru a recruta soldaţi pentru *Legiune.*

Singurul răspuns al lui Thom este o privire ce arde de ură.

— Principatul Nouă administrează astfel de colonii, precum şi altele asemănătoare, continuă Ghalo, acum începând să se bâlbâie pe măsură ce continuă, şi foloseşte o forţă armată, care se numeşte Legiune, pentru a ne garanta siguranţa. În prezent, Legiunea este implicată într-un război de durată şi are nevoie de soldaţi pentru lupte. Din partea coloniei noastre se aşteaptă să contribuie şi ea cu soldaţi. Când numărul de voluntari este prea mic pentru îndeplinirea cotei, suntem forţaţi să organizăm o extragere.

Am auzit cu toţii despre războiul ăsta pe care oraşele pretind că-l duc. Din când în când, zărim un afiş pe care se află instantanee ale unor bătălii şi sloganuri ce anunţă existenţa unui „Inamic” misterios sau mai auzim frânturi de conversaţii despre acest subiect de la ceilalţi cetăţeni ai oraşului. Considerăm însă c-ar fi o lipsă de politeţe să cerem lămuriri suplimentare, nu doar din pricina efortului pe care toţi îl fac ca să ne ascundă orice referire la războiul în desfăşurare – îşi acoperă lugubrele afişe cu cavaleri şi monştri când ne plimbăm prin oraş sau se feresc să mai discute când li se pare că vrem să tragem cu urechea, ci şi pentru că în toţi anii petrecuţi de oamenii mei de-a lungul şi de-a latul continentului, n-am văzut niciodată vreo dovadă a vreunui conflict mai amplu decât cele duse de triburile învrăjbite între ele şi nici n-am auzit vreun zvon legat de aşa ceva în afară de oraşe. Poveştile despre giganţi umblători par mult mai întemeiate decât

acest presupus „război”. Am ajuns să-l privim ca pe o tradiţie locală, asemănătoare cu propriul nostru festival al iernii, sau ca pe o superstiţie, aşa cum anumiţi locuitori ai ţinuturilor de pe lacuri se cred a fi descendenţi direcţi ai leilor. În orice caz, n-are rost să-i contrazicem, căci ar denota lipsă de bună-creştere din partea noastră, ceea ce ne-ar putea costa interzicerea accesului şi a schimbului de bunuri în aceste locuri. Dar acum mi se pare că această fantezie a orăşenilor ne cere să facem o formă reală de sacrificiu.

Glasuri furioase încep să se facă auzite din spate, dar Thom le amuţeşte cu un simplu gest.

— Nu aţi pomenit nimic despre vreo mobilizare, spune el.

— Contribuţia la eforturile de război reprezintă una dintre cele mai importante îndatoriri ale cetăţenilor, rosteşte Ghalo, care şi-a asumat rolul celui căruia i s-a făcut o nedreptate, de parcă l-ar fi prins pe Thom trişând la o tranzacţie. Cât despre responsabilităţile cetăţenilor, extragerea este clar subliniată în carta coloniei, care poate fi găsită la Biroul Prefectului. Tu sau oricare dintre oamenii tăi aţi fi putut merge oricând s-o citiţi. Acum, spune el, întorcându-se cu spatele la noi, de parcă ar fi ajuns la o concluzie şi pornind cu paşi mari spre camioane, am să te rog să le ceri oamenilor tăi să formeze un şir ordonat, ca să vă putem transporta pe toţi spre Centrul Oraşului şi apoi să vă aducem înapoi la timp pentru a urmări transmisiunea televizată de diseară.

Nu se formează niciun şir ordonat şi nu avem nevoie de nicio cartă a coloniei ca să ne dăm seama că am fost traşi pe sfoară. Înainte ca Ghalo să apuce să facă doi paşi, membrii tribului încep să răcnească de furie că au fost trădaţi. Nu văd tot ce se întâmplă, dar simt valul izbindu-mă în spate când câţiva se reped în direcţia lui Ghalo şi-a camioanelor sale. Aud strigăte, apoi bubuituri asurzitoare când gărzile lui Ghalo trag în mulţime. Thom dispare de lângă mine, apoi, când privesc în spate, îl văd îngenunchind la pământ şi ţinându-se de coapsa în care i-a

apărut o gaură din care izvorăşte sânge. În ciuda rănii, nu pot confunda cu altceva sclipirea ucigaşă din privirea lui, apoi Thom se repede cu iuţeala unui şarpe şi-şi înfige pumnul în gâtul unei gărzi ce o luase pe urmele mele.

Bărbatul se prăbuşeşte scuipând sânge, dar alţi doi îi iau locul. Thom i-a rupt mâna unuia şi falca celuilalt înainte ca un al treilea să-l doboare cu o lovitură de pat de puşcă în ţeastă, apoi toţi trei sar pe el, ţintuindu-l la pământ şi legându-i mâinile. Am privit lucrurile cu detaşare, blocată parcă în loc de nişte rădăcini invizibile, dar acum ţâşnesc să-l ajut pe Thom, însă sunt trântită la pământ de un dos de palmă dat de una dintre gărzile oraşului. Încleştarea dintre gărzi şi membrii tribului parcă de-abia acum îşi face efectul asupra creierului meu amorţit, căci doar în acest moment încep să disting ţipetele şi gemetele celor răniţi. Mai mulţi membri ai tribului au răni provocate de gloanţe, la fel ca a lui Thom, însă gărzile au ţintit jos, ca să evite loviturile mortale, iar majoritatea celor loviţi sunt deja căraţi spre camioane. Sunt înconjurată de nişte braţe puternice, braţele mamei, care a venit să mă ajute să mă ridic în picioare.

Ghalo, care n-a apucat să facă decât câţiva paşi, studiază violenţele comise de parcă nu s-ar fi aşteptat la altceva.

— Răniţii vor fi trataţi în Centrul Oraşului, spune el ezitant, dar mi-e teamă că infracţiunile de genul ăsta vor fi aspru pedepsite.

Se întoarce apoi spre mine.

— Sper că îi vei putea convinge pe oameni să coopereze cu noi înainte ca situaţia aceasta să degenereze şi mai tare.

Nu am cu ce să-i conving. Ştim că e o luptă pe care nu o putem câştiga, iar cei care pot merge se urcă singuri în camioane. Chiar şi Bebe Adam trebuie să vină cu noi, căci nu poate rămâne nimeni care să aibă grijă de el la depozit. Doar cei cu vârsta între paisprezece şi şaizeci de ani pot fi extraşi, dar, din motive pe care nu le cunosc, li se cere tuturor celor cu vârsta de peste nouă ani să fie înregistraţi.

Nici măcar cei prea bătrâni să mai poată ţine cum trebuie o puşcă în mână nu sunt scutiţi, aşa că acum Bebe Adam călătoreşte alături de mine, cu faţa înfundată în fustele mamei.

Nu mergem decât foarte puţin înainte ca din cer să se audă un zgomot ca de piele sfâşiată. Zăresc pe geam o aeronavă care zboară jos, deasupra clădirilor din apropiere, un obiect elegant şi rapid, de forma unui cufundar, şi, deşi îmi închipui că ar putea fi un fel de văr al apariţiei misterioase ce pluteşte fără zgomot deasupra oraşului, mişcarea lui şi sunetele pe care le scoate mă duc mai mult cu gândul la camionul care huruie sub picioarele mele.

Vulturul metalic dispare dincolo de linia orizontului creată de acoperişurile clădirilor în timp ce convoiul nostru se hurducăie în urma lui. Pe moment, siluetele mătăhăloase ale fabricilor şi silozurilor se reduc la nişte simple movile sau magazine pe care mi le reamintesc de la ultima vizită în oraş. Când camionul se opreşte în sfârşit, văd că am ajuns în piaţă, acolo unde noi, Călătorii, ne oprim de obicei pentru schimbul de bunuri. Mult deasupra locului respectiv se înalţă o clădire impunătoare, un edificiu din beton cu ferestre înalte, menit, probabil, să inspire teamă şi supunere. Presupun că acesta este Biroul Prefectului, căci spre el ne conduc acum Ghalo şi oamenii săi.

Afară s-a adunat o mulţime consistentă, alcătuită toată din copii – bănuiesc că sunt cetăţenii din colonie înscrişi pentru prima oară. Tribul meu reprezintă un element cu totul şi cu totul nou, căci, în afara noastră, gloata strânsă nu conţine nici măcar o singură persoană adultă, ci doar câţiva însoţitori cu ochi goi, care supraveghează perimetrul creat. Când mă alătur mulţimii, cineva mă trage de mână şi sunt surprinsă să văd că e Torro.

— Bună, Naomi! rosteşte el cu capul plecat, de parcă ar spera să evite să fie recunoscut de cineva. Trebuie să vorbesc cu tine.

— Nu mă interesează ce-ai de zis, mârâi eu, smulgându-

mi mâna dintr-a lui. Şi ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă n-ai mai pune mâna pe mine.

— Uite, v-aş fi avertizat dacă aş fi ştiut, chiar aş fi făcut-o. Adică extragerea ar trebui efectuată doar o singură dată pe an, iar anul acesta a avut deja loc, acum două luni. Nici noi n-am fost informaţi până astăzi. Oamenii sunt foarte furioşi.

— Nu-mi imaginez de ce ar fi vreunul din voi furios. Am înţeles că recrutarea cu forţa e una din îndatoririle voastre cetăţeneşti.

— Chiar îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Bătrâna Qu v-a tras pe sfoară, ca o mizerabilă. Ei bine, am priceput. Dar acum trebuie să mă asculţi, altfel lucrurile se vor înrăutăţi.

— Nu prea văd cum s-ar mai putea înrăutăţi.

Torro aruncă o privire rapidă de jur împrejur, întâi la gărzile lui Ghalo, apoi la clădirile impunătoare care ne înconjoară.

— În câteva minute veţi fi chemaţi în Clădirea Prefecturii, apoi veţi fi supuşi unui test.

— Ce tip de test? îl întreb eu, privindu-l cu scepticism.

— Asta-i chestia – nu îţi vor spune. O să-ţi pună doar o mulţime de întrebări. E ca şi cum ei ar şti vreun secret important şi vor să afle dacă îl ştii şi tu. Dar ce vreau eu, de fapt, să îţi spun este că, dacă simţi că le poţi răspunde la întrebări, să n-o faci. Înţelegi?

— Nu, Torro, nu înţeleg deloc ce vrei să spun.

— Nu ştiu, pur şi simplu nu ştiu, rosteşte în timp ce-şi trece palma prin părul ţepos, disperarea părând că-i întunecă faţa. Dar şi eu am dat testul, începând cu vârsta de nouă ani, şi am continuat până am împlinit paisprezece. Şi cunosc oameni care probabil că le-au spus Pripilor ce voiau să afle, pentru că nu i-am mai văzut niciodată de-atunci. Aşa că trebuie să le transmiţi şi oamenilor tăi ce ţi-am zis. Nu le oferi Pripilor ce vor să găsească.

Ridică privirea spre restul membrilor tribului, care îl privesc la rândul lor cu expresii sumbre.

— E fratele tău? Mititelul ăla? Ştii că nu-i vor permite să

vină cu tine, da? El e prea tânăr. Aş putea avea eu grijă de el, dacă vrei.

Ghalo şi-a făcut apariţia în vârful şirului de trepte care duc spre Biroul Prefectului, iar în mână ţine un megafon prin care ne strigă să intrăm.

— Mai degrabă l-aş arunca unei haite de câini flămânzi, îi mărturisesc eu lui Torro.

Mă întorc cu spatele la el şi mă alătur celorlalţi. Unul câte unul, trecem pragul clădirii şi ne prezentăm spre a fi identificaţi bărbatului de pe să ne aşezăm la o coadă lungă şi sinuoasă. Mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă mi-aş fi aruncat pur şi simplu cardul de identificare când veneam cu camionul încoace, când aud un ţipăt venind din spate şi-mi dau seama fără să privesc într-acolo că este vorba de Bebe. I s-a refuzat accesul, aşa cum a prezis şi Torro, şi, în timp ce mami aşteaptă neajutorată afară, el se zbate sălbatic şi nu lasă pe nimeni să pună mâna pe el. Eu sunt singura în stare să-l liniştească, dar sunt prea îngrozită de ce s-ar putea întâmpla dacă eu şi mami am rămâne blocate înăuntru, iar el afară.

— Bună! aud spunând pe cineva în spate. Tu trebuie să fii Naomi.

Mă răsucesc iute şi mă trezesc în faţa unei fete subţirele, cu ochi verzi.

— Eu sunt Camareen. Prietenul meu, Torro, mi-a povestit despre tine.

Are o voce blândă, aproape muzicală.

— Fratele tău poate sta cu mine, dacă vrea. Eu supraveghez şirul de oameni, aşa că vă va putea vedea cât aşteptaţi aici, caută ea să mă liniştească, după care se întoarce spre Bebe, zâmbind. Ţi-ar plăcea?

Mă pregătesc să-i spun lui Camareen ce poate face cu propunerea asta, dar Bebe încuviinţează sfios din cap şi întinde mâna spre ea. Se îndreaptă împreună spre un loc aflat dincolo de funiile care ţin laolaltă şirul de copii, iar Bebe încă pare tensionat şi încruntat, deşi nu mai e îngrozit. Compania unei fete frumoase a contribuit decisiv la potolirea spaimei băiatului. Între timp, eu sunt tratată

ca un fel de sursă a tulburărilor, aşa că sunt condusă înapoi la rând, de data asta mult mai departe în faţă. Bebe şi Camareen au început să discute între ei şi, deşi Ghalo îi abordează, intenţionând clar să ceară lămuriri de ce Bebe nu se află la locul lui, în rând cu ceilalţi, surâsul fetei îi spulberă orice grijă cu uşurinţa cu care un ghem de vată ar absorbi câteva picături de ploaie. Încet-încet, înaintez spre capătul încăperii, însă, deşi o caut pe mami printre ceilalţi din rând, n-o mai văd deloc înainte ca uşa să se deschidă şi să fiu chemată înăuntru.

13
NAOMI

Camera de dincolo pare mult prea mare pentru un simplu covor, un birou şi doi oameni. Unul dintre ei, chel în creştet şi cu două smocuri de păr în părţi, ce pare că n-a mai dormit de mult, stă aplecat deasupra biroului şi tot roteşte un card în mâini.

— Hai, intră! mă îndeamnă el cu o voce răguşită. Naomi, nu-i aşa? Ia loc, Naomi, nu va dura mult.

Mă aşez, aşa cum îmi cere, remarcându-l acum şi pe cel care stă în picioare lângă tipul cu ochi obosiţi. Deşi este înalt şi are o atitudine regală, este mai tânăr decât mi-am imaginat, probabil nu cu mult mai în vârstă decât Rae. Gândul acesta îmi provoacă un junghi de durere ce se transformă rapid în mânie, iar duritatea ce-mi întunecă trăsăturile probabil că mi se citeşte pe chip, căci tânărul pare că mă studiază cu ceva mai multă atenţie, de parcă ar încerca să-şi aducă aminte unde m-a mai văzut.

— Mă numesc Reggidel, spune bărbatul mai în vârstă, întinzându-i tânărului ceea ce presupun că este cardul meu de identificare personal, iar acesta îl ia şi-l cercetează cu interes. El este Vinneas. Amândoi suntem cenzori la Principatul Nouă. Vrem doar să-ţi punem câteva întrebări, după care poţi pleca.

Aceştia sunt duşmanii mei, escroci, trişori şi mârşavi. Dacă ar fi fost Rae aici, i-ar fi făcut să cerşească îndurare în mai puţin de un minut, aşa că mă hotărăsc să îi urmez exemplul. Mă ascund în spatele armurii mele şi îi privesc cu aceeaşi asprime cu care aş privi un copil pus pe şotii.

Între timp, Reggidel a băgat mâna sub birou şi a scos o cutie din lemn ce are de două ori lungimea antebraţului unui om. Când o deschide cu faţa spre mine, văd că este umplută cu câteva zeci de discuri metalice. Fiecare este identic cu celelalte, lentile de mercur suficient de mici cât să-mi încapă în palmă, şi totuşi una dintre ele, cu nimic ieşită din comun, pare că mă fascinează bizar de tare.

Întind mâna spre ea, fără să stau pe gânduri, şi rămân oarecum surprinsă când îmi atinge palma, gâdilându-mă uşor. Greutatea pe care o simt în palmă pare nu fizică, ci mai mult psihică.

— Mulţumim, Naomi! spune Reggidel, apoi închide caseta. Îl poţi păstra, dacă vrei.

Abia acum îmi aduc aminte de avertismentul lui Torro, să nu fac ce-mi vor cere aceşti oameni, însă îmi dau seama, cu un fior de teamă, că exact asta am făcut. Dau drumul lentilei brusc, ca şi cum ar fi devenit dintr-odată fierbinte; aterizează rotindu-se pe masă, între noi, şi continuă să se rotească mult mai mult decât ar fi fost normal datorită forţei induse iniţial.

— Nu, îi spun lui Reggidel. Luaţi-o înapoi.

— Păstreaz-o, în caz că te răzgândeşti.

Pare că l-am amuzat, dacă asta sugerează rânjetul de pe chipul lui.

— Încă ceva, apoi am terminat.

Mai scoate o casetă, ceva mai mică decât prima. Articolele dinăuntru sunt mult mai familiare privirii decât discurile argintii: sunt relicve de genul celor pe care le găsim în locuri abandonate de prea mult timp, prin oraşe distruse şi aşezări împrăştiate pe tot cuprinsul continentului. Oamenii mei le adună ca să le dea la schimb prin orăşele, acolo unde ştiu că pot obţine preţuri foarte bune pe ele. Aceasta-i cea mai mare colecţie pe care am văzut-o vreodată. Nu sunt aranjate după vreun tipar anume, căci văd amestecate bijuterii fine şi maşinării delicate, cu design vechi, risipite printre cioburi de căni sau fâşii de hârtie murdare.

— Te interesează ceva anume, Naomi? mă întreabă Reggidel. Poţi lua orice doreşti, să ştii. Haide, ia!

Sinceră să fiu, unul dintre obiecte prezintă un interes deosebit pentru mine: o pereche de ochelari vechi, cu ramă de corn. Nu mai au lentile, rama e crăpată, dar simt o nevoie imperioasă să-i probez. Mă abţin, forţându-mi mâinile să stea în poală şi să rămână acolo. Nu mă voi mai da bătută încă o dată.

— N-am nevoie de gunoaiele voastre, îi spun lui Reggidel.

Mă priveşte în ochi, iar eu îi susţin privirea până ce se lasă la loc în spate pe scaun, afişând acelaşi rânjet.

— Ei bine, Naomi, se pare că avem noroc. Ce-ai zice să vii într-o călătorie cu noi?

— Nu merg nicăieri cu voi, îl informez eu. Dacă nu mai aveţi să-mi spuneţi nimic, atunci lăsaţi-mă să plec.

— E alegerea ta, mă gândesc, dar mai întâi ascultă-mă!

A luat discul de metal de pe masă şi a început să-l răsucească între degete.

— Vezi tu, Naomi, am senzaţia că tu ai putea fi o fată foarte specială şi sper să-mi oferi ocazia să dovedesc că am dreptate. Problema este că locul acesta nu este echipat corespunzător pentru genul de test la care ne gândim noi.

— Şi ce fel de „fată foarte specială” credeţi că sunt eu? îi întreb, punând în întrebare tot dispreţul de care sunt în stare.

— Din nefericire, încă nu-ţi pot spune. Micul nostru experiment de astăzi nu este suficient de concludent pe cât ne-am dori noi, dar acest lucru poate fi îndreptat. Dacă se va dovedi că nu eşti ce căutăm noi, te vom aduce înapoi aici mâine. Dacă eşti, îţi vom cere să rămâi alături de noi, în oraş. Fără şcoală în colonie, fără muncă în fabrici când vei împlini cincisprezece ani. Te vei antrena ca să devii ofiţer al Principatului.

— Vă mulţumesc pentru propunere, le spun pe un ton de gheaţă, dar am avut parte de destule promisiuni deşarte de la oameni ca voi. Dacă aţi terminat, aş vrea să plec.

Reggidel se încruntă.

— Foarte ciudat! De obicei copiii abia aşteaptă să scape din astfel de locuri.

— Cenzore, rosteşte băiatul, Vinneas, nu cred că această tânără domnişoară a fost crescută în Colonia 225. Aşa s-ar explica de ce n-a fost niciodată înregistrată, chiar dacă are deja doisprezece ani, îi explică el lui Reggidel, dându-i apoi cardul de identificare înapoi. Naomi, tu nu eşti de aici, nu-i aşa? întreabă el, şi sunt surprinsă când mi se adresează în

limba mea maternă. Eşti una dintre cei care se autointitulează Călătorii Toamnei?

Încuviinţez din cap, uluită. N-am mai auzit niciodată un orăşean vorbind pe limba noastră. Are un accent ciudat, dar rosteşte cuvintele destul de bine.

— Cum ai ajuns să fii unul dintre cetăţenii Coloniei 225?

— Am fost traşi pe sfoară, îi răspund. Tribul meu a ajuns aici în timp ce fugea de iarnă şi de triburi ostile. Ni s-a oferit adăpost, dar am fost forţaţi să luăm parte la înscrierile în Legiunea voastră ca plată pentru ospitalitatea coloniei.

Vinneas pare în acelaşi timp şi furios, şi jenat de povestea mea, o reacţie care aproape că mă face să simt o oarecare apropiere faţă de el, însă asta durează până îmi vine ideea că ar putea fi din nou vreun şiretlic de-al lor.

— S-ar părea că Prefectul de aici i-a transformat pe Naomi şi pe restul tribului în cetăţeni, astfel încât să fie şi ei incluşi pe lista pentru extrageri, îl lămureşte el pe Reggidel în limba orăşenilor. Probabil că s-a întâmplat după ce Principatul a introdus noile cote.

Reggidel scoate un chicotit ursuz.

— Îmi pare rău să aud, spune el. Cred că trişorii ne-au tras-o bine de data asta.

— Un lucru care ar fi putut fi evitat, dacă n-am ridica la rang de artă ignoranţa asta a noastră, îi răspunde Vinneas cu aerul unui om care vrea să evidenţieze un lucru într-o dispută mai veche.

Reggidel nu-i răspunde, ci mai roteşte o dată discul între degete, după care îl bagă în buzunar.

— Naomi, problema este că nu te putem lua cu noi decât dacă tu doreşti acest lucru, îmi spune el. Bine, bănuiesc că te-am *putea* lua şi împotriva voinţei tale, dar acest lucru nu ar fi în interesul nostru. Legiunea noastră are destui recruţi, însă cei ca tine trebuie să se ofere în mod voluntar.

Vorbele sale despre recruţi şi voluntari îmi aduc încă o dată aminte de trib, de toţi cei care aşteaptă să fie extraşi şi de ceilalţi, cei împuşcaţi şi bătuţi, răniţi şi luaţi cu forţa spre cine ştie ce pedepse nebănuite. Mă gândesc la Rae şi

la ce-ar face ea în locul meu.

— Vă fac o propunere, îi spun lui Reggidel. În camera din spatele meu se află mama mea, fratele meu şi ceilalţi prieteni dragi mie, toţi aduşi aici ca să ia parte la extragerea voastră. Şi mai mulţi au fost luaţi prizonieri la ordinele lui Ghalo, omul vostru, care este un mincinos şi un infractor. Îmi veţi garanta că toţi acei oameni vor fi şterşi de pe lista de extrageri şi scutiţi să se supună legilor acestui oraş, că li se va da mâncare şi adăpost pe tot parcursul iernii, asigurându-li-se tot confortul. În primăvară, li se vor oferi toate proviziile necesare şi garanţia că vor putea părăsi oraşul liberi. Faceţi asta, iar eu voi merge cu voi oriunde îmi veţi cere!

— Ei, Naomi, să ştii că nu sunt sigur că pot face o astfel de promisiune.

Ceea ce văd acum pe chipul lui Reggidel este o expresie ce pare jumătate rânjet, jumătate strâmbătură.

— Locuitorii coloniei nu vor fi prea încântaţi de faptul că ne vârâm nasul în treburile lor şi că influenţăm modul de a-şi administra colonia. Am putea totuşi să mai testăm şi alţi oameni din… cum le spui tu? Tribul tău? Poate că unul dintre ei va avea ce ne dorim, plus un dram de bun-simţ. Am înţeles că şcolile din colonii nu sunt locuri chiar atât de plăcute, dar cel puţin ştii că te aşteaptă un viitor ca muncitor în fabrică vreo şaisprezece ore pe zi, nouă zile pe săptămână.

Îmi amintesc iar de copiii de aici, de jignirile lor şi de pietrele cu care au aruncat în noi, şi mă întreb ce anume i-a adus în halul ăsta de răutate.

— Bănuiţi deja că aş fi specială. Spuneţi-mi cât de specială!

— Dacă avem dreptate, şi tu chiar ai fost interesată de acea pereche de ochelari, intervine Vinneas. În jur de una la cincisprezece milioane, mă lămureşte el cu surâs larg, iar eu îmi dau seama că nu mi-am disimulat interesul chiar atât de bine pe cât mă aşteptam. Câteva milioane în plus sau în minus.

Îl privesc impasibilă pe Reggidel.

— Dacă sunteţi dispus să riscaţi, domnule, atunci aveţi binecuvântarea mea.

— Răhăţel îngâmfat ce eşti! îl dojeneşte el pe Vinneas, aruncându-i în acelaşi timp o privire aspră. Tu de partea cui eşti?

— După cum văd eu lucrurile, suntem cu toţii de aceeaşi parte, i-o întoarce Vinneas, zâmbind în continuare.

Comentariul îl face pe Reggidel să chicotească mâhnit.

— Ai dreptate, mârâie el, de parcă n-ar fi prima dată când schimbă între ei astfel de cuvinte.

Îmi mai aruncă o privire lungă, apoi scoate un oftat exagerat de lung, ridică mâinile resemnat şi închide capacul cutiei cu un pocnet.

— Ai câştigat, Naomi. Avem o înţelegere.

14
TORRO

Ne strângem cu toţii în camera comună de la etajul patru, ca să urmărim extragerea la televizor. Mersh are o cameră la acelaşi etaj, aşa că ajunge mai devreme acolo şi ne păstrează o canapea, întinzându-se pur şi simplu pe ea ca un buştean mare şi prost ce e, şi ne aşteaptă să venim cu toţii, după care ne înghesuim unul într-altul, cu Camareen, Hexi şi Isslyn la mijloc, cu braţele lipite de corp, în timp ce eu şi Mersh stăm de o parte şi de cealaltă a lor. Spammers apare ultimul, însă nu se aşază lângă noi, ci doar se sprijină de perete cu capul dat pe spate, părând extrem de obosit. Mă gândesc că e o prostie să te îngrămădeşti unul peste altul pe canapea când există atât de mult spaţiu liber în jur. Etajul patru are cea mai înghesuită cameră dintre toate dormitoarele comune, iar calitatea imaginii este cam de rahat, aşa că nu sunt prea mulţi oameni în încăpere. Totuşi, exact asta ne şi dorim. Dacă va fi extras unul dintre noi, nu vrem să fim amestecaţi cu cei de la etajele unu şi doi.

Exact la ora 18:00 apare imaginea pe ecran şi iată-l pe Ghalo, un pic neclar şi ireal, dar categoric Ghalo. Camareen mă strânge de mână, iar degetele ei sunt ca gheaţa. Uneori are mâinile foarte reci, dar de data asta sunt altfel. Gheaţă, pur şi simplu.

Bătrânul Ghalo nu iroseşte vremea. Trece direct la extragerea numerelor, citindu-l pe fiecare foarte încet, cifră cu cifră. Sunetul este destul de bun, aşa că îl auzim cum trebuie, şi închid ochii şi-l ascult, încercând din răsputeri să nu mă gândesc la posibilitatea ca, de mâine încolo, să n-o mai văd niciodată pe Camareen.

Nu sunt chiar prost. Nu e ca şi cum eu şi Camareen vom rămâne împreună la nesfârşit sau ceva de genul ăsta. Mai avem de înfruntat încă treizeci de ani de extrageri şi e destul de sigur că, mai devreme mai sau mai târziu, unul dintre noi va fi extras. Doar că mai vreau puţin timp cu ea.

Nu trebuie neapărat să dureze atât. În câţiva ani, cu toţii vom fi mutaţi în camere duble în loc de cele comune în care ajungi să locuieşti după ce termini şcoala, iar eu şi Camareen vrem să solicităm un loc împreună. Apoi aproape imediat va trebui să facem copii, căci fiecare cetăţean al oraşului trebuie să aibă cel puţin doi înainte să împlinească douăzeci şi cinci de ani. E ca un fel de a doua cotă. Majoritatea oamenilor sunt destul de nemulţumiţi din această cauză, mai ales fetele, care trebuie să ducă la îndeplinire mai toate treburile neplăcute, dar Camareen spune că pe ea nu o deranjează, atâta timp cât rămâne cu mine. Aşa că, dacă voi fi extras peste zece ani, cred că aş putea rezista. Sau peste cinci, să zicem. Doar că nu acum. Nu azi. Însă nu pot face nimic ca să-i opresc. Ghalo continuă să citească numerele, unul după altul, impasibil, de neoprit, ca un robinet care tot picură.

De fiecare dată când Ghalo începe cu un număr care se potriveşte cu ale noastre, Camareen mă strânge uşor de mână. Unul dintre numere este destul de apropiat de ale noastre. Primele şase se potrivesc cu al lui Camareen şi mă simt de parcă tot corpul mi-ar fi plin cu ciment. Stomacul, plămânii, totul. Dar apoi a şaptea cifră este diferită şi-mi dau seama că n-am mai simţit în viaţa mea o asemenea uşurare. Sunt uşurat cum nu se poate.

Transmisiunea televizată durează cam zece minute, dar aş prefera să fac zece ture la fabrică la rând decât să stau aici şi să înfrunt încă o dată aceste zece minute, chiar aş prefera. În sfârşit, Ghalo citeşte ultimul număr şi-şi începe discursul obişnuit spunându-le tuturor care au fost extraşi ca mâine să se prezinte la Staţia de Expediere la ora 9:00 dimineaţă, însă nimeni nu-l mai aude, pentru că am început toţi să râdem şi să ne veselim şi aşa mai departe. Camareen mă îmbrăţişează strâns şi mă sărută pe obraz, iar toată lumea face cam acelaşi lucru. Ba chiar zăresc câţiva tipi pe care nu-i îndrăgesc prea mult, dar tot ne hlizim unii la alţii de parcă am fi cei mai buni prieteni din lume.

Dar apoi Camareen îmi şopteşte numele, părând chiar

înspăimântată, adică de-a dreptul înfricoşată. O clipă îmi închipui că poate n-am auzit numerele cum trebuie şi că ea a fost în cele din urmă strigată, apoi o văd pe Hexi în celălalt colţ al canapelei. Şi-a acoperit gura cu ambele mâini, iar lacrimile i se rostogolesc pe obraji în neştire. Isslyn, care şade lângă ea, o mângâie pe umeri şi tot întreabă:

— Hexi? Hexi?

Însă Hexi parcă nici n-o aude. Apoi scoate un sunet între sughiţ şi ţipăt, din ce în ce mai puternic. Mi-e din ce în ce mai teamă, căci mi se pare că Hexi s-a înecat cu ceva, însă ea nu spune nimic şi nici nu se uită la noi, chiar dacă Isslyn şi Camareen au înconjurat-o amândouă cu braţele.

Eu şi Mersh am rămas acolo, ca doi dobitoci. Încep să-mi imaginez cum ar fi ca ea să fugă, să încerce pur şi simplu să treacă de ziduri sau să se ascundă în pivniţa vreunei fabrici ori ceva de genul ăsta. Mi-o imaginez pe Hexi ascunsă în vreun depozit, iar noi i-am aduce mâncare şi tot ce i-ar mai trebui, chiar dacă ştiu că n-ar merge. Ghalo ţine să ne reamintească de fiecare dată că nimeni nu poate scăpa de extragere. Şerifii coloniei te-ar găsi oriunde te-ai ascunde.

Brusc, din colţul opus al camerei se aude un scârţâit înfiorător, în direcţia căruia priveşte toată lumea, chiar şi Hexi. Este Spammers, care trage după el pe duşumea un scaun metalic. Zgomotul este pur şi simplu îngrozitor, dar pe Spams pare că nu-l interesează. Lasă scaunul să cadă drept în faţa lui Hexi şi se trânteşte pe el. A adus o geantă de umăr, iar din ea scoate o sticlă cu un lichid gălbui, pe care o lasă jos cu un clinchet.

— Un mare rahat, Hex! îi spune el, privind-o pe Hexi drept în ochi.

Pare foarte serios. Spammers râde de oricine şi de orice, dar de data asta pare foarte serios.

— Poate că eşti un simplu număr pentru Pripii ăia mârşavi, dar noi te iubim, înţelegi? Te iubim, Hex, şi o să avem grijă să te pregătim pentru asta.

Scoate un teanc de pahare de sticlă din geantă şi toarnă

în două dintre ele din sticla cu băutură.

— O păstram pentru ceva special, spune el şi-i oferă un pahar lui Hexi. Tu eşti acel ceva special.

Hexi doar îl priveşte ciudat, de parcă el ar fi un câine vorbitor sau aşa ceva. Timp de câteva secunde cred va începe iar să sughiţ-ţipe, dar apoi înşfacă paharul şi-l dă de duşcă. Se şterge la gură, tresare uşor şi-i întinde paharul spre a-i fi umplut din nou.

— Ce zici de încă unul?

Ne îmbătăm cu toţii. Se dovedeşte că Spammers avea sticle cu aquavee dosite prin tot dormitorul, iar când a auzit că Hexi a fost extrasă, s-a fofilat şi-a luat una. Aquavee-ul nu e extraordinar, adică îţi arde gâtul şi are un gust oribil, dar nu se plânge nimeni. E foarte greu să faci rost de aquavee şi e şi scump ca dracu. După ce terminăm prima sticlă, Spams o aduce pe a doua, apoi şi pe a treia. Ceilalţi copii care au rămas în camera comună după transmisiunea televizată se reped şi ei afară şi se întorc cu pahare de plastic, şi în curând zvonul că cineva de la patru dă aquavee gratis se răspândeşte peste tot, aşa că oamenii încep să apară, să vadă dacă e adevărat. Pe unii îi ştim, însă cu alţii nu am schimbat în viaţa noastră vreo vorbă. Lui Spammers nu-i pasă că sunt nişte necunoscuţi. El doar continuă să toarne în pahare.

Unul dintre cei care şi-a făcut apariţia mai târziu este un tip pe nume Gemt. Ăsta e un băiat pe care-l urăsc din tot sufletul. Nu-l suport. Lucrează în Clădirea Prefecturii cu Camareen, dar toată lumea ştie că a obţinut acest post pentru că tatăl său este subprefectul Secţiei de Producţie. Despre Ghalo este vorba. Şi, da, n-ar trebui să conteze cine sunt părinţii tăi. Nu locuieşti cu ei sau ceva de genul ăsta, şi nici măcar nu-i vezi chiar atât de des. Suntem cu toţii o familie în Colonia 225, aşa-i place bătrânei Qu să spună. Aşa că, atunci când un dobitoc absolut ca Gemt obţine o slujbă călduţă la birou, iar Spammers, care este de un milion de ori mai deştept, ajunge la fabrică, noi ar trebui să credem că nu este decât o coincidenţă faptul că tatăl dobitocului se întâmplă să aibă a doua funcţie ca

importanţă din întreaga colonie. Partea care mă înnebuneşte cel mai mult totuşi este faptul că Gemt chiar crede că a *meritat* această slujbă. Vorbeşte mereu despre cât de mult a studiat în şcoală, adică el a stat şi-a învăţat, când putea foarte bine să fie pe-afară şi să se distreze, şi că am fi putut şi noi munci în Clădirea Prefecturii dacă ne-ar fi trecut prin cap să *încercăm* măcar. Mă înnebuneşte. De fiecare dată când îl văd pe băiatul ăsta, îmi doresc să-i dau un pumn în faţă.

Camareen crede că îl desconsider prea tare pe Gemt.

— Ar trebui să-i acorzi şi lui o şansă, spune ea câteodată. Şi lui Gemt îi este greu uneori. Nu-i uşor să fii băiatul cuiva atât de urât de oamenii din colonie cum e Ghalo.

Poate că are dreptate, dar nu mă simt în stare să-i ofer lui Gemt ocazia să se apere, asta-i sigur. Aşa că, atunci când se îndreaptă spre noi, o las pe Camareen să discute cu el şi eu plec să mă aşez lângă Spammers. S-a întors la locul lui, lângă perete, şi şade cu picioarele încrucişate, golind probabil a cincea sticlă de aquavee. Începe să toarne înainte ca eu măcar să întind paharul, abia prind lichidul înainte să se verse pe podea.

— Probabil că ţi-am dat gata toată provizia, îi spun eu lui Spammers.

— Există lucruri şi mai importante pe lumea asta, corect? răspunde el, ridicând paharul să dea noroc.

— Da.

Nu ştiu dacă Hexi a uitat că i-a fost extras numărul, dar arată ca şi cum ar avea parte de cea mai tare noapte din viaţa ei şi tot meritul îi aparţine lui Spammers. El a fost singurul care şi-a dat seama că n-are rost să o convingem că totul va fi bine, pentru că nu va fi aşa.

— Ai făcut un lucru foarte drăguţ, Spams. La Hexi mă refer.

— Nu avem decât o singură Hexi. A trebuit să o fac să conteze.

Îşi mai toarnă un pahar, vărsând aquavee peste buza acestuia.

— Şi, hei, mi-am dorit şi eu să am parte de o plecare aşa

cum trebuie.

— Ce vrei să zici? îl întreb.

Nu mai obţin niciun răspuns, pentru că e prea ocupat să-şi golească paharul dintr-o înghiţitură.

— Spams, despre ce vorbeşti?

— Plec şi eu, îmi răspunde pe un ton normal, ca şi cum n-ar fi mare chestie. M-au prins din cauza avertismentelor.

Avertismentele au rolul să-i descurajeze pe oameni de la „distrugerea sau deteriorarea bunului comun al coloniei”, aşa cum se exprimă ei. De fiecare dată când faci vreo greşeală sau încalci vreo regulă, cum ar fi să furi sau să işti vreo încăierare, să întârzii la serviciu sau să vii cu uniforma în neregulă, primeşti un anumit număr de avertismente, în funcţie de gravitatea faptei comise. Dacă ai prea multe avertismente la momentul extragerii, eşti strigat automat. Îţi iau numărul pur şi simplu şi ţi-l pun în capul listei de extrageri.

— M-au prins încercând să încropesc o distilerie. Ştii şi tu, ca să fabric aquavee, mă lămureşte Spammers. Încă nu era în stare de funcţionare, dar au spus că *ar constitui o intenţie clară de a comite o infracţiune.* Avertismente în prostie, continuă el, înclinându-şi periculos paharul. Ce păcat! Produsul meu ar fi fost mult mai de calitate decât rahatul ăsta.

Cred că aş fi căzut din picioare dacă n-aş fi stat deja jos.

— Când?

— Acum două săptămâni. Probabil că aş fi putut scăpa de avertismente, numai să fi avut tot anul la dispoziţie, aşa cum îmi imaginam. Numai că s-a ivit extragerea şi gata, vezi şi tu.

Da, văd şi eu. Poţi scăpa de o parte dintre avertismente dacă faci lucruri utile pentru colonie, cum ar fi să primeşti calificativul „excelent” la muncă sau să te oferi voluntar să strângi gunoiul ori să compui un cântec patriotic, ceva de genul ăsta. Să te dovedeşti a fi un cetăţean model al bătrânei C-225. Toată lumea mai primeşte câte un avertisment din când în când, dar ne asigurăm cu toţii că scăpăm de ele înainte de extragere. Doar că de data asta

nimeni n-a ştiut că va veni o extragere.

— Zi-le că distileria a fost şi ideea mea, îi spun lui Spams. Zi-le că te-am ajutat şi eu. Poate că în felul ăsta ai putea ajunge sub linie.

— Oribil de drăguţ din partea ta, băiete, dar nu-i vom putea păcăli. Şi, chiar dacă am reuşi, nu m-ar ajuta. N-ar însemna decât câte un bilet spre Front pentru fiecare.

Încerc să mă reazem de perete. Nu mai am nimic de zis.

— Ascultă, băiete, spune Spammers, fă-mi pe plac şi nu le spune nimic celorlalţi despre extragerea mea. Pentru Hexi e-n regulă, oamenii plâng pentru ea şi toate cele, dar eu nu cred că aş rezista. Bine?

— Bine, Spams. Mai toarnă-mi un pahar, te rog!

— Îţi torn, băiete. Îţi torn.

Rămânem toată noaptea acolo, noi şase. Nimeni nu o spune cu voce tare, dar cred că am căpătat cu toţii ideea că atâta timp cât vom rămâne cu toţii împreună, niciunul dintre noi nu va mai trebui să plece. E o prostie, ştiu, dar asta e, aşa simt. Chiar şi după ce se termină aquavee-ul şi toată lumea începe să plece spre paturi, noi mai zăbovim acolo, fără să mai vorbim despre ceva, ci doar stând împreună. Mai târziu, Hexi începe să-l mângâie şi să-l pipăie pe Spams, iar eu mă întreb ce are el de gând să facă. Fetele nu exercită niciun fel de atracţie asupra lui Spams, un lucru pe care îl cunoaşte chiar şi Hexi, dar e bine ştiut că ea i-a tot dat târcoale ani întregi, iar în noaptea asta e o ocazie specială, aşa că poate Spams va face o excepţie. Însă în cele din urmă Hex adoarme pe umărul lui, iar Spams ne anunţă că pleacă să o bage în pat. Ea nu va afla până mâine că şi el a fost extras, dar atunci se vor întâlni amândoi la Staţia de Expediere. Prin cap îmi trece ideea că ar trebui să vin şi eu cu ei, adică să-mi iau la revedere, însă nu mi s-ar permite. Aşa că, atunci când Spammers o ridică pe Hexi şi pleacă cu ea în braţe, ştiu că e ultima oară când îi văd pe amândoi. Vreau să-i mai spun ceva lui Spammers, dar i-am promis că nu dezvălui nimănui că a fost extras, aşa că doar încuviinţăm din cap unul spre celălalt şi asta-i tot.

Următoarea care pleacă este Isslyn, iar Mersh s-a transformat din nou într-un buştean mare şi prost, care doar sforăie zgomotos pe canapea. Colegii de cameră ai lui Camareen sunt plecaţi tot restul nopţii, aşa că pornim amândoi spre dormitorul ei, în clădirea cealaltă. Afară a început să se lumineze şi, sub cerul rozaliu şi învăluit de aerul rece, cu Camareen cea caldă lipită de mine, mă simt destul de fericit. Nu vreau să mă simt aşa, dar totuşi mă simt.

15
TORRO

Mă trezesc din cauza unor bubuituri în uşa lui Camareen, iar cineva ne şopteşte să deschidem. Sunt complet dărâmat, am ochii lipiţi şi capul îmi bubuie şi aşa mai departe, prin urmare trebuie să privesc de jur împrejur, ca să mă dezmeticesc şi să aflu unde sunt şi ce se întâmplă. Ceasul de deasupra uşii indică ora 10:21 şi o secundă îmi închipui că oricine ar bubui la uşă strigă la noi să ne trezim şi să plecăm la treabă. Toată colonia are liber a doua zi după extragere, dar e posibil ca, din moment ce ieri a avut loc o extragere suplimentară sau mai ştiu eu cum îi spune, ei să vrea să ne întoarcem la posturi imediat. Oricum, ultima mea tură ar fi trebuit să se termine totuşi la 8:00, aşa că tot am sărit peste ea, deci continui să întorc pe toate părţile posibilităţile astea, când uşa se izbeşte de perete şi trei tipi în uniformă se năpustesc în cameră.

Înainte să mă dumiresc ce se întâmplă, sunt trântit la podea şi unul dintre tipi îmi înfige genunchiul în spate, în timp ce altul îmi prinde încheieturile într-o pereche din aceea de cătuşe de plastic pe care le folosesc ei. Camareen încearcă să ajungă la mine, dar al treilea tip îi şade în cale. Când ea strânge pumnii şi începe să-l lovească, el o înşfacă de mâini şi i le răsuceşte. Iar asta mă înfurie destul de rău. Încerc să mă ridic, dar tipul care mă apasă pe spate îmi răsuceşte braţele şi mai tare, iar asta doare atât de rău, încât mă prăbuşesc din nou la podea. Apoi sunt săltat în picioare şi tipul care mi-a pus cătuşele scoate un card, ceva de genul unui card de identificare personală, doar că puţin mai mic, şi mi-l apropie de faţă, de parcă ar vrea să-mi compare chipul cu poza de pe card. Acum reuşesc să-i văd şi eu cum trebuie şi-mi dau seama că poartă uniformele albastre ale şerifilor coloniei.

— El este, spune tipul cu cardul. Să mergem.

El şi tipul care mi s-a aşezat pe spate mă apucă de umeri şi încep să mă târască după ei pe podea, în timp ce al

treilea rămâne în urmă ca să-o împiedice pe Camareen să ne urmărească. Cât străbatem holul, o tot aud pe Camareen ţipând „Torro! Torro!”, dar de fiecare dată când încerc să scap, unul dintre şerifi îmi răsuceşte braţele, aşa că nu-mi rămâne decât să-i înjur şi să încerc să aflu de la ei ce se întâmplă, de ce mă târăsc aşa, fără nicio explicaţie. Totuşi, continuă să mă tragă după ei până ajungem în cele din urmă afară, apoi mă duc spre un camion imens, mă aruncă în spatele acestuia şi trântesc uşile în urma mea.

Înăuntru este întuneric, dar pot vedea încă vreo câţiva oameni, majoritatea tinerei din dormitoarele comune, la fel ca mine, deşi mai sunt şi câţiva mai în vârstă. Toţi sunt destul de tăcuţi, mai puţin unul, care se uită drept la mine şi spune:

— Torro?

— Spammers?

Este chiar el, dar tot rostesc întrebarea, căci sunt prea surprins că am dat de el aici.

— Nu-mi vine să cred că pe *tine* te căutau. Cred că am stat şi am aşteptat aici o jumătate de oră.

— Nu înţeleg, îi spun, deşi încep să pricep ce se întâmplă. Şi nu-mi place deloc.

— Nici eu, zice şi Spammers, oarecum amuzat. Adică ştiu de ce mă aflu *eu* aici. Dacă mi-aş fi dat seama că bătrânul Ghalo voia să mă aibă pentru extragere, l-aş fi făcut să vină în persoană. Dar tu… nu ştiu ce să zic. Probabil că au făcut vreo greşeală.

— Da, corect, o greşeală.

Ştiu că asta trebuie să se fi întâmplat. Altfel nu văd de ce-ar fi venit şerifii după mine. Dar apoi îmi amintesc de tipul care avea poza şi a spus: „El este”, şi cât de sigur părea, aşa că încep să-mi fac griji cu adevărat.

Nu este mult până la Staţia de Expediere, dar drumul mi se pare că durează o veşnicie. Pentru că, în primul rând, e chiar frig în camion, iar scaunele sunt din metal, şi idioţii ăia de şerifi m-au târât după ei îmbrăcat doar în pantaloni scurţi şi în şosete, aşa că pur şi simplu îngheţ de frig. Şi ar mai fi şi faptul că nu-mi trece nimic prin cap ce le-aş putea

spune şerifilor ca să-mi dea drumul. Totuşi, nu prea mai are importanţă. Când camionul se opreşte şi se deschid uşile, aproape toţi cei aflaţi înăuntru în porcăria asta de camion încep să zbiere că s-a comis o greşeală şi că ei n-ar trebui de fapt să se afle aici. Şerifii nici măcar nu-i bagă în seamă. Încep doar să-i scoată pe oameni afară, primul fiind eu, din moment ce am intrat ultimul. Când şerifii îl scot şi pe Spammers, el le strigă:

— Vă mulţumesc pentru călătorie, copilaşi!

Staţia de Expediere este destul de aglomerată, dar aproape toată lumea este pregătită şi aşteaptă să fie îmbarcată în tren, aşa că lungul labirint de garduri care duce la platforma principală este practic gol. Şerifii ne zoresc, împingându-i fără menajamente pe cei care încetinesc ritmul. La sfârşitul labirintului se află o fată ce ţine în mână o listă cu toţi cei care ar trebui să se suie în tren, iar şerifii citesc numerele unul câte unul. Mă gândesc să încerc să-i spun fetei că în cazul meu s-a comis o greşeală, dar acelaşi lucru l-au mai spus deja mai bine de o sută de persoane, aşa că tac. Ceea ce m-am gândit în schimb să fac este să aştept până dau de cineva cu funcţie mai înaltă, căruia să-i explic că numărul meu n-a fost extras şi că nu am atât de multe avertismente şi că nici nu m-am oferit voluntar, deci, în concluzie, eu n-ar trebui să fiu înscris în cretina asta de Legiune. Şerifii nu ne urmează pe platforma de îmbarcare, aşa că, pentru o clipă, îmi imaginez cum ar fi să încerc să fug, dar suntem încadraţi de garduri din ambele părţi. N-avem unde să ne ducem decât în tren.

Cred că Trenul de Expediere este cel mai sinistru lucru pe care l-am văzut vreodată. Este menit să care tot ce producem noi aici, în C-225, de la buşteni la zahăr şi la hering în conserve, aşa că vagoanele par, de fapt, nişte rezervoare metalice butucănoase. Doar partea din spate este făcută pentru a transporta oameni, iar chestia sinistră este că singurii pasageri ai trenului sunt cei care trebuie să ajungă pe Front. Din câte ne dăm seama, nimeni nu conduce trenul. Niciun şerif, Prip sau oricine altcineva.

Este ca şi cum trenul s-ar conduce de unul singur. Circulă tot soiul de poveşti despre Trenul de Expediere, cum că unii ar fi văzut schelete care lucrau la motoare şi altele de genul ăsta. Nu cred ce se spune, dar trenul ăsta tot arată sinistru, mai ales când stai lângă el, iar în faţa ta se deschid uşile care parcă ştiu că am venit special aici, iar înăuntru e doar spaţiu gol, aşteptându-te.

Sus, deasupra, Ghalo, Qu şi o mulţime de alţi birocraţi foarte importanţi s-au strâns într-un balcon ca să ne vadă plecând. Auzim un fel de muzică melodramatică, unul dintre cântecele Pripilor, cu tobe, trompete şi alte alea, şi îţi poţi da seama că birocraţii o adoră pur şi simplu, în timp ce ne privesc făcându-ne datoria faţă de ţară şi aşa mai departe. Mă face să mă gândesc la Camareen, la cât de mult urăşte această situaţie şi la cât de îngrijorată o fi acum. Încerc să mă conving că totul va fi bine. Trebuie doar să găsesc pe cineva care nu e complet cretin, care va înţelege că eu n-ar trebui să fiu aici.

Privesc de jur împrejur, căutând-o pe Hexi, dar nu poţi găsi pe nimeni în mulţimea asta idioată. Mai sunt câţiva prinşi la fel ca mine şi Spammers, cu hainele pe care le purtam când ne-am dus la culcare azi-noapte, însă restul sunt îmbrăcaţi cu uniforma obişnuită de lucru. Dar iat-o şi pe Hexi, care mă găseşte imediat, ca de obicei.

— Torro! strigă ea, luând-o la fugă spre noi. Spammers!

Are ochii roşii şi umflaţi şi acum pare cu adevărat îngrijorată când ne vede, deşi e limpede că până acum a plâns, însă ne-a zărit şi a uitat cu totul de ce plângea.

— Ce căutaţi aici?

Spammers ridică uşor din umeri.

— Ne-am gândit să trecem pe aici şi să ne luăm la revedere de la tine, însă acum nu ne mai lasă să plecăm.

— Ai nevoie de ceva de îmbrăcat, îmi spune ea, ignorându-l pe Spammers. Stai să văd dacă găsesc o pătură.

Şi găseşte una. Nu ştiu unde, dar într-un minut apare cu o pătură groasă şi grea, pe care mi-o aruncă pe umeri. Aşa e Hexi. Foarte drăguţă cu toţi, prin urmare şi ceilalţi vor să

o răsplătească aşa cum pot. Pătura este ţeapănă şi aspră, dar mi-e mult mai bine cu ea decât să stau pe jumătate gol.

În timp ce aşteptăm să fim suiţi în tren, Spammers îi spune lui Hexi cum a fost prins încercând să construiască o distilerie clandestină şi n-a mai avut timp să scape de avertismente. Ea îl compătimeşte, dar îţi poţi da seama că se bucură că e şi el aici. N-o condamn. Problema cu extragerile este că te face să comiţi lucruri pe care în mod normal nu le-ai comite. Cum ar fi bucuria pe care am simţit-o după ce Spams şi Hexi au fost strigaţi, însă eu şi Camareen am rămas împreună. Hexi se arată foarte supărată că Spams nu i-a spus nimic până acum.

— Voiam să-ţi fac o surpriză, îi spune el cu un zâmbet mare şi tâmp.

Hexi este de acord cu mine că e ciudat că am ajuns şi eu aici, dar, în acelaşi timp, este şi îngrijorată, căci n-a mai auzit ca până acum şerifii să salte pe cineva din greşeală.

— Poate că doar le cer oamenilor să păstreze secretul, adaugă ea.

O spune foarte repede, ca pentru a mă linişti. Deşi îmi imaginez că nu are cum să creadă una ca asta.

Cel puţin în tren avem suficient spaţiu, din moment ce aceasta a fost o extragere de urgenţă şi aşa mai departe, iar Pripii n-au avut nevoie de la fel de mulţi recruţi ca în cazul îndeplinirii unei cote normale. Eu, Spammers şi Hexi avem parte de un rând de scaune doar pentru noi, aşa că ne lăfăim pe ele în timp ce restul îşi târşâie picioarele pe lângă noi. Brusc, în tren se face o linişte ca de mormânt. Când privesc în jur, observ că oamenii se holbează spre partea din spate a trenului. Motivul este evident.

Patru nomazi şi-au făcut apariţia printre noi. Îţi poţi da seama că sunt nomazi după haine, care au tot soiul de forme bizare şi culori ciudate, dar ceea ce-i face cu adevărat să iasă în evidenţă este modul în care au rămas acolo, oarecum ghemuiţi, ca nişte animale sălbatice. Cel din faţă este cel mai fioros tip pe care l-am văzut vreodată. Este mai în vârstă decât restul, cu o barbă lungă şi neagră, cu ochi înfundaţi în orbite şi cu chipul bronzat şi plin de

cicatrice. Felul în care priveşte de jur împrejur te face să îţi închipui că încă nu s-a hotărât pe care să-l înfulece primul. Ceilalţi trei sunt cu vreo câţiva ani mai mari decât mine, o femeie şi doi tipi; de fapt îl recunosc pe unul dintre ei, e tipul care m-a bruscat când am mers prima oară la adăpostul nomazilor. Vede că îl privesc şi încuviinţează uşor din cap spre mine, de parcă am fi prieteni de-o viaţă şi acum şi-a adus aminte de vremurile noastre bune. Şchioapătă uşor, se vede cu ochiul liber, şi acelaşi lucru îl observ şi la tipul cu barbă. Pornesc toţi patru pe culoarul dintre scaune, iar în tren nu se mai aude decât zgomotul scos de paşii lor. Apoi se aşază şi ei, iar uşile prin care au pătruns se închid cu un pocnet, de parcă trenul nu-i mai aştepta decât pe ei.

Am o senzaţie neplăcută când aud cum se închid uşile, de parcă trenul atâta aştepta, să ne înghită pe toţi. Poate c-ar fi mai bine să plecăm, însă, deocamdată, rămânem pe loc. Trenul stă pur şi simplu nemişcat. Şi văd şi motivul, imediat. Câţiva Pripi înaintează pe platformă alături de un grup de copii. Sunt prea mici pentru a fi eligibili pentru extragere, în jur de zece sau unsprezece ani, aşa că bănuiesc că sunt copiii pe care i-au ales Pripii când au dat acele teste. Mă face să mă gândesc la zilele când ne întorceam înapoi la şcoală, imediat după o întâlnire cu cenzorii, şi nu mai apucam să ne vedem toţi colegii, care dispăreau fără urmă. Ceea ce mă deranjează însă cel mai mult este faptul că printre ei o descopăr şi pe fetiţa aceea. Pe Naomi. Mă întristează să o văd acolo. Ea se răsuceşte şi priveşte prin fereastră, aproape direct la mine, însă apoi îmi dau seama că i-a zărit pe cei patru nomazi din tren. Când trece prin dreptul lor, ridică uşor capul, doar un pic, ca şi cum şi-ar duce mâna la o pălărie invizibilă. Când mă întorc să văd dacă vreunul dintre nomazi a observat ceva, tipul mai în vârstă pare că surâde doar pentru el însuşi. Cu două minute în urmă, aş fi zis că nici nu e în stare să zâmbească, adică fizic n-ar fi în stare, dar iată că asta face chiar acum sau făcea, pentru că vede că-l privesc şi se încruntă. Acum pare că-şi închipuie cum ar arăta capul

meu atârnat pe unul dintre pereţii casei sale. Mă hotărăsc deci că ar fi mai bine să-mi văd de scaunul meu o vreme.

Pripii, Naomi şi ceilalţi copii au fost duşi probabil în altă parte a trenului, căci nu sunt în acelaşi vagon cu noi. Odată ce dispar din vedere, mă aştept ca trenul să se urnească în sfârşit, însă rămânem tot pe loc. Oamenii încep să murmure şi să se plângă, încercând probabil să afle ce se întâmplă, de pildă, nu cumva trenul s-a defectat sau s-a întâmplat ceva? Sunt gata să înclin balanţa spre cei care spun că Pripii se bucură să ne tortureze, când, parcă de nicăieri, neanunţate, uşile se deschid din nou, apoi se închid aproape instantaneu, iar trenul se smuceşte şi începe să înainteze.

Oamenii dau fuga la ferestre în timp ce Staţia de Expediere rămâne în urmă, iar fabricile şi depozitele încep să alunece pe lângă noi, din ce în ce mai repede. Dar eu, Hexi şi Spammers nu ne îngrămădim pentru o ultimă privire spre Colonia 225, căci am rămas holbându-ne la tipul care şi-a făcut apariţia printre uşi chiar înainte de plecarea trenului. Este Mersh.

— Iată-vă, spune Mersh, de parcă ne-ar fi căutat peste tot şi s-a gândit în ultimul moment să ne caute în trenul care ne duce departe de colonie pentru totdeauna.

Rămânem pur şi simplu uitându-ne la el, perplecşi, până ce, în sfârşit, Spammers reuşeşte să îngaime:

— Mersh, idiotule! Te-ai înscris singur.

Este evident că Spammers are dreptate, căci Mersh se foieşte şi ne priveşte aşa cum procedează ori de câte ori Spammers dă de pământ cu una dintre ideile sale cretine. Apoi rânjeşte stânjenit.

— Ce, credeaţi că eu am să rămân aici în timp ce voi plecaţi cu toţii în Legiune? Nicio şansă.

Nu-mi vine să cred. Chiar nu-mi vine. Mersh s-a înscris în Legiune din *invidie.* Simt nevoia să ţip la el, să-i spun că este un idiot şi un cretin şi tot aşa, dar adevărul este că îmi pare bine să am alături încă un prieten drag.

Cred că pe Spammers şi pe Hexi îi încearcă aceleaşi sentimente, ca şi cum ar dori să se decidă dacă e cazul să-l

sugrume pe bătrânul Mersh sau să-l ia în braţe. Spams clatină din cap şi începe să râdă.

— Ei, băiete, e bine că ai nimerit în acelaşi tren cu mine şi cu Hexi. Cel puţin acum vom putea să te supraveghem îndeaproape. Din fericire, Torro nu va putea rămâne. El vrea doar să călătorească.

— Şerifii m-au luat din greşeală, îi spun lui Mersh.

Mersh ridică din sprâncene, apoi rânjeşte, de parcă şi-a dat seama că râdem de el.

— Da, sigur, spune el sarcastic. Cum zici tu. Ştiu că te-au prins din cauza avertismentelor.

— Mersh, ce vrei să spui? întreabă Spammers.

Mă pregăteam să-l întreb acelaşi lucru, dar dintr-odată mă trezesc că mi-e greu să scot vreun sunet. Mi-e greu şi să respir, de fapt.

— Torro a fost ales din cauza avertismentelor, la fel ca tine.

Mersh priveşte când la mine, când la Spammers, hlizindu-se de parcă am participa cu toţii la o farsă haioasă.

— Hai, nu te preface că nu-i aşa! Eu chiar am văzut lista.

Întotdeauna, a doua zi după extragere, Biroul Prefectului afişează o listă cu toţi cei care au fost extraşi din cauza numărului prea mare de avertismente, ca un fel de readucere aminte că trebuie să te supui regulilor, pentru că, dacă eşti o oaie neagră a coloniei, iată ce ţi se poate întâmpla. Eşti trimis pe Front.

— Când am auzit că te-au prins şi pe tine şerifii, am mers în Centrul Oraşului ca să mă lămuresc, mă informează Mersh, şi iată-te. Şi Spams, fireşte, cu un munte de avertismente, dar tu, Torro, tu aveai şi mai multe, de vreo zece ori mai multe decât trebuie ca să aterizezi în Legiune. Aşa că m-am decis să mă înscriu şi eu, chiar la timp. Aproape că n-a mai fost posibil, face el în timp ce întinde degetul spre uşa prin care tocmai ce-a intrat.

Nu cred că l-am mai văzut vreodată atât de mulţumit de sine, dar simt că plutesc undeva deasupra, mult deasupra

trenului, şi mă tot înalţ şi, orice aş face, nu mai pot coborî de-acolo. Nu-i posibil aşa ceva. Nu, n-are cum, pentru că eu nu am făcut nimic. Adică nu, am făcut o mulţime de lucruri, dar n-am fost prins niciodată, corect?

Brusc, îl aud pe Spammers.

— Rahat! oftează el şi-şi trece o mână prin păr şi peste faţă. Rahat! repetă el. Torro, băieţaş, ai fost turnat. Te-a turnat cineva.

Pripilor nu le pasă cine se alătură Legiunii, nu atâta timp cât îşi completează necesarul de soldaţi. Aşa că, dacă ai fost extras şi cota a fost deja îndeplinită, nu mai trebuie să pleci. „Turnatul” este termenul pe care-l folosim atunci când faci în mod special să fie ales cineva pe baza avertismentelor, astfel încât să-ţi ia locul pe Front. Deşi n-am auzit niciodată ca până acum să i se fi întâmplat cuiva ceva de genul ăsta. E mai mult un zvon. Chiar dacă un loc ajunge în mod miraculos să fie completat, nu ajută decât ultima persoană care a fost strigată la extragere şi e destul de puţin probabil ca omul din coada listei să ştie pe cineva pe care-l poate turna. Dar se zvoneşte că ar exista persoane care adună informaţii de genul ăsta ca să se ducă la cel care a fost ultimul şi să-l ajute să toarne pe cineva. Îţi poţi imagina cât ar fi în stare unii să plătească pentru a scăpa de Front.

— Scrie pe listă cum a primit avertismentele? întreabă Spammers.

— Contrabandă, răspunde Mersh ridicând din umeri. Furt, trafic de bunuri furate ilegale, tot ce vrei. Cred că erai într-o belea mare cât casa, băiete, îmi spune mie.

— Cranely, şuieră Spammers printre dinţi. Rahatul ăla bătrân şi pervers.

O iau razna. Nu mă pot abţine. Pur şi simplu nu pot. Încep să lovesc cu pumnii scaunul din faţa mea, o dată şi încă o dată şi tot aşa, din ce în ce mai tare. Şi încep şi să ţip. Nu ştiu de ce, dar simt că-mi ies din minţi. Spammers are dreptate. Cranely ştia suficient de multe încât să ne facă pe toţi să fim trimişi pe Front. Nu l-a putut turna pe Spammers, pentru că acesta deja se predase singur. Aşa că

am rămas eu. Şi poţi pune pariu că bătrânul Cranely a făcut un fel de târg cu Ghalo ca să fie ferit de probleme, probabil oferindu-i lui Ghalo o parte din profitul obţinut după ce m-a vândut pe mine. Şi totul din cauză c-am fost suficient de prost încât să fac afaceri cu Cranely. Credeam că-l pot juca pe degete, când, de fapt, s-a dovedit că eu sunt cel mai mare fraier din lume.

Spammers şi Hexi încearcă să mă liniştească, dar le e prea greu, căci sunt nebun de furie. În cele din urmă obosesc, totuşi. Furia te face să oboseşti foarte repede.

— Uşor, băiete, linişteşte-te! încearcă Spammers să mă calmeze.

De fapt, Hexi nu încearcă doar să mă împiedice să mă mai zbat. Pur şi simplu mă îmbrăţişează strâns, luându-mă de gât. Respir cu greu, îmi curge nasul, şi cred că am şi plâns puţin. Simt o oboseală copleşitoare, aşa cum n-am simţit niciodată, apoi mă ghemuiesc, aplecându-mă în faţă, cu ochii închişi, şi rămân aşa, în timp ce trenul înaintează prin pustietate.

16
TORRO

De obicei, când ceva merge prost, măcar mă gândesc la ceva, la cum aş putea găsi o soluţie, însă nici de asta nu sunt în stare. În capul meu totul e vraişte. Ştiu doar că am stricat tot, absolut tot. Nu mai simt că plutesc. Mă simt de parcă am început să alunec, dar apoi îmi dau seama că e doar trenul, care încetineşte.

Ridic capul şi privesc în toate părţile şi văd că simţurile nu m-au înşelat, peisajele de afară nu se mai succedă cu aceeaşi repeziciune, ceea ce e ciudat, având în vedere faptul că nu cred că am străbătut o cale chiar atât de lungă. De ambele părţi ale trenului se văd parcă aceleaşi garduri ca în Colonia 225, dar dincolo de ele e doar sălbăticie, copaci, câmpuri şi dealuri şi tot aşa, la nesfârşit. Nici urmă de Ţărmul de Granit, pe nicăieri. Cred că am pierdut noţiunea timpului, însă toată lumea arată la fel de dezorientată.

— Ce se întâmplă? spun către Spammers, Hexi şi Mersh.

Am vocea răguşită de la cât am urlat şi mă cam doare gâtul când vorbesc.

— Nu ştiu, îmi răspunde Spammers. Nu cred c-am mers mai mult de cincizeci, hai şaizeci de kilometri.

Trecem printr-o poartă înaltă aflată într-un zid uriaş, apoi ne oprim într-o staţie identică cu cea lăsată în urmă, la Ţărmul de Granit, o replică exact la fel, doar că, în loc să fim înconjuraţi de fabrici şi depozite şi curţi pline cu tot felul de materiale, suntem în mijlocul pustietăţii.

Trenul s-a oprit deja şi, câteva minute mai târziu, se deschid şi uşile, iar în tren se lasă o linişte deplină, aşa că aud doar vântul şi foşnetul frunzelor. Dacă ar exista cu adevărat schelete în acest tren, acum ar fi momentul să vină şi să ne înfulece căpăţânile sau ceva de genul ăsta. Dar nu asta se întâmplă. Ceea ce se întâmplă, în schimb, este că nomazii se ridică şi ies din tren, de parcă ar fi cel mai normal lucru din lume, ca şi cum orice s-ar afla afară

n-ar avea cum să fie mai rău decât aici. Brusc, îmi dau seama că acelaşi lucru îl simt şi eu. Aşa că mă caţăr pe scaunul din faţa mea şi-i urmez pe nomazi.

Mersh mă ajunge din urmă exact când sunt gata să ies din tren.

— Hei, Torro! mă strigă el. Îmi pare rău pentru ce-am spus. Mi-am imaginat că tu ştiai deja că ai fost extras.

Pare spăsit, de parcă ceea ce mi s-a întâmplat mie ar fi fost din vina lui.

— Nu sunt supărat pe tine, Mersh, îl liniştesc eu. Dacă nu mi-ai fi spus tu, probabil că nici n-aş fi aflat. Mai bine să aud de la unul dintre băieţii mei, nu?

Asta îl înveseleşte imediat sau poate doar se bucură că nu m-am înfuriat iar.

— Auzi, continuă el, Camareen mi-a dat ceva pentru tine. Ţi l-aş fi arătat mai devreme, să ştii, numai că, na, n-am fost sigur de cum ai fi reacţionat.

Scoate din geacă un plic mic şi mi-l întinde. Mersh a procedat bine că nu mi l-a dat în tren. Probabil că l-aş fi rupt în bucăţele. Înăuntru se află o coală de hârtie plină cu puncte şi linii. Una dintre paginile cu muzică pe care i le-am dat lui Camareen. În partea de jos sunt câteva cuvinte scrise de mâna ei: „Să vii înapoi!”

Nu ştiu de ce, dar aceste cuvinte mă fac să mă simt mult mai bine. Ştiu că e o prostie. Nimeni nu se mai întoarce de pe Front, nu? Dar eu capăt senzaţia că aş putea fi primul. Cu o clipă în urmă, tot ce-mi doream era să mă dau mai repede jos din tren, dar acum ştiu unde trebuie să ajung. Acasă, la Camareen.

Odată ajunşi pe platformă, putem vedea că staţia este alcătuită doar din câteva clădiri înconjurate de un gard în formă de cerc, dincolo de care se află doar sălbăticia. Cum ar veni, şinele nu trec pur şi simplu pe aici şi continuă spre o altă destinaţie. Aici e capătul de linie.

În celălalt capăt al platformei se află câteva maşini zburătoare din acelea mici de-ale Pripilor, ce parcă stau ghemuite pe nişte platforme de aterizare precum cea din spatele Clădirii Prefecturii din bătrâna C-225. În jurul lor

sunt strânşi o mulţime de Pripi, alături de care se află şi Naomi, şi ceilalţi copii care au urcat în tren. Unul dintre Pripi, care are o pereche de favoriţi stufoşi, discută cu ei şi le arată un şir de gropi largi săpate în pământ, deşi par mai degrabă gurile unor coşuri, fiind dispuse la distanţe egale şi înconjurate cu cercuri de beton şi mult prea adânci ca să li se vadă fundul. În timp ce-i privesc, tipul cu favoriţi alege unul dintre copii, un băiat, şi se îndreaptă împreună spre unul dintre coşuri. Tipul cu favoriţi urcă înapoi un minut mai târziu, însă nu şi copilul.

Sunt curios să văd ce se întâmplă în continuare, însă nişte Pripi, patru mai exact, şi-au făcut apariţia pe platformă, în faţa noastră, şi ne spun tuturor celor care am fost în tren să ne aliniem în coloane într-un spaţiu liber din josul platformei. Sunt destul de amabili cu noi Pripii ăştia, nu o fac pe şefii sau ceva de genul, dar nici nu fac conversaţie ca să treacă timpul. Ne urmează spre locul în care se află o doamnă, care ne spune:

— Recruţi, încolonarea!

Cu excepţia nomazilor, cu toţii ne-am antrenat alături de miliţie în ultimii ani, aşa că ştim destul de bine cum trebuie să ne aliniem.

Cred că ăsta e începutul antrenamentului pentru Legiune. Nu mă bucur prea tare, dar trebuie să recunosc că *sunt* oarecum curios. În cadrul antrenamentelor miliţiei, următorul lucru care se petrecea după ce formam coloane era să ne spună căpitanul tuturor că suntem nişte rahaţi, că suntem cu toţii o ruşine pentru bătrâna Colonie 225 şi că, dacă ar fi să ne luptăm de-adevăratelea cu sălbaticii, am sfârşi jupuiţi de vii. Aşa că, atunci când Pripul comandant începe să se plimbe prin faţa noastră, cam la aşa ceva mă aştept. Totuşi, ea nu este deloc furioasă sau plină de muşchi cum erau căpitanii noştri de miliţie. De fapt arată mai mult ca un profesoară de şcoală, subţirică şi cu păr cârlionţat şi cenuşiu, strâns într-un coc. Se poate totuşi, după atitudinea ei, ca ea să fie la conducere, aşa că mă pregătesc să ascult nişte zbierete.

Însă, în loc să ţipe, doamna doar spune:

— Bun venit, recruţi!

Şi pare că vorbeşte serios, că ne urează bun venit, la asta mă refer. Are o voce plăcută, blândă, dar tot o poţi auzi cu claritate. Eu sunt mult în spate, dar o pot auzi perfect.

— Sunt Optio Sorril, ne informează ea, iar datoria mea va fi să vă supraveghez antrenamentul şi încorporarea în Legiunea Oraşului Nouă.

Face o pauză, ca să ne privească pe toţi.

— Sunt conştientă că mulţi dintre voi vă aflaţi aici împotriva voinţei voastre, continuă ea uitându-se drept la mine, pentru că, mă gândesc eu, e foarte clar că venirea mea aici n-a făcut parte din planurile mele, căci până şi Spammers avea o cămaşă pe el când l-au săltat şerifii. Ceea ce vreau să înţelegeţi voi în săptămânile următoare este că prezenţa voastră aici nu e doar un moft întâmplător de-al cuiva. Legiunea are nevoie de voi. De voi toţi. Să nu mă înţelegeţi greşit – vă voi transforma în nişte luptători cum nici nu v-aţi fi imaginat, însă aş eşua complet dacă, la sfârşitul antrenamentelor, nu vă veţi considera voi înşivă voluntari.

— Cred că eşti gata de absolvire, Mersh, şopteşte Spammers.

Nu ştiu cum se face, dar bătrâna Sorril îl aude. Dacă ne-am fi aflat în Ţărmul de Granit, probabil că Spammers ar fi ajuns să facă flotări şi ture de teren până ar fi picat lat, însă Sorril doar îi zâmbeşte şi începe să patruleze prin faţa noastră, de parcă ar aştepta să se întâmple ceva.

Şi iată că se şi întâmplă *ceva,* ceva cu adevărat straniu. E ca şi cum ar da năvală o furtună, numai că, în loc ca aerul să se învolbureze în jurul nostru, noi simţim ceva învolburându-se în *interiorul* nostru. Mai simţim şi un fel de miros bizar, sălciu şi electric în acelaşi timp, ca atunci când se produce un scurt la una dintre maşinile din fabrică. Sunt destul de sigur că-l simt şi ceilalţi. Numai că Optio Sorril şi Pripii nu par deloc surprinşi. Optio Sorril a început să-şi îndoaie mâna uşor, ca şi cum i-ar fi amorţit, şi acum încearcă să-şi facă sângele să reînceapă să circule.

— În câteva clipe vă veţi îmbarca într-una dintre culegătoarele care vă vor transporta în Tabăra Exterioară a Oraşului Nouă, ne lămureşte ea. Vă sugerez să fiţi atenţi când se va apropia. Multe lucruri pe care le veţi vedea în zilele următoare vă vor părea complet de pe altă lume, dar vă promit că, în timp, la fel ca şi în cazul culegătoarei, veţi începe să vă obişnuiţi cu ele.

Ridică un deget, iar noi, fireşte, privim cu toţii într-acolo. La început nu disting nimic, dar apoi văd ceva sus, foarte sus, pe cer. Este uriaşa maşină zburătoare a Pripilor care-şi face întotdeauna apariţia înainte de extragere, numai că acum se află prea departe ca să o putem vedea cum trebuie. Se apropie totuşi foarte repede chiar, coborând parcă drept, şi seamănă cu o cizmă uriaşă care se pregăteşte să ne zdrobească pe toţi cei care ne aflăm în staţie.

Apoi aud pe cineva ţipând. Îmi închipui că este unul dintre recruţi, dar, când privesc mai cu atenţie, văd că este Naomi. Se află aproape de acele coşuri îngropate în pământ şi ţipă din toţi rărunchii. Doi Pripi încearcă să o ţină locului, dar ea dă din picioare şi vrea să-i zgârie, ca să scape. După felul în care ţipă, ai crede că se străduieşte să ne avertizeze, însă nu înţeleg nimic din ce spune.

O aud însă şi nomazii care au fost în tren cu noi, aşa că imediat se desprind din coloanele care s-au format în faţa lui Optio Sorril şi o rup la fugă direct spre Naomi. Optio Sorril strigă după ei să se oprească şi să vină înapoi, deşi nu pare furioasă, ba nici măcar iritată. Ci doar amuzată. Şi totuşi nomazii nu privesc înapoi, par mai degrabă hotărâţi să ajungă la Naomi şi să sfâşie în bucăţi orice Prip care ar îndrăzni să pună mâna pe ea.

Apoi se întâmplă ceva pe care pur şi simplu nu am cum să-l explic. Brusc, Optio Sorril se izbeşte de grupul de nomazi. Acum era aici, în faţa noastră, arătând ca o doamnă bătrână şi fragilă, iar în clipa următoare era călare pe ei. Cred că a parcurs cincizeci de metri în două secunde. Îi aruncă zburând pe cei doi nomazi din faţă, deşi ai zice că s-a izbit de două cutii din carton, după cât de

puţin a încetinit-o acest contact. Ceilalţi doi nomazi, tipul masiv şi tipul fioros cu barbă, rămăseseră mai în urmă din cauza şchiopătatului cauzat de picioarele lor rănite. Acum s-au desprins unul de altul şi încearcă s-o atace pe Optio Sorril din ambele părţi. Dar ea îi înşfacă pe amândoi odată şi-i trânteşte la pământ de parcă n-ar cântări nimic.

Mă uit la Spammers să văd dacă are idee ce se întâmplă, însă şi el pare la fel de uimit ca mine, privind cu gura larg căscată. La fel şi Hexi. Mersh n-a mai văzut ceva atât de ieşit din comun în viaţa lui, e clar.

Cumva, nomazii reuşesc să-şi revină. Nu ştiu exact cum, având în vedere modul în care i-a culcat Sorril la pământ, dar reuşesc să se ridice. Se reped la Sorril toţi patru o dată şi apucă s-o lovească de câteva ori, dar ea parcă nici nu i-ar simţi. Atunci când tipul cu barbă izbuteşte să-i repeadă un pumn năprasnic, ea abia reacţionează. În câteva clipe nomazii sunt din nou întinşi pe jos, iar Optio Sorril stă în picioare şi-i priveşte. Dacă te-ai uita la ea, nici nu ţi-ai da seama că s-a întâmplat ceva.

Micuţa Naomi nu s-a oprit din ţipat. Îmi îndreptasem atenţia spre bătrâna Sorril, urmărind-o cum i-a împrăştiat pe nomazi aproape fără pic de efort, dar acum, că totul s-a liniştit, o pot auzi din nou pe Naomi. Înainte vorbise în limba aia a lor de nomazi, dar acum ţipă tot soiul de cuvinte în auxiliară, iar glasul îi reverberează în timp ce Pripii încearcă să o tragă după ei într-unul dintre acele puţuri adânci. Şi ţipă la noi următoarele cuvinte:

— Fugiţi! Trebuie să fugiţi! Oamenii ăştia v-au minţit! V-au adus aici ca să vă omoare!

17
NAOMI

Am fost o proastă pentru că am avut încredere în aceşti oameni. Am avut la îndemână sute de indicii cu ajutorul cărora să aflu adevărul despre ei, dar am închis ochii la toate, sperând, iar acum mă tem că voi plăti cu viaţa. Aş fi mers spre o moarte sigură fără să am habar dacă n-aş fi primit un ultim avertisment, o probă indubitabilă că aceşti oameni mi-au ucis sora.

Probabil că a fost spre avantajul meu să fac o gafă atât de prostească. Nu mai mersesem cu trenul niciodată şi a trebuit să fac un efort considerabil ca să-mi ascund uimirea văzând peisajele ce se succedau cu repeziciune prin faţa ochilor mei. Cetăţenii Principatului, aşa cum este numit guvernul de aici, erau politicoşi şi manieraţi, aşa că mi-a fost uşor să mă conving singură că duşmănia pe care o simţeam era îndreptată spre Ghalo şi orăşelul numit Ţărmul de Granit. Când am ajuns la acest avanpost singuratic, reuşisem să-mi înăbuş resentimentele suficient de mult încât cererea lui Reggidel de a-l însoţi într-un hău adânc şi înconjurat de piatră, pe care el l-a denumit „celulă de izolare”, să nu mi se mai pară o idioţenie.

Deja urmărisem cum câţiva copii, care călătoriseră cu mine şi cu însoţitorii veniţi din Principat în vagonul din faţă al trenului, coboară orbeşte în puţ, aşa că l-am urmat şi eu pe Reggidel, ignorându-mi instinctul de animal izolat de turmă. Pe fundul puţului se afla un scaun de metal, înclinat astfel încât să fie îndreptat spre cer, iar atunci când Reggidel mi-a cerut să mă aşez pe el, m-am supus ca un copil ascultător ce sunt. De scaun erau prinse cleme cu care mi s-au legat încheieturile de la mâini şi gleznele, şi probabil că Reggidel ar fi reuşit să mă lege zdravăn dacă aerul n-ar fi început să pârâie şi nu s-ar fi umplut de mirosul de ocean amestecat cu cel de putreziciune şi pucioasă, care mi-au făcut sufletul să se tulbure precum fundul unui râu răscolit de un peşte agitat. Şi dacă aş trăi

până la o sută de ani, nu cred că aş putea uita acea senzaţie, căci nu era prima oară când o simţeam: mai trecusem prin aşa ceva în Valea Verii Nesfârşite.

M-am răsucit în scaun şi l-am lovit pe Reggidel, mai întâi în faţă, apoi acolo unde bărbaţii luaţi prin surprindere simt cea mai atroce durere. Am încercat să scap, dar n-am ajuns prea departe. De-abia ajunsesem la buza puţului din care Reggidel vrusese să-mi facă mormânt, când am fost prinsă de un alt om de-al Principatului. El nu ştia că mă zbat ca să-mi salvez viaţa, iar asta mi-a permis să scap de el, însă apoi au sărit şi alţii, iar forţa lor colosală m-a copleşit cu totul. Nu exagerez deloc când spun că fiecare avea muşchii a douăzeci de bărbaţi. M-au ţinut bine în timp ce-mi priveam fraţii din trib, care, deşi negociasem pentru ca ei să fie liberi, n-au vrut să mă lase să vin în acest loc bizar de una singură, iar acum fuseseră doborâţi la pământ de o bunicuţă slăbănoagă. Am început să strig, să-i avertizez, însă nu mai aveam niciun dram de putere.

Nu ştiu cu ce scop aduc copii tocmai aici, în acest loc abandonat, ca apoi să-i ucidă, dar acum ştiu sigur că acesta e singurul lor motiv. Aşa că, atunci când am auzit prima explozie, am fost la fel de surprinsă ca toţi ceilalţi. Din adâncul pământului s-a auzit un huruit puternic, apoi dintr-un puţ în care fusese coborât unul dintre copiii cu care abia apucasem să fac cunoştinţă a erupt o flacără precum aceea care iese pe ţeava unui tun când trage o ghiulea. O fracţiune de secundă mai târziu s-a mai auzit o bubuitură, mai ascuţită şi mai delicată decât precedenta, iar dintr-un puţ mai îndepărtat a izbucnit o jerbă ce s-a solidificat instantaneu într-un copac de gheaţă, care s-a sfărâmat apoi în fulgi de zăpadă.

Recruţii din Ţărmul de Granit au privit îngroziţi acest spectacol, apoi au început să se panicheze. Unii s-au culcat la pământ, de parcă s-ar fi tras asupra lor, în timp ce alţii au tulit-o în toate direcţiile. Spre surpriza mea, oamenii din Principat păreau aproape la fel de alarmaţi. Cei doi care mă prinseseră cu forţa lor colosală mi-au dat drumul în ţărână şi s-au retras grăbiţi. Camarazii lor dădeau şi ei

uşurel înapoi, de parcă aveau de înfruntat vreun monstru furios, în acelaşi timp îndemnându-mă, pe tonuri stridente, să cobor înapoi în puţ. Reggidel reuşise să-şi revină şi dădea disperat din mâini, strigându-le celorlalţi să păstreze distanţa. Aparent, distanţa faţă de mine. Undeva, în apropiere, pământul s-a cutremurat în urma unei alte detonaţii.

În ciuda zgomotului puternic, am izbutit să-l aud pe Reggidel strigând:

— Rămâi unde eşti, Naomi! Nu te mişca!

Dacă e să-i mai dau vreodată ascultare Cenzorului Reggidel, nu acum e momentul. O iau la fugă spre tren, crezând că acesta ar fi cel mai bun ascunziş. Planul meu este să escaladez zidurile şi să mă pierd în pădure. Oamenii Principatului, în loc să mă urmărească, par că-mi fac loc. Văd cu coada ochiului cum unul dintre ei îşi desprinde ceva de la şold şi mă ia la ţintă, dar, când mă întorc să văd despre ce e vorba, cineva mă izbeşte dintr-o parte şi mă trezesc atârnată pe umărul cuiva care aleargă cu toată viteza. În timp ce solul fuge sub mine, sunt purtată spre una dintre maşinile zburătoare în formă de şoim ce ne aşteaptă în apropiere. De-abia când sunt azvârlită în maşinărie şi uşa se trânteşte în urma mea, descopăr că acela care m-a capturat este nimeni altul decât Vinneas.

— Eşti mai grea decât pari, ştiai?

O spune cu tonul glumeţ al cuiva care a suferit o sperietură zdravănă şi acum trebuie să-şi revină. Trage aer adânc în piept, pentru a se calma, şi începe să scotocească după ceva în interiorul maşinăriei zburătoare. Spaţiul este îngust, dar confortabil, ca şi cum cabina acesteia ar fi fost construită pentru a lua masa sau a purta conversaţii ferite de urechile celorlalţi. În cele din urmă, Vinneas scoate la iveală o cutie micuţă, pe care se află poza unui tip cu păr roşcat.

— Generalul Ghimbir, îmi explică el în timp ce desface cutia cu un fâsâit pneumatic. Nu-i rea. Făcută mai ales din apă cu zahăr şi cu bule. Reggidel spune că îi linişteşte

stomacul în timpul zborului.

Mai deschide încă una şi o împinge spre mine, apoi soarbe prelung din a sa.

— Nu cred că are efect, recunoaşte el privind chiorâş cutia.

Spre ruşinea mea, îmi dau seama că tremur şi sunt gata să izbucnesc în plâns. Sunt cu nervii la pământ, iar amintirea morţii surorii mele e ca o ţesătură lipicioasă făcută din pânză de păianjen, de care m-am atins şi din care nu mai pot scăpa. De afară se aude o altă explozie ce cutremură maşinăria zburătoare.

— Eşti în siguranţă acum, nu te teme, îmi spune Vinneas, remarcându-mi neliniştea. Ceilalţi ne vor lăsa în pace până când se vor lămuri că n-ai de gând să mă omori, aşa că avem câteva minute la dispoziţie ca să discutăm.

Înclină cutia pe spate, golind-o, apoi o ia şi pe cea de care nici nu m-am atins.

— Ce-ar fi să-mi povesteşti tot ce s-a întâmplat acolo?

Atitudinea sa degajată, oarecum mulţumită, mă înfurie. Începusem să-l consider o persoană onorabilă pe Vinneas. Ba chiar mă ajutase să mă târguiesc pentru siguranţa tribului meu. Şi iată-l stând aici, sorbind dintr-o cutiuţă, de parcă n-a luat parte la tentativa de asasinat îndreptată împotriva mea.

— Recunosc că celulele noastre de izolare nu sunt chiar luxoase, rosteşte el pe un ton absolut normal. *Eu,* unul, ştiu sigur că n-aş vrea să stau într-una din chestiile alea. Dar sunt destul de sigur că ţipetele, lovirea lui Reggidel în vintre *et cetera* n-au fost doar un comentariu la adresa stilului nostru de a decora celulele.

— M-aţi păcălit pentru ultima oară! îi spun eu cu voce aspră, care îmi zgârie gâtul. Acum mi-am dat seama de intenţiile tale, ca şi de ale oamenilor tăi. Omorâţi-mă dacă vreţi, dar să nu vă aşteptaţi să cooperez.

— Chiar aşa?

Lasă cutia jos, renunţând la aerul de nonşalanţă.

— V-am văzut deja armele puse la treabă, cele pe care le-aţi folosit împotriva acelor copii şi pe care le-aţi fi folosit

şi împotriva mea.

Povestea pe care mi-a spus-o Reggidel, că nu e decât un simplu test, mi se pare acum doar o glumă crudă. Un test, într-adevăr, deşi nu eu eram cea testată. Eu nu sunt decât o ţintă pe care să se testeze arsenalul Principatului.

Vinneas nu face niciun efort să-şi ascundă surprinderea sau interesul trezit de cuvintele mele.

— Când s-a întâmplat asta?

— Nu cu mult timp în urmă.

Am impresia că tânărul acesta s-ar putea să nu ştie amploarea ticăloşiei acestor oameni, şi, dacă ar afla, ar fi tare afectat. Aşa că-i spun:

— Sora mea a fost ucisă de una dintre capcanele voastre.

— Sora ta?

— O chema Rae.

Îi folosesc numele ca pe o vrajă, i-l invoc pentru a-mi insufla curaj. Lui Vinneas nu i-ar fi chiar bine, dacă ar trebui să o înfrunte direct pe sora mea, şi, chiar dacă eu nu pot să-l rup în două cum ar fi reuşit ea, aş putea cel puţin să afişez o expresie care să denote câtă plăcere mi-ar face să-i văd intestinele revărsate pe podea.

Pe de altă parte, Vinneas pare uimit, chiar uluit, ca şi cum ar fi descoperit că, la origine, gheaţa şi apa ar fi, de fapt, acelaşi element. Murmură oarecum absent:

— Ei, ca să vezi!

Exploziile care au izbucnit pană acum din puţuri, până nu demult apropiate şi rapide, au devenit intermitente şi se aud mai înăbuşit, asemănându-se acum cu ultimele boabe de porumb de floricele rămase într-un ceaun atârnat deasupra focului. Aştept să treacă şi următoarea, dar în loc de asta aud un ciocănit la uşă. Vinneas o deschide şi ne trezim cu cenzorul Reggidel, care încă stă cocoşat şi pare profund afectat.

— Să ştii că n-a fost politicos din partea ta, Naomi, geme el, apoi se întoarce spre Vinneas: Se pare că ai avut dreptate în privinţa ei. Foarte bine. Îmi închipui că doamna Curator n-ar fi fost prea încântată, dacă i-aş fi adus copilul

vedetă într-o găleată.

— Eu şi Naomi am purtat o conversaţie extrem de interesantă, îl lămureşte Vinneas.

Spre marele meu regret, buna dispoziţie i-a revenit complet. Zornăie cutia spre Reggidel.

— Vrei să ni te alături? Cred că au mai rămas câteva cutii de General Ghimbir.

— Nu, nu acum, răspunde Reggidel exasperat. Ar trebui să trecem la următorul pas cât mai curând posibil, spune el, apoi se întoarce spre mine. Tu ce zici, Naomi? Mai ai încă un test de dat. Va trebui să mai călătorim puţin, dar acum ne vom deplasa mult mai repede.

Îl privesc cu răceală, simţind că ura mea pentru el prinde noi aripi.

— Eşti nebun dacă tu crezi că voi mai merge vreodată undeva cu tine, îi spun eu.

— Cred că vom avea ceva probleme până o vom face din nou să coopereze cu noi, îi spune Vinneas lui Reggidel. În primul rând, ea crede că am vrut s-o ucidem.

Tonul cu care rosteşte cuvintele contrastează puternic cu aparenta sa jovialitate.

— Nu cred că demonstraţia noastră obişnuită pentru noii recruţi va avea rezultatul scontat. Am o idee care s-ar putea să funcţioneze, dar va trebui să împrumut veloul. Am nevoie de ceva din oraş.

— Nu e momentul potrivit, Vinneas, îl contrazice Reggidel. Culegătoarea este pregătită de plecare.

— O să te bucuri c-am plecat, îţi promit!

Vinneas se întoarce spre mine, cu un rânjet absurd pe faţă, părând că promisiunea asta este valabilă şi pentru mine.

— Naomi, dacă eşti sigură că nu vrei să mergi nicăieri cu noi, ar trebui să cobori şi tu. Eu sunt gata de plecare.

Deşi am impresia că mi-ar fi mai bine acolo unde merge şi Vinneas, fac cum spune el şi cobor din drăcia asta pe care el o numeşte velo. Se înalţă uşor în aer, apoi virează brusc şi ţâşneşte spre orizont cu o viteză incredibilă. Ciudat, dar nu pare să aibă nevoie de la fel de multă forţă

cum am observat că este necesară în cazul vehiculelor ce zburau deasupra Ţărmului de Granit.

— Nu te-ai înşelat prea tare, să ştii, îmi spune Reggidel în timp ce veloul dispare din vedere. Cum că cineva ar încerca să te ucidă. Sunt destul de sigur că legionarii mei te-ar fi putut spulbera dacă Vinneas nu te-ar fi închis în veloul acela. Ar fi fost păcat, fără a uita să menţionez şi ce ruşine ar fi reprezentat un asemenea act pentru cariera mea, continuă el, apoi mă priveşte dezaprobator. Chiar îţi era aşa greu să stai locului în celula aia de izolare, aşa cum îţi spusesem?

Îl privesc şi eu la rândul meu dezaprobator.

— Dacă tot aveai de gând să mă distrugi, m-am gândit că ar trebui să te fac şi eu să depui puţin efort pentru asta.

— Celulele alea nu sunt menite să-ţi facă rău, Naomi. Ele sunt construite ca să-i protejeze pe cei din jurul tău. Vinneas şi-a asumat un mare risc luându-te aşa, pe sus. A avut mare noroc.

— Cred că m-am săturat de poveştile tale, îi spun eu.

Simt că mi s-a încleştat gâtul, iar o durere ascuţită îmi strânge pieptul ca într-o menghină.

— Ei bine, să ştii că trebuie să ne umplem timpul cu ceva cât aşteptăm să se umple culegătoarea. N-ar trebui să dureze mai mult de câteva minute. Ce-ar fi să-ţi mai spun una din poveştile mele, iar dacă nici după asta nu reuşesc să te conving să vii cu mine, te poţi întoarce în tren şi poţi pleca unde vrei tu?

Nu mă obosesc să-i răspund, căci am senzaţia că mă ia peste picior. Ştim amândoi că trenul nu are decât o singură destinaţie.

— Ba chiar îmi voi ţine partea mea de promisiune şi-ţi voi feri oamenii de extragere, indiferent că ni te alături sau nu, continuă el. Cred că deja am făcut rost de cei mai duri dintre voi pentru Legiune.

În minte îmi revine imaginea celor patru tovarăşi ai mei împrăştiaţi pe jos ca nişte surcele pentru foc.

— Oamenii tăi sunt bine, mă linişteşte Reggidel, ghicindu-mi neliniştea. Chiar acum primesc îngrijiri. Mă

aştept să fie deja ca noi. Şi într-o stare mai bună decât cea în care au sosit aici. Nu sunt primii recruţi pe care Ghalo i-a trimis încoace răniţi.

Nu mă gândisem să studiez mai cu atenţie avanpostul după plecarea veloului, dar, când l-am auzit pe Reggidel pomenindu-i pe cei din tribul meu, mi-am revenit şi am început să-i caut neliniştită din ochi, numai că m-am trezit în mijlocul unui peisaj atât de straniu, încât mi-aş fi putut închipui cu uşurinţă că am ajuns într-o altă lume.

18
NAOMI

Monstrul asemănător cu o balenă pe care l-am văzut coborând din văzduh s-a lăsat atât de jos încât burdihanul său monumental acoperă o mare parte din cer. Privit de atât de aproape, lipsa lui de greutate pare cu atât mai improbabilă. Tentacule lungi îi flutură din flancuri, răsucindu-se şi pipăind trenul care ne-a adus de la Ţărmul de Granit, ori asta e doar senzaţia mea iniţială, căci, atunci când privesc mai cu atenţie, observ că acele containere ce ţineau loc de vagoane sunt acum deschise şi conţinutul lor pluteşte spre cer, aparent după propria lor voinţă. Grânele se scurg în sus ca nişte funii răsucite, vioaie ca un şarpe care se ridică de la pământ sprijinindu-se în propria-i coadă. Apă, lapte, ulei şi o duzină de lichide nu la fel de familiare plutesc precum un râu plecat spre amonte, neavând alt sprijin decât aerul gol, iar din când în când, din aceste şiruri se desprind jerbe ce plutesc ca nişte globuri tremurătoare, pentru ca apoi să se alăture din nou acelor turbioane. Bunuri solide se ridică asemenea unor roiuri, rotindu-se în jurul bulbului aceluia masiv din cer într-o sincronizare perfectă, ce pare că-l transformă dintr-o balenă vorace într-un roi de albine fremătător, o muncă acerbă, implacabilă. Şi toate astea sunt realizate fără contribuţia vreunui singur om.

Dedesubt, cei din Ţărmul de Granit stau laolaltă şi, rând pe rând, încep să se înalţe, agitându-se uşor, ca nişte baloane de săpun luate de vânt, până dispar şi ei înăuntru. Fără să-mi fac prea mari speranţe, caut cu privirea siluetele ceva mai micuţe ale copiilor care au călătorit cu mine, dar nu zăresc niciuna.

— Culegătoarea ar trebui să termine în curând, spune cenzorul Reggidel. Hai să ne aşezăm un pic, da?

În ciuda faptului că în jurul nostru nu se găseşte nimic pe care să se poată sta, Reggidel îşi roteşte privirea de parcă ar căuta nişte scaune, alegând în cele din urmă o

fâşie de rocă din apropiere. Scoate din geacă o cutie subţirică, în care se află discurile metalice pe care mi le-a arătat în Ţărmul de Granit. Reggidel alege un disc şi începe să-şi facă de lucru cu el, încruntat. Îşi trece o mână peste el, după care îl studiază ca şi cum s-ar aştepta la cine ştie ce rezultat. Când nu se iveşte niciunul, expresia-i confuză pare că se adânceşte, după care începe să murmure ceva neauzit, doar pentru el însuşi, apoi afişează o expresie de mulţumire.

— Aha! exclamă el. Priveşte!

Îşi trece din nou palma pe deasupra discului, iar stânca de lângă el capătă brusc o consistenţă lichidă, tremurătoare. Îşi mai trece o dată mâna peste el şi suprafaţa acesteia se ridică precum un val, solidificându-se, în mod imposibil, în forma a două scaune ce stau unul în faţa celuilalt, ambele atât de reuşite, încât ar putea fi sculptate exact acolo, în faţa noastră.

Nu la fel de mult precum ciupercile, îmi spun în cele din urmă. Este primul gând care mi se formează în minte când văd scaunele în faţa mea. Şi ştiu acum că aceşti oameni sau alţii ca ei sunt cei care au ridicat ciupercăriile. Când iernam în New Absalom sau în alte locuri asemănătoare, trăgeam, de fapt, în ruinele lăsate de ei.

— Îţi place, nu-i aşa? întreabă Reggidel.

Mi-a interpretat greşit expresia de uimire, când, de fapt, eu simţeam mai degrabă dezamăgire.

— Mai am încă vreo sută ca acesta, spune el şi aşază la loc discul în cutie, apoi începe să răscolească printre celelalte. Unele sunt destul de impresionante. Aş putea isca o mică furtună chiar deasupra solului. Cam până la înălţimea genunchiului tău. Ce zici?

— Nu simt nevoia să mai văd vreunul din trucurile tale.

— Nu sunt trucuri, Naomi, spune el ridicând privirea din cutie. Se numesc „artificii” şi au rolul de a servi ca demonstraţii.

A tot sucit în mână un disc argintiu şi, cu o sincronizare aproape comic de prost aleasă, zona de deasupra capului său explodează într-o jerbă de scântei roz şi violet. Se

apleacă şi înjură încet.

— Urăsc chestiile astea idioate! murmură el.

Închide cutia, clatină din cap şi-şi îndreaptă privirea spre mine.

— Eşti o fată inteligentă, Naomi. Îmi dau seama de asta. Ştii că ce se întâmplă aici, în jurul tău, nu poate fi totul doar o iluzie. Ai văzut lucruri care n-ar trebui să fie posibile, dar iată că ele se întâmplă totuşi. Şi probabil că eşti curioasă să afli cum le facem să fie posibile.

Sunt, fireşte. Sunt extraordinar de curioasă, dar n-am de gând să recunosc asta în faţa cenzorului Reggidel.

— Adevărul, Naomi, adevărul adevărat este că am învăţat să strunim o forţă fenomenală, o forţă care face imposibilul posibil.

Deasupra capului său, conţinutul trenului continuă să se scurgă în sus cu un scop evident. O forţă, spune el, care face ca lucruri imposibile să devină reale. O forţă care poate crea foc, vânt sau ploaie din nimic, care poate lua un bolovan uriaş numit culegătoare, un obiect care, în mod normal, ar trebui să şadă pe pământ la fel ca un munte, şi să-l ridice pe cer.

— Vorbeşti despre magie, spun eu.

— Magie.

Cenzorul Reggidel rosteşte cuvântul meditativ, parcă şi l-ar aduce aminte din vremuri imemoriale, de care e tare mândru.

— Da, presupun că este o descriere la fel de potrivită ca oricare alta. Cei de la conducere n-o prea agreează, totuşi. Consideră că încurajează prea mult latura superstiţioasă a oamenilor. Cuvântul pe care-l folosim noi este „thelemitaţie”.

Se uită din nou spre cutie, probabil gândindu-se la o altă demonstraţie.

— Thelemitaţie, repetă el. Gândeşte-te la ea ca la una dintre forţele universului, precum gravitaţia. Nici electricitatea n-ar fi o comparaţie rea, îmi explică el în timp ce saltă cutia plină cu discuri. Jucărioarele mele de-aici şi culegătoarea aia mare care pluteşte deasupra

noastră n-ar putea funcţiona dacă n-am avea în apropiere o sursă de thelemitaţie.

— Vrei să-mi spui că adăpostul ăsta al vostru este construit deasupra vreunui loc bântuit de spirite, un loc populat de zâne, unde magia se poate folosi la liber.

Sunt toată numai dispreţ, hotărâtă să-l manevrez pe cenzorul Reggidel la fel cum procedez cu Bebe Adam când mă zăpăceşte cu poveştile lui copilăreşti despre năluci, goblini sau bântuiri.

— Nu eşti prea departe, spune Reggidel, mulţumit că i-am intrat în joc. Dar thelemitaţia nu provine dintr-un anumit loc. Provine de la oameni, de la oameni foarte speciali, pe care îi numim „fontani”.

— Fontani, repet eu, făcându-l să sune cât mai ironic şi mai sceptic posibil.

Vorbim în limba lui, aceeaşi pe care o folosim şi în orăşele, numai că acest cuvânt îmi sună cunoscut. Nu diferă prea tare de „fântână”.

— Da, corect. Avem cu noi unul chiar aici, sus, în culegătoare, rosteşte el indicându-mi cu degetul monstrul de deasupra, după care se uită la mine cu subînţelese. Şi, dacă eu şi Vinneas avem dreptate, mai avem unul aici, jos. Încă un test şi vom şti sigur. Dar avem nevoie de cooperarea ta deplină, Naomi.

N-ai cum să te înşeli cu privire la ce vrea să spună. Nedorit, un fior de nerăbdare îmi trece prin tot corpul la gândul că voi fi martora unui act de magie adevărată. Mă întreb câţi alţi copii naivi o mai fi prins în capcană cu astfel de promisiuni.

— Am văzut ce puteţi face cu forţa voastră, îi spun eu fără a-mi mai ascunde dispreţul. Nu vreau să iau parte. O să vreţi să mă transformaţi într-un cal de povară, pe care să-l înhămaţi şi să-l mânaţi cum doriţi voi, sau, cu alte cuvinte, să-mi stoarceţi şi să-mi îmbuteliaţi spiritul până ce din el n-ar mai rămâne decât un înveliş gol.

— Nu, nu, nimic de genul ăsta, mă contrazice Reggidel. Totul va căpăta sens după ce vei înţelege mai multe despre thelemitaţie. Trebuie doar să ai încredere în mine.

— Mai bine la doi metri sub pământ decât să comit din nou aceeaşi greşeală.

— Bine, Naomi, oftează greoi cenzorul Reggidel. Te trimit înapoi la Colonia 225 dacă asta vrei.

Nu pot afirma cu tărie că asta îmi doresc cu adevărat. Cei din tribul meu s-au oferit voluntari pentru Legiune, deşi eu aş fi putut foarte bine să vin aici însoţită doar de vechea scripcă a lui tati, aşa că nu m-ar lăsa conştiinţa să-i abandonez. Dar nici nu pot lua parte la maşinaţiunile lui Reggidel. Sila se pogoară ca o pătură în jurul meu, aşa că iau loc în cele din urmă pe unul dintre scaunele-ciupercă. Reggidel mă priveşte tăcut, părând la fel de obosit ca mine, iar o vreme stăm ascultând zgomotul scos de apă, de grâu, de conserve şi de cutii ce levitează spre nava de deasupra, până când tăcerea este înlocuită de un nou sunet, la început un muget jos, care devine apoi ceva mai discret, perceptibil doar ca o modificare a intensităţii vântului.

— S-a întors, spune cenzorul Reggidel ridicându-se din scaun şi făcând un semn din cap spre nava în formă de şoim. Vinneas. Sper că ne-a adus un miracol.

Ne-a adus. La început mi se pare că Vinneas a venit doar cu un rânjet mult mai larg decât la plecare. Alunecă afară din vehicul, cu o atitudine plină de satisfacţie, care pe moment mă umple de dispreţ, însă apoi întinde mâna pentru a ajuta pe cineva să coboare. O fată înaltă, îmbrăcată în alb. Ea priveşte în jur, dezorientată, studiind terenul din faţă, după care strigă:

— Naomi?

Încă nu m-a văzut, iar vocea i s-a subţiat de panică.

Încerc şi eu s-o strig, dar mă trezesc că nu sunt în stare. Nu sunt în stare nici să mă mişc. Mi-e pur şi simplu imposibil, căci mă simt copleşită de tot ce mi s-a întâmplat în ultimele zile, de lucrurile contradictorii care mi s-au tot perindat prin faţa ochilor, de multiplicarea imposibilităţilor. Apoi ea mă vede, mă pomenesc în braţele ei şi pare solidă, adevărată, reală.

— Of, Sunshine, spune ea cu glasul îngreunat de lacrimi,

credeam că te-am pierdut pentru totdeauna!

Şi, deşi în orice altă împrejurare n-aş fi consimţit nici în ruptul capului să fiu luată în braţe ca un copil, nu mă plâng că mă ţine strâns şi-mi acoperă capul cu sărutări, la fel de exagerată cu gesturile de afecţiune cum a fost întotdeauna, căci s-a întors la mine, în ciuda tuturor obstacolelor, a tuturor greutăţilor, ea, sora mea, Rae.

Partea a doua
GOLUL COSMIC DIN SUFLETUL MEU

19
RAE

Am deschis ochii şi am simţit cum mă lovea o ploaie fină ca o ceaţă, ce se aduna în mici sfere pe firele de iarbă şi pe frunze, care apoi se rostogoleau şi cădeau cu încetineală printre ramuri. Aerul era greu, însă umezeala nu deranja, iar spre est alunecau nişte nori uşori, în timp ce spre vest se zăreau culorile calde ale apusului. Aerul curat şi rece şi fulgii de zăpadă învolburaţi dispăruseră cu desăvârşire. Aproape că-mi puteam închipui că m-am trezit într-un fel de paradis luxuriant, pe Câmpiile Elizee despre care ne tot vorbea tati când devenea visător, ori, poate, în Valhalla, în care credinţa neclintită şi neţărmurită a lui Reaper Thom n-a pierit niciodată.

Pe măsură ce îmi reveneam, mi se contura în minte ideea că într-o viaţă de apoi pentru cei îndrăzneţi pantalonii şi cămaşa n-ar trebui să-mi fie chiar atât de ude sau nu, nu ude pur şi simplu, ci ude fleaşcă. Mai mult, după ce-am început să privesc mai cu atenţie împrejurimile, mi-am dat seama că mi se păreau destul de cunoscute, însă nu acelaşi lucru îl puteam spune şi despre vreme. Mult mai probabil ar fi fost să fi rămas în acelaşi loc o perioadă de timp necunoscută, poate câteva luni sau câţiva ani, nu doar câteva zile. O fecioară de piatră ce şi-a continuat netulburată somnul, iar anotimpurile s-au succedat în jurul ei. Asemenea noţiuni demne de un basm aveau să mi se pară absolut prosteşti foarte curând; totuşi, mai târziu le voi considera potrivite locului în care m-am trezit, un loc unde realul şi irealul se amestecau.

Cărarea care ducea spre locul în care zăceam întinsă îmi strălucea cu putere în minte. Mi-am adus aminte cum stăteam printre munţii ce înconjoară Valea Verii Nesfârşite, decisă să mă aventurez în jos şi să declar zona ca fiind ferită de orice pericol, iar acest lucru m-a făcut să mă blestem singură pentru dovada mea de prostie. Ceea ce ar fi trebuit, de fapt, să fac ar fi fost să conduc iscoadele

înapoi la New Absalom şi să hotărâm împreună cu restul tribului să pornim spre Lacul lui Emily sau spre Morile Negre ori poate spre unul dintre forturile noastre construite pentru adăpostirea pe timpul iernii. Venirea în această vale a fost o dovadă de mare nechibzuinţă, specifică totuşi unei tinere zbuciumate şi rebele, care căpătase reputaţia că nu dă niciodată înapoi în faţa unei provocări. Se ştie că am alergat o milă întreagă cu o albină vie în gură, că am înaintat cincisprezece metri spre o veche corabie scufundată în mlaştinile sudice sau că m-am căţărat în vârful unui monument dărâmat aflat hăt departe în teritoriile nworkilor, plus tot felul de alte tâmpenii pe care crezusem că le lăsasem în urmă până ce i-am văzut chipul lui Naomi în clipa când a înţeles că va trebui să abandonăm New Absalomul. Dezamăgirea ei a fost prea greu de îndurat, şi cred că pe asta pot da vina pentru actul meu subit de prostie.

Aş putea spune chiar că merit tot ce am primit, dacă aş şti sigur despre ce anume e vorba. Ultimul lucru pe care mi-l aminteam era mirosul ciudat din aer şi un bâzâit interior, iscat parcă de senzaţia că eram urmărită de cineva nevăzut, după care am fost absorbită de o forţă bizară şi violentă. Singura experienţă oarecum asemănătoare cu cea prin care am trecut s-a întâmplat pe când aveam şase ani şi am fost gata să mă înec. Tribul nostru se stabilise în apropierea unei plaje, iar un val m-a surprins când mă jucam în nisip. Îmi închipuiam că sunt o înotătoare excelentă, însă, indiferent cât de tare mă împotriveam, zbaterile îmi erau în zadar şi, dacă n-ar fi venit tati să mă scoată de-acolo, probabil c-aş fi sfârşit purtată în larg. Acelaşi lucru l-am simţi şi în vale, că eram prinsă de ceva infinit mai puternic decât mine. Tot ce am putut face a fost să le adresez un ultim avertisment lui Naomi şi celorlalţi, înainte ca vârtejul să mă înghită cu totul.

În linii mari, starea mea nu mi se părea chiar atât de disperată pe cum mă aşteptam, având în vedere faptele care au contribuit la ce mi s-a întâmplat. Nu aveam nicio

tăietură sau vânătaie în plus, iar noile rupturi din haină şi din pantaloni păreau rezultatul evident al unei căderi pe un sol dur. Existau dovezi certe că la un moment dat mi-a luat foc îmbrăcămintea, dar presupun că nişte urme de arsură pe la tivuri şi pe la guler nu erau chiar atât de grave pentru o fată care nu demult a explodat. Pistolul mă împungea dureros în spate, iar puşca zăcea nu departe, în iarbă. Amândouă erau încărcate şi în stare de funcţionare. Îmi lipsea o cizmă, dar am găsit-o într-un final, după o scurtă căutare în patru labe. Pălăria, destul de înnegrită de foc, mi-a rămas prinsă în nişte crengi ceva mai coborâte, dar am reuşit s-o dau jos destul de repede, cu ajutorul unor pietre aflate la îndemână.

Odată ce-am stabilit că sunt gata de plecare, am pornit spre Creastă. Nu conta dacă zăcusem aici o oră sau un an – Naomi şi ceilalţi se îndreptau deja spre trecătoare când i-am văzut ultima oară şi, dacă speram să-i mai găsesc vreodată, de acolo ar fi trebuit să încep. M-am sforţat să evit a mă gândi la ce s-ar fi putut abate asupra lor, ştiind că astfel de gânduri m-ar fi aruncat imediat în braţele disperării.

Din câte-mi dădeam seama, terenul văii rămăsese neschimbat. Copacii şi pârâurile, dealurile şi mlaştinile se aflau toate în aceleaşi locuri, doar că acum erau animate de cântecul păsărilor şi al insectelor care se bucurau de ceea ce părea o plăcută seară de vară. Ploaia, care deja începuse să se potolească, s-a oprit cu totul şi, în timp ce aerul se răcorea, am grăbit pasul. Nu se zărea niciun semn al triburilor care forfoteau prin aceste locuri nu cu mult timp în urmă, iar singurele dovezi ale trecerii lor pe-aici erau câteva vetre stinse şi nişte gropi pentru dejecţii. Cerul trecea uşor de la portocaliu la roşu când am reuşit în sfârşit să zăresc creasta muntelui ce sclipea în lumina slabă.

Nu ştiu ce m-a făcut să privesc înapoi. Poate vreun sunet pe care nu l-am perceput în mod conştient ori o schimbare în atmosferă; ori poate că de vină a fost senzaţia că eram urmărită. Oricare ar fi fost motivul, în timp ce stăteam pe

loc şi estimam distanţa rămasă până la munţi, am aruncat o privire peste umăr şi am fost martora unui eveniment dintre cele mai stranii.

Nori mici şi subţiri se înălţau pe cer la orizont, doisprezece mai precis, perfect paraleli unul cu altul, mişcându-se la unison, de parcă douăsprezece degete uriaşe ale aceleiaşi mâini scărpinau cu unghiile cerul pâlpâitor. Am o bogată experienţă în privitul norilor, dar, din câte-mi dădeam seama, varietatea asta de nori mi-era complet necunoscută şi, pe deasupra, se mişcau prea lin şi prea drept pentru a fi în întregime un rod al naturii. Mă pregăteam să trec şi această nouă apariţie pe lista cu fenomene ieşite din comun care se petrec în acest loc straniu, ceva de genul unui fulger albastru sau al copiilor lunii, însă, în timp ce norii cu formă ascuţită ajungeau deasupra mea, şi-au abandonat brusc direcţia de înaintare şi-au început să circule conform unui tipar rotund, larg, precum ochiul din mijlocul unui vârtej. Acum fiecare nor răsucit părea să aibă ceva în coadă, un fel de spin micuţ ce se răsucea în aer. S-au rotit de mai multe ori, lărgindu-şi raza, înainte să-mi dau seama că nu e un model ales la întâmplare, ci că se pregăteau să plonjeze drept în jos, luând forma unei spirale, care i-ar fi prăvălit peste mine în câteva secunde – un gând care abia a avut timp să se formeze înainte ca trei dintre stâlpii de fum să se desprindă din formaţiune şi să se prăbuşească în pădure, exact între mine şi Creastă.

Pământul s-a cutremurat în urma acestui impact formidabil, iar aerul a părut că se despică din cauza zgomotului copacilor spintecaţi. Apoi, tăcere deplină. Mă trântisem deja la pământ, în aşteptarea unei catastrofe, şi mă bucuram de câteva momente de linişte în noroiul alunecos, întrebându-mă ce naiba se întâmplă, când în pădurea din faţa mea s-a dezlănţuit iadul.

Mai întâi s-au auzit nişte goarne de război. Acesta e cuvântul care mi-a venit prima oară în minte, „goarnă”, deşi la fel de bine putea fi numit „răcnet”, precum cel scos de un dragon sau vreun alt monstru mitologic. Motivul

pentru care m-am gândit la o goarnă a fost că sunetul părea că transmite un mesaj, precum goarnele cu care transmiteam noi avertismente către ceilalţi membri ai tribului. Aceste goarne vesteau o mare bătălie, o victorie indubitabilă, fără îndurare faţă de un inamic anume, mai precis eu. Detunătura s-a rostogolit peste mine, provocându-mi o spaimă pe care am să mi-o amintesc cât voi trăi. Sunt destul de sigură că mi-aş fi aruncat cât colo puşca şi aş fi rupt-o la fugă doar din pricina acelui zgomot dacă n-aş fi zărit câteva siluete ce alergau spre mine, ieşind dintre copaci.

Înainte chiar să am timp să-mi ridic puşca la ochi, m-am trezit în faţa unui pâlc de luptători din tribul Veşmânt-de-Frunze, cu arcurile şi toporiştile la îndemână. Am numărat opt, suficienţi ca să mă doboare. Probabil că aş fi reuşit să scap de unu sau doi, însă, pentru cele două arme pe care le-ar fi obţinut de la mine, luptătorii ar fi renunţat uşor la patru sau cinci oameni, şi tot ar fi considerat că le-a picat un adevărat chilipir în mână. Însă ei doar m-au privit scurt de sus în jos şi au trecut mai departe, ocolindu-mă ca şi cum aş fi fost doar un obstacol lipsit de viaţă. Goarnele au răsunat din nou, iar teama pe care o inspirau aproape că m-a îndemnat s-o iau pe urmele celor din tribul Veşmânt-de-Frunze. Pădurea se umpluse deja de siluete umblătoare, care păreau că sunt gonite din ascunzişuri de ceva nevăzut. Probabil că pentru asta răsunau goarnele, m-am gândit eu atunci: eram mânaţi de la spate.

Am ales un traseu perpendicular faţă de mulţimea de fugari, luând-o paralel cu orientarea Crestei. Speram să găsesc o cale de a ocoli chestia care scotea sunetul acela oribil, dar n-am apucat sa străbat o distanţă prea lungă, căci pământul de sub mine a început să vibreze după un ritm familiar, deşi nu mi-aş fi închipuit niciodată că poate exista o asemenea intensitate: paşi. Ceva uriaş venea spre mine. M-am ascuns într-un pâlc de tufişuri ţepoase, ghemuindu-mă printre ghimpi şi rugi. M-aşteptam din clipă-n clipă să fiu strivită, lăsând în urmă doar o băltoacă de sânge şi oase cu o pălărie în mijloc, însă paşii au trecut

în viteză pe lângă mine, zdrobind tufişuri şi rupând crengi, purtând cu ei şi zgomotul acela îngrozitor de goarnă, care a început să se piardă în depărtare. Am aşteptat până ce pădurea s-a liniştit cu totul, apoi mi-am adunat şi ultima fărâmă de curaj şi-am rupt-o la fugă.

Creasta, m-am gândit, trebuie să ajung la Creastă. Căpătasem ideea că, dacă munţii erau graniţa văii, poate că fiinţele din acest loc nu puteau trece dincolo de ei, la fel ca un vampir ce nu poate traversa o apă curgătoare.

Aproape că am răzbit până acolo. Creasta era chiar deasupra mea, scânteind în razele soarelui ce apunea, şi între mine şi baza muntelui nu se mai afla decât un mic pâlc de copaci. Apoi, atât de aproape de mine încât sunetul mi-a ridicat părul pe ceafă, a răsunat una dintre acele goarne înfricoşătoare. Mesajul se schimbase. Ameninţarea unui atac iminent încă se simţea, doar că acum cerea predarea mea, căci era evident că nu mai aveam scăpare. M-am întors, lent, cu faţa spre chestia care mă chema.

Nu ştiu exact cum să-i spun, poate doar „gigant”. Avea relativ forma unui om, făcând abstracţie de masivitatea sa şi de capul teşit şi mult prea apropiat de umerii largi. Dar era evident că nu e om. Copacii pricăjiţi care creşteau în josul Crestei de-abia dacă-i veneau până la brâu şi, deşi era doar un contur pe fundalul soarelui ce apunea, liniile netede ale trupului reliefau un înveliş mult mai dur decât orice piele. Tot ce reuşeam să desluşesc era chipul său, care aducea cu al unei fiinţe umane doar prin faptul că era aşezat în partea din faţă a capului. Nu avea gură şi nici ochi, ci doar un model răsucit de linii roşii ce pâlpâiau şi se ondulau dinspre creştet spre bărbie, un roşu ce se potrivea perfect cu roşul arzător al soarelui şi un desen complicat, ce se retrăgea în sine însuşi precum nişte fuioare de fum. Mai mult decât orice, îmi amintea de imaginea unui grătar de deasupra unui cuptor plin cu jar. Goarna de război a răsunat din nou, iar pâlpâirea roşie s-a întunecat, ca şi cum s-ar fi încruntat.

Gigantul se furişase neauzit, apărând parcă de nicăieri. Mi-am adus aminte de goarna asurzitoare şi de bubuitul

paşilor săi de uriaş şi mi-am spus că totul fusese doar pentru spectacol, doar ca să mă atragă într-o capcană, deşi nu am găsit niciun motiv anume pentru asta. Uriaşii din poveştile lui tati, cu foamea lor nepotolită pentru carnea de om, erau la fel de diferiţi de această creatură dură şi lucioasă precum ar fi fost un catâr ce trage la căruţă de maşinăriile mecanice ale orăşenilor. Dar, dacă tot ce dorea acum era ca eu să fug, i-aş fi făcut pe plac cu mare bucurie.

Primul pas făcut mi s-a părut groaznic de lent, mult mai greoi decât ar fi trebuit; al doilea, şi mai anevoios, iar la al treilea m-am împiedicat. Tot ce ţinea de mine îmi părea ca de plumb, membrele aveau greutatea unui lemn, apoi a pietrei, apoi a unui metal dens, până când a devenit un chin şi să stau dreaptă. Am căzut într-un genunchi, străduindu-mă să-mi ţin capul drept, pentru a-l privi pe gigant.

Era evident că el se făcea răspunzător de greutatea subită pe care-o căpătase lumea. Îmi amintesc că m-am gândit că această creatură mă învăluise într-o vrajă magică, însă apoi am alungat ideea ca fiind prostească. Aşa cum s-a dovedit mai târziu, aveam şi nu aveam dreptate, însă tot ce ştiam cu certitudine atunci era că, dacă lucrurile continuau la fel, urma să mă frâng sub propria-mi greutate. Borul pălăriei îmi căzuse peste faţă, părul îmi atârna încâlcit, iar obrajii îmi înţepeniseră, dezgolindu-mi dinţii. Abia dacă mai eram în stare să mă târăsc. Aşa că am făcut un ultim lucru. Mi-am sprijinit puşca de picior, cu patul îngropat în carnea pulpei, am aţintit-o către silueta uriaşă şi întunecată din faţa mea şi am tras.

Rezultatul la care mă aşteptam s-a dovedit o umbră palidă a ceea ce s-a întâmplat apoi. Glonţul s-a înfipt în centrul părţii de sus a creaturii şi a explodat într-un glob de lumină care a strălucit în toată pădurea. Aşa mi-am dat seama că gigantul era învelit într-o carapace de plăci întrepătrunse, lucioase şi scrijelite ici, colo cu simboluri imposibil de desluşit. Presiunea care mă apăsa a dispărut

dintr-odată şi am fost în stare să fug vreo zece metri în pădure înainte ca o forţă invizibilă să mă doboare la pământ. Aveam senzaţia clară că eram o muscă plesnită de un plici uriaş. M-am rostogolit, răsucindu-mă cu faţa în sus, şi am văzut că gigantul se apropia de mine. Pe piept, acolo unde nimerisem, un cerc de jăratic pâlpâia precum vatra unei pipe aprinse.

M-am ridicat şi-am tras din nou. Ţintisem mai bine de data asta, iar explozia rezultată l-a izbit pe gigant direct în faţă, deşi noua lipsă de greutate a lumii nu reprezenta un avantaj deplin: reculul puştii era suficient să-mi smulgă umărul. Între timp, gigantul nu fusese nici încetinit, nici deranjat de noua vatră de pipă ce-i ardea în cap.

Am fost doborâtă de o izbitură invizibilă şi am aterizat la vreo şase metri distanţă, unde mi s-a părut că tocmai mă prăbuşisem din vârful unui copac foarte înalt. Corpul îmi urla de durere, o durere resimţită mai puternic în picior, care acum mi se părea că nu mai avea dimensiunea unui picior. Ceva ascuţit şi zimţat îmi crestase pantalonii, ceva de care eram aproape sigură că e femurul meu.

Acum chiar că nu mai era posibil să răzbat până la Creastă. Simplul gând de-a încerca să stau în picioare mi-a provocat o durere atroce, aproape orbindu-mă. Puşca îmi dispăruse, dar, cumva, nu ştiu cum, îmi rămăsese pistolul. L-am lăsat să-mi atârne uşor în mână, astfel încât să nu-mi sară cât colo, şi am început să trag până am rămas fără gloanţe. Nici măcar atunci nu m-am oprit din a apăsa pe trăgaci, deşi eram sigură că nu-mi mai servea la nimic. Ultima imagine pe care mi-o amintesc clar este a gigantului aplecat peste mine şi a miilor de scântei ce-i jucau precum licuricii în jurul umerilor.

20
RAE

Lumea a fost învăluită în ceaţă şi nu mai sunt sigură dacă am devenit insensibilă de la durere sau de la vreun alt truc al gigantului îndreptat împotriva mea. Oricare ar fi fost cauza, pentru o vreme mi-am pierdut cunoştinţa, iar când mi-am recăpătat-o, eram singură într-o încăpere gri, simplă.

Spaţiul era îngust, de vreo trei metri lăţime, cu podeaua, tavanul şi trei pereţi din piatră netedă, cu colţurile rotunjite, ceva de genul unui castron. Acolo unde ar fi trebuit să se afle al patrulea perete, camera dădea într-un hol din aceeaşi piatră cenuşie, plin cu lumini ce păreau că vin de nicăieri, la fel ca lumina soarelui în zilele cu cerul acoperit de nori.

În hol se afla un bărbat îmbrăcat într-un costum elegant de culoare neagră, care mă privea, cu braţele încrucişate la piept. Spun bărbat din cauza masivităţii sale – înalt şi plin de muşchi ca un bou – şi a atitudinii autoritare şi dezaprobatoare, de parcă bănuia că îi călcasem preţioasele azalee în picioare –, deşi nu cred că era cu mult mai în vârstă decât mine. Avea păr scurt, de culoarea bronzului, pieptănat pe spate, lăsându-i fruntea dezgolită, trăsături drepte şi netede, pometi înalţi şi un nas curbat, ce m-au dus cu gândul la o pumă, o impresie care a devenit şi mai pregnantă după, ce privirea i s-a îngustat în spatele ochelarilor cu rame de argint.

— Unde sunt? am întrebat, încă ameţită.

Mi s-a părut că întrebarea mea nu a produs niciun efect asupra lui. A continuat doar să mă privească, cercetător, pe deasupra ramelor de argint. Mă pregăteam să repet întrebarea, când l-am auzit vorbind cu cea mai ciudată voce pe care mi-a fost dat să o aud vreodată. O voce joasă şi hârâită, un bas mult mai adânc decât m-aş fi aşteptat din partea lui, care a reverberat într-un mod bizar pentru o cameră atât de mică. Mi-a adus aminte de vocea lui tati pe

când ne spunea poveşti şi voia să imite un demon sau un monstru. Şi mai straniu era că, deşi vorbea în engleză, vorbele sale nu se potriveau cu mişcarea buzelor, ca şi cum sunetul se modifica pe distanţa dintre locul în care se afla el şi urechile mele.

— Cum ai reuşit să pătrunzi în vale?

Am rămas stupefiată o secundă, clipind des, apoi l-am întrebat:

— Cine eşti? Cum am ajuns aici?

— Cum ai reuşit să pătrunzi în vale? a repetat el cu aceeaşi voce hârâită.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

El a părut că nu m-aude şi a continuat să mă privească la fel de cercetător. În sfârşit, a vorbit din nou:

— Vei rămâne aici până vei răspunde.

A ridicat un deget, cum faci când vrei să-i curmi vorba cuiva, şi pur şi simplu a dispărut.

Am rămas holbându-mă câteva clipe la locul în care stătuse bărbatul până atunci, apoi mi-am dat seama că nu el dispăruse, ci între noi se interpusese ceva. Acum castronul meu avea şi un capac, un al patrulea perete apărând acolo unde înainte fusese doar aer. Noua barieră părea destul de solidă, lucru confirmat după ce am ciocănit de câteva ori în ea cu nodurile degetelor, însă nu era din piatră, aşa cum îmi închipuiam, sau, oricum, nu dintr-o piatră cunoscută mie, căci, atunci când am apăsat-o cu mâna, suprafaţa acesteia a părut că se dizolvă. Zidul în sine era în continuare acolo, neted şi cald sub palma mea, doar că devenise la fel de transparent ca sticla sau gheaţa fără impurităţi.

Mi-era deja clar că devenisem prizoniera lor, iar zidul acesta, invizibil şi de neclintit, era dovada clară. Ba, şi mai rău, celula mea, aşa cum o consideram acum, îmi oferea un confort minim. Sărea în ochi absenţa unui pat şi a altor obiecte sanitare. Îmi dispăruseră hainele pe care le purtasem în vale, iar acum eram îmbrăcată cu o cămaşă şi nişte pantaloni dintr-un material alb şi uşor, plăcut, dar cu totul nepotrivit pentru a fi purtat pe-afară. Un inel metalic

gros cât un deget îmi era prins în jurul gâtului, suficient de strâns încât să nu-l pot scoate. Şi mai surprinzător totuşi a fost ceea ce am găsit sub haine.

Deja dădusem roată de vreo şase ori cămăruţei mele înainte să-mi treacă prin cap că n-ar fi trebuit să fiu în stare să merg. Mi-am pipăit coapsa, apoi mi-am suflecat pantalonii pentru a mă convinge. Piciorul îmi era complet vindecat, drept şi puternic la fel ca înainte. O privire mai atentă mi-a confirmat că nu-mi rămăsese nicio urmă din lovitura pe care o încasasem în vale, de parcă acel eveniment nici n-ar fi avut loc. Probabil că aş fi ajuns la singura concluzie evidentă – că îmi imaginasem totul, de la seara ceţoasă de vară şi până la confruntarea cu gigantul – dacă n-aş fi descoperit că o mică tăietură la deget, pe care o căpătasem cu o noapte înainte să ajungem la New Absalom, de la marginea ascuţită a unei cutii de fasole, dispăruse şi ea. Parcă fiecare mic semn de pe trupul meu dispăruse cu totul, de la crăpăturile de la colţul buzelor şi până la bătăturile de la călcâie făcute de cizme. Îmi mai rămăsese un mic grup de cicatrice în partea dreaptă, pe care ajunsesem să o consider partea mea nenorocoasă: tăieturi înguste pe ureche şi pe gât de la un bolovan pe care-l socotisem ascunzişul perfect de focul carabinelor celor din tribul Dixieman, până ce acesta începuse să explodeze în mici şrapnele ascuţite; două găuri în pulpa piciorului, lăsate de o săgeată a celor din tribul Seventy-Sixer, care îmi ţintuise piciorul de calul pe care-l călăream; urma în formă de cârlig de undiţă de-a lungul claviculei, făcută de un cuţit şi două găuri de glonţ în formă de stea deasupra şoldului, căpătate în urma a două călătorii pline de ghinion prin ţinutul podurilor.

Nu puteam presupune decât că tipii care mă capturaseră erau responsabili pentru starea mult îmbunătăţită în care mă aflam acum, ceea ce făcea cu atât mai ciudate condiţiile mele de cazare. În mod normal, nişte oameni capabili să-mi vindece piciorul s-ar fi gândit să-mi ofere şi mie măcar un pat şi o toaletă.

Reflectam la ultimele întâmplări, când dinspre unul

dintre pereţi s-a auzit un zgomot uşor de bolboroseală, ca şi cum ar fi căzut o singură picătură de apă. M-am dat câţiva paşi în spate, iar peretele a început să se umfle spre mine, desfăcându-se precum o floare, până ce s-a transformat într-o poliţă îngustă şi rotunjită, pe care se afla un castron aburind. Castronul conţinea un fel de terci oranj şi, în caz că m-aş fi întrebat la ce mi-ar servi, în el plutea un fel de lingură butucănoasă, deşi îndeajuns de practică.

Vederea mâncării mi-a readus aminte de foamea ce-mi rodea stomacul. Închipuindu-mi că cei care mă capturaseră ar fi avut la dispoziţie moduri mult mai inventive de-a mă ucide decât otrăvirea, m-am pus pe treabă fără a mai sta pe gânduri. Terciul era mult mai gustos decât arăta, deşi i-ar mai fi trebuit nişte sare. După ce am terminat, am lăsat castronul şi lingura la loc pe poliţă, iar acestea s-au topit, brusc, înapoi în perete.

Mi-am îndreptat atenţia spre băncuţa ce reprezenta singura piesă de mobilier din încăpere. Gândindu-mă la apariţia ca prin farmec a cinei, am început să ciocănesc şi să împung peretele, iar în cele din urmă am fost recompensată cu acelaşi sunet ca de bolboroseală şi cu faptul că băncuţa s-a topit şi ea în piatra ce mă înconjura. Am mai apăsat o dată peretele cu degetul, iar băncuţa a reapărut la loc, numai că acum era suficient de lată încât să poată susţine un corp în timp ce dormea. După câteva experimente, am descoperit că-mi pot redecora celula după pofta inimii, aşa că am putut obţine şi-o toaletă.

Dormeam şi eu bine pe platforma în formă de pat, când un zgomot asurzitor, între bătaie de clopot şi fluierat ascuţit, m-a făcut să sar ca arsă. Se întorsese bărbatul în negru. Stătea pe hol, la fel ca înainte, cu braţele încrucişate, privindu-mă cu ochi mijiţi, leonini.

— Ia te uită cine a venit! am spus eu întinzându-mă somnoroasă. Cina nu a fost rea, apropo, dar dacă vreţi să vă îmbunătăţiţi reţetele, v-aş putea oferi câteva ponturi.

— Cum ai reuşit să pătrunzi în vale? a rostit el aceeaşi întrebare obositoare, cu aceeaşi voce hârâită ca şi prima

oară.

— Eşti destul de grosolan, ştiai asta?

Eram supărată că îmi stricase somnul şi că reuşise să mă ia pe nepregătite. Cel de-al patrulea perete fusese opac când mă culcasem, dar, atunci când venea vorba de intimitate, nu eu aveam ultimul cuvânt.

— Şi ai şi-un glas haios.

Răspunsul său: aceeaşi întrebare.

— Cum ai reuşit să pătrunzi în vale?

— De ce nu vii mai aproape ca să mă întrebi? Îţi voi dezvălui tot ce vrei să afli.

Atunci am crezut că reuşesc să zăresc ceva, un mic rictus în colţul buzelor lui, de parcă ar fi luat în considerare propunerea mea. Apoi a spus iar:

— Cum ai reuşit să pătrunzi în vale?

— Bine, bine, am renunţat eu dezgustată. Uite cum am reuşit eu să pătrund în valea aia a ta nenorocită: am mers. Mulţumit? Pe creastă se afla o trecătoare, iar eu am coborât prin ea.

Singura lui reacţie a fost să mă privească la fel ca şi până atunci. Din moment ce nu şi-a repetat întrebarea, am luat-o ca pe o mică victorie, până când a apărut o nouă întrebare:

— De ce era o trecătoare acolo?

— Eu de unde dracu să ştiu? am strigat, căci simţeam că mă contraziceam cu un copil îndărătnic.

— Tu ai creat acea trecătoare?

— Sigur că nu! Ce, eşti nebun?

— Nu te cred.

— Ei, să ştii că nu dau nici două parale pe ce crezi tu. Îţi spun adevărul.

— Voi găsi răspunsul, indiferent că mi-l vei spune tu sau nu, a continuat vocea, făcând pardoseala să vibreze din cauza profunzimii ei. Acum e ultima ocazie să cooperezi. Spune-mi cum ai trecut de creastă.

Mi-am încrucişat braţele, imitându-i postura, şi l-am privit fix, tăcând dinadins. El a încuviinţat din cap, de parcă ar fi priceput aluzia, şi s-a apropiat de mine. Aveam

impresia că-mi cere acordul să poată intra în celulă ca să stăm de vorbă, însă apoi a ridicat o mână şi a apăsat cu degetul în peretele invizibil. A spus ceva, dar sunetul mi-a ocolit parcă celula, aşa că n-am auzit ce şi, oricum, era clar că nu vorbea cu mine, căci avea privirea aţintită spre un punct aflat în aerul din faţa noastră, de parcă acolo ar fi apărut brusc o oglindă, iar el i se adresa reflexiei din ea. După ce a terminat de vorbit, spaţiul dintre degetele sale s-a ondulat, şi fuioare de roşu ceţos au început să se întindă spre mine, răsucindu-se şi încolăcindu-se precum sângele turnat în apă.

M-am tras înapoi, destul de convinsă că nu vreau ca acei nori roşii să mă atingă, însă paşii m-au purtat pe o distanţă mult mai mare decât ar fi trebuit să străbat în mod normal. M-am pomenit pe bancă, răsucindu-mă ca şi cum m-aş fi pregătit de culcare. Apoi m-am trezit din nou în picioare, am trecut iar prin metamorfozarea celulei, mâncând castronul de terci oranj. Într-o clipă, m-am trezit din nou în faţa bărbatului în negru, numai că acum eram la prima noastră întâlnire.

Cumva, parcurgeam iar momentele trecute ale vieţii, experimentând o derulare a evenimentelor scurse, unul după altul. Curând mă aflam din nou în Valea Verii Nesfârşite, în faţa acelui gigant în armură, apoi mă căţăram iar spre Creastă, călăream alături de iscoade, dând înapoi, spre New Absalom. Asta era ceea ce-şi dorea bărbatul în negru: să vadă cum ajunsesem în vale. Însă, dacă ar fi văzut, ar fi văzut-o şi pe Naomi. Le-ar fi văzut şi pe iscoade. Ar fi putut găsi New Absalomul, dacă ar fi vrut, pe mami şi pe Bebe Adam şi pe toţi prietenii mei. Şi nu vreau să-mi imaginez ce-ar fi urmat.

Am zgâriat cu ghearele imaginile din faţa mea, dând din mâini aşa cum cineva ar încerca să scape dintr-un coşmar. Timpul a încetinit – scârţâind parcă din pricina unor angrenaje neunse şi încinse –, apoi s-a oprit, lăsându-mă în pădurea întunecoasă, în faţa gigantului cu faţă de jăratic.

— Va deveni neplăcut pentru tine dacă vei continua să te împotriveşti, a spus vocea bărbatului în negru şi, timp de-o

fracţiune de secundă, m-am trezit iar în celulă, cu tentacule roşii răsucindu-se în jurul meu.

— Atunci bănuiesc că va fi neplăcut, i-am răspuns eu.

Apoi m-am trezit iar în pădure, doar că acum scurgerea timpului era suficient de fierbinte ca să ardă, forţându-se să meargă mai departe, în timp ce eu mă străduiam să o fac să rămână pe loc, până ce, dintr-odată, lumea întreagă a părut că se destramă.

Şi mă trezesc brusc pe un câmp îngheţat, cu fulgi de zăpadă căzând în jurul meu, ascultând glasul îngrozit al surorii mele răsunând printre arbori…

Şi am paisprezece ani, sunt prăbuşită pe un maldăr de fân şi-mi apăs cu putere coastele, în timp ce sângele fierbinte îmi zvâcneşte printre degete, sigură că am să mor..

Şi am unsprezece ani şi ţip după ajutor, în timp ce tâlharii din tribul Veşmânt-de-Frunze îl duc pe tati departe…

Şi am şase ani, şi mă înec cu apă sărată, în timp ce apa oceanului mă rostogoleşte şi mă trage după ea, purtându-mă departe, departe, departe…

Apa mă înconjura din toate părţile, pătrunzându-mi cu forţa în nări, la fel ca atunci, în urmă cu mulţi ani, când, dintr-odată, s-a evaporat şi m-am trezit iar în celulă. Am rămas încolăcită pe jos, alături de o băltoacă de vomă, despre care am presupus că-mi aparţine, căci nimeni altcineva nu mai era acolo, să pot da vina pe el.

De undeva, de deasupra capului, a răsunat un glas:

— Ai fost avertizată. Te sfătuim să cooperezi cu noi de-acum înainte. Altfel, va deveni periculos pentru tine.

Mă reazem de peretele invizibil şi mă ridic şovăind în picioare, astfel încât să pot privi prin ochelarii bărbatului în negru. Când reuşesc să-i disting chipul cu claritate, îl scuip. Scuipatul nu se numără printre talentele mele – în cadrul întrecerilor dintre iscoade, mă clasez de la locul cinci în jos –, însă, de data asta, găsesc un moment de inspiraţie: o flegmă groasă, plină de bilă şi de fărâme din cină. Dacă n-ar fi fost bariera dintre noi, l-ar fi nimerit pe

bărbat drept în faţă. Însă aşa, gogoloiul a aterizat cu un pleoscăit mulţumitor şi s-a scurs scârbos cale de câţiva centimetri, până ceva din perete l-a făcut să bolborosească şi să pocnească, pentru ca apoi să dispară. Am decis că mi-am făcut cunoscut punctul de vedere: nu-i voi mai permite încă o dată să-mi invadeze trecutul. Dacă îi voia pe Naomi, pe mami, pe Bebe şi pe restul, trebuia să mă înfrângă mai întâi pe mine.

Cred că a priceput mesajul. Mi-a mai aruncat o privire prelungă, plină de dispreţ, apoi a dispărut.

21
RAE

Am rămas aşa, privind cu ură peretele gol, şi am numărat în gând până la o mie, să mă asigur că bărbatul în negru chiar plecase, înainte de-a mă prăbuşi pe pat. Nu ştiu cât am dormit, dar, când m-am trezit, singurul lucru în plus era un nou castron plin cu terci oranj. După ce l-am golit, nu mi-a mai rămas decât să privesc tavanul şi să mă întreb ce se întâmplase cu tribul, însă, când m-am gândit la ei, celula a început să se micşoreze; tot aerul s-a evaporat din ea şi am simţit imboldul de-a mă izbi de toţi pereţii, urlând să mi se dea drumul. Ceea ce, am ajuns la această concluzie după un moment de gândire, era exact ce-şi dorea bărbatul în negru: să ştiu sigur că tot ce puteam face era să stau acolo şi să putrezesc, pe el nu-l interesa. Aşa că, în loc să mă gândesc la altceva, am început să fac flotări şi genuflexiuni până n-am mai putut sta în picioare, apoi am mai mâncat nişte terci şi m-am culcat. Când n-am mai putut dormi, mi-am reluat exerciţiile devenite rutină, adăugând şi nişte sărituri cu mâinile deasupra capului.

Ceva mai târziu – nu ştiu sigur cât trecuse, cel puţin câteva zile – zăceam întinsă pe jos, pregătindu-mă pentru un nou set de flexări ale genunchilor, când am auzit o vibraţie joasă deasupra capului. Era acelaşi tip de sunet, alături de picuratul apei ce anunţa sosirea hranei ori fluieratul acela enervant ce anunţa venirea bărbatului în negru, aşa că am aşteptat să se întâmple ceva, însă vibraţia s-a auzit din nou, apoi, după câteva secunde, s-a repetat.

În sfârşit, am auzit pe cineva spunând:

— Alo? Te-ai trezit?

Era un glas adevărat – nu un huruit ameninţător, ci glasul unui bărbat adevărat, jos şi plăcut.

— Trebuie să atingi zidul în zona aceea, a rostit glasul.

M-am ridicat şi am făcut cum mi s-a spus, parţial curioasă, parţial enervată de faptul că proprietarul glasului

îşi închipuia că nu ghicisem deja cum funcţionează şmecheria.

Bărbatul acesta era mai înalt şi mai subţirel decât primul şi nu la fel de scorţos, ceea ce-l făcea să pară mai tânăr, deşi bănuiam că cei doi aveau aceeaşi vârstă. Purta un costum asemănător cu al predecesorului său, negru şi elegant, cu un guler cu bordură argintie. Lumina slabă îi făcea pielea cafenie să pară mai lucioasă, iar pe trăsăturile-i frumoase se ghicea o expresie întrebătoare.

— Am nimerit într-un moment nepotrivit? a întrebat el. Mi-am închipuit că am putea sta un pic de vorbă, dar pot reveni mai târziu, dacă eşti ocupată.

Zâmbetul subţire pe care-l afişa m-a făcut să cred că el considera asta amuzant. Adoptasem o atitudine de sfidare rece în aşteptarea bărbatului în negru, şi mi-am zis că ar fi la fel de potrivită şi pentru cel de-al doilea vizitator. Eram hotărâtă să nu trădez nimic despre mine sau despre cei din tribul meu, dar ştiam că, dacă tipul din faţa mea voia să vorbească, eu nu puteam face nimic ca să-l împiedic. M-am întors cu spatele la el şi m-am aşezat pe bancă, aşteptându-l să termine.

Luându-mi acţiunile drept invitaţie, el a materializat un scaun din pardoseala goală, pe care s-a aşezat nonşalant, de parcă eram la o şuetă între prieteni.

— Sper că ne vei scuza condiţiile de cazare, a rostit el. Suntem cam strâmtoraţi zilele astea şi, să fiu sincer, cei de aici nu sunt foarte preocupaţi de confortul tău, din moment ce te consideră un fel de şaman de trib sau o prinţesă războinică ce doreşte să ne cucerească oraşul.

În timp ce vorbea a scos un pachet micuţ dintr-un buzunar, pe care acum îl desfăcea, dând la iveală un sendviş. Normalitatea lui m-a luat cu totul prin surprindere. Mă aşteptam la vreun soi de dispozitiv malefic.

— Vrei să-l împărţim? m-a întrebat când m-a văzut uitându-mă la el. Mă îndoiesc că am să mănânc mai mult

de jumătate. E fluffernutter[4], a adăugat el, evident convins că un astfel de cuvânt lipsit de sens este bine cunoscut de toată lumea.

Vechile lecţii de etichetă ale mamei au ieşit la iveală ca nişte trădătoare, căci i-am răspuns automat:

— Nu, mulţumesc!

— Cum vrei, a spus el muşcând cu poftă. Nu eşti, nu? Şaman sau prinţesă, şi nici nu plănuieşti să iei oraşul cu asalt? Ar fi excelent dacă am reuşi să ne lămurim în privinţa asta.

— Nu, nu sunt.

— Bun, foarte bine, a zis el, surâzând de parcă ar fi fost foarte mulţumit şi lucrurile chiar stăteau foarte bine. Fie vorba-ntre noi, eu, personal, n-am crezut nicio clipă c-ai fi, însă o mare parte a celor de-aici consideră că reprezinţi o ameninţare destul de serioasă.

A muşcat din nou din sendviş, folosindu-se de el pentru a face o pauză retorică, observându-mă totodată în căutarea unei reacţii.

— Vezi tu, noi am întâmpinat ceva probleme în ultimul timp, a continuat el după ce a terminat de mestecat. Valea în care ne aflăm noi doi acum este destul de izolată de restul lumii. Ţinutul muntos care ne înconjoară din toate părţile îi descurajează de obicei pe musafiri. În orice caz, cu ceva timp în urmă, un anumit număr de oaspeţi nepoftiţi au reuşit să pătrundă înăuntru. Iniţial, au fost consideraţi doar un deranj trecător, nu un motiv de îngrijorare, dar, de curând, am aflat că acei oameni s-ar putea să aibă acces la un foarte periculos soi de putere şi, ei bine, oamenii de aici s-au arătat îngrijoraţi.

A muşcat din nou şi a început să mestece gânditor bucata de sendviş, iar de data asta mi-am luat şi eu inima în dinţi şi-am vorbit:

— Şi ce are asta de-a face cu mine?

— Tu, a spus el după ce a mestecat ceva mai mult decât ar fi fost necesar, te afli într-o poziţie unică, ce-ţi permite

[4] Sendviş din două felii de pâine, una unsă cu unt de arahide şi cealaltă cu cremă de bezea, specific mai ales în SUA (n.tr.).

să ne ajuţi să aflăm cât de îngrijoraţi trebuie să ne arătăm faţă de această putere, căci ai fost văzută folosindu-te de ea.

În timp ce tocmai asimilam ce-mi spusese, el a scos din haină un ceas de buzunar.

— Trebuie să plec, a spus el, înfăşurând la loc în ambalaj rămăşiţele sendvişului, dar vom vorbi mai târziu. Ai întrebări de pus. Şi probabil că vrei să faci şi-o baie. Te-am văzut făcând exerciţii.

Hainele mele albe deveniseră ţepene şi se îngălbeniseră de la transpiraţie, aşa că l-am considerat pur şi simplu nepoliticos până ce a indicat cu degetul unul dintre pereţi şi a spus:

— Trebuie doar să atingi acea zonă şi vei scoate cada la iveală. Plimbă-ţi degetul de-a lungul unei laturi pentru a potrivi apa. Sunt sigur că-ţi vei da seama cum se procedează.

— Deci, am spus eu când se pregătea să plece, probabil că tu ar trebui să fii poliţistul bun.

El însă m-a privit nelămurit, cu sprâncenele arcuite.

— Avem o vorbă pe-aici, i-am explicat eu. Poliţistul bun, poliţistul rău. Vine la tine unul şi se poartă ca un golan şi te jigneşte, apoi apare altul, care se poartă frumos şi-ţi face pe plac, aşa că ajungi să ai încredere în respectivul şi îi dezvălui şi cel mai întunecat secret.

Pe chip i-a apărut un rânjet amuzat.

— Ăsta-i Vinneas, a fost răspunsul lui. Poliţistul rău se numeşte Imway.

Doar după ce a plecat el am observat că-mi apăruse hrana; pe lângă obişnuitul castron cu terci mai apăruse şi jumătatea lui de sendviş.

Cada a funcţionat exact cum mi-a spus el şi, pe deasupra, am petrecut în ea ceva mai mult timp decât era necesar ca să-mi înmoi pielea, pentru a recupera timpul pierdut şi pentru a-mi testa teoria conform căreia, oricât aş fi zăbovit în apă, ea nu s-ar fi răcit. Evident, degetele de la mâini şi de la picioare mi s-au încreţit ca prunele uscate înainte să detectez fie şi o uşoară scădere a temperaturii

apei. Un nou rând de haine şi un prosop mă aşteptau când am ieşit, vechea mea garderobă probabil luându-şi tălpăşiţa singură între timp.

Fluffernutterul a fost mai bun decât mă aşteptam.

Vinneas s-a întors a doua zi, un interval de timp pe care l-am măsurat după cele două mese primite, un somn adânc şi o altă baie exagerat de lungă. De data asta a uitat să-şi aducă prânzul.

— Auzi? a spus el, ocupându-şi locul lângă celula mea. Să ştii că încă nu mi-ai spus cum te numeşti.

— Nu m-ai întrebat.

— Te întreb acum.

— Rachel, l-am lămurit eu. Dar mi se spune Rae.

A rămas tăcut câteva clipe, de parcă mi-ar fi răsucit numele pe toate părţile, în căutarea vreunui înţeles anume.

— Iar acum, că am făcut cunoştinţă aşa cum trebuie, i-am spus eu, aş vrea să te întreb un lucru sau două.

— Desigur, a spus el. Nu-ţi pot promite că am să-ţi răspund la toate, deşi mă pricep destul de bine să ghicesc ce nu ştiu atunci când situaţia o cere.

— Ai spus că am fost văzută folosind un anumit gen de forţă. La ce te referi?

Ştiam că îi dezvălui ceva prin simplul fapt că îl întreb, dar părea un târg cinstit, în comparaţie cu aş fi putut afla.

— O numim „thelemitaţie”, a zis el, la energie mă refer. „Forţă” probabil că ar fi un cuvânt mai potrivit, la fel ca gravitaţia sau electromagnetismul. Este extraordinar de complexă – studiem thelemitaţia de câteva secole şi încă suntem la început cu înţelegerea ei. Dar ce trebuie tu să ştii este că are un anumit potenţial, pe care câţiva oameni îl pot folosi pentru a altera realitatea, cum ar fi să o folosească la fel ca pe o extensie a lor înşişi.

— Ce fel de oameni sunt aceia?

— Oameni ca tine, a spus el ridicând din umeri, de parcă ar fi fost simplu ca bună ziua. Noi îi numim „revenni”. Se referă la oamenii care pot folosi thelemitaţia ca să-şi impună voinţa asupra lumii.

— Şi tu crezi că eu aş putea fi un astfel de… revenni? l-

am întrebat eu, reflectând asupra termenului complet necunoscut.

— Da, destul de sigur. Ai demonstrat un talent impresionant cu thelemitaţia în faţa trupelor noastre care încercau să te captureze. Sunt sigur că ai observat faptul că armele tale de foc păreau mult mai puternice decât în mod normal.

Mi-am adus aminte de pădure şi de modul în care armele mele păreau să scuipe comete şi stele în loc de gloanţele cu care le încărcasem.

— Şi ce mai bine mi-au făcut!

— Ai fost totuşi depăşită categoric în materie de arme, m-a liniştit Vinneas, deşi, din câte-am auzit, i-ai creat ceva greutăţi lui Imway.

— Stai! am sărit eu surprinsă. Vrei să zici că acea chestie era *el?*

— Da. Imway se afla la conducerea detaşamentului care te-a adus aici. El este un eques. Un fel de războinic, a adăugat Vinneas văzându-mi confuzia la auzul unui alt termen necunoscut. Probabil că cel mai apropiat cuvânt din limba voastră ar fi „cavaler”.

Cavalerii apăreau din când în când în poveştile lui tati, de obicei în conflict cu monştrii şi dragonii. Bărbatul în negru nu arăta foarte diferit de cavalerii pe care mi-i imaginam eu, deşi, dacă ar fi să mi-l închipui ca pe ei, ar însemna să-l văd ca pe un personaj cu totul şi cu totul diferit.

— Cel mai apropiat cuvânt în limba mea ar fi „nemernic”, i-am întors-o eu.

Acum era rândul lui Vinneas să rumege acel cuvânt. Aşa că i-am explicat:

— Înseamnă cineva care se comportă ca un nesimţit fiindcă ştie că nu e nimeni care să-l împiedice să se poarte aşa cum vrea el.

Expresia lui Vinneas îmi spunea că am nimerit destul de aproape, însă iată ce a spus:

— Imway nu este prea mândru că te-a rănit. Dacă te face să te simţi mai bine, mai degrabă l-ai făcut de ruşine în

prima lui misiune oficială. Şi i-ai avariat costumul extrem de scump pe care îl purta atunci când l-ai atacat.

Asta chiar m-a făcut să mă simt mai bine, deşi nu voiam s-o recunosc.

— Deci chestia aceea era un fel de armură? El se afla *în interiorul* ei?

— Exact. Se numeşte „equus”.

— Iar în valea voastră, am răspuns eu repede, în vale este tot timpul vară pentru că voi schimbaţi vremea cu ajutorul thelemitaţiei?

Întrebarea asta mi-a fost răsplătită cu un alt surâs larg. Devenisem un elev eminent.

— De obicei, forţa aceasta nu are influenţă şi în atmosferă, la mare înălţime, ca să poată afecta condiţiile meteo, aşa că nu putem împiedica ploaia să cadă, de exemplu, dar măcar putem păstra aerul la o temperatură plăcută.

— Sună a magie.

— Da, sună.

— Şi nu funcţionează decât aici, în vale?

— De obicei, da. Avem un oarecare control asupra direcţiei în care acţionează thelemitaţia, însă, de obicei, o păstrăm aici. Am construit zidul muntos pentru a-i împiedica pe străini să dea peste noi în mod accidental.

— De ce? Cine s-ar apropia ar putea fi zdrobit sau aruncat în aer.

Nu ştiam cât de furioasă eram până ce nu mi-au ieşit vorbele pe gură, mârâite şi pline de răutate. Vinneas părea stupefiat, iar asta mă bucura.

— Sigur, cu asta ar fi trebuit să încep, a spus el, ca şi cum ar fi făcut o greşeală stupidă, dar scuzabilă. Nu cu mult după ce-ai pătruns în vale, probabil că ai simţit un miros ciudat, de ozon sau de fosfor ori ceva asemănător, alături de o senzaţie de nelinişte şi de bună dispoziţie, poate ambele în acelaşi timp.

— Şi, o clipă mai târziu, m-am trezit în regatul magic, am terminat eu în locul lui, şi mai furioasă.

— Exact. Asta li se întâmplă tuturor revennilor când au

de-a face pentru prima dată cu thelemitaţia. Ştii cum funcţionează electricitatea?

Felul în care a pus întrebarea m-a făcut să mă gândesc cât de sălbatică o fi crezut că sunt.

— Oarecum.

— Imaginează-ţi că ai fi o lampă electrică. Înainte să vii aici, tu nu fuseseşi niciodată băgată în priză. Dar acum ai fost conectată brusc la o sursă puternică de curent şi ai suferit un scurtcircuit. Un şoc electric. Aşa că, de fapt, nu noi te-am făcut să explodezi. Ci tu însăţi. N-ai fost nicio clipă în pericol, deşi probabil că ţi-a distrus hainele. Şi nu se întâmplă decât o singură dată.

Am rămas tăcută câteva secunde, asimilând cele aflate.

— Iar acum voi putea folosi acea forţă ori de câte ori am chef?

— Atâta timp cât ai acces la thelemitaţie, vei fi capabilă să faci tot soiul de chestii ieşite din comun, numai să nu interfereze ceva cu abilitatea ta. De exemplu, dacă n-ai purta acel guler, ai putea foarte bine să scapi din celulă şi să mă ucizi.

— Să scap şi să te ucid? am întrebat cu prefăcută inocenţă. N-aş face aşa ceva.

— Sper că nu. Deja mi-am completat raportul despre tine pentru superiori şi am scris mai bine de trei paragrafe descriind că nu reprezinţi nicio ameninţare la adresa oraşului nostru. Asta face parte din recomandarea mea să fii eliberată.

— Şi crezi că mă vor lăsa să ies?

— Da, a spus el surâzând. Se întâmplă să fiu o persoană foarte influentă.

În momentul când a plecat, mă gândeam sincer dacă merită mulţumiri sau o palmă zdravănă. Nu mă tratase ca pe o criminală, aşa cum o făcuse bărbatul în negru, dar nici nu avea de gând să-şi ceară scuze pentru că eram închisă aici. M-am bucurat totuşi când a venit din nou, a doua zi, dacă era să mă iau după mese şi somn.

A dizolvat al patrulea perete printr-o atingere, aşa cum spargi un balon de săpun.

— Hai să mergem afară! mi-a zis.

Am ajuns într-un alt castron din piatră, unul mult mai mare decât celula mea, din care puteam zări cele mai înalte clădiri pe care le întâlnisem vreodată, fuse subţiri din piatră asemănătoare cu stâlpii, ce sprijineau un cer pe care nu-l mai văzusem de nu mai ştiu când.

— Cam de cinci zile, mi-a explicat Vinneas în timp ce-mi desprindea inelul de la gât. Va trebui să-mi promiţi că nu vei face ceva pripit, cum ar fi, spre exemplu, să-mi smulgi capul de pe umeri.

— Sigur. Sunt convinsă că mă poţi ucide când ai chef.

— Nicidecum, mi-a răspuns el şi a trântit inelul pe jos cu un zdrăngănit. Am acelaşi control asupra thelemitaţiei pe cât am asupra gravitaţiei.

— Chiar aşa? Nu poţi face nimic?

— Sunt destul de bun la rebusuri, mi-a zis el, dar nu şi cu thelemitaţia. Şi, înainte să mă întrebi, cuvântul potrivit ar fi „pacifex”. Acesta-i modul politicos de-a te referi la oameni fără puteri speciale, aşa, ca mine.

Inelul de la gât îmi dispăruse deja de ceva timp înainte de-a spune că mă simt diferit, ceva mai uşoară, de parcă o parte a corpului meu se pierduse în aer. Îmi aducea aminte de modul în care ţi se ridică aburul de pe piele într-o zi răcoroasă după ce ai făcut o baie, doar că acest nor părea că se tot împrăştie, în toate direcţiile, şi am descoperit că, dacă încercam, puteam controla curenţii acestuia. Am răsucit un fuior, apoi încă unul şi, spre uimirea mea, dâre mici de foc albicios au început să se urmărească una pe alta paralel cu solul.

— Interesant, nu? a comentat Vinneas.

Surâdea, deşi am observat că se îndepărtase precaut de flăcările acelea micuţe.

— Mi s-a spus că ai senzaţia că ai căpătat o mie de perechi de mânuţe în plus.

Presupun că avea dreptate, deşi o mână este totuşi ceva solid, ceva învelit în piele, iar aici aveam mai degrabă de-a face cu ceva din fum. Un nou apendice, complet diferit de orice am simţit vreodată, ceva ca aripile, de exemplu – şi

totuşi începea să mi se pară că reprezintă o parte naturală a mea, la fel ca orice alt membru pe care l-am avut în ultimii nouăsprezece ani.

Vinneas aşezase ceva în mijlocul micii noastre încăperi: castronul cu mâncare din celula mea.

— În mod normal, începem prin a-i pune pe oameni să ridice mici greutăţi sau să împăturească petice de hârtie, a rostit el. Dar hai să vedem cum te descurci cu ăsta. Haide – încearcă să-l mişti!

Am aruncat un ochi spre castron, cântărindu-l din priviri. Încă nu-mi dădeam seama cum aveam să mă comport, dacă-mi va fi uşor sau greu, şi nu voiam să mă rănesc sau să mă forţez prea tare, căci simţeam că ar fi posibil dacă nu mă controlam cum trebuie.

— Nu-ţi face griji că ai să-l spargi, a zis Vinneas, referindu-se la castron. E făcut să reziste la greu. Dă ce ai mai bun.

Mi-a întrerupt concentrarea, aşa că i-am aruncat o privire aspră, care l-a încurajat să se dea câţiva paşi în spate. Mi-am concentrat din nou atenţia spre castron, mi-am adunat forţa nou-dobândită în jurul lui şi, când am considerat că intensitatea acesteia este suficient de puternică pentru greutatea castronului, am strâns-o ca pe-un pumn în jurul lui.

Aerul ce înconjura castronul a erupt într-o jerbă de foc care l-a izbit cu forţă, trimiţându-l cu viteza unui glonţ în peretele opus. Ştiam că trebuie să mă arăt jenată din cauză că-mi apreciasem greşit puterea, dar eram prea ocupată să râd de bucurie, de bucurie că reuşisem. Senzaţia cea mai apropiată era cea pe care o aveam când reuşeam să dobor un şir întreg de sticle cu puşca.

Vinneas se ghemuise pentru a se feri de primul ricoşeu al castronului, însă acum se ridicase din nou în picioare şi-şi aranja uniforma boţită.

— Ei, s-ar părea că n-o să ai nicio problemă în a controla artificiile termice de bază.

S-a dus şi a recuperat castronul, care încă se rotea aproape de peretele pe care îl lovise.

— Hai să mai încercăm o dată, vrei?

Pentru o persoană atât de lipsită de orice talent, Vinneas s-a dovedit a fi un îndrumător excelent. La sfârşitul primei lecţii de control al thelemitaţiei, puteam ridica şi aşeza la loc vechiul meu castron cu terci când voiam, puteam isca o pală de vânt din senin, puteam lumina spaţiul din jurul nostru cu o pereche de focuri ale Sfântului Elmo şi mai puteam aprinde mici focuri cu o fluturare a mâinii. Vinneas m-a numit un talent înnăscut.

— Sigur, ai putea învăţa mult mai multe de la cineva care are deja experienţă cu toate astea, mi-a explicat el în timp ce incineram cu mare plăcere câteva bucăţi de lemn pe care le adusese special pentru asta. Avem aici o şcoală pentru aşa ceva. Academia. Sunt sigur că s-ar bucura să te primească.

Incinerarea lucrurilor şi-a pierdut farmecul când l-am auzit. Câteva clipe, în timp ce priveam cum lumea mi se supunea şi scânteia sub propria-mi voinţă, am ajuns să uit cu totul de familie şi de prieteni, de toţi cei pe care-i iubeam, de cei care se pierduseră în sălbăticie. Îmi venea să-i mărturisesc toate acestea lui Vinneas dintr-o suflare, dar m-am stăpânit la timp.

— Nu pot rămâne, am rostit.

— Mă temeam că ai să spui asta, dar trebuia să întreb, a zis Vinneas. Superiorii mei sunt mulţumiţi că toţi cei care au fost luaţi în custodie de Imway şi escadrila sa nu mai reprezintă o ameninţare. Vor fi eliberaţi înapoi de unde au fost luaţi, dar fără amintirea văii sau a ceea ce s-a întâmplat aici.

— Nu! am strigat eu incapabilă să-mi înfrânez panica.

Puteam supravieţui, îmi imaginam eu, dacă mi-ar fi dat drumul chiar acum. Puteam învinge iarna şi triburile rătăcitoare, ca să-mi găsească tribul oriunde s-ar fi aflat acum. Dar, dacă mi-ar fi şters memoria, nici măcar n-aş mai fi ştiut de unde să încep.

— Trebuie să-mi amintesc cum am ajuns aici.

— Mă tem că asta nu ţine de mine, a spus Vinneas şi mi s-a părut că regretă într-adevăr, nu că asta m-ar fi ajutat în

vreun fel. Nu putem risca să afle cineva din afară despre ce se întâmplă aici, în special despre thelemitaţie.

— Atunci, voi rămâne.

A făcut un pas în spate, de parcă trebuia să se asigure de sinceritatea mea.

— Aşa, pur şi simplu?

— Da, pur şi simplu.

Planul care mi se contura în minte era să iau parte la cursurile acestei şcoli numai până când aş fi găsit o cale de evadare.

— Excelent! s-a bucurat el, deşi încă părea suspicios în privinţa intenţiilor mele. Administratorii Academiei vor dori să stea de vorbă cu tine pentru a-mi verifica raportul. Am să le spun să mă contacteze dacă au întrebări în plus.

— Tu nu vei fi aici?

— Nu.

A făcut un gest spre gulerul pe care purta un simbol argintiu de forma literei „C”. Mi-am adus aminte că mai văzusem altele asemănătoare, cum ar fi unul care semăna cu litera „A”.

— Am fost promovat.

— Felicitări!

— Practic, nu e chiar o promovare, a mormăit el, înseamnă mai degrabă că am să fiu plecat o vreme. Speram ca superiorii mei să nu se comporte în felul ăsta, dar, din păcate, s-au comportat. Când voi reveni aici, tu vei fi deja la Academie.

Admiterea s-a dovedit a fi ceva mai strictă decât procesul simplu pe care mi-l descrisese Vinneas. Reprezentanţii Academiei erau aroganţi şi scorţoşi şi păreau absolut convinşi că sunt o sălbatică periculoasă. Au refuzat să discute cu mine înainte de a mi se pune iar un inel în jurul gâtului şi de a fi încuiată la loc în celulă şi s-au folosit de fiecare dată de acea voce hârâită, inumană – despre care am aflat că e un soi de translator – chiar şi atunci când le-am arătat că pot vorbi pe limba lor aproape la fel de bine ca şi ei. Când s-a întors Vinneas din călătorie, eu fusesem deja mutată într-o altă aripă a aceleiaşi

închisori.

Era una din zilele în care mă bucuram că sunt închisă, căci eram într-o dispoziţie neagră când a venit în celula mea, iar rânjetul pe care-l afişa era atât de infatuat, încât l-aş fi considerat o ţintă excelentă pentru pumnul meu. Însă n-a durat decât până în clipa în care a vorbit. Ceea ce a spus mi-a întors lumea cu susul în jos mai mult decât orice altceva de când fusesem adusă în acest loc bizar.

— De ce nu mi-ai zis că ai o soră?

22
JAX

Îmi place să trag cu arma. Fireşte, ştiu că nu trebuie s-o consider o activitate amuzantă. Acesta e primul lucru care ţi se spune atunci când începi antrenamentele cu arme. Ţi se arată un lazel şi ţi se spune: *Acesta nu este o jucărie.* Stă scris în Manualul Academiei: „O armă este un echipament pentru distrugere, nu pentru amuzament.” înţeleg. Sincer. Dar trasul cu arma este oarecum amuzant. Şi, dacă stai să te gândeşti mai bine, majoritatea lucrurilor cu adevărat amuzante *nu sunt jucării.*

Chestia e, mă gândesc eu, că nu trebuie să uiţi nicio clipă pentru ce sunt făcute armele, adică pentru ucis. Şi când tragi doar spre o ţintă, e uşor să uiţi. Singurul lucru pe care nu trebuie să-l faci nici în ruptul capului totuşi este să *pară* că te distrezi. Retorul Croupo, instructorul de arme, este cel mai bun trăgător pe care l-am văzut vreodată, deşi când ne arată cum funcţionează lazelul parcă adoarme, ca şi cum cineva i-ar fi spus să privească ţinta, dar că să nu tragă niciodată în ea. Însă tot a tras de zece ori la rând exact în centrul acesteia. Scor perfect. De atunci, toată lumea se străduieşte să pară cât mai plictisită.

Astăzi este prima zi în poligonul de tragere pentru Secţia E. Am început antrenamentele cu armele în acelaşi timp cu celelalte cursuri ale Şcolii de Retorică, dar, timp de câteva luni, tot ce-am făcut a fost să învăţăm despre cum funcţionează armele, cum să le asamblăm şi să le dezasamblăm, cum să le mânuim, însă n-am ajuns niciodată să le şi *folosim.* Aşa că toată lumea era destul de nerăbdătoare când am aflat că vom începe să şi tragem în ceva. Nici măcar nu ne pasă că lazelele sunt setate pe nivelul cel mai de jos de intensitate.

LL-40, cunoscută şi cu numele de „lazel”, este arma standard a Legiunii. „Cel mai bun prieten al legionarului”, aşa îl numeşte Croupo. Lazelele sunt destinate tuturor

celor din Legiune, deşi numai milites, infanteriştii Legiunii, le folosesc cu adevărat în luptă. În principiu, un lazel este o unealtă cu ajutorul cărei poţi concentra şi direcţiona thelemitaţia, astfel încât să o poată folosi toată lumea, chiar dacă nu eşti fontanus sau revenni. O poţi dota cu tot soiul de cleme, cătări sau accesorii, însă, în principiu, este doar un cilindru cenuşiu banal de vreo patruzeci de centimetri lungime, modelat în forma unui „L” oarecum înclinat. Înăuntrul acestuia se află o chestie numită „valcov, care concentrează thelemitaţia şi o transformă într-un artificiu. În ce fel de artificiu, asta depinde de tipul de valcov, însă, de obicei, este unul distructiv, evident.

Valcovul pe care-l folosim pentru antrenament astăzi creează un artificiu care se numeşte „nul”. Adică face lucrurile să nu mai existe. „Anulează existenţa materiei obişnuite”, cum s-a exprimat Croupo. Nulul nu este o chestie extraordinară – orice ai lovi, se transformă în ceva alb-albastru şi dispare. Mai există un dispozitiv special care se numeşte „explozie, ce creează detunături formidabile, înfricoşătoare, iar acesta este mult mai interesant, dar marea problemă a exploziilor este că irosesc o groază de energie pe încălzire, lumină şi zgomot. Cu ajutorul nulului, toată această energie se transformă în distrugere pură. De aceea folosim de cele mai multe ori nulul în lupte. Dacă tragi în ceva cu explozia, ai putea smulge o bucată sau chiar l-ai putea arunca în slăvi, dar după aceea ar rămâne mult mai multe resturi decât dacă l-ai lovi pur şi simplu cu nulul.

Pentru antrenamentul de astăzi tragem în nişte sfere metalice mari ce plutesc jos, deasupra pământului, la o distanţă de vreo cincizeci de metri de noi. Toţi cei din Clasa a Şasea Secţia E stau aliniaţi de-a lungul unei linii de ochire şi trag în sfere. Lazelele ne-au fost presetate, adică retorul Croupo le poate controla nivelul intensităţii energiei, iar forţa acestora a fost cu mult redusă – altfel chiar şi o lovitură piezişă ar putea distruge complet ţinta. Aşa cum sunt setate acum, fiecare lovitură zboară o bucată de mărimea unui bob de mazăre. Fiecare avem la

dispoziţie câte o sută de lovituri, pe care le putem înfige cât mai aproape de centrul sferei. Nulul scoate un zgomot de pârâitură, de parcă s-ar sparge ceva din gheaţă sau din sticlă, iar distanţa până la ţinte face ca sunetul să semene cu căderea unor ţurţuri din cer.

Lazelele sunt destul de păcătoase pentru începători, căci singurul mod de-a le face să tragă este să *vrei* ca ele să tragă. Nu funcţionează dacă doar gândeşti *trage!* sau *foc!* ori altceva de genul ăsta – seamănă mai degrabă cu strânsul unui pumn, cu clipitul sau vorbitul. Nu te gândeşti la ele; doar o *faci.* Dacă n-ai mai folosit niciodată un lazel, poate fi destul de greu. Îmi dau seama că o mulţime de Cadeţi au probleme, căci împuşcăturile lor zboară la întâmplare, iar unii copii înjură în barbă neputincioşi. Dar eu continui să mă concentrez asupra ţintei, trimiţând foc după foc.

Retorul Croupo strigă „Timpul a expirat!" imediat ce-am tras focul cu numărul o sută. Presetarea ne închide complet armele, aşa că ne ridicăm cu toţii din poziţiile noastre de tragere, în timp ce Croupo aduce ţintele aproape. Când o văd pe-a mea, aproape că-mi vine să râd de bucurie: mijlocul îi este plin de cratere de dimensiunea unui bob de mazăre. Reiese că doar şapte Cadeţi au tras toate cele o sută de focuri, iar eu am înregistrat cele mai multe puncte. Croupo o lasă pe Elessa la conducere cât se duce el să reaşeze alte ţinte. Majoritatea celor din secţie vor repeta exerciţiul, însă primii cinci Cadeţi vor avea de-a face cu ţinte în mişcare de această dată.

— A fost super, Jax! rosteşte Elessa privindu-mi ţinta.

Ea ar fi înregistrat cel mai mare scor dacă n-aş fi fost eu, însă chiar pare că se bucură pentru mine. Mă felicită şi o bună parte din ceilalţi Cadeţi. De obicei nu mă descurc prea bine la astfel de exerciţii, aşa că ştiu cu toţii cât înseamnă pentru mine.

— Asta s-a întâmplat pentru că se antrenează tot timpul, spune Bomar cu acreală. De asta şi e Jax atât de bun. Dacă aş avea propriul meu lazel, aş fi mai bun şi decât Croupo. Aş fi săpat o gaură prin toată sfera aia.

Ţinta lui Bomar arată ca un măr muşcat de câteva ori de un vierme, şi nici măcar de un vierme foarte înfometat. Se situează printre ultimii cinci Cadeţi.

Bomar nu minte când spune că mă antrenez. Oficial, fac parte din Legiune, aşa că primesc un lazel, ca toţi ceilalţi. Al meu are o mulţime de adaosuri cu rol decorativ, dar funcţionează, aşa că am ocazia să trag la ţintă destul de des. La început n-am fost chiar atât de bun, dar s-a întâmplat ca unii dintre legionari să mă ajute. Eu n-aş fi spus nimic ca să mă laud, dar acum cred că n-ar fi trebuit să mă arăt atât de mândru că am înregistrat un scor mai mare decât copiii care n-au apucat niciodată să tragă cu lazelul – deşi pariez că unii au mai tras şi înainte. Toată lumea ştie că unii Cadeţi găsesc un mijloc de-a se antrena cu lazelele înainte de-a fi lăsaţi să le folosim la cursuri.

— Dacă Jax are la dispoziţie un lazel cu care să se antreneze, de ce n-ar face-o? întreabă Elessa. Antrenamentul este singurul mod de-a deveni mai bun, iar aici nu este vreo competiţie. Suntem aici ca să învăţăm. Doar n-o trebui să se prefacă la fel de nepriceput ca tine ca să te simţi tu mai bine!

— N-ar trebui să se antreneze deloc! ţipă Bomar.

Are faţa încordată şi roşie de furie. Se vede clar că e foarte mânios din cauza scorului foarte scăzut, însă preferă să ţipe la mine, în loc s-o recunoască.

— Nu că va apuca să tragă cu lazelul de-adevăratelea! El doar o să rămână ascuns pe undeva, în timp ce noi vom lupta şi pentru el!

Cam are dreptate în privinţa asta. Dacă voi lua cu adevărat parte la o bătălie, eu sigur n-am să trag cu lazelul. Eu n-ar trebui să trag nici măcar un foc dacă bătălia îşi va urma cursul aşa cum ar trebui. Ştiu că are dreptate, şi acelaşi lucru îl ştiu şi ceilalţi Cadeţi. Ba chiar şi Elessa este de acord cu el, îmi dau seama. Se uită la mine, cu gura deschisă pe jumătate, de parcă ar vrea să i-o întoarcă lui Bomar, însă nu ştie cum.

— Luptăm cu toţii de aceeaşi parte, Bomar, îi spun eu.

E ceva ce Vinneas m-a sfătuit să-mi amintesc atunci

când sunt supărat pe ceilalţi Cadeţi. El spune că, atunci când faci parte din Academie şi toţi sunt ierarhizaţi şi evaluaţi şi încearcă să-i întreacă pe ceilalţi pentru a căpăta cele mai bune posturi, îţi e uşor, din capul locului, să uiţi motivul pentru care înveţi, te antrenezi şi dai toate acele teste, adică faptul că avem de purtat un război pe care trebuie să-l câştigăm. Dar pun rămăşag că nimeni nu s-a înfuriat pe Vinneas pentru că el a câştigat ceva. Este unul dintre acei oameni cu atitudine. Şi pun pariu că el n-a avut niciodată de-a face cu cineva ca Bomar. Sau, dacă a avut, a ştiut de la început ce are de făcut.

— Eu nu te vreau de partea mea, a zis Bomar. Dacă va trebui să lupt, nu vreau să te ştiu aproape de mine. Ştii de ce? Pentru că ţi-e *frică.* Dacă situaţia se înrăutăţeşte, ai să fugi şi-ai să ne laşi pe toţi în întuneric.

Să laşi pe cineva în întuneric este expresia pe care-o folosesc legionarii atunci când se întrerupe thelemitaţia, şi tot ce alimentează ea – armele, armura, vehiculele, totul – încetează să mai funcţioneze. Există două posibilităţi să se întâmple acest lucru: ori sursa care produce thelemitaţia este ucisă, ori se află prea departe pentru ca thelemitaţia să mai aibă efect. Primul lucru pe care trebuie să-l înveţe orice legionar este să-şi protejeze sursa, fontanii, indiferent de preţ, pentru că fără fontani nu poţi lupta. Dar nu poţi face nimic dacă sursa ta se sperie şi o ia la fugă. Şi dacă tu însuţi *eşti* sursa, trebuie să rămâi foarte aproape de luptă, căci, dacă n-o faci, toţi care depind de tine vor muri.

— N-aş fugi, îi spun lui Bomar. În timpul ultimului atac am rămas, nu?

Nu sunt chiar sincer. N-aş recunoaşte-o nici în ruptul capului, dar, în timp ce mă aflam în For, chiar am simţit imboldul să fug. E-adevărat, doar o secundă, dar tot mi-a trecut prin cap. Încerc să par încrezător, ca şi cum ar fi de la sine înţeles că aş rămâne şi aş lupta, dar chestia e că nu sunt sută la sută convins de asta.

Şi se vede că nici Bomar nu mă crede.

— Ai fugi, spune el afişând un surâs extrem de răutăcios.

Şi ştii de unde ştiu? Pentru că eşti un laş. Şi am s-o dovedesc.

Încă rânjind, o ia la fugă şi îşi înşfacă lazeul din rastel, apoi se întoarce şi-l aţinteşte drept spre mine.

— Bomar! ţipă Elessa, folosindu-şi glasul de adjutant. Lasă imediat arma jos!

Bomar n-o ascultă.

— Uitaţi-vă la el! zice el râzând. Nici măcar nu *funcţionează,* şi lui tot i-e frică!

Când a aţintit lazelul spre mine, am tresărit şi am ridicat braţul pentru a-mi feri faţa. Ştiu că lazelul nu trage dacă are presetarea activată şi, chiar dacă ar trage, nu m-ar putea răni aşa cum ar putea s-o facă în cazul celorlalţi Cadeţi. Dar, chiar dacă sunt sută la sută în siguranţă, tot nu-mi place să mi se înfigă aşa o armă în faţă.

Lazelul lui Bomar are ataşat un trăgaci, unul fals, care are scopul de-a te ajuta să simţi ca şi cum ai trage de-adevăratelea cu o armă. Mai târziu, ajungi să-l îndepărtezi odată ce nu mai ai nevoie de el. Acum Bomar apasă pe trăgaci din nou şi din nou, cu foc automat, şi râde, spunând:

— Uitaţi-vă la el! Uitaţi-vă la el!

— Cadet Bomar! răcneşte din nou Elessa. Lasă arma jos *imediat!* E un ordin!

Însă Bomar nu se opreşte, ci rânjeşte în continuare, de parcă nici n-ar auzi-o pe Elessa.

— Să ştii, Jax, că am ajuns să-ţi dau dreptate, spune el coborând lazelul. Suntem de aceeaşi parte şi nu pot face nimic în privinţa asta. Aşa că am să te ajut să treci peste teama asta a ta.

Scoate din buzunar un disc argintiu şi-l trece rapid prin faţa lazelului. Urmează un sunet ca o pârâitură, apoi piedica presetării se sparge în bucăţi.

Şi atunci începe toată lumea să ţipe. Majoritatea Cadeţilor o iau la fugă. Chiar şi Elessa se dă înapoi. Fără piedică, Bomar poate trage cu lazelul la intensitate maximă.

Eu sunt singurul care nu s-a mişcat, în mare măsură din

cauza surprizei.

— Cum ai reuşit? îl întreb.

— Orice tâmpit ştie cum să dezactiveze chestiile astea, mă zeflemiseşte Bomar. Şi, tot aşa, orice tâmpit ştie că lazelele nu pot răni un fontanus, adaugă el aţintind din nou arma spre mine. Asta-i şansa ta, Jax. Voi trage la trei. Să vedem dacă poţi rezista.

— Bomar, îi spun, nu fi prost. Ai să ne bagi pe amândoi în belea.

— Unu! ţipă Bomar şi începe iar să râdă. Doi!

Apasă pe trăgaci la doi. Nu se întâmplă nimic, însă Bomar continuă să apese până se aude un pârâit de gheaţă care se rupe, iar lazelul se închide. Explozia nulului şuieră cam la un metru de mine înainte ca măcar să am timp să mă feresc. Bomar de-abia bagă de seamă – încearcă în continuare să mă împuşte, răcnind de parcă ar fi cel mai haios lucru din lume.

Apoi, brusc, Bomar dispare – dispare pur şi simplu, de parcă n-ar fi stat niciodată în faţa mea. Mult dincolo de rastel, îl văd pe retorul Croupo ghemuit la pământ, cu lazelul pregătit de tragere. Mă întreb dacă el este cel care-a *tras,* dacă a văzut ce are Bomar de gând să facă, aşa că l-a anihilat pe loc, iar acum mă gândesc doar la faptul că *tocmai l-a ucis* pe Bomar! Dar în cazul ăsta ar fi trebuit să rămână o urmă negricioasă şi bucata de sol pe care stătea Bomar ar fi trebuit să dispară, or nu asta s-a întâmplat.

Apoi îl văd pe Bomar. E la pământ, la vreo cinci metri de mine, şi pare foarte nedumerit – apoi îl vede pe fontanus Charles deasupra. Abia atunci arată înspăimântat.

23
JAX

Charles este un alt fontanus al oraşului nostru, unul dintre cei mai bătrâni de pretutindeni. Arată de vreo patruzeci de ani, dar a început să lupte încă de la începutul războiului, cu mai bine de cinci sute de ani în urmă. Este unul dintre cei mai buni din Legiune, chiar dacă nu pare un tip foarte dur. Este scund, palid şi cam molatic şi are o bărbie rotundă, care-i face capul să semene cu o vânătă, mai ales că fruntea îi înaintează mult spre creştet, în jurul căruia şi pe părţi mai are doar nişte şuviţe ondulate. Când l-am întâlnit prima dată, exact la asta m-am gândit, iar el probabil că a intuit ce-i în mintea mea:

— Aha, te iei după dimensiuni, nu?

Avea un glas ce-mi amintea de-o broască, dar surâdea ca şi cum ar fi spus o poantă.

— Când la cinci sute de ani ajungi, să arăţi bine nu vei mai reuşi, a spus el cu aceeaşi voce de broască.

Începeam să-l consider nebun de legat. Cuvintele aveau sens, doar că erau aşezate într-o ordine diferită de cea pe care o folosesc oamenii în mod obişnuit. Însă apoi a rostit ceva cu o voce absolut normală:

— Glumesc doar. Probabil că tu vei arăta mult mai bine.

De atunci am aflat că Fontanus Charles poate fi de mare ajutor; trebuie doar să-l ignori când face ceva ieşit din comun, ceea ce se întâmplă mai tot timpul.

Retorul Croupo a venit în fugă la rastel, cu chipul încordat şi plin de furie. Se opreşte în faţa lui Charles.

— Fontanus Charles! spune el, salutând. Vă sunt recunoscător pentru ajutor, domnule!

Charles îi răspunde la salut.

— M-am gândit c-ar fi mare păcat să-ţi fie anihilat unul dintre Cadeţi, spune el. Legiunea are nevoie de cât mai mulţi, chiar şi de cei uluitor de cretini, continuă Charles întorcându-se spre Bomar. Ţi-ar plăcea să fii subiect de testare pentru noile noastre artificii, Cadet?

— Orice ar fi, e mai mult decât merită, domnule, spune Croupo, apoi îşi întoarce privirea spre Bomar, care stă în continuare întins pe jos. Cadet Bomar! Trebuie să înţelegi că oricare dintre noi trei, cei care ne aflăm în faţa ta acum – Fontanus Charles, Fontanus Jaxten şi eu –, am fi avut toate motivele să-ţi curmăm viaţa înainte de-a le periclita tu pe-ale celorlalţi colegi Cadeţi. Te vei ridica în picioare şi-i vei mulţumi lui Fontanus Charles pentru că ţi-a salvat curul. Apoi îi vei da raportul adjutantului secţiei tale şi vei aştepta până ce voi deveni disponibil să te conduc în biroul Curatorului.

Bomar începuse să plângă, dar face cum îi spune retorul Croupo. Când merge unde-l aşteaptă Elessa şi ceilalţi Cadeţi, toţi fac câţiva paşi în spate, de parcă s-ar teme că apropierea de el le-ar putea cauza şi lor probleme. Chiar îmi pare un pic rău pentru el.

— Mai pot face şi altceva pentru dumneavoastră, domnule? îl întreabă Croupo pe Charles.

— Nu, mulţumesc! îi răspunde Charles. Am venit doar să întreb dacă mi-l puteţi împrumuta pe unul dintre Cadeţi, continuă el, apoi se întoarce spre mine: Ce zici, Jax? Ţi-ar plăcea o plimbare pe teren?

„Pe teren” este o altă expresie ciudată de-a lui Charles. Se referă la plimbările pe care le efectuăm în afara Oraşului Nouă „în scop educaţional”, cum se exprimă el.

— Unde mergem? întreb eu.

Ieşirile pe teren sunt de obicei distractive şi întotdeauna interesante. Uneori repetăm anumite tehnici pe care fontani le folosesc în luptă. Motivul pentru care trebuie să părăsim oraşul ca să ne antrenăm este că, atunci când ne duelăm, se impune să fim departe de orice am putea distruge în mod accidental. În alte ocazii, Charles mă ia pur şi simplu cu el să văd anumite locuri. Odată am călătorit foarte departe, în Sud, ca să privim gheţarii, care sunt stânci imense din gheaţă ce se prăbuşesc în ocean. Se auzea un zgomot ca de tunet, şi un strat întreg de gheaţă se scufunda în apă. A fost extraordinar. Nici nu ţi-ar veni să crezi cât de diferite sunt alte părţi ale lumii.

Din când în când mergem să vizităm şi alte oraşe, cele care dăinuiesc dinainte de război. De cele mai multe ori nu este chiar atât de distractiv. Odată am fost la Tokyo, despre care Charles mi-a spus că era unul dintre cele mai mari oraşe ale lumii. Milioane peste milioane de oameni trăiau acolo şi toţi au murit în ziua când au venit Valentinii – toţi, mai puţin trei, care s-au dovedit a fi fontani, la fel ca mine sau Charles. Doi dintre acei fontani au fost ucişi în război, m-a lămurit Charles, însă unul încă mai luptă pe Front. Acum Tokyo este doar o adunătură de turnuri vechi şi prăbuşite. Înainte, Charles trăia într-un oraş care se numea Vancouver, iar acolo au rămas încă şi mai puţine. El este singurul supravieţuitor. Deci, da, excursiile prin oraşe nu sunt chiar atât de distractive. Simt o oarecare nelinişte când mă gândesc la această călătorie, deşi abia o aştept.

— Ai câştigat o excursie absolut gratuită în însoritaaaa Bermuda! rosteşte Charles cu aceeaşi voce bizară, ca şi cum ar cânta.

Din câte-mi dau seama, „absolut gratuită” nu înseamnă absolut nimic.

Bermuda reprezintă numele dat de Charles Zonei 22-53, o insulă aflată tocmai în mijlocul oceanului. Tehnic, face parte din Principatul Nouă, însă, de fapt, nimeni nu locuieşte acolo.

— De ce? întreb eu.

— Tu de ce crezi? răspunde Charles ridicând din sprâncene.

— S-a mai găsit un fontanus, rostesc eu automat.

— Fontana, de fapt, precizează Charles zâmbind. O fată, cam de vârsta ta. Cenzorii mi-au cerut să o pun repede la curent cu istoria Războiului cu Valentinii.

— Deci e din colonii?

Mereu am fost surprins de cât de puţine cunosc oamenii din colonii despre războiul nostru cu Valentinii, adică mai nimic. Bănuiesc că avem şi motive pentru a-i „ţine în întuneric”, după cum se exprimă Charles. În primul rând, nu le putem oferi explicaţii despre război fără a le povesti despre thelemitaţie, şi toată lumea pare a crede că în cazul

în care coloniştii află despre thelemitaţie, vor vrea şi ei s-o folosească, dar problema este că de-abia avem suficienţi fontani pentru a alimenta oraşele, aşa că nici nu poate fi vorba despre alte sute de colonii. Bine, poate că nu *toată lumea* are aceeaşi părere. Există unii oameni, în special în cadrul Academiei, care consideră că ar trebui să le spunem totul coloniştilor, aşa cum are Charles de gând să procedeze cu această fată.

— De fapt, nu, spune Charles. Într-adevăr, cenzorii au găsit-o într-una dintre colonii, dar ea provine din rândul cetăţenilor neîncorporaţi.

Ei, *asta* da surpriză. Înainte de război, lumea era împărţită în mai multe teritorii, denumite „ţări”, despre care Charles spune că semănau cu Principatul nostru, numai că de obicei aveau mai mult de un oraş mare, iar oamenii se putea răspândi peste tot, în loc să se strângă cu toţii într-un singur oraş sau într-o colonie. Ţările se tot ciondăneau pe diverse chestii, şi uneori chiar se luptau *între* ele, însă, după ce Romeo ne-a distrus aproape de tot lumea, cei rămaşi s-au aliat pentru a opune rezistenţă. În cele din urmă, au fost fondate Principatele, căpătând fiecare o bucată de planetă pe care s-o apere, având în centru un mare oraş care să ducă greul şi o mulţime de colonii în jur care să-l sprijine. Dar au mai rămas şi oameni pe afară, cei care s-au ascuns când a început războiul sau erau atât de izolaţi, încât nici n-au ştiut ce s-a întâmplat şi n-au ajuns niciodată în vreun oraş sau în vreo colonie. Oamenii aceştia sunt numiţi „oameni neîncorporaţi”. Există tot felul de grupuri pe tot întinsul globului şi majoritatea trăiesc ca acum mii de ani. Copiii de la Academie spun că nocoşii trăiesc în peşteri sau în colibe din pământ sau buruieni, că se îmbracă cu piei de animale şi că se luptă cu suliţe şi săgeţi – nu că vreunii dintre noi ar fi *întâlnit* vreodată unul.

— Chiar aşa? îl întreb pe Charles.

— Chiar aşa, răspunde el. Să afle că este o fontana a reprezentat un oarecare şoc pentru ea, sunt sigur că înţelegi. Cred că vei fi în stare să o ajuţi să se acomodeze.

Se opreşte, aşa cum procedează de fiecare dată când se pregăteşte să spună ceva despre care ştie că nu-mi va face plăcere.

— Şi aş vrea să ne ajuţi să o putem controla după ce va deveni activă.

Ne îndepărtasem deja binişor de poligonul de tragere, dar acum m-am oprit pe loc. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce are de gând Charles, dar nici măcar nu mi-am imaginat aşa ceva, probabil pentru că nici n-am vrut. Când fontanii capătă pentru prima dată putere, de obicei îşi cam pierd simţul de orientare, nemaiştiind unde se află sau ce se întâmplă cu ei. E ca şi cum ar trăi într-un vis. Problema e că, în acelaşi timp, pot îndeplini nişte lucruri extraordinare. Imaginaţi-vă un dinozaur somnambul, şi-atunci o să vă faceţi o idee. „Ca un elefant în magazinul cu porţelanuri", aşa cum îi place lui Charles să zică. Înseamnă acelaşi lucru, că noii fontani sunt *cu adevărat* periculoşi. De aceea trebuie duşi mai întâi în Bermude înainte de-a deveni activi: pentru că acolo sunt înconjuraţi din toate părţile de o mie de kilometri de ocean, deci e mai puţin probabil să distrugă ceva important. De asemenea, ne asigurăm că mai avem şi alţi fontani prin preajmă, luptători cu experienţă care să-i poată împiedica pe cei noi să cauzeze distrugeri prea mari. Bermuda e un adevărat dezastru, apropo.

Lui Charles nu-i este prea dificil să-şi dea seama ce gândesc.

— Poţi rămâne aici, dacă vrei, Jax, spune el, dar asta ar putea fi cea mai bună ocazie pentru tine să afli ce înseamnă să înfrunţi fontani care n-au neapărat cele mai bune intenţii la adresa ta – şi asta este ceva ce-ar trebui să înveţi înainte de-a da piept cu un Valentin Zero.

Ştiu că Charles are dreptate. Şi Romeo au fontani, la fel ca noi, şi, cu cât învăţ mai bine cum trebuie să lupt împotriva lor, cu atât voi fi mai de folos Legiunii. Dar am o senzaţie aiurea, la fel ca atunci când am stat ultima oară în For, în timpul atacului lui Romeo. În loc să-i răspund, îl întreb pe Charles:

— Retorul Croupo chiar avea de gând să-l anihileze pe Bomar?

— Nu, mă linişteşte Charles râzând. Sunt sigur că Retorul Croupo avea la îndemână vreun artificiu neletal. Şi v-am supravegheat tot timpul, pregătit să intervin dacă lucrurile ar fi luat-o razna prea tare. Mă întreb doar de ce nu l-ai oprit tu însuţi pe Bomar.

Bună întrebare. Nu că aş fi fost speriat, mai exact. Ştiam că lazelul nu-mi poate face rău. I l-aş fi putut smulge din mână lui Bomar şi nu ar fi fost niciun pericol, dar nu m-am gândit. Mi s-a părut că ăsta ar fi un lucru pe care ar trebui să-l facă un profesor, un luptător ori un lider, cineva precum Croupo, Charles sau Vinneas.

— Nu ştiu, mormăi eu. Bănuiesc că mă temeam să nu fac ceva greşit.

— Nu-i nicio problemă, răspunde Charles încă zâmbitor. Cu timpul, ai să-ţi dai seama ce ai de făcut. Dar vreau să înţelegi că nu te-aş fi lăsat să te descurci singur cu Bomar, dacă nu aş fi considerat că eşti în stare, şi nu te-aş fi luat astăzi cu mine, dacă nu aş fi crezut că eşti pregătit.

— Chiar aşa?

Eu nu sunt atât de sigur. Dacă el consideră că sunt pregătit să înfrunt un fontanus, chiar că este nebun de-a binelea. Adică am participat la o mulţime de dueluri de antrenament, dar tot nu îmi pot imagina cum ar fi.

— Chiar aşa. Dar, uite, mai întâi hai să facem cunoştinţă cu ea! De-acum înainte vă voi antrena pe amândoi, deci să începem prin a face cunoştinţă. Şi, dacă *tu* crezi că eşti nervos, imaginează-ţi cum se simte ea. În urmă cu câteva zile ea nici nu ştia că *se poartă* un război. Acum lumea îi spune că nu-l va putea câştiga fără ea.

Înţeleg. Doar că încă nu mă pot obişnui cu ideea că Legiunea chiar ar putea avea nevoie de mine la ceva.

— Ce zici? întreabă Charles.

— Zic să mergem.

Încerc să par încrezător, chiar dacă simt exact invers.

24
JAX

Charles a pus un velo să ne aştepte, lucru ce mă surprinde până să-mi amintesc că mergem să întâlnim o fontana inactivă. În mod normal, când merg cu Charles pe teren, zburăm pur şi simplu, însă, dacă am face-o astăzi, am risca să declanşăm activarea acestei fete, ceea ce ar fi foarte dăunător pentru oricine s-ar afla prin preajmă.

Călătoria pare să dureze la nesfârşit, deşi în realitate nu trece mai mult de-o oră. În cea mai mare parte a timpului mi se pare că nu ne mişcăm deloc, căci nu vedem decât oceanul şi câţiva nori. Charles vorbeşte tot drumul, punându-mi întrebări despre Academie şi Cadeţii din secţie. A văzut o mulţime de generaţii, aşa că se arată foarte interesat de „ce mai fac copiii în ziua de azi”. Dintr-un anumit motiv, i se pare extraordinar de haios că celor din clasa a şasea li se mai zice şi „Dodo”.

— Ne vedem azi cu unul dintre colegii tăi mai vechi, spune el când zărim Bermuda în depărtare, un punctişor în oceanul de dedesubt. Vinneas. Cică sunteţi prieteni. Foarte tânăr să facă parte dintre cenzori, totuşi. Ei, majoritatea legionarilor arată ca nişte copii pentru mine, dar el pare cel mai tânăr dintre toţi.

Vinneas… uitasem complet că acum este cenzor. Toţi cei din Academie au rămas surprinşi când au aflat că pleacă, dar cel mai mare şoc a fost când s-a auzit că a devenit cenzor. Vinneas avea unul dintre cele mai mari scoruri generale la exerciţiile de luptă din cadrul Academiei, iar în trei ani de coordonare a exerciţiilor de tragere n-a pierdut nici măcar o dată. În plus, doar ce fusese promovat pe postul de Procurator, care este una dintre cele mai importante poziţii pe care le poate ocupa un ofiţer aspirant. Nu s-ar fi întâmplat acest lucru decât dacă s-ar fi aşteptat din partea lui să ajungă să comande trupe sau să devină consultant pe probleme de tactică. Tot ce fac cenzorii este să ţină evidenţa bunurilor pe care le primim

din colonii. Dar, dacă asta înseamnă că Vinneas trebuie să se afle acolo, cred că mă bucur pentru alegerea pe care a făcut-o.

Nori groşi şi cenuşii vin rostogolindu-se peste ocean, dar se despart în momentul când intră în contact cu culegătoarea care staţionează deasupra insulei Bermuda. Când începem să ne învârtim, cerul s-a acoperit de nori în toate direcţiile, mai puţin porţiunea culegătoarei, o raţă mare, fără aripi, ce pluteşte într-un cerc de lumină.

Vinneas ne aşteaptă pe terenul de aterizare. Credeam că am început să mă obişnuiesc cu felul în care mă salută cei mai în vârstă decât mine, dar tot mi se pare ciudat când Vinneas face un astfel de gest. Cel puţin este singurul lucru pe care-l face ca să-mi reamintească de gradul meu în cadrul Legiunii. Când vorbeşte, parcă suntem doar prieteni de la Academie.

— În sfârşit au sosit şi întăririle! rosteşte el rânjind.

Lângă el se află un alt cenzor, un bărbat mai în vârstă, cu favoriţi stufoşi, pe care Vinneas ni-l prezintă drept Reggidel.

— Fetele vă aşteaptă în camera de-alături, spune Reggidel ţâfnos, apoi surâde amuzat şi enervat în acelaşi timp. Să sperăm că voi veţi avea mai mult noroc decât noi.

— V-au făcut ceva probleme, nu? e curios Charles, de parcă deja ar şti ce fel de probleme va întâmpina.

— N-am început chiar cu dreptul, recunoaşte Vinneas. Dar nu e ceva cu care voi să nu vă puteţi descurca, sunt sigur.

— Ce vrei să spui? E mai mult de una? întreb eu.

— Naomi, fata despre care bănuim c-ar fi fontana, explic Reggidel, şi sora ei, Rae.

— Rae este o revenna, după cum s-a dovedit mai târziu, adaugă Vinneas. Am vrea să o aducem şi pe ea la Academie. Dar s-a dovedit oarecum reticentă.

Uau, *surori!* În Oraşul Nouă aproape că nu vezi niciodată fraţi, mai ales doi oameni care să aibă aceeaşi mamă *şi* acelaşi tată. Mă întreb cât de bine seamănă între ele, adică dacă vor fi la fel ca gemenii din Clasa a Şasea

Secţia A, singura pereche de fraţi pe care i-am mai văzut vreodată împreună.

— Ne vom comporta cât de atent se poate, îi linişteşte Charles. Nu vă putem promite mai mult. Gata, Jax?

Nu cred că sunt gata, dar încuviinţez din cap.

— Ei, cred că asta e, oftează Reggidel, apoi face un gest spre uşa din capul platformei de aterizare. Pe acolo. Să aveţi grijă la părţile voastre sensibile, amândoi!

— Recrutarea lui Naomi a fost traumatizantă pentru cenzorul Reggidel, şopteşte Vinneas, deşi oricum Reggidel îl aude şi scoate un fel de râs-geamăt.

Vreau să-i întreb ce consideră ei atât de amuzant, însă văd uşa deschizându-se, apoi le văd pe cele două: Naomi şi Rae.

Nu sunt deloc cum m-am aşteptat. Nu sunt înfofolite în blănuri şi nici nu au părul vâlvoi sau multe cicatrice ori bijuterii bizare sau mai ştiu eu ce altceva. Arată exact ca oamenii pe care-i întâlneşti în Oraşul Nouă, deşi sunt îmbrăcate în uniforme albe, ceea ce este neobişnuit. Albul este culoarea pe care o porţi atunci când nu faci parte din Legiune sau din Academie, iar în Oraşul Nouă asta înseamnă că-l poartă copiii foarte mici şi criminalii.

Nu sunt nici identice, aşa cum sunt gemenii din Secţia A. În anumite privinţe seamănă între ele, cum ar fi ochii, care sunt căprui-deschis şi mari, însă n-ai cum să le confunzi. În primul rând, una dintre ele este mult mai înaltă decât cealaltă.

— Jax, Charles, rosteşte Vinneas, faceţi cunoştinţă cu Naomi şi Rae.

Constatăm că Naomi este cea mică, logic, de altfel, din moment ce am aflat de la Charles că e de vârsta mea, şi mai văd şi că suntem cam la fel de înalţi. Are părul de aceeaşi culoare ca şi ochii, un fel de cafea amestecată cu frişcă, plus că mai are şi pistrui de o nuanţă exact la fel. Rae probabil că este mai în vârstă. Arată ca şi cum şi-ar petrece o mare din timp pe-afară, părul îi este mult mai deschis, şi mai este şi *extraordinar* de frumoasă.

— Vinneas mi-a spus că o să ne explicaţi totul, începe

Rae, destul de mânioasă.

Pare că i se adresează lui Charles, dar, de fapt, am impresia că este furioasă pe Vinneas. Vorbeşte în auxiliară, lucru surprinzător. Am auzit că nocoşii vorbesc tot felul de limbi din lumea veche, însă auxiliara ei este perfectă. Are un accent straniu, care parcă-i face cuvintele să plutească.

— Ar fi un adevărat act de magie, îmi imaginez eu, să implicaţi o fetiţă în războiul vostru.

— Nu este doar războiul nostru, spun eu fără să gândesc. Este şi al vostru. Al tuturor. Al tuturor celor din lumea asta.

Rae îi privise furioasă pe Charles şi pe Vinneas, însă acum mă priveşte pe mine şi pare mai degrabă tristă decât furioasă. Simt cum încep să mă-nroşesc la faţă. Când vorbeşte din nou, pare că se scuză oarecum.

— Nu înţeleg absolut deloc ce soi de oameni au nevoie să trimită copii la război.

— Ce-ar fi să luăm loc? intervine Charles. Am să vă lămuresc.

Camera în care ne aflăm acum are în mijloc o masă rotundă, la care ne aşezăm cu toţii. E un pic jenant, căci masa e destul de mare şi cenzorul Reggidel parcă ar vrea să se aşeze cat mai departe de Rae şi de Naomi. Rae încă mai pare furioasă, dar îmi zâmbeşte în timp ce se aşază pe scaun, ceea ce mă face să mă înroşesc şi mai tare. Îi zâmbesc şi eu, apoi o văd pe Naomi privindu-mă, iar ea *chiar* arată furioasă. Hotărăsc c-ar fi mai bine să-mi aţintesc privirea asupra mesei, cât timp Charles le povesteşte despre Războiul cu Valentinii.

Începe cu felul în care arăta lumea înainte, cu ţări şi miliarde de oameni locuind peste tot. Pe atunci nu exista chestia asta numită thelemitaţie, iar oamenii construiau case şi maşini cam la fel cum se procedează acum în colonii, însă toate astea s-au schimbat în ziua în care au sosit Valentinii.

Motivul pentru care îi numim Valentii este că ziua în care ne-au atacat prima oară, 14 februarie, după vechiul Calendar Vestic, se numea „Ziua Sfântului Valentin”. Încă

nu ştim cum îşi spun ei înşişi, pentru că n-am apucat niciodată să vorbim cu ei. Nici măcar nu ştim cum arată. Oamenii au folosit tot felul de nume pentru ei la începutul războiului, însă „Valentin” a devenit cel mai popular. Înainte însemna ceva complet diferit, dar nu mulţi îşi mai aduc acum aminte de asta.

Nici măcar nu i-am văzut venind. Brusc, oraşe întregi au început să dispară. Acum aici se afla un oraş, totul era normal, apoi dispărea pur şi simplu, lăsând în urmă doar dărâmături şi un nor de praf. Când ne-am dat seama că suntem atacaţi, jumătate dintre oraşele lumii erau deja distruse. Am încercat să contraatacăm, însă Valentinii aveau thelemitaţia, iar cele mai puternice arme ale noastre erau inutile. Probabil că ar fi ucis şi ultimul om de pe planetă, numai că s-a întâmplat ceva: am descoperit că putem folosi şi noi thelemitaţia.

Din câte se ştie, pe lume au existat fontani şi revenni încă de la începuturile umanităţii. Motivul pentru care nimeni n-a ştiut până n-au venit Valentinii este că revennii nu pot face nimic fără ajutorul unei surse de thelemitaţie, iar fontanii nu pot produce thelemitaţie până ce nu se întâmplă ceva care să-i activeze. Singura situaţie în care fontanii devin activi – din câte am observat noi, cel puţin – este atunci când cineva din apropiere foloseşte thelemitaţia la ceva. Imaginaţi-vă o lumânare cu care aprinzi o altă lumânare. Iar atunci când thelemitaţia este folosită pe post de *armă*, orice fontanus din apropiere va deveni aproape sigur activ. Aşa că, atunci când Valentinii ne-au atacat, au activat şi primul fontanus de pe Pământ. În curând, peste tot în lume existau fontani.

Nu sunt prea multe lucruri mai puternice decât fontanii. Nici măcar nu-i poţi compara cu oamenii, cu animalele ori cu maşinile – sunt mai degrabă asemănători cu stelele. Unul singur reprezintă un adversar mai de temut decât orice armată posibilă. Dar sunt şi foarte rari. Credem că Valentinii au adus cu ei undeva între zece şi douăzeci de fontani când au vizitat prima oară Pământul. Dar, amintiţi-vă, aici au avut de-a face cu miliarde de oameni. În câteva

zile, noi am avut câteva sute de fontani, suficient ca să-i gonim pe Valentini de pe Pământ, înapoi de unde veniseră.

Ceea ce am învăţat însă este că Valentinii nu au venit dintr-un loc situat prea departe de noi – cel puţin, nu unul pe care să-l fi putut găsi noi singuri, mergând, zburând sau teleportându-ne spre stele, de exemplu. Ei au venit de pe o lume cu totul şi cu totul diferită, o lume *paralelă* cu a noastră, şi s-au folosit de thelemitaţie pentru a deschide o poartă de acolo spre noi.

Au creat un fel de ruptură în spaţiu, sus, pe cer, undeva între Pământ şi Lună. Încă se mai află acolo, o cale pe care o numim Vălul Lunar. Când Valentinii au încercat să scape de noua noastră armată de fontani, i-am urmărit prin Vălul Lunar, până în cealaltă parte, unde-am găsit un univers complet nou. Valentinii deschiseseră o poartă şi acolo, care ducea spre un alt univers, apoi o alta poartă şi un alt univers. I-am tot urmărit, sărind dintr-o lume în alta, până ce în sfârşit am dat de un loc în care aveau întăriri cu care să ne respingă. Atunci a început cu adevărat războiul. De atunci ne tot luptăm, în tot felul de lumi diferite, însă nu le-am găsit niciodată locul pe care-l numesc casă, lumea de unde a început totul.

Am învăţat o mulţime de lucruri despre thelemitaţie: cum să clădim oraşe întregi, făcându-le să crească direct din roca pământului, cum să creăm instrumente thelemice pentru care nu este nevoie să te numeri printre fontani sau revenni pentru a le folosi, cum să călătorim prin lumi paralele – Tărâmuri, aşa le-am numit. Linia frontului se întinde deja de-a lungul a cincisprezece Tărâmuri diferite. Singurul lucru care nu s-a prea schimbat de la începerea războiului este că, fără fontani, n-am avea nicio şansă.

Când Charles termină de vorbit, încăperea rămâne atât de liniştită, încât îmi aud bătăile inimii în urechi. Apoi Rae se adresează lui Charles:

— Tot nu ne-ai spus de ce aveţi nevoie de Naomi.

Are o voce joasă şi periculoasă şi mă bucur că între noi se află masa aceasta mare.

— Spui că erai acolo când a început războiul. Unde sunt

sutele alea de fontani?

— Unii încă mai luptă, îi răspunde Charles. Eu m-am întors de pe Front acum trei luni. Dar înţeleg ce vrei să afli, aşa că îţi spun adevărul: mulţi dintre ei – majoritatea – au fost ucişi în război.

— Noi nu trimitem copii să lupte, adaugă Vinneas repede, nu dacă avem la îndemână o soluţie mai bună. Fontanii cum este Jax au de obicei roluri indirecte, cum ar fi să alimenteze sistemele de apărare ale oraşului, în timp ce fontanii mai experimentaţi luptă în război.

— Dar îi veţi trimite, răspunde Rae cu răceală. Îi veţi trimite, dacă veţi hotărî că aşa trebuie.

— Dacă ne-am permite să-i ferim pe copii de război, am face-o, se enervează Vinneas. Trebuie să înţelegeţi că fontani sunt foarte puţini. Talentul de-a stăpâni thelemitaţia nu se moşteneşte genetic, ori, dacă există un fel de a-l transmite altcuiva, noi încă nu l-am descoperit. Tot ce ştim este că fontanii şi revennii îşi capătă abilitatea în jurul vârstei de nouă sau zece ani. Aşa că trebuie să obţinem cât de mulţi putem. Ei sunt singura noastră şansă.

Rae se ridică, îşi împinge scaunul în spate şi ţipă:

— Ei bine, să ştiţi că n-o puteţi lua!

Ţipă atât de tare, încât tresar speriat. Câteva secunde îl priveşte pe Vinneas, apoi coboară vocea:

— Plecăm acasă amândouă.

Pentru a doua oară, deschid gura fără măcar să gândesc.

— Nu-i chiar aşa de rău, sincer, încep eu, să fii în mijlocul unei bătălii. Nu m-am luptat niciodată cu adevărat cu trupele Valentine, dar mă antrenez des cu Charles. Ştiu că poate deveni periculos, dacă aş ajunge să lupt, dar e mult mai puţin periculos pentru cei ca mine sau Charles decât pentru ceilalţi care luptă. Prima regulă a legionarilor în bătălie este să aibă grijă de fontani. Aşa că noi ne facem treaba, întrucât ei îşi riscă vieţile pentru a ne proteja pe noi.

Rae mă priveşte tăcută, ceea ce mă îndeamnă să continui:

— Iar Charles are dreptate, fontanii chiar sunt foarte greu de ucis. Ştii ce este un vulcan? Am fost în *interiorul* unuia şi aproape că nici nu mi-am dat seama.

Zâmbeşte firav, trist, deşi rămâne la fel de frumoasă.

— Eşti un băiat de treabă, Jax, spune ea. Dacă Legiunea ar fi alcătuită doar din oameni ca tine, m-aş considera norocoasă să fac şi eu parte din ea. Nici eu, nici Naomi nu avem nevoie de protecţia pe care ne-o oferă camarazii tăi. Până acum ne-am descurcat destul de bine şi singure. Cred că va fi la fel şi în continuare.

Ştiu că n-ar trebui să mă bucur, căci Legiunea chiar are nevoie de ele două, dar tot mă simt buimac atunci când vorbesc cu Rae. Vinneas se simte frustrat, asta e limpede, însă Charles nu se arată deranjat. Cenzorul Reggidel pare bucuros că a fost lăsat în pace.

Apoi Naomi deschide gura pentru prima dată. Până acum a rămas atât de tăcută, încât mi-am închipuit c-o fi foarte timidă, dar şi ea este la fel de impunătoare ca şi sora ei mai mare.

— Puteţi conta pe mine, zice ea.

25
NAOMI

Sunt singură pe o insulă, într-un loc pe care ei îl numesc Bermuda sau Zona 22-53, depinde pe cine întrebi. Pentru mine este doar o fâşie de pământ părăsită în mijlocul mării, pierdută printre valuri înalte şi nori întunecaţi. Ploaia cade ca o perdea ori în rafale şi, deşi mi s-au dat cizme înalte şi un fel de fâş impermeabil pentru a mă proteja, faţa mi-e deja udă de la apa pe care vântul o împrăştie în toate părţile. În acelaşi timp, căldura plăcută a soarelui îmi cade pe spate printr-o spărtură dintre nori, un pilastru strălucitor ce face stropii de ploaie să scânteieze în toate culorile feerice şi ireale ale curcubeului. Nava, denumită „culegătoare”, se ridică în văzduh, dincolo de nori, apoi începe să se micşoreze în depărtare în timp ce părăseşte insula, până ce se pierde în lumina orbitoare a soarelui, iar norii se strâng la loc, făcând lumina să dispară precum praful suflat de briză.

Oricât de fioroase ar fi furtunile aici, în Bermuda, îmi închipui că par doar o şoaptă prin comparaţie cu ce se întâmplă la bordul culegătoarei. Când am părăsit insula, Rae se afla într-o dispoziţie atât de neagră, încât toţi ajunseseră să se ferească din calea ei, temându-se pentru viaţa lor. Era furioasă mai ales pe Vinneas şi pe Charles, biciuindu-i cu nişte cuvinte care ar fi făcut-o pe mama să intre în pământ de ruşine. Dintre toţi, doar Vinneas era suficient de fraier să încerce să se apere, probabil fiindcă stăpânea engleza suficient ca să-i înţeleagă furia, însă nu perfect, pentru ca înjurăturile şi ameninţările ei să aibă un efect deplin. Între timp, Reggidel stătea liniştit deoparte, rânjind de parcă asista la ceva foarte distractiv. Mă aşteptam deja ca Vinneas să-şi regrete încăpăţânarea, căci Rae nu e genul care să fie potolit din vorbe. Va rămâne la fel de pornită până ce întreaga chestiune cu insula se va lămuri, şi cerurile să-l ajute pe Vinneas dacă ceva va merge prost. I-a promis că-l va jupui de viu şi-l va târî

douăzeci de mile legat de-un cal înşeuat, cu pielea răzuită de pe spate. Cu mine, Rae se purta cu grijă şi bunătate, după ce alergase pe insulă prin ploaie şi mă îmbrăţişase cu putere, zicând:

— Am să mă întorc după tine, Sunshine. Îţi promit. Nu vom merge prea departe. Nu le vom permite.

Cu nu mai mult de două răsărituri în urmă, aş fi ascultat de vorbele ei şi m-aş fi bucurat de căldura lor mai mult decât de toate bogăţiile de pe lumea asta, însă acum nu i-am răspuns decât printr-o ţeapănă ridicare din umeri. De când Rae s-a întors din morţi şi m-a cuprins în braţe, a început să se considere singurul stăvilar dintre mine şi toate pericolele care ne înconjoară. Sinceră să fiu, a fost o mare uşurare să mă aflu sub protecţia ei; nu ştiam cât de disperată şi înfricoşată eram până nu s-a întors la mine, zburlindu-se la oricine, gata de luptă, căci am început din nou să mă simt liniştită şi protejată, lucruri pe care le considerasem pierdute de când părăsisem New Absalomul. Am senzaţia că Vinneas a rămas foarte surprins când s-a trezit transformat din cel mai mare campion în cel mai de jos parazit al Pământului în ochii surorii mele după ce a auzit ce planuri are Legiunea cu mine. Dar sus, în culegătoare, în timp ce-i ascultam mârâiturile şi ocările la adresa oamenilor Legiunii, mi-am dat seama de un lucru. Era ceva legat de ce spusese băiatul acela, Jax (ce mai nume!), cum că toţii soldaţii din Legiune au datoria să-l apere pe el – şi pe mine, după ce m-aş înrola – şi că el consideră că e responsabilitatea lui să facă acelaşi lucru pentru ei. Pentru Rae am rămas tot un copil, un copil în care nu se poate avea încredere deplină, însă eu m-am schimbat de când cu Valea Verii Nesfârşite. Am aflat că şi eu pot proteja pe cineva. Asta cere acum Legiunea de la mine, şi asta am de gând să fac, dacă voi fi în stare.

În timp ce ultimele raze ale soarelui pâlpâie pe cer, mă trezesc, că-mi doresc ca şi Rae să fie aici cu mine, pentru a-i spune cât de tare se înşală. Aş putea s-o chem, dacă mi-aş dori într-adevăr asta, dar ar însemna să-mi abandonez testul şi să recunosc că ea a avut dreptate. Ţin în mână o

unealtă mică, un mâner ce seamănă cu patul unui pistol, îmbrăcat în metal negru şi cu un buton roşu în vârf. Nu trebuie decât să-mi iau mâna de pe acest buton, iar o maşinărie zburătoare va fi trimisă ca să mă recupereze. Am voie să folosesc acest buton când vreau, dar mă forţez să n-o fac până ce nu aflu sigur dacă sunt sau nu o „fontana”, cum se exprimă ei, una dintre acele creaturi ce fac magie aşa cum soarele produce lumină şi căldură.

Mânerul negru cu buton roşu mai are o chestie interesantă: un şir de numere luminoase ce scad spre zero, reprezentând timpul rămas până când ceilalţi participanţi la acest joc vor termina de stabilit detaliile testului meu. Chiar acum, culegătoarea ce-i poartă pe Rae, pe Reggidel şi pe Vinneas se năpusteşte cu cea mai mare viteză cât mai departe de mine. Între timp, Charles şi-a ocupat poziţia într-un alt punct aflat pe insulă, cam la o milă depărtare de unde mă aflu eu. Distanţa exactă dintre mine şi el se numeşte „ţipăt”, adică distanţa pe care o acoperă thelemitaţia de la o sursă la alta – în acest caz, Charles. Limita unui ţipăt de la poziţia lui Charles încoace este marcată cu o linie galbenă trasată pe pământ, în faţa mea. Deja simt un iz de sulf în aer, aşa cum se poate simţi de obicei în apropierea unui loc încărcat de magia thelemitaţiei.

Când cronometrul ajunge la zero, Charles efectuează un truc ce se numeşte „umbrire”. Nu va mai fi doar un fontanus, o simplă sursă de putere, ci o armă, denumită „fontani usikuu”[5]. Asta va modifica natura thelemitaţiei sale, un fel de mişcare asemănătoare cu coborârea unei note muzicale, suficient de subtilă încât să nu poată fi percepută decât de un alt fontanus. Imediat după aceea voi trece peste linie şi, dacă sunt într-adevăr fontana, aşa cum pare să creadă toată lumea, voi „umbri şi eu şi voi deveni fontani usikuu. Cel puţin aşa mi s-a spus.

Încă nu înţeleg pe deplin ce înseamnă umbrirea sau să devii fontani usikuu. Potrivit lui Charles, este un lucru care poate fi mai uşor înţeles dacă îl simţi, nu dacă îţi este

[5] *Usiku* – „noapte”, în lb. swahili (n.tr.).

descris, căci nu merită să vorbeşti despre el dacă nu l-ai simţit pe propria-ţi piele. Îşi dădea silinţa, dar îmi era greu să-l iau în serios. Nu doar că admonestările sale păreau mai mult un fel de nonsens pretenţios, căci el însuşi a recunoscut că tot ce mi-a spus până acum nu va mai conta după ce va începe umbrirea. Vinneas, Reggidel şi ceilalţi membri ai echipajului culegătoarei au cu toţii câte o descriere proprie, mai mult sau mai puţin poetică, a transformării în fontani usikuu, însă niciuna nu are vreun sens clar. Din puţinul pe care l-am priceput eu, înseamnă să fii învăluit în magie, ca şi cum te-ai afla în mijlocul liniştii depline din ochiul unei tornade. Singurul lucru pe care Charles s-a asigurat că l-am înţeles este că, orice s-ar întâmpla, nu mă voi afla niciun moment în pericol.

Eu nu sunt la fel de sigură ca el. Pe măsură ce numerele luminoase se îndreaptă inexorabil spre zero, simt cum frica mi se insinuează în măruntaie. Eram atât de sigură de mine când am păşit pe insula asta, atât de hotărâtă, dar acum, stând aici, în vânt şi-n ploaie, simt cum orice fărâmă de curaj începe să piară, purtată departe. E ca şi cum pot vedea ce mă aşteaptă în burniţa învolburată de dincolo de linia galbenă, imagini înceţoşate ale unui război îndepărtat ce se poartă din lume-n lume, şi tânjesc să mă întorc la vechea mea existenţă, la siguranţa oferită de New Absalom, alături de Rae, de mami, de Bebe şi de trib, în jurul unui foc, la căldură, cu nămeţi de zăpadă în jur şi cu pericolele departe de noi, fără să ştiu ceva despre thelemitaţie ori despre creaturile numite Valentini.

Cronometrul din mâna mea a ajuns la zero. Ridic privirea spre linia galbenă aflată la zece paşi distanţă. Pare inofensivă, o mâzgălitură de vopsea pe o fâşie strâmbă de beton, pe care apa se adună în băltoace. Nu vreau să-mi îngădui să simt o culoare, o formă. Trag aer în piept o dată, adânc, cu încetineală, apoi încep să merg.

Linia se apropie, iar eu închid ochii, simţind cum vântul îmi trage de gluga fluturândă. Din clipă-n clipă voi simţi schimbarea, umbrirea. Mă îmbărbătez singură, căci ştiu că nu mai există cale de întoarcere, şi-mi adun orice fărâmă

de curaj mi-a mai rămas, apoi fac ceea ce ştiu că sunt ultimii paşi spre lucrurile stranii care mă aşteaptă de acum încolo.

26
NAOMI

Nu se întâmplă nimic. Numai după ce sunt sigură că am trecut cu mult de linia galbenă mă opresc şi deschid ochii. Insula Bermuda a rămas pe loc, arborii se pleacă sub furtuna ce se tot apropie, iar burniţa udă fiecare piatră sau tufiş. Înainte mea se află ruinele unui drum străvechi, fărâmiţat şi plin de iarbă, şi pe nicăieri nu se vede niciun strop de vopsea galbenă. Mă întorc şi văd că mult-temuta linie a rămas la douăzeci de paşi în spate. Câteva secunde stau acolo, pe loc, uitându-mă la ea.

Mă întreb dacă nu cumva am eşuat într-o parte esenţială a testului, dacă nu cumva am sărit peste vreo incantaţie ce trebuia recitată, peste vreo parolă ocultă pe care am uitat s-o rostesc. Tropăi pe loc, de parcă aş vrea să-mi dau frâu liber puterilor, apoi trec din nou linia, de data asta în fugă. Tot nimic. Sar peste ea înainte şi înapoi, merg de-a lungul ei, cu braţele întinse, ca pentru a-mi păstra echilibrul pe creanga unui copac.

Într-un final, mă văd nevoită să recunosc că toţi s-au înşelat în privinţa mea. Nu pot lupta în război şi nici nu pot face magie, sunt doar o fată udată de ploaie, care trebuie să apese pe butonul roşu sau să-şi petreacă toată viaţa pe această insulă pustie.

Butonul mi se aprinde sub deget, indicând faptul că singura soluţie rămasă este să aştept ajutorul celorlalţi. Tot ce-mi trece prin minte este că trebuie să-mi găsesc un adăpost pentru a mă feri de vremea asta capricioasă, căci e limpede că nu sunt eu însămi vreo forţă a naturii. În apropiere nu se află nimic care să poată trece drept adăpost, dar nu departe de aici zăresc câteva construcţii în ruină, relicvele foştilor locuitori, dispăruţi de prea mult timp de pe această insulă. O aleg pe cea mai înaltă şi pornesc spre ea, iar în curând mă trezesc că merg pe străzile unui oraş uitat de lume.

E un loc la fel de bun ca oricare altul pe care l-am ales

pentru adăpostirea pe timp de iarnă, mai puţin New Absalom sau o altă ciupercărie sau două. Clădirile de aici sunt masive şi destul de bine păstrate, multe încă având mai mult de un etaj întreg, o trăsătură pe care rareori am mai întâlnit-o într-un loc atât de vechi. În timp ce mă plimb pe nişte alei largi sufocate de tufişuri şi gunoaie şi privesc prin ferestrele întunecate, zăresc ceva ce mă face să mă opresc în loc. Acolo, la baza unei complicate structuri din arcade şi coloane, se află o uşă prin care se revarsă o lumină puternică. După ce mă holbez la ea o vreme, ajung la concluzia că trebuie să fie Charles. Şi-a dat seama că nu sunt o fontana şi a ales acest loc ca să putem aştepta amândoi liniştiţi venirea celorlalţi.

Uşa de la intrare şi zidăria care o înconjoară sunt bogat ornamentate şi foarte bine întreţinute, având în vedere vechimea lor, ceea ce mă face să mă întreb dacă insula aceasta e chiar atât de abandonată pe cât mi s-a spus. Interiorul este cald şi puternic luminat, iar o muzică discretă răzbate dinspre o sursă care deocamdată rămâne ascunsă. Este o încăpere lungă, cu tavan înalt, ordonată şi curată, şi cu ferestre înalte de ambele părţi. De-a lungul peretelui interior se află o tejghea lăcuită, sub care stă un şir de taburete, iar dincolo de ea, pe perete, sunt poliţe pline cu sticle multicolore. Restul spaţiului este ocupat de mese rotunde, acoperite cu pânză albă ce cade aproape până la podeaua din lemn, iar în jurul fiecăreia sunt scaune care parcă te îmbie să te aşezi pe ele. Toate mesele sunt goale, mai puţin cea de lângă peretele din partea opusă, la care şade un bărbat singur, cu faţa întoarsă spre mine.

Bărbatul ridică privirea când intru în cameră. Nu prea reuşesc să disting mare lucru la el, căci e doar o siluetă vagă, dar clar nu este Charles.

— A, Naomi, spune el ridicându-se, te aşteptam.

Are o voce prietenoasă, caldă şi plăcută, la fel ca locul care ne înconjoară.

— Te rog, vino şi stai cu mine!

Mi-e total străin, dar am impresia că ne-am mai întâlnit. Nesigură, arunc o privire spre uşă şi ploaia de afară.

— Nu-i o vreme pe care să te vânturi pe-afară, rosteşte bărbatul. Hai să aşteptăm împreună să treacă furtuna. Am comandat mâncare pentru amândoi.

Faptul că menţionează mâncarea reprezintă un mare avantaj în favoarea lui, căci acum îmi dau seama că sunt lihnită. Când mă îndrept spre masa lui, cizmele mele lasă urme umede pe podeaua încăperii.

— Hai, dă-mi haina, mă îndeamnă bărbatul mişcându-se uşurel în spatele meu.

Trage un scaun de sub masă cu o mână, iar cu cealaltă îmi dă jos fâşul ud de pe umeri. Pe masă se află acum două seturi de tacâmuri, o bogată varietate de furculiţe şi cuţite, alături de farfurii albe, care sclipesc de curate ce sunt. Alături de acestea, în partea lui de masă, se află o pereche de ochelari cu rame din corn. Îmi par cumva familiari, ca şi cum i-aş mai fi văzut cu altă ocazie, doar că nu ştiu unde anume. Încă îi studiez în momentul în care bărbatul ia loc în faţa mea şi îşi aşază ochelarii pe nas, lucru care-mi dă ocazia să-l privesc mai cu atenţie.

Este înalt şi subţirel, îmbrăcat impecabil, într-un costum elegant, cu modele complicate, dar discrete. Manşetele îi sunt prinse cu butoni, nu cu nasturi, iar la gât are o cravată lucioasă, strânsă cu un nod micuţ. Are o faţă lungă şi trăsături fine, foarte potrivite pentru constituţia sa, şi, deşi este limpede că nu mai e chiar tânăr, pielea lui are un bronz plăcut, de culoarea nucii. Părul lung şi bogat şi-l ţine dat pe spate. În faţă îl are alb, însă devine argintiu spre creştet. Creează un efect general de complexitate lipsită de efort. Cred că n-am mai întâlnit în viaţa mea un bărbat atât de spilcuit. Singura trăsătură neclară i-a rămas culoarea ochilor, căci lumina ce se reflectă în lentile cade în aşa fel încât le transformă într-un alb opac.

— Oribil afară, nu? comentează bărbatul cu ochelari.

Stăm lângă o fereastră, iar ploaia bate cu furie în geam. Printre pârâiaşele de apă reuşesc să disting străzi cenuşii, contururi neclare izbite de vântul furios.

— Probabil că ai îngheţat bocnă. Va trebui să te încălzim de urgenţă. Ce-ai zice de o cremă de homar?

Sentimentele mele legate de crema de homar îmi sunt total neclare, căci habar nu am ce înseamnă crema de homar. Am mai mâncat homar, creaturi respingătoare, ce seamănă cu nişte gândaci de bucătărie uriaşi, pe care cei din tribul meu le pescuiau uneori din ocean ademenindu-le cu coşuri pline de gunoaie mărunţite. Carnea lor este destul de gustoasă, dar nu prea merită să-ţi dai silinţa s-o desprinzi din coada şi din cleştii lor, cel puţin nu atunci când ai la îndemână peşte sau vânat. Nu simt nevoia să încerc să ghicesc ce parte anume a lor poartă denumirea de cremă, dar, aşa cum se dovedeşte în cele din urmă, crema este un fel de supă groasă şi caldă, în cadrul căreia homarul joacă doar un rol mic şi neînsemnat. Oricum, senzaţia pe care mi-o oferă este favorabilă, categoric; în final curăţ cu degetele ce-a mai rămas în castron.

— Nu-i grabă, rosteşte bărbatul cu ochelari.

A mâncat crema toată, dar nu s-a folosit decât de lingură. Acum mă priveşte, surâzându-mi din spatele lentilelor sale opace.

— A mai rămas, dacă mai vrei.

Următorul fel de mâncare se numeşte „burrito”. Constă dintr-un amestec de orez şi fasole, alături de carne puternic condimentată şi multe alte chestii, înfăşurate ingenios într-o fâşie de aluat subţire şi moale, astfel încât să-l poţi mânca cu mâna şi să poţi simţi la fiecare îmbucătură întreaga armonie de arome. Burrito se serveşte alături de felii înguste de cartofi, gătite cam la fel cum eu, mami sau Rae frigeam cartofii deasupra focului, dar aici efectul diferă atât de mult, încât pare o mâncare cu totul şi cu totul diferită. La sfârşit ni se aduc îngheţată şi tort cu ciocolată, care, după părerea mea, ar trebui să se numească nectarul zeilor.

— Ţi-a plăcut mâncarea? întreabă bărbatul cu ochelari după ce dau gata şi ultima firimitură de tort. De obicei, meniul de aici nu este atât de… divers.

O întrebare cu totul inutilă, căci momentan sunt ocupată de linsul farfuriei, însă tot îi răspund:

— Da, mulţumesc!

Las farfuria jos, iar un bărbat îmbrăcat cu o haină albă vine să o ia. Nici nu-l observasem, însă îmi dau seama că trebuie să se fi vânturat prin faţa noastră în tot acest timp, aducând mâncarea şi debarasând apoi masa de resturi. Îl privesc pe tipul în haină albă când ia din faţa individului cu ochelari prăjitura pe care n-a mâncat-o şi îngheţata care se topeşte, dar, oricât aş suci capul, tot nu-i văd faţa prea bine.

După ce pleacă, observ că încăperea s-a umplut. Toate mesele sunt ocupate de bărbaţi şi femei îmbrăcaţi elegant, angajaţi în discuţii pe tonuri joase, dar animate. De-a lungul tejghelei s-a adunat o mulţime de persoane ce sorb din pahare cu forme bizare, iar un bărbat cu mânecile prinse cu jartele le toarnă băuturi din sticle colorate. Deşi nu-mi aduc aminte să-i mai fi văzut pe aceşti oameni vreodată, am impresia că s-au aflat aici încă de la început. Şi, oriunde aş privi, nu pot distinge clar nici măcar o pereche de ochi. Cei care nu stau cu spatele la mine sunt poziţionaţi astfel încât tot felul de obiecte le acoperă chipurile: un umăr, un pahar cu vin, petalele unei flori ce stă aplecată peste buza vreunei vaze. Încă se aude muzica discretă ce cânta când am intrat, însă acum observ că provine de la o maşinărie aşezată într-un colţ al camerei, o cutie de lemn cu un corn lărgit, ataşat de ea, ca să amplifice sunetul, prin care pot distinge un ritm ciudat, ce pare că te leagănă, neobişnuit, dar nu neplăcut, care pare că pârâie în acelaşi timp şi pe care nu l-am mai întâlnit niciodată.

— Mă bucur mult, spune bărbatul cu ochelari. Mi-am dat silinţa să comand lucruri care credeam că-ţi plac.

— Tu de ce n-ai mâncat nimic? îl întreb în timp ce mă răsucesc din nou spre el.

— Nu mi-era foame, mă lămureşte amabil. Acum, mă întrebam dacă n-ai putea să-mi faci o mică favoare.

Oricât aş fi de doritoare să-l răsplătesc pe acest bărbat pentru generozitatea sa, am învăţat totuşi că nu trebuie să te arăţi dispus să-i faci cuiva o favoare înainte ca acesta să-ţi spună despre ce e vorba. Încerc fără succes să văd

ceva dincolo de sclipirea ochelarilor săi.

— Ce doreşti să fac? continui eu.

El întinde mâna sub masă şi scoate o cutie dreptunghiulară de lemn, pe care mi-o aşază în faţă şi căreia îi desface capacul. Înăuntru se află o scripcă de cea mai bună calitate. La fel ca şi în cazul bărbatului cu ochelari, simt o senzaţie de familiaritate când văd instrumentul muzical.

— De unde o ai? spun eu trecându-mi mâna de-a lungul liniilor curbate ale scripcii.

Bărbatul cu ochelari nu răspunde. În schimb, spune:

— Mi-ar face o mare plăcere să te aud cântând, Naomi. Vrei să cânţi pentru mine?

Cererea lui nu este nici stânjenitoare, nici absurdă. Cred că aş fi cântat cu mare plăcere şi dacă acest bărbat nu mi-ar fi oferit cea mai bună masă pe care am mâncat-o vreodată. Ridic scripca din cutie şi descopăr că se simte caldă la atingere. Greutatea şi echilibrul ei îmi dau senzaţia că ţin un animal viu în mână, greu, dar şi mai uşor decât ai crede, în acelaşi timp. Când duc scripca spre braţ, un zâmbet larg se întinde pe toată faţa bărbatului cu ochelari. Face un semn spre cineva nevăzut, iar muzica ciudată se întrerupe cu un pârâit abrupt. Tăcerea care urmează este plăcută, îmbietoare.

Iau arcuşul şi scot o notă prelungă de-a lungul coardelor.

O clipă pot vedea oceanul clocotitor şi valurile sale strălucind în lumina soarelui.

Bărbatul cu ochelari mă urmăreşte cu gura arcuită într-un zâmbet satisfăcut, în timp ce pielea obrajilor i s-a încreţit în jurul ramelor din corn.

— Minunat, Naomi! spune el. Te rog, încă odată!

Nu văd de ce nu m-aş supune dorinţei lui. Într-adevăr, chiar dacă la început am ezitat, temându-mă că m-aş putea încurca, abia aştept să cânt din nou. Cobor din nou arcuşul şi scot o a doua notă, mai joasă şi mai bogată decât prima. Odată cu ea vine şi o boare proaspătă de aer, iar cerul se deschide: un soare mare şi strălucitor a ieşit la iveală.

— Minunat, minunat! se bucură bărbatul cu ochelari, bătând iar din palme. Nu te opri, cântă ce vrei tu!

Însă am coborât arcuşul, nesigură. Ceva e în neregulă.

— Ce se întâmplă? îl întreb. Cine eşti? Ce este locul acesta?

Cu ochii minţii văd o imagine neclară, o mare de chipuri înceţoşate. Sunt oameni pe care nu-i cunosc, oameni care-mi urează noroc într-o călătorie spre ceva necunoscut. Apoi bărbatul cu ochelari vorbeşte din nou, iar imaginea se pierde.

— Este un restaurant, Naomi, mă linişteşte el. Doar ştii bine. Iar eu sunt gazda ta. Am savurat împreună câteva feluri de mâncare rafinate, iar acum tu mă încânţi cu muzica ta splendidă. Îţi place să cânţi, nu-i aşa?

— Da, îmi place, recunosc eu.

— Atunci, cântă, te rog!

E îndemnul pe care îl aştept. Cântecul începe uşor, lent, însă apoi capătă repede ritm. Mi se pare că scripca mă zoreşte şi tot ce mă-nconjoară a fost îndepărtat de bucuria oferită de muzică. Văd iar cerul, acum brăzdat de nori pufoşi, şi apa de dedesubt, ale cărei valuri agitate reflectă lumina sclipitoare a razelor călduţe ale soarelui. Mai e ceva totuşi, o umbră ce pândeşte din spatele luminii şi-a scânteilor. La început îmi închipui că ar putea fi ceva sub suprafaţa oceanului, un monstru marin ce se mişcă fantastic de repede, însă apa nu se umflă în felul în care ar face-o dacă prin ea ar înota un astfel de leviatan. Mă străduiesc să privesc mai îndeaproape, iar valurile se despart, de parcă ar fi trase într-o parte de o forţă colosală. Oglindită pe suprafaţa oceanului văd umbra unui obiect imens, ce alunecă cu o uşurinţă lichidă. Conturul i se schimbă de la o clipă la alta şi, la fel ca şi norii plutitori de deasupra, capătă din când în forme familiare: o pasăre în zbor, o pisică alergând, trupul unei femei pregătindu-se să sară în apă, un glonţ.

Mult deasupra se vede o a doua reflexie. Ridic privirea spre cerul albastru şi zăresc o formă întunecată ce trece prin faţa soarelui, iar dincolo de ea se află încă o formă,

precum umbra unei umbre. Peste tot în jurul meu, apa aruncă stropi în aer de la forţa exercitată de trecerea mea, picături ce scânteiază în lumina puternică. Cele două umbre ştiu că mă aflu aici. Îşi schimbă traiectoria, avântându-se spre mine.

— Naomi!

E o voce pe care o cunosc, iar faptul că o aud îmi întrerupe cântecul şi-l transformă într-un amalgam de note. Bărbatul cu ochelari pare la fel de deranjat ca şi mine de întrerupere, deşi nimeni altcineva n-a observat. Rotindu-mi privirea pentru a identifica sursa întreruperii, văd un băiat ce şade în faţa intrării restaurantului, un băiat care a pătruns deja înăuntru. Este îmbrăcat cu un costum foarte bizar: o cămaşă mult prea largă şi o şapcă cu cozoroc pe cap, ambele împodobite cu un model ciudat. Nu numai că mă strigă, dar se şi îndreaptă deja spre masa mea. Din fericire, un uşier îmbrăcat într-o haină neagră l-a văzut deja şi intervine pentru a-l împiedica.

— Naomi! strigă el din nou, sărind în sus şi fluturând din mâini pentru a-mi atrage atenţia. Sunt eu, Jax!

Capăt din nou senzaţia că e ceva straniu legat de locul acesta. Preţ de o jumătate de secundă, Jax îmi apare ca şi cum ar fi, de fapt, două persoane: cel cu cămaşă lungă şi şapcă şi încă unul, într-o uniformă neagră. Al doilea Jax pare că vrea să-mi vorbească, însă apoi dispare.

— Cred că l-am mai întâlnit undeva pe acel băiat, îi spun bărbatului cu ochelari. Îl putem invita şi pe el?

— Categoric nu! se împotriveşte bărbatul, scoţând un râset de indignare amuzată. Probabil că l-ai confundat cu altcineva. E imposibil ca acel băiat să fie vreo cunoştinţă de-a ta. Uită-te şi tu la el – e doar un zdrenţăros murdar de pe stradă!

Şi are dreptate, băiatul Jax chiar pare incredibil de soios. Acum, că-l pot privi mai cu atenţie, mi-e limpede că doar ce a ieşit din vreun canal sau din vreun şanţ plin de murdărie. Are neapărat nevoie de o baie, iar cârpa ciudată pe care o poartă în loc de cămaşă este extraordinar de răpănoasă, să nu mai spun de şapca aia jerpelită şi plină

de pete de sudoare. Eu, în schimb, am pe mine o rochie albastră splendidă şi o bluză de un alb impecabil, iar unghiile îmi sunt curate. Nu ştiu cum de am scăpat din vedere asemenea detalii până acum, căci e clar că băiatul ăsta n-are cum să reprezinte o companie agreabilă pentru noi. Ceilalţi invitaţi au început să-i arunce priviri suspicioase, încruntându-se dezgustaţi din cauza întreruperii care le-a stricat cina.

Mă simt jenată că trebuie să iau şi eu parte la scena deranjantă pe care a creat-o Jax şi sunt uşurată când uşierul scapă, în sfârşit, de el, conducându-l ferm spre ieşire. Însă, în acelaşi timp, sunt şi tristă c-a trebuit să plece. De vină o fi implorarea tăcută din ochii săi căprui ori modul nedelicat în care l-a aruncat uşierul afară în stradă. Un strop de ploaie ce loveşte fereastra din apropiere îmi aminteşte de vremea câinoasă şi mă simt vinovată că Jax a fost scos în stradă.

Bărbatul cu ochelari îşi dă seama că sunt tulburată.

— O să discut cu şeful de sală, spune el, oftând împăciuitor. Băiatul va primi ceva de mâncare şi un loc cald, la adăpost de ploaie. Dar sper că eşti de acord că nu-l puteam lăsa să stea aici, cu noi. Înainte să faci parte dintr-o societate civilizată, trebuie să înveţi să te comporţi civilizat. Sper că înţelegi, nu, Naomi?

Cred că da. Jax a tulburat ordinea de aici.

— Da, cred că da.

Însoţitorul meu surâde uşor, iar flacăra lumânării i se reflectă în ochelari.

— Minunat! Acum, că ne-am lămurit, să sper că ţi-ai putea relua micul concert?

De-abia aşteptam o asemenea invitaţie. Noile sunete scoase de scripca mea îl încântă enorm pe bărbatul cu ochelari, care, pe măsură ce se adună notele, ridică o mână, mimând câteva mişcări ce par că imită ritmul muzicii.

— Ce faci? îl întreb oprindu-mă în mijlocul cântecului.

Mâna îi înţepeneşte şi se foieşte nedumerit în scaun, ca şi cum cineva l-a trezit brusc din somn. Expresiei sale

entuziaste de mai devreme i-a luat locul un surâs subţire, jenat.

— Cred că m-am lăsat purtat de val, răspunde el. Muzica ta era pur şi simplu încântătoare. Te-am deranjat?

— Nu.

De fapt, nici măcar nu-mi aduc aminte să mai fi cântat vreodată atât de bine. Fiecare gest al său părea să adauge un strop de precizie şi de bogăţie muzicii mele, de parcă am fi reuşit, cumva, să cântăm împreună.

— Doar că sunt curioasă.

— Un vechi obicei de-al meu, adaugă el, iar zâmbetul său pare că devine ceva mai sfios. Pe vremuri eram dirijor, conducătorul unei orchestre. Mă tem că muzica ta m-a purtat departe, într-o altă perioadă. Sper că-i poţi ierta unui biet bătrân o astfel de excentricitate.

— Nu-i nevoie să-ţi ceri iertare. Doar că a fost ceva ce n-am mai întâlnit până acum.

Deşi, chiar în timp ce rostesc aceste vorbe, mă întreb dacă e adevărat ce spun. Am mai văzut pe cineva „dirijând" astfel? Nu cumva şi tati obişnuia să facă acest lucru?

— Pot relua cântecul?

— Nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere, mă încurajează Dirijorul.

Însă, chiar când ridic din nou arcuşul pentru a-mi relua cântecul, la fereastră se aude un bubuit strident: Jax şi-a făcut apariţia pe stradă şi acum stă lipit cu faţa de geam. A devenit şi mai jegos, de parcă cel mai urgent lucru pe care l-a avut de făcut după ce-a fost izgonit din restaurant a fost să găsească un morman de bălegar în care să se tăvălească. Când vede că-l privesc cu gura căscată, începe să bată tare cu palma în geam, strigând cu o voce care mie mi se pare înăbuşită, dar care probabil că este îngrozitor de puternică, din moment ce poate răzbate prin sticla geamului. Îi urmăresc buzele rostindu-mi numele şi simt cum sunt sufocată de furie, ploaia s-a transformat într-o zloată rece, dar nu-mi mai pare rău pentru Jax. S-a transformat în ceva deranjant şi-atât.

— Ignoră-l, Naomi! mă îndeamnă senin Maestrul. Până la urmă va ieşi cineva să se ocupe de el. Continuă!

Şi, cum era de aşteptat, imediat ce-mi reiau cântecul, doi bărbaţi apar de nicăieri pentru a se ocupa de Jax. Sunt înalţi, bine clădiţi şi îmbrăcaţi în costume albastre impecabile, iar de buzunarele de la piept le sunt prinse insigne ce emană parcă autoritate. Am încredere în ei că-l vor duce pe Jax într-un loc călduros, dar, mai important, undeva departe de mine. Cât despre Jax, pare că şi-a pierdut rapid entuziasmul cu care bătea în geam. Zloata s-a transformat acum în ninsoare şi a început să i se adune în grămăjoare pe umeri şi pe şapcă. Când unul dintre bărbaţi, ce are casca trasă în jos, pe ochi, strigă la Jax ca să-i atragă atenţia, Jax îşi lasă mâinile să cadă şi se răsuceşte, gata să cedeze.

Însă, chiar când oamenii în uniformă sunt gata să-l ia de acolo, lângă Jax mai apare cineva. Nou-venitul nu pare nici ostil, nici impunător, dar face impresia unei persoane distinse datorită pălăriei negre şi a hainei lungi, tivite cu blană. Într-o mână strânge un baston subţire, cu capătul îmbrăcat în argint; pe cealaltă şi-a coborât-o într-o manieră prietenoasă pe umărul lui Jax. Bărbaţii în uniformă au devenit instantaneu respectuoşi şi dornici să se supună. Nu disting ce se vorbeşte, dar mi se pare că bărbatul le explică celor doi că Jax nu are intenţii necurate şi că este un tânăr discret şi cinstit.

Spre uimirea mea, văd că nu exagerează prea tare: deşi n-am văzut când s-a întâmplat, Jax pare că a suferit o transformare radicală, iar acum arată mai curat şi hainele jerpelite i-au fost înlocuite cu o pereche de pantaloni crem şi un sacou albastru dichisit. Încă are pe cap acea şapcă ridicolă, cu toate că şi aceasta i-a fost spălată, aşa că nimeni nu mai are nimic de comentat. Şi uite-aşa, cei doi bărbaţi se arată convinşi de povestea pe care le-a îndrugat-o al treilea bărbat şi se întorc la treburile lor, lăsându-l pe Jax în faţa ferestrei. Bărbatul îmbrăcat în haina tivită cu blană îşi duce mana la borul pălăriei. Cumva, ninsoarea care tot cade pare că nu-l atinge.

Jax şi-a îndreptat din nou privirea spre mine, deşi noul său prieten continuă să se uite la bărbaţii în uniformă care acum se îndepărtează de ei. Când aceştia dispar din vedere, se apleacă şi curăţă zăpada adunată de pe o fâşie de trotuar pavat cu piatră cubică. Cu nonşalanţă şi o uşurinţă ieşite din comun, smulge o piatră din pavaj şi o aruncă uşurel în sus, ca pentru a-i testa greutatea, apoi, arcuindu-şi braţul pe spate, o azvârle în fereastra noastră.

Sticla se sfărâmă, la fel ca o vază mică, plină cu flori, ce stătuse până atunci pe masa noastră, în timp ce piatra se rostogoleşte pe jos, pe podeaua restaurantului. Aerul de afară năvăleşte înăuntru prin fereastra spartă şi dintr-odată ne trezim înconjuraţi de fuioare de zăpadă şi de vânt rece. Maestrul sare în picioare, cu chipul marcat de furie, scandalizat, însă bărbatul de afară a intrat deja în restaurant prin spărtura zdrenţuită, după ce a îndepărtat cioburile de sticlă prin mişcări graţioase ale bastonului.

— Salutare, Naomi! spune el, folosindu-se de baston pentru a-şi da un pic pălăria pe spate şi afişând un zâmbet voios, ce i se reflectă şi în ochi. Sunt eu, vechiul tău prieten Charles. O aventură pe cinste, ce să mai… Dar cred că a fost suficientă aventură pe ziua de azi. Ce-ai zice să laşi vioara aia deoparte?

— Este o scripcă, îi răspund eu în timp ce vântul şuieră nemilos în jurul meu.

— Scripcă să fie, atunci. Ce-ar fi să mi-o dai mie?

— Nu-l asculta! ţipă Dirijorul, a cărui voce abia se-aude din cauza vântului.

Cu excepţia mea, a lui Jax, a Dirijorului şi a lui Charles, tot restaurantul e gol, iar acum arată ca şi cum ar fi fost abandonat cu mulţi ani în urmă. Zăpada acoperă podeaua şi pe lângă pereţi s-au format deja adevărate troiene; ţurţuri uriaşi de gheaţă atârnă din tavan. Dar nu am de gând să cedez, oricât ar fi vremea de rea. Ridic arcuşul şi scripca pentru a începe un nou cântec, însă, înainte de-a reuşi să scot măcar o notă, mâna lui Charles se repede şi o înşfacă strâns de gâtul subţire.

Dau să fac un pas în spate, furioasă şi scandalizată, doar

ca să descopăr că nu ne mai aflăm în restaurant. Dirijorul a dispărut. Sub picioare am ţărână, iar lângă mine stă Charles, care mă strânge de încheietură. În locul hainei elegante are acum o uniformă militară neagră. Suntem în mijlocul unui loc sălbatic, înconjuraţi de pământ şi copaci rupţi.

Charles îmi dă drumul la mână.

— O reprezentaţie pe cinste, Naomi, spune el, neobişnuit de vesel având în vedere împrejurimile dezolante. Cred că noi trei vom avea o mulţime de lucruri de învăţat unul de la celălalt.

— Ce s-a întâmplat? îi cer eu să-mi explice, confuză şi mânioasă.

Dinspre sol se aud bubuituri uşoare, căci din cer cad pietricele mărunte, ca o ploaie.

— Cum am ajuns aici?

— Ai zburat, mă informează Charles. În chip maiestuos, aş putea adăuga. Şi ceea ce ai experimentat tu, Naomi, se numeşte fontani usikuu.

Nu-mi pot ascunde teama când înţeleg ce spune. Acum îmi aduc aminte de vorbele pe care mi le-a spus Charles despre ce înseamnă să umbreşti, despre cum mă voi trezi într-un loc plin de imagini bizare, din altă lume, alunecânde şi fluide precum un vis, deşi mie mi se vor părea la fel de reale ca viaţa, cel puţin cea pe care mi-aş aminti-o, devenită acum şi ea la fel de stranie. S-a petrecut exact cum mi-a descris el, iar eu, în tot acest timp, cât am cântat la scripcă, n-am fost stăpână pe mine însămi. Am călătorit până aici, oriunde s-ar afla acest aici, fără ca măcar să ştiu. Mă bucur că Charles s-a întors să cerceteze orizontul şi că nu-mi vede faţa. Ceva bubuie pe pământul de lângă el: ciotul unui copac de o mărime respectabilă.

— Iar acum, pe unde o fi umblând Jax? se întreabă Charles. Aha, uite-l şi pe el!

Jax a apărut în vârful unei movile de pământ proaspăt săpat. Se lasă să alunece de pe ea, căzând în fund pentru a-şi menţine cât de cât echilibrul, şi vine fuguţa la noi.

— Ai găsit-o! strigă el la Charles, părând extrem de

surprins de acest lucru. Bună, Naomi! mă salută, reuşind să se oprească la timp. Ce mai aventură!

Pare aproape la fel de mulţumit de el însuşi ca şi Charles.

— Da, o treabă excelentă, e de acord Charles. Bun, acum să mergem să mâncăm ceva. Nu ştiu de ce, dar am o poftă nebună de burrito. Jax, ce-ar fi să o iei înainte?

Jax încuviinţează din cap – de parcă ar fi ceva absolut normal –, apoi începe să străbată acest pustiu dezolant.

— Fii atentă şi stai aproape! mă avertizează Charles, îndemnându-mă s-o iau din loc, după care arată spre Jax. Cu el, forţa este foarte mare.

— Despre ce vorbeşte? îl întreb pe Jax când îl ajung din urmă.

— Pur şi simplu ignoră-l pe Charles când spune astfel de lucruri! mă sfătuieşte Jax. Uneori se poartă cu adevărat straniu.

27
TORRO

Mi-am dat seama de ce nu se mai întoarce nimeni. La Front mă refer. Este evident, odată ce afli câteva lucruri.

Optio Sorril ne-a lămurit pe toţi în prima zi pe care-am petrecut-o în Tabăra Exterioară. Am fost duşi într-o încăpere imensă şi am stat acolo ascultând-o cum ne povestea despre război şi despre începuturile acestuia şi despre cum trebuie noi să-i învingem pe extratereştrii Valentini, altfel toată lumea va fi exterminată. Ce mai încolo şi-ncoace, a fost un mare şoc pentru toţi. Hexi stătea lângă mine şi o asculta cu gura căscată, dar Spammers îmi arunca priviri pe furiş şi-şi tot dădea ochii peste cap, de parcă nu-i venea să creadă că Pripii vor ca noi să înghiţim asemenea rahat, mare cât casa. Mulţi alţii se aflau acum alături de noi, aduşi aici cu forţa din alte colonii, şi-ţi dădeai seama cu uşurinţă că toţi simţeau aceleaşi lucruri.

Sorril totuşi nu se aştepta să reuşească să ne convingă din prima. A spus că va trebui să ne obişnuim cu, să spunem, o realitate cu totul şi cu totul nouă faţă de cea pe care o cunoaştem şi că asta necesită timp. Vom avea, fireşte, o mulţime de întrebări de pus. Aşa că, deocamdată, am fost împărţiţi în grupuri pentru a discuta cu nişte persoane pe care Sorril le adusese din Legiune. Puteam întreba orice. Eu am ajuns într-un grup căruia îi vorbea un tip grăsuţ şi bătrân din Legiune, care ne-a povestit că a luptat pe Front şi i-a înfruntat pe Valentini. Spammers făcea şi el parte din acelaşi grup şi bineînţeles că a pus prea multe întrebări, ca un copil care nu se mai poate opri din vorbit. Tot încerca să-l prindă pe tipul din Legiune cu minciuna, însă omul avea un răspuns pentru orice. Îi mai lipsea şi un picior. Ne-a spus că Legiunea are medici foarte bine pregătiţi, care ar putea practic readuce pe cineva la viaţă, însă există anumite tipuri de răni care nu se pot vindeca, iar piciorul său era una dintre acestea. Era singurul motiv pentru care tipul nu mai lupta pe Front –

din cauza piciorului. După ce tipul din Legiune a plecat, mă aşteptam ca Spammers să-i dea înainte cu faptul că tot ce ni se spune este o mare minciună, însă n-a făcut-o. A devenit tăcut, de parcă s-ar fi gândit într-adevăr la ceva.

Şi adevărul este că lucrurile se cam potriveau. Adică noi ne dăduserăm destul de repede seama că se întâmplă ceva ciudat cu Pripii ăştia. Ori de câte ori apăreau pentru o extragere, aduceau cu ei şi nava aia a lor enormă, culegătoarea, care rămânea pur şi simplu plutind în aer, chiar dacă se vedea clar că e uriaşă şi extrem de grea. Aşa că ne puteam da seama că Pripii puteau face mult mai multe chestii decât noi, un exemplu fiind maşinăriile acelea. Noi, băieţii, discutam tot timpul despre astfel de lucruri, despre chestiile pe care le aveau Pripii, cum ar fi maşinăriile zburătoare, scările mobile, transmisiunile televizate tridimensionale şi altele asemenea. Însă nimeni nu bănuia că ar exista minunăţii precum thelemitaţia. Chestia asta e ceva pur şi simplu demenţial, să ştiţi. Când am zburat pentru prima oară cu o culegătoare, am fost sigur că am murit sau ceva de genul ăsta. Apoi am urcat la bord şi pereţii au început practic să ne *vorbească,* iar uşile să apară de nicăieri şi ori de câte ori voiai să te aşezi, un scaun începea practic să crească din podea. Credeam că înnebunisem. Deci, la urma urmei, nu-i chiar atât de greu de crezut că nişte extratereştri au apărut de nicăieri şi au încercat să omoare pe toată lumea. Probabil că Spammers are totuşi o gândire ceva mai analitică.

În orice caz, când bătrâna Sorril ne-a arătat a doua zi imagini în mişcare cu extratereştrii Valentini, eu n-am rămas chiar atât de şocat ca restul. Mai văzusem imagini în mişcare înainte, normal, cum erau transmisiunile televizate sau programele de divertisment. Ceea ce vreau însă să spun este că nu acele imagini m-au convins de existenţa Valentinilor.

Sorril ne-a arătat mai întâi imagini cu lumea dinainte de război, dintr-o perioadă pe care ea o numea „Era Dinainte”. Erau câteva imagini cu oameni care trăiau în nişte locuri ce se asemănau cu teritoriile actuale ale

sălbaticilor, toate situate în mijlocul pustietăţii, însă majoritatea înfăţişau aşezări precum Ţărmul de Granit, doar că vehiculele şi casele erau ceva mai ciudate. Ceea ce m-a frapat totuşi a fost modul în care se îmbrăcau oamenii, complet diferit unii de ceilalţi. Adică, puteam vedea o mie de oameni şi nici măcar doi să nu fie îmbrăcaţi exact la fel.

Apoi am văzut imagini din Ziua Sfanţului Valentin, evident, ziua în care şi-au făcut apariţia extratereştrii. Majoritatea erau imagini tremurătoare, neclare, cu oameni alergând şi explozii peste tot şi aşa mai departe. Nu prea puteai vedea ce se întâmplă. Singurele instantanee clare erau cele cu cerul şi cu nişte lumini demente ce fulgerau în toate direcţiile. Sunt sigur că a fost înfricoşător pentru cei de acolo, însă nu reuşeai să-ţi dai pe deplin seama de amploarea lor doar privind nişte imagini.

Ultimul lucru pe care ni l-a arătat Sorril era *cu adevărat* înfricoşător. A lăsat deoparte maşinăria pe care o folosise pentru a ne arăta acele imagini vechi, apoi a fluturat din mână şi, parcă de nicăieri, au apărut alte imagini. Sorril ne-a spus că acum privim prin ochii unui soldat care luptă pe Front, într-o bătălie care avusese loc cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, luând ca reper prezentul nostru, însă nu se asemăna cu nicio bătălie despre care *să fi auzit eu.* Pământul era foarte sfărâmicios şi de un verde ca de puf, la fel ca pâinea mucegăită, iar aerul era şi el verde şi înceţoşat. Foarte sus se vedea ceva ce semăna cu un nor de fum, care se ridica din solul ca pâinea mucegăită. Destul de repede totuşi, ne-am dat seama cu toţii că acolo se dădea o bătălie şi că ceea ce noi luaserăm la început drept fum erau, de fapt, soldaţii angrenaţi în luptă. Se strânseseră cu toţii într-un zid plutitor compact, la mare înălţime, însă erau la o distanţă atât de mare, încât nu-i puteai distinge unul de celălalt. Chiar arătau ca fumul, dacă te luai după modul în care se roteau şi se învârteau, însă era, de fapt, doar lupta, ca ansamblu, care se sucea şi se mişca în toate direcţiile. Ceva aflat în partea opusă încerca să treacă prin acel zid şi, după un minut, un mic grup s-a desprins din nor şi a venit plutind spre noi, deşi

tot arăta în continuare la fel ca fumul, până ce s-a apropiat suficient de mult şi s-a transformat în chestii individuale, care s-au prăbuşit în capul nostru.

Sorril a oprit atunci imaginea, astfel încât să putem vedea mai bine chestiile care se prăbuşeau din cer. Îmi aminteau puţin de păianjeni, căci aveau opt picioare şi erau lipsite de chip, deşi erau destul de diferite şi de păianjeni. În primul rând, erau mult mai mari, iar jumătate din picioare erau îndreptate în sus, ca nişte braţe. Şi nici nu se mişcau aşa cum se mişcă păianjenii. Când Sorril a pornit din nou filmarea, chestiile acea au ţâşnit în galop spre noi. Arătau ca şi cum ai fi luat doi câini enormi şi i-ai fi cusut unul de altul, spate în spate, apoi i-ai fi acoperit într-un metal negru strălucitor şi ai fi obţinut ceva asemănător cu chestiile care goneau spre noi.

Lighioanele acelea, ne-a lămurit Sorril, sunt numite „Valentini Tip 3”. Evident, nu aşa arată, de fapt, extratereştrii Valentini. Ceea ce vedeam noi acolo era un fel de armură. Valentinii au tot soiul de războinici şi, din moment ce noi nu ştim cu exactitate să-i deosebim între ei, i-am împărţit după mărime şi după rolul pe care îl au în bătălii. Tipul 3 sunt un fel de trupă de infanterie, cam de mărimea unui om. Am învăţat o mulţime de lucruri despre celelalte tipuri, fireşte, însă de Tipul 3 ne lovim cel mai des în timpul luptelor.

Sorril a oprit apoi imaginile şi a rămas aşa, uitându-se la noi. Ne-a spus că mai avem de învăţat o mulţime de lucruri, nu numai despre inamic, ci şi despre lumea pe care ni se cere să o apărăm. Ceea ce dorea ea să înţelegem era că asta este lumea *noastră,* că acum luptăm pentru tot şi pentru toţi cei pe care îi cunoaştem. Acum venise momentul să învăţăm şi cum anume. Dacă noi credem că Valentinii arată înfricoşător, va trebui să aşteptăm până îi vom vedea pe luptătorii în care ne va transforma ea pe noi.

Sorril asta putea fi destul de convingătoare. Lumea a început să ovaţioneze înainte ca ea să termine de vorbit. Mersh s-a bucurat atât de zgomotos, că mi-a făcut urechile să ţiuie. Nici măcar Spammers n-a mai rânjit dezgustat,

aşa cum o făcea înainte când îi auzea pe oameni vorbind despre Legiune. Însă tot ce-am făcut eu a fost să mă holbez în gol, spre locul în care fuseseră mai înainte pământul cu aspect de mucegai şi cerul verde. Când Hexi a început să mă scuture de umăr ca să mă întrebe dacă mergem la masă, ceilalţi deja plecaseră cu toţii. Cred că îşi închipuia că am rămas şocat de imaginile cu Valentini, însă ce mă afectase pe mine când văzusem imaginile cu bătălia nu era *inamicul* pe care urma să-l înfruntăm. Ci *locul de desfăşurare* al bătăliilor.

Tărâmurile au reprezentat o parte însemnată a discursului lui Sorril din prima zi, cel despre cum a început războiul şi aşa mai departe, dar nu cred că mulţi au înţeles despre ce vorbea ea atunci. Adică faptul că extratereştrii încearcă să ne ucidă, acesta nu e un lucru greu de priceput, însă ce nu înţelegeam eu era cum de existau alte lumi în alte locuri, lumi care sunt reale, dar, în acelaşi timp, şi ireale, pentru că ele nu există undeva unde să le putem vedea. Destul de tulburător, ce mai. Legionarul cu un picior spunea că e ca şi cum ţi-ai petrece toată viaţa într-o singură cameră, neputând să ieşi, pentru că nu ştii ce înseamnă o uşă sau cum să deschizi una, aşa că, atunci când ai ajunge într-o altă cameră, ai crede că ai ajuns într-un univers *complet* diferit, când, de fapt, camera aia a fost acolo în tot acel timp. Aşa stăteau lucrurile şi pentru noi. Înainte de venirea extratereştrilor Valentini, noi nici măcar nu ştiam că există Tărâmurile. Credeam că lumea noastră este singura. Dar s-a dovedit că mai există şi uşi între Tărâmuri. Trebuie doar să ştii cum să le deschizi. Cred că are un oarecare sens. Dar de-abia atunci când am văzut bătălia, cu terenul acela mucegăit şi cele două armate luptându-se sub cerul verde şi ceţos, am ajuns să înţeleg cum de se află Tărâmurile în *altă* parte.

Se crede că unele Tărâmuri sunt asemănătoare Pământului, cu aer pe care-l poţi respira şi cu apă pe care o poţi bea şi-aşa mai departe, însă multe nu sunt la fel. O mare parte sunt complet diferite, cum e, de exemplu, lumea aceea cu cer verde şi ceţos şi pământ mucegăit.

Chestia cu adevărat nebunească totuşi este că nu numai aerul şi apa sunt diferite pe aceste Tărâmuri. Şi *timpul* este diferit. Căci o zi de-a noastră nu este la fel ca o zi de pe celelalte Tărâmuri. Pentru că oricum şi lumea noastră nu este decât un alt Tărâm, o lume pe care Sorril o numeşte „Hestia". Şi, dintr-un anumit motiv, aici timpul se mişcă mai repede decât în orice alt loc pe care l-am văzut vreodată. Iar asta înseamnă că, dacă eşti pe alte Tărâmuri timp de un an şi te întorci pe Hestia, aici a trecut mult mai mult decât un singur an. Cât de mult, depinde de Tărâmul pe care ai fost plecat. Aşa că un an de pe un anumit Tărâm ar putea însemna douăzeci de ani pe Hestia ori poate cincizeci de ani sau o sută. *Întotdeauna* înseamnă mai mult, totuşi. Nimeni nu ştie de ce. Aşa stau lucrurile. Prin urmare, indiferent dacă pentru noi războiul cu extratereştrii Valentini durează de cinci sute de ani, pe Tărâmuri probabil c-au trecut treizeci sau patruzeci de ani. De asta bătrâna Sorril a precizat că bătălia a avut loc în urmă cu douăzeci şi cinci de ani „de-ai noştri". Majoritatea celor care au luptat în acea bătălie încă mai luptă pe Front, asta dacă n-au fost deja ucişi, dar pentru ei n-au trecut decât câteva luni. Ba chiar există oameni în viaţă care *trăiau* când Valentinii ne-au atacat prima oară. Când am auzit asta, aproape că am căzut de pe scaun. Şi mi-am mai dat seama de un lucru. Ştiu de ce nimeni nu se mai întoarce de pe Front. Adevărul e că unii *chiar* se întorc, cum este tipul cu un singur picior, numai că, atunci când o fac, nu mai există nimeni care să-şi mai amintească de ei.

Când am văzut bătălia, locul acela cu pământ mucegăit şi cer verde, m-a mai frapat ceva. Chiar dacă voi supravieţui Frontului, Camareen nu mă va mai aştepta aici sau, dacă va mai fi aici, nu va mai fi acea Camareen pe care o ştiu eu. Aş fi făcut orice să fiu din nou împreună cu ea. Iar acum ştiu că nu se mai poate.

În noaptea aceea am găsit muzica lui Camareen, foaia cu cuvintele scrise de ea în partea de jos, pe care mi-a adus-o Mersh. *Să vii înapoi.* Atât a mai apucat să scrie, şi e probabil ultimul lucru pe care îl voi mai avea de la ea. Îmi

imaginez cum ar fi să mă pot întoarce, da, să reuşesc pur şi simplu să mă întorc. Toţi cei din Legiune au parte de cel puţin trei tururi pe Front, de şase luni fiecare, având parte de vreo lună între ele pentru odihnă. Deci cam cinci ani pentru mine. Aici, pe Hestia, asta ar însemna între cincizeci şi o sută de ani, depinde de Tărâmurile pe care vom lupta. Să spunem că voi supravieţui. Voi avea nouăsprezece sau douăzeci de ani, iar Camareen, dacă va supravieţui şi ea, va avea şaptezeci sau optzeci de ani. Încerc să mi-o imaginez cu păr alb şi riduri, însă nu reuşesc. Tot ce văd sunt ochii ei verzi.

Spammers mă vede stând acolo cu foaia cu note muzicale în mână şi ghiceşte ce-i în mintea mea în vreo cinci secunde. De cele mai multe ori este un tip destul de isteţ.

— Salut, băiete! spune el aşezându-se pe patul meu. Pur şi simplu nu te poţi abţine din a primi căcat în cap, nu? Va trebui să facem ceva în privinţa asta.

— O să vrei să păstrezi un pic de distanţă, îi răspund. Nu vrei să fii stropit şi tu când se va porni iar să plouă cu căcat.

Hexi sare pe patul de lângă mine.

— Optio Sorril spune că aşa se desfăşoară războiul pentru noi, legionarii. Adică pe noi se cacă toată lumea. Singurii pe care putem da vina sunt Romeo.

„Romeo” este un alt nume pentru Valentini. Când a început războiul, oamenii i-au numit „Rasă Extraterestră Necunoscută”, ceea ce mie mi se pare un nume destul de bun, căci măcar spune ceva despre ei. Pe atunci o mulţime de oameni vorbeau engleza – nu doar nomazii şi sălbaticii –, iar în engleză „Rasă Extraterestră Necunoscută” se prescurtează cu iniţialele „UAR”.[6] Atunci exista un cod special cu un cuvânt pentru fiecare literă, ca să nu se confunde literele în transmisiile radio, iar „UAR” era „Uniform Alfa Romeo”. Destul de repede, aproape toţi le spuneau, simplu, „Romeo”. Aşa vorbesc legionarii despre Valentini, ca şi cum ar fi toţi o singură persoană sau ceva

[6] *Unknown Alien Race* (n.tr.).

de genul ăsta, deci mi se pare oarecum ciudat să o aud pe Hexi vorbind astfel. La fel de ciudat mi se pare şi să o aud rostind cuvântul „cacă”.

— Bun, deci să ne gândim în felul următor, spune Spammers. Mai întâi ai parte de ceva antrenament pregătitor. Când vom ajunge în căcat până la genunchi, deja ai să te simţi ca acasă.

— Voi doi vorbiţi de parcă nu v-ar deranja un pic de căcat, spun eu.

Nu sunt surprins s-o văd pe Hexi într-o dispoziţie bună. Fata asta poate găsi în orice un motiv de bucurie. Parcă ar avea un talent special. Însă la Spammers e ceva straniu. Veselia lui nu mai pare la fel de sarcastică aşa cum era de obicei. Şi ei doi nu sunt singurii care se manifestă zgomotos. În barăci locuiesc în jur de cincizeci de oameni, unii provenind din Ţărmul de Granit, însă mai sunt şi oameni veniţi din alte colonii, şi toată lumea pare nerăbdătoare să înceapă antrenamentul după ce-a ascultat-o pe bătrâna Sorril.

— Să nu-mi spui că nu te interesează deloc să înveţi cum să lupţi cu ajutorul chestiilor ăstora alimentate de thelemitaţie, spune Spammers.

O zice de parc-ar şti că doar mă prefac că nu mă interesează, ceea ce mă enervează. Şi, normal, îmi dau seama la ce se referă. Am rămas profund impresionat când Sorril i-a doborât pe nomazii aceia, chiar dacă ea era o doamnă în vârstă, iar ei doar nişte sălbăticiuni însetate de sânge şi aşa mai departe. Dar, cumva, pare că nu are o importanţă chiar aşa de mare.

— Hai, Spams! îl îndeamnă Hexi. Cred că Torro vrea să rămână singur.

— Da, aşa cred şi eu, pare de acord Spammers, care îmi dă o palmă prietenoasă pe spate. Dar, gândeşte-te şi tu, băiete! Poate că nu va fi chiar atât de rău. Să spunem că te întorci peste o sută de ani şi războiul se va sfârşi. Oricum te vei opri şi tu pe la bătrânul Ţărm de Granit. Pun pariu că stră-stră-strănepoata lui Cammie va fi la fel de atrăgătoare ca şi Cammie a ta.

— Spammers! chirăie Hexi, lovindu-l cu pumnul în umăr. E absolut *dezgustător!*

— De ce? întreabă Spammers râzând. Nu e ca şi cum ar fi stră-stră-strănepoţii lui *Torro.* Şi partea cea mai bună? Probabil că vor fi o mulţime. Ia imaginează-ţi, să dai peste o mulţime de Cammie mai mici! De ce să te rezumi doar la una singură, corect?

— Eşti bolnav, ştiai asta? intervine iar Hexi. Cu adevărat bolnav!

Însă cam râde şi ea.

— *Aşa* ar trebui să-i convingă ei pe oameni să se înscrie în Legiune. Să le ofere tuturor câte o orgie cu stră-stră-strănepoate.

— *Spammers!*

Însă până şi eu am început să râd.

28
TORRO

Până la urmă se dovedeşte că sunt un legionar jalnic. Primele două săptămâni nu sunt chiar atât de rele, pentru că se aseamănă cu antrenamentele pe care le-am efectuat cu miliţia din Colonia 225. Facem marşuri lungi, tragem la ţintă cu aceleaşi carabine vechi şi alergăm în curse cu obstacole. Chiar nu mă deranjează, deşi o mulţime de recruţi încep să se enerveze după primele câteva zile. Îşi imaginaseră că deja aveam să zburăm de colo colo şi o să ne jucăm cu tot soiul de arme, care să tragă cu fulgere şi mingi de foc şi aşa mai departe. Aproape că-mi pare rău pentru Mersh, care pare tare dezamăgit. Singurii care nu par deranjaţi sunt nomazii. Ei fac pur şi simplu tot ce le cere bătrâna Sorril şi de-abia dacă rostesc câte un cuvânt. Apoi, într-o dimineaţă, Sorril ne dă jos din pat mai devreme decât de obicei şi ne spune să ne prezentăm la armurărie. Azi va avea loc prima noastră lecţie de antrenament în tactici de luptă cu arme îmbunătăţite.

În armurărie ne aşteaptă un munte de bucăţi de metal curbate, ce seamănă cu cochiliile crabilor sau ale homarilor. Sorril ne spune că sunt cea mai bună protecţie pentru trupele de infanterie pe care le are Legiunea, Armura Amplificată Pan-Climat D-87, deşi chiar arată ca şi cum cineva tocmai ce-a terminat de mâncat o porţie zdravănă de cochilii metalice de crustacee. D-87 sunt echipamente „îmbunătăţite”, adică sunt create să funcţioneze cu ajutorul thelemitaţiei. Sau, cum s-a exprimat Sorril, ca să ne transforme în „luptători mai eficienţi”. Nu sunt sigur ce înseamnă asta mai exact, dar încep să-mi dau repede seama după ce îmbrac costumul D-87.

Unii deja au început să încerce să şi le pună pe ale lor, dar întâmpină multe dificultăţi. D-87 este alcătuit din foarte multe piese, iar piesele acestea nu se potrivesc foarte bine una cu alta. Ridic una dintre carcase şi pare

făcută din plumb. Probabil că întregul costum cântăreşte vreo sută de kilograme. Sorril ne spune să începem cu piesa centrală, care ne va sta pe umeri. Găsesc piesa la care se referă şi, chiar dacă este la fel de grea ca toate celelalte, odată ce mi-o trec peste cap, îşi pierde greutatea cu totul. Când îmi potrivesc următoarea piesă, marginile sale par că se contopesc cu marginile celeilalte. Când termin de îmbrăcat o jumătate din costum, mi se pare că mă simt *mai uşor* decât înainte.

Spammers a început să râdă de unul singur, ceea ce mă face să-mi închipui că a rămas surprins de cât de uşor se simte costumul, căci el a reuşit deja să-l îmbrace aproape pe tot, însă, atunci când mă vede că-l privesc, adoptă o postură de adevărat erou şi pricep ce-i atât de comic. Arată aproape exact ca oamenii din picturile de pe zidurile cantinei fabricii din bătrâna noastră Colonie 225. Adică, spuneţi şi voi, am petrecut atâta timp gândindu-ne la ce prostie ar fi să crezi că legionarii chiar ar purta armuri ca acelea, numai ca să ajungem să aflăm că, de fapt, totul era real.

Partea cu adevărat nebunească se dovedeşte a fi totuşi casca. Spre deosebire de restul costumului, care are o culoare gri-mat, căştile sunt complet transparente, astfel încât să poţi vedea prin ele, însă, odată ce ţi-ai băgat capul înăuntru, totul devine o clipă negru, ca şi cum ai clipi, apoi, când poţi vedea din nou, lumea întreagă s-a schimbat. Nu mi se mai pare că privesc prin viziera unei căşti. Nici măcar nu-mi mai dau seama că încă am capul într-o cască. Însă, brusc, aerul are un gust mai curat, culorile sunt mai strălucitoare decât de obicei şi pot auzi cu mare claritate tot ce se întâmplă în jurul meu.

— Ştiu de ce au ignorat căştile acestea când au pictat zidurile, spune Spammers.

Şi vocea lui sună diferit, ca şi cum aş putea distinge *mai multe* detalii la ea decât înainte.

— Arăţi *fioros,* băiete.

În jur nu se află nicio oglindă şi nimeni altcineva nu mai poartă cască, aşa că mi-o scot pe-a mea, însă a devenit din

nou transparentă.

— Cum arătam? îl întreb pe Spammers.

— Cumva te-ai uitat direct la mine? întreabă Hexi.

Se îmbrăca exact lângă mine şi de aceea ştiu că ea e cea care vorbeşte, nu altcineva, căci glasul îi sună complet diferit, mai jos şi oarecum reverberant. Şi nici nu mai arată ca Hexi, chiar deloc. Are toată armura pe ea, inclusiv casca, iar aceasta nu mai este transparentă, ci gri, la fel ca restul pieselor. Unde ar trebui să aibă faţa se află doar şiruri de linii galbene, pâlpâitoare. Arată oarecum întrerupte liniile astea, ca şi cum ar merge în zigzag dintr-un punct situat în centru spre margini, ca o fereastră lovită de o piatră.

Îmi ia o secundă să-mi recapăt răsuflarea.

— Hei, Hex! spun eu. Cum de ţi-ai pus-o atât de repede?

Hexi îşi scoate casca iute şi se uită la ea. Partea din faţă a devenit transparentă aproape imediat.

— Am avut-o tot timpul, răspunde ea, părând oarecum confuză.

Se dovedeşte că D-87 sunt concepute astfel încât, atunci când le porţi, poţi vedea prin căştile celorlalţi. Lucru care uşurează foarte mult comunicarea dintre oameni sau cam aşa ceva. De asemenea, poţi vorbi cu ceilalţi, chiar dacă se află foarte departe de tine, la fel ca o staţie radio, numai că mai bună, iar în afara costumului nu se aude niciun fel de zgomot, în caz că vrei să te furişezi neauzit în preajma cuiva. Şi acesta este doar începutul.

După ce ne îmbrăcăm cu toţii, Sorril ne pune să reluăm aceleaşi exerciţii din ultimele săptămâni, numai că acum sunt mult mai uşoare, aproape distractive. Poţi sări cu uşurinţă peste tot felul de obstacole, poţi alerga cincizeci de kilometri şi nici măcar nu oboseşti sau poţi trage cu puşca ţinând-o cu o singură mână şi să loveşti ţinta ca şi cum ar fi cel mai uşor lucru din lume. Îmbrăcat cu D-87, orice recrut este suficient de rapid şi de puternic încât să doboare un detaşament al miliţiei. Putem vedea şi auzi lucruri aşa cum nu puteam înainte, ba chiar putem simţi lucruri din apropiere, fără ca măcar să privim în direcţia

lor. Mă face să mă întreb de ce am petrecut atâta timp antrenându-ne normal, până ce ajungem la sfârşitul zilei, când Sorril ne conduce spre o ultimă cursă cu obstacole.

Se află în partea cealaltă a taberei, la noul traseu mă refer, aproape de pădure. Arată la fel ca toate celelalte pe care le-am parcurs până acum, plin de ziduri pe care să ne urcăm, rampe şi inele rotitoare şi tot aşa. Singurul lucru care diferă este că în anumite locuri arborii şi pământul, traseul, în general, sunt acoperite de petice de zăpadă.

Imediat oamenii încep să se înghiontească şi să se hlizească. Ieri l-am fi considerat un traseu dificil, dar acum nu mai există nimic de acest gen, căci avem pe noi costumele D-87. Nici măcar porţiunile înzăpezite nu vor reprezenta o problemă, căci D-87 sunt construite ca să ne ţină de cald şi-n vidul cosmic, deci cui îi mai pasă de niţică zăpadă? Dar sigur e ceva la mijloc cu exerciţiul ăsta. De vină o fi mirosul ciudat din aer. Îmi aduce un pic aminte de locul în care am coborât din trenul care ne-a adus din bătrâna C-225.

Îmi dau seama cum stă treaba când primul recrut loveşte o porţiune înzăpezită şi pur şi simplu se prăbuşeşte la pământ. Unde se află zăpadă nu există thelemitaţie, iar costumele noastre D-87 nu funcţionează. Chiar dacă sunt pregătit pentru asta, tot rămân surprins când casca mi se opacizează dintr-odată şi mă trezesc holbându-mă printr-o vizieră transparentă şi, în acelaşi timp, tot costumul capătă o greutate incredibilă. Chestia asta cântăreşte probabil cel puţin o sută de kilograme. Măcar nu mă prăbuşesc ca bolovanul, cum au păţit ceilalţi. În momentul în care ajung la finalul traseului, de-a lungul căruia costumul D-87 când mi-a funcţionat, când nu, transpir ca nebunul şi sunt atât de obosit, încât de-abia mai stau în picioare.

De aceea se numeşte „Tabăra de Margine”: pentru că este ridicată exact acolo unde thelemitaţia ce vine dinspre oraş în vale se termină. Când ai de-a face cu thelemitaţia, trebuie să ştii că aceasta formează un fel de dom imens în jurul sursei. Spaţiul din interiorul domului se numeşte „umbră”, iar spaţiul din exteriorul acestuia se cheamă

„eter”. Dacă te afli în umbră, ai la dispoziţie o rezervă nesfârşită de thelemitaţie, însă când eşti în eter, tot ce este îmbunătăţit capătă o greutate colosală.

Optio Sorril ne spune că trebuie să fim în stare să supravieţuim în ambele situaţii. Unele bătălii se mută atât de iute, încât sursa ta ar putea ieşi din raza de influenţă în orice clipă, lăsându-te în întuneric. Acesta reprezintă un alt mod de-a te referi la eter. Întuneric. Costumele D-87 sunt făcute să te ţină în viaţă aproape oriunde, însă, fără thelemitaţie, devenim aproape inutili în luptă, aşa că trebuie să fii pregătit să găseşti din nou drumul spre umbră ori să poţi rezista măcar până la sosirea ajutorului.

Este un gând destul de îngrijorător, să te afli într-o lume fără aer ori pe care temperatura să fie atât de joasă, încât să îngheţi bocnă în mai puţin de două secunde sau într-o lume în care ai fierbe într-o clipită şi, dintr-odată, singurul lucru care te ţine în viaţă să fie costumul ăsta greu ca plumbul şi micul tanc cu aer ataşat ca rezervă în caz de urgenţe. Încerc să nu mă gândesc prea mult la asta, dar nu e chiar atât de uşor când bătrâna Sorril ne reaminteşte tot timpul că trebuie să fim pregătiţi pentru orice, altfel Tărâmurile ne vor ucide cu mult înaintea lui Romeo. Dacă e să te iei după Optio Sorril, aceasta este partea în care vom afla ce tip de legionar zace în noi.

Am impresia că legionarul din mine se dovedeşte a fi incredibil de incompetent. Ramura Legiunii pentru care suntem antrenaţi şi în care vom fi repartizaţi, adică infanteria, se numeşte „milites”. În Colonia 225 eram un soldat destul de bun, însă aici cred că sunt unul dintre cei mai slabi militari din toate timpurile. Sincer să fiu, cel mai prost. Chestia e că, dacă lupţi împotriva Valentinilor, trebuie să faci mult mai mult decât să găseşti ceva în spatele căruia să te ascunzi atunci când tragi cu puşca în orice mişcă, ceea ce, dacă stai să te gândeşti, reprezintă, de fapt, cam toată strategia celor din miliţia coloniilor.

În Legiune, tot trebuie să fii în stare să te ascunzi şi să tragi, fireşte, deşi în mare parte a timpului ţi se oferă ceva în spatele căruia să te ascunzi. Legiunea are nişte chestii

numite „platforme de asalt”, care în principiu sunt mici spaţii drepte suficient de încăpătoare încât să ţină cam zece milites, cu toţii înconjuraţi de scuturi şi bariere şi aşa mai departe, care să te protejeze atunci când încep împuşcăturile. Problema cu aceste platforme de asalt este că, tu fiind în cea mai mare parte a timpului pe una dintre ele şi trăgând în tot ce mişcă, aceste chestii idioate zboară sus, la mare înălţime. Când bătrâna Sorril ne-a arătat bătălia de pe Tărâmul acela verde şi mucegăit, zidul pe care l-am văzut plutind pe cer, cel care părea făcut din fum, era, de fapt, alcătuit din sute şi sute de platforme de asalt, toate plutind la grămadă, una peste alta, iar fiecare era înţesată de milites ca mine.

Aşa că noi vom sta pe bătrânele noastre platforme, plutind pe cer, în timp ce chestiile jumătate-păianjen, jumătate-câine vor încerca să ne ucidă. Şi, mai rău de-atât, odată cu începerea bătăliei, nu există nicio garanţie că vom reuşi să rămânem pe propria noastră platformă cretină. Platformele de asalt vor fi manevrate în funcţie de ce se întâmplă în bătălie, adică de multe ori va trebui să ajungem pe alte platforme, în funcţie de unde sunt concentrate mai multe încleştări sau ceva de genul ăsta. Dar, nu uitaţi, platformele plutesc în aer toate, aşa că nu poţi sări pur şi simplu de pe una pe alta, de parcă ai alerga de la un pom la altul, cum procedam în bătrâna C-225 când ne luptam cu sălbaticii. Trebuie să înveţi să *zbori* cumva. Asta e partea care-mi dă cele mai mari bătăi de cap. Zborul.

Vedeţi voi, unul dintre lucrurile de care sunt în stare costumele D-87 este să modifice gravitaţia. Vorbesc serios. Deşi totuşi nu afectează decât costumul şi pe cel care se află în interiorul lui. De fapt, te lasă să alegi modul în care te atrage gravitaţia. Să spunem că stai pe pământ ca un om normal, sănătos, dar vrei să ajungi la ceva aflat deasupra ta. Îţi poţi inversa gravitaţia personală şi vei cădea *spre* cer. Aşa se şi numeşte: „gravitaţie personală”. Mai poţi face în aşa fel încât să devii complet lipsit de greutate, şi aşa ne învaţă să ne mişcăm de pe o platformă

de asalt pe alta. Stai pe o platformă şi te împingi în picioare, apoi pluteşti până ce ajungi pe următoarea, după care îţi modifici gravitaţia pentru a rămâne acolo. Platformele au două părţi la fel, aşa că există întotdeauna un loc pe care să poţi ateriza. Dacă ai nevoie să ajungi foarte repede undeva, trebuie să *cazi* în acea direcţie, apoi să-ţi inversezi GP-ul[7] în ultima clipă, ca să nu aterizezi prea dur şi să te storceşti. Şi *aşa* vom lupta împotriva Valentinilor: toată lumea va zbura, va cădea şi se va roti de colo colo, prin aer. Mă ia ameţeala doar când mă gândesc.

Traseul cu obstacole pe care ni-l oferă bătrâna Sorril pentru a ne antrena cu gravitaţia personală este aproape imposibil. Cel puţin pentru mine. Spammers, Mersh şi Hexi se prind destul de repede. Dar eu sunt groaznic. Uite, de exemplu, alerg pe o pantă în jos, apoi ajung la un puţ şi, deşi ştiu că trebuie să-mi inversez GP-ul astfel încât să mă deplasez cu capul în jos pe scara de deasupra puţului, tot cad în el ori ratez scara şi mă prăbuşesc rostogolindu-mă în sus, spre cer, până ce mă încurc în plasele de siguranţă atârnate în jurul traseului ca să-i prindă pe proştii ca mine. Din nu ştiu ce motiv, nu reuşesc să bag la cap. De cele mai multe ori ajung să vomit în cască, iar asta se întâmplă cel puţin o dată pe zi. Eu, unul, nu ştiu dacă există ceva mai dezgustător decât să vomiţi în propria cască.

— Încearcă să nu-ţi imaginezi că zbori, mă sfătuieşte Spammers.

Suntem în armurărie, iar eu mă străduiesc să-mi spăl voma după o cursă deosebit de jenantă. Mi-au rămas bucăţele de ou şi-n păr.

— Imaginează-ţi că orice suprafaţă ar fi propria ei planetă. Lumea e rotundă, aşa că, oriunde ai păşi, josul este o direcţie un pic diferită. Dacă ai păşi pe cealaltă parte a planetei, ai fi cu capul în jos faţă de unde eşti acum, dar nu te vei simţi ciudat, pentru că nouă ni se pare mereu că lumea este plată. La fel stă treaba şi cu platformele. Pământul este acolo unde stai tu.

— Foarte profund din partea ta, Spams! spun eu în timp

[7] Gravitaţia Personală (n.tr.).

ce-mi clătesc casca încă o dată.

Costumele D-87 se descurcă destul de bine când vine vorba să-ţi ferească faţa de vomă, odată ce-ai terminat de vomitat şi toate cele. Ştiu că Spammers doreşte să mă ajute, doar că nu am deloc chef de el acum.

Astăzi a fost şi mai rău decât de obicei. Bănuiesc că a avut loc un atac asupra oraşului cu ceva vreme în urmă, căci toată lumea pare încordată. De aceea au organizat acea extragere suplimentară, cea în urma căreia am fost chemaţi eu, Spams şi Hexi, iar acum toată Legiunea este în alertă maximă. Oricum, se făceau exerciţii în oraş, iar bătrâna Sorril ne-a luat şi pe noi, pentru a ne arăta cum este să te afli în mijlocul unei lupte. Imediat cum am ajuns acolo, au început să tragă Tunurile Oraşului. Mai fusesem în oraş doar de câteva ori de când începusem antrenamentul şi crezusem că erau clădiri, însă, de fapt, sunt tunuri uriaşe, şi jur că ai senzaţia că vei muri atunci când încep să tragă. Te simţi de parcă un zgomot extraordinar de puternic îşi face de cap cu urechile tale timp de câteva secunde, numai că Tunurile Oraşului nu-şi fac de cap doar cu urechile tale. Ci şi cu ochii, cu limba şi cu creierul tău. Iar în timp ce acestea trăgeau, bătrâna Sorril ne-a pus să facem exerciţii. Nicio surpriză că nu am reuşit.

— Sau ai putea să încerci să-ţi ţii micul dejun în stomac, îmi sugerează Mersh.

Glumeşte, desigur, dar tot mă enervează. Mersh se descurcă destul de bine cu GP-ul şi e un adevărat şoc că se dovedeşte mai bun decât mine la ceva. Priveliştea tunurilor îl întărâtă foarte tare pe Mersh, iar acest lucru îl transformă într-un nesimţit şi mai mare decât de obicei. Vreo doi recruţi râd de parcă Mersh ar fi zis cea mai amuzantă glumă din lume.

— Foarte util, Mersh, spune Hexi. Nu-ţi face griji, Torro, mă încurajează ea. Optio Sorril spune că unora le ia mai mult timp să se acomodeze cu modificarea gravitaţiei. O să te obişnuieşti şi tu cât de curând.

Doar că nu mă obişnuiesc curând. Ba chiar devine mai

rău, deşi nu credeam că ar fi posibil. Antrenamentele devin din ce în ce mai dure, apoi, după ce am făcut cunoştinţă cu Tunurile Oraşului, începem să le auzim aproape zi de zi, chiar şi din Tabăra de Margine, unde ne antrenăm noi. Şi aici activitatea este în toi. Alte divizii ale Legiunii încep să desfăşoare exerciţii în vale, apoi, curând, nu mai poţi merge aproape nicăieri fără să rişti să fii aruncat În aer. Au un fel de chestii numite „equi”, care sunt, de fapt, nişte versiuni gigantice ale costumelor D-87, doar că oamenii din interiorul acestora se pot folosi de thelemitaţie şi fără ajutorul armelor îmbunătăţite, cum ar fi lazelele şi altele asemenea lor. Băieţii *aceia* pot face nişte chestii cu adevărat nebuneşti. Practic, pot da foc unei păduri aproape fără pic de efort sau pot modifica gravitaţia – cam cum procedăm noi cu GP-urile noastre, doar că ei o pot folosi asupra *altor* oameni, de pildă ca să-i strivească în timp ce aleargă. Iar asta, dacă nu te calcă în picioare mai întâi ori nu-ţi zboară căpăţâna sau mai ştiu eu ce. Mersh nu se mai satură privindu-i.

Cât ai clipi, începe să-mi fie greaţă chiar înainte să mă rotesc şi să mă prăbuşesc de-a lungul traseului pe care exersăm. Deci, în timp ce alţi recruţi pot face tot felul de chestii extraordinare, cum ar fi să sară şi să se răsucească în aer, aterizând şi rămânând pieziş în raport cu pământul, plutind la cinci metri deasupra acestuia, ori să alerge de-a lungul unei bârne în echilibru, care se întâmplă să fie legată la fel ca un enorm şiret de gheată, eu doar cad ca prostul în fund sau mi se face rău în cască. Îmi dau seama că toţi s-au săturat de mine, chiar şi bătrâna Optio Sorril, care nu pare că s-ar putea supăra pe cineva.

Într-o zi, cam pe la mijlocul antrenamentului de seară, ea mă cheamă chiar din mijlocul traseului.

— De ce-ai rămas în urmă, recrut? mă întreabă ea.

Nu se înşală – la rămasul în urmă, mă refer. Traseul de azi seamănă cu un cârcel de viţă-de-vie ondulat, cu ramuri ce se răsucesc în toate direcţiile. Rămăsesem privindu-l de jos în sus, în căutarea unei căi de pe care să nu cad iar ca bolovanul. Deja simt cum mi se face greaţă, deşi nici

măcar n-am început să mă mişc.

— Mi-e puţin teamă că o să mi se facă rău, doamnă, îi răspund eu.

— Şi aşa intenţionezi să te comporţi când ai să-i întâlneşti pe Valentini?

— Nu este vorba de intenţie, doamnă, îi spun. Doar că aşa se întâmplă de cele mai multe ori. Deci, da, cred că aşa va fi. Dacă te gândeşti mai bine. Logic, vreau să spun.

Se vede că bătrâna Sorril s-a săturat până peste cap de mine, după felul în care stă acolo, ca şi cum m-ar privi de sus în jos, ameninţător, chiar dacă e mai scundă decât mine.

— Te-am observat, recrut, continuă ea. Nu există absolut nimic pe lumea asta care să te împiedice să devii un legionar exemplar. Problema este că tu nu depui suficient efort. Nu eşti singurul recrut care urăşte faptul că a fost adus aici sau primul care-i permite furiei îndreptate împotriva celor pe care-i consideră responsabili – eu, colonia ta, Principatul – să se interpună între el şi antrenamente. Dar nu se mai poate continua astfel.

În ultimul timp nu mă mai gândisem la modul în care am părăsit Ţărmul de Granit sau la cum a făcut bătrânul Cranely să fiu extras pentru ca altcineva să nu mai ajungă pe Front, însă acum o fac. Iar lucrul ăsta mă înfurie teribil. Şi încep să mă gândesc că poate ar fi fost mai bine ca voi, Pripi nemernici, să nu mă fi minţit o viaţă întreagă, care şi-aşa a fost de căcat. Poate că am fi putut face astfel de antrenamente în bătrâna C-225, aşa încât să fi avut şi eu şansa să mă obişnuiesc cu căcaturile astea înainte de-a fi târât în altă lume, unde să fiu înfulecat de nişte extratereştri devoratori de oameni. Probabil că m-aş simţi destul de bine după ce i-aş scuipa toate astea în faţă lui Optio Sorril, dar mă abţin.

— La începutul antrenamentului v-am promis că voi face un voluntar din fiecare recrut, continuă bătrâna Sorril. Pentru cei mai mulţi dintre voi, să afle că suntem angrenaţi într-o bătălie ce are ca miză însăşi supravieţuirea speciei noastre este suficient. Dar, dacă

salvarea vieţii tuturor celor care mai trăiesc pe lumea asta nu te motivează, te rog să găseşti de urgenţă un motiv, căci nu am de gând să trimit un legionar incompetent la luptă. Te vei oferi voluntar pentru a lupta ori te vei oferi voluntar pentru beciuri. Alegerea îţi aparţine.

29
TORRO

A doua zi Sorril ne anunţă că vom lua parte la primul nostru exerciţiu oficial de luptă. Vom avea de urmat un scenariu real de luptă, cu o misiune de îndeplinit şi toate cele. Priveşte drept la mine când menţionează partea cu misiunea, de parcă faptul că avem o misiune ar trebui să însemne ceva în plus pentru mine. Probabil vrea să-mi dau seama că va trebui să fac ceva mai mult decât doar să termin exerciţiul. Trebuie să-mi găsesc *motivarea.* Discursul pe care mi l-a ţinut sigur n-a făcut-o. Bine, am dus la bun sfârşit exerciţiul, deşi de o mie de ori mai lent decât restul recruţilor. Dacă nu mă voi strădui suficient să lupt alături de ceilalţi, cred că bătrâna Sorril va decide în cele din urmă să mă azvârle în închisoare, pentru a nu le mai sta în drum.

Misiunea noastră de astăzi este destul de simplă: să omorâm cât de mulţi Valentini putem. Fireşte, nu vor fi Valentini *adevăraţi.* În locul lor, vom folosi nişte chestii numite „sfere-V”, care, în principiu, sunt nişte ţinte în mişcare care vor trage în noi. Vom fi împărţiţi în detaşamente, iar detaşamentul care va distruge cele mai multe sfere-V va primi o masă specială şi va fi scutit de corvezi o săptămână întreagă. O mulţime de recruţi se uită la mine când Sorril menţionează faptul că este o competiţie. Ştiu la ce se gândesc cu toţii. Vor să câştige şi ştiu că, dacă mă vor avea şi pe mine în detaşament, nu vor avea nicio şansă.

Călătorim aşa cum se deplasează adevăraţii milites spre o bătălie adevărată, folosindu-ne de aşa-zisele „fortăreţe tetra”. O fortăreaţă tetra este în principiu un amalgam de platforme de asalt unite între ele pentru a forma o minge imensă, straturi peste straturi de platforme, având câţiva oameni în centru pentru a le manevra. Noi, milites, urcăm la bordul acestor platforme şi aşteptăm acolo până ce fortăreaţa ne va transporta pe câmpul de luptă. Când

ajunge acolo unde trebuie, platformele de asalt se desprind şi se lansează. „La fel ca seminţele unei păpădii”, după cum se exprimă bătrâna Sorril. Ne-a mai arătat nişte imagini din acelea mişcătoare de-ale ei, iar fortăreţele acelea chiar arătau ca păpădiile, cu toate componentele desprinzându-se şi plutind departe una de alta. Odată ce platformele noastre sunt detaşate, trebuie să facem manevre pentru a ne ocupa poziţiile, adică să alcătuim un zid şi orice alt gen de formaţie care se potriveşte tipului de luptă pe care-l exersăm. Ne-am antrenat zburând de colo colo pe platforme, însă de data asta vom folosi o fortăreaţă tetra adevărată şi vom avea şi o sursă adevărată, pe care va trebui s-o protejăm.

Cam asta contează într-o luptă, atunci când chiar trebuie să intri într-una – sursa. Sau sursele, depinde de câte participă. Termenul oficial este „fontani”, nume pe care l-au inventat Pripii pentru ele, însă de cele mai multe ori este mai simplu să le spui pur şi simplu „surse”. În principiu, luptele se dau în jurul unui fontanus, ceea ce are logică, deoarece cu ajutorul lor putem avea thelemitaţie. Neavând sursă, nu ai nici thelemitaţie, iar neavând thelemitaţie înseamnă că vei muri. Dacă Valentinii îţi capturează sursa, te pot ataca şi doborî ca şi cum n-ai mai avea nicio putere. Şi Valentinii au sursele lor – cele de tip 0 sau Zero, mai pe scurt –, iar dacă noi reuşim să anihilăm sursele bătrânului Romeo, la Zero mă refer, cum ar fi să le ucidem, să le prindem în capcană ori să le facem să fugă, atunci, mai mult sau mai puţin, am cam câştigat lupta. Majoritatea soldaţilor Valentini se autodistrug imediat ce rămân în întuneric. Noi, ca milites, avem datoria să luptăm în prima linie a bătăliei, să ne protejăm sursele şi să ajungem în poziţii care să ne permită să-i urmărim pe Zero. Mai sunt multe alte lucruri, desigur, însă cam asta este ideea de bază.

Pentru acest exerciţiu vom avea cu noi o sursă adevărată, iar sarcina noastră va fi să ţinem sferele-V la distanţă de ea. Orice detaşament care permite sferelor-V să treacă de el este automat descalificat. Bătrâna Sorril a

ajuns la jumătatea explicaţiei despre diferitele moduri în care ne putem organiza în formaţii, când cineva din spate începe să râdă. Este unul dintre nomazi, tipul acela înfricoşător, Thom. A trebuit să-şi radă barba şi să-şi tundă părul, dar arată la fel de înfricoşător.

— Vrei să adaugi cumva ceva, recrut Thom? îl întreabă Sorril.

În mod vădit, pare destul de enervată de întrerupere, dar rămân surprins când ea îi pune o întrebare lui Thom în loc să-i ordone să plece. El nici măcar nu vorbeşte auxiliara.

— Pioni, răspunde Thom cu accentul său grosolan de nomad şi cu un zâmbet larg pe chipu-i plin de cicatrice. Suntem simpli pioni.

N-am mai auzit până acum cuvântul „pioni”, dar bănuiesc că restul nomazilor îl ştiu. Şi încep toţi să râdă.

Am impresia că Thom a zis ceva cu adevărat urât, însă lui Sorril pare că nu-i pasă.

— Îţi mulţumesc pentru intervenţie, recrut! îi răspunde ea. Te rog să te abţii de la orice viitoare comentarii până la terminarea şedinţei!

Nomazii nu mai adaugă nimic, dar continuă să rânjească în tot acest timp.

La sfârşitul şedinţei, Sorril ne împarte în detaşamente. Fiecare detaşament este alcătuit din zece oameni, suficienţi ca să umple o latură a platformei de asalt. În cadrul Legiunii, fiecare detaşament de milites are un lider, numit „decurion”, care dă ordine şi toate cele. Decurionii sunt de obicei milites mai experimentaţi, care au fost antrenaţi pentru a conduce, însă, pentru acest exerciţiu, funcţia asta va fi exercitată tot de recruţi.

Eu nu sunt ales ca decurion, fireşte, însă Mersh, Spammers şi Hexi sunt selectaţi. Sunt recruţi cu adevărat buni, deja se vede.

Ba chiar eu ajung în detaşamentul lui Mersh. Nimeni nu se bucură din cauza asta. Ceilalţi recruţi cred că deja soarta le e pecetluită, că vor pierde avându-mă pe mine în echipă, iar mie nu-mi face o plăcere deosebită să primesc

ordine de la Mersh. Totuşi Mersh se comportă admirabil faţă de ideea că le-aş putea diminua şansele de-a câştiga.

— Stai mai ferit şi încearcă să nu strici nimic, mă îndeamnă el, dându-mi un pumn în umăr.

Exerciţiul începe destul de bine sau, oricum, nu foarte rău. După terminarea şedinţei ne punem costumele D-87 şi ne aliniem pentru a fi suiţi în fortăreaţa tetra. Aceasta ne aşteaptă pe un câmp din spatele barăcilor, o bilă enormă, de un cenuşiu întunecat, pe care sunt pictate câteva numere galbene, ce pluteşte la trei metri deasupra solului.

Pentru a pătrunde în interiorul ei trebuie să ne folosim gravitaţia personală. Încerc să mă gândesc la fortăreaţă ca la un fel de planetă, aşa cum mi-a explicat Spammers, ceea ce nu este chiar dificil, din moment ce oricum seamănă cu o minge imensă. Funcţionează. Aproape că nici nu mă simt ameţit, chiar şi când mă trezesc înăuntru, iar acolo trebuie să fug repede pe podeaua curbată pentru a-mi găsi platforma.

Foarte mulţi recruţi ne însoţesc astăzi pentru acest exerciţiu, veniţi din alte tabere de margine şi alte locuri asemenea, aşa că durează destul de mult până ce se îmbarcă toţi, dar, în cele din urmă, o voce subţire ne anunţă în căşti că fortăreaţa a început să se înalţe. Deşi nu simţim deloc că urcăm. Pereţii şi podeaua nu vibrează şi nici nu scot alte zgomote de genul ăsta. Probabil că nici nu mi-aş da seama că ne mişcăm dacă vocea aceea subţirică n-ar ciripi în continuare pentru a ne aminti ce departe ne aflăm acum faţă de punctul de lansare. Stăm cu toţii aliniaţi, la detaşamentul meu mă refer, cu spatele lipit de o latură a platformei de asalt care va intra prima în luptă, iar Mersh începe să ne explice ceva mai amănunţit vechea strategie pe care o vom pune în aplicare, ordonându-le tuturor să caute cea mai mare concentrare de sfere-V spre care să ţintească.

Cred că m-a luat valul o vreme, căci următorul lucru pe care-l aud este răcnetul lui Mersh:

— Zece secunde până la lansare!

Apoi vocea din cască îmi repetă acelaşi lucru şi ne

trezim brusc că platformele din jurul nostru au început să se desprindă, iar noi ne aflăm în mijlocul cerului.

E o zi însorită şi senină, iar noi suntem mult, mult deasupra pământului. Aproape c-am uitat că este iarnă, deşi tot ce se află sub noi este învelit în zăpadă. Dincolo de marginea platformei pot vedea o pădure complet acoperită de nea, ai cărei copaci se fac din ce în ce mai mici. Alte platforme plutesc în jurul nostru, pline cu recruţi pe ambele laturi, şi mă bucur că n-am ajuns pe latura orientată spre sol. În timp ce privesc de jur împrejur, îl aud pe Mersh zbierând la mine să-mi ocup poziţia. Toţi ceilalţi sunt deja lipiţi de peretele din faţă al platformei, gata să tragă. Ajung cu greu la el şi-mi pregătesc arma, în timp ce primele sfere-V îşi fac deja apariţia.

Toţi recruţii sunt înarmaţi cu lazele, aşa cum ar avea şi într-o bătălie adevărată. Sunt mult mai uşor de utilizat decât carabinele de la miliţia coloniei. În primul rând, nu trebuie să-ţi faci griji din cauza vântului şi a distanţei ori a mai ştiu eu ce, căci lazelele trag cu energie, în loc de gloanţe. De fapt, cu vechiul lazel mă descurc destul de bine, cel puţin când trag în ţinte mobile, iar asta include, în principiu, şi sferele-V.

Sferele-V vin spre noi ca o perdea de ploaie, iar platformele noastre se rotesc pentru a le înfrunta, în timp ce Mersh răcneşte la noi să deschidem focul. Un alt avantaj al lazelelor este că poţi trage la nesfârşit cu ele şi nu vor rămâne fără muniţie atâta timp cât te afli în apropierea unui loc cu thelemitaţie, aşa că lăsăm sferele-V să se apropie de noi fără teamă. Oriunde trag, o sferă sau alta dispare într-un norişor alb-albăstrui, însă de-abia am început, că se şi retrag, dispărând în înaltul cerului. Platformele noastre nu întâmpină probleme în a ţine ritmul cu ele, aşa că le urmărim pur şi simplu, răspândindu-ne astfel încât toată lumea să aibă o ţintă clară. Ne deplasăm destul de repede, însă costumele ne împiedică să simţim acest lucru, aşa cum ne împiedică să simţim frigul sau vântul, chiar dacă suntem mult deasupra solului – probabil la vreo trei sau patru kilometri altitudine. Destul de repede

ne trezim că intrăm şi ieşim cu mare viteză din norii aceştia groşi, ale căror coloane uriaşe se înalţă în faţa noastră la fel ca munţii.

Deja acum am rărit destul de mult sferele-V folosite pe post de ţinte. Au mai rămas doar câteva, care se învârt în jurul nostru, trăgând în noi. Însă, chiar când suntem pe punctul de-a ocoli un nor foarte înalt, un nou roi de sfere-V răsare de nicăieri, îndreptându-se direct spre noi. Mersh strigă la toţi să ţintească spre partea din faţă, acolo unde sunt cele mai multe sfere-V, dar, deşi zona rămâne tot timpul învăluită în lumină albastră, sferele continuă să atace. După doar câteva secunde, devine limpede că se vor izbi de noi. Chiar şi eu îmi dau seama.

— Desfaceţi-le! mugeşte Mersh.

Lazelele pot mai mult decât să tragă ace albastre de lumină. Sunt construite şi pentru lupta corp la corp. Au prins de ele ceva asemănător cu baionetele pe care le aveam în bătrâna C-225. Trebuie doar să desfaci lazelul în două bucăţi, astfel încât să rămâi cu o bucată în fiecare mână, apoi fiecare piesă se transformă într-un fel de armă. Într-o mână ai ceea ce noi numim lama, în principiu un fel de cuţit mai lung, de aproape un metru, în cealaltă apărătoarea, care este un fel de scut. Ambele sunt făcute din aceeaşi energie alb-albăstruie pe care o trag lazelele, doar că mai rezistente. Lama este un fel de concentrare a o sută de lovituri directe, iar apărătoarea poate para orice, chiar şi o lovitură de lamă.

„Desfaceţi-le!” reprezintă ordinul lui Mersh de-a ne scoate lamele, aşa că facem cu toţii câte un pas în spate, îndepărtându-ne de peretele platformei, şi ne ocupăm de lazele. Într-o clipită, toţi ţinem într-o mână lama, iar în cealaltă apărătoarea. Chiar la timp, căci sferele-V s-au apropiat şi mai mult. O mulţime de războinici Valentini au lame asemănătoare, dar, din fericire, nu şi sferele-V. În locul lor, ele au mici puncte pâlpâitoare cu care încearcă să te lovească. Dacă te atinge vreunul, detaşamentul tău pierde puncte. Şi, de asemenea, te şi doboară la pământ.

Câteva secunde toată platforma e ocupată cu

măcelărirea sferelor cu săbiile. Mă înspăimântă gândul că unul dintre noi ar putea lovi din greşeală un alt recrut, ceea ce ar fi la fel de grav ca a fi spintecat de un Valentin, însă destul de repede rămân doar câteva sfere-V, apoi niciuna. N-am mai lăsat nici măcar una întreagă. Tot detaşamentul este destul de mulţumit, mai ales eu, căci se pare c-am reuşit să trec cu bine peste exerciţiu, fără să mai stric ceva. Poate că nu am obţinut noi cele mai multe puncte, dar cel puţin n-a mai fost din vina mea.

Apoi, brusc, toate căştile devin negre, şi când putem vedea din nou, culorile şi sunetele par diferite. O fracţiune de secundă n-am idee ce s-a întâmplat, apoi platforma începe să se încline, şi înţeleg: am rămas în întuneric. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar sabia şi apărătoarea au dispărut, iar acum am rămas în mâini cu două bucăţi de lazel inutile şi-mi pot vedea propria reflexie în viziera transparentă a căştii. Încep să mă întreb de ce încă nu-mi simt greu costumul D-87. Apoi îmi dau seama că e din cauză că ne prăbuşim.

E de rău. Adică, ne-am ars cu toţii, şi eu, şi ceilalţi recruţi. Căci nu avem nici paraşute, nici nimic altceva. La fel de bine am putea fi doar nişte pietre care stau pe nişte pietre mai mari şi netede, atât de bine suntem pregătiţi de zbor. Mult deasupra noastră au început să se prăbuşească şi restul platformelor, la fel ca nişte bulgări de zăpadă enormi, cu recruţii căzând de pe ele cu braţele desfăcute, dând neajutoraţi din mâini, traşi în jos de costumele grele. Privesc în jur şi văd că ceilalţi recruţi de pe platforma noastră au început să plutească în aer pe măsură ce prindem viteză. Mersh a rămas în spate şi-mi aruncă o privire surprinsă, în timp ce platforma se prăbuşeşte în continuare, desprinzându-ni-se de sub picioare.

Dintr-odată, îmi vine o idee. Nu ştiu de unde, sincer, dar, dintr-un anumit motiv, simt că tot ce trebuie să facem este să rămânem lipiţi unul de altul. Întind mâna spre unul dintre mânerele prinse de platformă şi mă trag în jos, apoi încep să înaintez, prinzându-mă de recruţii pe care-i întâlnesc în cale şi făcându-le şi lor semn să rămână aşa.

Nu-i uşor, deoarece platforma a început să se răsucească, iar oamenii plutesc în jurul ei, însă toţi ne prăbuşim cam cu aceeaşi viteză, deci aş putea ajunge aproape la toţi. Dar mulţi alţii s-au îndepărtat deja, iar unul din exemple ar fi Mersh, şi pentru ei pare destul de greu să ajungă înapoi. Deja am trecut prin nori, iar arborii aceia înveliţi în nea se apropie din ce în ce mai repede. Chiar dacă pare fără sens, îi îndemn pe câţiva recruţi să formeze un fel de lanţ, aşa cum a reuşit fiecare prinzându-se de glezna celuilalt, astfel încât mă pot răsuci pentru a-i prinde pe Mersh şi pe ceilalţi.

Doar ce s-a prins de noi şi ultimul recrut din detaşament, când casca mea clipeşte din nou şi platforma îşi încetineşte căderea, apoi începe să se înalţe. S-a întors thelemitaţia. Abia avem timp să răsuflăm uşuraţi, când un nou val de sfere-V ţâşneşte dintr-un pâlc de copaci înzăpeziţi. Eu mă holbez la ele, însă Mersh zbiară la toţi să deschidă focul. Câţiva recruţi au reuşit să-şi păstreze lazelele, dar pe al meu l-am pierdut de mult, aşa că dau fuga să înhaţ unul dintre cele aduse în plus, care au fost prinse pe una dintre laturile platformei, apoi încep să trag şi eu alături de restul echipei. De data asta nu mai sunt aşa multe sfere-V, ceea ce e bine, căci am rămas singura platformă care chiar ripostează. Majoritatea celorlalte sunt goale, cu recruţi plutind în jurul lor, încercând să revină pe poziţii folosindu-se de GP. Când reuşesc, detaşamentul meu deja a cam distrus tot ce mai era de distrus.

Se dovedeşte că rămânerea noastră în întuneric a făcut parte tot din exerciţiu, că au vrut să testeze ca să vadă cum reacţionăm când suntem complet neajutoraţi. Din moment ce în niciun caz n-am fi putut supravieţui unei astfel de căderi, se aştepta din partea noastră să rămânem pur şi simplu agăţaţi de platforme şi să sperăm că thelemitaţia va reveni şi nu vom sfârşi zdrobiţi de sol. Ce am făcut eu a fost singura soluţie, nu că ar fi fost vreo tactică genială sau ceva de genul ăsta. Se pare că toată lumea trebuia să rămână împreună. Eu nici măcar nu mi-am dat seama că am plutit cu capul în jos jumătate din

timp. Dar acest lucru a însemnat că detaşamentul meu a fost singurul pregătit să înfrunte ultimul val de sfere atunci când acestea ne-au atacat, aşa că, la sfârşit, când au fost numărate punctele, noi am câştigat de departe cele mai multe. Pentru prima oară de când am ajuns în Legiunea asta idioată, sunt şi eu un mare erou. După ce bătrâna Sorril citeşte scorurile, detaşamentul meu se strânge laolaltă şi toţi mă bat pe spate, felicitându-mă. Apoi vomit în cască.

Nici măcar nu mă mai deranjează aşa de tare voma. Deja sunt leoarcă de transpiraţie pe sub costumul D-87 şi, în orice caz, deja m-am cam obişnuit cu voma. Ba chiar recruţii din detaşamentul meu cred că e oarecum comic. Tot mai râd de mine, normal, dar într-un mod prietenos. După ce Sorril ne dă liber pentru a merge la cină, Spammers şi Hexi vin la noi şi Mersh le povesteşte întreaga tărăşenie, având grijă să mă transforme într-un fel de tip dur. Îţi dai seama că nu vorbeşte aşa, în dorul lelii, căci pare destul de iritat că nu a fost el cel care a salvat situaţia şi pe noi toţi.

Chiar când Mersh ajunge la partea cu rămasul în întuneric, eu o văd pe fata nomadă, pe Naomi, care stă de vorbă cu câţiva recruţi. Parcă visez, aşa mă simt, căci nu înţeleg ce caută ea aici. Arată complet diferit faţă de ultima dată când am văzut-o. Părul castaniu îi este pieptănat şi legat strâns şi poartă o uniformă neagră de-a Pripilor. Mă întristează acest lucru, că Naomi a ajuns în Legiune. Ea totuşi nu pare chiar atât de supărată. De fapt, pare chiar fericită. Vorbeşte cu ceilalţi nomazi, iar ei par foarte însufleţiţi de un anumit lucru. Nomazii au fost printre puţinii recruţi care au rămas oarecum lipiţi de platforma lor, deşi nu cred că acest lucru îi face acum să se arate atât de bucuroşi. Chiar şi tipul acela, Thom, pare fericit. E greu să-mi dau seama, căci chipul îi este în continuare răutăcios şi încruntat, dar cred că reuşeşte chiar să zâmbească.

Mersh e gata să-şi termine povestea, iar oamenii încep din nou să mă ia peste picior din cauza vomei, avertizându-

mă că trebuie să mă spăl, altfel nu mă primesc alături de ei la masă, aşa că îi las acolo şi pornesc spre barăci. Aproape că am ajuns acolo, când mă aud strigat:

— Torro!

Este Naomi. Nu sunt prea sigur cum de-a ajuns până aici. N-am auzit niciun zgomot în spatele meu. Dar îi răspund şi eu:

— Bună, Naomi! Mă bucur să te văd!

Pare că e pe punctul de-a spune ceva, dar se opreşte şi mă priveşte lung.

— Eşti plin de vomă, zice ea.

— Da, ăsta sunt eu. Vomitatorul. Ştii cum e, cu gravitaţia şi aşa mai departe, adică.

Naomi încuviinţează din cap, de parcă n-ar fi chiar aşa de surprinsă că am vomitat.

— M-am purtat grosolan cu tine când ne-am văzut ultima oară, continuă ea. Tu ai încercat să te porţi frumos, iar eu ţi-am răspuns prin dispreţ. Aş vrea să-mi cer scuze.

Îmi ia un minut întreg până îmi aduc aminte despre ce vorbeşte. Pare că totul s-a petrecut cu foarte mult timp în urmă.

— A, da, sigur, cum zici tu, nu-i nicio problemă, îi răspund. Oricum, ce cauţi aici, dacă nu te superi că te întrebi?

— Exerciţiul acesta a fost şi pentru mine. Instructorul meu mă învaţă cum să navighez în bătălie. Doreşte ca eu să înţeleg că o mulţime de lucruri depind doar de mine.

Nu pricep deloc la ce se referă, apoi îmi dau seama.

— Eşti o sursă, asta vrei să zici?

— Da, sunt. Te rog să mă ierţi că v-am abandonat pe tine şi pe ceilalţi camarazi ai tăi. Mi s-au dat asigurări că nu veţi păţi nimic.

— N-a fost chiar atât de rău. Până acum n-am păţit.

— Mă bucur.

Nu mai adaugă nimic, ci doar rămâne aşa, uitându-se la mine, aşa că preiau eu iniţiativa:

— Despre ce discutaţi acolo? Tu şi prietenii tăi?

Asta o face să surâdă, nu spre mine, ci pentru că-şi

reaminteşte ceva.

— Aveam veşti bune pentru ei. Sora mea, pe care o crezusem moartă, a fost găsită vie şi nevătămată. I-am trimis mamei un mesaj astăzi.

— Hei, excelent!

Brusc, parcă mă simt cu adevărat fericit. Nici măcar nu-i cunosc sora, dar tot mă bucur pentru ea.

Am impresia că Naomi nu e genul de om care vorbeşte doar ca să se afle în treabă. Adică este evident că se bucură enorm că i s-a întors sora, dar eu tocmai ce-am spus acest lucru, aşa că nu mai e nevoie să-l repete şi ea. Aşa că tot ce spune este:

— Mă bucur că te-am văzut, Torro! Îţi sugerez să faci o baie.

E gata să plece, dar eu reuşesc să îngaim:

— Hei! Hei, Naomi!

— Da? spune ea întorcându-se din nou spre mine.

Bănuiesc că eu *sunt* genul de persoană care vorbeşte doar ca să se afle în treabă. De fapt, nu am nimic să-i spun. Vreau doar să mai vorbesc un pic cu ea. Iar acum nu mai ştiu cum să continui.

— Hei, ce înseamnă pioni? o întreb, căci doar asta îmi trece prin cap.

— La ce te referi? întreabă ea, părând destul de nedumerită.

— I-am auzit pe prietenii tăi rostindu-l cu ceva timp în urmă. Spuneau că suntem pioni.

Naomi se gândeşte câteva secunde bune, apoi spune:

— Provine dintr-un joc de-al nostru, un joc de strategie, care se numeşte şah. Are tot felul de piese diferite, fiecare cu rol şi însuşiri proprii. Pionii sunt cele mai numeroase piese, dar şi cele mai expuse. Şahul este un joc al înfruntărilor, iar pionii reprezintă prima linie.

— Da, m-am lămurit.

Brusc, mă simt rău. Nomazii ăştia au dreptate. Exact asta suntem.

— Pionii sunt mărunţi, dar sunt şi foarte importanţi, îmi explică Naomi.

Probabil că şi-a dat seama ce-i în mintea mea. De aceea încearcă să mă ia cu binişorul.

— Am putea juca împreună la un moment dat, îţi voi arăta cum. Dar acum trebuie să plec. Mă aşteaptă instructorul.

Face un semn din cap spre un tip scund şi durduliu, care aşteaptă în faţa barăcilor. Nu l-am mai văzut până acum şi nu ştiu nici cum de l-a văzut Naomi, din moment ce stă cu spatele la el. Mă pregătesc să mai adaug ceva, dar durduliul pare că tremură şi pâlpâie, ca şi cum ar fi trecut o umbră prin faţa lui. Câţiva recruţi, care pleacă la masă, strigă la mine să vin şi eu, iar eu le fac cu mâna, ca pentru a-i linişti că vin şi eu imediat. Dar când mă întorc iar, Naomi şi durduliul au dispărut cu totul. N-am mai rămas decât noi, pionii.

30
RAE

Când am auzit că voi urma cursurile unei Academii de Magie, mă aşteptam ca locul să arate oarecum misterios prin obiceiuri şi cultură. Printre oamenii mei poveştile reprezintă un fel de monedă, iar în astfel de istorii, vrăjitoarele şi vrăjitorii sunt ceva la ordinea zilei. Sunt preferate mai ales de copii, care aşteaptă nerăbdători o zi întreagă pentru a mai asculta încă un episod din orice saga ar urma să fie povestită în jurul focurilor, dar acelaşi lucru este valabil şi în orăşele, unde orice menţionare a supranaturalului este descurajată din start, devenind astfel un lucru absolut irezistibil pentru toată lumea, mai ales pentru autorităţi. Una dintre poveştile care mi-au plăcut cel mai mult este cea despre o şcoală pentru tinerii magicieni, ce se petrecea într-un castel rătăcitor, învăluit într-un mister perpetuu, plin cu monştri şi fantome şi animat de o zarvă continuă. Acest Oraş Nouă parcă se străduieşte din răsputeri să fie exact opusul acelui loc. Deşi este construit pe un loc încărcat de magie, pare alcătuit în întregime din linii drepte şi curbe simetrice, o geometrie banală şi greoaie. Oraşul nu forfoteşte de activitate. Oriunde aş privi, totul pare că se ghidează după o simetrie impecabilă şi impunătoare. În călătoriile mele de-a lungul şi de-a latul continentului, am ajuns să fac cunoştinţă cu cei mai respingători localnici, dar acesta este cel mai puţin încărcat de magie loc pe care l-am văzut vreodată.

Academia însăşi are un aspect exterior ce sugerează un buncăr ridicat pentru a rezista unui atac concentrat de meteori în flăcări, sau cel puţin asta este impresia pe care mi-o lasă clădirile bolovănoase înşirate de-a lungul liniei sale exterioare, ridicate nu foarte departe de limita oraşului. Dincolo de acestea găsesc un oraş în interiorul altui oraş, un labirint de străzi înguste şi clădiri suficient de înalte încât să gâdile norii, întretăiate de curţi ce

variază ca dimensiune de la câţiva paşi la o întindere atât de vastă, încât tot tribul meu ar putea-o înconjura cu căruţele de trei ori, şi tot i-ar mai rămâne spaţiu, toate ridicate pe armături groase ca nişte ziduri de întărire, orientate spre centrul Oraşului Nouă, unde se înalţă coroana de clădiri cunoscută sub numele de For. Cu cât înaintezi, cu atât arhitectura parcă se mai îndulceşte, trecând de la lespezi greoaie de piatră masivă la exterior la ceva ce aminteşte de o veche biserică în centru, deşi întotdeauna ai senzaţia că te izbeşti de un zid, de ceva construit să-i ţină pe musafirii nepoftiţi la distanţă.

Dincolo de parapeţii înalţi şi de turnurile abrupte, asemănătoare cu nişte colţi de stâncă, se mai află o barieră de trecut: „evaluările în vederea admiterii”, care li se cer tuturor nou-veniţilor la Şcoala de Retorică a Academiei. Pentru Cadeţii de cursă lungă, cei care au absolvit deja Şcoala de Gramatică, evaluările sunt şi mai extinse, desfăşurându-se de-a lungul unei luni întregi şi garantându-le celor care se fac remarcaţi un acces mai rapid spre putere şi prestigiu. În cazul meu şi al altor recruţi adunaţi din afara Oraşului Nouă, aşteptările nu sunt chiar atât de mari. Consiliul de Examinatori al Academiei mi-a pus la dispoziţie o zi şi s-a exprimat destul de clar că până şi acest interval de timp e probabil mai mult decât necesar ca să arăt de ce sunt în stare.

Nu pot permite ca o astfel de insultă să treacă nepedepsită, însă obiecţiile mele sunt întâmpinate doar cu un monolog despre politica Academiei, care recomandă un astfel de tip de testare parţială ca un mod de a avea grijă de siguranţa recruţilor şi de integritatea Examinatorilor. Antrenamentul Academiei este atât de riguros şi de aprofundat, mi se spune, încât este lipsit de sens şi chiar periculos ca noii recruţi să fie supuşi aceluiaşi standard de testare precum cei care au absolvit deja cursurile şcolilor inferioare. La sfârşitul primului meu an va avea loc o nouă rundă de examene, cu ajutorul cărora mi se va acorda şansa de-a concura cu ceilalţi Cadeţi ai Academiei de pe picior de egalitate, însă acum n-aş face decât să irosesc

timpul Examinatorilor şi să mă şi rănesc de-a lungul procesului. Le spun că am deja la activ şapte ani plini de lecţii învăţate pe cont propriu, dar ei nu fac decât să surâdă şi să spună că se îndoiesc că acela ar fi tipul de educaţie pe care-l primeşti la Academie.

— Aveţi dracului dreptate, le spun eu. Bănuiesc că n-aţi avut niciodată ocazia să întâlniţi un Călător.

N-au avut, fireşte.

Locul de desfăşurare a evaluărilor de admitere este un teren de exerciţii cuibărit în mijlocul unui roi de câmpuri şi arene, unele atât de stranii în alcătuire, că nici măcar nu încerc să desluşesc ce soi de activităţi se desfăşoară acolo. Mă simt oarecum uşurată să descopăr că terenul spre care mă conduc Examinatorii se află în mijlocul celui mai puţin supranatural loc ca înfăţişare, singura caracteristică ceva mai ieşită din comun a acestuia fiind tendinţa solului de a-şi schimba brusc forma şi înălţimea. Un joc este în desfăşurare chiar când sosim noi, ceva ce include un pâlc de Cadeţi ce aleargă de zor înainte şi înapoi peste brazdele care permanent se rearanjează de unele singure în forme de munţi şi văi, însă competiţia este întreruptă brusc, iar jucătorii alungaţi fără menajamente, în timp ce terenul se nivelează pentru a se potrivi testării mele, ce constă într-o cursă cu cincizeci de obstacole pe care trebuie să mă caţăr, în jurul unei piste ridicate din pământ special pentru mine.

În loc să-şi reia jocurile în altă parte, Cadeţii goniţi se retrag pe un şir de moviliţe din apropiere şi încep să scoată răcnete încurajatoare de fiecare dată când termin un tur. Ultimul meu tur este întâmpinat cu un ropot de aplauze admirative şi de murmure aprobatoare din partea Examinatorilor atunci când privesc spre cronometru.

— Hai să începem şi turul numărul cinci, îl aud spunând pe un tip înalt şi bătrân, care are o frunte înaltă şi un chip parcă făcut special pentru a privi de-a lungul nasului.

Urmează o explozie de huiduieli şi de comentarii batjocoritoare din partea Cadeţilor ce au rămas pe post de public, care-mi imaginez că speraseră la un rezultat

complet diferit. Eu, pe de altă parte, nu am nevoie decât de câteva minute pentru a-mi trage sufletul. Privesc cu îngrijorare cum pistele netede ale terenului se modifică singure într-un amalgam de obstacole şi adâncituri şi ziduri abrupte, până să-mi dau seama că Examinatorii şi-au îndreptat din nou atenţia asupra mea.

— Să-i dăm drumul, recrut! rosteşte bătrânul cu un ton ce pare un amestec de îngăduinţă şi oboseală.

Plictiseala lui vădită îmi gâdilă orgoliul, aşa că decid că am să le arăt un exemplu de cum se parcurge „turul cinci”, nu şerpuind elegant printre obstacole, ci întâmpinându-le pieptiş, fără fereală. Tururile unsprezece, cincisprezece şi douăzeci şi unu primesc acelaşi tratament. Când termin turul douăzeci şi patru, sunt oprită, pentru ca gulerul care-mi fusese prins spre a fi împiedicată să trişez cu ajutorul magiei să fie inspectat. Aştept plină de satisfacţie în timp ce Examinatorii confirmă corectitudinea reprezentaţiei mele, apoi aştept nerăbdătoare şi turul cu numărul treizeci în aplauzele furtunoase ale asistenţei alcătuite din Cadeţi. E o încrengătură de cercuri şi bare şi puncte de echilibru precar, deşi majoritatea pot fi depăşite doar cu ajutorul forţei muşchilor. Însă căţăratul în copaci, pe stânci sau pe faleze drepte face parte din rutina zilnică a unei iscoade de-a Călătorilor Toamnei, aşa că, dacă mi s-ar cere, aş putea rămâne aşa, atârnată, toată ziua.

— Cu greu un Cadet din o sută termină turul cu numărul treizeci, îmi mărturiseşte sec bătrânul Examinator atunci când îl termin şi pe acesta, de-abia câştigând onoarea de-a mi se vorbi direct, se pare.

Am descoperit că el este preceptorul Academiei, ceea ce, trebuie să precizez, înseamnă şeful uneia dintre cele trei şcoli – în cazul său, de Filosofie.

— Lecţiilor voastre le-ar mai trebui nişte munţi, îi dau eu replica rânjind.

Urmează trasul la ţintă. Mi se oferă ocazia să mă odihnesc şi să scap de oboseala acumulată în muşchii braţelor, în timp ce din pământ răsare un şir de ţinte, la doborârea cărora trebuie să-mi dovedesc priceperea. Sunt

bucuroasă să aflu că nu va fi nevoie de nicio magie, din moment ce doar experienţa mea în folosirea arsenalului Legiunii îi interesează pe ei, de aceea nu sunt prea nerăbdătoare să încep chiar acum, când în joc este însăşi reputaţia mea. Arma care mi se dă nu diferă prea mult de carabina pe care am tot cărat-o ani la rând în tocul agăţat de şaua calului – e doar ceva mai uşoară şi cu o cătare mult mai precisă. Odată ce-i apreciez greutatea, încep să dobor ţintele cu aceeaşi uşurinţă cu care aş rupe petalele unei margarete.

— Duelul fără arme urmează la rând, spune Preceptorul Şcolii de Filosofie după o îndelungată consultare cu colegii Examinatori. În mod normal, când se ajunge în acest punct, trebuie să-i punem pe recruţi perechi-perechi ca să se înfrunte, însă, din moment ce tu eşti singură azi şi un pic mai în vârstă decât restul, eu şi ceilalţi Examinatori ţi-am pregătit un partener de duel ceva mai potrivit.

— În regulă. Aduce-ţi-l încoace! spun eu. N-are rost să pierdem vremea.

Mulţimea care mă susţinea a crescut de când a început examinarea mea, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva adversarul meu stă acolo, printre ei, şi aşteaptă, însă, când privesc şirurile de Cadeţi, văd că au fost cuprinşi de un nou val de nerăbdare, stârnit de faptul că preceptorul şi-a scos jacheta şi şi-a pus la gât un guler care împiedică magia să se acţioneze. Mă priveşte pe deasupra nasului lung, rotindu-şi gâtul şi pocnindu-şi degetele.

Pare prea bătrân pentru o luptă dreaptă, dar am văzut destui căpcăuni tineri şi grei de cap doborâţi de bărbaţi mult mai în vârstă decât el, aşa că ştiu că trebuie să-l abordez cu mare atenţie. Cum era de aşteptat, el se apropie cu o siguranţă de sine cum n-am mai întâlnit până acum şi, deşi am de partea mea tinereţea şi forţa, plus propria mea metodă de-a lupta corp la corp deprinsă printre iscoade, simpla lui economie de mişcări e cea care mă derutează cel mai tare. Dar cunosc şi eu câteva trucuri cu care să-l iau prin surprindere o dată sau de două ori şi

cred că nici nu anticipează dorinţa mea de-a încasa nişte lovituri pentru şansa de a-i plasa şi eu câteva. E limpede că se aşteaptă din partea mea să mă comport ca un oponent cinstit şi lipsit de aptitudini. Când Consiliul strigă pauză, eu sunt la pământ, scuipând sânge, cu un braţ atârnându-mi moale şi un ochi vânăt, iar Preceptorul Şcolii de Filosofie a Academiei a fost doborât de două ori la pământ şi recompensat cu buzele umflate şi câteva coaste rupte. Cu un zâmbet însângerat, mă ajută să mă ridic în picioare, în timp ce spectatorii îşi răcnesc încântarea de-a fi asistat la un asemenea duel de pomină.

Urmează un fel de pauză, în timp ce eu şi preceptorul suntem doftoriciţi de un fel de medic specializat ce se numeşte „chigurrus". Tehnicile sale sunt asemănătoare cu cea care mi-a vindecat piciorul rupt, căci, într-un minut, eu şi oponentul meu suntem ca noi, deşi Preceptorul şi-a înghiţit vreo doi dinţi, care, ni se spune, vor creşte la loc în câteva zile. Între timp, geografia câmpului nostru de activitate s-a modificat iarăşi, de data asta transformându-se într-un şir micuţ şi aparent banal de cabine şi posturi.

Când tipul numit chigurrus mă declară încă o dată aptă pentru continuarea testelor, examinatorii îmi desfac gulerul şi mă informează că urmează „o serie de exerciţii simple, ce au legătură cu thelemitaţia". Publicul format din Cadeţi, care aştepta nerăbdător o nouă rundă de înfruntări epice între mine şi alte câteva personalităţi notabile ale şcolilor din oraş, erupe într-un cor de huiduieli pline de dezamăgire. Exerciţiile sunt simple, e-adevărat, concepute doar pentru a-şi face o idee despre talentul meu nativ, o chestie care, sunt sigură, nu-mi va fi de cine ştie ce folos.

La cererea Examinatorilor, fac să se materializeze un mic glob de lumină, răcesc un pahar cu apă doar atingându-l, incinerez un buştean şi fac ca un măr copt să se usuce şi să se scofâlcească. Ultima sarcină implică introducerea unei mingi printr-un cerc aflat la vreo sută optzeci de metri distanţă, o problemă destul de spinoasă, căci ghearele ceţoase ale forţei mele nu se întind chiar atât de departe.

Soluţia mea, să trimit mingea sub forma unei ghiulele de foc peste câmp, smulge de la Examinatori câteva laude ceva mai viguroase, deşi aud şi chicote atunci când mingea aterizează, fumegând şi dezumflată, pe marginea cercului, zăbovind acolo o clipă, apoi prăbuşindu-se în jos, prin cerc.

Bănuiesc că sunt pe punctul de a-mi începe cariera la Academie cu titlul de cel mai capabil Cadet care-a păşit vreodată pe holurile-i bântuite – până ajung la partea de examen în care trebuie să dau un test scris. Sunt condusă într-o sală încăpătoare, plină cu mese lungi, iar acolo sunt supusă celui mai năucitor interogatoriu pe care l-am îndurat vreodată, numit „test standardizat”.

Mami şi tati au luat întotdeauna în serios educaţia copiilor lor, iar eu m-am considerat înzestrată cu o suficientă cunoaştere a lumii şi a felului în care funcţionează aceasta. Mă pricep foarte bine la calcule, îndeajuns ca să pot ţine socoteala cheltuielilor familiei şi să le calculez cu ajutorul vechilor şi ciudatelor unităţi de măsură folosite în oraşele. Înţeleg corpul uman suficient de bine să-l pot petici când e rănit sau chiar să-l tai şi-n felii, dacă este nevoie. Ştiu care plante pot fi mâncate, care au însuşiri tămăduitoare şi la care trebuie să te gândeşti de două ori înainte să le bagi în gură. Mă pot orienta după stele, pot desena formele de relief cu creion şi cerneală destul de fidel şi pot recita din memorie pasaje lungi din poeme epice, deşi mi s-a spus că reprezentaţiilor mele le lipseşte cu desăvârşire intonaţia. Dar întreaga mea experienţă de viaţă de până acum nu este suficientă să pot răspunde măcar la o singură întrebare din test. Nu mă ajută nici faptul că sunt scrise în auxiliară – pe care n-o scriu la fel de bine pe cât o vorbesc –, dar, şi dacă n-ar fi pline de termeni necunoscuţi şi fraze întortocheate, mă îndoiesc că aş putea răspunde la o întrebare din douăzeci.

După câteva pagini îmi dau seama că mi-am epuizat deja toate cunoştinţele în materie de calcule şi, cât de curând, şi pe cele despre ştiinţele naturale. Încep să răsfoiesc teancul masiv de coli care reprezintă examenul meu, doar ca să mă lămuresc că şi restul este la fel. La sfârşit se află

o secţiune dedicată unui curs denumit „mecanică iraţională”, care bănuiesc că reprezintă studiul magiei, deşi în niciun caz n-am cum să fiu sigură, dacă e să mă iau după problemele care urmează:

> 1. Explicaţi trei diferenţe importante între dispozitivele ingenice şi cele palaketice, citând exemple practice pentru fiecare.
> 2. Enumeraţi cele cinci metode canonice pentru fabricarea îmbunătăţirilor mixte, alături de stilurile lor sintactice primare şi secundare.
> 3. Descrieţi cea mai simplă metodă de-a tăia un pasaj de 3 metri înălţime pe 3 metri lăţime printr-un zid din fier solid de 10 metri grosime, folosindu-vă doar de tehnici derivate din manifestări. Luaţi în calcul o eficacitate de 1,00 pentru toate energiile de bază, cu excepţia căldurii (2,00), muităţii (0,75), akyrităţii (0,50), electricităţii (2,50) şi viatăţii (2,75). Demonstraţi paşii.

Recitesc ultima întrebare, încercând să descifrez înţelesul cuvântului „muitate”, când aud pe cineva dregându-şi glasul în spatele meu şi-o descopăr pe inspectoarea de examinare stând lângă mine. Mi-a fost prezentată ca drept prefectorul Şcolii de Gramatică şi este singurul membru al comitetului de examinare rămas să mă supravegheze, o însărcinare care e limpede că nu-i face niciun pic de plăcere. Este scundă, dar ţeapănă ca o scândură şi, la fel ca majoritatea examinatorilor de până acum, mai degrabă în vârstă. Întreaga parte stângă a capului, de la obraz şi până în vârful scalpului, îi este marcată de un ciudat tipar de cicatrice întretăiate alb-roşii, ce seamănă cu o proiecţie a luminii sau a umbrei şi colorează tot ce atinge, indiferent că e piele sau păr, ori, alarmant, tot ochiul stâng. Gramatica este şcoala pentru cei mai tineri Cadeţi ai Academiei, şi-mi pot imagina teroarea pe care probabil că le-o inspiră cu acest ochi gol şi roşu, pe care acum şi-l aţinteşte dezaprobator spre

mine. S-ar părea că nu mi-am luat în serios testul, căci inspectoarea pare extrem de curioasă să afle ce anume mi-a inspirat o asemenea stare de veselie.

— Credeam că încercaţi să nu mai pierdeţi vremea cu evaluarea asta a voastră, spun eu, apoi încep să-i explic că, dacă s-ar fi conformat dorinţei mele, am fi putut sări peste acest test standardizat după primele trei pagini sau cam aşa ceva.

Îi arăt secţiunea dedicată mecanicii iraţionale prin demonstraţie practică, iar ea afişează un zâmbet care mă face să-mi închipui că nu e un tiran chiar atât de mare pe cât mi-am imaginat.

— Obiectivul acestei examinări este să rezolvi corect cât mai multe probleme în intervalul de timp acordat, răspunde ea cercetând foile cu răspunsuri. N-am mai văzut până acum ca un recrut din colonii să termine suficient de multe încât să se poată apuca şi de cele din secţiunea finală. Deşi de obicei ei răspund la mai mult de zece întrebări.

Răspunsul meu este că zece reprezintă o adevărată realizare din partea mea, ba, mai mult, eu sunt la această şcoală pentru a lupta, nu pentru a completa chestionare. De data asta sunt recompensată cu un zâmbet larg şi sincer, suficient încât să fiu sigură că am fost înţeleasă. În orice caz, nu sunt încurajată să continui examenul.

Se pare că performanţele mele slabe la testarea standardizată nu sunt suficiente ca să mă ţină departe de Academie: în aceeaşi seară mi se spune că voi începe studiile la Şcoala de Retorică chiar de a doua zi, în Clasa a Şasea, Secţiunea B.

Sunt atât de nerăbdătoare să-mi încep instruirea la cursurile de vrăjitorie, încât sosesc în clasă cu cel puţin o oră mai devreme. Iau loc într-o bancă din faţă şi-mi aşez frumos materialele de studiu pe ea, apoi, dându-mi seama că mi-au rămas mai mult de cincizeci de minute până la începerea orelor, încep să cercetez clasa cu atenţie. Este dezamăgitor de simplistă, cu şiruri de bănci aşezate ordonat, cu faţa spre o masă mai lungă, în spatele căreia

se află ceea ce pare o străveche lespede de piatră ce ţine loc de tablă. Pereţii sunt acoperiţi de grafice, tabele şi imagini, pe care disting un cuvânt sau două, deşi niciodată nu e suficient ca să le pot descifra înţelesurile cu totul. Pe un perete stă atârnată o hartă despre care acum ştiu că reprezintă întreaga planetă, o panoramă al cărei înţeles mi-a rămas Încă neclar. Din scaunul pe care stau, urmăresc grapuţine lumii pe care o ştiam, încadrată acum de grapuţine lumii ale cărei dimensiuni adevărate de-abia acum le percep.

Acum încep să se audă şi vocile gălăgioase care umplu holul şcolii, ce cresc în intensitate pe măsură ce se apropie, dar care se opresc brusc la intrarea în clasă. Îmi mut privirea de la hartă ca să descopăr că am devenit ţinta mai multor perechi de ochi mari cât nişte farfurioare. Un grup de copii a rămas blocat în uşă. Înghesuiala creşte pe măsură ce sosesc din ce în ce mai mulţi copii, însă niciunul nu pare dispus să intre în clasă. În sfârşit, o voce aspră de afară îi goneşte la locurile lor, iar din spate răsare o fată îmbrăcată în negru, ce pare ceva mai în vârstă. Asta, presupun, trebuie să fie profesoara noastră sau retorul, aşa cum i se spune pe aici. Cred că este cu un an sau doi mai mare decât mine, deşi pare mai tânără datorită mulţimii de coşuri şi a grăsimii preadolescentine rămase.

— Secţiunea B, la locuri! cere ea pe un ton tăios, iar copiii mai mici se supun fără chef, deşi într-o ordine destul de impresionantă, având în vedere starea lor de agitaţie.

Între timp, retorul nostru îşi ocupă locul în spatele pupitrului mai mare. Privirea i se opreşte pentru scurt timp asupra mea, înainte de-a-şi îndrepta atenţia întregii clase.

— Cadeţi, astăzi avem printre noi un nou coleg, anunţă ea. Toată lumea, vă rog să o salutaţi pe Cadet Rachel.

Corul de voci tinere răsună perfect sincronizat, dar cu o notă clară de siguranţă – o notă care mi se pare până şi mie destul de cunoscută. De-abia acum mi se relevă detaliile precise ale aranjamentului pe care l-am făcut deja. De la început era limpede că voi reprezenta un caz

special: la vârsta de nouăsprezece ani, un elev al Academiei ar trebui ori să fie la război, ori să fi absolvit deja vreun curs avansat special, însă eu nu sunt calificată pentru niciuna dintre situaţii. Fără anumite îmbunătăţiri, talentul meu magic s-ar irosi în luptă, în timp ce cursurile speciale pentru ofiţeri ar fi cu ani buni prea avansate pentru stadiul meu actual de pregătire. Trebuie s-o iau de la început, ceea ce acum înţeleg că înseamnă, de fapt, o clasă plină cu copii. Mi se pare corect. Ştiu că va veni vremea când oamenii ăştia îmi vor trimite sora la război şi, ca să am dreptul de a lupta de partea ei, aş umbla bucuroasă cu picioarele goale pe cărbuni încinşi. Să stai alături de o droaie de copii de doisprezece ani nu poate fi chiar atât de rău. Doar băncile sunt cam înghesuite.

Majoritatea elevilor din Secţiunea B s-a aşezat deja, a mai rămas doar un copil ce aşteaptă lângă banca mea, un băieţel blonduţ ce face un pas în spate când vede că mă uit la el.

— Hei, salutare, omuleţule! îi spun eu. Nu-ţi fie teamă! N-am să te muşc!

Băiatul pare că înţelege exact opusul vorbelor mele. Răspunsul său răzbate pe un ton atât de coborât şi de timid, încât mai că nu-l pot auzi. Pot distinge doar echivalentul în auxiliară al cuvântului „bancă”.

Retorul nostru soluţionează problema.

— Acela este pupitrul Cadetului Chyffe, mă lămureşte ea. Al tău este cel aflat pe poziţia douăzeci şi unu.

Îmi indică o bancă din spatele clasei, singura rămasă liberă. Mă ridic, îmi adun cărţile şi-i cer scuze lui Chyffe. El mă priveşte tăcut în timp ce-mi fac loc către pupitrul meu.

E la fel de strâmt ca şi celelalte.

31
RAE

Reputaţia mi-a luat-o înainte la Şcoala de Retorică, asta-i clar, dar tot mai trebuie să învăţ cum se fac calculele, căci nimeni nu pare dispus să discute cu mine decât în caz de extremă necesitate. Colegii Cadeţi par convinşi că sunt un fel de monstru periculos, aproape mitologic şi capabil de porniri bruşte de violenţă, o atitudine pe care retorul o încurajează din plin. O cheamă Svetli şi pe parcursul întregului prim curs se poartă de parcă ar fi silită să predea alături de vreo monstruozitate închisă într-o cuşcă în spatele clasei, ignorându-mă deliberat atunci când nu-mi aruncă priviri furişe pentru a se asigura că n-am evadat.

Îmi petrec mare parte din timp străduindu-mă să-mi stăpânesc sentimentele de confuzie şi nerăbdare. Problema nu este percepţia celorlalţi în legătură cu prezenţa mea în această şcoală, ci subiectul actual al lecţiei. De îndată ce retorul Svetli s-a convins că n-am de gând să sar de la locul meu şi să le smulg beregăţile odoarelor sale, începe să peroreze despre ceva pe care ea le numeşte „legile mişcării”. Vorbeşte o grămadă despre „viteză”, „acceleraţie” şi „energie cinetică”, toate însoţite de grafice şi diagrame, pe care le copiez conştiincioasă, deşi n-am nici cea mai vagă idee ce ar putea însemna. Tot aştept ca Svetli să se aventureze şi pe tărâmul magiei, să explice cum ar putea viteza şi vectorii să intre în contact cu iscarea unui foc în aerul gol, însă ea continuă să deseneze diagrame cu mere care cad din pom şi planete învârtindu-se pe orbitele lor.

După ceea mi se pare un deceniu întreg, am ajuns la capătul răbdării şi nu mă mai pot abţine s-o întreb când învăţăm ceva şi despre magie. Întrebarea mea atrage câteva chicote nervoase din partea clasei şi o privire nimicitoare din partea retorului Svetli.

— Noi nu predăm despre *magie* la Şcoala de Retorică, Cadet Rachel, spune ea. Dacă despre *magie* doreşti tu să

înveţi, îţi sugerez să găseşti o capră şi să încerci să-i citeşti în măruntaie. *Mecanica iraţională,* continuă ea când chicotele, care se înmulţiseră după a doua remarcă, încep să se mai potolească, face parte din programul tău de după-amiază, despre care sunt sigură că ai să afli detalii consultându-ţi orarul.

Sunt gata să-i spun acestui Retor Svetli că, din moment ce sora mea se întâmplă să fie cea care produce afurisita de magie, aş putea s-o numesc aşa cum poftesc eu, însă mă abţin printr-un mare efort de voinţă. Naomi mi-a interzis categoric s-o fac de râs la noua ei şcoală şi, după ce m-am făcut deja vinovată de mai multe infracţiuni – printre altele, îmbrăţişări şi pupături şi strigatul pe numele de „Sunshine” când puteam fi auzită de toată lumea –, mi s-a explicat în termeni foarte clari că orice comportament dăunător va duce la aruncarea mea în foc, unde mă vor aştepta doar ţipete asurzitoare şi muşcături de dinţi ascuţiţi. Aşa încât mă văd nevoită să scot la iveală zâmbetul pe care tati m-a învăţat că trebuie să-l arăt celor cărora, din raţiuni diplomatice, mi se interzice să le vărs sângele şi să mă aşez cuminte la loc pentru a studia aşa-numita mecanică clasică.

Dimineaţa se scurge chinuitor de lent, iar când soseşte clipa în care Svetli lasă, în sfârşit, creta din mână, braţul mi-a înţepenit de la încrâncenarea cu care am copiat tot ce-a aşternut ea pe tablă. Mai rău chiar, strădaniile mele nu m-au făcut mai înţeleaptă, lucru pe care-l descopăr atunci când Svetli ne cere să punem în practică ceea ce ne-a predat ea rezolvând un set proaspăt de ecuaţii diabolic de dificile. Odată copiate şi acestea, încerc cu discreţie să cercetez mai îndeaproape rezultatele la care au ajuns colegii mei Cadeţi. Deşi îi întrec de departe în arta caligrafiei, aceştia au reuşit cu mai mult sau mai puţin succes să transforme amalgamul de numere aşternut de Svetli pe tablă în răspunsuri preţioase şi imposibil de descifrat pentru mine. Băiatul aşezat în faţa mea, un frumuşel bucălat şi cu nas cârn, a găsit de mult răspunsul la prima întrebare: un simplu 52 km/h.

— Hei! şoptesc eu.

Când văd că nu mă aude, mă aplec în faţă, suficient de mult ca să-l ating, şi spun din nou:

— Hei!

El tresare şi priveşte înapoi, mai întâi îngrozit, apoi cu o expresie criminală.

— N-avem voie să vorbim între noi, răspunde el sec.

— Sigur, îl aprob eu, apoi întind mâna şi indic ceva de pe foaia lui. Dar cum ai ajuns la răspunsul *acela?*

Îşi dă ochii peste cap dispreţuitor, apoi se întoarce la treaba lui.

— Prin magie.

Alcătuirea clasei s-a modificat întru câtva înainte să înceapă faimoasa lecţie despre mecanica iraţională. Doar câţiva elevi din Secţiunea B se întorc, cei cu un oarecare talent în magie, în timp ce restul sunt trimişi să îndeplinească sarcini mult mai teoretice despre subiect, aşa că locurile libere sunt ocupate de alţi Cadeţi din Clasa a Şasea, care au arătat semne că ar putea deveni „revenni”. Mă uit în jur după Naomi, doar ca să aflu că ea va fi afară, alături de Jax şi de îndrumătorul lor special, un om excepţional de ciudat, pe nume Charles. Surprind privirile câtorva nou-veniţi aţintite asupra mea, ba chiar vreo doi rânjesc într-un fel care mă face să-mi imaginez că am devenit deja subiect de glumă.

Avem un nou retor, Danyee, care pare mai puţin morocănoasă decât predecesoarea sa, deşi încă departe de epitetul prietenos. În orice caz, asist la cursul ei cu o nemulţumire ce creşte la nişte cote alarmante. Primul lucru pe care-l face după ce scrie „Mecanică iraţională” pe tablă este să ne ceară să deschidem manualele la capitolul trei. În acel moment teama îmi strânge inima ca-ntr-o gheară, căci, atunci când Danyee începe să umple tabla cu şiruri de numere, litere şi simboluri, în mod vădit şi mai misterioase decât cele din timpul convenţionalului meu curs precedent, dezamăgirea mea atinge aşa un nivel, că mă tem că am să mor chiar acolo, în faţa lor. În clipa în care Danyee ne împarte în grupuri de câte doi pentru

exerciţiile practice, eu deja sunt la jumătatea elaborării unui plan concret de evadare din gaura asta plină de păgâni.

Înscrierea mea la acest curs a avut ca rezultat un număr mai neobişnuit de elevi şi, deoarece eu sunt de vină pentru confuzia creată, pe deasupra fiind şi o barbară neinstruită, ajung să fac parte dintr-un grup de trei. Printre ghinioniştii mei parteneri se numără şi nimeni altul decât însuşi Chyffe. Spre surprinderea mea, nu-mi poartă pică pentru că i-am furat pupitrul şi merge până acolo încât mă prezintă celui de-al treilea membru al echipei, un băiat pistruiat pe nume Kenut. Cei doi mă exclud cu delicateţe de la calculele necesare îndeplinirii sarcinii noastre, consultându-se reciproc asupra metodelor de rezolvare a ecuaţiilor, în timp ce eu asist de pe margine. Până la urmă, par că au intrat într-un impas. Neputinţa lor mă mişcă atât de mult, încât sunt tentată să-i întreb ce mama naibii încearcă să facă.

Mă privesc amândoi în acelaşi timp, probabil cântărind ce cantitate de informaţii ar putea asimila intelectul meu limitat, apoi Chyffe se aventurează curajos:

— Ni se cere să creăm lumină, îmi explică el. Trebuie să controlăm lungimea de undă pentru a obţine şase culori diferite, iar acestea trebuie să se potrivească toate perfect, astfel încât, atunci când le-am uni, să obţinem o rază de lumină albă.

Îşi însoţeşte apoi explicaţia cu gesturi animate, indicându-mi caietul său.

— Am reuşit să rezolvăm cu patru dintre ele, dar tot mai trebuie să obţinem roşul şi violetul. Acestea sunt cele mai dificile, adaugă el solemn.

— Ei, ia să vedem ce aveţi voi acolo, spun eu. Poate v-aş putea ajuta.

Băieţii par în dubiu, dar se supun. Chemate de ei, patru scântei cât nişte pietricele prind viaţă în aerul de deasupra pupitrelor noastre unite. Poţi să simţi forţa care le-a creat, aproape ca pe o boare de vânt.

Kenut şi Chyffe, deşi sunt vădit satisfăcuţi de rezultatul

muncii lor, sunt în continuare neliniştiţi.

— Am rămas în urmă, spune Chyffe. Uite, grupul Elessei deja le are pe toate şase.

Sala de clasă s-a umplut de fuioare de lumini de toate culorile, raze minuscule picurând şi întrepătrunzându-se deasupra caietelor pline de calcule. Majoritatea grupurilor au creat deja cel puţin câte cinci.

Acum, să ştiţi că pot contribui şi eu cu ceva. Norul fumuriu al forţei pe care am simţit-o prima oară aici, în Oraşul Nouă, m-a însoţit în tot acest timp, vie şi făcând parte din mine, deşi adormită, amorţită, aşa cum îmi simt eu picioarele cât stau în bancă. Acum o chem şi-o pun la treabă, dirijând-o spre spaţiul aflat deasupra caietului lui Chyffe, ascuţind esenţa norului în două vârfuri de ac. Două scântei prind viaţă în faţa mea. Răsucesc şi încovoi energia lor până ce una devine roşie şi cealaltă mov. Studiind cu atenţie culorile celorlalte grupuri, care au avut mai mult succes, sunt în stare să le modific pe ale mele, ajungând la nuanţa dorită.

Chyffe şi Kenut doar privesc, cu gurile căscate, până ce Kenut reuşeşte să ţipe:

— Oau! A fost minunat!

Cele câteva cuvinte dezlănţuie un adevărat torent de vorbărie din partea lui Kenut. Se dovedeşte a fi o persoană extrem de sociabilă atunci când nu este redus la tăcere de o persoană aşa intimidantă ca mine, cu-atât mai mult cu cât Kenut se lansează într-un potop de explicaţii şi detalii ce umplu ultimul minut al orei, înainte de-a mă invita să stau la masa lui la cantină, gest pe care Chyffe îl consideră de un nesăbuit şi dement curaj, deşi se-arată şi el de acord să ni se alăture. Când terminăm de mâncat, suntem toţi trei prieteni la cataramă.

Kenut şi Chyffe, alături de toţi membrii Clasei a Şasea, au devenit extraordinar de curioşi în privinţa mea începând de ieri, când au început să apară anumite zvonuri despre o fată barbară ce-a trecut ca prin brânză printr-un obstacol de Nivel-F, asta înainte de-a sări la Preceptorul de Filosofie al Academiei ca să-l omoare. Din descrierile lui

Kenut şi ale lui Chyffe înţeleg că poveştile despre testul de admitere dat de mine au fost umflate din ce în ce mai mult, iar acest lucru este valabil şi pentru percepţiile asupra personalităţii mele. Se spune că am doi metri şi jumătate înălţime, că am braţele cât piciorul unui bărbat, cu coapsele cât trunchiul unui copac şi că limba-mi despicată poate agăţa lucruri. Alte poveşti, nu chiar la fel de demne de încredere, spun că sunt canibală şi că beau sânge la ospăţul de dimineaţă, că sunt o prostănacă ce-şi marchează teritoriul cu urină sau că am şase degete la fiecare mână şi picioare membranate. Kenut recunoaşte că, după ce m-a văzut în carne şi oase, s-a simţit dezamăgit, mai ales că mi-am prezentat la inspecţie limba regretabil de normală, însă se grăbeşte imediat să mă asigure că aspectul meu normal nu e deloc rău.

Acum, că noii mei prieteni mi-au zărit sufletul pur ce se ascundea sub o înfăţişare exterioară de temut şi s-au asigurat că aş prefera să iau cina la cantină decât să mă hrănesc cu creieri de copii, mă acceptă ca pe una de-a lor. Chyffe îmi intermediază bucuros intrarea în frăţia băieţilor din Secţiunea B, în cadrul căreia sunt foarte admirată datorită scorurilor-record înregistrate la antrenamentele fizice şi a cicatricelor de pe gât şi ureche, considerate a fi extrem de exotice într-un loc în care majoritatea rănilor se vindecă imediat şi fără a lăsa urme. Tot spre avantajul meu se dovedeşte a fi şi faptul că sunt singura femeie din Secţiunea B, dacă e să vorbim despre mărimea pieptului, iar aici mă refer şi la retorul Svetli. Fetele nu par la fel de prietenoase, dar am de gând să le cuceresc şi pe ele, pas cu pas.

Kenut şi Chyffe au declarat sus şi tare că eu voi fi de-acum încolo partenera lor pentru exerciţiile de la cursul de mecanică iraţională, iar o vreme rămânem crema cursului predat de retorul Danyee. Chyffe posedă un adevărat talent la descifrarea chichiţelor şi a dedesubturilor oricăror probleme pe care ni le dă Danyee, în timp ce Kenut este un traducător de mare fineţe, capabil să-mi explice absolut orice pas necesar. Tot ce trebuie să fac eu

este să sculptez lumea şi forţele acesteia potrivit instrucţiunilor lui Kenut, dar mulate după propriile mele instincte, apoi să mă scald în privirile invidioase ale Cadeţilor suficient de apropiaţi de noi încât să vadă cu propriii lor ochi. Deşi mă aştept ca domnia noastră să nu dureze la nesfârşit, năzuiesc să se termine doar atunci când retorul Danyee va decide să ne desfacă grupul. În loc de asta, se produce un declin lent, care începe în ziua în care Danyee ne informează că trebuie să învăţăm despre „îmbunătăţire”.

Până acum, studiul mecanicii iraţionale a fost restrâns la o categorie largă cunoscută ca „manifestare”, ceea ce, din câte-mi dau eu seama, înseamnă să faci pur şi simplu să se întâmple anumite lucruri cu ajutorul magiei – scuzaţi-mă, *thelemitaţiei.* Ca s-o citez pe o expertă locală, adică pe Retorul Danyee, manifestarea se referă la crearea de „artificii nepermanente”, ceea ce înseamnă că magia va funcţiona doar însoţită de implicarea activă a creatorului său. Am senzaţia că adevăratul meu talent constă tocmai în această manifestare, şi nu prea sunt dornică să mă aventurez pe un teritoriu necunoscut. Primul discurs al lui Danyee despre îmbunătăţire nu face decât să-mi confirme temerile.

Disciplina îmbunătăţirii presupune studiul şi fabricarea de „artificii permanente” care, odată create, vor continua să acţioneze de unele singure, până când sarcina care le-a fost atribuită va fi îndeplinită. Există infinit de multe metode de îmbunătăţire, majoritatea învârtindu-se în jurul recitării unui consistent set de instrucţiuni şi a insuflării vieţii asupra lor cu ajutorul thelemitaţiei. Suficient de derutant chiar şi aşa, pe lângă faptul că limbajul folosit în acest caz este atât de bizar, încât pare aproape neinteligibil. Thelemitaţia nu răspunde doar la un simplu discurs, aşa se pare, deci suntem sfătuiţi să ne bazăm pe nişte stranii dicţionare de termeni, fraze ce se încolăcesc şi se întorc şi se răsucesc în jurul lor înseşi, plus un interminabil tipar de repetiţii. Pierd şirul ideilor cam pe la jumătatea primului curs şi nu mai reuşesc să-l mai prind

din nou, aşa că mă bazez pe Kenut şi pe Chyffe să mă lămurească ei cum stă treaba.

Reuşesc să mă conving singură că eşecurile mele în privinţa îmbunătăţirii nu vor avea consecinţe. Pe câmpul de luptă n-ai timp să creezi artificii care să dăinuie mult şi bine, şi cred că vor fi rare ocaziile în care unui soldat i se va cere să construiască o moară de vânt din hârtie care să se învârtă la infinit cu ajutorul mişcării create de ea însăşi, aşa cum procedăm noi la sfârşitul primei ore. Am o experienţă îndelungată cu astfel de scuze, căci la fel m-am comportat şi când a venit vorba să-mi înfrunt celelalte eşecuri de la Academie, care au fost multe şi greu de îndurat. În doar o lună, m-am dovedit a fi o toantă desăvârşită la mai multe materii, atât teoretice, cât şi practice. Dar în arta practică a manifestării am rămas neîntrecută în toată Clasa a Şasea, iar asta, îmi închipui eu, ar trebui să fie suficient pentru orice tip de războinic ar antrena ei aici.

Nu toate părerile la adresa mea sunt însă la fel de indulgente. Retorul Svetli, care în primele zile la Academie a afirmat sus şi tare că n-am nicio treabă cu cursul ei, mă tratează acum ca pe un neant în care cunoaşterea dispare fără nicio speranţă că s-ar mai putea întoarce vreodată. Mai rău, Retorul Danyee continuă să încerce cu încăpăţânare să mă facă să înţeleg. O ţine întruna că singurul mod de-a avea realizări măreţe cu ajutorul thelemitaţiei este să stăpâneşti la perfecţie teoria din spatele ei. Are dreptate, cel puţin până la un anumit punct: deja i-am observat pe Kenut, pe Chyffe şi pe ceilalţi din jur progresând prin salturi şi ricoşeuri şi, deşi încă sunt cu mult în faţa lor, distanţa se tot micşorează. Poate c-aş avea mai multă răbdare dacă lecţiile lui Danyee n-ar suna ca o limbă străină pentru mine. Ba mai e şi mândria mea, care a suferit un afront uriaş când m-am văzut înghesuită în ţara asta de liliputani. Trebuie să fiu foarte precaută, căci, atunci când Danyee începe cu tonul ei de superioritate, nu fac decât să las garda jos şi uneori mai vin cu un truc magic tocmai ca să-i arăt ce bine mă descurc şi fără

instrucţiunile sale. Dar, deşi n-o recunosc niciodată deschis în faţa lui Danyee, am şi eu îndoielile mele, mai ales când mă trezesc pentru prima oară în faţa subiectului numit energii fluctuante.

„Energiile fluctuante” reprezintă termenul folosit în mecanica iraţională pentru tipul de forţă despre care se spunea sau se bănuia că ar fi existat înainte de descoperirea existenţei thelemitaţiei, care a venit apoi să răstoarne principiile generale ale realităţii. La acele forţe despre care s-a descoperit că ar fi influenţat lumea de-a lungul unei mari părţi a istoriei sale, precum lumina şi căldura, gravitaţia şi electricitatea, ne referim ca la „energii constante”. Cu ajutorul thelemitaţiei, suntem capabili să le generăm şi să le controlăm în moduri mult mai neconvenţionale, însă, în alte privinţe, ele rămân aceleaşi instrumente obişnuite folosite de natură. Însă thelemitaţia ne-a oferit şi puteri pe care natura însăşi nu le-a zămislit ori s-a gândit că ar fi mai bine să nu le menţioneze. Acestea sunt energiile fluctuante.

Pentru prima noastră lecţie despre energiile fluctuante, Danyee ne povesteşte despre o forţă denumită „akyritate”. A ales-o în mod special, pentru că noi, Cadeţii, avem deja o oarecare experienţă cu ea din timpul antrenamentelor de tir cu arme de foc. Akyritatea este ingredientul primar pentru „nul”, artificiul care reprezintă cel mai des folosită muniţie a lazelelor. Îmi imaginam că nulul ar putea fi vreo născocire complicată de-a lor, însă, aşa cum ne explică Danyee, este alcătuit aproape în întregime din akyritate, deşi cu câteva ajustări extrem de necesare. În orice caz, vom învăţa cum este această forţă capturată, amplificată şi stabilizată spre a fi folosită în luptă, în timpul celui de-al cincilea curs de anul acesta – deocamdată Danyee nu doreşte decât ca noi să-i învăţăm legile şi proprietăţile, după care va urma şi punerea lor în practică.

Îmi dau seama ce se întâmplă când Danyee începe să ne vorbească despre proprietăţi şi decid c-ar fi mai bine să aştept când ea începe să umple tabla cu obişnuitele-i mâzgăleli, trezindu-mă din amorţeală de-abia când a-

nceput să dea fiecăruia câte o mână de alune învelite în coajă, menite să devină victimele exerciţiilor noastre practice. Îi privesc pe Kenut şi pe Chyffe punându-se pe treabă cu o încetineală chinuitoare, dedicând minute întregi fiecărei fâşiuţe de coajă exterioară rămasă. Când ei şi restul clasei sunt aproape gata să cadă laţi de epuizare, hotărăsc că e timpul să mă pun şi eu pe treabă. Invoc norul ca de abur al forţei, concentrându-l în jurul alunei pe care am ales-o ca să fie distrusă. Dar, pentru prima oară de când am devenit conştientă de puterea manifestărilor, mă trezesc că nu sunt sigură ce să fac în continuare. În alte ocazii, am fost întotdeauna capabilă să creez orice efect aş fi dorit, chiar şi pe cele pe care nu le mai încercasem niciodată. Atâta timp cât cunoşteam condiţiile generale, parcă aş fi modelat o sculptură din lut după un model brut: nu întotdeauna perfect, dar, de obicei, destul de fidel. Acum mă simt de parcă mi s-ar fi dat sarcina de-a scoate la iveală o formă imposibilă, una care arată bine pe hârtie, dar care n-ar avea cum să capete contur în ceva solid. Şovăi, în căutarea unei abordări sau a unui început, simţind privirea scrutătoare a retorului Danyee şi a întregii clase, de altfel. În cele din urmă îmi pierd răbdarea şi, deşi aluna chiar dispare, nu o face lăsând o umbră alburie de akyritate, cum am văzut că s-a întâmplat în cazul celorlalţi Cadeţi, ci după o explozie vioaie, ce lasă în urmă o pată neagră, chiar în centrul pupitrului.

Kenut şi Chyffe mă asigură că slaba mea reprezentaţie de acum a fost doar o mică nereuşită. Toată lumea are şi zile mai rele, şi în curând nicio alună nu va mai fi în siguranţă în preajma mea. Dar, la şedinţa următoare, în timp ce prietenii mei aruncă în aer biluţe din ţintele lor, a mea continuă să se evapore în mici jerbe de foc galben. Nu trece mult şi aproape toată lumea poate distruge coaja alunelor fără să afecteze fructul dinăuntru, în timp ce eu continui să umplu clasa cu fărâmele mirosind a ars.

E primul meu eşec adevărat în ceea ce am ajuns să consider a fi domeniul meu de specialitate şi, deşi Kenut şi Chyffe par să nu acorde o importanţă prea mare căderii

mele în dizgraţie, încrederea mi-e zdruncinată serios. Îmi fac griji că mi-am atins limita aptitudinilor, că sunt menită să fiu depăşită de nişte copii de Clasa a Şasea, un grup ce este cunoscut pe holurile Academiei drept Dodo. Ba chiar iau în calcul să merg spăsită la Retorul Danyee şi să mă prosternez la picioarele sale, jurând să mă supun total îndrumărilor ei, deşi ştiu că va insista să dedic la fel de mult timp învăţării algebrei şi chimiei ca şi magiei violente. Aş putea îndura toate astea şi chiar mai multe, dacă ar fi singura cale de-a deveni soldatul în care trebuie să mă transform. Apoi descopăr magia animării şi mă întreb cum de mi-am putut face atâtea griji.

Animarea reprezintă una dintre numeroasele discipline bizare ale magiei pe care le fac posibile energiile fluctuante. Potrivit retorului Danyee, animarea este „un proces de manipulare thelemică în cadrul căruia vitalitatea fiinţei umane este transmisă şi obiectelor neînsufleţite”, adică animarea, folosită aşa cum trebuie, îţi permite să iei ceva şi să-l faci să se mişte ca şi cum ar face parte din propriul tău organism. Danyee ne fascinează cu o serie de demonstraţii impresionante, călărind un scaun cu picioare ce au prins viaţă într-un trap elegant în jurul clasei, convingând o floare din ghiveci să execute un dans oarecum indecent din buric, făcând o formă umană să se ridice dintr-un castron cu apă obişnuită, ba chiar determinându-şi propriul păr să se ridice şi să rămână aşa, suspendat.

Pentru experimentele noastre, Danyee ne furnizează o substanţă asemănătoare cu lutul, căreia i se spune „bloog”. Potrivit retorului nostru, bloogul este o invenţie extrem de complicată, şi nu mucozitatea scârboasă cu care ai putea-o confunda. Materiale diferite pot avea grade diferite de rezistenţă faţă de animare, iar bloogul este făcut să fie animat cât mai uşor posibil, mai ales din punctul de vedere al texturii, al aspectului exterior şi al mirosului. Răsucim bloogul în fâşii lungi şi subţiri – strâmbând din nas din cauza izului rânced –, apoi ţinem una dintre ele atârnată de un capăt, încercând să ne

forţăm voinţa pentru a insufla mişcare în celălalt capăt. Majoritatea Cadeţilor nu reuşesc decât să-i insufle câteva zvâcniri anemice, însă prima mea încercare creează o mişcare asemănătoare cu datul din coadă al unei pisici.

După dizgraţia de pe în urma eşecului cu arahidele şi akyritatea, un asemenea succes îmi provoacă o uşurare bine-venită. Pot afirma că animarea se simte mai naturală, mai firească decât orice altă subramură a magiei pe care am întâlnit-o până acum. Danyee a asemănat acest proces cu trasul pe mâini al unei perechi de mănuşi ori cu îmbrăcarea unui costum, însă mie mi se pare mai degrabă c-ar semăna cu o senzaţie de colaborare, de ghidare. Ca şi cum aş călări pe un cal. Persoana trebuie să vină într-un contact fizic cu un obiect ca să-l mişte cu ajutorul animării, aşa că, pe măsură ce progresăm pe scara evolutivă, de la viermi din bloog la clătite din bloog, apoi la gogoloaie din bloog cu mai multe picioare, începem să ne legăm cu cordoane lungi, astfel încât creaţiile noastre să se poată mişca de unele singure. Şi, în timp ce majoritatea Cadeţilor nu reuşesc decât să le facă pe ale lor să se târască de colo colo, ale mele ţopăie din ce în ce mai vioaie.

Sculpturile pe care le realizăm în clasă, creaturile miniaturale cărora le insuflăm viaţă cu ajutorul animării se numesc „equulei” şi, aşa cum te-ai fi aşteptat din partea unui grup de copii de doisprezece ani agitaţi, imediat ce am reuşit să ne facem equuleii să meargă, am început să-i punem să se şi înfrunte. De obicei luptele au loc atunci când nu suntem supravegheaţi de retorul Danyee, dar numai pentru că distracţia şi-ar pierde mult din farmec sub privirile ei prea atente. Academia încurajează în mod vădit luptele dintre equulei organizate de Cadeţi, căci dezvoltă o mare varietate de aptitudini asemănătoare cu cele puse în practică în războiul nostru cu Valentinii. Aproape toate armele de mare putere folosite de legionari implică animarea de un nivel sau altul, iar „animi” cei mai înzestraţi, aşa cum suntem noi numiţi, sunt la mare căutare.

Prima mea luptă are loc în timpul uneia dintre frecventele noastre ieşiri în aer liber. Îmi scosesem la plimbare equuleusul prin curţile Academiei, aşa cum ar proceda o doamnă cu căţeluşul ei, când, brusc, Kenut şi Chyffe se reped din spatele unui gard viu, scoţând urlete războinice răsunătoare. Nu-mi sunt chiar străine ieşirile violente ale băieţilor, dar emoţia primitivă iscată de ciocnirea dintre equuleusul lui Chyffe şi al meu mă ia prin surprindere. Equuleusul meu răspunde printr-un atac decisiv şi, în câteva clipe, din cei doi atacatori n-au mai rămas decât câteva grămăjoare de noroi diforme. Dinspre Cadeţii aflaţi în apropiere se aud urale de încântare, chiar dacă alţi competitori s-au aşezat deja la rând ca să mă doboare de pe piedestal. După asta, orice lecţie despre animare se sfârşeşte cu equuleusul meu înconjurat de rămăşiţele împrăştiate ale adversarilor săi.

Renumele mi-e acum cunoscut de toată lumea, aşa că în curând devin campioana de netăgăduit a luptelor cu equulei din Clasa a Şasea. Chiar şi Retorul Danyee se arată impresionată, mergând până acolo încât îmi sugerează că, dacă aş fi dispusă să-mi şlefuiesc aptitudinile cu ajutorul unor studii suplimentare, aş putea avea şansa de-a intra într-unul dintre programele de elită ale Academiei, bineînţeles după ce aş ajunge în Clasa a Patra şi-aş deveni aptă să mă înscriu pentru unul. Colegii mei Dodo cred că ar trebui să încerc acum, fiind siguri că Academia ar face o excepţie, având deja nouăsprezece ani, adică, practic, fiind deja o doamnă-n vârstă. Planurile pe care le concep eu însămi pentru mine sunt însă mult mai ambiţioase. Deja mi-a intrat în cap că trebuie să mă alătur Legiunii. După cum văd eu lucrurile, cu cât încep mai repede, cu atât voi fi mai pregătită atunci când lui Naomi îi va veni rândul să lupte. Cadeţii care încearcă să se înscrie mai devreme trebuie să facă faţă multor provocări suplimentare, însă am senzaţia că aş putea avea o şansă după ce le-aş arăta ce sunt în stare să fac.

Şi totuşi, mă înşel, şi nu-i nevoie de o călătorie până la Bazilica Legiunii pentru a afla că mă înşel. Un simplu tur

asistat al Academiei este mai mult decât suficient.

32
RAE

Într-o zi, când revennii din Clasa a Şasea se adunaseră pentru o altă lecţie de după-amiază despre mecanica iraţională, Retorul Danyee ne spune să ne lăsăm lucrurile pe bănci şi să ne aliniem în faţa uşii. Astăzi vom vizita Fabrica Oraşului Nouă.

Anunţul ei este întâmpinat cu un entuziasm evident, şi nu doar din cauză că ne-am fi aşteptat la vreun exerciţiu deosebit de dificil legat de îmbunătăţirea vreunor dispozitive. Fabrica este locul în care sunt proiectate şi construite minunăţiile oraşului cu ajutorul thelemitaţiei. În mod normal, nouă, elevilor Dodo, nu ni s-ar permite să trecem dincolo de grapuţine Academiei, însă Danyee a obţinut o învoire specială pe baza ideii că, văzând ce s-ar putea realiza cu ajutorul cercetării şi al studiului în şcoală, am deveni mai motivaţi să învăţăm. De asemenea, ea a găsit şi o persoană competentă şi responsabilă care să o facă pe ghidul. Danyee însăşi va participa la o şedinţă specială de antrenament doar pentru retori; după atitudinea ei, bănuiesc că această „şedinţă de antrenament” va presupune o cantitate de alcool ceva mai mare decât de obicei pentru Danyee şi tinerii ei colegi retori.

— Cadeţi, începe retorul Danyee indicând cu capul spre uşa clasei, vreau să faceţi cunoştinţă cu Kizabel, Ofiţer Aspirant al Şcolii de Filosofie a Academiei.

Ofiţerul aspirant Kizabel pare mult prea fragilă pentru a fi realizat toate acele minunăţii pe care i le atribuie Danyee. Pe lângă faptul că are propriul ei atelier în Fabrică, lucru nemaivăzut pentru cineva atât de tânăr, Kizabel este un artifex, adică un creator de artificii, ale cărui creaţii sunt folosite pe tot cuprinsul oraşului. Aspectul oarecum neîngrijit al uniformei sale negre şi ciuful de păr zbârlit îmi întăresc convingerea că tot ce-a afirmat Danyee despre acest copil-minune este în

întregime adevărat – dacă eu m-aş prezenta la cursuri cu părul aşa sau cu vreun nasture neîncheiat, sunt sigură că m-ar aştepta multe ore suplimentare de sarcini nedorite. Şi totuşi, nimeni nu clipeşte în faţa piticaniei ăsteia de ofiţer din faţa noastră.

Aşteptăm nerăbdători să auzim ce sfaturi înţelepte ne va da micul titan. Încet, un rânjet obraznic se întinde pe toată faţa lui Kizabel. Ochii albaştri îi scapără.

— Ia să vedem, începe ea, cine vrea să arunce ceva în aer?

Clasa a Şasea se declară în unanimitate în favoarea exploziilor. Aproape că suntem prea nerăbdători ca să păstrăm o formaţiune ordonată în timp ce mărşăluim pe holurile Academiei spre Şcoala de Filosofie, căminul unor ţeluri atât de savante, încât majoritatea Cadeţilor nici măcar nu pot pronunţa materiile care se predau aici.

Fabrica este un bloc enorm de piatră naturală lipit de Şcoala de Filosofie. Dacă faci abstracţie de masivitatea ei, pare atât de banală, mai ales cu turnurile sale impunătoare de deasupra, ce adăpostesc dormitoarele Cadeţilor, încât începem să credem că promisiunea unui spectacol pirotehnic a fost doar o amăgire, iar suspiciunea noastră se adânceşte atunci când Kizabel ne zoreşte printr-un interior de piatră simplu, cu coridoare cenuşii banale, întrerupte doar de câte o uşă de metal de culoarea norilor. În sfârşit, Kizabel se opreşte în faţa unei astfel de uşi, apoi apasă pe suprafaţa netedă a acesteia c-o mână şi spune:

— Hei, Ooj, sunt Kiz. Ţi i-am adus pe acei Dodo despre care ţi-am povestit. Putem intra?

Suntem primiţi într-o încăpere largă, cu o lumină uniformă, rece şi plină de siluete cocoşate deasupra unor piese de echipament ce-aruncă în toate părţile scântei şi fum. În capătul opus se află un bărbat înalt, cu păr lung şi buclat: filosoful Oojtelli sau „Ooj”, aşa cum preferă să i se spună.

„Filosof” este un termen folosit de savanţii care au atins cele mai înalte culmi ale studiului la Academie, indiferent dacă domeniile lor implică sau nu misterele existenţiale.

Aria de interes a lui Ooj se referă la protecţia faţă de thelemitaţia ostilă oamenilor. Teoriile sale ar fi de un imens ajutor Legiunii dacă ar găsit o cale potrivită de-a le aplica, însă până acolo mai e cale lungă.

Ooj ne îndreaptă atenţia spre o cameră de dedesubt, unde se află un pepene, împodobit cu una dintre invenţiile sale, un cerc ce aduce foarte mult cu tiara unei prinţese. În timp ce Cadeţii se strâng în faţa ferestrei de observaţie, Ooj trage cu o rază de energie spre pepene, care explodează spectaculos.

— Funcţionează cam o dată din douăzeci, spune el, iar în sprijinul afirmaţiei sale cere ca voluntari din Clasa a Şasea să detoneze şi alţi pepeni.

Un fruct mai norocos supravieţuieşte, doar pentru a avea parte de-un sfârşit violent la următoarea încercare. Ooj clatină din cap prefăcut – ca şi cum ar fi îndurerat de soarta pepenilor –, apoi încarcă un nou pepene, în aplauzele spectatorilor.

Până la terminarea turului Fabricii, am fost martorii unor fenomene dintre cele mai diverse, de la o grindină în interiorul unui glob de sticlă, la un nou şi foarte controversat tip de magie, care poate crea fiinţe vii cu ajutorul thelemitaţiei pure, deşi rezultatele pe care le vedem sunt mult mai puţin spectaculoase decât coroana creată de filosoful Ooj pentru protecţia faţă de thelemitaţie. Am încercat toate tipurile posibile de echipamente de protecţie: coifuri, obrăzare, mănuşi, şorţuri, mici tăbliţe de metal despre care ni se şopteşte că trebuie ţinute sub limbă în preajma unui detector de minciuni performant. Filosofii pe care-i întâlnim aici nu par nicio clipă deranjaţi atunci când studiile le sunt întrerupte de o hoardă gălăgioasă de Cadeţi de Clasa a Şasea. Ba din contră, sunt destul de bucuroşi că-şi pot abandona munca pentru a arunca în aer obiecte alături de noi. Pe Kizabel o tratează ca pe o colegă; de multe ori observ cum cineva se antrenează cu ea într-o discuţie plină de termeni tehnici, pe când ceilalţi ne distrează cu tot soiul de trucuri fantastice.

S-ar părea că singurul lucru pe care nu-l vedem în Fabrică este tocmai atelierul lui Kizabel.

— Pentru că am sărit special peste el, răspunde Kizabel atunci când unul dintre Cadeţi menţionează, în sfârşit, această scăpare. Se află în capătul opus al Fabricii, aproape de Academie, şi, dacă cineva ar afla ce dezastru colosal domneşte acolo, aş sfârşi aruncată pe drumuri cât ai clipi.

Urmează câteva râsete, dar dezamăgirea tuturor este evidentă.

— Nu-i nimic interesant acolo, continuă Kizabel. Şi, oricum, adaugă ea, remarcând că n-a reuşit să ne convingă, în ultimul timp n-am prea mai lucrat la Fabrică.

Se opreşte, părând că a luat până la urmă o decizie, şi afişează din nou acel rânjet obraznic, care a devenit deja un semn cunoscut şi bine-venit că urmează o aventură de poveste.

— Urmaţi-mă!

Kizabel ne conduce printr-un labirint de coridoare tulburător de asemănătoare ca aspect, până ce ne trezim în faţa unei uşi încastrate aproape nevăzut în peretele unui hol lung.

— Sunt pe cale să vă dezvălui ce fac eu aici, spune Kizabel cu mâna pe uşă. Păstraţi liniştea şi nu atingeţi *nimic.* Dacă cineva o face pe nebunul, vă trimit pe toţi înapoi la Academie. Aţi înţeles?

Are o voce serioasă, deşi încă rânjeşte, un indiciu că ne vom purta cu toţii aşa cum nu trebuie.

— Da, doamnă! răspund Cadeţii într-un glas.

Printr-un acord tacit, eu şi Kizabel ne-am prefăcut că la turul ei alături de un grup de copii de unsprezece şi doisprezece ani n-a luat parte şi o fetişcană de nouăsprezece ani. Am rămas în spate şi-am vorbit puţin, iar ea şi prietenii săi filosofi au preferat să mă ignore, un lucru pe care l-am privit ca pe un gest de prietenie. Dar la auzul acelui „da, doamnă!” scos de mine, ochii ei i-au întâlnit timp de o fracţiune de secundă pe ai mei, după care s-au mutat cu repeziciune în altă parte, în timp ce

şoptea în faţa uşii o parolă de trecere, şi ştiu că se simte stânjenită pentru mine, supradimensionatul ei elev Dodo.

Promisiunea că ne vom purta aşa cum trebuie este ţinută doar până ce primul Cadet intră pe uşă. Locul acesta este construit la o scală colosală, ca pentru uriaşi, căci în faţa ochilor ni se înfăţişează o cameră enormă, spaţioasă, în faţa căreia părem doar nişte şoricei ce-şi iţesc capul dintr-o găurică. Uriaşii înşişi stau aliniaţi în şiruri lungi, fiecare într-o boxă proprie, întunecaţi şi nemişcaţi, precum statuile aşezate în nişe speciale, de-a lungul unui coridor nesfârşit. Dar ştiu că nu sunt doar simple sculpturi, că nu cu mult timp în urmă erau vii, cu feţe pâlpâindu-le precum jăraticul dintr-un grătar. Kizabel le face semn Cadeţilor să tacă, pentru că aceştia aproape c-au luat-o razna de-atâta încântare, deşi sub degetul pe care şi l-a dus la buze se ascunde în continuare un zâmbet.

— Acum, începe Kizabel, mă aştept să fi înţeles cu toţii de ce ne aflăm aici. Acesta este Stabulum, mai exact, aripa care adăposteşte equii Legiunii. Fireşte, aţi auzit cu toţii de equites. Ceea ce probabil nu ştiţi este că e nevoie de mult mai mult efort pentru a trimite un equus în luptă decât doar să găseşti un jocheu atrăgător care să-l piloteze. Păstrarea acestor giganţi în condiţii bune pentru a lupta reprezintă modul în care-mi petrec eu majoritatea timpului.

Când oamenii se gândesc la equi, ne-a spus Kizabel, tot ce-şi imaginează este că equites zboară de colo colo, spulberând cururi de Valentini. Însă equii sunt maşinării complexe şi minunate, şi, ca să ne ajute să-i apreciem aşa cum trebuie, ea are de gând să ne prezinte câţiva oameni care trag din greu pentru ca equites să poată ieşi pregătiţi să-şi asume toate meritele.

În timp ce Kizabel ne conduce printre şirurile de uriaşi tăcuţi, eu rămân ceva mai în urmă, simţindu-le prezenţele ameninţătoare, tulburătoare. Equii funcţionează cu ajutorul animării, la fel ca equuleii, însă micuţele jucării din lut pe care le fac să alerge şi să ţopăie în timpul orelor de curs sunt la fel de diferite de aceşti leviatani ca o

băltoacă de un ocean clocotitor. Privindu-le chipurile întunecate, îmi vin în minte cuvintele lui Vinneas: *Eques. E un fel de războinic. Cel mai apropiat cuvânt în limba voastră ar fi probabil* cavaler.

Facem o pauză la picioarele unei statui ridicate din ceea ce pare a fi un soi de piatră verzuie. Are cel puţin patruzeci de paşi înălţime şi este înconjurată de un eşafodaj complicat de globuri de lumină ce plutesc sclipind în susul şi-n josul ei. Siluete umane, iluminate de explozii intermitente de lumină pâlpâitoare, lucrează pe nişte platforme enorme sau, cu ajutorul unui fel de truc magic al gravitaţiei, se ghemuiesc direct pe trupul statuii, stând lipite în toate poziţiile precum scoicile de coca unei corăbii. Equus însuşi este evident avariat, cu piatra verde crăpată şi scobită, ce dezvăluie ligamentele metalice de dedesubt, un ansamblu ce seamănă tulburător de mult cu rănile pe care le-ai vedea la un om sau la orice creatură din carne şi oase, nu la un conglomerat din metal şi piatră.

Kizabel este mai mult decât bine-venită aici, asta e limpede. Muncitorii din Stabulum o zăresc de departe şi o primesc călduros, răcnind şi glumind unii cu alţii. Ea le răspunde exact la fel, iar unul dintre meşteri îşi abandonează lucrul şi începe să coboare pe trunchiul uriaşului, ajutându-se de ceva ce seamănă cu nişte tentacule albastre precum cerneala, ce se retrag într-o capsulă în formă de ou pe care o are prinsă de spate, atunci când ajunge cu picioarele pe pământ. Se prezintă ca fiind Hezaro, şi la insistenţele lui Kizabel începe să ne descrie procesul extrem de extenuant de-a readuce acest equus, pe nume „BarosulCerului”, în condiţii de funcţionare.

— Săraca fată a intrat în luptă directă cu un Valentin Tip 6, spune el serios, scărpinându-şi obrazul nebărbierit.

„Fata” este BarosulCerului şi, din câte observ eu cu ochiul liber, îi lipsesc orice semne distincte care să indice genul feminin.

— Bestia aia aproape c-a rupt-o în două, dar suntem aproape gata să o readucem în stare de funcţionare. Am fi

reuşit ceva mai repede, dar am avut de-a face cu o mulţime de cazuri grave după ultimul atac. A trebuit să muncim zi şi noapte ca să putem respecta programul.

Cadeţii îl copleşesc cu întrebări pe bietul om, deşi, spre amărăciunea lui Kizabel, ele au de-a face mai mult cu luptele decât cu repararea şi întreţinerea acestor equi. Îi las în pace, retrăgându-mă din rândul mulţimii de chipuri strălucind de încântare şi lăsând în urmă toate acele glasuri ascuţite ce tot întreabă despre arme de foc magice şi acrobaţii aeriene. Atenţia îmi este îndreptată în altă parte, către o galerie aparent interminabilă de statui gigantice. Cele din apropiere sunt aproape identice cu BarosulCerului, însă ceva mai departe zăresc câteva configuraţii un pic diferite, variind ca mărime şi ca model de dispunere a liniilor armurii. Nu conştientizez că sunt în căutarea uneia anume până ce n-o observ: o siluetă familiară, ultima dată conturată pe fundalul unui soare apunând, cu capul şi cu umerii mult deasupra copacilor. Arunc o privire spre Kizabel şi ceilalţi Cadeţi, în continuare ocupaţi cu BarosulCerului şi cu Hezaro, apoi mă strecor nevăzută pe lângă şirul de statui din Stabulum.

33
RAE

O armată de uriaşi mă aşteaptă acolo, aliniaţi umăr la umăr, cu toţii îmbrăcaţi în aceeaşi piatră cenuşie, cu toţii afişând aceeaşi postură, cu capetele lustruite şi în alertă, însă golite de orice viaţă sau conştiinţă, identici cu toţii, cu excepţia unui şir de numere şi litere pictate cu galben de-a lungul pieptului. Vopsite pe cel de lângă mine se află cuvintele:

IX EQUITES 126-011
TUNETUMBLĂTOR

Însemnul începe întotdeauna la fel, cu „IX EQUITES 126”, însă numărul final se schimbă de la statuie la statuie, aşa cum se întâmplă şi cu cuvintele scrise dedesubt. După „011 TUNETUMBLĂTOR” urmează „009 JURĂMÂNTULRĂZBOINICULUI”. O iau încet de-a lungul şirului, pe lângă „007 FRUNZĂCĂZĂTOARE” şi „005 LANCEAFULGER”. În sfârşit, iată-l şi pe el, ultimul din şirul de monştri din piatră, „IX EQUITES 126-001 URMĂRITORULFOCULUI”.

Cumva, reuşesc să-l recunosc imediat, chiar înainte să remarc punctele de pe armură, mai deschise la culoare decât restul acesteia şi lucioase precum o piele proaspăt vindecată, acolo unde gloanţele mele au lăsat arsurile ca de jar de pipă. Sunt tentată să-i dau un şut zdravăn, chiar dacă ştiu că n-am în faţă decât piatră moartă şi că o să-mi şi rup vreun deget, probabil.

Din spatele meu aud un glas:

— Ce cauţi aici, Cadet?

Mă răsucesc şi mă trezesc scrutată de privirea întrebătoare a unei brunete solide, cu şolduri înguste şi umeri largi. E cam de vârsta mea, însă are pe ea uniforma neagră a Legiunii.

— Asta e o zonă restricţionată, spune ea. Cum ai ajuns

aici?

Chiar nu ştiu de ce nu-i spun pur şi simplu că facem un tur în Stabulum, probabil din cauza tonului ei şi-a atitudinii impertinente.

— Doar îmi admiram îndemânarea, îi răspund. Nu m-am putut abţine, după o confruntare, să vin şi să văd cum a ieşit adversarul meu.

Gura fetei se arcuieşte a confuzie.

— Ce?

Pare gata să continue cu întrebările, dar se opreşte când două noi siluete se apropie în fugă de noi, o femeie şi un bărbat, îmbrăcaţi la fel şi cu aceleaşi trupuri robuste, aproape lipsite de gâturi.

— Cine-i asta, Sensen? întreabă bărbatul, studiindu-mă cu atenţie.

Este neobişnuit de palid şi a încercat să-şi lase o ţăcălie cu rezultate nu chiar grozave.

— N-am idee, răspunde Sensen strâmbându-se. Am găsit-o rătăcind prin faţa UrmăritoruluiFocului. Zicea ceva de admiratul îndemânării.

— Probabil că e vreo voluntară încuiată de pe la Academie, spune cealaltă nou-venită, o replică ceva mai mărunţică şi creaţă a lui Sensen. Cui îi pasă? Haide – e rândul tău!

La o distanţă apreciabilă de noi, tot în Stabulum, văd mai multe siluete îmbrăcate în uniforme negre adunate în faţa unui alt equus, cam de aceeaşi formă şi mărime ca UrmăritorulFocului şi vecinii săi. În mod vădit, sunt implicaţi într-un fel de joc – de cărţi ori, poate, de zaruri, genul de joc pe care-l joacă soldaţii aşteptând să treacă timpul între bătălii, genul de joc pe care-l jucam şi eu cu celelalte iscoade din tribul meu –, însă acum se îndreaptă cu toţii încoace.

— Nu putem lăsa un Cadet oarecare să-şi facă de cap în preajma equilor noştri, spune Sensen întărâtată. Şi nici nu este o voluntară. Uitaţi! rosteşte ea în timp ce arată cu degetul spre gulerul meu, pe care sunt prinse şase puncte negre. E din Clasa a Şasea. În niciun caz n-are cum să aibă

pregătirea necesară să repare un equus. O raportez. Cum te cheamă, Cadet?

— O cheamă Rachel.

Nu este acelaşi glas adânc, reverberant, pe care mi-l aduc aminte din celulă, dar ştiu sigur că e al lui. Poliţistul rău. Bărbatul în negru. Imway. Arată la fel cum mi-l amintesc, cu gâtul plin de muşchi, cu părul arămiu dat pe spate şi cu ochelarii argintii atârnaţi pe nasul coroiat.

— Este una dintre persoanele neîncorporate pe care le-am capturat în vale, continuă el îndreptându-se spre Sensen.

Sensen pare scandalizată.

— Acum lasă noco din ăştia în Academie?

— Nu fi aşa surprinsă, spun eu aţintind UrmăritorulFocului c-un deget. Dacă ţi-am putut ţine piept în timp ce te aflai într-o astfel de chestie, închipuie-ţi ce s-ar putea întâmpla într-o luptă dreaptă.

Afişez un rânjet răutăcios pentru Imway, însă el îl întâmpină cu o indiferenţă implacabilă.

— Ce-ai zice chiar acum? întreabă Sensen. Te las să-l călăreşti pe Umbră al meu.

Arată cu capul spre acel equus de lângă UrmăritorulFocului, IX EQUITES 126-003 BARDULUMBREI.

— Imway îl va folosi pe UrmăritorulFocului. Ne vom rezuma doar la o luptă cu braţele – nu prea e loc pentru altceva aici –, dar cred c-ar fi de-ajuns ca să ne poţi arăta cum s-ar desfăşura o luptă dreaptă, corect? Dacă nu cumva a fost doar o vorbă.

— Bine.

Nu cred c-aş fi în stare să refuz o provocare ca asta nici măcar dacă n-aş fi atât de mândră de talentul meu în materie de animare. Vechiul meu fel de-a fi, fata care n-ar fi refuzat niciodată o încercare, se întoarce tropăind. Credeam c-a dispărut cu totul, însă, de când am început Academia, m-a urmat peste tot, mereu pregătit pentru farsele copilăreşti ale colegilor mei Dodo. Acum nu-l mai ţine nimic pe loc. Nici măcar nu mai aştept acordul lui

Imway, ci mă apropii de BardulUmbrei şi-i mângâi glezna cu o mână.

N-am de gând să recunosc în faţa unei şlehte de golani că n-am nicio idee cum funcţionează un equus. În loc de asta, mă bazez pe experienţa mea cu equulen, întinzându-mi antenele, căutând acel loc al unui obiect care-mi permite să capăt control asupra lui, aşa cum ai căuta o şa pentru propriul tău suflet. E acolo, ca de obicei, şi, când îl ating, simt cum acest equus prinde viaţă. Apoi piatra de sub mâna mea se smuceşte, aruncându-mă cât colo.

Mă împiedic, abia păstrându-mi echilibrul, în timp ce chipul Bardului Umbrei începe să pâlpâie într-o lumină roşie. Urmează o mişcare rapidă, un pumn ce coboară iute spre mine, apoi mă trezesc în întuneric, tremurând de la forţa unui impact terifiant.

Când ţiuitul din urechi începe, în sfârşit, să dispară, aud râsete şi vocea lui Sensen, înăbuşită de piatra densă din jurul meu.

— A, scuze! Am uitat de setările de siguranţă ale Umbrei. Nu pot lăsa orice tâmpit ce rătăceşte pe-aici să-mi călărească equusul.

— Foarte haios, Sen! răspunde Imway. Acum, dă-i drumul! Şi-a învăţat lecţia.

Însă eu nu mi-am învăţat lecţia. Mi-am dat seama unde mă aflu, prinsă în capcană ca o gâză sub mâna făcută căuş a BarduluiUmbrei, şi sunt pregătită să evadez de sub ea. De îndată ce întunericul se împrăştie şi reuşesc să-i zăresc mutra rânjită a lui Sensen, nodurile pumnului meu s-au şi izbit de nasul ei.

Croşeul meu de dreapta e puţin cam amorţit, dar tot e suficient s-o doboare pe spate, lăsând-o lată. Într-o clipă, din nări îi izbucneşte un şuvoi de sânge, iar ea ridică o mână pentru a-l împiedica să mai curgă, holbându-se când la mine, când la degetele-i însângerate, în timp ce camarazii ei se reped s-o ajute. Aştept să văd dacă se ridică, însă Imway se interpune între noi.

— Fă paşi, noco! spune el cu răceală. Vom uita cu toţii de asta. Doar pleacă!

— Fă-mă să plec!

E prea aproape de mine pentru a reuşi o lovitură bună, însă îi susţin privirea, aşteptând.

— Încă-ţi mai datorez un picior rupt.

Mă mai priveşte o secundă, impasibil, din spatele ochelarilor cu rame argintii, apoi oftează resemnat.

— Facă-se voia ta.

Prietenii lui s-au adunat în spatele său, încântător de uluiţi, cel puţin din punctul meu de vedere. Sensen s-a ridicat în picioare, dar nu pare dornică să mai încerce o rundă; doar mă priveşte, cu ochi mijiţi, în timp ce Imway se apropie de bărbatul de lângă ea. Acesta ţine în mână o ceaşcă aburindă, deşi pare că a uitat de ea până ce Imway îşi înmoaie un deget în ceaşcă, de parcă ar fi cel mai normal gest din lume. Când Imway îşi trage degetul afară, lichidul iese odată cu el, ceaiul deschis la culoare legănându-se la fel ca o picătură grea, gata să cadă. Doar că nu pică; se ridică – de parcă s-ar pregăti să picure în sus –, apoi rămâne suspendată în aer, un glob de ceai fierbinte legănându-se în vârful unui stâlp subţire, lichid. Imway a animat băutura tânărului său prieten.

— Îţi propun un târg, rosteşte el, întinzând palma deschisă, de parcă mi-ar oferi mie gogoloiul acela de ceai. Dacă poţi trânti chestia asta din palma mea, te las să-mi rupi ce os vrei tu.

Cu mâna liberă arată spre lănţişorul ce leagă globul plutitor de palma sa.

— Tot ce trebuie să faci este să atingi partea de aici. Asta va întrerupe legătura. Eu voi fi udat în ceai fierbinte, iar tu vei putea alege ce os vrei şi modul în care să o faci. Îţi ofer trei încercări. Dacă nu reuşeşti, pleci şi taci. S-a făcut?

— S-a făcut.

Probabil că are vreun as în mânecă, vreo manevră, ceva, însă va trebui să-mi dau seama ce anume. Şi, sincer acum, cât de greu poate fi să împrăştii o mică picătură de ceai?

— Când eşti pregătită.

Mă reped imediat, fără să stau pe gânduri. Mi-o lipsi mie

experienţa la multe materii şcolare, însă, în materie de chestii distructive am reuşit să-mi ascut aptitudinile suficient de mult încât să atrag atenţia celorlalţi. Dintre toate noile tipuri de artificii cu care am venit în contact, am simţit o oarecare atracţie faţă de cele explozive – am pus la punct o tehnică specială destul de periculoasă, pe care văd că a sosit momentul să o arăt. Mă apropii la cinci paşi de el, adunând toată magia pentru a-l doborî ca pe o figurină de tablă, însă imediat ce primele văpăi de foc galben îşi fac apariţia, energia se stinge inexplicabil. O boare de vânt iscată din senin îmi mătură picioarele de sub mine şi cad pe-o parte, dând din picioare sălbatic.

Imway nici nu s-a clintit. Rosteşte un singur cuvânt:

— Unu.

Deci este mai bun decât mine la magie. Nicio surpriză. Şi n-am idee cum a reuşit să mă trântească fără să simt ce vine spre mine. Dar nu trebuie să dau cu el de pământ sau să-l lovesc cu vreun fulger picat din cer; trebuie doar să spulber picătura aceea plutitoare.

Mă ridic în picioare şi dau înapoi, nesigură de distanţa la care se extinde forţa lui sau în ce va consta viitorul său atac, deşi pare dispus să mă lase pe mine să fac primul pas. Încerc să găsesc o abordare ceva mai eficientă decât cea dinainte. În jurul picioarelor UrmăritoruluiFocului se află sfărâmături de piatră şi de metal, probabil resturile vreunor reparaţii, iar asta îmi dă o idee. Ridic cam o duzină de bucăţele cu ajutorul magiei, apoi le catapultez în aer, trasând în gând o traiectorie arcuită, care să aibă ca ţintă finală exact capul lui Imway. Fiecare este însă doborâtă înainte de-a ajunge la destinaţie, azvârlită inofensiv cât colo de întâlnirea cu o forţă nevăzută.

— S-o considerăm a doua? întreabă Imway sau pare că vrea să întrebe acest lucru, până ce mă vede repezindu-mă spre el.

De data asta reuşesc să mă desfăşor cu artificiul meu preferat, o flacără nimicitoare, de forma unui pumn din aur. Pulsul mi s-a ridicat la cote alarmante, astfel încât explozia este mult mai puternică decât am plănuit. Focul îl

învăluie cu totul pe Imway, iar eu abia am timp să încep să-mi fac griji că am împins prea departe lucrurile, înainte ca tot acel infern să se stingă brusc, de parcă ar fi fost înghiţit de un diluviu. Şi iarăşi nu mai rămâne niciun semn evident al magiei, căci îl văd doar pe Imway, cu postura şi expresia plictisită neschimbate, şi o altă pală de vând ce mă trânteşte la podea.

Încep să mă întreb dacă nu cumva Imway posedă vreo versiune a echipamentului de apărare pus la punct de filosoful Ooj, însă văd o mişcare vagă în părul său pieptănat impecabil şi înţeleg: animează aerul, transformându-l într-un soi de equulus ca să se ferească de mine. Impresionant. Aerul este extraordinar de greu de animat, lăsând la o parte faptul că trebuie să fie suficient de puternic încât să ia pe sus o fată solidă ca mine şi s-o trântească aşa, ca pe un sac de fasole. Şi trebuie că mai are ceva în tolbă, vreun tip de magie cu ajutorul căruia să-mi contracareze trucurile magice.

— Ştii ceva, nu m-am purtat precum cel mai demn adversar din lume, spune Imway.

Se îndreaptă cu paşi mari spre UrmăritorulFocului şi ridică ceva atârnat pe perete. Iau în calcul dacă să mă reped spre el, cât e cu spatele la mine, dar cred că se aşteaptă la aşa ceva.

— Uite, zice el în timp ce-mi aruncă ceva ce seamănă cu o centură neagră şi groasă. Pune-ţi MSR-ul meu. Poate că asta va mai echilibra puţin situaţia.

Murmure şi chicote dinspre galerie. Lucrul pe care Imway l-a numit MSR este cel pe care l-a folosit bărbatul acela, Hezaro, pentru a umbla de colo colo în timp ce-l repara pe BarosulCerului. Poate că acele tentacule ar reuşi măcar să-mi crească raza de acţiune – asta dacă voi reuşi să-l fac să funcţioneze.

Îmi fixez centura în jurul taliei, apoi bâjbâi în căutarea a ceva pe care să-l animez. Se simte acolo un soi de prezenţă de care mă pot agăţa, iar când o fac, tentacule albastre precum cerneala ţâşnesc afară, săltându-mă de la podea. Chicotele încetează atunci, iar când descopăr că anumite

tentacule se termină în instrumente magice care par foarte potrivite pe post de arme – îmi atrage în mod deosebit atenţia un ac curbat, foarte lung, roşu ca sângele –, o tăcere încordată se aşterne peste mulţime.

MSR-ul mă face să devin mai rapidă decât mi-am închipuit, dar nu suficient de rapidă, nici pe departe. În timp ce fac câţiva paşi şovăitori spre el, Imway îşi schimbă poziţia, răsucindu-se pe jumătate spre mine, iar aerul din jurul său capătă o tentă roşiatică. Apoi atacă. Biciui spre el cu tentaculele MSR-ului, doar ca să văd cum sunt înconjurate de lame invizibile, ale căror umbre lichide se împrăştie ca picăturile de ploaie, ce-mi fac acul şi celelalte arme să vibreze. Următorul lucru pe care-l reţin este că tentaculele care mă susţineau au fost retezate, iar eu mă trezesc din nou pe jos, de data asta acoperită de o mâzgă cleioasă şi urât mirositoare. Alunec până mă opresc aproape de picioarele lui Imway.

— Trei, rosteşte el.

Ceai călduţ mă stropeşte pe faţă.

— Adio, Cadet Rachel! Am încredere că te descurci să ieşi singură.

Nu-i nevoie să mă descurc să ies singură. Un grup consistent de Cadeţi de Clasa a Şasea a asistat la duelul meu cu Imway, terminat cu un rezultat lipsit de glorie pentru mine. Imway nu apucă să facă nici măcar zece paşi, căci Kizabel se repede la el, mustrând aspru întregul grup de equites pentru folosirea improprie a echipamentelor din Stabulum şi pentru o conduită nedemnă de un legionar, iar toate astea în faţa Cadeţilor Academiei, nici mai mult, nici mai puţin. Nu ţine niciun pic cont de rangul şi de autoritatea lui Imway, ci îl ceartă cu aceeaşi asprime cu care un retor ar certa un Cadet obraznic şi neascultător. Imway îndură totul fără să scoată o vorbă, cu expresia acră a unui copil care va fi trimis la culcare cu burta goală.

Între timp, Cadeţii Academiei cad de acord în unanimitate că ziua de azi a fost cea mai fericită din viaţa lor. În ciuda mirosului respingător, sunt primită la fel ca un erou. Nu doar că am purtat un MSR, ci m-am şi duelat

cu un eques adevărat, nimeni altul decât Imway, una dintre cele mai adulate zeităţi ale lor. În mintea lor, asta mă transformă practic într-un legionar, dar ştiu că nu este adevărat.

Imway chiar s-a folosit de un truc murdar pentru a mă învinge: a fost pur şi simplu un luptător mai bun. Credeam că am mai recuperat din distanţa dintre mine şi Legiune – credeam că, practic, eram deja acolo, ce mai. Nu mă deranja că aptitudinile mele erau gata să-şi atingă limita, atâta timp cât mai aveam doar un pic şi reuşeam. Acum însă ştiu cât de mult mai am de recuperat. Oi fi eu superioară mulţimii de Dodo, dar nu reprezint un adversar demn de un soldat adevărat. Poate că, ajutată şi de Danyee, aş putea evolua cât să mă alătur celorlalţi Cadeţi în lenta lor ascensiune prin clasele Academiei, ba chiar să mă strecor ceva mai repede pe listele cu înrolări, dar tot ar dura ani şi ani înainte de-a fi cu adevărat pregătită pentru Legiune, dacă rezist până acolo.

Iar atunci deja sora mea va fi dispărut de mult.

34
KIZABEL

Prietena mea imaginară crede c-ar trebui să ies mai des la aer.

— Nu sunt imaginară! protestează Lady Jane. Poţi spune că sunt *lipsită de substanţă. Eterică.* Dar *nu* sunt imaginară. Nu e ca şi cum ai fi singura persoană în stare să mă vadă. Nu că ar conta, adaugă ea în timp ce-şi ţuguie buzele teatral, îmbrăcată fiind cu o rochie neagră de seară[8], ţinuta ei preferată ori de câte ori eu port salopete sau sunt acoperită de sus până jos cu mucus. Nimeni nu ne mai vizitează. Mi-e dor de băieţi.

— Nu sunt băieţii tăi.

Sunt adânc băgată în Proiect, bâjbâind pe nevăzute în jurul miezului, iar vocea îmi reverberează impresionant de puternic, căpătând tonalităţi exagerate ori de câte ori îmi activez electrodul cu care sudez. Reţeaua centrală de canale cu gwayd a Proiectului se întinde deasupra mea la fel ca o coroană deasă de ramuri întrepătrunse. Îmi plimb degetele pe deasupra fiecărui canal, aruncând din când în când câte o privire spre schema întinsă pe o perdea de oglinzi prinse de marginea de sus a cavităţii expuse a scheletului Proiectului. O explozie de lumină erupe de fiecare dată când retez sau sudez o nouă conexiune, iluminând venele delicate ale fiecărui canal mai mic, unele de-abia de grosimea celui mai subţire fir de păr uman. Equii legionari de serie nu necesită de obicei o astfel de fineţe, însă, prin comparaţie cu Proiectul, equii legionarilor deja fabricaţi sunt la fel de sofisticaţi ca o glumă răsuflată.

— Ei, sigur nu sunt nici băieţii *tăi,* mi-o întoarce Lady.

Schema de alcătuire, plină cu cele mai recente mâzgăleli ale mele şi cu proiectări improvizate cam la repezeală, este

---

[8] Lady Jane este, în mod straniu, obsedată de imaginile mişcătoare ale Erei Dinainte şi adesea îşi alege costumele bazându-se pe descrierile rămase din timpul ED, ceea ce poate face liber şi cum îi place, nefiind constrânsă de limitările existenţei materiale (n.a.).

împinsă la o parte pentru a face loc feţei furioase a lui Lady. A făcut rost de o ţigară întâlnită atât de des în filmele din ED, pe care o fumează trăgând dintr-un portţigaret lung şi negru.

— Ai dreptate în privinţa asta, murmur eu.

Se referă la Vinneas şi la Imway, care îşi petreceau înainte aici mare parte a timpului liber, dar ale căror vizite s-au rărit vizibil de când au intrat în serviciul activ al Legiunii. Cel puţin Vinneas are scuza călătoriilor-necesare-pentru-desfăşurărea-în-continuare-a-eforturilor-de-război, însă, din ce-mi dau eu seama, Imway nu face decât să piardă vremea prin Stabulum, jucând whist sau tarot cu ceilalţi equites, şi să-mi mai întrerupă din când în când activitatea pentru a insinua că timpul meu ar fi mai bine petrecut lustruindu-l pe al său preţios UrmăritorulFocului. Sunt gata să recunosc (în particular, cel puţin) că atelierul meu n-a mai fost la fel în ultimele săptămâni, însă tonul de supărare prefăcută al lui Lady, de melodramă şi falsă tragedie, începe să mă sâcâie din ce în ce mai tare. Filmele sunt de vină.

Oricum, unul dintre marile beneficii de-a fi ignorată de cei mai buni doi prieteni ai tăi este c-ai mai mult timp pe care să-l acorzi hobby-urilor tale, iar ca argument am tocmai remarcabilul progres pe care l-am făcut în ultimul timp cu Proiectul.

— Vrei să te dai la o parte ca să pot vedea schemele alea? E greu să lucrez cu faţa ta stându-mi în drum.

— Faţa *ta,* vrei să spui, pune Lady punctul pe i, în mod grosolan, deşi adevărat.

Chipurile noastre sunt identice fizic, din punct de vedere dermo-musculo-scheletal.

— Şi oricum, cui îi pasă ce fac eu? Noi, prietenii imaginari, suntem cunoscuţi pentru nestatornicia noastră.

— Of, Lady, n-ai niciun motiv să fii ofuscată. Am spus asta doar pentru că nu eşti reală. Acum, dă-te la o parte!

— Şşşt! e replica lui Lady pentru argumentul meu. Glumeam doar. Poate că dac-ai mai ieşi şi tu din când în când din atelier, n-ai mai părea cea mai plictisitoare

persoană din lume. Sub ochi ai pungi vineţii nesănătoase şi deja ai inversat două legături de gwayd.

Lady răsfoieşte schemele, indicându-mi conexiunile greşite cu o mână învelită într-o mănuşă lungă, apoi mă priveşte din spatele unei lorniete inutile, în timp ce eu fac ajustările necesare.

Mai examinez sumar miezul, acordând o atenţie specială peliculei de material viatic conductor de-a lungul îmbinărilor şi în spatele scaunului, înainte de-a mă ridica din nou în picioare, agăţându-mă de marginea cavităţii din pieptul uriaşului.

— Eşti gata pentru o încercare? o întreb pe Lady, rulând perdeaua de oglinzi şi strângând-o sub braţ.

Ea rosteşte cu o voce înăbuşită, pentru un plus de efect:

— Chiar contează părerea mea aici?

— Deloc. A fost doar o întrebare retorică.

Hainele de lucru îmi sunt stropite peste tot de gwayd[9] albastru pâlpâitor şi, chiar dacă petele deja încep să pălească, le curăţ cu dosul palmei, simţind înţepătura uşoară, ca de membru ce începe să-şi revină uşor-uşor din amorţeală.

— Atunci, permite-mi să-ţi spun, tot retoric, că tot efortul tău a fost o pierdere de timp.

Lady a reapărut pe peretele ei şi mă priveşte acum printr-un mozaic de oglinzi de dimensiuni diferite, ca şi cum s-ar afla în spatele unui gard. Trage teatral din ţigară, apoi scoate un norişor de fum.

— Deja ai reconfigurat miezul în vreun milion de moduri diferite. Dacă ai reuşi doar să-ţi înfrânezi mândria şi…

— Vezi dacă spaţiul de testare este curat.

Lady, emanând jignire prin toţi porii, dispare din raza mea vizuală. Când se întoarce, ţinuta de seară pe care o purta a fost înlocuită cu un complet nejustificat echipament de protecţie, aparent menit să indice un pericol apropiat ridicol de mare. Ochelarii de protecţie şi

[9] Una dintre multele minunăţii şi inovaţii revoluţionare ale Proiectului; gwaydul equilor obişnuiţi din rândul Legiunii are o tentă roşie sau oranj, uneori şi galbenă (n.a.).

alte măsuri suplimentare, care ar putea fi considerate absolut justificate în cazul în care Lady ar deţine un corp material care să fie afectat, se amestecă arbitrar cu tot soiul de alte accesorii intenţionat etalate cu scop hiperbolic: o cască de la vreun joc dispărut din ED, mănuşi pentru cuptor, perne legate în jurul pieptului şi-al spatelui.

— Totul în ordine, spune ea cu un glas înăbuşit de masca ce-i protejează gura. Hai să terminăm odată!

Peretele gol din spatele meu se evaporă, scoţând la iveală vastitatea pustie a Spaţiului de Testare Şaisprezece. Până de curând, toată munca aparţinând de Proiect se desfăşura doar în interiorul atelierului meu. Aveam la dispoziţie tot ce era necesar pentru activări parţiale, probe de eficienţă şi de rezistenţă de bază, sau pentru fabricarea materialelor[10]. Dar încă de când am progresat la activarea completă, Lady a insistat să ne mutăm undeva unde testele noastre să nu necesite înlocuirea la fiecare două zile a oglinzilor sale. Din cauză că Proiectul încalcă absolut orice regulă a Academiei, fără a uita şi un mare număr din reglementările stabilite de Fabrică în materie de mod de folosire a materialelor periculoase şi protocoalele din Stabulum cu privire la îndepărtarea aceloraşi materiale, toate experimentele trebuie să se desfăşoare ca la carte. Ora este 02:39, iar ST 16 trebuie evacuat până cel târziu la ora 06:00.

Deşi mai mic decât majoritatea equilor activi din cadrul Legiunii, Proiectul este suficient de masiv încât capul să-i

---

[10] Deşi, trebuie să recunosc, foarte puţine corespundeau din punctul de vedere al normelor de siguranţă şi al echipamentului de restricţie. Strângerea de componente pentru un equus din resturi (o necesitate, din moment ce piesele utile Proiectului erau inexistente până să le inventez eu) implică destule procese delicate şi instabile, pe care un filosof aspirant ca mine n-ar fi niciodată autorizat să le efectueze de unul singur. Solicitarea unui ontologresor sau a unei teci polysecratice ar fi ridicat imediat suspiciuni în toată Academia cu privire la activităţile mele, aşa că am decis să efectuez nişte zboruri doar pe baza experienţei acumulate până acum. Au existat câteva situaţii la limită, dar în final a ieşit bine, fără niciun dezastru demn de menţionat… din fericire. Toxicitatea thelemică este extrem de neplăcută şi nu foarte uşor de explicat unui expert în cercetare (n.a.).

treacă prin tavanul atelierului meu atunci când se ridică în picioare. Îşi petrece cea mai mare parte din timp într-o poziţie ghemuită, cu genunchii strânşi la piept, înconjurat de o reţea de legături creaţie specială de-a mea, pe care Lady o numeşte cu mândrie „cartonul de ouă”. Cartonul este un cub zdravăn dintr-o carcasă din ţevi masive, interconectate, ranforsată cu ajutorul unor artificii special concepute spre a fi lipsite de greutate, care-mi permit să manevrez cu uşurinţă volumul de câteva tone al Proiectului. Odată ce Proiectul este transportat în centrul Spaţiului de Testare Şaisprezece, cartonul de ouă se retrage pentru a-i scoate la iveală splendoarea strălucitoare.

Trebuie să recunosc că, pentru cineva lipsit de dedicarea mea maternă impresionantă, Proiectul ar părea doar un obiect lipsit de valoare. Când va fi îmbrăcat în armura pe care o construiesc special pentru dimensiunile sale – un amalgam de cuarţ şi marmură ce-i va imprima un aspect elegant de cavaler îmbrăcat în alb –, sunt sigură că va arăta minunat, dar, desfăcut cum este acum, oferă mai degrabă impresia unui cadavru jupuit de piele. Equii dezbrăcaţi de armură au un aspect destul de tulburător, prea laţi în umeri şi cu membre prea groase pentru a părea cu adevărat umani, cu capul – subdimensionat, lipsit de ochi şi de gură – aducând aminte de un extraterestru sau de vreun demon ieşit din infern. Totuşi, modelele folosite momentan de Legiune sunt toate construite dintr-un singur aliaj de thurgo-muşchi, care cel puţin oferă trupurilor acestora, atunci când le sunt desfăcute armurile, un aspect de maşinărie ce are forma unui model anatomic îmbrăcat în metal. Prin comparaţie, muşchii Proiectului sunt dintr-un compozit nemaivăzut până acum, special conceput şi în întregime fabricat doar de mine, care demonstrează niveluri nemaiîntâlnite de viteză şi forţă la testele preliminare, dar care are şi o nefericită combinaţie de opalescenţă unsuroasă şi coloratură ca de metal de puşcă, dându-i, într-o anumită lumină, aspectul unei găini moarte şi jumulite intrate în putrefacţie.

Odată ce va fi terminat şi funcţional, Proiectul va merita în mod categoric absurdul volum de timp pe care l-am investit în asamblarea lui, riscul de-a fi expulzată/încarcerată şi faptul că nu mai pot consuma carne de pui prăjită. Toate experimentele mele, toate calculele şi toate instinctele mele îmi spun că este deja stratosferic mai avansat decât orice are acum Legiunea la dispoziţie. Dar, înainte de-a da de pământ cu noţiuni despre limitările designului equi, fără a mai aminti de ce poate realiza un Cadet care-a picat examenele generale de trei ori la rând[11], va trebui să-i calibrez interfaţa şi să-i ajustez mişcările de bestie atotputernică pentru a se potrivi cu dorinţele fragilei fiinţe umane ce se va afla în interiorul său. Pentru asta va trebui să-i activez toate circuitele odată, pentru a putea regla şi ajusta modul de funcţionare a delicatului său motor. Din acest punct de vedere, Proiectul s-a dovedit oarecum necooperant, lucru datorat, fără discuţie, rafinamentului designului său inovator. Activarea completă a unui equus pentru prima dată se aseamănă cu montarea cheii de boltă într-o arcadă nou-construită: toate forţele de susţinere îşi dau întâlnire în acest punct unic, iar odată ce devine stabil, rămâne un întreg aproape imposibil de zdruncinat, însă, dacă nu este făcut exact aşa cum trebuie, întregul edificiu s-ar putea prăbuşi. În cazul Proiectului, piesele care trebuie ţinute în echilibru – nebuloasele structuri ale artificiilor care-l transformă într-o minunată simfonie animată în locul unui înfiorător maldăr de material inert – sunt unice şi incredibil de instabile. Cu excepţia structurii exterioare[12], fiecare părticică a lui, până la cele mai subţirele filamente de muşchi, constituie o realizare inginerească până acum considerată imposibilă, şi totul se îmbină armonios cu un sistem de artificii atât de elegante şi de complexe, încât să

[11] Doar din cauza cerinţelor arbitrare şi de mult depăşite ale Academiei, aş putea adăuga (n.a.).

[12] Construită mai ales din schelete programate spre a fi distruse. O altă abatere pentru care aş putea fi spânzurată de degetele de la mâini (n.a.).

le compari cu blocurile de piese dintr-un equus normal ar fi ca şi cum ai compara o libelulă cu un avion de hârtie. Nu mai e nevoie să adaug ce muncă titanică ar presupune asamblarea unei libelule. Aceasta ar fi a cincea mea încercare de activare în tot atâtea săptămâni.

Equii pot fi controlaţi doar din interiorul miezului lor şi, din moment ce Proiectul încă n-are stabilite protocoale de intrare, trebuie să mă caţăr pur şi simplu pe el, apoi să intru prin cavitatea deschisă în pieptul lui. Mă aşez pe scaunul de comandă şi încep să-mi pun centurile[13], făcând o ultimă recapitulare în minte a listei cu verificări. Aşezarea pe scaun? Verificată. Poziţia de pornire? Verificată. Receptorii senzoriali? Absenţi aproape în totalitate, dar îi vom adăuga mai târziu. Hotărâre încăpăţânată şi optimism exacerbat? Verificate.

Din direcţia atelierului se aude reverberând glasul lui Lady Jane, ce străbate toată lungimea spaţiului de testare:

— Vreau să o iau încă o dată înainte şi să iei notă de părerea mea că ideea asta este foarte proastă.

— S-a notat, spun eu în timp ce ajustez braţele scaunului şi clemele de prindere. Gata, pornim!

Trag aer adânc în piept, strâng mâinile în jurul clemelor de prindere, apoi mă las pe spate în scaun[14], încercând să-mi imaginez cum m-aş putea scurge în jos, curgând cu totul în trupul acesta de metal uriaş, îmbibându-l cu sufletul ori cu esenţa sau cu cine ştie ce parte a ta face ca un equus să funcţioneze. Deasupra mea, coroana din canale umplute cu gwayd începe să pâlpâie într-un albastru cald. Animarea a părut mereu a fi un obiect de studiu copilăresc, dar de când am început Proiectul, n-am

---

[13] Equii complet funcţionali îşi păstrează animii imobili cu ajutorul unor artificii speciale, ale căror legături fizice reale se activează doar în cazul unor scenarii ce implică pierderea thelemitaţiei sau o scurgere majoră de gwayd. Fireşte, Proiectului îi lipsesc toate aceste măsuri de siguranţă (n.a.).

[14] De fapt, doar unul dintre scaunele în care citesc de obicei, acum prins în bolţuri în cavitatea din pieptul Proiectului – util, dar cumva lipsit de strălucire prin comparaţie cu scaunele legionarilor, cu designul lor ergonomic şi cu suportul lombar excepţional (n.a.).

apucat să lucrez la perfecţionarea aptitudinilor mele.

Închid ochii, spunându-mi că eu însămi *sunt* Proiectul. Braţele sale sunt braţele mele. Picioarele lui, picioarele mele. Încep să simt cum se trezeşte la viaţă, încep să-i simt tremurul din coloana vertebrală (coloana *mea* vertebrală), care se răspândeşte spre extremităţi. Capacitatea senzorială se scurge în vârfurile degetelor sale şi încep să cred că s-ar putea să funcţioneze de data asta, însă pumnul Proiectului se închide brusc şi începe să se legene aiurea pe lângă corp.

— Fir-ar! ţip eu, încercând să recapăt controlul mâinii, însă aceasta nu vrea să răspundă.

Deschid ochii chiar la timp ca să văd cum cartonul de ouă se îndoaie cu un geamăt ascuţit în timp ce braţul drept al Proiectului se izbeşte de el. Îmi îndrept toată voinţa spre recăpătarea controlului braţului, însă, chiar când acesta devine moale, piciorul stâng al Proiectului se smuceşte cu forţă, aruncându-ne când înainte, când înapoi. De îndată ce mi-am îndreptat atenţia către picior, torsul Proiectului începe să se răsucească şi capul să-i zvâcnească sălbatic, lucru care se transmite apoi întregului trup, ce începe să se activeze şi să se dezactiveze în spasme nebuneşti, total la întâmplare. În câteva clipe cartonul de ouă s-a aplatizat, structura superdurabilă a acestuia îndoindu-se precum hârtia udă, în timp ce Proiectul se zbate şi se rostogoleşte pe podeaua spaţiului de testare. Văd când tavanul, când podeaua, când din nou tavanul. Ca de la depărtare, aud vocea lui Lady Jane ce ţipă să lovesc butonul de oprire, dar forţa centrifugă mi-a făcut braţele prea grele pentru a le putea mişca, iar vederea începe să mi se înceţoşeze pe măsură ce sângele îmi coboară din creier. Apoi Proiectul se opreşte, de parcă ar vrea să-şi tragă răsuflarea, lucru care-mi oferă suficient timp să pot lovi marele buton roşu, pe care scrie „Ups”, montat deasupra capului meu.

Urmează o serie de pocnete explozive în timp ce canalele umplute cu gwayd ale Proiectului se sparg rând pe rând. Gwayd albastru pâlpâitor se scurge liber pe podeaua spaţiului de testare, revărsându-se prin nişte

puncte de tăiere predeterminate de la încheieturile mâinilor, la coate şi la genunchi. Un jet consistent izbucnit din gâtul Proiectului acoperă pereţii cu albastru, în timp ce acesta continuă să se zbată, deşi din ce în ce mai slab, până când, în sfârşit, se prăbuşeşte în genunchi, apoi se întinde pe o parte pe podea şi rămâne aşa.

Totul e liniştit cu excepţia răsuflării mele şi a ultimelor gâlgâieli scoase de pârâiaşele de gwayd de pe podea. Privesc şuvoiul albastru din ce în ce mai subţire ce se scurge de pe marginea cavităţii din pieptul Proiectului, în timp ce lumea încă se mai învârte în jurul meu, deşi acum doar într-un mod psihoreceptiv ameţitor.

Aud din nou glasul reverberant al lui Lady Jane:

— Kizabel? Ai murit?

Surprinzător, am supravieţuit. Uitând de poziţia Proiectului, trag de legăturile care mă ţin de scaun şi cad aproape un metru pe podea, într-o baltă ectoplasmică de gwayd. Încet, cu capul încă zvâcnind, mă ridic în picioare şi studiez Proiectul, o păpuşă de cârpe hidoasă, din altă lume, întinsă pe jos, într-un lac de muci albaştri strălucitori.

— Rahatule ce eşti! ţip eu lovindu-l cu piciorul în genunchiul de metal.

Sunt furioasă; eram sigură că de data asta chiar va funcţiona.

— Rahat idiot şi dezamăgitor ce eşti!

Lady Jane rămâne tăcută până ce reuşesc să îmi epuizez toată energia rămasă.

— Putem încerca din nou, mă consolează ea. Ţi-am verificat toate calculele. Va funcţiona, ai să vezi.

— Nu, ai avut dreptate.

Mă prăbuşesc pe podea, sprijinindu-mă de tibia Proiectului, simţind cum mă furnică picioarele înmuiate în balta groasă de câţiva centimetri de gwayd ce s-a strâns pe podeaua Spaţiului de Testare Şaisprezece.

— Niciuna dintre noile configuraţii n-a contat cu adevărat. Problema nu este la canalele cu gwayd.

Ce naiba fac? Am petrecut aici optsprezece ore la rând,

fără nicio pauză, pe lângă miile de alte ore, lipsind de la cursuri, de-abia părăsind atelierul pentru a căuta ceva de mâncare sau pentru vreo vizită la Stabulum. Va trebui să fac o pauză şi să scotocesc cu atenţie prin minte în căutarea ultimei ocazii în care am văzut lumină solară adevărată sau am purtat o conversaţie mai lungă de două fraze cu o fiinţă inteligentă, neconstruită de mâinile mele. Şi de ce? Pentru ce? Pentru că sunt convinsă că Proiectul este al dracului de important, mai mult decât una dintre jucărioarele drăguţe şi idioate la construirea căruia toţi cred că sunt un adevărat geniu în viaţă?

Dacă ar fi şi Vinneas aici, mi-ar oferi zâmbetul său de chiar-şi-cea-mai-mare-calamitate-are-o-parte-nostimă şi ar începe să-mi înlăture toate grijile, răsucindu-le pe toate părţile şi desfăcându-le în cele mai mici bucăţi. Iar Imway, el doar pierde vremea pe undeva, aruncând cărţi de joc într-o pălărie, neinteresat de faptul că tocmai ce-am creat un adevărat dezastru pe o rază de vreo treizeci de metri, continuând să întrebe când voi termina cu Proiectul ăsta al meu, ca el să-l poată scoate la o plimbare, de parcă cele mai devastatoare eşecuri ale mele ar fi nişte detalii neînsemnate pe care le-aş rezolva mai devreme sau mai târziu, ca şi cum cel mai infernal equus pe care l-am creat până acum n-ar îndrăzni – sau nici n-ar putea concepe – să nu funcţioneze pentru el, şi toate astea, ştiu sigur, sunt frustrant de adevărate. Dar au plecat amândoi: Vinneas departe, într-o succesiune de colonii uitate de lume, iar Imway, într-o vacanţă permanentă, oferită de egoul său înfiorător de umflat. M-au lăsat amândoi în furia mea, mult prea aproape de pragul unei prăbuşiri mentale totale.

— Vei găsi tu o cale până la urmă, spune Lady.

Oftez, mă ridic de jos şi încep să-mi aranjez costumul.

— Da, ştiu.

Problema e că deja ştiu unde greşesc, şi nu este ceva ce pot îndrepta de una singură.

— Hai să revenim asupra configuraţiei de săptămâna trecută. Aceea a fost cea mai reuşită de până acum. Tu faci ajustările. Eu voi încerca să curăţ acest loc înainte să vină

cineva şi să ne azvârle în puşcărie.

— Poţi măcar să iei în considerare să ceri…

— *Nu,* spun eu probabil puţin prea aspru. Acum, ai de gând să faci ce ţi-am cerut sau va trebui să construiesc o altă instara pentru asta?

— Îmi fac griji pentru tine, asta-i tot. Dacă vei continua aşa, ai să ajungi să te răneşti singură. Şi cum rămâne cu mine, care sunt doar prietena ta imaginară?

— Nu eşti imaginară.

În atelier, Lady a materializat un birou enorm în spatele oglinzilor sale, înţesat de teancuri de hârtii înclinate precar şi de maşini de calcul vintage. Acum poartă o cămaşă cu mâneci scurte încheiată la nasturi până jos, al cărei buzunar de la piept e plin cu creioane, şi o cravată de o urâţenie aproape incredibilă. Privindu-mă serios din spatele unei viziere verzi transparente, rosteşte şi ea:

— Încă sunt prietena ta.

35
KIZABEL

Fără cartonul de ouă ca suport, îmi ia aproape două ore doar ca să transfer mizeria rămasă în Spaţiul de Testare Şaisprezece înapoi în atelier. Din fericire, ST 16 a avut parte de atâtea zgârieturi, lovituri şi traume thelemice de-a lungul existenţei sale, încât răbufnirile Proiectului contribuie prea puţin la rănile şi tăieturile deja create, iar gwaydul dispare singur după câteva minute, scutindu-mă de cele două săptămâni necesare îndepărtării unei cantităţi echivalente de ulei, să zicem, ori de sânge organic adevărat. Doar ce-am terminat de aşezat Proiectul şi resturile cartonului de ouă în aceeaşi grămadă, întreaga movilă fiind acoperită de un maldăr (destul de jalnic, recunosc) de artificii distruse, când ST 16 începe să se ilumineze. Lady sigilează peretele atelierului meu în doar câteva secunde, şi sper că a reuşit să o facă la timp, când oricine a rezervat intervalul de după ora 06:00 se strecoară înăuntru, cu o cafea şi un croasant în mână.

După ce îmbrac din nou uniforma Academiei şi înghit, la insistenţa lui Lady, 1,4 brioşe şi un pahar cu lapte, ajung chiar la timp pentru a întârzia o jumătate de oră la cursurile[15] de dimineaţă. Întârzierea îmi aduce trei ore de muncă silnică – nimic pe care să nu-l pot îndura, din moment ce pot dedica acele ore lucrând voluntar la Stabulum.

Îmi petrec restul zilei târşâindu-mi paşii ca o somnambulă, cu gândurile departe şi cu ochi sticloşi, visând doar la Proiectul aruncat neglijent într-un colţ al atelierului meu. Sunt aşteptată în Stabulum la ora 16:00,

---

[15] Politica Academiei privind absenteismul universitar este alarmant de strictă, iar elevii cu o prezenţă insuficient de mulţumitoare la sfârşitul unei perioade şcolare devin ineligibili pentru examenele de avansare. Eu mă aflu aproape de o limită periculoasă, ceea ce nu-mi face bine în eventualitatea în care intenţionez să-mi feresc cariera de umilitoarea stare de confuzie în care se află momentan (n.a.).

însă, după terminarea orelor, fac un ocol prin Şcoala de Filosofie, îndreptându-mă spre turnul exterior în care-şi are biroul dr. Afşar[16].

Doc[17] este considerat de toată lumea unul dintre părinţii fondatori ai mecanicii iraţionale şi ar putea avea lejer un birou chiar lângă uşa curatorului, însă a ales acest loc izolat mai ales pentru a evita atenţia adulatoare a academicienilor şi a oficialilor care au crescut studiindu-i opera. Îşi petrece mare parte din timp în Tărâmuri, consultându-se cu comandanţii de pe Front, dar insistă să revină pe Hestia destul de des, pentru a rămâne la curent cu progresele în domeniul la a cărui fondare a contribuit din plin.

Din moment ce nu este chiar neobişnuit să se scurgă cincizeci sau chiar mai mulţi ani între o vizită şi următoarea, Doc se trezeşte întotdeauna oarecum în urma progreselor noastre tehnologice. Mare parte a timpului şi-o iroseşte citind şi mormăind uluit din pricina chestiilor pe care le-au descoperit urmaşii săi cât a lipsit el, dar uneori mai are şi întrebări la care cărţile sale nu-i pot oferi răspunsuri. În astfel de ocazii, cere un asistent de la Academie, dacă e posibil, un ofiţer aspirant, căci aceştia nu se lasă intimidaţi de respectul faţă de reputaţia lui. Filosofii de prestigiu şi alţi academicieni de marcă, şi-a dat el seama, ezită de multe ori să-l contrazică atunci când una dintre teoriile sale s-a dovedit a fi falsă.

Când dr. Afşar a avut nevoie de cineva care să-i explice starea curentă a materialelor inginereşti îmbunătăţite pe cale thelemică, Curatorul m-a trimis pe mine. Eram la jumătatea descrierii Procesului Euvoria înainte de a-mi da seama că studiile de ansamblu, dezvoltate cu peste treizeci de ani în urmă, discreditau complet A Treia Ipoteză a lui

[16] Da, chiar aşa: *acel* dr. Afşar, la fel ca în Teoria lui Afşar, Efectul Afşar, Principiul Afşar-Epstein, Legile lui Afşar şi aşa mai departe (n.a).

[17] Prescurtarea de la „doctor”, o distincţie academică a ED echivalentă cu „filosoful” nostru, a nu se confunda cu „doctor” (medic), un sinonim aproximativ al medicilor din Legiune de clasă cinci sau mai avansată (n.a.).

Afşar – enunţată, fireşte, chiar de dr. Afşar. De atunci, am căpătat invitaţia permanentă de a-i vizita biroul la orice oră din zi şi din noapte.

Doc mă salută în felul său obişnuit:

— A, domnişoară Kizabel, bine ai venit, bine ai venit!

Ca majoritatea veteranilor[18], vorbeşte cu un oarecare accent, în cazul său, turcesc, ţara de origine a lui Doc din timpul ED.

— Ce te aduce în colţul meu din interiorul ilustrei Academii?

Unul dintre multele merite ale doctorului Afşar este atotprezenta lui lipsă de respect faţă de regulile şi convenţiile societăţii Principatului. Pare să capete această atitudine încă de când a venit pentru prima oară aici, iar modul său de-a face lucrurile a creat un precedent. De cele mai multe ori, oamenii o acceptă ca pe un dat. L-am văzut purtându-se ca un bătrân ramolit şi uituc dacă s-a întâmplat să ofenseze pe cineva, însă doar ca să-şi mascheze indiferenţa. Am senzaţia că această nouă lume a noastră nu-i pare în întregime reală şi că se plimbă printre noi ca o fantomă, alunecând prin arhitectura noastră de legi şi regulamente precum ceaţa. Înseamnă că nu trebuie să am reţineri atunci când îi povestesc despre Proiect. Îi dezvălui totul – ideile mele, triumfurile, dar mai ales durerile – în timp ce el face ceaiul.

Dr. Afşar are mereu pregătit un ceainic în atelierul său, din care bea în timp ce lucrează, o practică despre care pretinde că ajută la gândire pentru că-l forţează să facă pauze regulate pentru toaletă, în timpul cărora poate asimila ce tocmai a citit. Ceainicul are o stranie structură dublă, ca un ceainic al cărui capac constă, dintr-un oarecare motiv, dintr-un alt ceainic.

— O iniţiativă fascinantă, Proiectul ăsta al tău! spune el.

---

[18] Din câte ştiu eu, dr. Afşar n-a făcut niciodată parte dintre combatanţi; termenul „veteran” a ajuns, cel puţin informal, să includă orice persoană care a vizitat Tărâmurile şi se referă nu numai la o persoană care a participat la război, ci şi la cineva defazat ca timp şi cultură (n.a.).

A scos la iveală două pahare în formă de lalea, pe care le umple expert până la buză, mai întâi turnând ceai de culoare arămie din vasul de deasupra, apoi diluându-l cu apă fierbinte din cel de dedesubt. Născocirea asta, servită pe o farfurioară, scoate un abur fierbinte, capabil să-ţi ardă pielea, la fel ca un vulcan activ.

— Înţeleg de ce ţi-ai asumat riscul de-a-l construi de una singură. O maşinărie cu dotările pe care mi le-ai descris tu ar fi de un mare folos Legiunii.

De aceea este Doc preferatul meu. În loc să-mi ţină predici despre multiplele şi cu adevărat hilarele pericole pe care le implică anumite piese ultraavansate de-ale Proiectului, el a ales să mă ajute şi să mă ghideze. Şi are dreptate: unul dintre motivele pentru care am riscat începând să construiesc Proiectul este că sunt convinsă că abaterile mele vor fi în întregime trecute cu vederea atunci când îl voi face să funcţioneze. Lumea de-aici va fi gata să ignore o groază de prostii pentru nişte rezultate utile. Încerc să sorb o gură de ceai doar atingând lichidul cu buzele. Căldura acestuia mă alarmează.

— Nu voi şti sigur până ce nu voi reuşi să-l activez, spun eu.

— Astfel stă treaba cu thelemitaţia, nu? Am studiat-o timp de cinci secole, şi totuşi înţelegem atât de puţin din ea.

Doc înghite ceai ca nesătulul; probabil că limba lui are textura dosului unui rinocer.

— Ori de câte ori revin pe Pământ, mă aştept să-i fi descifrat cineva toate tainele. Sunt lacom, ştiu, când mă gândesc că aş putea pur şi simplu călători în timp şi, când m-aş întoarce, toate întrebările mele să-şi fi găsit răspunsul. Dar tu şi Proiectul tău sunteţi dovada că facem un progres adevărat. Încă-mi amintesc primii equi – soldaţii noştri îi călăreau de-adevăratelea, ştiai asta? Ca pe nişte cai gigantici. Inovaţia introducerii unei persoane în interiorul lor este destul de recentă – cel puţin pentru mine. De aici provine termenul „equus”. E un cuvânt antic, care înseamnă „cal”. Dar sunt sigur că ştiai asta.

Surâde, apoi lasă jos paharul.

— Înseamnă că problema Proiectului tău te preocupă mai tare decât mi-am închipuit eu. De obicei, mă pot baza că mă opreşti printr-un comentariu sarcastic când devin plictisitor.

— Scuze, domnule! Aţi prefera un comentariu sarcastic acum sau mai bine aştept următoarea ocazie când veţi deveni iarăşi plictisitor?

— Nu-i nevoie să te forţezi.

A reuşit să-şi termine ceaiul şi a trecut la al doilea pahar.

— Acum, în ceea ce priveşte Proiectul tău, prima mea supoziţie ar fi că trebuie să existe o problemă la sistemul de alimentare cu energie. Tipul de activare oscilantă pe care o descrii tu apare cel mai adesea ca rezultat al unei animări inegale sau incomplete ori din cauza unor semnale necompatibile dinspre structura miezului. Totuşi, cred că tu deja ţi-ai dat seama care ar fi problema, doar că nu eşti încă dispusă să accepţi realitatea aşa cum e.

— Ei, mda, am câteva idei, recunosc eu, bâlbâindu-mă uşor din cauză că am fost luată prin surprindere, dar aţi acumulat mai multe informaţii decât mine. Aţi fost primul care v-aţi îndreptat atenţia în mod ştiinţific spre animare, nu? Dumneavoastră şi dr. Xiao.

— Foarte adevărat, se arată de acord Doc, dar sunt totuşi foarte departe de informaţiile actualizate, aşa cum eşti tu. Tu, domnişoară Kizabel, eşti mult mai bine pregătită în materie de progrese de ultimă oră. Aşa că de ce-ai venit la mine? Nu pentru cunoştinţele mele de specialitate. Mai degrabă cred că ai venit aici ca să te convingi singură că trebuie să schimbi ceva.

— Chiar sunteţi un geniu, spun eu, rânjind forţat.

Are dreptate: mi-am dat seama de ceva vreme sau cel puţin mi-am închipuit că Proiectul pur şi simplu nu se va activa fără energie suplimentară. Este mult mai solicitant decât un equus normal: muşchii aceia minunaţi, dispunerea unică a organelor interne, totul e prea mult pentru ca eu să le pot anima de una singură. Mi-am

imaginat că, dacă aş redesena canalele cu gwayd, dacă le-aş face mai eficiente, voi fi capabilă să-l fac să funcţioneze, dar m-am înşelat.

Dacă aş dori să activez eu însămi Proiectul, va trebui să-l desfac din nou până la schelet şi să-l reconstruiesc, înlocuind majoritatea părţilor componente proiectate de mine cu piesele banale şi plictisitoare, complet lipsite de strălucire, ale celorlalţi equi de serie folosiţi de legionari. Simt că mă sufoc şi că mă trec sudori reci doar când mă gândesc la asta, nu neapărat pentru că va trebui s-o iau iar de la-nceput – am făcut-o adesea –, ci pentru că ar însemna să periclitez Proiectul şi tot ce-ar putea însemna el, doar pentru că nu sunt suficient de pricepută ca să-l fac să meargă. Ar fi ca şi cum aş renunţa la el. Tot timpul irosit în laborator, chiulitul de la şcoală şi mai ales simulacrul de contact uman din toată această perioadă, toate pentru nimic.

Chiar şi după ce mi-am terminat ceaiul şi-am părăsit studioul doctorului Afşar pentru a veni la Stabulum, tot mă agăţ de speranţa că am să mă împiedic cumva de vreo soluţie miraculoasă. Merg până acolo încât îi expun problema mea chiar şi lui Hezaro în timp ce muncim la BarosulCerului, enunţând ideile în termeni conjecturali pur teoretici, bazându-mă pe zvonuri nefondate lansate printre capete-seci[19] despre equi experimentali absolut secreţi care au scăpat de sub control în timpul activării. Analiza lui doar îmi confirmă ceea ce mi-a spus deja Doc şi ceea ce ştiam deja eu însămi. Poate că, atunci când Proiectul va fi perfecţionat, finisat şi lipsit de sincope, voi fi în stare să-l pilotez eu însămi, însă, dacă doresc să-l activez chiar acum, voi avea nevoie de un expert.

---

[19] *Splatterhead* – „cap-sec”, *s.* – orice persoană adânc preocupată de aspectele tehnice ale animării, mai ales cele referitoare la equi; derivat în mod direct din „împrăştierea” de gwayd care apare adeseori în timpul reparaţiilor, a întreţinerii şi a construirii acestora; folosit atât ca endonim [numele dat de un grup etnic propriului spaţiu geografic sau pe care şi l-a atribuit singur acel grup (n.tr.)] printre capetele-seci, cât şi în mod peiorativ, de către cei cărora le lipseşte înţelegerea tehnică şi aprecierea pentru simţul artistic al acestora (n.a.).

Când Hezaro strigă pauză, spun că mă lipsesc de porţia obişnuită de tăiţei instant a echipei şi de glumele răsuflate obişnuite legate de equi şi o pornesc spre boxele în care şi-au stabilit tabăra cei din escadrila 126. Printre luptătorii Cavaleriei în Armură se obişnuieşte adeseori să se organizeze echipe de patrulare chiar şi când nu se află în misiune, dar cei din escadrila 126 iau acest obicei rezonabil mult prea în serios, ducându-l până pe culmile absurdului. Sunt cei mai noi equites din Legiune, abia promovaţi de pe băncile Academiei, şi le place atât de multe să se joace de-a soldaţii, încât abia se opresc pentru a trage câte un pui de somn.

Sunt în locul lor obişnuit, sub privirea neînduplecată a VânătoruluiDeStele, fluturându-şi cărţile de joc şi umplând Stabulum cu râsetele lor obraznice. Sensen, autoproclamatul lor câine de pază şi distribuitor de orice, mă întâmpină din mers cu un:

— Cine-i acolo?

— Kizabel, răspund eu, aşa cum bine vezi de-acolo de unde te afli.

— Scuze, rosteşte Sensen, a cărei noţiune de remuşcare este, din câte-mi dau eu seama, cel mult abstractă. Am cam fost cu ochii în patru în ultima vreme. Nu putem permite unor oarecare să se foiască pe-aici în cazul în care am fi nevoiţi să plecăm într-o misiune. Oricine n-are treabă pe-aici trebuie să părăsească incinta. Înţelegi, sper.

Felul în care mă priveşte insinuează că şi eu aş fi o oarecare ce se foieşte pe-aici, o idee absolut ridicolă, din moment ce vin aici aproape zilnic pentru a lucra la UrmăritorulFocului.

— Sigur, am doar nevoie să stau puţin de vorbă cu Imway.

Pornesc spre masa la care încă stau aşezaţi cei din escadrila 126, iar Sensen păşeşte într-o parte, ca şi cum ar avea de gând să-mi bareze drumul, însă chiar atunci se aude strigătul lui Imway:

— Care-i treaba, Kiz?

Şade tolănit pe spate în scaun, cu picioarele pe masă,

rânjind la mine peste un evantai din cărţi de joc.

— Am nevoie de tine la ceva, îi răspund.

Imway îi dă cărţile lui Allomar – care privea la joc peste umărul lui –, apoi părăseşte masa. Imway îşi face mereu timp pentru mine – doar am grijă de copilaşul său, la urma urmei.

UrmăritorulFocului a fost avariat în timpul primei misiuni a escadrilei, însă, din moment ce avariile sale sunt sută la sută superficiale, complet lipsite de consecinţe care să-i afecteze mobilitatea, nu se află în capul listei de priorităţi a echipei de reparatori. Pe Imway totuşi îl scoate din minţi acest lucru, de a-şi vedea dragul său equus zgâriat în halul ăsta, aşa că încerc să-l lustruiesc cât mai bine, câştigând astfel recunoştinţa lui profesională şi o vastă toleranţă din partea restului escadrilei – mă rog, a unora, cel puţin.

— Care-i treaba cu Sensen? întreb eu după ce ne-am îndepărtat suficient ca să nu mai fim auziţi. Se poartă de parcă i-am mâncat ultimul iaurt fără grăsime.

Imway aruncă o privire spre masă, acolo unde jocul celor din escadrila 126 pare că a luat o pauză din cauza unei discuţii în şoaptă.

— A, da, corect. *Aia.* N-are importanţă, mă linişteşte el surâzând şmechereşte. Anumite persoane consideră că n-ar trebui să te mai învârţi pe-aici – că nu se mai poate avea încredere în tine după ceea ce s-a întâmplat.

Modul în care zice „anumite persoane” nu prea lasă loc de îndoială că Sensen este una dintre „persoanele” în cauză. „Ce s-a întâmplat”, asta pot doar presupune, se referă la faptul că unul dintre Cadeţii mei i-a spart nasul lui Sensen. Nu a fost o pagubă de durată, însă o vreme Sensen a trebuit să umble desfigurată, spre satisfacţia multora. De ce acest lucru se răsfrânge şi asupra mea, asta n-o mai pot ghici.

— Trebuie să recunoşti că n-a fost cea mai inteligentă mişcare a ta, spune Imway când îi cer părerea în legătură cu această chestiune. Să aduci acei Cadeţi aici, în preajma atâtor echipamente valoroase de-ale Legiunii. Destul de

imatur, dacă mă întrebi pe mine.

— *Imatur?* mă enervez eu. Vorbeşti serios? Asta o spune unul care a distrus un MSR doar ca să se dea el mare macho?

Imway oftează aşa cum ar ofta un adult exasperat de încăpăţânarea unui copil.

— Situaţia scăpase de sub control, Kiz. A trebuit să recapăt controlul. Nu mă aştept ca tu să înţelegi.

— Ce vrea să-nsemne *asta?*

— Nu vrea să-nsemne nimic. Tu n-ai de unde să ştii cum e să ai oameni sub comanda ta. Eu sunt responsabil pentru escadrilă şi…

— Şi pentru că nu sunt în stare să trec examenul acela idiot, crezi că nu ştiu ce înseamnă să fii responsabil de nişte oameni.

— N-am spus asta.

— Vreau doar să ştii că eram gazda unui tur *cu adevărat grozav* până să apari tu şi să începi să-mi baţi unul dintre Cadeţi.

Acuzaţia îl face să tresară – lucru care-mi provoacă o deosebită plăcere –, însă nu-i taie din elan.

— E o noco, Kiz, şi îmi purta pică de când i-am capturat tribul în vale – tribul ei, care se afla acolo de luni întregi, *atacând oraşul.* Dacă te-ai fi gândit vreo clipă şi la oamenii pe care-i îndrumai, ai fi ghicit că e tipul de persoană care cauzează probleme. Sau cumva creierul ăla mare al tău s-a nimerit să nu observe că unul dintre Cadeţii Clasei a Şasea nu avea – nu ştiu cum să zic – în mod cert doisprezece ani?

— Sigur, bine, dar cum era să ştiu că tu vei începe să te baţi cu ea?

— Ea a început bătaia, nu eu.

— Bună scuza, o, tu, preamărite lider. Ăsta-i genul de responsabilitate care vi se predă în Legiune? *Ea a început?*

Am pronunţat ultima propoziţie cu un ton exagerat, ca de scâncet de copil.

— Tu eşti un *eques,* Way. Ar trebui să fii în stare să te descurci cu o noco oarecare, fără să dai foc întregului Stabulum.

Clatină din cap, scoţând din nou un oftat din acela ce pare că spune „viaţa-unui-adult-este-una-lipsită-de-mulţumiri”.

— Uite, deja am primit o citaţie pentru comportament. N-am nevoie să fii şi tu furioasă pe mine. Hai să dăm totul uitării.

Eu nu prea sunt gata să las furia deoparte, însă Imway alege chiar acum să afişeze unul dintre zâmbetele sale încântătoare. Este posesorul unei cantităţi excepţional de mari de frumuseţe, înzestrat cu un trup la fel de superb ca un instrument muzical acordat cu mare fineţe şi cu un chip strălucitor şi minunat şlefuit, ce-mi aduce aminte de vreun zeu păgân de dinainte de ED – Apollo sau Ares, probabil – împodobit cu ochelari de argint. Peste mintea mea se pogoară o pâclă liniştitoare, care mă convinge că nu mai vreau să mă cert cu Imway, că de-abia aştept să revenim la sentimente mai bune, ca doi buni prieteni. Aşa se sfârşesc majoritatea certurilor mele cu Imway şi, de cele mai multe ori, mă înfurii pe mine însămi câteva ore mai târziu, deşi, cumva, chiar dacă ştiu dinainte acest lucru, niciodată nu pare că ar conta.

— Sigur, bine, grozav! spun eu.

— Şi fireşte că am să-ţi permit să lucrezi în continuare la UrmăritorulFocului, adaugă el mărinimos.

Asta însă îmi întrerupe micul meu interludiu visător.

— *Poftim?*

— UrmăritorulFocului, spune el, de parcă aş putea uita cum se numeşte al său equus. Unii dintre ei – îţi dai seama – consideră că n-ar mai trebui să te las să lucrezi la el.

— Să mă *laşi* să lucrez la el?

— Da, exact, după… dar, cum spuneam, hai să dăm totul uitării! Eu sunt liderul echipei şi eu iau deciziile, aşa că asta pune capăt la tot.

Am rămas fără cuvinte. Se scurg treizeci de secunde, timp în care toate gândurile îmi vin învăluite într-o furie clocotitoare, spumegândă, în vreme ce Imway continuă să afişeze acelaşi rânjet stupid şi plin de sine, deşi incredibil de adorabil, până ce în sfârşit reuşesc să vorbesc din nou:

— Ascultă bine, Way! încep eu apropiindu-mă de el şi împungându-l cu un deget în piept. N-am venit aici să-ţi lustruiesc scumpul tău equus doar pentru că-mi face *plăcere.* Nu fac asta pentru că-mi astupă vreun gol cosmic din suflet sau pentru că m-aş simţi mai împlinită de actul acesta magic în sute de feluri neştiute. O fac ca *o favoare pentru tine,* pentru că suntem *prieteni.* Toţi cei de aici sunt îngrozitor, copleşitor de ocupaţi, şi mai ştii ce? Tocmai ce-am aflat că este o mare iresponsabilitate din partea mea să-mi irosesc timpul cârpind nişte zgârieturi doar ca să te ajut pe tine să ai parte de o călătorie lipsită de peripeţii. Am terminat. Să ai noroc să găseşti pe altcineva căruia să-i pese de prostiile cu bebeluşul tău adorat!

Imway pare că nici nu m-a auzit. Rânjetul nici măcar nu i s-a clintit; magnetismul său animalic continuă să plutească neabătut.

— Nu vorbeşti serios, Kiz, spune el.

— Ba am vorbit serios, Way. De ce nu înveţi singur cum se face o treabă sau, şi mai bine, de ce n-o pui pe Sensen? Sau pe noco aia – părea că se descurcă destul de bine cu un MSR. Poate ai putea s-o întrebi pe *ea.*

— Kiz, spune el linguşitor. Kizmeister. Kizerino. Kizopolis. Nu fi rea. Haide… de fapt, ce voiai să mă întrebi?

Sunt pe cale să-mi retrag cuvintele, să renunţ, pentru că, sinceră să fiu, *chiar* îmi place să lucrez la UrmăritorulFocului. Este o maşinărie splendidă şi mă calmează enorm când lucrez la ea, când îi fac ajustări unui equus, când îl fac să cânte pentru mine. Dar acum Imway mi-a adus aminte de ce mă aflu aici: ca să-i cer ajutorul pentru Proiect. Doar că acum n-am să-i mai cer în veci ajutorul.

M-am înşelat: eu şi Imway *nu suntem* prieteni. Pentru el nu sunt decât un alt cap-sec, o piesă de echipament înlocuibilă, singura diferenţă în cazul meu fiind că poate obţine tratament special din partea mea doar afişând acel zâmbet al său ridicol de frumos, de parcă ar flutura vreo insignă de acces pentru VIP-uri. Sunt 99,99 la sută sigură

că el n-a fost mereu aşa. A fost o vreme în trecutul nostru nu-chiar-preistoric când chiar contam unul pentru celălalt. Dar acum nu mai e cazul. Undeva, pe drum, eu am devenit doar un creier ataşat la o cheie fixă.

Nu mi-e greu să-mi închipui cum ar fi dacă l-aş pune la curent cu Proiectul meu, în ce ticălos nesuferit s-ar transforma după ce l-ar vedea. Dacă l-am face vreodată să funcţioneze, probabil c-ar defila peste tot şi le-ar spune oamenilor cum a inventat el această minunăţie de equus cu puţin ajutor din partea bunei Kizabel.

— Las-o baltă, Way! îi spun eu. Eşti pe cont propriu.

Şi, se pare, şi eu la fel.

36
KIZABEL

Tot restul serii îmi simt mintea învăluită într-un nor întunecat şi ceţos de mânie ucigaşă. Echipa care se ocupă de BarosulCerului îmi lasă cale liberă să-mi fac treaba cu armura acestuia, aşa că mă pun pe peticit armura, în timp ce Lady, simţindu-mi dispoziţia neagră, colerică, sare peste saluturile obraznice cu care mă întâmpină de obicei când mă întorc în atelier şi se grăbeşte să-mi prezinte schemele revizuite ale canalelor cu gwayd. Mârâi ca o sălbăticiune timp de câteva minute, apoi cad într-un somn profund, comatos, şi mă trezesc câteva ore mai târziu, ceva mai coerentă, dar nu mai puţin furioasă.

Însă, de îndată ce mă apuc iar de Proiect, furtuna din mintea mea începe să se împrăştie. Lucrul la Proiect se desfăşoară în felul următor: nu pot munci dacă sunt într-o dispoziţie proastă. Înainte să îmi dau seama pe deplin ce fac, mă trezesc în siguranţa platoşei mele, cârpind canale de gwayd sparte şi cântând acompaniată de ecourile trupei The Clash[20] ce reverberează în tot atelierul, în timp ce Lady pierde vremea deghizată într-o gospodină din anii ’50 ai ED – un necaracteristic puseu de solidaritate faţă de eforturile mele pentru păstrarea curăţeniei, deşi doar de complezenţă, căci rămâne în continuare imună la rigorile muncilor manuale, foindu-se cu îndemânare pe tocuri şi acoperită de perle, într-o rochie de culoarea levănţicii impecabilă, sub un şorţ de un alb imaculat.

Am suspendat Proiectul agăţându-l de subraţe – o

[20] În timp ce ultimele cinci secole au avut rezultate extraordinare în domeniul mecanicii iraţionale, fără a uita de avansul uluitor în materie de tehnică militară distructivă, societatea din vreme de război s-a dovedit capabilă de o pustietate artistică înfricoşătoare, mai ales în materie de muzică. Cu câteva excepţii, foarte puţine, singura muzică ce merită ascultată este cea de dinainte de război, lucru pe care l-am descoperit cu ajutorul lui Lady. Noi două am dezvoltat un adevărat cult pentru punk-rockul britanic al anilor ’70 din ED (n.a.).

postură nedemnă, dar mult mai practică decât felul în care îl abandonasem –, iar acum sunt cocoţată în vârful capului său, când de jos se aude un sunet răsunător, neobişnuit prin aceste locuri. Privesc în jos, la Lady, care se sprijină de un aspirator[21], cu un telefon[22] înfipt sub bărbie.

— Stai puţin s-o întreb pe ea, spune instara mea, apoi strigă la mine: Hei, Kizabel, a venit cineva care vrea să te vadă.

— Cine?

— Rachel Ochre, răspunde Lady fără să vorbească în receptor. A mai venit de câteva ori cât ai fost plecată.

Nu cunosc pe nimeni care să poarte un nume atât de ciudat ca Rachel Ochre, apoi îmi aduc brusc aminte: amazoana. Uriaşa pe care a trebuit s-o plimb de colo colo toată ziua, cea care m-a tot pândit din spatele grupului de copii de Clasa a Şasea.

— Spune-i că sunt ocupată.

Lady mormăie ceva în telefon, apoi strigă iar:

— Spune că aşteaptă, dacă nu te deranjează. Pare o fată foarte politicoasă, încearcă Lady, din moment ce-şi poate da seama că sunt nervoasă.

— Bine, bine. Spune-i că vin imediat, bombăn eu, apoi cobor de pe Proiect, încercând să-l camuflez cu un artificiu cât mai bine.

Uitasem ce frumoasă este. Deşi nu mă mai preocupase chiar atât de tare incidentul cu Cadetul Rachel Ochre, imaginea pe care o aveam în minte era a barbarei năbădăioase luate ca sclavă de Imway, cel puţin aşa mi-o descrisese el – total opusul fetei înalte, în imaculata uniformă cenuşie a Cadeţilor şi cu părul pieptănat impecabil, ca al unei statui de bronz antice; chiar şi semnul din naştere negru de pe gât era mai mult un accesoriu decât un defect. Şi nu zăream nici urmă de bale.

— Bună, domnişoară Kizabel! începe ea prudent, cu un fel de-a pronunţa cuvintele apăsat, tipic unei noco. Pot intra?

---

[21] Tehnologie pentru întreţinerea domestică din ED (n.a.).

[22] Dispozitiv de comunicare vintage din ED (n.a.).

Oricât ar părea de prietenoasă, nu o pot lăsa nicidecum în preajma Proiectului. Mă reazem de uşă, blocându-i accesul în atelier.

— Hai să discutăm aici. Sper că îţi dai seama că e ora patru dimineaţa, da?

— Îmi cer scuze pentru deranj, spune ea ruşinată. Am auzit că stai trează până la ore ciudate, şi eu oricum nu puteam să dorm.

Se opreşte, parcă adunându-şi curajul pentru a continua, apoi spune:

— Aş vrea să-ţi cer o favoare.

Cuvântul acesta, „favoare”, şi felul de-a se purta al fetei, ca de petiţionar umil ce vrea să afle părerea unei persoane de vază şi pline de înţelepciune, sunt tot ce mă împiedică să-i trântesc uşa-n nas.

— Continuă! o zoresc eu.

— Mă întrebam dacă ai fi dispusă să-mi fii îndrumător.

— Academia are o mulţime de îndrumători, Rachel Ochre, îi răspund eu, accentuându-mi probabil starea de oboseală ceva mai mult decât ar fi necesar. Îţi pot face cunoştinţă cu câţiva foarte buni, dar nu e ceva pe care să-l fac eu însămi.

Mă pregătesc să păşesc înapoi în atelier, dar ea întinde mâna pentru a mă opri.

— Te rog! Oamenii din Academie nu vor să mă înveţe ceea ce doresc eu să învăţ. Tot insistă să „deprind o bază de cunoştinţe solidă” şi să „am parte de o educaţie temeinică şi completă”.

Foloseşte aceste cunoscute sintagme academice fără nicio urmă de accent, imitând perfect tonul unui retor de Clasa a Şasea.

— N-am timp pentru aşa ceva. Eu trebuie să mă pregătesc pentru a lupta în Legiune, şi asta foarte repede.

— Şi ce te face să crezi că eu te pot ajuta? întreb mai derutată ca niciodată. Eu nu fac parte din Legiune, iar tu nu m-ai văzut niciodată luptând.

— Nu trebuie să lupţi ca să ştii *cum* să lupţi, insistă ea aprinsă, din ce în ce mai nerăbdătoare. Tu *înţelegi,* şi asta

e tot ce contează. Astăzi, la cursuri, s-a vorbit despre experimentul domnului filosof Oojtelli, şi fiecare Cadet a ştiut mai multe decât retorul nostru, pentru că *tu* ai fost cea care ne-a explicat despre ce e vorba. Chiar şi eu am priceput, şi dacă m-ai vedea la clasă, ţi-ai da seama ce înseamnă asta.

Mă simt flatată, fireşte. Egoul meu toarce ca o pisică răsfăţată sub masajul bine executat al fetei ăsteia, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

— Ascultă, Rachel Ochre…

— Doar Rachel e şi mai bine. Rae, dacă nu te deranjează.

— Aşa, Rae. Îmi pare rău, dar pur şi simplu n-am timp să mă ocup de un elev.

— Nu mă aştept s-o faci doar din bunătatea inimii tale, spune ea, iar disperarea îi sclipeşte în privire. Voi găsi o cale să te răsplătesc – îţi fac curat în atelier, îţi fac comisioane, îţi aduc supă de la cantină. Orice ai nevoie.

— Sunt prea ocupată acum. Între şcoală, voluntariat şi… aproape că menţionez Proiectul, dar mă opresc la timp. Am prea multe de făcut.

Rae a amuţit.

— Măcar ai să te gândeşti la asta?

— Sigur, mă grăbesc s-o liniştesc, deşi mă simt oarecum vinovată. Dar, Rae, sincer, nu prea ai ce face pe-aici.

În acest moment suntem întrerupte de clămpănitul lui Lady Jane, care apoi ţipă furioasă din atelier:

— Ei, *hai* acum! Doar *nu* vorbeşti serios! spune pe tonul cuiva care pur şi simplu nu-şi mai poate ţine gura. Doar n-ai să stai acolo şi ai să-i spui fetei că *nu te poate ajuta cu absolut nimic pe-aici?*

Rae înalţă din sprâncene la auzul vocalizelor ce răzbat dinspre acest element perturbator neaşteptat. Aruncă o privire în direcţia glasului, apoi înapoi la mine, încercând din greu să-şi menţină o expresie neutră în timp ce Lady continuă să mă bălăcărească.

— Ea e fata din Stabulum, nu? ţipă Lady. *Ea este, nu-i aşa?* Mi-ai povestit cum a pilotat MSR-ul acela, iar asta la

prima ei încercare. Şi tu ai de gând să pretinzi că n-ar putea face absolut nimic pentru tine? Eşti *nebună?*

— Nici măcar nu ştim dacă putem avea încredere în ea! ripostez eu, strigând peste umăr cu toată puterea.

— De parcă ai putea găsi pe cineva mai bun! se strâmbă Lady. Dacă e suficient de disperată *să-ţi aducă cina* numai ca să poată învăţa, pariez că şi-ar putea ţine gura închisă despre *anumite treburi.*

— Ştiu să păstrez un secret, intervine Rae sfioasă, vădit uluită de ceea ce pare a fi o ceartă a mea cu mine însămi.

O studiez de sus în jos, cercetător. Lady n-a văzut-o pe Rae pilotând acel MSR, dar oricum, descrierea mea de după a reprezentat doar un eufemism pentru cât de impresionantă a fost, cum a reuşit să manevreze acele tentacule, de parcă ar fi fost născută de un cefalopod. Chiar şi Imway ar fi avut dificultăţi încercând pentru prima oară aşa ceva. Aşa că poate…

— Aş putea avea ceva să-ţi dau de făcut, îi răspund eu. Ne întâlnim mâine la ora 23:00 în Laboratorul 111. Şi adu-ţi costumul R-102.

Prima ei reacţie exprimă o uşurare buimacă, apoi şovăie.

— Ce înseamnă R-102?

— R-102? zic eu, fără a şti pe moment cum să i le descriu. Sunt, ăă, pentru înot. Sunt costume de baie. Probabil că ţi-a fost dată o pereche când ai început studiul la Academie.

Înţelege şi ea, în sfârşit, despre ce e vorba, apoi zâmbeşte.

— De unde vin eu, în mod normal înotăm pur şi simplu în costumele de baie cu care ne-am născut, îmi explică ea, apoi văzându-mi expresia de confuzie, încearcă să se exprime mai pe înţelesul meu. Adică goi.

Închid uşa, simţind că parcă speranţa începe să reapară, şi mă trezesc că Lady Jane rânjeşte la mine.

— O, *îmi place* fata.

37
KIZABEL

Cadetul Rachel Ochre, căreia trebuie să-i spun Rae, mă aşteaptă răbdătoare în faţa Laboratorului 111 când sosesc la ora 23:17, nicidecum deranjată de cele şaptesprezece minute întârziere ale mele.

— Mi-am pus costumul R-102 pe sub uniformă, îmi aduce ea la cunoştinţă în timp ce eu deschid uşa laboratorului.

Demonstrând bun-simţ şi raţionament logic, şi-a adus cu ea şi un prosop.

— Vom înota?

— Îţi vom măsura outputul viatic, o informez eu.

În faţa noastră, Laboratorul 111 se iluminează treptat, dezvăluindu-ne o încăpere pătrată vastă, teoretic pustie, cu excepţia unei piscine adânci cu apă, săpată în mijloc. Piscina are formă rotundă şi este împărţită în cercuri concentrice de panouri retractabile, a căror dispunere aduce cu cercurile folosite pentru divizarea unei ţinte de tragere gigantice.

Majoritatea teoriilor din mecanica iraţională postulează că în interiorul unei umbre se află o infinită cantitate de potenţial thelemic, ce nu s-ar putea irosi niciodată. Nimeni nu şi-a dat seama cum s-ar putea demonstra aşa ceva ori cum ar putea măsura thelemitaţia în mod direct, şi nici nu am găsit vreo modalitate viabilă de-a cuantifica abilitatea unei anumite revenna sau revennus de a-i absorbi şi stăpâni energia. Se pare că singurul lucru pe care-l putem face este să măsurăm efectele thelemitaţiei – asta înseamnă rezultatele obţinute prin manipularea thelemică; *exempli gratia*[23], dacă cineva produce electricitate cu ajutorul thelemitaţiei, am putea măsura intensitatea manifestării în waţi; dacă energia în cauză este căldura, am putea-o măsura în jouli *et cetera.* Animarea,

[23] „De exemplu”, în limba latină în original (n.tr.).

necunoscută înainte de război, a fost descrisă pentru prima oară de dr. Xiao Jyun Zi, care a numit energia necesară aducerii materiei moarte la viaţă „viaţie”. Unitatea de bază a forţei de viaţie, egală cu energia necesară animării unui centimetru cub de apă distilată, se numeşte „xiao”, după ea.

Mă pregătesc să-i explic toate astea lui Rae, prima mea lecţie în calitate de îndrumător al ei, când spune:

— A, pentru animare, corect?

Deja şi-a dat jos vestonul, şi-a aruncat pantofii din picioare, şi acum se pregăteşte să-şi dea jos pantalonii.

— Corect.

Am la mine nu mai puţin de cinci carneţele umplute cu calcule şi desene, pe care le las jos, pe o structură ce aduce cu o estradă joasă, înălţată pe marginea piscinei.

— Deja ai trecut evaluările de eficienţă?[24]

— Nu, dar am învăţat câte ceva în clasă, răspunde ea.

— Grozav!

Mă străduiesc să nu sune ca şi cum m-aş aştepta ca al ei creier să fie mai mult sau mai puţin lipsit de orice formă relevantă de educaţie, ceea ce, în acest caz, se cam aplică perfect. Derulez timpul înapoi, încercând să-mi amintesc ce-am învăţat în Clasa a Şasea.

— Deci aţi învăţat despre energiile fluctuante?

— Doar despre una singură, spune ea, apoi adaugă ridicând din umeri în chip de scuză: Sunt o încuiată atunci când vine vorba să le încerc pe celelalte.

---

[24] Revenni pot fi foarte diferiţi în privinţa capacităţii de-a manifesta diverse forme de energie şi, din moment ce se consideră că puterea unei persoane de-a stăpâni thelemitaţia rămâne relativ constantă, noi încercăm să exprimăm diferenţele în termeni de eficienţă. Aceeaşi revenna poate să creeze o furtună cu trăsnete virtuală doar din energie electrică şi totuşi să fie incapabilă să genereze căldură cât să aprindă un chibrit; atunci spunem că revenna respectivă are o mare eficienţă în materie de electricitate şi o eficienţă mică faţă de căldură. De obicei, Cadeţilor li se măsoară eficienţele de bază în timpului clasei a patra, dar, din moment ce Rae este suficient de mare să fi absolvit complet Retorica, îmi vine ideea că ea ar fi putut da deja acest test, caz în care aş fi putut pur şi simplu s-o întreb ce scor a obţinut, ca să nu mai pierdem timpul (n.a.).

Nu mă surprinde. Manifestarea energiilor fluctuante fără cel puţin înţelegerea teoriilor ce stau la baza acestora este aproape imposibilă. Dacă Rae poate anima doar din instinct, ar putea fi o rază de speranţă mult mai spectaculoasă decât m-am aşteptat. Vom vedea.

— Bine, spun eu după ce-am reuşit să activez laboratorul, făcând piscina să se lumineze de dedesubt într-o pâlpâire alburie discretă, iar platforma de protecţie transparentă de deasupra apei să se retragă suficient de mult încât să expună cercurile centrale ale ţintei de tragere. Du-te şi stai în mijloc acolo. La semnalul meu, vreau să animezi cât de multă apă eşti în stare.

Piscina centrală conţine 250.000 de centimetri cubi de apă, apa înălţându-se până la gleznele lui Rae. Dacă ar putea-o anima pe toată, ar fi un output de 250.000 Xi (xiao, adică) sau 250 de kXi (kilo-xiao, cunoscuţi şi sub numele de „kicks”). Am nevoie ca ea să producă cel puţin 4.000 de kicks ca să putem spera că am putea face Proiectul să meargă.

Douăzeci de minute mai târziu, Rae pluteşte îngropată până la gât într-un stâlp de apă de aproape trei metri înălţime, menţinând constant o forţă de 5.000 de kicks de parcă n-ar însemna absolut nimic.

— Cum mă descurc? întreabă ea călcând apa, în timp ce părul ud de culoarea caramelei îi stă lins pe spate.

— Bine, spun eu mâzgălind incitată rezultatele măsurătorilor în carnet. Uluitor! Exemplar! Eşti gata să încerci şi inelul următor?

Se culcă pe spate, dând din picioare prin apa suspendată.

— Hai s-o facem!

Îi prezint Proiectul în aceeaşi noapte. Rae este exact ceea ce am nevoie şi, deşi Proiectul mai are mult până să fie gata, decid că n-are niciun rost să păstrăm în continuare misterul. Lady trece netulburată peste această companie neaşteptată, renunţând la îmbrăcămintea de gospodină pentru a juca rolul gazdei primitoare, cerându-şi spăsită scuze pentru aspectul jalnic al atelierului, ce

seamănă cu locul unui dezastru natural de nivel mondial, în timp ce eu dezmembrez artificiul de camuflare improvizat într-un colţ al atelierului.

De-abia după ce artificiul şi-a modificat aspectul de arătare crăcănată şi aruncată la voia întâmplării, ce vrea să treacă drept o reprezentare a unui spaţiu gol cu aspect cubist, îmi trece prin cap – un camuflaj mai mult decât improvizat, recunosc, şi nicidecum suficient pentru a păcăli pe cineva pornit să găsească Proiectul – că Proiectul însuşi, ce atârnă suspendat din tavan la fel ca o jumătate de carcasă de vită, cu încheieturile diforme din cauza exploziei canalelor cu gwayd, cu genunchii frecând podeaua şi cu nodurile degetelor proptite în pământ, n-a mai fost văzut de nicio altă fiinţă umană, cu excepţia mea, fireşte, până la Rae. Un fior de anxietate şi de nervozitate îmi străbate fiecare fibră şi aştept, ţinându-mi răsuflarea, reacţia ei.

Însă Rae se apropie deja de Proiect, cu braţele desfăcute în lateral, luând cu veneraţie degetele masive ale acestuia între palme, şi, când se uită înapoi la mine, are expresia plină de uluire şi entuziasm a cuiva căruia tocmai i-a fost pus un nou-născut în braţe.

— Cum îl cheamă? întreabă ea, cu vocea uşor mai coborâtă, ca şi cum ar vrea să evite să trezească Proiectul din picoteală.

Cumva ştie, instinctiv, că Proiectul este un „el”.

— Cum îl cheamă? spun eu dezinvolt, căci nu eram pregătită pentru o astfel de întrebare.

— Da, zice ea, pe jumătate flegmatic. Cu toţii au nume – ceva ce vrea să insufle teroare în sufletul duşmanilor, nu? Deci cum îi spui? SfărâmătorulDeŢeste? DevoratorulDeCăţei? EvisceratorulDeBunicuţe?

Aş putea să i-l dezvălui. Doar suntem împreună în asta.

— Snuggles.[25]

Rae scoate un chicotit scurt şi vesel.

— Snuggles! Minunat!

---

[25] *To snuggle* – „a se cuibări”, „a se ghemui în pat”, „a lua pe cineva în braţe”, în lb. engleză (n.tr.).

— Vreau să mă ajuţi să-l fac să funcţioneze, îi spun. Cineva trebuie să-l animeze, ca să-i pot calibra funcţiile. Nu va fi uşor, dar sunt sigură că vei reuşi.

— Gândeşte-te înainte de-a accepta, intervine Lady pe un ton prevenitor, deşi e clar că vrea să fie ironică. E un tip rău, Snuggles ăsta al nostru.

— A, nicidecum, o contrazice Rae, privind mândră spre Proiect. E o pisicuţă, se vede de la o poştă. Uită-te şi tu la ochii ăştia.

— Nici măcar n-are ochi, mă văd eu obligată să precizez.

— Bănuiesc că va trebui să am grijă, atunci.

Într-un răstimp destul de scurt, Rae a devenit o parte componentă de neînlăturat a atelierului, deşi Proiectul mai are încă nevoie de o mulţime de cârpeli ca urmare a ultimei tentative de animare, şi mare parte din timp şi-o petrece ascultându-ne pe mine şi pe Lady ţinându-i discursuri despre diverse subiecte legate de mecanica iraţională, eu îmbrăcată într-un costum de lucru ce aduce mult cu mecanismele distruse ale Proiectului, Lady într-un costum din tweed, cu ochelari ca doi ochi de bufniţă, păşind ţanţoş prin faţa unei table de scris prăfuite.

Mă aşteptasem ca informaţiile lui Rae în materie de iraţionalitate teoretică să fie cel mult sumare. Însă ele se dovedesc a fi mai mult sau mai puţin inexistente, iar consecinţele se observă sub forma faptului că tot ce-am văzut că poate face, de la minunatele realizări în domeniul animării şi până la câteva manifestări brute, dar destule de spectaculoase, reprezintă mai mult rezultatul intuiţiei şi al talentului nativ. Aşa că nu-i nicio surpriză că a fost depăşită de energiile fluctuante, care sunt, la bază, nonintuitive şi nenaturale. În cazul energiilor stabile, ea are în spate o viaţă întreagă de experienţe pe care să le folosească drept referinţe. Poate simţi cum să găsească o cale spre rezultatul dorit. Dar nu poţi simţi şi în cazul energiilor fluctuante – a majorităţii, cel puţin – pentru că sunt total opuse universului ordonat pe care-l ştim noi dintotdeauna. Akyritatea, spre exemplu, face cu totul şi cu totul abstracţie de prima lege a termodinamicii şi, chiar

dacă aproape nimeni nu o recunoaşte la prima vedere, tot induce oamenilor o stare de nervozitate când se manifestă. Să-i cer lui Rae să manipuleze o astfel de forţă e ca şi cum i-aş cere cuiva fără niciun fel de cunoştinţe matematice să înmulţească numere imaginare. Aşa că primul pas va fi să umplem golurile. Scot la iveală toate manualele de Gramatică de care m-am ferit ca de dracu' şi i le dau ca temă suplimentară. Rae nu pare deloc bucuroasă, dar consimte când îi explic că citirea lor este necesară şi nenegociabilă.

La cererea lui Rae, ne concentrăm pe subiecte direct legate de luptă. În ciuda opiniei sale despre puterile proprii, posedă o înclinaţie naturală, intuitivă pentru unul dintre cele mai importante şi fundamentale concepte ale mecanicii iraţionale, cu alte cuvinte, virtuozitatea ei este la fel de mult artă, pe cât este ştiinţă.[26]

— Ca şi cum ai da ordine unui copil încăpăţânat, este analogia lui Rae, o analogie enunţată de o fată care pare că să aibă un trecut destul de bogat în acest domeniu.

Discutaserăm despre îmbinări[27], un subiect esenţial

---

[26] N-ar fi complet greşit să spui că thelemitaţia are o minte a sa proprie. Oricât de precis ar fi proiectat un artificiu, întotdeauna există un anumit grad de imprecizie în execuţie, şi de multe ori o abatere a acestuia pare mai mult un capriciu al unei personalităţi răuvoitoare decât opera unor fenomene naturale ce n-au legătură cu fiinţele umane. Principala teorie este că thelemitaţia nu are o voinţă a sa propriu-zisă, că ceea ce pare o exercitare a voinţei libere a unui anumit artificiu este, de fapt, o influenţă inconştientă venită din partea acelei revenna care produce energia, un fel de contaminare umană a unei forţe care în mod normal ar fi la fel de sterilă şi de predictibilă ca gravitaţia. Însă, indiferent dacă thelemitaţia este prezumtiv *vie* sau nu, categoric se comportă astfel, aşa că, dintr-un punct de vedere practic, trebuie să o tratăm în consecinţă, dacă mai sperăm să o facem să acţioneze pentru noi. O mare parte din oameni încă nu reuşesc să conceapă aşa ceva – ideea traiului în interiorul unei amibe semiconştiente, ce aduce a zeitate, este mai mult decât tulburătoare, nu mai spun că şi extrem de neplăcută –, dar nu şi Rae (n.a.).

[27] Mai simplu spus, îmbinarea (aşa cum specifică şi termenul) implică înşirarea sau combinarea unei serii de artificii pentru crearea unui efect unificator. Să spunem, de exemplu, că vrei să foloseşti thelemitaţia pentru a încropi o supă de pui. Ai putea crea un artificiu

pentru crearea de artificii complexe şi, în acelaşi timp, necesar pentru adaptarea şi folosirea thelemitaţiei în luptă. Când Rae a venit pentru prima oară la mine, simpla menţionare a artificiilor îmbinate a trimis-o pe cele mai înalte culmi ale paroxismului. Pentru ea, subiectul acesta era la fel de greu de înţeles ca o limbă străină, ceea ce, dacă stăm să ne gândim mai bine, chiar e. Metoda de învăţare a îmbinării artificiilor pe care o predă Academia se bazează mai ales pe dicţia stilistică şi pe sintaxă, creând capcane verbale şi fundături cu scopul de-a limita posibilităţile thelemitaţiei de-a o lua razna şi de-a distruge lucruri. Funcţionează destul de bine, dar, dacă n-ai fost pregătit din timp pentru asta, impresia generală pe care ţi-o creează este de mesaj neinteligibil. În plus, majoritatea artificiilor îmbinate de top, din punctul de vedere al durabilităţii şi al complexităţii, sunt şi îmbunătăţite, un subiect faţă de care Rae s-a declarat deja complet ignorantă şi obtuză.

Odată ce Rae a înţeles că stilul labirintic al Academiei înseamnă doar un capăt de drum, că există multe alte metode care duc la obţinerea aceluiaşi rezultat, la fel cum un anumit artificiu poate duce la rezultate diferite în circumstanţe diferite, nu i-a luat mult să înţeleagă singurul lucru pe care trebuie să-l înţeleagă un creator de artificii: că manipularea thelemitaţiei ţine în primul rând de puterea de convingere şi apoi de comandă.[28]

---

pentru a obţine tot procesul odată, dar asta ar însemna un proces lent şi dificil, probabil o bătaie de cap mult mai mare decât dacă te-ai apuca pur şi simplu să-ţi găteşti singur supa. Dar, dacă ai împărţi sarcina într-un număr de componente mai mici – un artificiu cinetic pentru a mărunţi şi amesteca ingredientele, un artificiu pentru a încălzi zeama *et cetera* –, nu numai că ai obţine în final o sarcină mult mai facilă, dar ai mai şi putea folosi acele piese, cu ajutorul unei reconfigurări şi modificări minime, pentru a găti o tocană, o supă de scoici sau orice alte reţete vei dori tu. Prin comparaţie, un artificiu mai complex creat special pentru supa de pui va face doar supă de pui (n.a.).

[28] Tomurile cu limbaj hiperprecis şi pretenţios care umplu bibliotecile Academiei reprezintă o încercare de a transforma thelemitaţia într-un lucru standardizat şi generic, în ceva ce poate fi predat şi controlat.

În cazul lui Rae, toate astea înseamnă că îi va fi disproporţionat de greu, comparativ cu un Cadet oarecare, să memoreze canonul uzual al Academiei de fabricare a artificiilor. Aşa că, în loc de asta, îi dau să facă exerciţii cu care să-l transpună în propriul ei jargon. Ca urmare, progresul ei devine exponenţial. Aproape imediat poate să scrie îmbunătăţiri de bază, care de obicei tind îngrijorător spre violenţa gratuită.

Sunt curioasă să aflu de ce e atât de nerăbdătoare să se avânte într-un război pe care abia l-a descoperit, un război în care noi deja obosiserăm luptând cu mult înainte de naşterea ei şi care nu dă semne că s-ar încheia prea curând, dar s-o întreb ar însemna să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala şi ştiu şi că Lady va zice la un moment dat ceva, aşa că doar aştept cuminte.

Aflăm că Naomi, cea mai recent descoperită fontana a Legiunii, este, de fapt, sora mai mică a lui Rae, iar hotărârea neabătută a lui Rae de a se înscrie în Legiune e motivată doar de posibilitatea de a-i păzi spatele surorii sale. Nu ca s-o protejeze – Rae nu-şi face iluzii că ar putea fi mai mult decât o gâză neînsemnată într-o înfruntare dintre fontani –, ci doar pentru ca sora ei să nu meargă la război singură. Vinneas mi-a descris fără menajamente oribila înlănţuire de evenimente care au dus la înscrierea fetiţei în Legiune şi, stând aici şi ascultând-o, mă simt mai mult decât ruşinată de motivaţiile mele meschine. Ori de câte ori ajungem la subiectul Naomi, mă trezesc, copleşită de nevoia de-a mă concentra la munca mea, în timp ce Lady o linişteşte pe Rae că o vom face aptă pentru Legiune cât ai clipi.

Şi munca noastră chiar progresează cu iuţeală: curând Rae şi Proiectul sunt pregătiţi să facă nişte teste

---

Dar n-ai putea niciodată filtra haoticul şi subiectivitatea din ceva inerent haotic şi subiectiv. Artificiile standardizate încearcă să enunţe totul, să acopere toate căile posibile, când de fapt ceea ce vrei tu să faci este să pronunţi enunţul *corect,* aşa cum un singur vers dintr-o poezie poate însemna mai mult decât mii de pagini de instrucţiuni. Ca să faci un artificiu să meargă cu adevărat, trebuie mai întâi să înţelegi ce şi cum trebuie să faci (n.a.).

preliminare. Nu sunt deloc surprinsă să aflu că Rae a fost o adevărată minune a animării la cursurile Clasei a Şasea, dar tot talentul brut din lume n-ar fi suficient pentru o încercare sigură de activare a unui equus necalibrat, şi mai ales a unui model experimental compus în mare parte din propriile mele invenţii absurde.

La Academie, Rae s-ar fi putut aştepta la cel puţin un an sau doi în care să se joace cu pisici şi căţei sculptaţi din bloog, apoi ar mai fi avut de îndurat încă un an în cursul căruia să încerce să avanseze conform unui program de creare de equulei din ce în ce mai complecşi şi mai solicitanţi, înainte de-a se putea măcar apropia de-un equus funcţional[29], însă, în lipsa oricărui echipament de antrenament absolut necesar, va trebui să o conectăm aşa şi să vedem ce se va mai întâmpla.

Prima tentativă este doar un dezastru minor, dar pentru mine înseamnă un succes aproape fără precedent. Cu mare grijă şi cu multe cuvinte de scuză, înlătur braţul Proiectului, detaşând umărul de la încheietură, şi-l montez pe cartonul de ouă aproape complet reparat într-o poziţie care să-i permită un sprijin cât mai solid şi cât mai multă libertate de mişcare. O aşez pe Rae pe un scaun improvizat în centrul cartonului, cam unde ar trebui să se afle miezul în cazul în care am avea de-a face cu un equus întreg şi nu cu un braţ dezmembrat, şi o conectez cu ajutorul unui cablu gros de culoarea safirului, prin care trec canalele sinuoase de gwayd. N-are nicio problemă când vine momentul să se conecteze mental cu braţul, iar exerciţiile de răsucire şi de flexare pe care le efectuează sunt destul de naturale, chiar dacă uşor molatice, până ce-i cer să numere până la cinci pe degetele Proiectului, iar la patru mâna devine rigidă şi zvâcneşte violent într-o parte, sfărâmând un şir de poliţe cu cărţi.

— O, Kizabel, îmi cer scuze! gâfâie Rae, plină de gwayd şi holbându-se oripilată şi vinovată la distrugerile din jur,

---

[29] Care chiar şi atunci ar fi trebuit să fie vreun model învechit, produs în serie, mult folosit şi mult lovit de o mie de equites nepricepuţi, şi nu Proiectul meu hipersensibil şi elaborat (n.a.).

având alături braţul Proiectului ce seamănă c-un turn prăbuşit, încremenit complet, cu excepţia palmei strânse într-o gheară contorsionată.

— Glumeşti? spun eu ridicându-mă din spatele biroului trântit invers unde mă adăpostisem. A fost fantastic!

— Dar ţi-am distrus jumătate de atelier, iar braţul lui – totul e stropit de sânge albastru pâlpâind!

— Se numeşte gwayd, ciripeşte Lady, îmbrăcată acum cu un costum de seară. Transmite energie viatică prin equus – oamenii n-ar fi niciodată în stare să anime ceva atât de mare şi de complex fără ajutorul acestuia. Este mult mai uşor de înlocuit decât sângele şi-ţi pătează hainele doar pentru o vreme.

— N-ai distrus decât cel mult a opta parte din atelier, adaug eu.

În ciuda protestelor şi a insistenţelor mele că a fost probabil cea mai reuşită activare pe care a văzut-o Proiectul până acum, Rae se învinovăţeşte pentru tot dezastrul.

— Nu mi s-a mai întâmplat niciodată ca un tip să-mi scape de sub control în acest fel, se scuză ea.

Petrece restul nopţii strângând ce se revărsase din rafturi pe jos, în mare parte reţete învechite de îmbunătăţiri create în primii mei ani la Academie, pe care oricum le-aş fi aruncat bucuroasă la gunoi.

Testele următoare merg la fel sau chiar mai bine şi curând devin suficient de încrezătoare în talentele din ce în ce mai impresionante ale lui Rae, încât să renunţ la a mai desface Proiectul în bucăţi, testându-l piesă cu piesă, şi încep să rumeg ideea de-a face o încercare de activare completă.

Talentele lui Rae s-au ascuţit aproape invers proporţional cu cantitatea de obiecte rămase nedistruse din raza de acţiune a Proiectului, dar, chiar şi după ce atelierul a fost curăţat de orice bucăţică de mobilier sau de echipament distrusă din vina lui Rae, ea tot continuă să facă ordine. A decis singură că printre serviciile pe care trebuie să mi le facă se numără şi „păstrarea curăţeniei” şi

insistă în continuare cu acest lucru, deşi eu sunt convinsă că atelierul meu este suficient de curat chiar şi-aşa. Lady, care m-a tot bătut la cap luni în şir să corectez aşa-numita stare de dezordine a biroului meu, doar o încurajează, ţâţâind enervată din buze ori de câte ori Rae scoate la iveală încă un sediment străvechi ce ascundea un altul şi mai străvechi, scheunând exagerat de oripilată când vede feliile de pizza mucegăite şi batoanele de ciocolată topite. Între timp, Rae se mai opreşte din când în când pentru a se minuna de vreun experiment mai vechi sau mai nou, o practică pe care eu, una, aş găsi-o mult mai enervantă, dacă n-ar fi la mijloc aprecierea ei evident sinceră. Straturile de gunoi de dedesubt reprezintă mai ales lucrări care acum mi se par naive şi lipsite de utilitate, deşi uneori Rae mai găseşte şi câte ceva de care-mi aduc aminte cu mare plăcere, cum ar fi când exclamă într-o noapte:

— Acesta e cumva un *oraş scufundat?*

Aproape uitasem de *Arhitectura asociativă* şi, când o văd ţinând în mână micuţa şi subţirica agendă legată în piele verde, mă simt străbătură de un plăcut şi călduţ fior de mândrie.

— Da, este, răspund eu îndreptându-mi poziţia după ce stătusem aplecată peste coloana vertebrală a Proiectului.

Deocamdată nu este decât un tors şi o încrengătură de membre, lucru care se va schimba însă destul de repede.

— Şi oamenii ar putea trăi acolo? Oameni adevăraţi? Nu...

Flutură din degete pentru a indica genul de transformări dubioase şi nenaturale care le-ar putea permite oamenilor să supravieţuiască sub apă.

— Categoric, spune Lady.

Dacă ar exista pe lumea asta cineva mai obsedat de Arhitectura asociativă şi de aplicaţiile ei fiţoase decât mine, aceea ar fi Lady. În spatele ei, reflexia atelierului meu dispare cu totul, fiind înlocuită cu o scenă metropolitană plină de ierburi marine şi bancuri de peşti în culori psihedelice ce plutesc pe deasupra străzilor.

— Teoria este absolut beton. Am petrecut săptămâni

întregi rulând demonstraţii, Kizabel, Vinneas şi cu mine.

Rae, care rămăsese holbându-se uimită la desenele mele, ridică brusc privirea.

— Vinneas te-a ajutat să faci asta?

— De fapt, totul se bazează pe teoriile sale, recunosc eu, sperând că par mai puţin ţâfnoasă decât mă simt de fapt. Ceea ce ţii tu în mână este, de fapt, teza sa din Clasa Întâi de la Retorică, *Arhitectura asociativă în sisteme dinamice voluminoase.* Totul se bazează pe modificarea aspectelor de bază ale realităţii la o scară extinsă. A provocat ceva agitaţie când a prezentat-o la Academie. Dacă nu s-ar fi aflat deja în vârful listei pentru Şcoala de Filosofie, asta ar fi fost mai mult decât suficient ca să-l ajute.

— Şi cum rămâne cu tine şi cu Lady? întreabă Rae, arcuindu-şi sprâncenele suspicioasă.

— Am fost menţionate pentru ajutorul dat la demonstraţii şi calcule. Sau eu, cel puţin, o lămuresc când văd că Lady se strâmbă nemulţumită. Şi am primit laboratorul ăsta.

— Ce porcărie! declară Rae rânjind ironic. Şi l-ai lăsat să defileze mai departe, ca şi cum totul ar fi fost doar ideea lui?

— Ei, arhitectura asociativă chiar *a fost* teoria lui, mă simt eu obligată să precizez, deşi indignarea lui Rae îmi provoacă totuşi un mic fior de satisfacţie. Am devenit capabili să modificăm anumite aplicaţii de bază pentru lumea ce ne-nconjoară în urmă cu mulţi ani – aşa putem schimba vremea din Oraşul Nouă. Însă Vinneas a fost cel care şi-a dat seama cum să găsească o cale de-a extinde aplicabilitatea oricărui artificiu la un spaţiu mult mai vast prin modificarea felului în care curge, de fapt, thelemitaţia în interiorul acelui spaţiu.

— *Emoţiile,* mai ales cele foarte puternice, influenţează modul în care se comportă thelemitaţia, explică Lady aprinsă. Şi, dacă ceva cu adevărat mare se întâmplă într-un anumit loc, poate lăsa în urmă un fel de ecou ce face exact acelaşi lucru.

Rae pare din ce în ce mai curioasă.

— Adică spui că devine un fel de loc bântuit.

— Exact! ţipă Lady.

— Ei, e un fel a spune, intervin eu. Anumite tipuri de evenimente pot lăsa impresia că alterează modul de funcţionare a thelemitaţiei. Arhitectura asociativă se referă la întrepătrunderea acestor tipuri de influenţe cu scopul creării de efecte la o scară mult mai vastă. Seamănă oarecum cu schimbarea comportamentului unei persoane sau cu modul de-a gândi al cuiva, prin antrenament şi repetiţii.

— O minunăţie, asta e, concluzionează Lady.

— În teorie, precizez eu înainte de-a o lăsa să continue. De fapt n-am ajuns niciodată s-o şi punem în practică.

Lui Rae îi pică faţa când aude că nu există niciun oraş subacvatic.

— De ce nu?

— În primul rând, am fi fost nevoiţi să împrumutăm o mulţime de fontani din Legiune. Apoi mai e micul impediment al construirii unui întreg oraş pe fundul oceanului. Consulatul n-ar fi fost de acord nici în ruptul capului să aloce astfel de resurse unui proiect făcut la şcoală. Ne-am distrat totuşi pe cinste.

Există, de fapt, două versiuni ale megalopolisului nostru subacvatic, adică EASSaC-1 şi EASSaC-2[30], unul în care cetăţenii acvatici sunt binecuvântaţi cu abilitatea de-a procesa apa cu ajutorul sistemului lor pulmonar natural şi unul în care tot oraşul ar fi înconjurat de o bulă de aer care s-ar regenera continuu şi care s-ar mişca de colo colo după propria-i voinţă. Ambelor le lipseşte orice utilitate evidentă pentru efortul de război. Acelaşi lucru s-ar putea spune şi despre oraşul proiectat de noi cu scopul de-a permite fiecărui locuitor al său să aibă parte de propriul său ciclu zi-noapte personalizat, un ciclu în cadrul căruia orice acţiune fizică să declanşeze un efect auditiv similar, ceea ce ar duce la crearea unei simfonii a activităţilor zilnice

[30] Abreviere pentru *Environmentally Adjusted Strategically Subaquafied City* („Oraşul Subacvatic Adaptat Strategic Mediului Înconjurător”) 1 şi 2 (n.a.).

întreprinse de rezidenţi, şi tot aşa, putem merge mai departe cu exemplele de activităţi năstruşnice care umplu secţiunea finală a *Arhitecturii asociative,* dedicată (oarecum în glumă) „aplicaţiilor practice”.

— Dar chiar l-aţi fi putut construi, nu? insistă Rae aprinsă. Ei te-au racolat doar ca să lucrezi la Snuggles, şi tu în schimb te-ai apucat să construieşti un afurisit de oraş subacvatic!

Pe scurt, cam asta a fost şi părerea mea aproape un an întreg, din care mare parte mi l-am petrecut parţial convinsă că sunt nebună, fie plină de iluzii sau amândouă. Dar faptul c-o văd pe Rae atât de furioasă din cauza unui proiect secret prea mult ţinut la sertar toarnă din nou gaz pe focul ambiţiilor mele.

Activarea completă a Proiectului, atunci când are în sfârşit loc, este aproape dezamăgitoare. Am tot muncit în jurul miezului, convinsă fiind că mai am mult de lucru, însă mi-am dat brusc seama că toate canalele cu gwayd sunt la locul lor. Fac un pas în spate, arunc o privire spre scheme şi mai examinez o dată Proiectul din cap până-n picioare. Lady şi Rae, observând schimbarea de ritm, ridică întrebător din sprâncene.

— Cred că-i putem da drumul, le spun eu, deşi încă nu sunt pe deplin convinsă.

— Atunci să-i dăm drumul, spune Rae entuziastă şi plină de încredere.

Mie mi-e în continuare greu să-mi stăpânesc palpitaţiile date de senzaţia de împlinire.

— Acum?

— Acum. Dacă tu eşti pregătită, sunt şi eu.

Mă aştept la un potop de obiecţii din partea lui Lady, însă ea nu spune decât:

— Voi verifica spaţiul de testare.

Se întoarce pregătită cum se cuvine pentru o ieşire în lumina reflectoarelor: o rochie subţire de culoare piersicii şi o pălărie de paie cu boruri largi, plus un binoclu atârnat la gât.

— Totul e pregătit!

Suntem gata. Ştiu. Singurul motiv pentru care am mai putea amâna ar fi reţinerea mea când vine vorba să-mi încredinţez Proiectul în mâinile altuia. Aşa că-l car eu însămi pe Snuggles pe podeaua spaţiului de testare şi o ajut pe Rae să intre în interiorul lui.

— Bun, ne ţinem de planul prestabilit, strig eu imediat ce-am ajuns în relativa siguranţă a atelierului. Vezi doar dacă poţi să-l ridici în picioare. Nimic pretenţios. Ai înţeles?

Rae, aşezată comod pe scaunul din pieptul deschis al Proiectului, ridică un pumn, cu degetul mare îndreptat în sus.[31] Strânge mâinile în jurul manetelor şi închide ochii. Încet, miezul se trezeşte la viaţă, scăldându-i chipul într-o lumină albastră caldă, iar Proiectul se transformă dintr-un morman amorf de metal într-o fiinţă vie, în mişcare, al cărei corp se întinde, se îndreaptă şi, în sfârşit, se ridică în picioare în mijlocul Spaţiului de Testare Şaisprezece.

Aştept, ţinându-mi respiraţia, tresărind la fiecare mişcare mai ezitantă a membrelor, la fiecare zvâcnire neaşteptată a degetelor lui, însă mâinile Proiectului nu se strâng în pumni, coloana vertebrală nu i se răsuceşte, picioarele nu i se smucesc şi nici nu-i tremură, iar de la vreo zece metri deasupra capului meu glasul lui Rae erupe într-un chiot de bucurie, în timp ce, în atelier, Lady chiuie şi ea, sărind de colo colo printre jerbele de confetti şi mulţimea de baloane din interiorul oglinzilor sale.

Apoi lucrurile decurg nesperat de bine. Începem calibrările chiar în această noapte – suntem prea nerăbdătoare ca să mai facem altceva, chiar să sărbătorim –, ajustând interfaţa Proiectului, perfecţionându-i funcţiile, pregătindu-l să colaboreze cu un pilot uman.

Fiecare sesiune are ca rezultat noi salturi în modul de funcţionare, la început mişcări greoaie – de tip general –, apoi gesturi din ce în ce mai fine. În curând, acele mâini metalice uriaşe pot ţine un ou fără să-i spargă coaja. Procesele şi protocoalele se aşază singure la locul lor. O

---

31 „Degetul mare ridicat în sus” – un gest obişnuit de apreciere sau încuviinţare printre oamenii din tribul ei (n.a.).

închidem pe Rae în miez, echipând-o cu o mască de respirat şi cu un instrument de semnalizare de urgenţă, însă ansamblul de susţinere a vieţii şi sistemele senzoriale se activează fără niciun impediment. Armura albă strălucitoare, construită cu câteva săptămâni în urmă într-un arogant puseu de optimism, se potriveşte perfect, iar casca scânteietoare pâlpâie cu un elegant model albastru, ce seamănă cu nişte aripi stilizate.

E doar o chestiune de timp să dezvăluim Proiectul. Dr. Afşar mă va ajuta să mă descurc cu presiunea exercitată de oficialii oraşului şi ai Academiei, şi la fel va proceda şi Vinneas după ce-i voi prezenta şi lui secretul. Mă simt un pic tristă când îmi dau seama că mă apropii de final, şi de vină nu sunt doar nervii provocaţi de inevitabila agitaţie ce se va isca după dezvăluirea manevrelor întreprinse de mine în afara orelor mele de program. Sunt destul de sigură că Rae a atins nivelul de competenţă necesar unui equus pentru a putea fi înscrisă într-un program mai scurt de antrenament pentru animi, iar asta înseamnă că-mi voi pierde un alt prieten în favoarea Legiunii. Aşa ne-a fost şi înţelegerea, e-adevărat, dar acest lucru tot îmi umbreşte succesul. Cel puţin vom mai petrece o vreme împreună la Academie, iar ea mi-a promis că mă va ajuta să demonstrez în faţa tuturor talentele lui Snuggles când va sosi vremea.

Apoi brusc, într-o seară de după o sesiune neobişnuit de lungă ce avusese loc în Stabulum, ajung la atelier şi uşa refuză să se deschidă.

— Lady? strig eu uluită. Lady, ce se întâmplă acolo?

Glasul care-mi răspunde nu-i aparţine lui Lady Jane, ci pare mai degrabă scârţâitul infatuat al unui instarus creat în Fabrică.

— Ofiţer Aspirant Kizabel, rosteşte el trufaş, te-ai comportat necorespunzător. Acest atelier a fost gazda unui înfiorător şir de încălcări ale regulilor, printre care Codul de Siguranţă al Fabricii secţiunea zece, paragraful cinci, secţiunea douăsprezece, paragrafele unu, cinci, nouă şi cincisprezece, secţiunea douăzeci, paragrafele şase, opt, douăzeci şi patru…

Brusc, vocea se poticneşte şi devine doar un şir de mormăieli, după care trece la un registru mult mai înalt, înainte de-a erupe cu forţă. O bătaie de inimă mai târziu, de dincolo de uşă răsună vocea lui Lady:

— Kizabel? Tu eşti?

— Lady! Ce s-a întâmplat?

— Imway a fost de vină, spune ea, iar vocea când i se ridică, când îi coboară. A trecut pe-aici, a zis că vrea să-ţi ceară scuze, apoi când i-am răspuns că nu eşti aici, a întrebat dacă-ţi poate lăsa ceva şi eu… i-am dat drumul înăuntru. Nu mi-am închipuit că-ţi va vedea artificiul de camuflare, dar l-a văzut şi…

— E-n regulă, Lady, o liniştesc eu repede, căci glasul ei devine din ce în ce mai deformat pe măsură ce acel instarus trimis de Fabrică încearcă să recapete controlul. Chiar şi cuprinsă de panică, cum mă simt acum, sunt impresionată că a reuşit să-l controleze atât. Ştiau ceva despre… despre asistentul meu?

Dacă Rae nu se află într-un pericol imediat, nu vreau ca ea să aterizeze chiar acum aici.

— Nu ştiu… nu cred. Îmi pare rău, Kizabel! Credeam că pot avea încredere în el. Voiam doar ca voi doi să vă împăcaţi şi…

Glasul lui Lady se stinge, înlocuit acum de instarusul trimis de Fabrică.

— Accesul în acest atelier este revocat până la noi dispoziţii, cârâie el. Toate articolele din interior sunt luate în custodie, inclusiv micuţa ta instara obraznică. Te vei prezenta la raport în faţa Curatorului Ellmore pentru sancţiuni disciplinare, mâine, la ora 09:00. Asta-i tot.

38
JAX

Până acum a fost un joc grozav, foarte multe runde reuşite şi nimeni n-a fost măcelărit. Afară e cald şi senin, vântul nu bate prea tare, iar pe cerul albastru alunecă uşor nişte nori pufoşi – o zi perfectă. Câmpul este acoperit de iarbă grasă şi verde şi nicăieri nu se zăreşte vreun petic de uscăciune, cu excepţia romburilor de pământ din fiecare colţ pe care sunt aşezate bazele, acum în întregime pustii. În jurul nostru se văd celelalte echipe care aşteaptă aruncarea, cocoşate şi pregătite să reacţioneze, cu feţele ferite de soare de cozoroacele şepcilor. Pe movila aruncătorului, o fată înaltă cu braţe lungi şi osoase mestecă un cocoloş de gumă, privindu-l pe cel de la serviciu de parcă ar încerca să-i citească gândurile. În sfârşit, ea-şi azvârle braţele în aer şi aruncă, apoi se-aude un pocnet când mingea trece iute dincolo de prima bază. Când cineva se repede s-o prindă, cel de la serviciu deja a ajuns la baza a doua. Se opreşte la a treia, aclamat de toată echipa noastră, şi-şi aruncă şapca în aer în timp ce lansatoarea îşi curăţă pantalonii de praf, aşteptând ca următorul jucător să ia bâta în mână. Acela sunt eu. Eu urmez.

Nu sunt excepţional de bun la lovituri, nici măcar bun, dar încep să mă perfecţionez. Am la dispoziţie o groază de timp pentru a mă antrena. Primele două aruncări ale fetei sunt mult afară, aşa că le las să treacă.

— Ai ochi bun! strigă copilul de la baza a treia.

Lansatoarea-i aruncă o privire urâtă, de parcă el ar fi de vină pentru aruncările ratate, lucru care ar trebui să-l facă să tacă, iar el îi face cu mâna prietenos. Următoarea aruncare este perfectă, chiar pe centru şi nu prea rapidă. Ştiu c-ar trebui să abordez lovitura care să-mi permită cu uşurinţă să ajung la prima bază, dar brusc vreau să termin totul. Ştiu că pot.

Dar chiar când sunt gata să lovesc, văd ceva cu coada

ochiului: un bărbat ce aşteaptă în spatele gardului din colţul opus al câmpului. E prea departe de mine ca să disting vreun detaliu, însă, după felul în care şade acolo, ştiu că pe mine mă priveşte. Iar acum, chiar dacă reuşesc să lovesc mingea cu destulă forţă, în loc s-o fac să zboare peste câmp, ea sare mult deasupra celei de-a doua baze. Apărătorul exterior pe centru aşteaptă pur şi simplu şi o înhaţă din zbor, eu sunt eliminat, iar repriza se termină. Dar tot iubesc baseballul.

Baseballul este jocul meu preferat. Nu mulţi oameni cunosc acest detaliu. De fapt, nu foarte mulţi oameni au auzit măcar de joc, din moment ce practic nimeni nu-l mai joacă. Charles ştie destul de multe despre baseball şi bănuiesc că Oraşul Nouă are propria sa ligă, ceea ce înseamnă că un grup de oameni se adună şi joacă uneori jocul în vale, dar aproape toţi sunt veterani, iar veteranii fac întotdeauna chestii bizare, aşa că nimeni nu le prea dă atenţie. La Academie, mai tot ce fac Cadeţii are legătură cu antrenamentele pentru război, iar asta include şi jocurile. Charles se enervează uneori că noi, de fapt, nu ne *jucăm,* un lucru care pentru el înseamnă să faci ceva doar pentru că e distractiv, nu ca să-ţi exersezi aptitudinile de luptă. Dacă e să ne luăm după Charles, să faci chestii doar de dragul distracţiei înseamnă să fii copil, de unde rezultă că, atunci când mergi la război, de fapt, nimeni nu mai e cu adevărat copil. El pare să creadă că e un lucru rău, deşi, dacă l-ai întreba pe un copil adevărat, majoritatea n-ar părea deloc încântaţi să fie trataţi ca nişte copii. Dar poate că are şi Charles dreptatea lui, pentru că mie chiar îmi place baseballul. Mi-a plăcut încă de la început, din prima zi în care am jucat, chiar dinainte să aflu că se numeşte „baseball”.

Era o zi senină perfectă, chiar „mai” perfectă decât cea de azi. Mă plimbam pe un drum şerpuitor, acoperit cu nisip, când am auzit nişte copii ce strigau cu glasuri ascuţite, entuziaste. Am urmărit sursa zgomotului până pe o limbă de teren uscat, presărat cu petice de iarbă, aproape de ocean. Mi s-a părut că stăteau aiurea acolo,

privind un băiat ce ţinea în mână un fel de băţ. Unii erau împrăştiaţi pe iarbă, alţii erau aşezaţi cuminte pe un şir de bănci din spatele copilului cu băţul. O vreme nu s-a întâmplat nimic, apoi unul dintre copiii de pe iarbă a aruncat ceva, pe care cel cu băţul l-a lovit iute şi cu forţă.

S-a auzit un pocnet puternic, ascuţit şi toată lumea şi-a ridicat privirea, urmărind ceva ce se deplasa prin aer. Acelaşi lucru l-am urmărit şi eu: un obiect micuţ, ce zbura pe deasupra. S-a ridicat din ce în ce mai sus, şi-mi amintesc că mă gândeam că are să mă lovească, însă apoi a aterizat cu o bufnitură înfundată la câţiva metri depărtare şi s-a rostogolit la picioarele mele. Toţi cei prezenţi pe plajă păreau destul de întărâtaţi, ceea ce era oarecum logic. Obiectul de la picioarele mele era o minge mică şi albă, iar aruncarea ei la o asemenea distanţă cu o simplă lovitură de băţ mi s-a părut extrem de impresionantă.

Unul dintre copiii care rămăseseră în iarbă a venit la mine în fugă. Era ceva mai mare decât mine, pe la vreo paisprezece ani. Pe cap purta o şapcă de un roşu şters, cu un cozoroc ce-i acoperea ochii aproape de tot, iar pe o mână avea trasă o mănuşă groasă, din piele. A ridicat mănuşa spre mine, ca un fel de salut, şi mi-a zis:

— Ne dai o mână de ajutor?

Eu am rămas uitându-mă la el, încercând să-mi dau seama la ce se referă. Apoi, după o secundă, am înţeles. Am ridicat mingea şi-am aruncat-o spre el. A fost a aruncare destul de jalnică – a trebuit să se întindă în faţă s-o prindă –, însă lui n-a părut să îi pese.

— Mulţam! mi-a zis el în timp ce mingea i se-afunda cu totul în mănuşa aceea de piele enormă. Hei, vrei să vii să te joci cu noi? Ne-ar mai trebui o persoană.

Nu voiam să mă joc, dar am spus:

— Nu ştiu cum.

— E uşor, a zis copilul. Îţi arăt eu.

— Deci e ca un fel de joc? l-am întrebat.

— Un joc! a râs copilul. Baseballul e viaţa mea, omule! Haide!

A luat-o la fugă înainte, revenind pe terenul cu iarbă de lângă ocean, strigând către ceilalţi:

— Jax vine în echipa noastră!

Aceea a fost ziua în care m-am alăturat Legiunii.

A fost şi prima mea incursiune într-un miraj – mirajul *meu,* ar trebui să precizez. Un miraj este un fel de vis, numai că în acelaşi timp este şi real, undeva pe la mijloc, de fapt. Ca să fiu sincer, nimeni nu ştie *cu exactitate* ce sunt mirajele, ci doar că sunt create atunci când fontanii umbresc în fontani usikuu.

Când toată acea putere începe să curgă prin tine, ea creează un fel de lume a ei proprie. Lucrurile sunt reale, chiar reale, pe bune, ca şi cum, dacă te-ai duce să înoţi într-un miraj şi nu te-ai usca după, părul îţi va rămâne în continuare ud. Dar mirajele se aseamănă şi cu visele, căci lucrurile se pot schimba ori de câte ori îţi întorci privirea. La fel ca într-un vis, te-ai putea afla într-o clasă la şcoală în clipa asta, apoi în clipa următoare te-ai putea trezi în mijlocul deşertului sau ai putea găsi o sticlă aruncată pe jos şi, când ai deschide-o, un întreg ocean s-ar putea revărsa peste tine – genul acesta de lucruri se pot petrece într-un miraj, să ştiţi. Majoritatea celor care studiază mirajele consideră că sunt locuri reale create din thelemitaţie pură secundă cu secundă, formându-se din gândurile unui fontanus, care se află în centru. Dar, cum spuneam, nimeni nu ştie sigur.

Doar câteva lucruri nu se schimbă într-un miraj, iar unul dintre aceste lucruri este Tema. În orice miraj, se întâmplă mereu ceva, un gen de activitate în jurul căreia se învârte lumea nou-creată. Acel lucru nou îl numim Tema. Pentru mine, acest lucru e baseballul. Nu ştiu de ce; pur şi simplu aşa stau lucrurile. Ori de câte ori vizitez un miraj, acolo se desfăşoară un joc de baseball. Poate că joc şi eu, poate că doar privesc, dar întotdeauna se desfăşoară un meci de baseball pe undeva. Dacă meciul se opreşte, mirajul meu dispare şi el, şi atunci nu mai sunt Jax, un fontanus invincibil, ci doar Jax, copilul de doisprezece ani, fără superputeri sau mai ştiu eu ce. O vreme, cel puţin. Îmi pot

recăpăta mirajul, fireşte, doar că nu imediat.

Toţi fontanii au o astfel de Temă. De exemplu, în mirajul lui Charles există întotdeauna o călătorie pe un drum, o simplă plimbare pe jos sau călare pe cal, care nu duce nicăieri. Din fericire, într-un miraj nu oboseşti niciodată, aşa că ţi-e uşor să-ţi faci Tema să meargă în continuare, mai ales atunci când Tema e un joc atât de distractiv ca baseballul.

Acum e rândul celeilalte echipe la lovirea mingii, aşa că eu ies de pe teren. Copilul care a realizat lovitura aceea de la baza a treia se grăbeşte să mă ajungă din urmă. E acelaşi băiat care m-a invitat să joc în acea primă zi, şi l-am găsit aici de fiecare dată când m-am întors. Toţi fontanii au pe cineva asemenea lui, o persoană care te aşteaptă de fiecare dată în mirajul tău, care te ajută şi care-ţi dă tot felul de sfaturi. E un alt gen de lucru care nu se schimbă niciodată într-un miraj. O astfel de persoană se numeşte duh. Al meu este acest băiat înalt şi subţirel, cu şapcă roşie pe cap. Nu i-am aflat niciodată numele. Îi spun doar, simplu, Copilul.

— Hei, spune Copilul în timp ce alergăm uşor spre exteriorul terenului. L-ai văzut pe tipul acela de-acolo?

Arată cu capul spre gard, spre bărbatul care mi-a stricat lovitura. Acum îl pot vedea clar. E scund şi pare ponosit, cu o mirişte deasă pe bărbie şi cu un sacou uzat, plin de ţărână roşie ca rugina. Pare ciudat şi nelalocul lui pe terenul acesta verde, cu micul şir de case cochete din spatele lui şi cu străzile mărginite de copaci ce se leagănă în briza de vară, pe ramurile cărora ciripesc toate soiurile de păsărele.

— Da, spun eu. L-am văzut.

— E destul de sinistru. Crezi c-ar trebui să chemăm poliţia?

Îi mai arunc o privire ruginitului, iar el îmi întoarce privirea netulburat. Acum îl recunosc: e Charles.

— Da, îi spun Copilului. Hai să chemăm poliţia.

Dacă îl văd pe Charles în mirajul meu înseamnă că am dat de belea. Charles ar trebui să fie în mirajul lui,

plimbându-se pe drumul lui, dar iată că-l văd şi aici, căci mirajul său se loveşte de-al meu. Aşa se luptă fontanii unul cu altul: izbindu-şi mirajele unele de altele, până când unul dintre ele se sparge. Charles spune că e ca şi cum s-ar da o bătălie între două realităţi diferite. Oricare învinge câştigă controlul întregii lumi. Probabil că mirajul meu slăbeşte din ce în ce, altminteri Charles n-ar fi fost în stare să stea atât de mult aici.

Fireşte, Charles nu intenţionează să-mi facă rău – doar ne duelăm. Dar, dacă vreau să învăţ, va trebui s-o tratez ca pe o luptă adevărată, ca şi cum Charles ar fi un fontanus ostil, un Valentin Tip Zero. Trebuie să-mi folosesc mirajul ca să-l opresc. „Chemarea poliţiei” este una dintre posibilităţi. „Poliţia” este denumirea dată de Copil celor care păstrează ordinea şi disciplina în aceste locuri şi, din moment ce aceasta este lumea mea, orice persoană pe care n-o doresc aici reprezintă automat un infractor.

Cel mai important lucru pe care trebuie să ţi-l reaminteşti când te afli într-un miraj este să-ţi asculţi întotdeauna duhul. Atâta timp cât Tema se desfăşoară în continuare, aproape totul se poate întâmpla într-un miraj. Ai putea ajunge cam oriunde, şi de multe ori ar putea fi un loc pe care nu l-ai văzut sau de care n-ai auzit niciodată, un loc cu reguli neştiute, aşa cum a fost cazul când i-am văzut pe aceşti copii jucând baseball pe plajă. Duhul tău este un fel de ghid. Copilul înţelege întotdeauna ce se petrece. El mă ajută să-mi dau seama ce trebuie să fac în continuare.

Poliţia ajunge după câteva minute, două dintre maşinile lor cu alimentare cu combustibil fosil trăgând pe strada din spatele lui Charles. Bărbaţi în uniforme albastre ies şi se îndreaptă spre Charles, dar nu apuc să văd ce se petrece în continuare, căci chiar atunci cel care ţinea bâta loveşte mingea, care zboară în terenul din stânga, care-i al meu, aşa că mă văd nevoit să alerg după ea. În momentul în care o prind şi o arunc înapoi, una dintre maşini părăseşte zona, iar un poliţist care venise cu cealaltă se îndreaptă spre mine.

— Scuze, fiule, strigă el la mine, pot vorbi ceva cu tine?

Îi arunc o privire Copilului, care doar ridică din umeri ca şi cum ar spune *sigur, de ce nu.* Alerg spre agentul de poliţie, un tip rotund şi masiv, ce are o insignă de un argintiu strălucitor prinsă pe partea stângă a pieptului, în timp ce şapca albastră îi şade pe ochi, acoperindu-i aproape cu totul.

— Mi-e teamă că voi, copiii, va trebui să vă mutaţi în altă parte, începe el. Îl vedeţi pe bărbatul acela? Ei bine, sunteţi pe proprietatea lui, iar el nu vrea să vă mai lase să vă jucaţi în continuare aici.

Arată cu mâna spre Charles, care încă stă lipit de gard, doar că acum nu mai pare la fel de ponosit şi prăfuit. E îmbrăcat cu un costum elegant, cu vestă şi cu ceas de buzunar. Culorile din jurul său par în continuare ruginii, dar e mai mult din cauza luminii soarelui decât a prafului, de parcă ar sta sub un alt soare decât cel care-şi aruncă razele pe câmpul nostru. În spatele său, cartierul de case cochete a dispărut cu totul, fiind înlocuit de un câmp neted şi gol, prin mijlocul căruia trece un drum lat, învăluit de nori de praf ce atârnă greu în aer. Acum nu mai aud decât cântecul unei singure păsări, un cântecel straniu şi lent, deloc asemănător c-un ciripit de pasăre.

Charles mi-a invadat cu totul mirajul, întorcându-l împotriva mea. Cu câteva minute înainte nu fusese decât un bătrânel oarecare, fără nicio putere, iar acum deţine terenul pe care ne jucăm noi. Drumul provine din mirajul său. Curge peste al meu, preluând controlul. Nu-i nicio surpriză – Charles învinge de fiecare dată când ne duelăm. Dar de obicei nu câştigă atât de repede.

— Spuneţi-i că nu vom mai face gălăgie, îi zic eu poliţistului. El nu foloseşte terenul, iar noi n-avem unde să ne jucăm în altă parte. E mai bine decât să cauzăm alte probleme, nu?

Poliţistul încuviinţează din cap. Poliţiştilor nu le place când „copiii cauzează probleme”.

— Pare-n regulă, fiule. Dar să nu uitaţi, sunt cu ochii pe voi.

— Grozav, mulţumim! mă bucur eu dând să plec înapoi la joc.

— Ştii ceva, fiule, adaugă poliţistul, el a spus că vă puteţi juca în continuare dacă-l lăsaţi şi pe el să vi se alăture.

E o manevră veche. Dacă-l las pe Charles să intre în joc, nu va mai avea nicio problemă să ni-l strice. Nu poţi permite niciodată accesul unui duşman în apropierea Temei tale.

— Scuze, n-avem loc! ţip eu, apoi o iau la fugă spre ceilalţi copii.

Nu glumesc când spun că n-avem loc. Aproape imediat ce mi se formează acest gând în minte, o mulţime de copii încep să răsară de nicăieri ca să participe la meci. Terenul e plin de copii acum, copii care fac mult zgomot cât timp aşteaptă să intre în joc. Când văd că mă întorc, încep să strige şi să bată din palme.

— Hei! ţipă cineva. Cine-i arătarea aia bătrână?

— Nimeni important, spun eu, iar acum chiar pare adevărat.

De fapt, Charles nu e chiar nimeni – încă se mai află acolo –, doar că nu mai pare la fel de bogat şi puternic. Hainele au început să i se destrame din nou, iar pe bărbie i-au apărut iarăşi fire de păr dese. E în continuare învăluit de acea lumină roşiatică, ruginie, ce provine de la soarele din lumea lui care se izbeşte de-a mea, însă cartierul de case micuţe s-a închis în jurul lui, şi pe la ferestre au început să se iţească oameni care-l privesc suspicioşi. Un câine începe să latre într-o curte, acompaniat curând de altul din casa de vizavi. Charles pare împresurat din toate părţile.

Copilul vine cu paşi mari spre mine, lovind c-o bâtă în palma înmănuşată.

— Se pare că tipului i-a expirat timpul, spune el. Dacă mai zăboveşte mult, s-ar putea ca oamenii să-l izgonească de tot din oraş.

Câştig. Îmi pare imposibil, dar chiar asta pare să se-ntâmple. Charles chiar a dat de belea. Mirajul meu a ridicat acest micuţ cartier de case şi l-a transformat în

cineva pe care tot oraşul pare să-l respingă. Acum oamenii au început să iasă din case, strângându-se pe stradă şi privindu-l furioşi pe Charles. Copiii de pe terenul de baseball se îndreaptă încet spre el, ţinând pe umeri bâte grele. Nu-mi vine să cred: chiar l-aş putea învinge pe Charles. Lumea asta îmi aparţine aproape în întregime. Tot ce am de făcut este să-ntind mâna şi s-o iau.

Dar n-o fac. Sunt gata s-o fac, apoi mi se năzare că n-am cum să câştig. Poate că mi se pare, dar sigur mă-nşel. E Charles Cossou, unul dintre cei mai buni fontani din Legiune. Şi cine sunt eu? Doar Jax. N-am cum să reuşesc aşa ceva. E imposibil.

Chiar când mă gândesc, în faţa mea cade o picătură de ploaie uriaşă, atât de mare, încât mai că aud cum face *pleosc.* Acolo unde a căzut, iarba a devenit gălbuie şi firavă, ca şi cum apa preface tot în uscăciune, în loc să ude pământul. O clipă mai târziu, o altă picătură cade exact lângă prima, lăsând în urmă o altă pată uscată. Apoi încă una, şi încă una, fiecare uscând iarba din jur, şi dintr-odată mă trezesc că terenul meu mare şi verde s-a transformat în ţărână amestecată cu pietriş. Praf ruginiu umple văzduhul precum o pâclă şi brusc din cer erupe un bubuit asurzitor, urmat de un trăsnet roşu orbitor, apoi ploaia răpăie cu furie peste noi.

Ploaia asta este reală, apă, ce îmbibă totul în doar câteva secunde. Spală praful din văzduh şi văd că micul meu oraş a dispărut total. Unde se afla el înainte, acum se află o câmpie plată, cu noroi alunecos şi câţiva copaci piperniciţi şi morţi, ce pare că se întinde la nesfârşit. Charles e chiar acolo, în mijloc, privind relaxat de sub o umbrelă mare şi neagră.

Din terenul meu de baseball a rămas doar un petic de iarbă plină de nămol. Aproape toţi copiii au plecat, iar cei câţiva rămaşi aleargă să se adăpostească de ploaie.

— Aşteptaţi! urlu eu, luând-o la fugă după ei. Veniţi înapoi! Luăm doar o pauză! E doar o întrerupere cauzată de ploaie!

Dacă i-aş mai putea reţine puţin, poate c-aş fi în stare să

aduc soarele înapoi, dar, în timp ce lipăi prin noroi spre baza unu, copilul care aştepta cuminte următoarea aruncare îşi lasă bâta jos, ea aterizează în noroi, aşa dispare şi mirajul meu şi mă trezesc în înaltul cerului albastru, la mii de metri deasupra pământului.

39
JAX

Timp de câteva secunde mi se pare că plutesc aşa, acolo, apoi vântul îmi dă părul pe spate şi încep să mă prăbuşesc. Dedesubt zăresc oceanul, peste apele căruia plutesc încetişor umbrele norilor, şi lumina puternică ce trece prin valuri şi se scufundă în apă. Întotdeauna m-am duelat cu Charles în astfel de locuri, departe de orice loc în care am putea provoca dezastre.

Întreaga înfruntare a fost ca un vis pentru mine, însă, în timp ce mă aflam în mirajul meu, jucând baseball, eu eram şi aici, deasupra oceanului, plutind în înaltul cerului. Când eşti fontani usikuu, te afli, de fapt, în două locuri deodată: în mirajul tău şi-n lumea reală, în care se află toţi ceilalţi. Şi faci şi două lucruri deodată: chestiile pe care le faci în interiorul Temei tale şi dezastrul pe care-l provoci la fel ca un uragan alcătuit din thelemitaţie pură. Antrenându-te, poţi învăţa cum să controlezi uraganul, să-l îndrepţi spre ce anume trebuie şi să-l determini să facă ceea ce-ţi doreşti tu. Când eşti într-un miraj, lumea reală ţi se înfăţişează într-un milion de feluri diferite, ca şi cum ai visa un tren ce şuieră asurzitor, iar tu te trezeşti şi-ţi dai seama că e, de fapt, fierbătorul care-ţi pregăteşte ceaiul. Dar, înainte de-a începe să vezi cum se potrivesc două lumi una cu alta, te simţi ca şi cum ai merge-n somn ca un somnambul.

Acesta e unul dintre motivele pentru care fontanii noi sunt atât de periculoşi, şi trebuie să-i aducem în Zona 22-53 pentru a-i activa – deoarece, atunci când visează într-un miraj, ei ar putea să sfâşie munţii şi să culce la pământ păduri întregi. Nu glumesc: fontanii usikuu sunt în stare de aşa ceva. Deci, dacă ai de gând să te antrenezi pentru luptă, cel mai bine ar fi să nu existe nimic în jur pe care să-l distrugi accidental. Primul lucru pe care mirajul tău doreşte să-l facă este să te protejeze pe tine, iar lui nu-i pasă de ce se întâmplă în jur sau pe cine ar putea răni. De

aceea sunt atât de puternici fontanii noi: ei doar se apără pe ei înşişi şi nimic nu-i poate abate din drum atunci când îşi propun acest lucru. Charles spune că-ţi poţi concentra întreaga putere a minţii pentru îndeplinirea unui singur scop, iar mirajul tău se va ocupa el singur de restul, deşi încă n-am reuşit să înţeleg cum vine asta, ceea ce bănuiesc că e destul de evident după modul în care mi-a făcut fundul arşice.

Foarte aproape de mine răsună un pârâit ca de copac doborât la pământ, iar când privesc într-acolo văd ceva pe cer. Probabil că se prăbuşeşte cu aceeaşi viteză ca şi mine, dar arată ca şi cum ar atârna de o coardă, legănându-se uşor spre mine. E o persoană, şi-mi dau seama cine este cu mult înainte de-a ajunge aproape, s-o pot vedea clar: Naomi.

Ar fi trebuit să-l înfruntăm amândoi pe Charles, doi la unu. Potrivit lui Charles, doi fontani ar trebui să fie întotdeauna capabili să-l învingă pe cel care luptă de unul singur, atâta timp cât cei doi acţionează ca o echipă. Deci asta încercăm eu şi Naomi să învăţăm. Se presupune c-ar trebui să ne determinăm mirajele să se contopească, lucru care ne-ar face pe amândoi mai puternici decât dac-am acţiona separat. Dar încă n-am reuşit să ne dăm seama cum putem face asta, aşa că iată-ne, cu mirajele distruse, prăbuşindu-ne amândoi din înaltul cerului.

Naomi alunecă pe lângă mine, cu pletele răsfirate de vântul puternic şi, chiar dacă ne prăbuşim amândoi drept spre apele furioase ale oceanului, ea tot reuşeşte să-mi arunce o privire criminală. E supărată pe mine, crezând probabil că e vina mea că am fost iar învinşi de Charles.

Ridic din mâini în semn de neputinţă, un gest ce-ar vrea să însemne *nu ştiu ce n-a mers cum trebuie.* Nu pare convinsă, dar e greu să-mi dau seama, căci ne prăbuşim prea rapid. Niciunuia nu-i este teamă de ocean – nu-i prima oară când pierdem în faţa lui Charles şi ştim că el doar ne lasă să simţim cum ar fi să rămânem complet lipsiţi de ajutorul mirajului.

Şi fireşte că mai zăbovesc în aer o secundă sau două

înainte de-a fi înghiţit de-un nor de praf ruginiu, apoi mă trezesc lângă un drum enorm şi negru, pe care trece un camion uriaş, alimentat de combustibil fosil. După ce trece, o văd pe Naomi pe partea cealaltă, îmbrăcată cu o rochie cu picăţele albastre şi încălţată cu pantofi negri, ţinând în mână cutia scripcii. Duc mâna la cap, ştiind deja că voi găsi o şapcă de baseball. Aşa arătăm de obicei atunci când apărem în mirajul lui Charles.

Verific drumul pentru a fi sigur că nu se mai apropie nicio maşină, apoi o rup la fugă spre Naomi. În propriul meu miraj aş fi în siguranţă, dar aici aş putea fi culcat la pământ cu-adevărat, aşa că trebuie să fiu atent. Naomi a-nceput deja să meargă, aşa c-o iau la fugă ca s-o prind din urmă.

— Cred că iar n-a mers cum trebuie, spun eu.

Naomi nu zice nimic, ci doar mă priveşte cu ochii ei căprui serioşi, încă nervoasă, se vede. Am aflat ceva despre Naomi: ea nu vorbeşte doar de dragul conversaţiei şi, dacă zici ceva ce e deja evident, aşa cum am procedat eu acum, ea nu va mai adăuga nimic. Se va uita doar urât la tine, făcându-te să te întrebi de ce naiba ai mai deschis gura.

De cele mai mult ori mă simt ca un prost în preajma ei, dar uneori e minunat. Cum ar fi o zi petrecută în Secţiunea E. După ce Bomar a fost introdus într-un program de „educaţie corecţională alternativă” pentru incidentul cu lazelul, pupitrul lui i-a fost oferit lui Naomi. Probabil că Academia a găsit convenabil acest lucru, din moment ce noi doi suntem singurii fontani din Clasa a Şasea şi de fapt din toată Şcoala de Retorică. Oricum, sora lui Naomi, Rae, a ajuns în Secţiunea B, dar din pricina faptului că ea este revenna, uneori are cursuri după-amiaza cu unii dintre Cadeţii din E, şi într-o zi Naomi a auzit-o din întâmplare pe Elessa spunându-le altor copii cât de trist şi de jalnic este s-o vadă pe proasta asta de fată noco pierzând vremea cu cei de Clasa a Şasea şi cum că Academia ar trebui s-o trimită pe Front, să se poată face măcar utilă la ceva.

Dacă Naomi ar fi la fel ca Bomar, o persoană care să se

dea mare tot timpul şi să-i intimideze pe ceilalţi copii, probabil că ar fi ieşit urât. Vedeam că-i furioasă după felul în care şi-a îngustat privirea, fixând-o spre Elessa. Dar, în loc să facă vreo prostie, Naomi doar s-a dus şi s-a proţăpit în faţa ei, foarte, foarte aproape, privind-o drept în ochi. Câteva clipe lungi n-a zis nimic, şi toată lumea a înţepenit, uitându-se la ele. Apoi, cu un glas atât de coborât încât ar fi trebuit să te apropii foarte mult ca s-o auzi, Naomi i-a zis:

— Nu ştii deloc despre ce vorbeşti. Îţi sugerez să-ţi ţii gura închisă înainte de-a dovedi tuturor că eşti mai proastă decât pari.

Elessa pur şi simplu s-a făcut mică, mică de tot. De atunci, nimeni n-a mai vorbit-o de rău pe Rae, şi partea bună e că Naomi nici n-a avut nevoie să-şi folosească puterile. Dar pun pariu că n-a fost deloc distractiv să înfrunţi acea privire.

— L-ai abordat pe Charles aşa cum am plănuit? întreabă în sfârşit Naomi.

Îmi doresc să fiu în stare să-i arunc aceeaşi privire marcă înregistrată Naomi, ce sugerează *evident, aşa că de ce mă mai întrebi?,* căci mă simt un pic insultat.

— Bineînţeles! susţin eu.

— Atunci tu unde erai când eu mă luptam cu el?

— Şi eu mă luptam cu el! Sau nu m-ai văzut când mă prăbuşeam din cer odată cu tine? Să ştii că n-o făceam doar de dragul distracţiei.

Îmi mai aruncă încă o privire lungă de-a ei şi spune:

— Cum de ne poate învinge aşa uşor?

Pare furioasă, dar nu pe mine.

Trecem prin dreptul unei clădiri micuţe, ridicate foarte aproape de drum, iar eu mă hotărăsc că mai bine mă uit mai cu atenţie la ea decât la Naomi. Are ferestre înalte, în spatele cărora sunt şiruri de cutii de conserve şi panouri pe care sunt cuvinte într-o limbă despre care ştiu că se numeşte engleză. Prin ferestre se vede doar întuneric. Pe singurul panou pe care-l înţeleg scrie: „Benzină 10¢/gal[32].”

---

[32] 10 cenţi/galonul (n.tr.).

— Nu ştiu cum, spun eu. Experienţa, probabil. Avem nevoie de mai mult antrenament.

Asta-i limpede, numai că Naomi nu-mi mai aruncă privirea ei lungă. De fapt, ea devine din ce în ce mai bună, şi asta foarte repede. Deja-şi poate ghida mirajul suficient de bine încât să poată călători de colo colo, fără a mai distruge totul în jur, ba chiar a asistat şi la câteva exerciţii de-ale legionarilor. Eu m-am antrenat un an întreg cu Charles înainte de-a putea sta alături de alţii fără să le produc vreo vătămare.

— Duşmanii noştri nu vor aştepta cuminţi cât timp învăţăm noi, rosteşte ea cu o voce rece şi dură.

Are dreptate, fireşte. Romeo n-are de gând să ne lase în pace doar pentru că încă nu suntem pregătiţi. Simt c-ar trebui să spun ceva încurajator, chiar dacă asta mi-ar aduce încă o privire urâtă marca Naomi, dar ea priveşte drept înainte, spre ceva ce se îndreaptă direct spre noi.

E un bătrân ce îşi târşâie picioarele. Are o barbă cenuşie şi stufoasă, iar părul lung şi murdar îi acoperă aproape toată faţa; tot ce poţi zări e mulţimea de dinţi strâmbi.

— Hei! Copii! strigă la noi în timp ce flutură din baston. Plecaţi de pe drumul meu! Plecaţi acum, nimeni nu vă vrea aici!

Sunt uluit de cât de tare poate să zbiere, însă nu mi-e frică, nici mie, nici lui Naomi. Bătrânul este duhul lui Charles. Charles îi spune Vagabondul. Duhurile sunt probabil cel mai straniu lucru întâlnit într-un miraj, căci arată şi se poartă exact ca un om, spre deosebire de restul mirajului, unde totul e într-o continuă schimbare. Aproape toţi sunt de acord că mirajele sunt ceva mai mult decât ceea ce poate născoci mintea unui fontanus – altfel cum aş putea juca baseball, când eu n-am auzit niciodată de aşa ceva? Aşa că poate duhurile sunt şi ele la fel, lucruri venite din altă parte, care-şi găsesc cumva drum în visele noastre. Dar uneori îmi închipui că ar fi exact invers – că poate, atunci când pătrund în mirajul meu, pătrund de fapt în visul Copilului. Sau poate că mirajul este doar locul în care se-ntâmplă să ne-ntâlnim. Duhurile au mereu grijă de

fontanii lor, dar de obicei nu se poartă prea drăguţ cu ceilalţi oameni care le vizitează mirajul. Charles zice că Vagabondul are inimă bună şi mult simţ al umorului, dar pe mine mă sperie din cale-afară.

Ceva mai departe de noi, îl văd pe Charles îndreptându-se în direcţia noastră. E îmbrăcat cu un costum vechi, oarecum asemănător cu cel din mirajul meu, iar pe cap are o pălărie rotundă şi veche.

— E-n regulă, sunt cu mine, îi spune Vagabondului.

Vagabondul îi aruncă o privire aspră lui Charles, apoi se uită suspicios la Naomi şi la mine din spatele şuviţelor de păr lung.

— Bine, bine! mârâie el spre Charles, apoi trece mai departe târşâindu-şi paşii, mormăind pentru el însuşi ceva ce seamănă cu: Ai naibii copii… ai naibii copii obraznici…

Aproape că-mi vine să râd, căci morocăneala lui îmi aduce puţin aminte de Naomi.

— Deci aşa, începe Charles dându-şi pălăria pe spate ca să ne poată arăta un surâs satisfăcut. Ar fi putut ieşi mai rău. E loc de îmbunătăţiri, adevărat, dar cel puţin v-aţi mişcat bine.

— Cum de-ai fost în stare să te lupţi cu amândoi odată? întreabă Naomi.

Charles a pornit la drum, îndepărtându-se încetişor de Vagabond, iar noi îl urmăm.

— Aşa cum mă lupt şi cu fiecare-n parte, spune el. Vă transform în ceva accesibil, în ceva asupra căruia mirajul meu îmi oferă putere deplină. Tu, Naomi, erai o pasăre ce stătea pe-un gard de la marginea unui drum. Jax, tu erai un câine vagabond. Totul ţine de concentrare – trebuie să fii în stare să te dedici complet atingerii ţelului tău. Şi de încredere, adaugă el privindu-mă ţintă. Jax, tu ai avut o ocazie care ţi-ar fi permis să mă respingi cel puţin o vreme. De ce n-ai profitat de ea?

— Nu ştiu.

M-am îmbujorat şi simt iarăşi privirea aspră a lui Naomi.

— Mirajul meu a părut că se destramă. Nu mai voia să facă ce-i spuneam.

— Ba făcea exact ce-i spuneai, zice Charles. N-ai fost sigur că mă poţi respinge, aşa că mirajul tău a-ncercat să se retragă. A făcut să-mi fie mai uşor să pătrund.

— Dar tot voiam să te *înving!* spun eu.

Charles spune mereu că a te înţelege pe tine însuţi e unul dintre cele mai importante aspecte ale folosirii propriului miraj, însă el are-n spate vreo treizeci de ani de practică în plus.

— Eşti pur şi simplu mult mai puternic! Ce trebuia să fac?

— De aceea vă învăţ să colaboraţi, rosteşte Charles. Cred că e mulţumit că i-am pus întrebarea asta, deşi n-am idee care ar fi motivul.

— Chiar dacă duşmanul vostru e mult mai experimentat şi mai puternic, lucrând împreună puteţi răsturna soarta bătăliei în favoarea voastră.

— Ni s-a părut că n-ai nicio problemă să te duelezi cu amândoi odată, spune Naomi.

— Asta deoarece nu lucraţi împreună.

— Ba da, lucrăm! îl contrazice ea furioasă.

— Da! o susţin şi eu, bucuros că ne aflăm de-aceeaşi parte. Am avut un plan!

— V-aţi coordonat mişcările, spune Charles. E o diferenţă între asta şi lucrul împreună. Din punctul meu de vedere, ambii aţi fost pe cont propriu. Gândiţi-vă în felul următor: v-aţi văzut unul pe celălalt în mirajul propriu?

Nu mai am nimic de adăugat. Dacă Naomi s-ar fi aflat pe-aproape, ar fi trebuit să-şi facă apariţia în mirajul meu, chiar dacă ar fi fost doar ceva mic şi insignifiant, aşa cum pentru Charles a fost o pasăre, iar eu am fost un câine. Dar nici măcar nu m-am gândit la ea – am fost prea preocupat de Charles. Îmi închipui că şi pentru Naomi lucrurile au stat la fel, căci nici ea nu răspunde nimic.

— Aşa ziceam şi eu, spune Charles. Dacă aţi ataca în acelaşi timp, aţi avea o şansă, dar n-ar avea efect decât dacă v-aţi combina puterile.

— Şi cum putem face asta? întreabă Naomi.

— Trebuie să vă împărţiţi lumile, să învăţaţi să existaţi

unul lângă celălalt. Construiţi un locşor pentru celălalt în interiorul lumilor pe care le-aţi creat pentru voi înşivă.

— Un răspuns destul de ambiguu, spune ea.

— Ei, e un concept foarte ambiguu, ce necesită o abilitate şi mai ambiguă, îi răspunde Charles.

Undeva, în depărtare, se aud claxoane de maşini. Charles pleacă uşor capul, ascultând.

— Şi, din păcate, va trebui să abandonăm lecţia pe ziua de azi. Se petrece ceva.

Vântul suflă pe drum, învăluindu-ne într-un nor de praf roşietic. Când se împrăştie, ne trezim din nou la Academie, într-una dintre vastele curţi ale Şcolii de Retorică. Locul e complet pustiu şi-mi dau seama imediat de ce: alarma de invazie urlă asurzitor în jurul nostru.

— Trebuie să plec, spune Charles. Jax, tu eşti aşteptat la For. Ia-o şi pe Naomi. Aş prefera ca voi doi să rămâneţi împreună.

— În regulă, răspund eu. Deja cred că sunt în stare să umbresc din nou, dacă va fi nevoie.

Charles ridică o mână, de parcă ar vrea să-şi atingă pălăria, deşi n-o mai are pe cap, apoi dispare, lăsându-ne singuri.

— Am mai auzit sunetul ăsta, zice Naomi atât de încet, încât abia o aud din cauza alarmei.

Priveşte cu ochi mari clădirile ce se înalţă în jurul nostru. Pare puţin înspăimântată.

— Ce este?

— E alarma de invazie, o lămuresc eu. Înseamnă că suntem atacaţi.

Partea a treia
CEVA ATÂT DE MINUNAT

40
VINNEAS

Pe o culegătoare, viaţa devine interesantă de-abia spre sfârşitul misiunii. „Suprarealǎ” este probabil un cuvânt mai potrivit. Cala este înţesată până la saturaţie cu tot soiul de mărfuri, de la granit la struguri, de la ulei brut la zahăr tos, de la năut la găini vii, ba chiar materiale periculoase (explozive, corozive, radioactive), amestecate cu restul pentru a da un plus de vitalitate, dar să te plimbi prin spaţiile de depozitare, unde carcase de vită uscate atârnă alături de mormane de faguri încă plini de albine vii, pare ceva absolut normal prin comparaţie cu o vizită pe punţile pentru locuit de deasupra.

După ce trecem deja prin patru sau cinci colonii, pe navă mai rămâne loc doar pentru un echipaj funcţional minim, alcătuit din piloţi şi manipulatori de materiale; persoanele noastre de contact de la Academie şi din Legiune s-au întors la instituţiile de origine, lăsându-i pe noii recruţi în urmă, pe baza teoriei că vor rămâne în grija unor mâini capabile. În principiu, nu-i o teorie greşită – tranzitul de la ultimul nostru popas până la Oraşul Nouă ne ia de obicei mai puţin de o zi; ce probleme pot apărea pe parcurs? –, deşi e o teorie ce-ar putea fi desfiinţată chiar şi de o singură vizită în zona rezervată recruţilor.

Genul de haos care apare în timpul ultimei părţi a misiunii este, consider eu, absolut predictibil având în vedere factorii implicaţi. Se ia un grup numeros de oameni scoşi cu forţa din case – împotriva voinţei lor, cel mai adesea – şi se înghesuie (nu foarte inconfortabil, totuşi) în nişte cabine amplasate într-un mediu înconjurător atât de bizar şi de străin, încât nici cei mai dezechilibraţi mintal dintre ei nu şi-ar fi putut închipui că poate exista. Singurul factor care-i mai tempereazǎ îl reprezintă, din câte-mi dau eu seama, şocul primului contact cu thelemitaţia, lucru ce are tendinţa să trimită o undă perturbatoare prin zidul solid de resentiment şi teamă ridicat de colonişti atunci

când vine vorba de Principat. Unii se agaţă de vechile lor idei, de o ură mult prea puternică pentru a putea fi înfrântă atât de repede, însă reacţiile pe care le întâlnesc mult mai des sunt cele care indică uluială, nerăbdare şi speranţă – ideea că această navă enormă, cu invenţiile sale fenomenale, este un motiv suficient de întemeiat să te facă să crezi că destinaţia spre care te îndrepţi va fi mai bună decât locul pe care l-ai lăsat în urmă.

Nu mai amintesc cât de normală pare thelemitaţia atunci când este privită ca o simplă unealtă sau cum ceva atât de extraordinar poate fi distorsionat când este folosit în războaie. Privitorii cu ochii cât cepele, care bălmăjesc uluiţi când văd o toaletă sau o veioză de citit, mă ajută să-mi abat atenţia de la cei care privesc thelemitaţia doar ca pe încă o confirmare că noi, cei din Principat, suntem cu toţii nişte bandiţi şi nişte răpitori, care fac tot posibilul să-şi îndeplinească astfel de scopuri mârşave cu ajutorul unei forţe de temut pe care am ţinut-o secretă atâţia ani. Zvonul potrivit căruia thelemitaţia este cumva generată prin recoltare de suflete umane începe să circule cam în primele douăsprezece ore, o chestiune amplificată de asemănarea remarcabilă pe care o astfel de teorie înfiorător de paranoică o are cu realitatea.

Lăsând la o parte ostilitatea crescândă a pasagerilor noştri, întâlnirea cu ei a fost şi plină de învăţăminte. Nu întotdeauna din cele plăcute, fireşte – am învăţat că-i bine să am la îndemână un artificiu cu care să-mi şterg scuipatul de pe faţă, iar vocabularul meu în materie de regionalisme dintre cele mai colorate creşte de la oră la oră –, dar mi-au permis să capăt o perspectivă unică, rareori accesibilă cuiva provenit din oraşe. Într-un fel, eu şi camarazii mei de-acasă ne aflăm pe poziţii destul de similare cu cei extraşi, filtraţi, împărţiţi pe categorii şi sortaţi pentru ca noi să fim optim utilizaţi pentru atingerea unui singur ţel măreţ: victoria. Om ocupa noi poziţii diferite în cadrul unei structuri mult mai vaste, însă noi toţi – Cadeţi, ofiţeri, soldaţi sau colonişti – suntem la fel, în sensul că ne dedicăm vieţile perpetuării unui război

devastator.

Diferenţa constă în faptul că noi, cei crescuţi în oraşe, avem la dispoziţie o viaţă-ntreagă pentru a ne pregăti pentru clipa-n care vom fi chemaţi să apărăm Pământul. Exigenţele societăţii noastre şi responsabilităţile pe care ni le atribuie ne sunt impuse încă din primele zile de viaţă, iar dacă realitatea lor este mai puţin veselă, noi cel puţin ştim măcar care e realitatea. O astfel de favoare nu le este acordată şi coloniştilor. În loc de asta, îi creştem ca pe nişte vite, ca pe încă o cotă ce trebuie îndeplinită la timp. Un vechi dicton spune că prima victimă a unui război este adevărul, şi asta pare să fie opinia generală în toate Principatele. Dar, cu cât văd mai multe în aceste colonii, cu atât mă întreb mai des cât este de necesară această înşelătorie a noastră. Fireşte, o doză mai mare de adevăr ar mai potoli din balamucul ce izbucneşte mereu pe culegătoarele cum e asta a mea şi nici nu s-ar ajunge în situaţia în care un căpitan de navă să primească un pumn în falcă de la o ţărăncuţă de cincisprezece ani, care-l acuză de dispariţia tuturor prietenilor pe care i-a avut de când avea nouă ani şi până acum. În esenţă, coloniştii nu sunt cu nimic diferiţi de noi. Ăsta e şi războiul lor şi cred că ar lupta şi ei alături de noi, dacă le-am da o şansă.

Apoi mai sunt, desigur, oamenii neîncorporaţi, părăsiţi în lumea lor brutală şi sângeroasă. Mă trezesc uneori gândindu-mă la Rae şi la cicatricile de pe gâtul şi de pe urechea ei. Nici nu-mi pot imagina ce viaţă a dus înainte de-a ajunge într-o celulă de detenţie de-a noastră.

Cu ajutorul anilor întregi de experienţă, Reggidel a devenit adeptul prevenirii haosului ce ameninţă constant să izbucnească în mijlocul noilor recruţi, mergând până acolo încât a elaborat o serie de discursuri şi demonstraţii ce-i ajută pe aceştia să facă mai bine „cunoştinţă cu thelemitaţia”. Mi-a permis să asist la un astfel de seminar, iar după aceea m-a declarat orăşean pe deplin antrenat în materie de stare de spirit a coloniştilor, informându-mă că de aici înainte voi avea grijă de astfel de probleme, permiţându-i lui să-şi dedice timpul citirii celor mai noi

texte de divertisment produse în colonii.

Când ajung pe puntea unde domneşte haosul, îl găsesc cu nasul vârât într-un text intitulat *Siluirea Blocului 99,* părând atât de captivat, încât sosirea mea trece neobservată în ciuda puternicului iz de fum care mă însoţeşte. Textele de divertisment sunt, la fel ca şi rondelele de pâine înmuiate-n lapte, un moft pe care Reggidel l-a căpătat în colonii şi care arată lipsa lui de imaginaţie când vine vorba de răsfăţ, deşi are la dispoziţie posibilităţi cu mult mai atractive. Cunoscute mai ales ca pufoşenii, ştergătoare, pulpuri sau tinichele, textele în engleză sunt destinate mai ales să le ofere înfiorător de nestimulatelor minţi ale coloniştilor noştri nişte moduri mult mai plăcute de-a-şi petrece timpul liber, în loc să fiarbă la foc mic gândindu-se că trebuie să muncească şaisprezece ore pe zi. Textele evită cu mare grijă orice subiect delicat şi încearcă ori de câte ori este posibil să slăvească ordinea şi disciplina socială. Corupţia este aspru pedepsită, iar munca asiduă şi credinţa în autorităţi, recompensate. De cele mai multe ori citeşti despre triunghiuri amoroase – sau, mai bine zis, poligoane amoroase alcătuite din mai mult de trei participanţi – faimoase pentru dramatismul lor forţat şi pentru scenele neplauzibile de sex. Există un număr de seriale cu multe episoade, iar noi şi noi idei de poveşti apar într-un ritm ameţitor. Preferatul lui Reggidel este Blocul 99, o poveste despre evenimentele pline de erotism ce au loc într-un ansamblu imobiliar aflat în ficţionala Colonie X, un loc complet normal, cu excepţia unui procent neobişnuit de ridicat de rezidenţi atractivi şi a neverosimilei frecvenţe cu care au loc tot felul de întâmplări ieşite din comun (incendii, cutremure, atacuri ale „sălbaticilor" şi-aşa mai departe).

Din moment ce textele de divertisment sunt unul dintre puţinele produse larg întâlnite în colonii, dar prea puţin prezente în oraşe, Reggidel şi-a făcut un obicei din a colecta cât mai multe în timpul fiecărei misiuni. Apetitul lui formidabil indică toate semnele unei adevărate

dependenţe, ceva ce însuşi Reggidel o recunoaşte, care declară că l-aş înţelege doar dac-aş înceta să mai fiu un Prip aşa de îngâmfat şi i-aş oferi Blocului 99 o şansă. Răspunsul meu, cum că aş citi bucuros toată seria dacă ar avea el grijă de recruţi, este întâmpinat cu un chicotit scurt şi cu un foşnet de pagini.

— Se pare că avem câţiva pasageri aflaţi în primele stadii de TCMI, spun eu acum, periindu-mi cenuşa de pe jacheta distrusă.

Thelemitaţia influenţează toată materia vie într-un fel sau altul, iar cel mai întâlnit exemplu este cel de miros de ozon sau de sulf de la marginea unui câmp thelemic. Cei mai mulţi simt doar o gâdilătură uşoară sau o scurtă senzaţie de cădere atunci când pătrund pentru prima oară în interiorul unei umbre, deşi uneori rezultatele sunt mult mai spectaculoase. Astăzi, în zona recruţilor, am cunoscut un băiat ce prezintă o formă alarmantă de schimbare a culorii pielii, o femeie căreia îi cresc ciuperci verzi de-a lungul braţului şi pe frunte şi un tip în vârstă, care strănută un fel de flăcări nu cu mult diferite de cele provocate de napalm. Simptomele de Tulburare Cauzată de Mediu Iraţional, sau TCMI, tind să arate ca nişte versiuni mai cuminţi ale puseurilor de activare suferite de revenni, deşi senzaţia se aseamănă mai mult cu răul de maşină.

— O să avem nevoie de mai multe tablete de pugmento, îl informez pe Reggidel. De fapt, ar trebui să le distribuim de îndată ce urcă recruţii la bord, continui în timp ce mă dezbrac de jacheta încă fumegândă. Înainte ca oamenii să-nceapă să ia foc.

Reggidel s-a aşezat în faţa unei farfurii pline cu rondele de pâine înmuiată-n lapte, pe care le ronţăie gânditor.

— Sosul de mere are acelaşi efect, spune el cu gura plină de pâine cleioasă, fără a-şi ridica privirea din carte.

— *Aproape* acelaşi efect.

În timp ce-i inspectam pe recruţii suferind de TCMI, întreaga încăpere amuţise cu totul, de parcă ar fi fost martora unei adevărate manifestări de forţă şi

înţelepciune. Din moment ce am rămas fără tablete de pugmento, le-am administrat doze de sos de mere, cunoscut pentru efectul de diminuare a simptomelor de TCMI, iar vindecarea unei boli atât de exotice cu ajutorul unui mijloc atât de banal n-a făcut decât să-mi confirme puterile în faţa recruţilor noştri – nu înainte de-a primi o rafală de foc în piept totuşi, deşi focul s-a stins îndeajuns de repede încât să-mi mistuie doar uniforma.

— Iar recruţii ar şti asta dacă ne-am deranja să-i instruim în legătură cu thelemitaţia înainte de-a sfârşi plini de ciuperci în sprâncene sau mai ştiu eu pe unde.

— Doar le-am oferit acele prospecte, nu?

Reggidel, care ştie că menţionarea acelor prospecte nu face decât să mă enerveze şi mai tare, îşi linge plictisit un deget înainte de-a da pagina cărţii pe care o citeşte.

— Da, prospectele, care sunt la fel de lămuritoare precum cartea pe care-o citeşti.

— Să nu cumva să te iei de Blocul 99!

Strategia lui Reggidel este să rămână calm ori de câte ori simt nevoia să-mi vărs frustrarea cauzată de metodele de recrutare ale Principatului. Nu vede sensul unei dispute, în special dacă poate alege în schimb trădarea şocantă şi mai ales meticuloasa descriere a nudităţii din paginile Blocului 99. Acum, cu tonul lui plat, nu foarte îngrijorat, pare să mă invite la o ceartă cu mine însumi, căci el nu poate fi deranjat, iar eu mă pregătesc să-i accept invitaţia, când lumina palidă de deasupra noastră se diminuează, apoi se transformă într-un roşu strident.

Glasul calm şi prietenos al şefului de echipaj al culegătoarei răsună cu putere în aer:

— Bună seara tuturor! Din păcate, se pare că întoarcerea în Oraşul Nouă este pe moment amânată. Vom rămâne pe loc în următoarele zece minute sau cam aşa ceva şi vom trece pe alimentarea cu energie convenţională. Vă rog să luaţi aminte că toate procesele ce implică thelemitaţia vor deveni indisponibile. Vă mulţumesc!

— Au, la dracu’! geme Reggidel.

Închide cartea cu un pocnet şi-şi lasă o mână pe masă, în

faţă, strigând spre puntea de navigare:

— Hei, băieţi! Ce s-a întâmplat? Dacă rămânem în întuneric, vom avea de-a face cu o adevărată răzmeriţă.

— Îmi pare rău, domnule, spune pilotul. Oraşul Nouă a trimis vorbă că are loc o penetrare a atmosferei. Glazdell va pleca pentru a sprijini forţele de apărare.

Glazdell este fontana desemnată să ne alimenteze culegătoarea cu o sursă constantă de thelemitaţie. În mod normal, oricine iese din umbra oraşului trebuie să se bizuie pe vehicule ce funcţionează pe baza legilor obişnuite ale fizicii, însă culegătoarea este mult prea masivă şi prea greoaie ca să rămână în aer doar cu ajutorul aerodinamicii. Faptul că avem doar pentru noi o fontana vine ca o confirmare a importanţei pe care Principatul este dispus s-o acorde misiunii noastre – cu excepţia cazului în care Romeo îşi întoarce spre noi capul lipsit de faţă, normal. Ar fi a treia oară când va trebui să ne descurcăm fără thelemitaţie de când am intrat în rândul cenzorilor şi, dincolo de tensiunile inerente ce apar în timpul unui atac, întotdeauna reprezintă un dezastru minor pentru încărcătură, culegătoarele nefiind echipate să funcţioneze cu ajutorul energiei convenţionale, încărcătura va trebui abandonată. Dar nu asta mă îngrijorează acum pe mine cel mai mult, ci ceea ce m-a trimis alături de Reggidel, departe de oraş.

— Unde are loc? întreb eu aplecându-mă pentru a vorbi cu pilotul. Unde a fost depistată invazia?

— La Şase, răspunde pilotul, dar duşmanul se mută. Centrul de Comandament se aşteaptă să-i întâmpinăm deasupra Oraşelor Trei sau Cinci.

Reggidel a scos la iveală o mică lanternă, iar acum stă tolănit, răsfoindu-şi cartea în continuare.

— Probabil c-ar trebui să mergi şi să vezi ce mai fac recruţii, să fim siguri că nu se panichează nimeni.

Mai are altceva de adăugat, dar eu nu-l mai ascult. Cineva *chiar* se panichează, iar acea persoană este Cenzorul Vinneas.

41
VINNEAS

O iau la fugă spre cabina mea, scot de sub birou hărţile şi calendarele şi încep să le răsfoiesc frenetic, comparând diagrame şi grafice, ştiind deja ce voi găsi, dar totuşi sperând, în sinea mea, că mă înşel. Nu mă-nşel. Deşi în Principatul Trei este încă zi, Luna va fi chiar deasupra lor.

— Bresley! strig tare pentru a chema instarusul culegătoarei. Am nevoie de-o linie de comunicare directă cu Curatorul Ellmore din Oraşul Nouă.

Aud glasul lui Bresely, răbdător, dar şi protocolar, dinspre peretele de lângă mine.

— Domnule, Oraşul Nouă se supune acum protocoalelor de invazie. Mai mult, vom intra în întuneric în…

— Da, mulţumesc, Bresley. De aceea am nevoie să vorbesc cu Curatorul chiar acum. Spune-i că-i o urgenţă.

— Foarte bine, domnule, oftează Bresley resemnat.

În interiorul ariei de acoperire a thelemitaţiei, metodele de telecomunicaţie disponibile sunt atât de numeroase, încât să te hotărăşti pe care anume să o foloseşti îţi poate lua mai mult decât comunicarea însăşi. Totuşi, dacă vrei să contactezi pe cineva din afara umbrei, opţiunile-ţi sunt drastic reduse, căci asta cere generarea unui semnal capabil să călătorească printr-un mediu lipsit de thelemitaţie. Instarilor nu le place acest lucru, iar Bresley îşi maschează iritarea fredonând supărat în timp ce încearcă s-o contacteze pe Curatorul Ellmore. Dar reuşeşte. După câteva clipe foarte lungi, o aud zicând:

— Vinneas? Tu eşti?

— Da, doamnă.

— Va trebui să te grăbeşti. Sunt aşteptată la Comandament.

— Da, doamnă, îmi cer scuze, dar e important.

— Am fost atenţionată deja de instarus. Te rog, dă-i drumul!

— Va trebui să închidem de urgenţă Vălul Lunar.

— Vinneas, începe Curatorul Ellmore cu un ton ce sugerează atât familiaritate cu subiectul, cât şi reţinerea de-a-l relua.

— Doamnă curator, acest atac nu este doar un raid, insist eu. E o invazie în toată regula. Valentinii au sosit deja sau o vor face, dacă nu închidem Vălul Lunar de urgenţă.

— Sper să ai ceva dovezi pentru mine.

— Uitaţi-vă la astea.

Ridic una dintre hărţi, fără să-mi dau seama că Ellmore nu mă poate vedea nici pe mine, nici harta, aşa că-i spun lui Bresley să deschidă un canal de comunicare vizuală, sarcină pe care o îndeplineşte prompt, deşi cu reţinere. Biroul Curatorului Ellmore apare în oglinda de pe peretele camerei; prin fereastra din spatele ei pot vedea cum forţele noastre de apărare îşi iau zborul de deasupra Oraşului Nouă.

— Uite, spun indicând cu degetul pe hartă. Atacul a început asupra Principatului Şase, însă forţele Valentinilor se mişcă în direcţia Principatelor Cinci şi Trei. Ar putea alege ţinte mult mai bune. Mişcarea avea sens doar dacă s-ar îndrepta spre Vălul Lunar. Doamnă Curator, acesta este atacul despre care vă povesteam. Acest raid are menirea de-a sprijini o armată mult mai masivă, care să pătrundă prin Văl.

Vălul Lunar este cea mai folosită poartă de tranzit spre Tărâmuri şi singura de o reală importanţă, pentru că deschide ruta către Front. Nu se aseamănă chiar cu o uşă, ci mai mult cu o porţiune ceţoasă, în care Tărâmul nostru, Hestia, îl întâlneşte pe următorul, un loc aproape abandonat, ce se numeşte Dis. De-a lungul unei fâşii de câţiva kilometri din atmosfera superioară, întotdeauna de-a lungul liniei dintre Pământ şi Lună, cele două Tărâmuri se amestecă aşa cum s-ar amesteca apa sărată cu apa dulce la gura de vărsare a unui râu în mare, un nor de realitate neclară ce se învârtejeşte ca o furtună. Prin Vălul Lunar au ajuns prima oară Valentinii pe Pământ şi, dacă ar avea de gând să se întoarcă, aceasta ar fi calea cea mai

accesibilă.

— Ştii foarte bine ce se va întâmpla dacă m-aş înfăţişa la Comandament cu argumentul că trebuie să închidem Vălul Lunar pentru că Valentinii se comportă straniu. Imperatorul Feeroy îi va convinge pe toţi că exagerez, că Valentinii au acţionat straniu de câteva luni încoace.

Are dreptate. De când am părăsit Oraşul Nouă, au mai avut loc trei atacuri şi, deşi Principatul a reuşit de fiecare dată să respingă duşmanul fără a implica şi Legiunea a Noua, toate au urmat acelaşi tipar: în timp ce atacurile dinainte constau din raiduri rapide asupra unor ţinte folosite de noi pentru aprovizionarea Legiunii pe Front, pe durata celor mai recente incursiuni, Valentinii au părut mai precauţi, dându-le timp forţelor noastre de apărare să-i respingă. De fiecare dată, o astfel de „zăbovire” (aşa cum s-a exprimat Feeroy) ne-a permis să scăpăm cu centrele de populaţie şi producţie neatinse, deşi cu un cost mai ridicat în rândul forţelor de apărare. Cele mai recente cifre venite dinspre unele Principate arată o eficacitate de 50 la sută a forţelor de apărare, în principal din cauza echipamentului scos din luptă sau nesuplimentat la timp. E un târg pe care-l facem bucuroşi, din moment ce armele şi soldaţii sunt relativ uşor de înlocuit, în timp ce pierderea unui oraş sau a unei colonii ar întrerupe fluxul de livrare către Front ani de-a rândul. Pe ansamblu, nu-i un rezultat chiar rău, din punct de vedere logistic – doar dacă nu cumva se pregăteşte un atac major. Doar dacă nu cumva Romeo ne-a slăbit forţele pentru o invazie în toată regula.

— E-adevărat, chiar *s-au* purtat straniu în ultimele luni, admit eu, şi iată şi de ce: au tot încercat să ne slăbească forţa de apărare pe termen scurt.

— Ceea ce ar fi o schimbare de tactică majoră faţă de cea pe care s-au bazat în ultimele trei secole.

— Da, doamnă, aşa e. Şi cred că s-a întâmplat din cauza unei schimbări care a avut loc pe Front. Aţi văzut datele.

Încă nu ştim *cum* reuşesc Valentinii să se strecoare pe Hestia, să apară de nicăieri în atmosfera noastră, dar eu şi Kizabel am reuşit să demonstrăm destul de categoric că

apariţia lor are într-un fel de-a face cu pierderile noastre din război.

— Dacă ar exista un mod de comunicare direct cu forţele de pe Front, cred c-am afla că au suferit vreun fel de contralovitură, una care le-a permis Valentinilor să lanseze o ofensivă majoră împotriva Pământului.

— Vinneas, erai conştient că imperatorul Feeroy a tot spus în stânga şi-n dreapta o poveste care reprezintă exact opusul a ceea ce aud acum de la tine?

— Nu, doamnă, nu eram.

— Potrivit lui Feeroy, amploarea şi severitatea celor mai recente atacuri este o dovadă a disperării lor. Pretinde că Valentinii îşi angrenează în luptă toate resursele pentru o încercare finală de-a înclina din nou balanţa războiului în favoarea lor, un război pe care-l tot câştigăm de câţiva ani încoace şi pe care, dac-am reuşi să menţinem aceeaşi presiune pe Front, l-am putea în sfârşit câştiga. Poţi ghici care dintre aceste teorii a fost cea mai populară?

— Dar teoria lui Feeory nu este deloc sprijinită de fapte.

— Imperatorul Feeroy a ţesut o explicaţie veridică pentru evenimentele astea. Tu, Vinneas, ai închide Vălul Lunar şi astfel ai întrerupe lanţul de alimentare către Front, doar pentru a amâna un atac care cel mai probabil ne-ar extermina pe toţi. Feeroy ne promite victoria, şi tot ce-ar trebui să facem este să continuăm la fel ca şi până acum. Dacă nu cumva reuşeşti să-ţi demonstrezi teoria, atunci mă tem că nu vom găsi sprijin la nimeni.

Are dreptate, desigur. Discursul lui Feeroy este cu mult mai atractiv decât al meu. La dracu'! Şi mie mi-ar plăcea să aibă dreptate. Dar nu are. Feeroy şi restul Comandamentului reacţionează la o situaţie pe care şi-o doresc ei, nu care există în realitate. N-ar trebui să fiu surprins – filtrarea faptelor pentru a prezenta cea mai roz situaţie posibilă face parte din natura omului –, dar sunt. Ne încredinţăm vieţile în mâinile acestor oameni, pe-ale noastre şi pe-ale tuturor cetăţenilor de pe planeta asta. Se presupune că sunt puşi acolo pentru a face faţă celor mai crunte evenimente, pentru a lua decizii dificile. Şi, dacă

nu-i pot face să mă asculte acum, războiul ăsta va deveni cu mult mai scurt decât ne-am aşteptat.

— Trimiteţi o rază prin Văl, îi spun.

— Ce?

— Luminaţi Vălul. Scurtcircuitaţi legătura dintre lumi – asta ne va permite să vedem ce se petrece în partea cealaltă.

În cea mai mare parte a timpului, Vălul Lunar este aproape invizibil, doar o întindere de aer aparent gol. Dacă zbori prin el, ai putea observa o mişcare vagă a stelelor de deasupra sau o bizară dublare a imaginii atunci când unul dintre Tărâmuri pătrunde într-altul, dar mai degrabă n-ai reuşi să observi nimic nelalocul său atunci când treci în partea cealaltă. În anumite condiţii, ai putea trece prin el fără ca măcar să-ţi dai seama de schimbare. Întreaga Flotă a Valentinilor ar putea aştepta în partea cealaltă, iar noi nici nu ne-am da seama. Avem o mică bază chiar în spatele Vălului Lunar, un punct de trecere pentru trupe şi aprovizionare, însă, dacă nu cumva mă înşel, aceasta a fost deja distrusă, şi din moment ce majoritatea tipurilor de energie – unde radio, de exemplu – nu pot traversa graniţa dintre Tărâmuri, nu există o cale accesibilă ca să verificăm. Dar o descărcare masivă de thelemitaţie de-a lungul graniţei ar face aceste două părţi să se separe, pe moment, ca uleiul şi apa, lăsându-ne să aruncăm o privire în lumea de lângă noi.

— Când o vom face, îi vom găsi pe Valentini chiar acolo, pregătiţi pentru un atac în forţă.

— Vinneas, începe Curatorul, inamicul se îndreaptă chiar acum spre Văl şi ar ajunge mai mult ca sigur înainte de-a fi interceptat de armata noastră. Trimiterea unei raze ar necesita pătrunderea în mijlocul unui serios contingent de luptători Valentini.

— Exact ăsta le este şi planul! ţip eu, incapabil să-mi mai stăpânesc frustrarea. Vor menţine Vălul până ce armatele lor vor fi pregătite să pătrundă prin el. Dacă am dreptate şi dacă nu vom face nimic, Pământul e terminat. Probabil că Valentinii au capturat deja Disul şi abia aşteaptă să

invadeze şi Hestia. Închiderea Vălului chiar acum reprezintă singura noastră şansă să ne organizăm apărarea cum trebuie. N-ar merita riscul ca să fim siguri?

Fiecare coridor de trecere dinspre Hestia spre alte lumi apare şi dispare după un program ce coincide cu mişcările unor corpuri cereşti care au legătură cu Pământul. Vălul Lunar, care este legat de Lună, devine accesibil cam o dată pe lună. Porţile precum Vălul Lunar sunt de obicei accesibile doar pentru o scurtă perioadă de timp dacă nu sunt menţinute deschise printr-un proces denumit ancorare. Dacă am distruge Ancorele Vălului Lunar chiar acum, acesta s-ar închide aproape imediat, dar am avea de aşteptat o lună întreagă ca să-l putem deschide din nou.

— O lună aici corespunde unei perioade de câteva zile sau chiar mai puţin de-a lungul liniei Frontului, îi spun. Cel mai bun scenariu: aruncăm o privire, Dis e pustiu. Urmează o scurtă întrerupere a aprovizionării. Comandamentul poate da vina pe mine.

Pe chipul curatorului Ellmore văd trecând uşor umbra unui surâs crispat.

— Tu te afli prea jos în lanţul trofic ca să poţi amortiza o asemenea vină, răspunde ea. Şi din punctul de vedere al Comandamentului, orice întârziere e prea lungă. Directiva noastră operaţională e să concentrăm toate mijloacele disponibile spre Front. Chiar şi o scurtă întrerupere ar fi privită ca un impediment inacceptabil.

— Ca opus al impedimentului de-a vedea cum Valentinii cuceresc Pământul?

De data asta Ellmore chiar zâmbeşte, deşi destul de timid.

— Voi găsi o cale mai diplomatică de-a face o recomandare Comandamentului, spune ea. Nu cred că am menţionat faptul că Imperatorului Feeroy i s-a conferit autoritate deplină asupra forţelor de apărare ale Oraşului Nouă.

Mă las pe speteaza scaunului, în timp ce lumina roşie din jur capătă o consistenţă aproape apoasă. Dacă Feeroy e la butoane, suntem într-o belea mult mai mare decât mi-

am imaginat.

— Am mai expus această situaţie Comandamentului, zice Curatorul, dar atunci îmi dăduseşi ceva nou drept argument. Poate aş reuşi să-i conving pe Principele Azemon sau pe Ducele Reydaan să mă asculte. Dar mă tem că toate ordinele pentru forţele de apărare vor trece mai întâi pe la Feeroy şi mă-ndoiesc că el va avea vreun interes să încerce să trimită o rază, nu când ar risca să-şi compromită exemplara lui rată de produs pagube inamicului de pe frontul de asalt.

— Încearcă atunci cu unul dintre celelalte Principate, propun eu fără să mă mai deranjez să-mi maschez disperarea. Cu Trei ori poate cu Şase. S-ar putea să te asculte.

— Nu cred că-mi vor răspunde la apel, nu când se află în mijlocul unui atac, dar voi încerca. Urează-mi noroc.

După ce-i dispare imaginea, rămân cu ochii la reflexia mea, incapabil să asimilez ce se întâmplă în aceste momente. Ajunsesem să accept politicile acestea ca pe o parte necesară a vieţii de membru al Comandamentului, să privesc manevrele murdare ale târguielii şi ale influenţei celor puternici, jocurile cauzate de rivalitate şi de ambiţie, ca pe un aspect inevitabil al guvernării. Dar am crezut mereu că, atunci când va veni vremea să se ia o decizie crucială, liderii noştri vor acţiona punând interesele lumii noastre mai presus de orice altceva. M-am înşelat, şi din cauza asta suntem pe cale să fim exterminaţi cu toţii. Mi se pare incredibil că, după cinci sute de ani, războiul se va termina în acest fel. Totul s-ar putea sfârşi în decurs de o oră.

Nu pot permite aşa ceva.

— Bresley? încerc eu încă o manevră şi simt cum îmi încolţeşte o idee, mai întâi înceţoşată şi firavă, dar prinzând contur repede, încă mai eşti în legătură cu Oraşul Nouă?

— Da, domnule, dar…

— Găseşte-mi-o pe Kizabel, Ofiţer Aspirant. Ar putea fi încă la Fabrică.

— Domnule…

— N-avem prea mult timp la dispoziţie, Bresley. Te rog!

— Da, domnule.

Lui Bresley i-a mai dispărut din aroganţă, iar acum a început să caute fără să mai fredoneze. Probabil c-a tras cu urechea la conversaţia mea cu Ellmore şi ştie care-i miza.

— Domnule? Am găsit-o. Se află la Şcoala de Retorică.

Retorică? Mă aşteptam s-o găsim în atelier sau la For, alături de Jax. Nu ştiu dacă a mai mers la întâlniri de când eu şi Imway ne-am înscris în Legiune, dar sper că da.

— Vinneas?

În faţă-mi apare imaginea lui Kizabel, mai neclară decât a Curatorului Ellmore şi mai întunecată. Pare mai subţirică decât era când am văzut-o ultima oară, ca şi cum n-a mai dormit de săptămâni întregi.

— Ce faci…

— Kizabel, ascultă-mă! Vreau să te duci în atelierul tău sau în dormitor, unde vrei tu, undeva unde să pot lua legătura cu tine printr-un radio cognitiv, şi comută pe canalul de comunicaţii recreaţionale pentru distanţe lungi.

— Ce? întreabă ea dând din cap nedumerită. De ce?

Încerc să-i explic, dar e prea târziu: luminile din jur se sting dintr-odată, apoi, după câteva clipe de beznă absolută, când aerul devine nemişcat şi tăcut, energia convenţională revine, iar camera se umple de lumină rece, fluorescentă şi de bâzâitul ventilatoarelor ce fac aerul să circule. O rup la fugă pe hol în direcţia cabinei de comunicaţii, încercând să nu mă gândesc la anarhia ce probabil stă să erupă pe punţile de locuit de dedesubt. Sper doar ca rugămintea mea să fie luată în serios de Kiz.

Cabina de comunicaţii e goală, căci toţi membrii echipajului sunt probabil pe punţile de sus, luând aer cât aşteaptă revenirea energiei. Suntem în mijlocul pustietăţii, la cel puţin o sută de kilometri distanţă de o ţintă cât de cât tentantă pentru Romeo, deşi asta nu ne-ar fi de vreun real folos dacă Flota Valentină va reuşi să pătrundă în forţă prin Vălul Lunar.

Deschid staţia radio şi mut pe canalul de comunicaţii

recreaţionale pentru distanţe lungi, un canal rezervat Cadeţilor cu un oarecare interes faţă de căile de comunicare convenţionale, ceea ce înseamnă că ar fi probabil disponibil şi dacă nu ne-am afla în mijlocul unui atac.

— Kizabel? încep luând degetul de pe butonul de transmisie. Kiz, eşti acolo? Răspunde!

Nimic. Încerc din nou, deşi în continuare nu primesc niciun răspuns. Apoi disting un geamăt electronic, venit parcă de la mare depărtare, şi glasul lui Kizabel pârâie în difuzor:

— Vinneas? Tu eşti?

— Da, Kiz, răspund uşurat. Sunt aici.

— Ce poate fi atât de important ca să mă pui să folosesc un radio cog idiot?

— Acel equus al tău… zboară?

Linişte, apoi aud:

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Despre acel equus pe care l-ai construit în secret în atelierul tău în ultimele câteva luni, pronunţ eu rar. Funcţionează?

O pauză mai lungă.

— Da, rosteşte într-un final.

Deci avem o şansă – o şansă foarte, foarte mică. Trag aer adânc în piept, enumerând toate posibilităţile în minte, analizând şi sucind planul pe toate părţile. Cât de sigur sunt că Valentinii vin încoace? Cât de sigur sunt că-i putem opri? Destul de sigur încât să-i cer prietenei mele să facă ceva care aproape sigur o poate omorî?

— Kiz.

Câteva clipe tensionate îmi storc creierul să găsească o altă alternativă – orice altceva –, dar nu obţin nimic. Nu poate fi decât ori Kizabel – fata asta pe care o cunosc de când aveam şase ani –, ori lumea-ntreagă. Trebuie s-o întreb şi, dacă refuză, va trebui s-o conving.

— Vinn? Mai eşti acolo?

— Kiz, spun din nou, expirând prelung şi încercând din răsputeri să-mi menţin vocea calmă. Am nevoie să faci

ceva incredibil de periculos.

42
IMWAY

Pilotarea unui equus cere disciplină. Şi antrenament, dedicare şi talent, dar mai ales disciplină. E ceva ce nu poţi înţelege până nu simţi cum unul dintre aceşti uriaşi prinde viaţă sub atingerea ta. Cei neiniţiaţi nu văd decât un colos de metal şi piatră, ansamblul unei armuri ce-i permite unei creaturi alcătuite doar din carne şi oase să ţină piept unei hoarde de maşinării extraterestre. Şi există şi-un motiv întemeiat: noi, equites, suntem antrenaţi să ni se pară că e uşor. Însă numai după ce ne-am dovedit priceperea de mai bine de o sută de ori ni se încredinţează un equus personal. Suntem învăţaţi să zburăm, da, şi să luptăm, dar mai întâi suntem învăţaţi ce înseamnă respectul. Dintre toate armele distrugătoare, un equus depinde mai ales de funcţiile primare ale thelemitaţiei, de natura ei sălbatică şi haotică. Puterea pe care o stăpâneşte un equus se aseamănă cu o forţă a naturii, cum sunt vântul sau mareele, o forţă care se poate-ntoarce împotriva ta în orice clipă şi care-ţi poate răsplăti lipsa de atenţie cu brutalitate mortală. Respectă-ţi equusul, respectă-i forţa, altfel te va ucide. Ăsta-i un lucru pe care orice eques îl învaţă încă de la-nceput.

Viteza de croazieră este un exemplu perfect. Equii legionarilor sunt capabili să atingă viteze fenomenale. Un equus mediu din forţele de apărare ale Oraşului Nouă poate străbate distanţa dintre suprafaţa Pământului şi Lună în mai puţin de-o oră, presupunând că alege o rută liberă şi o sursă de thelemitaţie constantă şi fiabilă. Problema e că thelemitaţia este rareori disponibilă în cantităţi constante şi fiabile – cel puţin nu când te mişti cu trei sute de mii de kilometri pe oră. La această viteză, poţi pătrunde printr-o umbră de nivel unu – cu un diametru ceva mai mare de trei kilometri – în vreo patru zecimi de secundă. Odată ajuns în cealaltă parte, equusul tău deja s-a transformat într-un dovleac, aşa cum s-a împământenit

expresia. Nu puţini recruţi grei de cap şi-au terminat carierele prăbuşindu-se pe Pământ într-un bolovan de rocă şi metal cu aspect extravagant ce înainte fusese un equus perfect funcţional. Se-ntâmplă suficient de des încât să avem şi o expresie pentru acest lucru: bubuitură de tunet. Cu cât zbori mai iute, cu atât par mai mici acele bule de forţă pe care le produc fontanii. Când te îndrepţi spre un front de luptă, zburând în formaţie cu o sursă în mijlocul acesteia, te-ai putea oricând situa exact în partea opusă a marginii umbrei, atât de aproape de ea încât o singură greşeală te-ar putea azvârli de-a dura direct în eter. Zborul la viteză de croazieră se aseamănă cu călărirea unui val gigantic. Palpitant, dar mereu pe buza prăpastiei. Ca să supravieţuieşti în cadrul Cavaleriei în Armură a Legiunii trebuie să ai tăria de-a sta cu vârful degetelor de la picioare peste acea margine, dar – mai mult de-atât – să ai şi disciplina de-a nu te-aventura dincolo de ea.

În acest moment zburăm cu vreo 2.000 de kilometri pe oră, cu puţin sub dublul vitezei sunetului – considerată de aproape toată lumea o distanţă sigură în cazul unei misiuni normale, care ar include şi infanterie, şi artilerie pe lângă mult mai rapida şi maniabila Cavalerie în Armură, cunoscută şi ca equites. Viteza în cazul unei intercepţii de urgenţă poate fi de trei sau patru ori mai mare decât cea de-acum, iar asta se-ntâmplă doar în cazul în care vrem să rămânem în atmosfera Pământului. După ce-ai părăsit Pământul, laşi în urmă şi vitezele din patru cifre. Dar ordinele de azi ne spun să ne îndreptăm spre Principatul Doi – un salt, o întindere şi încă un salt, relativ vorbind – şi doar ca forţă de susţinere, căci rapoartele ne spun că Legiunile a Şasea şi a Treia l-au interceptat deja pe inamic.

Dar asta nu înseamnă că vom participa doar în calitate de spectatori. Nimeni nu face nicio favoare nimănui astăzi. Armata noastră constă din şapte cohorte complete, mai mult de două treimi din forţa de apărare a Oraşului Nouă, desfăşurată în forma unei linii curbate de cinci sute de kilometri lungime. Avem cu noi o echipă de cinci fontani – o dovadă în plus că la Comandament situaţia este luată

foarte în serios – fiecare proiectând în jur o sferă de thelemitaţie şi zburând cu viteze supersonice, înconjuraţi de un roi de legionari ce stau aproape pentru a-şi proteja preţioasele vieţi. Prima, a Doua şi a Treia Cohortă, cele mai dotate echipe din rândul luptătorilor în armură, s-au adunat laolaltă într-un grup compact în fruntea armatei. Dacă ni se va ordona să intrăm în luptă, ei vor fi cei care vor străpunge liniile inamice. Noi, ceilalţi, ne-am adunat în spate, câte o cohortă în jurul fiecărei surse, de-a lungul unei porţiuni ce se întinde până la Oraşul Nouă, de unde Cohorta a Şaptea tocmai ce şi-a luat zborul. Escadrila mea – a 126-a Equites, Cohorta în Armură a Şasea, Legiunea a Noua – este penultima.

Suntem în spatele formaţiei, locul perfect pentru o escadrilă de călăreţi ce încă mai aşteaptă să dea piept cu Romeo. Suntem în serviciul activ de doar câteva luni, deşi mi se pare c-au trecut ani întregi de când am fost scutit de lecţiile de după-amiază pentru a mă putea înfăţişa la raport în biroul Curatorului. N-aveam o nădejde prea mare pentru acea întâlnire. Exerciţiile comune alături de Academiile Oraşelor Cinci şi Opt se încheiaseră cu câteva zile înainte, iar petrecerea de după scăpase de sub control destul de serios, mai ales în rândul aspiranţilor din Oraşul Nouă, care-şi dăduseră în petic cel mai tare. Având funcţia de Decurion, responsabilitatea pentru comportamentul echipei cădea doar pe umerii mei, aşa că mă pregătisem din plin pentru o săpuneală zdravănă. În loc de asta, l-am găsit pe Ducele Reydaan, ofiţerul cu cel mai înalt grad din Legiunea a Noua, aşezat pe un scaun în faţa biroului Curatorului. În timp ce Curatorul Ellmore privea înainte lipsit de expresie, ducele m-a informat că şi-ar dori să mă invite să promovez în serviciul activ alături de ceilalţi equites ai Legiunii. În ultimul timp, rândurile lor se subţiaseră destul de mult. Deşi nu duceam lipsă de voluntari, prea puţini reuşiseră să ducă la bun sfârşit antrenamentele, aşa că devenise imposibil să trimitem luptători în armură pe Front şi să menţinem în acelaşi timp şi o forţă de apărare stabilă în oraş, la noi acasă. Ducele

voia să vadă dacă ar fi de viitor să se accelereze programul de antrenament pentru anumiţi candidaţi de excepţie şi, văzând cum se comportaseră cavalerii în armură din Legiunea a Noua de sub comanda mea în cadrul celor mai recente exerciţii, se hotărâse c-ar merita o încercare. Curatorul n-a încercat în niciun fel să-şi mascheze dezaprobarea, dar a subliniat că, dacă doresc să mă ofer voluntar, ea una n-ar fi putut face nimic pentru a mă împiedica. Aveam la dispoziţie două zile pentru a cântări oferta Ducelui şi pentru a recomanda alţi unsprezece animi pentru program, suficient de mulţi pentru o escadrilă.

— Dacă nu vă deranjează, domnule, am spus eu, vă pot răspunde chiar acum.

Înrolarea nu era adevărata problemă. Îmi petrecusem ultimii cinci ani din viaţă antrenându-mă pentru acest moment. În ceea ce priveşte recomandările, mă puteam gândi la cel puţin douăzeci de animi care-ar fi făcut faţă cu brio în Cavaleria în Armură, însă, din întâmplare, primul grup pe care-l aveam în minte număra exact doisprezece luptători, inclusiv eu. Mă-ndoiesc că era o simplă coincidenţă.

Acum suntem la a treia misiune – a patra, dacă ţin cont şi de acea primă misiune, când i-am capturat pe nocoşi în vale – şi zburăm în formaţie strânsă în coada Cohortei a Şasea. Deşi am stabilit deja să zburăm la viteză de croazieră, îi menţin pe-ai mei într-o formaţiune de spirală ceva mai strânsă – folosită îndeosebi în timpul haoticelor clipe de imediat după decolare – un îndemn de-a rămâne cu ochii-n patru. O singură mişcare greşită, o singură eroare de apreciere a cursului sau a direcţiei ar fi suficiente să te arunce direct afară din umbră. Poate că a Şaptea Cohortă ar sări să te prindă şi ai reuşi să duci misiunea la bun sfârşit pe postul de boboc care n-a reuşit să-şi controleze equusul, dar mai curând ai cădea ca un bolovan – căci eşti deja captiv într-unul. Presupunând că echipamentul tău de protecţie s-ar declanşa aşa cum trebuie, tot ar mai trebui să aştepţi vreo două sau trei zile să fii salvat din teritoriile nocoşilor, înainte să se deranjeze

cineva să te găsească, ca Legiunea să-ţi poată lua equusul şi să-l ofere cuiva care chiar e-n stare să-l piloteze aşa cum trebuie.

Totuşi, după ce părăsim platforma din nori, dau ordin să răsfirăm un pic formaţia. De aici putem zbura în linie dreaptă până la destinaţia noastră, care se află deasupra Principatului Doi. În faţă, pot vedea licărirea unei alte umbre, în interiorul căreia Cohorta a Patra bâzâie ca un roi de ţânţari, iar dincolo de ea se poate zări umbra în formă de perlă ce poartă după ea Cohorta a Treia. Orizontul albastru se-ntinde în toate direcţiile, transformându-se în negru deasupra, ceea ce lasă să se vadă o lună pală şi imensă.

Ordinul meu de răsfirare a formaţiei reprezintă totodată şi semnalul că discuţiile ce n-au legătură cu ordinele, cu rapoartele şi cu raportarea poziţiilor sunt acum permise, iar Ottumtee, care nu poate rămâne tăcut prea multă vreme, începe aproape imediat:

Deci care-ar fi şansele să putem vedea ceva acţiune în această misiune? rosteşte din interiorul equusului său, 126-005, ce poartă numele de LanceaFulger.

Nu seamănă perfect cu glasul lui – e mai degrabă o imitaţie. În timpul misiunilor, equii vorbesc adesea prin Comunicare Direcţionată, o metodă care rezolvă mare parte dintre problemele inerente comunicării verbale tradiţionale. Prin proiectarea cuvintelor direct dinspre zona de generare a vorbirii din creierul cuiva spre zona de interpretare a limbajului a creierului altcuiva, CD-ul anulează orice prilej de interpretare eronată, fără a fi nevoie să descifrezi gândurile altei persoane, un proces atât de greoi şi complex, încât, prin comparaţie, face ca interpretarea semnalelor radio neclare să pară floare la ureche. Un efect secundar interesant al CD-ului este că deseori nu seamănă chiar perfect cu adevărata voce a acelei persoane – ce auzi tu este, de fapt, cum sună vocea acelei persoane pentru ea însăşi. Glasul lui Ottumtee, un tip înalt şi robust, ce pare că răsună din fundul unei fântâni, sună acum subţire şi tineresc prin intermediul CD-

ului, iar tonul lui ambiguu, aproape sarcastic, uşor de ignorat într-o discuţie normală, sună vioi şi mult mai clar.

Slabe spre zero, răspunde Iftito.

A absolvit Şcoala de Retorică aproape în fruntea Clasei Întâi şi s-ar fi putut îndrepta cu uşurinţă spre unul dintre cursurile intensive de la Filosofie dacă n-ar fi fost ales să devină equites aspirant. Pe el se poate conta întotdeauna când ai nevoie de informaţii precise livrate rapid şi fără înflorituri. Când eşti faţă în faţă cu el, îl poţi considera grosolan, dar glasul ce răsună din interiorul lui 126-011, equusul său, cu numele de alint TunetUmblător, este surprinzător de mătăsos.

Ei, intervine Pelashwa, *asta depinde de cum defineşti tu* vedea. *Sunt sigură că vom avea parte de o excelentă privelişte a bătăliei.*

Pesh şi Ottumtee sunt prieteni apropiaţi şi ea nu scapă nicio ocazie să-l tachineze. Equusul ei, 126-007, cu numele de alint FrunzăCăzătoare, vine în zbor aproape de Tunet, dar se opreşte când e gata să-i dea un ghiont în joacă, chestie pe care ar face-o dacă n-am fi într-o misiune.

Asta dacă bătălia va fi încă în desfăşurare, se bagă şi Midmurro. *Legiunile a Şasea şi a Treia ar trebui să fi curăţat deja totul când vom ajunge noi acolo. Singurul motiv pentru care-ar trebui să intervenim şi noi ar fi să ne încolţească.*

Midmurro este un pilot extraordinar şi un soldat plin de însuşiri, dar aproape că l-am lăsat în afara escadrilei din cauza obiceiului său nesuferit de-a se juca de-a conducătorul în toate situaţiile, mai ales în cele despre care nu ştie absolut nimic. Există sute de scenarii posibile din cauza cărora să trebuiască să intrăm în luptă şi doar în jumătate dintre ele am ajunge să fim încolţiţi. Din fericire, nimeni altcineva din escadrilă nu-l prea ia în serios.

Taci, Middy! îl repede Sensen.

Fiind cea mai în vârstă dintre toţi membrii escadrilei – se afla în ultimele săptămâni de curs ca Ofiţer Aspirant când am fost promovaţi – Sensen şi-a asumat rolul neoficial de disciplinator, transformând într-o adevărată datorie

evitarea tuturor ieşirilor ce nu fac cinste Legiunii. E o treabă pe care-am lăsat-o bucuros în sarcina ei.

Trec câteva momente de tăcere, apoi Pelashawa spune:

Deci, când te referi la care-ar fi şansele, vrei să spui, de fapt, că eşti în căutarea unui pariu over/under[33] *sau ce?*

Oferi cumva cote pentru şansele de-a intra sau nu azi în luptă, Pesh? întreabă Uo.

El e una dintre puţinele excepţii de la regula că equites, în general, sunt foarte dornici de competiţie şi incredibil de hotărâţi. Deşi a ieşit al patrulea în clasamentul scorurilor programului, adesea e atât de comod, încât mulţi îl consideră chiar leneş.

Vreau doar să ne întoarcem la jocul nostru de tarot înainte să-şi facă cineva mendrele cu mâna mea, răspunde Pelashawa. *Am observat că, ori de câte ori plecăm din mijlocul unui joc, cărţile se rearanjează în mod misterios în favoarea* anumitor *persoane.*

Mă acuzi că trişez? întreabă Uo, din a cărui voce răzbate nesinceritatea datorită CD-ului.

Eşti celebru pentru faptul că trişezi la aproape fiecare mână, subliniază Ottumtee.

Face parte din joc, insistă Uo.

Nu cumva trişatul este prin definiţie ceva în afara *jocului?* întreabă Pelashawa.

Atunci hai să-i spunem mai bine strategie în afara regulamentului, limpezeşte Uo lucrurile.

Şi care sunt mai exact strategiile tale din afara regulamentului?

La tarot? De obicei, aglomerarea punţii pentru a primi cărţi mai bune.

Asta-i trişat!

Eu m-aş rezuma şi la privitul luptei de la distanţă, spune Ottumtee, încercând probabil să revină la subiectul conversaţiei de mai înainte.

Aş vrea să-mi extind oficial invitaţia de-a vă ţine naibii

---

[33] „Peste/sub" în lb. engleză, tip de cotă de pariuri foarte complicat, mai ales în sport, care se bazează pe numărul total de goluri marcate într-un meci; se bazează mai ales pe statistici (n.tr.).

gurile închise şi la Uo şi Pelashawa, spune Sensen. *Şi la Ottumtee, de fapt. De ce nu puteţi voi trei… aţi văzut aia?*

Prin partea noastră dreaptă a fulgerat ceva, un obiect care s-a mişcat atât de repede, încât nu l-am perceput decât ca pe o pâclă neclară şi pală. Ordon imediat aşezarea în poziţie de luptă! Deşi le ia mai puţin de-o secundă, când au terminat de pregătit armele, obiectul e deja departe – abia un punct ce se micşorează-n depărtare în timp ce goneşte de-a lungul Cohortei a Şasea.

Comut pe canalul de CD rezervat ofiţerilor şi-l apelez pe Centurionul Kitu, comandantul Cohortei a Şasea.

Domnule, încep eu, *aici UrmăritorulFocului, Decurion al Escadrilei 126. Am reperat un obiect neidentificat care se îndreaptă cu mare viteză în direcţia voastră.*

Îl vedem, Urmăritorule, răspunde Kitu.

E un veteran al Tărâmurilor, având la activ trei tururi şi sute de inamici ucişi. Se spune că în tot acest timp n-a ridicat vocea nici măcar o dată, nici măcar atunci când era atacat de o pereche de Valentini Tip Zero.

Încercăm să-l interceptăm acum. Rămâneţi pe poziţie şi aşteptaţi noi ordine.

Am înţeles, domnule, răspund eu, apoi deschid canalul de comunicare şi pentru restul escadrilei. *A reuşit cineva să vadă mai bine acel obiect?*

Arăta ca un equus, spune Iftito, *dar categoric a venit din afara acestei umbre, ceea ce sugerează că a fost un obuz de artilerie, cel mai probabil de la Tunurile Oraşului. Bazându-mă pe traiectoria sa, aş spune c-a venit dinspre Oraşul Nouă.*

Fiecare oraş de-al Principatelor este echipat cu piese de artilerie grea, tunuri masive ce se pot înălţa până la două sute de metri sau chiar mai mult. În afară de fontani, care reprezintă o sursă de muniţie extrem de rară, Tunurile Oraşului sunt cele mai puternice arme pe care le avem. Echipamentul necesar folosirii şi întreţinerii lor este prea complicat şi prea greoi pentru a fi cărat după noi în bătălii, însemnând că funcţia lor de bază este bombardamentul la distanţă lungă. Trag cu obuze încărcate cu muniţie

augmentată, folosind thelemitaţia pentru propulsarea lor în eter, unde ar putea călători sute de kilometri sub influenţa legilor normale ale balisticii înainte de-a-şi atinge ţinta – aflată întotdeauna într-o altă umbră, acolo unde obuzele folosesc iarăşi thelemitaţia pentru a-şi îndeplini scopurile ucigaşe. În timpul unei bătălii, se întâmplă des să vezi obuze provenite de la Tunurile Oraşului repezindu-se şuierând asupra inamicului – câteva lovituri bine ţintite pot fi suficiente pentru a doborî chiar şi un Valentin Tip Zero –, dar nimeni din Cohorta a Şasea n-a anunţat că s-ar lansa azi vreun foc de artilerie. Suntem încă departe de duşman şi n-ar avea sens dacă Oraşul Nouă ar încerca să tragă când Oraşele Şase, Trei şi Doi sunt mult mai aproape de bătălie.

Să fi fost un foc tras aiurea? întreb eu.

Posibil, răspunde Iftito, *dar ăla nu s-a mişcat ca un obuz. Dac-ar fi să ghicesc, aş spune că era controlat de un om.*

Imposibil! se răsteşte Sensen. *De unde să fi venit un equus? Doar n-a căzut din cer.*

Câteva secunde mai târziu întrebarea lui Sensen capătă răspuns. Obiectul, orice-ar fi fost el, a continuat să zboare prin umbra noastră, aproape la fel de iute şi trecând pe lângă restul Cohortei a Şasea. Iftito a avut dreptate despre modul lui de-a se mişca: în general, obuzele de artilerie se supun legilor gravitaţiei până ajung în apropierea ţintei, dar dâra de alb care-a ţâşnit pe lângă noi ceva mai devreme a părut că evită în mod deliberat coliziunea, ocolind navele de luptă şi fortăreţele tetra, accelerând pe lângă valul de equites ce cotiseră pentru a-l intercepta şi apropiindu-se din ce în ce mai mult de partea din faţă a umbrei noastre, un loc deosebit de periculos în care să te afli la o viteză atât de nesăbuită. Obiectul nu pare tulburat de faptul că se apropie de eter până ce, cu o fracţiune de secundă înainte, se răsuceşte brusc, plonjează şi apoi ţâşneşte aproape drept în sus, dispărând în înaltul cerului.

Problema a fost rezolvată, bănuiesc, spune Uo.

Indiferent dacă obiectul a fost un obuz de artilerie, un equus sau ceva complet diferit, pentru noi nu va mai

reprezenta o ameninţare decât dacă se-ntâmplă să cadă peste vreun noco ghinionist din sălbăticia nemărginită. Având în vedere poziţia noastră, mai mult ca sigur se va prăbuşi în ocean fără să producă vreo pagubă.

Nu, uitaţi-vă! strigă Haiyalaiya.

Equusul ei, 126-012, cu nume de alint SfârşitulAşteaptă, este poziţionat în vârful formaţiei, oferindu-i cel mai bun punct de observare a ascensiunii obiectului neidentificat, şi, luându-mă după traiectoria zborului acestuia, înţeleg ce-nseamnă.

Vederea a fost întotdeauna cea mai puţin impresionantă calitate a mea. De când aveam zece ani, am avut nevoie de ochelari ca să văd orice obiect aflat mai departe de vârful picioarelor. UrmăritorulFocului, prin comparaţie, are simţuri mult mai ascuţite decât orice altă creatură din carne şi sânge pe care a întâlnit-o omenirea vreodată, iar în zbor ochii săi sunt şi ochii mei – deşi Urmăritorul n-are ochi, propriu-zis. E un model Gonaci C-47, echipat cu o reţea de receptori senzoriali ce oferă o rază de vedere de 360 de grade, care se întinde cu mult dincolo de spectrul normal de vizibilitate al omului şi cu o rezoluţie atât de fină, încât poate număra şi firele de păr de pe un purice.

Nu mi-e greu să urmăresc punctuleţul care se mişcă pe cer. Deşi probabil c-a devenit materie inertă imediat ce-a părăsit umbra, încă are suficientă inerţie care să-l poarte pe o distanţă însemnată. În timp ce-l privesc, se arcuieşte în aer, se înclină şi se prăbuşeşte graţios, căzând la fix, direct în umbra prin care zboară Cohorta a Patra, la vreo cincisprezece kilometri în faţa noastră.

N-are cum, murmură Midmurro. *Pur şi simplu n-are cum.*

Voi aţi văzut ce s-a petrecut în faţa noastră? întreabă Pelashawa.

Oricine s-ar afla în interiorul acelei chestii este un adevărat maestru, aprobă Uo admirativ.

Niciunul dintre noi n-a mai văzut pe cineva sărind dintr-o umbră în alta în felul ăsta. E posibil, evident, dar calcularea unghiului potrivit şi a vitezei pentru un

asemenea salt ar fi extrem de dificilă, asemănându-se cu aruncarea unei pietre într-o ceaşcă plutitoare aflată în mijlocul unei piscine de dimensiunea celor în care se dau testele. Chiar în timp ce rumeg acest gând, îmi dau seama că obiectul neidentificat a mai săvârşit o astfel de reprezentaţie cel puţin încă o dată. Aşa a reuşit să apară în spatele nostru, aparent de nicăieri: probabil c-a sărit din umbra Cohortei a Şaptea aşa cum a sărit din a noastră. Dar de ce? Presupunând că poţi face un asemenea salt, există puţine situaţii în care aşa ceva ar avea sens, fără a mai pomeni de riscul de-a rata şi-a plonja direct în eter.

Înainte de-a-mi duce gândurile mai departe, vocea lui Kitu răsună prin CD:

Către toate echipele: Perimetrul nostru defensiv a fost penetrat de un obiect neidentificat ce pare a fi un equus cu design neobişnuit. Obiectul a ignorat orice încercare de comunicare şi trebuie considerat ostil. Luaţi poziţie de luptă şi pregătiţi-vă să zburaţi cu aceeaşi viteză şi pe aceeaşi direcţie.

Mergem după el? întreabă Midmurro neîncrezător.

Kitu n-are de gând să pună o întreagă cohortă să urmărească şi să doboare acel obiect, spun eu, *dar trebuie să ia în calcul faptul că suntem într-o situaţie de conflict inerentă. Mergem să întărim Cohorta a Patra şi trebuie să mărim viteza spre locul de întâlnire. Toată lumea, pregătirea pentru formaţie! Lucrurile sunt pe cale să se precipite.*

Niciun comentariu aiurea, nicio silabă inutilă scoasă de cei din escadrila mea în timp ce-şi ocupă poziţiile. Mai târziu va fi timp de ciorovăieli despre cărţi de joc şi dacă misiunea asta se poate considera sau nu luptă, dar acum toată lumea se pregăteşte pentru adevărata provocare. În câteva clipe, Cohorta a Şasea şi-a dublat viteza şi fiecare membru a ocupat o poziţie fixată cu precizie dinainte.

În faţă, Cohorta a Patra a reacţionat faţă de intrusul misterios la fel ca noi, modificându-şi poziţiile în formaţie de luptă şi prinzând viteză spre destinaţia noastră prestabilită. Între timp, obiectul neidentificat a mai făcut

acel truc încă o dată, sărind în faţă, în umbra Cohortei a Treia, apoi încă o dată, în mult mai extinsa formaţie a Legiunilor Întâi, a Doua şi a Cincea, care formează avangarda Legiunii a Noua.

Ce face? se întreabă Midmurro cu voce tare.

Încă o dată, nimeni nu-i zice să tacă din gură; cu toţii ne punem aceeaşi întrebare. Obiectul neidentificat se poate să nu fie un obuz de artilerie, dar asta nu înseamnă că n-ar purta cu el o încărcătură explozivă. În acelaşi timp, e greu să-ţi imaginezi vreun motiv care să aibă sens. Dintr-un anumit motiv, îmi vin în minte cuvintele Centurionului Kitu: *un equus cu design necunoscut.* Mă nelinişteşte, deşi nu ştiu de ce.

Spre deosebire de cohortele aflate mai în spate, avangarda Legiunii a Noua s-a aşezat deja în formaţiune de luptă atunci când obiectul neidentificat cade în umbra sa. Cohortele Întâi, a Doua şi a Cincea nu-şi asumă niciun risc; în loc să aştepte ca obiectul să-şi dezvăluie intenţiile, ele se pregătesc deja de interceptare. Ariergarda formaţiunii se răsuceşte spre înapoi, începând să azvârle fulgere de culoare când armele lor mortale prind viaţă, ce-i garantează obiectului un sfârşit necruţător, rapid şi implacabil. Dar dâra pâlpâitoare a focurilor continuă de-a lungul umbrei, ţâşnind ici şi colo prin formaţiunea avangardei ce se unduieşte cu mare rapiditate, până când obiectul năvăleşte prin partea cealaltă, lăsând în urmă izbucniri de energie pură – ţepi de nul alb-albăstrui şi flăcări uriaşe – ce se reped pe urmele lui, dizolvându-se apoi când întâlnesc eterul şi stingându-se cu totul când depăşesc raza de acoperire a thelemitaţiei ce reprezintă sursa lor de alimentare.

S-ar părea c-avem totuşi motive de îngrijorare. E a doua oară când obiectul nostru neidentificat reuşeşte să scape de ceva care-ar fi trebuit să-l distrugă – asta dacă nu considerăm ca fiind aproape mortale şi cele patru salturi din Cohorta a Şaptea până în avangardă. Nu te-ar surprinde dacă ceva care se mişcă atât de iute ar putea scăpa de câteva cohorte luate pe nepregătite de sosirea sa

inopinată, dar totuşi avangarda, deja aşezată în poziţie de luptă, ar fi trebuit să-l distrugă fără prea mare bătaie de cap. Dacă acela chiar e un equus, să ştiţi că este cu mult peste ce-avem noi acum la dispoziţie în Legiune.

Acum ne apropiem şi noi de punctul de interceptare, suficient ca să vedem că bătălia este în plină desfăşurare. Cerul de sub Vălul Lunar scânteiază din cauza focului încrucişat, a exploziilor cât un vârf de ac cauzate de lazele, a dârelor arcuite scoase de equii angrenaţi în luptă şi-a exploziilor de la gura tunurilor montate pe navele de luptă. Deasupra, Vălul Lunar se zăreşte doar acolo unde lumina albastră împrăştiată prin atmosferă păleşte şi se transformă în negru, o schimbare subtilă în tiparul culorii şi-al texturii cerului, ce se unduieşte uşor, la fel ca o imagine reflectată de suprafaţa apei unui iaz.

Legiunile a Treia şi a Şasea luptă deja cu inamicul şi par a fi stăpâne pe situaţie. Ambele şi-au lansat în luptă fortăreţele tetra, creând două ziduri paralele pentru a-l înconjura pe Romeo, în timp ce equites se reped spre interior dinspre margini, iar navele de luptă lansează proiectile de foc de deasupra şi de dedesubt. Forţa de atac a Valentinilor, prinsă la mijloc din două părţi, pare pe punctul de-a se retrage, aparent vrând să dispară în Văl, ca şi cum s-ar pregăti să scape în Dis. Ar fi o strategie greşită – sunt foarte departe de Front, şi noi avem un avanpost în partea cealaltă a Vălului Lunar, care-ar fi capabil să intre în luptă –, dar e una dintre puţinele lor opţiuni rămase. Dacă vor continua să lupte, în curând sursele lor vor fi capturate. După aceea totul se va sfârşi.

Obiectul neidentificat aterizează în capătul opus al încleştării. Nu e un salt la fel de spectaculos precum cele dinainte, din moment ce umbra care înconjoară bătălia este extrem de întinsă. Umbrele cresc exponenţial în funcţie de numărul de surse care se află în interiorul lor şi, în funcţie de câţi Zero a adus Romeo cu el, cea de faţă ar trebui să aibă cel puţin zece sau doisprezece kilometri în diametru, ba chiar mai mult, după ce şi Legiunea a Noua va intra în luptă.

În pofida distanţei dintre obiectul neidentificat şi bătălia în desfăşurare, ariergarda Legiunii a Şasea se desprinde pentru a continua urmărirea. Sunt puşi la grea încercare din cauza comportamentului neobişnuit al obiectului şi nu vor să rişte să întrerupă petrecerea aflată în plină desfăşurare – cum ar fi prin detonarea vreunui soi de artificiu distrugător de-a lungul zidului de platforme de asalt sau în mijlocul unui roi de nave de luptă.

Cu toate astea, obiectul neidentificat ignoră lupta şi pe războinicii ce-l urmăresc. Alege-n schimb s-o ia în sus, spre Vălul Lunar. Probabil că doar această mişcare îl împiedică să fie anihilat de ariergarda Legiunii a Şasea, care oricum continuă să-l urmărească şi trage fără încetare după obiectul care accelerează spre înaltul cerului. De-acum nu mai poate fi prins, ţâşneşte cu iuţeală până ce iese din umbră, dispărând în Vălul Lunar la fel ca o piatră aruncată într-un iaz.

43
IMWAY

Mişcarea asta, saltul în Vălul Lunar, n-are niciun sens. Spaţiul dintre lumi – locuri precum Vălul Lunar, unde se-ntâlnesc Tărâmurile – este singurul loc, în afară de cele din imediata apropiere a unei surse, unde se ştie că există thelemitaţia. Acel equus – dacă a fost un equus – va fi în stare să ajungă în partea cealaltă, însă, odată ajuns acolo, va rămâne blocat. Legiunea are un avanpost în Dis, Tărâmul de lângă noi, deşi acesta este poziţionat la o distanţă sigură faţă de Văl. Iar acel obiect neidentificat nu va reuşi decât să plutească aiurea până ce una dintre patrulele noastre îl va agăţa şi-l va captura pe cel dinăuntru.

Ei, să ştiţi că a fost cam mult zgomot pentru nimic, spune Uo.

Rămâneţi cu ochii-n patru, intervin eu. *Bătălia încă nu s-a încheiat. Centurionul Kitu ne va ordona probabil...*

Mă opresc; s-a întâmplat ceva. Pentru un ochi normal, n-ar însemna mare lucru, dar cu ajutorul vederii îmbunătăţite pe care o are UrmăritorulFocului, unda de şoc de energie este clar vizibilă. Prima idee care mi se formează în minte este că probabil fontanii noştri s-au angrenat în luptă cu nişte Valentini Tip Zero, dar apoi văd că distorsiunea provine dinspre Vălul Lunar. Mai întâi lent, apoi brusc, Vălul se modifică, iar suprafaţa lui reflectorizantă devine transparentă, permiţându-ne să vedem clar Disul, Tărâmul de dincolo.

Majoritatea Tărâmurilor vizitate de oameni conţin un sistem solar destul de asemănător cu al nostru. Planetele pot diferi de Pământ – multe sunt nelocuibile pentru fiinţele umane –, dar structura de bază e cam la fel: o stea şi câţiva sateliţi care orbitează în jurul ei. Dis e o excepţie notabilă, căci arată ca o pustietate enormă, populată de nimic altceva decât de nori de gaz şi praf.

Doar că Disul pe care-l vedem noi acum nu e nicidecum

gol.

E uşor să ignori cât de vast este de fapt Vălul Lunar atunci când aspectul său general se amestecă atât de bine cu cerul, dar când acesta sclipeşte şi devine transparent, scena de dincolo îţi taie răsuflarea. În fundal se desfăşoară o bătălie – mai mult o încăierare –, dar tot e o surpriză pentru noi, din moment ce avanpostul din Dis n-a raportat niciun fel de conflict. Oricum, prin comparaţie cu ce vedem noi în spaţiul de dincolo de el, câţiva luptători răzleţi aproape că pot trece neobservaţi.

O armată întreagă de soldaţi Valentini umple cu totul spaţiul negru, aşteptând şir lângă şir, iar în pustietatea lui Dis, roiuri peste roiuri se apropie prin vastitatea spaţiului. În timp ce-i privim, un tremur străbate de colo până colo liniile de războinici Valentini: Vălul Lunar a devenit transparent şi pentru ei, aşa că ne-au văzut şi ei pe noi.

Totul se întâmplă fulgerător – trec doar câteva clipe, dar e suficient să evaluez scena din faţa mea şi să simt în urechi cinci bătăi de inimă asurzitoare –, apoi Vălul redevine sticlos şi opac. În cele câteva secunde totuşi ne dăm seama că situaţia s-a întors cu totul şi cu totul împotriva noastră. În locul unui atac periculos, dar totuşi posibil de respins, avem în faţă o invazie în toată regula. Armata Valentină pe care am zărit-o prin Văl era clar pregătită pentru un atac amplu. Strategia lor era să ne ia prin surprindere, strecurându-se cu toţii prin Vălul Lunar, înainte ca noi să avem timp să reacţionăm. Permiţându-ne să vedem ce se petrece în partea cealaltă, obiectul neidentificat i-a năruit planul lui Romeo. Trebuie să avertizăm imediat lumea să închidă de urgenţă Vălul Lunar. Iar Valentinii nu ne vor aştepta pe noi să-l închidem – se vor grăbi să pătrundă prin el înainte ca Vălul să se închidă. Deşi încă nu-l putem vedea clar, atacul deja a început.

Cohorta mea se află suficient de aproape încât să vadă primul luptător Valentin coborând prin Văl, un fel de primă picătură de ploaie dintr-o furtună pe cale să înceapă. O fracţiune de secundă mai târziu, mai pătrund încă doi, apoi

după ei vine un şir nesfârşit de luptători, prea mulţi pentru a-i putea număra, căzând cu toţii printre rândurile strânse ale Legiunilor a Şasea şi a Treia. Luptătorii Valentini nu par să respecte vreo tactică sau vreo organizare, totul se bazează pe un asalt disperat, simplu şi copleşitor.

Aversa învăluie rapid armata mai mică de luptători Valentini ce aştepta sub Văl – care-l apăra, îmi dau seama acum, de oricine ar fi vrut să arunce un ochi dincolo. Legiunile a Şasea şi a Treia, deşi fără s-o ştie, au avut rolul de-a furniza un ecran de protecţie ce i-a permis obiectului nostru neidentificat, acel equus cu design misterios, cale liberă prin Văl. Acum, cele două Legiuni, ce păreau să stăpânească soarta bătăliei cu numai câteva clipe-n urmă, se trezesc cu liniile frânte în bucăţi de potopul de luptători inamici, iar cerul negru-albăstrui erupe în curcubeie de lumină când cele două părţi combatante se izbesc una de alta.

Glasul Centurionului Kitu, acelaşi glas calm şi netulburat, răsună pe canalul de comunicare:

Toate unităţile, fiţi pregătite de luptă! Obiectivul vostru este să încetiniţi infiltrarea inamicului pe Hestia până ce vom putea închide Vălul Lunar.

Nu-i nevoie să transmit escadrilei mele ordinele lui Kitu. Toţi luptătorii Cohortei a Şasea l-au auzit.

În mod normal, Vălul Lunar nu e o cale de acces stabilă către celelalte Tărâmuri. În primii ani ai războiului, eram în stare să-l deschidem doar o singură dată pe lună, şi asta timp de doar câteva ore. Reaprovizionarea Frontului reprezenta o afacere greoaie şi ineficientă; dacă nu reuşeam să trimitem tot în timpul acelei ferestre înguste, eram nevoiţi să aşteptăm o lună întreagă pentru a putea trimite şi restul. Cu câteva decenii în urmă am aflat că putem menţine Vălul deschis la nesfârşit folosindu-ne de nişte dinamuri augmentate, numite „ancore”, strategic poziţionate prin toată lumea. Iar acum, detaşamentele de legionari vor distruge sau dezafecta ancorele Vălului Lunar, apoi Vălul se va închide în doar câteva minute. Întrebarea de pe buzele tuturor este a câta parte din

armata Valentinilor va reuşi să pătrundă până la închiderea Vălului.

Cohorta a Şasea înaintează şi ea, făcând ca vibraţiile încleştării iniţiale să reverbereze în jurul nostru. Deja primul val de luptători Valentini a început să se scurgă înspre exteriorul confruntării. Nu vor dori să se implice într-o confruntare cu noi, nu vor să zăbovească prea mult, când ar avea de înfruntat trei Legiuni echipate complet; în loc de asta, ţelul lor este să se împrăştie în toată lumea, ca să ne lovească în cele mai vulnerabile puncte. Cu Legiunile trimise aici, Oraşele Şase şi Trei vor fi complet lipsite de apărare. Oraşul Nouă, de asemenea, şi-a trimis cea mai mare parte a forţei de apărare pentru această operaţiune. Dacă unul dintre acei Zero ar reuşi o lovitură directă, s-ar putea să nu mai avem o casă la care să ne întoarcem.

Toţi cei din Cohorta a Şasea sunt conştienţi care e miza, aşa că suntem decişi să nu cedăm. În momentul în care luptătorii Valentini vin ca un val peste noi, suntem răsfiraţi în forma unei plase cu ochiuri mari, iar equites atacă, în timp ce fortăreţele tetra lansează un zid de platforme dispuse într-o formaţie concavă. Escadrila mea este aproape de vârf, cu Tunurile-S şi Lănci Albe deja pregătite.

Staţi aproape, le spun. *Vreau atacuri simultane – nimeni nu pleacă de unul singur. Şi fiţi cu ochii în patru după Zerouri. Romeo încearcă să scape; însă nu va pleca nicăieri fără surse. Dacă-i ţinem pe Zero pe loc, toţi ceilalţi trebuie să rămână şi ei.*

Asta-i tot ce reuşesc să spun înainte ca prima şarjă de foc dinspre navele de luptă să aprindă roiul năvălitor de luptători Valentini. Urmează o serie de fulgere, iar văzduhul se rupe parcă în bucăţi de descărcarea de energie atunci când prima linie a inamicului se ondulează şi se destramă, împrăştiind în toate părţile bucăţi arzânde de trupuri cu membre contorsionate ale luptătorilor Valentini, ce se mistuie în eter. Apoi, brusc, sunt peste tot. Îngheţ timp de-o secundă, imaginându-mi că escadrila mea a fost distrusă, că valul de luptători i-a înghiţit cu totul, până ce recunosc equusul lui Sensen, flancat într-o parte

de BardulUmbrei, iar în cealaltă de VânătorulDeStele, equusul lui Allomar, şi-mi dau seama că escadrila mea mi-a urmat ordinele întocmai. Suntem unul lângă altul, păzindu-ne spatele unul altuia, distrugând totul în cale.

După numărul de luptători Valentini care încă se mai strecoară prin Văl, e limpede că atacul plănuit ar fi fost devastator, dar chiar şi o singură privire aruncată prin Vălul Lunar a fost suficientă ca să ne dăm seama că Romeo încă nu era pregătit. Drept urmare, asaltul lor este o învălmăşeală de unităţi dezorganizate, ceea ce ne permite să profităm de slăbiciunile fiecăreia. Navele noastre de luptă, ascunse la adăpostul unui zid protector alcătuit din platforme de asalt, îşi aleg fiecare câte un Valentin Tip 5 sau 6 – echivalentul equilor noştri – şi-i aruncă-n aer, făcând să zboare bucăţi din ei în toate direcţiile. Între timp, equites sunt liberi să zboare de colo colo, distrugându-i pe luptătorii de categorie mai grea şi fărâmându-i pe amărâţii de Tip 3 care le-ar putea pune probleme soldaţilor ce trag ascunşi din fortăreţe. Escadrila 126 se descurcă binişor, petrecându-şi mare parte din timp zburând prin valul uriaş de luptători de Tip 3 – destul de puternici pentru a-i pune probleme unui equus solitar, dar prea neînsemnaţi pentru a face faţă unei escadrile complete care se mişcă la unison.

Şi totuşi, luptători Valentini continuă să apară, strecurându-se prin Văl. Îi încetinim, dar sunt prea mulţi pentru a-i putea ţine pe loc. Nori de energie iluminează cerul când luptătorii Valentini ne sparg zidurile alcătuite din platforme de asalt, pătrunzând prin crăpăturile pe care le-au creat în rândurile apărării noastre şi împrăştiindu-i în toate părţile pe soldaţii care încearcă să-i respingă. Equites se reped pentru a astupa găurile, însă sunt copleşiţi şi înghiţiţi de luptătorii Romeo, în timp ce văzduhul se înroşeşte ca un apus de soare de la marea de gwayd.

Când centurionul Kitu ne informează că Vălul e pe cale să se închidă, ştiu că suntem în mijlocul celei mai mari bătălii care s-a dat vreodată pe Pământ, o bătălie care încă

e departe de a se fi încheiat. Odată ce Vălul Lunar va fi închis, va trebui să le facem faţă luptătorilor ce-au reuşit să pătrundă. Deja vom avea de înfruntat Valentinii Zero care se vor îndrepta spre oraşele noastre, cei care vor zbura spre coloniile izolate şi lipsite de apărare, ţinte potenţiale mult prea numeroase pentru a reuşi să le apărăm pe toate. Nu putem estima amploarea distrugerilor pe care le vor provoca înainte ca noi să reuşim să-i doborâm pe toţi. După aceea va trebui să găsim o cale de-a înfrunta armata de luptători Valentini care aşteaptă în Dis redeschiderea Vălului Lunar.

Îmi conduc escadrila printr-o masă densă de luptători Tip 3, în timp ce, deasupra noastră, o şarjă de foc susţinut dinspre o echipă de nave de luptă dezmembrează doi Tip Şase picior cu picior, făcând să ţâşnească gwayd violet din fiecare membru distrus, care ne împroaşcă din cap până-n picioare. Cu ajutorul CD-ului, îl aud strigând pe Ottumtee:

Urmăritorule, mi-am fixat ţinta pe un Zero.

Răspund imediat:

Unde?

Chiar sub Văl.

Vălul Lunar încă se mai ondulează, deşi ceva mai lent, iar consistenţa lichidă începe să se piardă, ca şi cum cerul însuşi a început să se întărească în anumite locuri. Într-un fel, exact asta se şi întâmplă: legătura fluidă dintre lumi începe să fie blocată, făcând ca Vălul să devină impermeabil. Deja fluxul de luptători Valentini s-a redus până spre zero, iar cei care reuşesc să pătrundă se reped spre părţile laterale ale încleştării. Lângă Văl mai rămâne doar un nor subţire de luptători Valentini, ce au în centru un punct de energie întunecată: sursa lor.

Toate sursele – Valentinii Tip Zero sau propriii noştri fontani – împărtăşesc acelaşi profil particular, uşor de recunoscut: un vârtej de întuneric tivit de explozii de lumină pâlpâitoare. Cea mai bună descriere a lor vine de la unul dintre retorii de la Academie, un veteran cu două tururi pe Front la activ, cu chipul găurit şi brăzdat de şrapnelele unei explozii de nul. El spunea că sursele se

aseamănă cu nişte curenţi ai unui râu, doar că, în loc de apă, ceea ce se învârtejeşte este genunea neagră a spaţiului, care, în locul spumei de pe margini, are stele. N-aş fi ales chiar aceste cuvinte, dar toţi pricep ideea din spatele lor.

Sursa pe care mi-a indicat-o Ottumtte arată exact ca mingea de întuneric plin de scântei la care mă aşteptam, însă comportamentul ei e cam excentric. În loc să participe la luptă, pluteşte de colo colo, mişcându-se în cercuri strânse, întâmplătoare. Ar exista două motive care să explice acest tip de mişcări. Unul ar fi că trupele de sprijin ale sursei stau aproape de marginea umbrei create de ea, şi ea ar avea nevoie să recapete controlul thelemitaţiei pe care-o proiectează. Celălalt ar fi că se luptă cu o altă sursă. O sursă n-ar trebui să-şi facă griji pentru propria-i umbră într-o bătălie de o asemenea anvergură, ceea ce înseamnă că avem în faţa ochilor nu doar o sursă, ci două.

Seamănă cu un duel, spun eu.

Nu prea am avea şanse de izbândă într-o astfel de încleştare. Pentru o sursă, un equus – chiar şi o întreagă escadrilă – ar fi la fel de dăunător ca o musculiţă. Am putea reuşi o lovitură sau două şi cam atât. Singura şansă să învingi o sursă – în afară de-a pune o altă sursă s-o atace – este s-o prinzi în capcana unui foc direct extrem de concentrat. Aşa că acum n-am realiza nimic dac-am chema în ajutor întreaga Cohortă a Şasea. Lupta e mult prea încinsă pentru a organiza atacul coordonat de care-am avea nevoie şi chiar dacă am reuşi, faptul că avem două surse care se luptă înseamnă că una-i a noastră, iar acum nu ne putem da seama care este aceasta. Ca să ne putem da seama de diferenţă, ar trebui să aşteptăm o domolire a duelului. Mă pregătesc să-i raportez lui Kitu observaţia făcută de Ottumtee şi să ordon retragerea celor din escadrila mea pentru a ne angaja în luptă în altă parte, când ceva anume din roiul de luptători Valentini îmi atrage atenţia.

La început e doar o scânteie albă în mijlocul unei învălmăşeli de luptători inamici, apoi talmeş-balmeşul

acela se mişcă şi pot vedea că e vorba de obiectul neidentificat, acel equus cu design neobişnuit – doar că acum, când nu mai brăzdează cerul, pot observa mai multe detalii, ce mă ajută să-mi aduc aminte că designul lui nu mi-e complet necunoscut.

L-am mai văzut undeva – în atelierul lui Kizabel.

Atacăm, le spun celor din escadrilă. *Formaţiune în spirală.*

Nu prea avem noi ce face aici, Urmăritorule, mă avertizează Iftito. *Poate că, dacă am mai aştepta, să vină şi navele de luptă…*

Nu vom ataca sursele, spun eu. *Mergem să recuperăm acel equus. Pun pariu că sunt oameni care-ar vrea să stea de vorbă cu cel care se află înăuntru. Înconjuraţi şi recuperaţi, aţi înţeles? Şi fiţi atenţi… încă nu ştim ce-i poate capul şi n-avem garanţia că e prietenos!*

N-avem garanţia că e prietenos? intervine Pelashawa neîncrezător. *Practic a salvat Pământul de la distrugerea totală.*

Acest equus alb – nu-i mai pot spune în continuare obiect neidentificat – pare aproape complet neînarmat. Ţâşneşte şi se strecoară prin norul răsfirat de luptători Valentini, reuşind să lovească ba cu mâinile, ba cu picioarele – lovituri demne mai degrabă de o încăierare în curtea şcolii decât de un luptător rafinat – ori de câte ori vreun inamic se apropie prea mult. În schimb, luptătorii Valentini par mai degrabă preocupaţi să intervină în duelul ce se dă deasupra lor. Presupun că ei ştiu care este sursa lor şi că încearcă să întoarcă soarta luptei în favoarea ei. Equusul alb pare că încearcă să evite acele atacuri, căpătând, în schimb, o mulţime de lovituri pentru eforturile sale. Are armura crăpată şi sfâşiată în mai multe locuri şi pierde gwayd albastru la fiecare răsucire şi întoarcere.

Să fiţi atenţi! le repet eu celor din escadrilă. *Toată lumea odată.*

Îi raportez situaţia lui Kitu, aducându-i la cunoştinţă noul plan.

Foarte bine, Urmăritorule, spune el. *Aripi uşoare şi lame ascuţite tuturor.*

Ascuţite şi uşoare, domnule.

Suntem discreţi şi rapizi. Luptătorii Valentini nu se aşteaptă la atacul nostru, ceea ce ne permite să ne năpustim asupra lor înainte de-a le oferi ocazia să riposteze. Primul val de Treiuri se pregăteşte să riposteze, când de deasupra răsună un zgomot ce se aseamănă cu încrucişarea dintre un tunet şi ţipătul unui bebeluş, ca şi cum cerul însuşi s-ar desface în două şi experienţa asta nu i-ar plăcea absolut deloc. Simţurile UrmăritoruluiFocului se cutremură şi pălesc, iar când reuşim să ni le recăpătăm, aerul s-a umplut de o pâclă rară şi rozalie, presărată cu ceva ce aduce a tăciuni încinşi. Razele de energie clocotitoare răspândite de sursele care se luptau între ele s-au potolit cu totul, iar locul unde se aflau înainte e acum înconjurat de un inel dens de aer arzând. Duelul s-a sfârşit.

Toate încleştările din apropierea sursei supravieţuitoare încetează brusc. Luptătorii Valentini ştiu la fel de bine ca şi noi că învingătorul ne poate vaporiza pe toţi într-o clipită. În câteva secunde, exact asta se va întâmpla cu una din părţi sau cu cealaltă, depinde care sursă a învins, dar nimeni nu vrea să fie primul, iar înţelepciunea acumulată de-a lungul secolelor ne spune că cei care fug primii sunt şi primii care pier.

Stau cât de nemişcat pot şi enumăr în minte lista de fontani ai Legiunilor a Şasea, a Treia şi a Noua. Pentru un neavizat, toate sursele arată ca un râu de întuneric, însă fiecare are propriul său curent de energie, iar dacă aceasta e una de-a noastră, ar trebui să reuşesc să o identific. Dar nu găsesc nimic. Ori raza de acoperire a senzorilor UrmăritoruluiFocului e dată peste cap, ori sursa asta nu era de partea noastră când a început bătălia.

Suntem morţi, spune Midmurro. *E un Zero. Suntem morţi cu toţii.*

Taci! mârâie Sensen.

Liniştiţi-vă! intervin eu.

Am vocea calmă, deşi ştiu că, dacă avem un Zero în faţă,

şansele noastre de-a scăpa cu viaţă nu sunt prea grozave. Singura noastră şansă ar fi să facem ca uciderea noastră să nu merite efortul.

La semnalul meu, vreau ca toţi să vă închideţi alimentarea şi să vă prăbuşiţi. S-ar putea să nu vină după voi dacă nu arătaţi ca o ameninţare.

Ce-ai de gând, Urmăritorule? întreabă Pelashawa.

Planul meu, dacă merită să se numească plan, implică ceva care sigur că va fi un picaj rapid în interiorul razei de acţiune a acestui posibil Zero. Să sperăm că acea fracţiune de secundă de distragere a atenţiei din partea mea va fi suficientă pentru ca restul escadrilei mele să scape.

Dar, înainte să mai reuşesc vreo mişcare, equusul alb, care plutea în apropiere, se cutremură şi începe să se prăbuşească, prea afectat pentru a mai rămâne în zbor, iar eu, în mod reflex, mă reped să-l prind.

Îmi ia mai puţin de-o secundă, dar, când privesc înapoi, luptătorii Valentini au fost reduşi la câteva jerbe subţirele de gwayd.

Uo şi equusul său, SoarelePeValuri, plonjează pentru a mă ajuta să susţin equusul alb, care se zbate firav în braţele noastre, în timp ce restul escadrilei ne-nconjoară, şi toţi privesc sursa ce pluteşte deasupra.

Se pare că n-a fost un 2ero, comentează Ottumtee.

Poate c-a uitat de partea cui trebuie să lupte, e de părere Uo.

Dar n-a fost nici una de-a noastră, nu? întreabă Pelashawa. *Deci de unde vine?*

Sursa ne lămureşte ea singură. Un glas de femeie răsună în interiorul equilor noştri, ce vibrează din cauza periculoasei energii ce se simte în dialogurile cu un fontanus.

Aici fontana Malandeera din Legiunea a Douăzeci şi Doua, spune sursa. *Trebuie să vorbesc cu comandanţii voştri imediat. Am veşti urgente de pe Front.*

44
NAOMI

Să dau prea multă importanţă oricărui eveniment mai semnificativ din viaţa mea mă face să par cam naivă, însă nu mă pot abţine să nu mă gândesc la momentul când am văzut prima oară Valea Verii Nesfârşite, care acum ştiu că se numeşte Oraşul Nouă, momentul când totul a început să se schimbe. Până atunci, viaţa mea fusese o neîntreruptă succesiune de drumuri prăfuite, de munţi, codri, nopţi petrecute într-un loc mereu nou, dar niciodată cu adevărat diferit. Nu cunosc nimic mai bizar decât orăşelele, cu străzile lor pavate şi hornurile mereu fumegânde, ai căror cetăţeni înspăimântaţi se agită în jurul căsuţelor lor înghesuite. Dar când stăteam în vârful Marii Creste, privind în jos spre întinderea pe care era tot timpul vară într-un tărâm încorsetat de iarnă, simţeam cum lumea se întinde toată-n jurul meu. Parcă mi-aş fi petrecut toată viaţă închisă într-un turn înalt, fără a şti nimic despre lumea de sub mine, până ce într-o zi coborâsem de-acolo şi păşisem pe un teren solid. Acum mi se pare că fiecare nou pas mă aduce în pragul unei noi graniţe. De câte ori privesc în jur, limitele lumii înconjurătoare s-au mişcat din nou.

Până şi să pronunţi cuvântul „lumea”, ca şi cum acest loc ar reprezenta suma tuturor lucrurilor, e o greşeală. Pământul pe care păşim e doar un punct dintr-o infinită reţea de lumi – Tărâmurile, aşa cum sunt ele denumite în general, deşi am ajuns să învăţ numele fiecăruia. Tărâmul nostru, ce porneşte din centrul Pământului şi se întinde până în cele mai înalte puncte ale cerului de noapte, se numeşte Hestia, un nume împrumutat de la zeiţa căminului şi-a casei dintr-o religie antică. Tărâmurile descoperite dincolo de Vălul Lunar nu poartă nume la fel de expresive. Poartă, în schimb, nume precum Oz sau Perelandra, Neverland sau MapleWhite. Cuvinte fără sens, despre care Charles îmi spune c-ar proveni de la numele unor lumi

imaginare descrise în poveştile de demult. Presupun că e logic ca exploratorii care au văzut pentru prima oară aceste locuri, în nemărginirea spaţiului ce se întinde dincolo de limita pe care o poate percepe specia umană, să fi căutat vreo referinţă familiară, care să le mai aducă un pic de linişte. Doar că aş fi vrut ca numele alese de ei să nu sune atât de ridicol.

De pe Hestia, aceste Tărâmuri duc direct către un şir de alte zece, fiecare fiind legat de următorul precum mărgelele pe un şnur. Pentru a ajunge la unul dintre ele, trebuie mai întâi să treci printr-unul dintre vecinii săi. Nu se poate călători de pe Hestia pe Barsoom, al patrulea Tărâm ca distanţă, fără ca mai întâi să nu mergi în Dis, Oz şi Arda, exact în această ordine. Iar înainte s-o faci, trebuie să treci prin tenebrosul pasaj al Vălului Lunar. Mai există şi alte porţi dinspre Hestia, fiecare depinzând de unul dintre corpurile cereşti din sistemul nostru solar: Vălul Mercurian, Vălul Jupiterian sau Vălul Saturnian, asta ca să numesc doar câteva. Se presupune că ieşirile dinspre Tărâmul nostru, la fel ca şi Tărâmurile însele, sunt incomensurabile, poate una pentru fiecare stea de pe firmament, chiar şi pentru cele prea mici sau prea depărtate pentru a fi zărite de pe Pământ. Vălul Lunar şi Tărâmurile de dincolo de el sunt foarte importante dintr-un motiv extrem de întemeiat: constituie calea care i-a permis duşmanului să vină aici.

Şirul de zece Tărâmuri este cunoscut şi sub numele de Coridor, în principal deoarece călătoria prin el urmează o singură direcţie, neschimbată. Ar putea părea nelalocul lui să ne gândim la o succesiune de Tărâmuri, fiecare la fel de mare şi de complex ca al nostru, ca la ceva nu prea întins, dar presupun că noţiunea are sens când te gândeşti la ceea ce urmează. Cât despre Hestia, Tărâmurile din Coridor se răsfiră într-o multitudine de direcţii, dar numai călătorind de-a lungul acestor zece Tărâmuri, în aceeaşi ordine, putem găsi drumul către Front. Al zecelea Tărâm al Coridorului se numeşte Wonderland, iar de acolo Tărâmurile explodează într-o reţea de realităţi

interconectate la fel de complexă şi de întortocheată ca vizuina unui iepure. Numim această încrengătură de lumi Pânza, şi credem că de undeva din interiorul acestui labirint au venit Valentinii.

Spre deosebire de Tărâmurile Coridorului, cu numele lor fanteziste, celor din Pânză li s-a desemnat doar un şir de litere şi numere, un sistem care mi se pare aproape indescifrabil. Nu ştim câte lumi conţine Pânza, ci doar că, prin comparaţie cu Coridorul – pe care ni-l închipuim ca pe un tunel de explorare, nou-descoperit, dar niciodată colonizat cu adevărat –, Pânza a fost revendicată şi utilizată cu mult înainte de venirea armatelor noastre. Am văzut acolo Tărâmuri pe care Valentinii nu le-au întrebuinţat un timp prea îndelungat, deşi, propriu-zis, n-am întâlnit niciodată ceva care să semene cu o colonie permanentă. N-am găsit decât avanposturi militare, care însă n-au făcut decât să ignore total prezenţa noastră în preajma lor.

Desenate pe o hartă, Tărâmurile pe care le ştim deja arată ca un arbore. Hestia reprezintă rădăcina, din ea pleacă trunchiul, care este Coridorul, iar de acolo se răspândesc în cele din urmă ramurile, care alcătuiesc Pânza. Marginea franjurată a celor mai îndepărtate crenguţe o reprezintă Frontul, linia de Tărâmuri pe care sunt angrenate Legiunile noastre în lupta cu Valentinii. Dacă e să te iei după Charles, începutul războiului a fost o perioadă haotică, în timpul căreia încleştările confuze săreau dintr-un Tărâm în altul, iar liniile Frontului se mutau des şi imprevizibil. De atunci, lupta s-a aşezat de-a lungul unei graniţe de cincisprezece Tărâmuri şi, deşi nu se ştie sigur care dintre părţi avansează sau se retrage, pierde sau câştigă, în ultimii trei sute de ani situaţia de pe Front n-a fost decât un lent şi chinuitor impas.

Toate aceste informaţii au reprezentat o parte din educaţia primită la Academia Oraşului Nouă. Korografia, aşa cum este denumită cartografierea Tărâmurilor, e o parte destul de impresionantă a Korologiei sau studierea Tărâmurilor şi unul dintre nenumăratele domenii în care a

trebuit să primesc informaţii consistente, cel pentru care l-am avut pe Jax ca profesor. Nu-i un subiect uşor, însă Jax este un îndrumător capabil şi afabil, care nu pare niciodată îngâmfat datorită cunoştinţelor sale mult superioare. Poate fi destul de amuzant uneori, deşi, ca să fiu sinceră, trebuie să recunosc că nu-i înţeleg pe deplin simţul umorului. De multe ori primul indiciu că a spus o glumă e zâmbetul său timid, felul său de-a-şi cere scuze pentru că divaghează, lucru care mă umple adesea de nerăbdare. Dar îi sunt recunoscătoare pentru ajutor, iar astăzi mai mult decât oricând, căci mă ajută să înţeleg mai bine ce se discută la dezbaterea ce are loc chiar acum în Palatul Principatului din Oraşul Nouă, unde se decide soarta Pământului şi a locuitorilor săi.

Au trecut două zile de la începerea bătăliei de pe cerul de sub Vălul Lunar, şi de-abia acum a fost ridicată starea generală de urgenţă. Am început să-mi fac griji când Charles a lipsit o oră, deşi Jax m-a liniştit că e ceva normal atunci când au loc evacuări ale suprafeţei mai lungi de o zi, indiferent de amploarea pericolului.

— Legiunea nu doreşte persoane nepregătite foindu-se de colo colo până la reîntoarcerea tuturor luptătorilor, a spus el, deşi îmi dădeam seama că senzaţia de încredere pe care o oferea era mai mult pentru mine.

Deja se apropia înserarea când s-a întors Charles, iar singurele veşti pe care ni le-a adus spuneau că bătălia se întinsese şi mai mult. Forţa inamică era foarte numeroasă şi era posibil să ţintească şi Oraşul Nouă. Trebuia să ne pregătim de luptă.

— Mai este încă o fontana în oraş cu voi, ne-a spus Charles, dar s-ar putea să nu reuşească să respingă un Zero de una singură. Dacă va avea loc un atac asupra Oraşului Nouă, va fi nevoie de ajutorul vostru.

Charles însuşi trebuia să participe la bătălie. S-a întors la noi doar ca să ne vadă şi să însoţească întăririle înapoi în luptă. Aerul de deasupra Oraşului Nouă s-a umplut de punctele bâzâitoare ale soldaţilor şi luptătorilor ce se ridicau sau coborau printre clădirile uriaşe. După ce s-au

strâns laolaltă mult deasupra noastră, rămânând plutind precum un roi de musculiţe, Charles ne-a privit în ochi şi ne-a zis:

— O puteţi face. Trebuie doar să credeţi în voi înşivă şi unul în celălalt.

Apoi a dispărut într-o boare de vânt şi lumină.

— Cel puţin vom fi trei, a spus Jax în timp ce privea cum luptătorii dispar în văzduhul întunecat.

Lumina scăzută făcea ca piscurile enorme ale Oraşului Nouă să semene cu nişte vârfuri de munţi.

— Nimeni n-a mai auzit ca mai mult de un Zero să încerce să atace un oraş în acelaşi timp. Noi trei împotriva unuia singur ar trebui să fie OK.

Îmi dădeam seama că-i neliniştit; şi eu eram la fel. Făcusem mari progrese cu antrenamentul nostru, dar încă eram departe de-a deveni capabili să ne măsurăm c-o sursă de talia lui Charles. Chiar în acea zi ne năruise cele mai aprige eforturi, fără să arate măcar un semn de oboseală. Charles ne-a promis că, tot practicând, voi deveni mai pricepută să-mi stăpânesc mirajul, însă uneori mă întreb dacă nu cumva încurajările sale sunt doar cuvinte pline de amabilitate pentru a-mi îmbunătăţi starea de spirit. În timpul duelului, îmi construisem o sală de concerte în care să m-ascund, cu balcoane elegante şi spectatori în extaz şi o orchestră ce umplea încăperea de muzică, iar acea sală am ajuns să înţeleg că e, de fapt, Tema mea. Duhul meu, bărbatul pe care-l ştiu sub numele de Dirijorul, fusese în stare să potolească rumoarea, însă deja Charles reuşise să spargă uşile şi să-mi strice simfonia cu totul.

Şi eu, şi Jax ştim că o sursă Valentină ar fi probabil prea puternică pentru a ne măsura forţele cu ea şi încă nu aflasem dacă această fontana de care amintise Charles era un războinic trecut prin multe sau doar o amatoare neexperimentată. Mă întrebam de ce nu vine să aştepte cu noi în For. Îi este oare teamă?

Odată cu lăsarea întunericului, peste noi s-a pogorât o tăcere grea, genul de linişte care precede o furtună ori

care anunţă un prădător în aşteptare, ca atunci când până şi păsările şi insectele îşi întrerup ciripiturile şi bâzâiturile. Mi se părea că ne pândeşte ceva oribil, ceva al cărui bot ne suflă aer fierbinte în ceafă. Noaptea era rece, însă eu îmi imaginam că simt miros de ars în aer. Mă întrebam pe unde umblau mami şi Bebe Adam, pândiţi din umbră de un asemenea pericol. Apoi mi-am adus aminte de Rae. Ştiam că ea trebuia să se afle în adăposturile subterane ale oraşului, însă aveam ciudata senzaţie că reuşise să găsească singură pericolul, lucru care m-a înspăimântat şi mai tare.

În acele clipe mi-aş fi dat bucuroasă un dinte doar pentru a putea fi în altă parte, oriunde altundeva decât pe-această întindere de piatră rece, cu noaptea şi duşmanii pregătiţi să sară pe noi. Atunci am simţit pentru prima oară gustul muncii pentru care fusesem recrutată, şi nu-mi puteam imagina cum ar putea cineva să îndure ceva atât de dezolant şi de pustiitor. Mă alăturasem Legiunii pentru a fi un protector, însă acum mi se părea că n-am curaj pentru aşa ceva.

Apoi a pornit să mugească Artileria Oraşului, iar cerul a început să se lumineze datorită acelor pilaştri de lumină pură. Am simţit dintr-odată cum ceva se strânge în jurul palmei mele. Jax îşi strecurase mâna într-a mea. Nu-l simţisem şi nici nu-mi dădeam seama ce-l mânase să facă un asemenea gest. În mod normal, mi-aş fi smuls mâna dintr-a lui şi i-aş fi aruncat şi vreo remarcă dură, însă n-am făcut-o. Spre surprinderea mea, atingerea sa m-a liniştit. Îmi sugera că, dacă trebuia să lupt, nu voi lupta de una singură. N-a zis nimic, şi nici eu n-am făcut-o.

Am aşteptat toată noaptea acolo, în For, în timp ce Artileria Oraşului a tunat şi-a punctat cerul, umplându-l de luminiţe şi făcându-l să geamă şi să pâlpâie din cauza violenţei bătăliei ce se purta în depărtare. De-a lungul liniei orizontului, armatele ce foloseau arme pe bază de thelemitaţie sfâşiau totul în cale, iluminând văzduhul în mii de culori, imagini pe care odată le numeam minuni şi le dădeam nume magice precum cusăturile îngerilor şi copiii

Lunii, dar despre care acum ştiam că sunt doar urme lăsate de acest război fără de sfârşit.

Charles nu şi-a făcut apariţia decât a doua zi, spre seară. Părea epuizat şi îngrijorat, o îngrijorare care ştiam că e mai mult de natură mentală decât fizică. Vizitarea unui miraj are darul de-a reface energia cuiva. Eu şi Jax intrasem o dată sau de două ori în umbră pe timpul nopţii, atunci când simţisem oboseala, deşi nu pentru mult timp, căci nu eram pe deplin încrezători în noi înşine că putem controla acea forţă hipnotică în mijlocul unui oraş.

— Lupta a luat sfârşit, ne-a spus Charles, sau cel puţin ce era mai rău.

Glasul şi expresia sa indicau faptul că lucrurile chiar fuseseră într-adevăr rele.

— Romeo nu mai are suficientă energie pentru a încerca să mai atace un alt oraş. Deocamdată suntem în siguranţă. Mergeţi şi trageţi un pui de somn. Mâine-dimineaţă va avea loc o întrunire a Consulatului şi vreau ca şi voi doi să fiţi prezenţi. Orice s-ar decide va fi şi treaba voastră.

Charles nu voia să ne spună mai multe, dar din atitudinea sa puteam deduce că situaţia era deosebit de gravă. M-am retras în camera mea, fără să mă aştept să adorm, însă am fost copleşită de o neaşteptată şi adâncă epuizare. Era o senzaţie pe care o ştiam prea bine, genul de oboseală pe care-o simţi după o zi de muncă extenuantă sau după o călătorie printr-un frig aprig, dar care părea imposibilă după ce doar stătusem şi nu făcusem absolut nimic în For, plimbându-mă din când în când prin mirajul meu. Deşi n-avea sens, oboseala era ceva palpabil; am adormit instantaneu.

45
NAOMI

Dimineaţă m-am întors la For împreună cu Charles şi Jax. Se adunase deja o mulţime consistentă, o privelişte stranie după atâtea ore petrecute doar cu Jax. Cei mai mulţi erau Cadeţi de la Academie, deşi am zărit şi câteva uniforme de legionari. Câteva siluete întunecate se îndreptau spre Palatul Principatului, o structură lugubră din piatră ce ocupa o latură întreagă a Forului, iar Charles ne-a zis că trebuie să mergem alături de ele. Ne-au condus într-o încăpere boltită enormă, plină de şiruri de scaune grele, asemănătoare cu un amfiteatru de-al Academiei, doar că mult mai impresionantă. Lipită de un perete se afla o platformă înaltă de piatră, pe care erau aşezaţi doisprezece indivizi.

— Ei sunt Principii celor douăsprezece oraşe, ne-a explicat Charles, cunoscuţi şi sub titulatura de Consulat. Ei iau toate deciziile majore legate de război.

Asta deja o ştiam; organizarea şi principiile guvernării în rândul aşa-numitelor Forţe de Apărare Încorporate ale Pământului făceau şi ele parte din programa Academiei. Ba chiar am recunoscut-o şi pe Seppora, liderul Consulatului, aleasă de toţi membrii pentru a exercita puterea executivă şi a da vot decisiv în caz de egalitate. De acolo de unde eram eu, mi se părea bătrână şi fragilă, cu chipul ei subţire şi părul atât de alb încât părea aproape străveziu. Părea că e gata să înceapă să moţăie, însă mi-am dat seama că, de fapt, studia încăperea cu ochi atenţi printre pleoapele întredeschise. Azemon, Principele Oraşului Nouă, şedea lângă ea, iar faptul că-l vedeam acolo mi-a ridicat un semn de întrebare. Pe lângă funcţia de Consul, Seppora o deţinea şi pe cea de Principe al Oraşului Patru. De ce nu ne-am întrunit acolo?

Când i-am pus această întrebare, Charles nu mi-a răspuns imediat. A ales, în schimb, să mă conducă pe lângă unul dintre şirurile de scaune aflate mai la mijloc,

unde trei locuri goale păreau că ne aşteaptă exact pe noi. Doar după ce ne-am aşezat, eu şi Jax stând de o parte şi de alta a lui, ne-a spus:

— Motivul pentru care Consulatul nu se întruneşte în Oraşul Patru este că Oraşul Patru a fost distrus ieri-dimineaţă.

Tonul egal cu care Charles a rostit această afirmaţie m-a luat prin surprindere. Nu mă aflam aici de prea mult timp, dar ştiam că-n toată lumea nu există decât douăsprezece astfel de oraşe. Existau anumite diferenţe între ele şi Oraşul Nouă, dar fiecare reprezenta o mare aglomerare de populaţie, căminul a milioane de oameni.

— A supravieţuit cineva? l-am întrebat.

De data asta Charles nu mi-a mai răspuns deloc, iar din tăcerea sa am înţeles că se-ntâmplase ce era mai rău. Am fost şocată şi îndurerată la gândul că atâţia oameni au dispărut într-o clipită şi m-am gândit, ameţită, că acelaşi lucru s-ar fi putut întâmpla şi aici, unde doar eu şi Jax stătusem în calea dezastrului. Bănuiam că şi Jax se gândea la aceleaşi lucruri; devenise foarte palid.

Încăperea în care ne aflam, plină de zgomot când sosisem, a început să se liniştească. De sub platforma pe care şedea Consulatul şi-a făcut apariţia un bărbat, care a cerut să se facă linişte, deşi tăcerea care începea să cuprindă uşor-uşor camera părea mai degrabă un rezultat al privirii aspre pe care Consulul Seppora şi-o plimba peste mulţimea prezentă, o privire tăioasă ca un cuţit.

Când a vorbit, cuvintele sale, amplificate pentru a umple camera, au făcut să înceteze şi cea mai uşoară şoaptă.

— Întrunirea Consulatului Pământului începe chiar acum! a spus ea.

Tonul era dur şi metalic, deşi nu-mi dădeam seama dacă acest lucru se datora modului ei de-a ţine un discurs sau artificiului magic folosit pentru amplificarea glasului.

Consulul Seppora nu s-a deranjat cu vreun preambul, ci a trecut direct la expunerea situaţiei actuale:

— Evenimente recente i-au convins pe membrii acestui Consulat că ameninţarea asupra Pământului e mai mare

decât oricând. Scopul întrunii de azi va fi să evaluăm această ameninţare şi să stabilim ce acţiuni trebuie întreprinse pentru a răspunde cum se cuvine. Vom începe cu raporturile celor douăsprezece Principate şi cu cele sosite de pe Front, după care vom asculta recomandări înainte de-a lua o decizie finală. Primul raport îi aparţine Imperatorului Feeroy, comandantul Legiunii a Noua.

Figura Imperatorului Feeroy îmi era şi ea cunoscută. Era capul forţei de apărare a Oraşului Nouă, depăşit în grad doar de Ducele Legiunii a Noua şi de Principele Azemon însuşi. Feeroy era un bărbat subţirel cu o privire tot timpul mijită şi cu o atitudine agresivă, ce-mi amintea de-o găină ce stă şi cercetează pământul în căutarea unor dumicaţi cât mai apetisanţi. Astăzi, însă, atitudinii sale îi lipsea totuşi acel zel pe care şi-l strunea cu greu; părea în schimb încordat, iar pe frunte şi pe gât îi curgeau pârâiaşe strălucitoare de sudoare. Nu ştiam motivul. Din câte auzisem, Legiunea a Noua se achitase admirabil de sarcină. Într-adevăr, unul dintre luptătorii noştri fusese cel care dezvăluise adevărata amploare a atacului Valentinilor, faptul că nu era un simplu raid, ci vârful de lance al unei invazii în toată regula. Şi totuşi Feeroy se ferea să-şi atribuie vreun merit, insistând că ceea ce conta cu adevărat nu era bătălia tocmai încheiată, ci pericolul care ne paşte de-acum încolo.

Rapoartele următoare nu mai păreau la fel de încurajatoare şi de elaborate. Unul câte unul, reprezentanţii fiecărui Principat a descris cum au făcut faţă celui mai recent atac. Mai întâi Ducele, aşa cum este cunoscut comandantul suprem al fiecărei Legiuni, a dezvăluit în faţa tuturor modul în care a acţionat armata sa şi pierderile suferite, apoi Pretorul a descris starea actuală a oraşului şi a coloniilor aflate sub conducerea Principatului. Începusem să mă întreb de ce Feeroy fusese singurul care vorbise din partea Principatului nostru, când Ducele Oraşului Nouă s-a ridicat şi-a început să expună în detaliu contribuţia Legiunii noastre la bătălie în decursul ultimelor două zile. Mi-am dat seama că Feeroy fusese

chemat doar pentru a prezenta acest moment de cotitură, când îşi făcuse apariţia mult mai ampla armată a Valentinilor.

O parte din reprezentanţi au fost prezentaţi cu titulatura de „interimar” alături de titlul lor, iar asta, am aflat, însemna că fostul posesor al titlului fusese ucis. Cel care ne-a adus vestea anihilării aproape complete a Legiunii a Patra a fost Ducele interimar al Principatului Patru, iar Pretorul interimar a fost cel care ne-a adus la cunoştinţă distrugerea Oraşului Patru. Căzuseră şi Oraşul Doisprezece şi, de asemenea, şi Şase, şi toate Principatele au raportat pagube devastatoare în rândul coloniilor.

Nu m-am putut stăpâni să nu mă gândesc la Colonia 225 – Ţărmul de Granit, numele sub care o ştiam eu – şi la oamenii de-acolo, la mami şi la Bebe şi la aproape toţi cei rămaşi din tribul nostru. Am ascultat cu inima cât un purice în timp ce Bennereg, Pretorul Oraşului Nouă, a citit lista coloniilor pierdute de Principatul Nouă. Când a sărit peste 225, am crezut că voi începe să plâng de fericire, dar, slavă Cerului!, am reuşit să-mi păstrez cumpătul. Când toate Principatele au terminat de raportat, atmosfera generală din sală era încărcată de disperare şi înfrângere. Însă veştile rele de-abia începuseră.

O femeie de pe un scaun din şirurile de mai jos s-a ridicat să vorbească în faţa Consulatului. Era o tipă scundă şi robustă, cu părul scurt şi ţepos şi cu un chip cu trăsături plăcute, dedicate. Mi-am dat seama că-i fontana, la fel ca mine, după acul din aur de la gât, însă asta nu avea cum să explice reacţia asistenţei şi murmurele de îngrijorare pe care le auzeam peste tot în jur. Am înţeles motivul când şi-a rostit numele, „Fontana Malandeera, din Legiunea Douăzeci şi Doi”. Legiunea Douăzeci şi Doi făcea parte din corpul expediţionar; venise de pe Front.

Timp de aproape o oră, fontana Malandeera ne-a spus povestea ultimelor sale zile petrecute pe Front. A început cu o victorie sau cu aparenţa unei victorii. După ani întregi de eforturi fără rezultat, forţele noastre reuşiseră să penetreze liniile inamice, câştigând o serie de înfruntări

decisive de-a lungul Frontului. Legiunea profitase de avantaj, urmărind armatele împrăştiate ale lui Romeo şi spulberându-i trupele ori de câte ori încercase să riposteze. În termen de câteva zile, avansaserăm prin Pânză mai mult decât o făcuserăm în ultimele două decenii la un loc. Când, în cele din urmă, am întâlnit o nouă linie de rezistenţă organizată de-a inamicului, căpătaserăm controlul a nu mai puţin de treizeci de Tărâmuri. Încrezători în tacticile noastre de luptă şi sperând că forţa Valentinilor începea în sfârşit să cedeze, ne-am pregătit pentru a ne întări poziţiile şi a ne consolida avantajul.

Ne aşteptam la o ofensivă reînnoită după ce Flota Valentină va avea ocazia de-a se regrupa, aşa că ne pregătiserăm trupele pentru a respinge un atac frontal susţinut. Dar ce ne-a atacat n-a fost o simplă contraofensivă. Valentinii ne-au lovit şi din spate, năvălind asupra Legiunilor încă vulnerabile după înaintarea prin Pânză. Iar acesta nu era doar un simplu atac, un simplu roi de prădători furişat în rândul liniilor noastre pentru a semăna panică printre trupe. Era o armată în toată regula, ce se strecurase prin Tărâmurile pe care doar ce le cuceriserăm, Tărâmuri pe care le scotociserăm după orice urmă de duşman şi pe care le consideram absolut sigure. Cumva, Romeo reuşise să strângă o armată extrem de numeroasă chiar în spatele liniilor noastre. Toată lumea era de acord că acest lucru era imposibil, şi iată că totuşi nu era, căci Valentinii erau chiar aici, sfâşiindu-ne Legiunile în bucăţi.

Încercuiţi, blocaţi pe nişte poziţii imposibil de apărat, cu orice posibilitate de retragere tăiată, Legiunea a recurs la cea mai disperată opţiune, măsura de urgenţă finală în cazul înfrângerii totale. Au închis Frontul. Au distrus ancorele construite pentru a ţine deschise portalurile dintre Tărâmuri, lăsând pasajele să se prăbuşească şi stopând efectiv înaintarea inamicului. Pasajele puteau fi redeschise, însă nu pentru o anumită perioadă, iar până atunci marea Flotă Valentină urma să fie împrăştiată în bucăţi, mai uşor de învins. Doar unei mici părţi din armata

lui Romeo, trupele rămase în ariergarda atacului, i-a rămas cale liberă spre Pământ, iar ce mai rămăsese din Legiune a jurat să le întârzie suficient de mult încât să poată trimite un avertisment despre prăbuşirea Frontului.

Fontana Malandeera a fost cea aleasă să ne transmită acest mesaj, şi a gonit spre Hestia cu toată viteza dată de magia ei, ştiind că Romeo era pe urmele ei. Dar, când a ajuns în Dis, l-a găsit deja acolo pe inamic, pregătit să o întâmpine. Şi-n timp ce ea încerca să-şi facă loc cu forţa printre ei – aparent, fără nicio şansă de izbândă – cu Valentinii roind în jurul ei clipă de clipă, spaţiul de dedesubt s-a deschis, oferindu-i Pământul la vedere şi, pe deasupra, o altă bătălie în desfăşurare: propriile noastre Legiuni luptau sub Vălul Lunar.

Toată aceste informaţii ne-au fost relatate de fontana Malandeera pe un ton prozaic, fără a menţiona faptul că acesta ar putea fi cel mai mare dezastru pe care l-a înfruntat vreodată rasa umană.

— Cam asta am avut de spus, restul l-au spus cei dinaintea mea mult mai bine, a încheiat ea.

Aerul din sală devenise sufocant şi greu. Nu eram membru al Legiunii de prea mult timp, dar vestea înfrângerii sale m-a lovit ca un pumn în stomac. Nu-mi puteam imagina cum se simţeau cei din jur, crescuţi pentru a purta acest război de durată. I-am aruncat o privire lui Jax; rămăsese absolut nemişcat, cu maxilarul încordat, privind un punct în depărtare.

— Fontana Malandeera ne-a adus mesajele din partea comandanţilor săi, care-i întăresc mărturia, a spus Consulul Seppora după ce Malandeera s-a întors la locul ei.

Deja o parte din cei prezenţi începuseră să vocifereze, strigând că povestea Malandeerei nu putea fi adevărată, însă afirmaţia seacă a Consulului i-a amuţit cu totul.

— Avem toate motivele să credem că Frontul a fost dizolvat şi că Legiunile noastre nu mai reprezintă o forţă de apărare viabilă. Trebuie să acţionăm presupunând că Flota Valentină se va putea îndrepta nestingherită spre

Hestia.

— Închizând Frontul, a continuat Seppora, Legiunile noastre au întârziat înaintarea Valentinilor, însă doar pentru o vreme. Bazându-ne pe informaţiile aduse de fontana Malandeera cu privire la alcătuirea Frontului, estimăm că Flota Valentină va ajunge pe Pământ în maximum şapte ani de-ai noştri. O parte mai neînsemnată, dar totuşi destul de numeroasă ar putea ajunge chiar mai devreme, în treizeci şi una de luni. Restul, partea din armată neprinsă când a fost închis Frontul, se află deja aici, ţinută pe loc doar de Vălul Lunar, care se va deschide din nou peste douăzeci şi opt de zile.

Seppora s-a oprit, permiţându-ne să asimilăm informaţiile, apoi a continuat:

— Avem deci la dispoziţie douăzeci şi opt de zile ca să acţionăm. Consulatul va rămâne şi va asculta orice recomandare şi argument din partea voastră.

Asta se întâmpla acum câteva ore. De atunci dezbaterea a continuat neîntrerupt. Consensul general era că aveam o şansă minusculă să putem învinge trupele strânse dincolo de Vălul Lunar. Valentinii vor avea timp să organizeze un atac bine pus la punct, în timp ce principalul nostru avantaj, Tunurile Oraşelor dispuse pe toată planeta, fusese slăbit de pierderea a trei oraşe. Chiar dacă am fi în stare să scăpăm teferi din această confruntare, următoarea va fi prea mult pentru noi. Pământul reprezintă, din multe puncte de vedere, o poziţie strategică puternică pentru a rezista şi a lupta, dar asta e valabil numai dacă ar mai exista cineva capabil să lupte, iar nouă ne va lua mult timp să reconstruim Legiunea şi s-o aducem la nişte parametri care să-i permită să respingă Flota Valentină. Cea mai optimistă estimare pe care am auzit-o până acum este douăzeci de ani. Alţii spun douăzeci şi cinci sau treizeci ori chiar cincizeci. În orice caz, ne va lua mai mult decât cei şapte ani pe care-i avem la dispoziţie momentan.

La un moment dat, în timpul discuţiei, printre recapitulări nesfârşite şi scheme făcute de cei prezenţi, cu liste ale trupelor de apărare rămase şi cu valurile de

luptători Valentini ce vor sosi aici, mi-a trecut prin cap că deja se luase o decizie, pe care toată lumea o ştia, dar pe care nimeni nu dorea a o rosti cu voce tare. Atârna în aer ca o fantomă, plutind neauzit pe deasupra grupurilor de bărbaţi şi femei care se tot contraziceau.

Imperatorul Feeroy e cel care, în sfârşit, o spune. Stă în faţa adunării şi ne anunţă că trebuie să părăsim Pământul. Putem scăpa printr-o altă poartă, înainte ca Vălul Lunar să se redeschidă. Dacă închidem Vălul Saturnian în urma noastră, acesta va redeveni folosibil abia peste treizeci de ani, iar până atunci noi vom putea dispărea fără urmă, atât de pierduţi printre Tărâmuri, încât Valentinii nu vor mai fi în stare să ne găsească. La momentul oportun, ne vom putea stabili undeva. Vom găsi un nou cămin, nu nou Pământ. E singurul mod de-a asigura supravieţuirea speciei umane, spune el.

Protestele care urmează sunt doar de faţadă. Nimeni nu doreşte să fie partizanul predării Pământului, dar toţi sunt dispuşi să le fie înfrântă hotărârea de-a rămâne. Îmi aduc din nou aminte de noaptea în care tribul meu s-a adăpostit în Ţărmul de Granit şi i-am ascultat dezbătând dacă s-o luăm spre nord, şi să murim de frig, sau s-o luăm spre sud, şi să fim ucişi de triburile ostile de acolo. Pentru mine, discuţia de azi pare la fel de lipsită de speranţă. Deşi mă trezesc că-i admir lui Feeroy curajul de-a rosti cu voce tare ceea ce nimeni nu dorea să spună, sunt sigură că, dacă abandonăm Pământul acum, nu vom fi niciodată în siguranţă. Dar ce pot spune eu? Nimeni nu mă va asculta pe mine. La ce foloseşte un simplu sentiment când este comparat cu vicisitudinile războiului, când ar urma extrageri după extrageri în căutare de oameni, ani întregi de refaceri şi recrutări pentru alcătuirea unei noi Legiuni, şi toate astea sub ameninţarea urmăririi necontenite a unui inamic invincibil?

Mi-e teamă să mă uit la Jax sau la Charles, mi-e teamă că voi vedea aceeaşi convingere, aceeaşi senzaţie înceţoşată, dar totuşi puternică, la amândoi, că abandonarea Pământului ar fi o greşeală fatală. Apoi aud

glasul Principelui Azemon, ce acoperă cu totul zarva generală.

— Consul Seppora, spune el, mai există o propunere care, consider eu, ar trebui ascultată de Consulat. Vă rog să-i permiteţi, aşadar, Curatorului Ellmore de la Academia Oraşului Nouă să vă explice mai multe.

Urmăresc privirile celorlalţi, care s-au îndreptat, ca una, spre silueta ţeapănă a Curatorului Ellmore, lângă care se află Vinneas.

46
KIZABEL

În timp ce Curatorul Ellmore face o expunere elocventă şi abilă din punct de vedere politic a catastrofalelor decizii care ne-au adus în situaţia disperată de-acum – evitând cu grijă orice asumare a vinei şi sugerând în acelaşi timp fără echivoc că fuseseră avertizaţi cu toţii dinainte că nu pot ignora comportamentul deconcertant al lui Romeo din ultimele câteva luni, lăudând ascuţimea minţii lui Vinneas şi deciziile lui tactice, fără multe amănunte despre acţiunile lui care dovedeau nesupunere şi nu-chiar-trădare-dar-o-puternică-înclinaţie-spre-răzmeriţă –, eu îmi răsfoiesc neliniştită notiţele. Teancul gros de diagrame, hărţi, scheme, tabele şi desene, pe care le-am strâns în ultimele douăzeci şi şase de ore, pare tulburător de asemănător cu mâzgălelile fără noimă ale unui nebun – şi, întâmplător, cam aşa mă şi simt. Ca o nebună. Între timp, Vinneas, stăpân pe sine, mâzgăleşte nişte însemnări complet relaxat pe un carneţel, singurul său echipament ajutător.

Consulatul ne priveşte de la înălţimea platformei de piatră, iar membrii ne ascultă cu atenţie, etalând expresii ce merg de la intrigate la îngrijorate şi la potenţial canibale. Decid că Seppora este, fără îndoială, cea mai intimidantă persoană pe care am văzut-o vreodată. În ciuda fragilităţii cauzate de vârstă, are atitudinea contemplativă a unei reptile acoperite cu solzi, ce se mişcă foarte încet, dar care e capabilă să atace cu o viteză fulgerătoare, dându-mi impresia că mi-ar putea smulge efectiv capul cu fălcile ei ca de crocodil. Pentru a patra sau a cincea oară de când m-am aşezat pe scaun, îmi duc ceaşca de cafea la buze şi-o găsesc goală. În colţul din dreapta jos al carnetului său, Vinneas a desenat un castel înconjurat de cavaleri călare pe cai. Înăbuşindu-mi un căscat, încerc să mă şterg la ochi fără să mă vadă nimeni şi-mi rotesc capul pentru a scăpa de crampe.

Am petrecut prima noapte a ceea ce acum este

cunoscută sub numele de Bătălia Vălului Lunar într-o celulă inconfortabilă din Complexul de Adăposturi Est, în calitate de oaspete al Jandarmeriei Oraşului Nouă.[34] Voi fi prima care să recunoască faptul că am fost arestată în circumstanţe să le zicem incriminatoare, mai întâi obţinând acces în Fabrică prin mijloace ilegale, apoi intrând prin efracţie în fostul meu laborator şi ameninţând totodată cu arma un instarus autorizat de oraş să se afle acolo pentru a-l păzi. Dar tot nu pot fi convinsă că acei doi jandarmi care m-au găsit în mijlocul dărâmăturilor din atelier, cârâind ca o nebună sub o gaură de mărimea lui Snuggles[35] dată în tavan, ar fi trebuit să mă placheze cu atâta entuziasm.

Când am obiectat cu privire la acel tratament neprietenos, mi s-a adus la cunoştinţă că în timpul atacurilor se consideră că tot Principatul este implicat în luptă şi oricine ar profita de zăpăceala generală pentru a comite acte răuvoitoare l-ar ajuta, de fapt, pe inamic şi ar trebui tratat în consecinţă. În acel moment, e posibil să fi pretins că aşa-zisul meu act de rea-voinţă reprezenta, de fapt, o parte a planului meu de-a salva lumea, iar din acest punct de vedere făceam mult mai mult decât doi jandarmi burtoşi precum cei care mă târau fără menajamente spre Complexul de Adăposturi Est. Nu mai e nevoie să adaug că acele afirmaţii nu mi-au adus niciun beneficiu. S-au

---

[34] O ramură a Legiunii, însărcinată cu supravegherea activităţilor cetăţenilor oraşului, alcătuită mai ales din legionari lăsaţi la vatră din rândul unităţilor de elită şi care, în consecinţă, suferă de sindromul inadecvării şi al potenţialului rămas neconsumat, ceea ce, combinat cu o frustrată dorinţă de-a ieşi să împuşte ceva, înseamnă de multe ori experienţe neplăcute pentru cei care se întâmplă să le pice-n gheare. Acest lucru e valabil mai ales în timpul atacurilor, când forţele de apărare ale oraşului sunt angrenate în lupte adevărate cu un inamic adevărat şi, în consecinţă, jandarmii sunt pe culmile puterii, şi totuşi conştienţi de statutul lor de retrogradaţi faţă de restul Legiunii (n.a.).

[35] Doar o simplă gaură cauzată aparent de o explozie, pentru un martor neantrenat, deşi eram destul de convinsă că aş putea găsi câteva urme lăsate de conturul familiar al liniilor Proiectului pe marginile spărturii enorme pe care Rae şi Snuggles o creaseră când ieşiseră din atelier (n.a.).

schimbat injurii, s-au lansat acuzaţii şi, într-un final, am fost aruncată într-o celulă încuiată[36], unde a trebuit să aştept pe tot parcursul atacului.

Noaptea pe care-am petrecut-o acolo mi s-a părut absolut îngrozitoare, nu neapărat din cauza celulei înseşi – care era mică, dar nu chiar atât de inconfortabilă –, cât din cauza convingerii crescânde că lumea avea să se sfârşească. Vinneas avea dreptate în legătură cu apropiata invazie a Valentinilor, eram sigură, iar dacă Rae reuşea să dezvăluie adevărul, ştiam că urma să o facă foarte curând. Odată cu trecerea timpului, am devenit din ce în ce mai convinsă că murise şi că, odată cu ea, aveam să murim şi noi toţi.

Dar apoi, pe la 06:30, am auzit strigăte dinspre camera în care se retrăseseră temnicerii mei pentru extraordinar de importanta sarcină de-a bea şi-a spune glume deocheate, iar Rae şi-a făcut apariţia, mânându-i cu forţa de la spate pe jandarmi şi vorbind cu un accent altminteri destul de uşor de înţeles, devenit acum aproape neinteligibil din cauza furiei. Mai târziu am aflat că venise cu ordinul de eliberare emis de însuşi Principele Azemon, dar pe moment părea că mă poate elibera doar prin forţa propriei sale furii clocotitoare.

De îndată ce s-a deschis uşa celulei, Rae s-a aruncat asupra mea, înconjurându-mă cu braţele-i lungi şi, practic, săltându-mă de la pământ.

— A mers! mi-a spus ea încântată, dându-mi drumul din braţe şi cuprinzându-mi mâinile între palmele sale.

M-am trezit pe punctul de-a izbucni în lacrimi, dar am reuşit să-mi dreg glasul cât de cât şi să evit orice formă de manifestare lacrimogenă.

— Au închis Vălul Lunar?

Ea a încuviinţat din cap şovăitor.

— O parte din trupele Valentinilor au reuşit să răzbească. Lupta e încă în desfăşurare, însă Curatorul şi

---

[36] Cu bare din metal adevărat, nici mai mult, nici mai puţin – o măsură de precauţie care să mă împiedice să evadez în cazul în care oraşul şi-ar pierde sursa de thelemitaţie (n.a.).

Principele Azemon spun că ce-a fost mai rău a trecut. Deocamdată suntem în siguranţă.

— Şi Snuggles?

Durerea din privirea lui Rae era elocventă.

— Of, Kizabel! a continuat ea. Nu ştiu sigur. Era într-o formă destul de proastă când ne-am întors. I-am pus să-l ducă în atelierul tău, a adăugat zâmbind slab. Apropo, Curatorul spune că-ţi poţi căpăta atelierul înapoi. Ba chiar vor repara şi tavanul. Vrei să mergi şi să-l vezi?

Ce voiam, de fapt, era să dorm. Aţipisem o dată sau de două ori cât stătusem închisă, dar fusesem prea îngrijorată şi îngrozită ca să am parte de somnul acela adânc, cu vise. Dar acum eram prea curioasă să aflu cum reuşiseră să se descurce Rae şi Snuggles în timpul bătăliei. Cei doi jandarmi, care ascultaseră încruntaţi şi năuciţi conversaţia noastră, se dăduseră într-o parte şi acum îi aruncau priviri suspicioase lui Rae, permiţându-ne apoi să ne alăturăm coloanei de Cadeţi şi cetăţeni cărora li se dăduse voie să părăsească adăposturile.

În timp ce mergeam, Rae mi-a descris bătălia. Snuggles se comportase chiar mai bine decât mă aşteptasem, permiţându-i lui Rae să facă vreo câteva salturi scurte până în vârful formaţiunii şi să evite o confruntare ce deja era în desfăşurare, iar asta doar cu preţul unor avarii minore din câte mi-am dat eu seama. Rae a părut destul de evazivă când a venit momentul descrierii rănilor lui Snuggles[37], deşi în momentul când am ajuns la atelier începusem să cred că nu erau chiar atât de grave pe cât îşi închipuise ea.

Lady Jane ne aştepta şi ea, o simplă pâclă pe metalul lustruit al uşii atelierului meu.

— Aţi reuşit! a scheunat ea.

În fundal, am auzit o stupidă melodie de jazz din timpul

---

[37] Probabil pentru că atunci văzuse prima oară cum arată o bătălie în realitate. Animii simt avariile suferite de equii lor ca pe nişte răni ale propriilor lor trupuri, dar ceea ce poate fi percepută ca o rană mortală ar putea fi, de fapt, destul de nesemnificativă din punctul de vedere al ingineriei şi posibilităţilor de reparaţie (n.a.).

ED, unul dintre acele cântece pe care le-aud când ea vrea să sărbătorească ceva.

— Încă n-am murit!

— Încă mai există această posibilitate, am simţit eu nevoia să subliniez.

— Cu o asemenea atitudine, ai putea la fel de bine să rămâi afară, mulţumesc foarte mult! mi-a răspuns Jane.

Nu-mi plăcea să mă cert şi, ca să fiu sinceră, eram destul de mândră de mine însămi, de Rae şi de Lady, care jucase şi ea un rol important în perpetuarea vieţii pe Pământ, învingând instarusul pus afară pentru a mă împiedica să pătrund în atelier. Ca să intru şi eu în atmosfera de sărbătoare, i-am dăruit cel mai sincer „iupiii!” de care m-am simţit în stare.

— Destul de bine, presupun, a oftat Lady, închizând uşa în urma noastră.

Scena din spatele oglinzilor ei înfăţişa urmările unei petreceri de pomină, un peisaj cu scaune prăbuşite, pahare sparte şi baloane plutind printre sticle de şampanie[38] abandonate cu gura-n jos. Atelierul meu se afla cam în aceeaşi stare deplorabilă, aşa cum te-ai şi aştepta după lansarea în pripă a unui equus experimental şi încă oarecum nefinisat.

Peretele ce dă spre Spaţiul de Testare Şaisprezece a rămas ridicat complet, iar acolo l-am găsit îngenuncheat pe Snuggles, semănând exact cu o statuie a unui antic cavaler în armură sculptată în marmură, iluminat de razele strălucitoare ale soarelui ce pătrundeau prin gaura din tavanul atelierului. Crăpăturile şi zgârieturile ce-i brăzdau armura nu făceau decât să-i întărească aspectul de obiect străvechi, deşi, dacă priveai mai îndeaproape, puteai observa câteva locuri în care se vedeau expuşi turgo-muşchii ce scânteiau ca nişte aşchii de metal pe o plajă acoperită cu nisip alb.

---

[38] Băutură alcoolică obţinută din struguri, cunoscută mai ales pentru carbogazificarea efervescentă şi popularitatea ei în timpul petrecerilor festive din timpul ED. Nu cu mult diferită de Fizz, probabil, deşi eu însămi n-am gustat-o niciodată (n.a.).

— L-am stricat, a zis Rae amărâtă. Când ne-am întors, nici măcar nu mai putea să zboare. Abia mai putea merge. Imway şi oamenii lui au trebuit să ne care în braţe până aici, a adăugat ea.

— Ce?

Imway încă mai ocupă prima poziţie pe lista cu oameni de tot rahatul, iar pomenirea numelui său în contextul victoriei[39] de azi nu are niciun sens. M-am răsucit spre ea, nefiind sigură c-am auzit bine, dar dezgustul de pe chipul ei m-a lămurit pe deplin.

— El şi oamenii săi au fost cei care m-au scos teafără din luptă, a spus ea, apoi a surâs. El credea că te salvează pe tine, din cauza lui Snuggles.

În ultima vreme, sentimentele mele la adresa lui Imway se situau de cele mai multe ori la limita imboldului de a-l ucide sau de a-l urî. Dacă Rae spunea adevărul, Imway s-a aruncat cu capul înainte într-o bătălie în desfăşurare ca să mă salveze pe mine sau o persoană despre care credea că sunt eu. Poate că prietenia noastră din copilărie mai are încă vreo semnificaţie pentru el.

După ce Snuggles a fost condus înapoi în Oraşul Nouă şi identitatea pilotului său dezvăluită, nimeni n-a mai ştiut cum să procedeze, cu excepţia lui Rae, care era atât de epuizată, încât de-abia mai stătea în picioare, aşa că s-a prăbuşit grămadă la pământ. Abia după şase ore a devenit cât de cât conştientă sau coerentă ca să poată să le explice ce se întâmplase. Am decis că nu-i pot purta pică pentru plăcutul pui de somn din acea noapte, când eu fusesem nevoită să stau încolăcită pe jos într-o celulă c-o suprafaţă de patru metri pătraţi şi jumătate şi murind de grija ei, având în vedere totuşi că mă căutase disperată după ce-şi recăpătase pe deplin capacitatea de-a enunţa fraze coerente – însă mai ales datorită nefericirii cu care-l privea acum pe Snuggles, de parcă ar fi fost vreo creatură adorabilă, dar grav rănită din pădure.

— O să fie bine, am liniştit-o eu.

---

[39] Să recunoaştem, doar o victorie precară şi, poate, de foarte scurtă durată (n.a.).

Şi chiar o să fie. O fi fost Snuggles inoperabil în acel moment, dar reparaţiile sale nu erau greu de făcut. Simptomele pe care mi le-a descris Rae – încetineala timpilor de răspuns, propria ei oboseală copleşitoare – erau semne clare ale pierderii de gwayd. În mod vădit, suferise un număr consistent de avarii minore, şi fără un etanşator activ sau un artificiu de cauterizare – o parte dintre multele dotări finale peste care sărisem din cauza lansării făcute în grabă – el pierduse gwayd într-un ritm ameţitor. Eram impresionată că Rae fusese în stare să-l facă să se mişte o perioadă atât de lungă; sforţarea ei probabil că fusese colosală.

— Chiar? a întrebat Rae, de parcă nici n-ar fi îndrăznit să spere.

— O, da, sigur. Doar răni ale cărnii. L-am stricat mai rău doar testându-l aici. O să-l repunem pe picioare cât ai clipi – poate chiar în câteva ore, dacă eşti pregătită pentru activare ceva mai târziu.

— Credeam că vom sărbători! a strigat Lady indignată.

Deja mă simţeam mai bine, clocotind de energie, ca atunci când aveam ceva real şi interesant de făcut.

— Ăsta-i modul meu de-a sărbători, am replicat eu, căutându-mi sculele prin mormanul de dărâmături din mijlocul atelierului.

Ridicasem cartonul de ouă, aflat în continuare într-o stare deplorabilă, şi acum îl dezbrăcăm pe Snuggles de armură, iar Rae o făcea pe ucenicul tinichigiului, dând fuga după funii pentru ancorare şi alte materiale şi răspunzând la întrebările despre comportamentul Proiectului pe timpul primului său zbor de durată – deja începusem să-mi imaginez nişte îmbunătăţiri şi reglaje – când dinspre uşa atelierului am auzit-o pe Lady exclamând:

— Ei, dar iată cine s-a decis să-şi arate chipul pe-aici!

Dacă ar fi fost să ghicesc, bazându-mă pe tonul neruşinat al lui Lady, aş fi zis că-i Imway – văzând şi cum începuse Rae să se strâmbe, ceea ce sugera acelaşi lucru, dar glasul acela îi aparţinea lui Vinneas.

— Lady! A trecut o eternitate. Ce mă bucur să te revăd! Dai cumva o petrecere?

— De una *singură*, i-a răspuns ea cu un glas parcă ezitant[40], pentru că toţi cei de-aici sunt atât de *plicticoşi.*

— Scandalos! a fost răspunsul lui Vinneas, însă apoi n-a mai zis absolut nimic.

Mă dădusem jos de pe schela ridicată în jurul lui Snuggles, iar când Vinneas m-a văzut, a străbătut încăperea din cinci paşi mari şi m-a cuprins în braţe.

— Excelentă treabă, Kiz! m-a felicitat el, cu un glas ceva mai puternic decât o şoaptă. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă ai fi păţit ceva acolo.

— Da, nicio problemă, i-am spus eu.

Era a doua îmbrăţişare cu o persoană extrem de înaltă în ziua respectivă şi mă simţeam deja copleşită. Era tare plăcut să ştii că prietenilor le pasă de tine.

— Am fost de fapt în siguranţă, închisă în adăpostul cu celulele de detenţie. Rae a făcut toată treaba periculoasă.

Rae rămăsese tăcută la câţiva paşi în spate. Vinneas părea destul de nelămurit de prezenţa ei aici – un moment destul de unic, să-l văd nesigur pe el însuşi.

— Bună, Vinneas! l-a salutat Rae.

După entuziasta îmbrăţişare de care avusesem deja parte, mă aşteptam ca Vinneas şi Rae să se comporte la fel şi unul cu celălalt, dar tot ce s-a petrecut între ei a fost un schimb timid de zâmbete, urmat de câteva clipe de tăcere şi de mişcări vagi ale corpului – jenă, mi-am dat seama simţind un fior interior, rezultatul unor sentimente romantice reprimate. Un sunet de nerăbdare ca un ciripit mi-a scăpat înainte de-a mă putea stăpâni şi a fost nevoie să-mi dreg glasul brusc şi oportun pentru a evita orice suspiciune. Veşti importante, ce mai! Imway, aşa cum te-ai aştepta de la un ticălos de macho atrăgător, era tipul chipeş pentru fete, dar nu mi-aş fi închipuit niciodată că

[40] Este foarte posibil ca Lady să fi reuşit să se îmbete. Instarii trăiesc după reguli pe care şi le-au creat pentru ei înşişi; dacă Lady decide să profite de alcool, acesta ar putea foarte bine să-i afecteze funcţiile cognitive (n.a.).

Vinneas ar putea fi interesat de o astfel de fată. Evident, şi Lady ajunsese cam la aceeaşi concluzie: flutura obscen din pleoape spre mine, aşa cum proceda când voia să imite melodramele la care se mai uita din când în când.

— Rae, i-a zis Vinneas, trecând peste nesiguranţa sa printr-un vădit efort de voinţă. Ai avut de înfruntat o jumătate de Legiune şi o întreagă armată de Valentini pentru noi. Îţi mulţumesc! Am auzit c-ai zburat ca un meteor.

Rae l-a recompensat cu un rânjet electrizant.

— N-o uita pe Lady!

— Da! s-a arătat Lady de acord. Ştii ce-au vrut să-mi facă nemernicii, Vinneas? Să mă *arhiveze*, să mă închidă într-un glob de sticlă şi să mă catalogheze ca pe un interesant, dar volatil şi, în final, un eşuat exemplu de artificiu.

— Nişte ingraţi şi nişte cretini cu toţii! a afirmat Vinneas şi, din nefericire, se pare că vor avea din nou nevoie de ajutorul tău.

Când Curatorul Ellmore a aflat că un misterios equus a apărut sub Vălul Lunar pentru a demasca în mod miraculos o şocantă ofensivă de-a Valentinilor, ea a recunoscut imediat semnătura lui Vinneas şi a aranjat să fie adus de urgenţă cu un velo de pe culegătoarea pe care rămăsese izolat când începuse bătălia. În timp ce eu mă perpeleam în închisoare, iar Rae încă mai zăcea într-o stare vegetativă, Vinneas era deja pus la curent cu haosul bătăliei şi confruntările aprige ce cuprinseseră toată planeta, în timp ce liderii noştri încercau să afle ce trebuie să facă mai departe.

Situaţia era gravă. Legiunile terestre fuseseră reduse la un mic procent din ce fuseseră odată, într-adevăr, dar asta nu era nimic, în comparaţie cu veştile de pe Front. Rae şi Snuggles nu fuseseră singurele elemente exotice pe care forţa de apărare a Oraşului Nouă le recuperase în timpul bătăliei. Odată cu ei, fusese adusă înapoi şi Malandeera, fontana Legiunii a Douăzeci şi Doua, trimisă la noi cu ordine din partea comandanţilor de pe Front. Foştii noştri

comandanţi şi fostul nostru Front, de fapt. Din ce auzisem, eram arşi cu toţii, fără vreo şansă de scăpare. Vinneas petrecuse întreaga noapte ascultându-i pe oficialii oraşelor de pe tot mapamondul cum dezbăteau aprins o serie de opţiuni care mai de care mai sumbre şi mai neatrăgătoare pentru noi.

— Vor să abandoneze Pământul, ne-a spus el. Toţi Principii sunt de acord. Consulatul se va întruni mâine aici, atunci vor face anunţul oficial.

Eu şi Rae rămăseserăm cu gurile căscate, fără să scoatem vreun sunet; singura sursă de zgomot era sforăitul uşor al lui Lady.

— Nu putem pleca! a strigat Rae. Trebuie să putem face ceva!

— Am ascultat toate rapoartele, a zis Vinneas. Pare singura şansă de salvare a omenirii.

— Dar tu ai un plan, am spus eu, terminând ideea în locul său.

Avea acea expresie a lui, ca şi cum se agăţase de-o idee, ceva atât de elaborat, de enorm şi de nebunesc, încât, chiar înainte s-o fi zis, am ştiut că voi face orice ca să-l ajut.

— Mai există o opţiune, a adăugat el, întâlnindu-mi privirea şi rânjind. Mai ai cumva copia după *Arhitectura asociativă?*

47
KIZABEL

Şi iată-mă, după aproape două zile şi două nopţi de nesomn, ţinând în poală vreo şase dosare în care se află planurile măreţe şi înfricoşătoare ale unei arme ce poate salva lumea, plus toate interpretările de date, teste, planuri inginereşti şi fineţuri arhitecturale de care credeam că voi avea nevoie pentru a-mi susţine cauza, adunate într-un impresionant teanc de hârtii pe care tot trebuie să-l îndrept şi să-l aşez ca să-l împiedic să se prăbuşească pe jos şi să mă facă de râs în faţa Consulatului şi-a unei însemnate părţi din ce-a mai rămas din rândul liderilor celor Douăsprezece Principate. Curatorul Ellmore şi-a terminat discursul şi, în timp ce revine la locul său, Vinneas se ridică şi se îndreaptă, cu acea postură a sa relaxată şi încrezătoare, pentru a prezenta planul nostru în faţa Consulatului.

Argumentul pe care-l expune el e simplu. Ştim destul de puţine despre inamic, dar de unele informaţii suntem foarte siguri. Ştim că forţa lor militară o depăşeşte pe a noastră. Până de curând, aveam motive să credem că suntem pe poziţii egale ca număr de trupe – situaţia pe Front stagna aşa de câteva secole –, însă acum lucrurile s-au schimbat. În comparaţie cu Flota Valentină ce se îndreaptă acum spre Pământ, trupele care ne-au mai rămas nouă sunt aproape insignifiante. Ştim, de asemenea, că Valentinii au cunoştinţe mult mai vaste despre thelemitaţie şi Tărâmuri decât noi. În ciuda tuturor eforturilor noastre de a descoperi secretul din spatele deselor lor incursiuni pe Hestia şi al modului în care au fost capabili să ne evite trupele pe Front – şi poate chiar Tărâmurile însele – pentru a apărea fără niciun avertisment în preajma Pământului, metodele lor au rămas învăluite în mister. E doar un exemplu, dar el scoate în evidenţă faptul că Valentinii ar putea avea înzestrări care să depăşească orice ne-am fi imaginat noi până acum. De

fapt, afirmă Vinneas, există un singur avantaj sigur despre care putem afirma sus şi tare că-l avem asupra inamicului: timpul.

Dintre toate Tărâmurile pe care le-am vizitat în timpul acestor secole de explorare, Hestia, căminul nostru, se remarcă într-o privinţă deosebită: aici timpul se scurge mai repede decât oriunde altundeva. Nu putem şti sigur cât de specială e Hestia din acest punct de vedere. Dacă Tărâmurile sunt într-adevăr în număr infinit, aşa cum bănuim noi, atunci ar putea exista un Tărâm pe care timpul să treacă şi mai repede decât pe-al nostru. Însă deocamdată n-am descoperit un astfel de loc. Într-adevăr, încă n-am descoperit un Tărâm pe care timpul să se scurgă măcar cu o zecime din viteza cu care se scurge pe Hestia. Mai mult, se pare că există o tendinţă în rândul vitezelor cu care călătoresc Tărâmurile prin spaţiu: cu cât înaintezi mai mult în cadrul Pânzei, cu atât mai lent – în medie – se scurge timpul. Toate dovezile pe care le-avem la dispoziţie par să indice faptul că niciun Tărâm ocupat în prezent de Valentini nu poate ţine pasul cu timpul de pe Hestia. Iar acest avantaj, timpul, depăşeşte orice ar avea la dispoziţie Valentinii. În ceea ce priveşte războiul, timpul le întrece pe toate.

Având suficient timp la dispoziţie, am putea recupera distanţa dintre noi şi inamic – să alcătuim o Legiune mai puternică, să descoperim noi lucruri despre thelemitaţie – şi poate, într-o bună zi, să-i şi depăşim. Având timpul de partea noastră, susţine Vinneas, nu numai că avem o şansă de a-i învinge pe Valentini, dar victoria noastră ar fi pur şi simplu inevitabilă. Şi, dacă le-am ceda şi avantajul timpului, la fel de sigură ar deveni înfrângerea.

— Foarte elocvent, Cenzor Vinneas, spune Consulul Seppora după ce a terminat Vinneas. Ţi-ai expus argumentele exemplar şi mă-ndoiesc că cineva din camera asta nu ar fi de acord cu premisa de la care pleacă totul. Dar, din nefericire, în acest caz tocmai timpul nu este de partea noastră. Avem în faţă sosirea iminentă a unui inamic pe care n-avem cum să-l înfrângem.

— *Încă* nu putem să-l înfrângem, o contrazice Vinneas.

Simt un fior involuntar când îl aud corectând-o şi aproape că mă aştept s-o văd cum se apleacă spre el şi-i sfărâmă căpăţâna între dinţi. Dar gura subţire, ca de saurian, a Sepporei se arcuieşte în forma a ceva ce seamănă c-un zâmbet.

— Explică, te rog!

— Aşa cum a prezentat şi fontana Malandeera în raport, începe Vinneas, când trupele noastre şi-au dat seama că vor fi copleşite, au închis pasajul dintre Tărâmurile aflate de-a lungul Frontului, lăsând astfel o importantă parte a Flotei Valentine fără o cale de acces către Pământ. Valentinii vor avea de aşteptat pentru ca acele pasaje să se redeschidă – poate că doar câteva zile, din perspectiva lor, dar pentru noi va însemna un răgaz de luni sau chiar ani. Dacă am putea închide şi alte Tărâmuri de-a lungul drumului lor spre Pământ, am putea întârzia Flota Valentină chiar şi mai mult – posibil suficient de mult încât să putem alcătui o forţă de apărare mai consistentă.

Conversaţii şoptite au început să aibă loc prin mulţimea din spatele meu, însă Seppora pare netulburată.

— Sper că ai la dispoziţie ceva mai mult decât *posibil* pentru acest Consulat, Cenzore!

— Trupe răzleţe de Valentini ar putea ajunge pe Hestia într-un interval mult mai scurt, a continuat Vinneas, însă corpul principal al Flotei Valentine va trebui să avanseze prin Tărâmuri la fel cum procedăm şi noi. Dacă n-ar fi fost adevărat, deja ar fi ajuns aici. Odată ce Flota lor va pătrunde în Coridorul celor Zece Lumi, vor avea la dispoziţie o singură cale de acces spre Hestia. Eu propun să trimitem toate trupele de care ne putem dispensa din ce ne-a mai rămas din Legiune spre acele Tărâmuri pentru a închide Coridorul înainte de sosirea Flotei Valentine.

Murmurul general devenise prea zgomotos pentru a mai putea fi ignorat, crescând pe măsură ce lumea înţelegea intenţia lui Vinneas. Consulul Seppora a ridicat o mână pentru a cere să se facă linişte.

— Şi tu consideri că o astfel de misiune ar servi unui

scop util?

— Da. Dacă am reuşi să închidem de tot cele patru Tărâmuri care duc mai departe dinspre Hestia, am putea întârzia Flota Valentină cu încă paisprezece ani, din perspectiva noastră, de pe Pământ. Dacă am putea închide cinci, atunci am ajunge la un total de douăzeci şi patru de ani, ceea ce ne-ar pune la dispoziţie douăzeci şi şase de ani cu totul pentru a ne pregăti în vederea celei mai pesimiste estimări a sosirii Flotei Valentine. Având în vedere poziţiile ocupate de inamic evidenţiate în raportul prezentat de fontana Malandeera, o astfel de misiune cum e cea propusă de mine ar servi la închiderea a cel puţin cinci Tărâmuri – şi, odată cu ele, la câştigarea a douăzeci şi şase de ani – înainte de-a întâmpina o opoziţie serioasă.

Consulul Seppora îl priveşte cu atenţie pe Vinneas, în timp ce, de cealaltă parte, membrii Consulatului şuşotesc între ei.

— Şi când *vom* întâmpina o altă opoziţie, Cenzor Vinneas?

Aluzia ei e limpede: va fi o misiune sinucigaşă? Din ceea ce înţeleg din discuţiile care încep iarăşi prin încăpere, lumea consideră că întrebarea ei e complet irelevantă; sacrificarea câtorva legionari pentru a ne scuti de un război în toată regulă pare o afacere destul de bună.

— Nu trebuie neapărat ca expediţia să aibă loc acum, imediat, recunoaşte Vinneas, dar am putea scăpa foarte uşor de Flota Valentină ce se pregăteşte să vină prin simpla închidere a Coridorului. Aşa cum ştiţi cu toţii, orice Tărâm, inclusiv cele aflate de-a lungul Coridorului, poate duce către un număr teoretic infinit de alte Tărâmuri. Expediţia nu va avea de făcut decât să aleagă unul dintre acele pasaje pentru a se feri din calea Flotei Valentine. Flota nu va reuşi s-o urmărească, fără a-şi întârzia şi mai mult înaintarea spre Hestia. Dacă, aşa cum sperăm cu toţii, Legiunea noastră proaspăt refăcută va fi capabilă să respingă atacul Valentinilor şi să recapete controlul asupra Coridorului, atunci îi vom putea recupera pe membrii expediţiei după aceea. Din perspectiva expediţiei, ar putea

trece doar câţiva ani de aşteptare.

Disperarea, atât de palpabilă nu cu multă vreme-n urmă, a început încet-încet să dispară, să se transforme în ceva ce seamănă a speranţă. Dar nu toţi par convinşi. Cineva de lângă mine face semne pentru a-i atrage atenţia Consulului Seppora. Când se ridică în picioare, recunosc chipul supt, cu ochi ca mărgică, al Imperatorului Feeroy.

— Consul Seppora, începe el, cer voie să mă adresez Consulatului. Îl cunosc pe Vinneas şi ştiu că este un tânăr foarte inteligent, care are însă puţină experienţă în materie de tactici de război, şi cred că el a sărit pentru un detaliu extrem de important.

— Şi care ar fi acel detaliu, Imperatore? întreabă Consulul.

— Flota Valentină nu este doar o ameninţare îndepărtată, pe care s-o contracarăm printr-o strategie pe termen lung, o problemă pentru rezolvarea căreia să avem la dispoziţie ani întregi, spune Feeroy. Primul val e deja aici, chiar acum, aşteptând să ne invadeze. Atacul ăsta nu poate fi întârziat de nimeni. Peste douăzeci şi opt de zile, Luna se va alinia şi va redeschide Vălul Lunar, iar Romeo va avea cale liberă spre Pământ. Spune-mi, se întoarce el spre Vinneas, cum plănuieşti să rezolvi această situaţie?

— Pentru ca expediţia noastră să aibă succes, va trebui mai întâi să înfrângem avangarda trimisă de Valentini, răspunde Vinneas, comportându-se ca un om care bifează nişte subiecte pe o listă de discuţii. Cu un plan bine pus la punct şi cu o pregătire temeinică, cred că putem repurta o victorie decisivă împotriva trupelor inamice staţionate în Dis.

— O victorie decisivă? repetă Feeroy chicotind incredul. Şi, mai exact, cum îţi imaginezi tu că un astfel de lucru ar fi posibil, Cenzore? Legiunea e răsfirată şi aproape distrusă, iar forţele noastre de apărare şi infrastructura sunt la pământ. Trei oraşe au fost distruse şi vor trece ani mulţi până când cele care au mai rămas se vor reface complet. Pe tot cuprinsul planetei încă se mai dau lupte grele. Din câte-am auzit, încă mai există o sursă scăpată de

sub control – activată probabil accidental în timpul bătăliei – care trebuie să fie capturată şi menţinută sub control şi care ar putea cauza pagube însemnate. Multe dintre fortăreţele tetra şi navele noastre de luptă au fost avariate sau distruse, ceea ce face aproape imposibilă o tentativă de-a apăra cu succes Vălul Lunar, fără să mai pomenesc de organizarea unei expediţii ulterioare spre Coridor. Şi, chiar dacă am fi în stare de un asemenea efort, cum am putea trimite o cantitate suficient de mare de trupe care să poată evita ce-a mai rămas din avangarda trimisă de Valentini? Majoritatea transportoarelor noastre de mare capacitate se aflau pe Front. Mă-ndoiesc că cele rămase pe Pământ ne ajung pentru transportarea a jumătate din numărul de soldaţi necesari, şi nu mai spun de hrană şi de resursele necesare ca ei să poată rezista câţiva ani până să fie salvaţi.

Vinneas aşteptase exact acest argument şi-mi spusese să fiu pregătită atunci când îl voi auzi, căci însemna că-mi va veni rândul să vorbesc în faţa Consulatului.

— Oraşele noastre pot furniza toate resursele de care avem nevoie, intervine Vinneas.

— Oraşele noastre? se strâmbă Feeroy. Cum ne vor ajuta oraşele să apărăm Vălul Lunar şi cum ne vor fi ele de folos în alte Tărâmuri? Nu-i ca şi cum am putea să le luăm cu noi.

În sfârşit, Vinneas îşi permite un surâs. Se întoarce spre Consulul Seppora:

— Dacă-mi permiteţi, doamnă Consul, aş vrea să v-o prezint pe colega mea, Ofiţer Aspirant Kizabel, care vă va explica logistica din spatele propunerii noastre.

E rândul meu. Cobor pentru a mă răsuci cu faţa spre Consulat, simţind că plutesc undeva, departe. Încă o dată, am senzaţia că voi fi devorată de vie, doar că acum imaginile sunt mult mai reale şi mai greţoase, pline de detalii cu animale-ce-se-sfâşie-între-ele-în-sălbăticie.

Imperatorul Feeroy este atât de deranjat de prezenţa mea, încât uită să mai fie politicos timp de câteva clipe.

— Ofiţer *Aspirant?* Ai adus o şcolăriţă să ţină predici

Consulatului în materie de strategii de luptă?

— Kizabel este mai mult decât calificată să vorbească despre chestiunea în cauză, îi răspunde Vinneas pe un ton rece. Este un fabricant şi un artificier cu realizări excepţionale, care-şi aduce în mod regulat contribuţia la succesele Şcolii de Filosofie a Oraşului Nouă şi la reparaţiile din cadrul Fabricii Oraşului Nouă. Pot prezenta în continuare detalii ale muncii sale, dar sunt sigur că vă veţi convinge singuri de competenţa sa dacă-i veţi da ocazia să vorbească.

— E o elevă, Cenzore, insistă Feeroy.

— La fel eram şi eu până în urmă cu două luni, şi tu, Imperatore, acum ceva vreme. De fapt, aş îndrăzni să afirm că fiecare membru al acestui Consulat a avut o anumită legătură cu Academiile noastre la un moment dat.

— Mă simt îndreptăţit să cred că Cenzorul Vinneas şi-a câştigat beneficiul îndoielii, intervine Principele Azemon din partea Sepporei.

Referinţa voalată la avertismentele lui Vinneas cu privire la iminentul atac lansat de Valentini reprezintă o înţepătură directă la adresa lui Feeroy.

— În acest moment, trebuie să fim pregătiţi să apreciem meritul oricărei idei bune, indiferent de sursa ei, se arată de acord Seppora şi îşi întoarce privirea mijită, strălucitoare, spre mine. Te rog, începe!

— Da, minunat! spun eu, scotocind prin dosare după planurile de care am nevoie. Ei bine – bâlbâi câteva silabe neinteligibile, apoi tuşesc în pumn –, aşa cum spunea şi Cenzorul Vinneas, cu excepţia fontanilor, oraşele noastre sunt cele mai bune arme de care dispune planeta. Ele se aseamănă mult cu forturile blindate pe care le-am ridicat de-a lungul Frontului: se autosusţin şi au la dispoziţie tot ce le trebuie pentru a întreprinde noi operaţiuni. Pot construi fortificaţii spiralate – care lansează trupe şi platforme de asalt mult mai eficient decât fortăreţele tetra – şi artilerie grea mult mai puternică decât navele noastre de luptă. Mă refer la tunuri de 160 sau chiar 208 soli. Toate astea necesită un mare volum de schele de

susţinere, fără a mai menţiona munca uriaşă necesară transportării acestora pe câmpul de luptă. De aceea oraşele noastre sunt dispuse aşa, împrăştiate pentru a apăra în mod eficient planeta. Dar cum ar fi dacă am avea posibilitatea de a construi un oraş care se mişcă?

Cu grijă, îmi împrăştii planurile pe podea şi fac un pas în spate. Scot din buzunar un cantivel[41] ce conţine un artificiu pentru proiecţii. Mişc degetul rapid, făcând să răsară în aerul de deasupra capului meu holograma luminoasă a complicatelor mele planuri, modificate şi actualizate, oferind Consulatului şi tuturor celor care se află în încăpere o imagine clară, perfectă.

— Acesta este OEMI-1, încep eu, perfect conştientă de atenţia excesivă concentrată în această clipă asupra mea. După cum puteţi vedea, este dotat cu toate însuşirile unui oraş absolut funcţional, inclusiv susţinerea zonelor vii sau de lucru, resurse sustenabile de apă şi mâncare şi posibilitatea de-a lansa operaţiuni militare de orice fel. Diferă de alte oraşe alimentate cu ajutorul thelemitaţiei într-un mod absolut esenţial: mobilitatea. Prin oferirea unei forţe defensive şi ofensive militare a unui oraş mobil fortificat, OEMI-1 ar reprezenta baza ideală de operaţiuni pentru o trupă expediţionară. Chiar şi luând în considerare pierderile suferite de Legiune până acum, ar putea fi complet populat şi ar lăsa şi în urmă o amplă forţă de apărare pentru a nu rămâne Pământul complet neprotejat.

În timp ce trec la descrierea designului şi a funcţiilor de bază ale OEMI-ului, asigurându-mă că insist suficient de mult asupra teoriei care face toată această minunată născocire posibilă[42], schiţele mele se înmulţesc şi se

---

[41] Orice dispozitiv construit pentru păstrarea artificiilor ce urmează a fi folosite mai târziu, utile mai ales celor denumiţi „pacifex”, care nu pot crea singuri artificii, deşi revennii ca mine le consideră şi ei folositoare. Cantivelurile de bază au de obicei forma unui mic disc de metal, care poate fi activat prin mişcarea oricărui deget pe deasupra suprafeţei sale (n.a.).

[42] Cu un ajutor consistent din partea notelor de subsol şi a citatelor, evident. Niciodată pentru un plan urbanistic nu s-a mai investit un volum atât de mare de muncă de cercetare cum a fost cazul cu OEMI-1

transformă, înfăţişând oraşul din mai multe unghiuri şi niveluri de detalii, înfăţişând totul, de la conturul străzilor şi până la ţevăria interioară sau evoluţia probabilă a vremii. Ce expunem noi acum în faţa întregului corp de baştani al Forţelor de Apărare Încorporate ale Pământului e – nici mai mult, nici mai puţin – un oraş zburător complet autonom. Ori, aşa cum s-a exprimat Rae în felul ei caracteristic, plin de entuziasm, „o Laputa[43] reînviată, o minunăţie al dracului de frumoasă!”.

Impresia generală este în acelaşi timp dezarmant de simplă şi minunat de complexă, o imagine completă – şi, sper eu, credibilă – a unui oraş capabil să supravieţuiască oricărei urgii venite dinspre Valentini ori dinspre Tărâmuri. Am început cu EASSaC-2, acea genial de nepractică şi fantezistă aiureală născocită din planul *Arhitecturii asociative,* compilând munca pe care deja o depusesem în vederea construirii de habitate locuibile în condiţii nu neapărat ideale pentru o comunitate ce respiră aer normal şi e obişnuită să locuiască pe un teren stabil, şi pe care am aplicat-o, prin nişte acrobaţii mentale extenuante, diferitelor scenarii care mai de care mai înfiorătoare pe care le-am fi putut întâlni dincolo de Vălul Lunar, aici incluzând vidul din spaţiul cosmic, atmosfere corozive şi toxice, niveluri de radiaţii mortale, forţe gravitaţionale ucigătoare, temperaturi depăşind 1,9 x $1O^7$ K sau apropiate de zero absolut şi roiuri de insecte extraterestre purtătoare de microorganisme extraterestre devoratoare de carne umană. Proiectarea întregului ansamblu în aer a fost destul de simplă comparativ cu

(n.a.).

[43] O referire la o poveste extrem de populară în rândul membrilor tribului lui Rae, despre aventurile unui explorator din timpul ED, care vizitează mai multe locuri fantastice, printre care şi un oraş zburător. Încerc să nu iau în considerare faptul că planul nostru a fost anticipat de o poveste fantastică şi satirică ori că acest explorator, un anume Gulliver, întâlneşte, printre altele, un tărâm populat de cai inteligenţi şi vorbitori, o idee ce sugerează că, în aparenţă, strategia noastră curentă de savare a lumii se află pe picior de egalitate cu o asemenea poveste (n.a.).

construirea unui miniecosistem capabil nu numai să susţină populaţia unui oraş important, ci şi să reziste unei călătorii la o viteză cosmică. Aceleaşi inovaţii care sunt folosite pentru Gravitaţia Personală pot fi folosite, cu câteva modificări şi cu un pic de ajutor din partea aplicaţiilor sistemelor dinamice masive specifice arhitecturii asociative, pentru lansarea unui oraş în văzduh.

Dar era evident că ceea ce atrăsese cu adevărat atenţia asistenţei nu erau ecuaţiile folosite pentru crearea unei lumini solare şocant de autentice sau a modelelor thelemice pentru stabilizatorii circadieni. Ce le-a atras lor atenţia a fost priveliştea spectaculoasă (chiar dacă totul era încă în faza de proiect) din înaltul turnurilor OEMI-ului, câmpurile impecabil desenate şi cascadele scânteietoare suspendate în mijlocul spaţiului. Le-am oferit acestor oameni cea mai bună alternativă pentru soluţionarea situaţiei actuale şi, în câteva clipe, vor avea parte şi ei de aceeaşi experienţă. Aici mă văd nevoită să cedez unui impuls neprofesional de egoist şi să recunosc deschis că acele modele de înaltă rezoluţie sunt în întregime creaţia mea. Talentele lui Vinneas ţin mai degrabă de teorie, nu de elaborarea unor proiecţii de înaltă calitate sau a unor modele inginereşti ce te lasă cu gura căscată. Ai putea înrăma această prezentare şi-ai putea-o atârna într-o expoziţie, iar, dacă ai face-o, semnătura stilizată mâzgălită în partea de jos ar spune: *Cu stimă, a dumneavoastră Kizabel.* Şi, de asemenea, *Să mă pupaţi undeva, stimaţi membri ai consiliului de evaluare academică.*

Însă nu toată lumea se-arată la fel de impresionată de mine cum sunt eu însămi. Stimabilul Imperator Feeroy abia aşteaptă să-mi termin prezentarea pentru a se putea ridica şi-a rosti ceva condescendent.

— E clar, aţi depus un efort enorm pentru elaborarea unei astfel de invenţii, şi vă asigur că este extrem de impresionant ce-aţi realizat voi, spune el, părând mai mult iritat decât impresionat. Dar probabil c-aţi uitat că nu

avem la dispoziţie decât douăzeci şi opt de zile până ce Romeo va căpăta cale liberă să-şi continue invazia. Cam cât timp estimaţi că ar fi necesar pentru lansarea acestui… cum i-aţi zis?

Stă scris chiar acolo, în partea de jos a diagramei principale, însă n-o zic cu voce tare.

— OEMI-1[44], spun eu. Oraşul Expediţionar Mobilizat Ingenic. Unu.

Acum mă priveşte toată lumea, nerăbdătoare să afle cum va fi rezolvată această nouă ciorovăială. Soarta Pământului ar putea depinde de cât de mult ştiu eu sau nu despre ce vorbesc. Numai Vinneas surâde, părând că se bucură pe deplin de acest spectacol. Probabil că aşa reuşeşte el să rămână atât de calm tot timpul – plănuind totul. Nici măcar oamenii precum Imperatorul Feeroy nu mai par la fel de înspăimântători atunci când ştii deja ce au de gând să zică.

— Da, desigur, chicoteşte Feeroy neplăcut. Cât timp credeţi că ar dura ca OEMI să devină gata de luptă?

— Douăzeci şi trei de zile, răspund eu fără ezitare.

Rânjetul lui Feeroy păleşte cu totul, şi pentru o fracţiune de secundă văd că nu eu sunt cea pe care n-o suportă. De mine nu-i pasă nici măcar un pic – cu excepţia faptului că, din punctul lui de vedere, irosesc timpul care-ar putea fi mult mai bine folosit pentru asigurarea supravieţuirii rasei umane.

— Probabil că te înşeli, intervine el, uluit.

Face un gest spre proiecţia virtuală a lui OEMI-1, apoi continuă:

— Ar fi necesari ani întregi doar pentru construirea acelei linii de artilerie. Cum te aştepţi să ridici un oraş întreg în doar douăzeci şi trei de zile?

— Nu mă aştept. Douăzeci şi trei de zile ar fi necesare pentru asamblarea arhitecturii thelemice subterane şi iniţializarea sistemelor necesare ca OEMI-ul să devină aeropurtabil, locuibil şi capabil de luptă odată ce structura fizică de bază ar fi încheiată.

---

[44] *Ingenically Mobilized Expeditionary City,* în original (n.tr.).

Atunci el râde exasperat.

— Şi la ce ne foloseşte să ştim că putem face un oraş să zboare, dacă n-avem timp să construim unul?

— Nu-i nevoie să construim unul, îi răspund. Acea partea a lui OEMI-1 e deja terminată. Staţi cu toţii în ea.

48
TORRO

Nu că mi-aş fi imaginat că ridicarea unui oraş plutitor ar fi o treabă *uşoară.* Nici măcar construirea lui, sincer, din moment ce folosim bunul şi bătrânul Oraş Nouă, dar, nici cu tot ce ne-ar trebui la locul lui, nimeni nu s-a aşteptat ca ridicarea lui în aer să fie o treabă simplă. La Tabăra Exterioară te învaţă câte ceva despre thelemitaţie, de pildă modul în care uneori se comportă ca un tip de maşinărie, doar că nu-i vezi pinioanele şi manetele, motorul şi aşa mai departe, pentru că sunt dintr-o energie invizibilă. Aşa că ştiam că va fi nevoie de ceva mai mult decât să dăm din mâini şi gata, totul se va aşeza cuminte la locul lui. Mai întâi a trebuit să punem toate acele mici piese în mişcare – Pripii le numesc „artificii” – care alcătuiesc această maşinărie invizibilă ce trebuie să menţină întreaga insulă în aer. E posibil să-mi fi imaginat nişte cristale pâlpâitoare sau ceva de genul ăsta. Dar sigur nu m-am gândit la aşa ceva.

Vreo săptămână am construit case în mijlocul pustietăţii. Nu glumesc. Adică, na, presupun că nu-i chiar pustietate. Ne aflăm în valea din jurul Oraşului Nouă, de fapt nu departe de vechea noastră Tabără Exterioară, dar te simţi ca şi cum ai fi pe teritoriul sălbaticilor, cu toate câmpiile şi codrii lipsiţi de drumuri sau de garduri şi fabrici. Doar genul de loc unde-ai putea fi pândit de sălbatici care să te jupoaie de viu sau să-ţi mănânce ochii ori mai ştiu eu ce. Toate astea mă nelinişte sc teribil, chiar dacă tot ce trebuie să fac e să găsesc un deal sau să mă caţăr într-un copac şi voi vedea Oraşul Nouă. Cel puţin nu sunt singur aici. Cu noi se află încă trei escadroane şi, fireşte, locul nu pare complet lipsit de viaţă, căci tot construim la case, deşi chestia asta pare că face ca totul să arate şi mai sinistru, pentru că nimeni nu va locui în ele.

Motivul pentru care ştiu că aceste case nu sunt menite cuiva anume, adică nimeni nu va locui vreodată în ele, este

că, de îndată ce le terminăm de construit, le dăm foc. Adică, spuneţi şi voi, ne-am petrecut zile întregi ridicând aceste căsuţe confortabile, aliniindu-le frumos una lângă alta, umplându-le cu mâncare şi toate cele, apoi însă Imunii au venit acolo şi s-au convins că totul e pus la punct, după care le-am dat pur şi simplu foc. Şi ăsta nici măcar nu-i cel mai bizar lucru pe care l-am făcut. Nici pe departe.

Ne aflam acolo de vreo două săptămâni, construind ăsta, bunul şi bătrânul OEMI-1. Totul a pornit de la atac, normal. Pe timpul atacului am rămas jos, în adăposturile Taberei Exterioare, şi chiar dacă nimeni nu ne-a pus la curent cu ce se întâmpla deasupra, ştiam că ceva nu e-n regulă. Nu era prima oară când coboram în adăposturi sau ceva de genul ăsta, dar niciodată nu ne spuseseră să rămânem acolo mai mult de câteva ore, iar acum deja trecuse o zi întreagă. Însă apoi starea de alertă a încetat şi totul a revenit la normal, aceleaşi misiuni şi antrenamente şi cursuri despre cum să-ţi opreşti o sângerare de moarte din pricina unui membru retezat şi-aşa mai departe, până când, două zile mai târziu, Optio Sorril a strigat că toată tabăra trebuie să se strângă laolaltă, la fel cum am procedat în prima zi, când ne-a povestit despre război şi despre Tărâmuri, despre Valentini şi toate celelalte. Credeam că situaţia noastră era destul de gravă. Însă era cu mult mai gravă decât îmi închipuiam.

Ceea ce ne-a spus bătrâna Sorril a fost că, în principiu, pierduserăm războiul. Fireşte, n-o spusese chiar aşa, dar era destul de clar ce se întâmplă. În timp ce noi, recruţii, eram conduşi în adăposturi, În toată lumea se dădea o bătălie monstruoasă. Nu doar un atac aerian pe care Legiunea putea să-l respingă într-un răstimp de câteva ore. De data asta Romeo trimisese o armată întreagă – cea mai numeroasă pe care o întâlnise Pământul vreodată –, iar motivul pentru care această hoardă masivă reuşise să ne ia ca din oală fusese că deja toţi cei de pe Front fuseseră nimiciţi până la ultimul.

Ceea ce totuşi agrava şi lucrurile, cel puţin pentru mine,

era că toată această situaţie, cu Frontul copleşit şi-aşa mai departe, se petrecuse cu câteva luni în urmă, înainte ca noi, cei de-aici, să fi fost măcar recrutaţi. Valentinilor le luase atât de mult să ajungă aici doar din cauză că pe Tărâmuri timpul se mişcă mult mai lent. Deci nimic din ceea ce se întâmplase, extragerea şi aducerea noastră forţată aici şi vomatul în cască şi tot aşa, nimic nu contase. În tot acest timp, aş fi putut sta bine mersi în Ţărmul de Granit împreună cu Camareen şi n-ar fi fost nicio diferenţă.

Toţi erau destul de şucăriţi, era limpede. Amărâtul de Mersh chiar plângea, iar dacă te uitai la ceilalţi, îţi dădeai seama că nu era singurul. Eu voiam doar să lovesc ceva, însă n-am făcut-o. Nimeni nu se mişca şi nu scotea niciun sunet – doar dacă nu începuseşi deja să te smiorcăi şi nu te mai puteai abţine –, căci Sorril ne vorbea. Cei de la conducere născociseră un plan care să ne salveze din această situaţie fără ieşire, iar noi trebuia să-i ajutăm. Vom construi o fortăreaţă, un fel de insulă zburătoare, pe care s-o trimitem pe Tărâmuri ca să-i întârzie pe Valentini. Dacă va funcţiona, toţi cei de pe Pământ vor avea la dispoziţie vreo treizeci de ani pentru a se pregăti să întâmpine cum se cuvine marea oaste a lui Romeo, cea pe care Sorril o numeşte „Flota Valentină”. Suficient de mult pentru a avea măcar o şansă de a-l respinge pe Romeo. Şi totuşi, dacă planul va funcţiona, avem la dispoziţie douăzeci şi cinci de zile pentru a construi o fortăreaţă zburătoare complet echipată.

Iniţial, ni se spusese că vom mai petrece încă două luni sau cam aşa ceva în Tabăra Exterioară înainte de-a ne alătura oficial Legiunii, dar acum nu mai avem timp pentru aşa ceva. Din acest moment, ne spune bătrâna Sorril, facem cu toţii parte din Legiunea a Noua, Cohorta a Treia, Centuria a Douăsprezecea. Dacă am fi reuşit să terminăm cu toţii perioada de antrenament, am fi fost trimişi în diferite sectoare ale Legiunii, dar, având în vedere condiţiile actuale, se decisese să alcătuim noi înşine o centurie.

Sorril a trebuit să aleagă câţiva inşi pentru a fi

comandanţi de escadroane, iar bunul şi bătrânul Mersh a fost în fruntea listei, mulţumită felului în care s-a descurcat escadronul său la exerciţiile de luptă. Băiatul ăsta s-a transformat din recrut în Decurion în mai puţin de două secunde. Ba cred că s-a simţit destul de dezamăgit că totul s-a petrecut atât de repede. Fusese destul de nerăbdător să participe la ceremonia organizată atunci când în sfârşit urma să absolve cursurile şi să ajungă în Legiune. Dar acum a trebuit să-şi aleagă propriul escadron, şi primul lucru pe care l-a făcut a fost să ne ia pe mine, pe Hexi şi pe Spammers, ca să putem rămâne împreună.

Ne-am pus imediat pe treabă. Optio Sorril adusese cu ea doi tipi din Legiune ce poartă titlul de Imuni, în principiu legionari la fel ca noi, dar special antrenaţi pentru a construi chestii complicate cum sunt insule zburătoare. Imunii se aflau aici pentru a supraveghea munca la fortăreaţă, pe care ei o numesc OEMI-1. I-au chemat la ei pe Decurionii fiecărui escadron şi ne-au spus tuturor celorlalţi să ne îmbrăcăm costumele D-87 şi să ne întoarcem la posturi, luându-ne cu noi trencherele din dotare.

Trencherele, cunoscute şi ca unelte de săpat tranşee U-55, se aseamănă foarte mult cu lazelele, doar că le poţi folosi pentru a construi ceva, nu pentru a-l arunca în aer. Dacă ai la dispoziţie materialele potrivite şi ştii ce trebuie să faci, îţi poţi construi propriul adăpost aproape oriunde, inclusiv în spaţiul cosmic. Ba poţi face şi obiectele să plutească, în special stânci, buşteni şi aşa mai departe, dacă n-ai la îndemână un loc mai potrivit pe care să construieşti. Mi-am închipuit că vom face ceva de genul ăsta, cum ar fi să construim blocuri plutitoare pentru a ridica această fortăreaţă în aer, însă eram cu mult pe alături.

După ce ne-am echipat corespunzător, Mersh ne-a zis că trebuie să mergem la Piaţa de Sud. Mai fuseserăm cu toţii acolo de vreo două ori după ce terminaserăm primele patru săptămâni de antrenament şi începuseră să ne lase

să ne recreăm cum vrem noi. Piaţa de Sud e unul dintre puţinele locuri din Oraşul Nouă unde oamenii se duc pur şi simplu pentru a se relaxa. Totuşi, când am ajuns acolo locul era pustiu, cu excepţia altor oameni îmbrăcaţi cu aceleaşi costume D-87 ca şi noi. Însărcinarea noastră, ne-a zis Mersh, era să trasăm linii. Eram nevoiţi să ne setăm trencherele să traseze dungi de culori diferite, contrastante, de-a lungul întregii Pieţe de Sud. Nu peste tot, desigur. Fiecare escadron avea de acoperit o suprafaţă de douăzeci de metri pătraţi, iar noi trebuia să trasăm liniile după modelul unei diagrame specifice. Nu era chiar uşor, căci nu ştiai sigur dacă faci sau nu desenul aşa cum trebuie, iar dacă Imunii hotărau că linia ta nu era absolut perfectă, trebuia s-o iei de la început. Spammers a priceput destul de repede ce are de făcut, însă noi, ceilalţi, făceam o mulţime de greşeli în continuare. De îndată ce terminam de trasat un pătrat de douăzeci de metri pătraţi, Imunii veneau şi începeau să deseneze şi alte chestii, mai ales simboluri cu aspecte bizare şi mici figurine, asemănătoare cu oamenii şi cu animalele şi alte alea. Între timp, noi trebuia să ne ocupăm de un alt pătrat de douăzeci de metri din Piaţă şi trebuia s-o ţinem tot aşa, cu *desenatul.*

Evident, totul are de-a face cu thelemitaţia, însă nimeni nu şi-a dat seama ce şi cum. Auzisem că alte escadroane au coborât în adăposturile oraşului pentru a dezasambla tot ce-i acolo, scoţând afară paturile şi proviziile până ce n-a mai rămas decât un loc gol, după care, când au terminat tot, Imunii le-au zis să se taie la degetul mare şi să lase câte o amprentă însângerată pe perete. Serios. Nouă Imunii nu ne-au zis niciodată de ce trebuie să facem toate aceste chestii ori, dacă ne-au zis, s-au exprimat într-un mod cu totul şi cu totul nepotrivit, ca de pildă „aici trebuie să fie ridicat un nod ocularoclastic” sau „trebuie să redirecţionăm fluxul cefaloparizic prin această zonă”. Începuse să circule un soi de glumă în rândul unor escadroane. Ori de câte ori mergeau să se pişe, spuneau ceva de genul: „Trebuie să scutur fluieraşul.”

Ne-a luat două zile să terminăm toată Piaţa, şi imediat după ce-am terminat, ne-au trimis pe un enorm câmp plin cu flori din afara oraşului şi ne-au zis să începem să îngropăm mici statuete reprezentând animale. Adică aveam cu noi cutii peste cutii umplute cu figurine ce reprezentau vaci şi porci şi-aşa mai departe şi o hartă a câmpului pe care erau marcate locurile în care ni se spusese să săpăm şi să îngropăm cât mai adânc fiecare statuetă. Parcă am fi asamblat ceva în fabrică, aşa era de precis totul, doar că, în loc să folosim un şurub de 1,25 cm sau ceva de genul ăsta, aveam de-a face cu statueta unei găini. După aceea am mers la un lac, iar acolo ne-au dat câte o ceaşcă plină c-un fel de lichid – ulei dacă erai fată sau apă dacă erai băiat –, apoi a trebuit să dăm roată acelui lac de exact şaptezeci şi nouă de ori. Exact aşa. Au urmat aprinderea unor lumânări şi punerea acestora pe crengile unor copaci. În fiecare zi trebuia să facem câte o chestie nebunească de genul ăsta.

Odată ne-au scos pe un enorm teren înverzit şi ne-au învăţat un joc numit fotbal. Se aseamănă un pic cu jocul de-a lovitul, cel pe care-l jucam în bătrâna C-225, doar că aici nu ţi se permite să loveşti cu pumnul sau să-i scoţi ochii adversarului. Ne-am jucat toată ziua, şi chiar a fost destul de distractiv, cel puţin până la sfârşitul zilei. Când obosiserăm cu toţii de cădeam din picioare, Imunii ne-au pus să mai jucăm o ultimă repriză, doar că de data asta ne-au spus exact ce avem de făcut fiecare, cum ar fi cine ar trebui să câştige şi la ce scor şi tot aşa. Spammers aproape c-a stricat totul atunci când a înscris când nu trebuia. S-a dovedit că se pricepe destul de bine la fotbal şi cred că nu i-a convenit c-a trebuit să trântească meciul, chiar dacă totul era pentru salvarea speciei umane. Sau poate că la mijloc era faptul că Mersh se afla în echipa care trebuia să câştige meciul şi din cauza asta era aşa de cătrănit. În orice caz, Imunii ne-au pus s-o luăm de la capăt, şi cred că atunci am reuşit s-o nimerim cum trebuie, căci acum iată-ne aici, incendiind case.

De fapt trencherele au făcut ca întreaga muncă să

devină extrem de uşoară, cel puţin teoretic. Arată ca nişte linguri uriaşe, la trencherele astea mă refer, şi în afară de faptul că pot trasa linii foarte drepte, pot mişca şi remodela cam orice obiect îţi poţi imagina. De exemplu, ai de-a face cu un bloc de piatră şi vrei să-l faci să arate cu totul altfel, ca un con sau ca o minge ori ca un camion şi-aşa mai departe, şi trencherul tău face totul în doar un minut, chiar mai puţin dacă ştii cu adevărat ce trebuie să faci. Aşa că ridicarea unei case nu e chiar atât de dificilă cum era la Ţărmul de Granit, unde trebuia să sapi fundaţia, apoi să potriveşti pereţii între ei şi să ridici acoperişul şi aşa mai departe. Aici trebuie doar să-ţi fluturi trencherul, ca şi cum ai împrăştia ceva cu el, iar pereţii practic se clădesc singuri. Imunii ne-au pus la dispoziţie toate materialele. Noi a trebuit doar să le prelucrăm şi să le aşezăm, conform planurilor. Folosim lemnul, pentru ca aceste case să poată arde. Trencherele noastre pot aprinde până şi focuri. Sunt nişte unelte extrem de utile. Le poţi folosi şi-n luptă, dacă se-ntâmplă să-ţi pierzi lazelul. Cu mâna nu ai de făcut decât chestiile care cer fineţe.

— De ce crezi că ne-au pus să facem paturile? îl întreb pe Spammers în timp ce facem exact asta.

Fiecare căsuţă e un pic diferită de celelalte, însă întotdeauna avem câteva dormitoare şi paturi pe care trebuie să le pregătim.

— N-am idee, răspunde Spammers. E-un lucru bun că suntem antrenaţi pentru o astfel de muncă sofisticată şi extrem de solicitantă, totuşi.

Toţi cei din Tabăra Exterioară avem o mare experienţă în făcutul patului. În prima noastră zi acolo, ne-au învăţat un mod foarte specific de-a face patul, iar după aceea s-au arătat deosebit de cusurgii în această privinţă. Mă-ndoiesc că ne-am pregătit pentru o astfel de muncă, dar sigur nu ne-a durut.

— Adică, mă întreb eu, care-i *rostul?* îi spun lui Spammers. Dacă tot au de gând să ardă totul din temelii, de ce să mai facem paturile?

Spammers îşi dă ochii peste cap când m-aude.

— Măi băiete, chestia pe care trebuie tu s-o pricepi în legătură cu căcatul ăsta de thelemitaţie este că nu-i nimic de înţeles. E doar pentru ţicniţi.

Sunt de acord, oarecum. Dacă thelemitaţia are legătură cu construirea de maşinării invizibile, atunci asta e cea mai năstruşnică maşinărie a tuturor timpurilor. Majoritatea maşinăriilor măcar pot fi văzute cu ochiul liber şi cam poţi aproxima care ar fi rolul lor. E ca şi cum ai avea o maşinărie care înghite cutii de tablă şi peşti şi-ţi face peşte la conservă. Dar, dacă incendiatul de case şi îngropatul de statuete reprezentând porci au vreo legătură cu o insulă zburătoare, atunci eu, unul, nu-mi dau seama care ar fi ea.

— Cel puţin dăm o mână de ajutor, nu? spun eu.

— Eşti sigur, băiete? întreabă Spammers, făcând gestul acela al lui specific, cu ridicarea unei sprâncene, vrând să pară sceptic.

Entuziasmul său legat de Legiune nu se împacă prea grozav cu munca la OEMI, mai ales de când cu cazul acela al lui de TCMI. De multe ori a trebuit să intrăm şi să ieşim din umbră, iar asta n-a mers chiar bine pentru unii oameni. Acum câteva zile, chiar înainte de deşteptare, Spammers stătea întins pe pat şi, dintr-odată, din el au început să se împrăştie muşte mari, de un verde strălucitor. Ieşeau practic din pielea lui ca bulbucii dintr-o oală cu apă fierbinte, şi cât ai zice peşte am fost învăluiţi într-un nor de muşte bâzâitoare. N-a fost nevoie decât să plece şi să ia o pastilă, dar atmosfera a fost destul de încordată între noi după aceea şi de atunci a devenit foarte morocănos. Totuşi, nu cred că aşa e cazul să te comporţi atunci când din pielea ta încep să iasă muşte.

Şi nu e singurul căruia îi sare ţandăra din orice. Toţi ne comportăm la fel. Ne dau de mâncare la fel ca înainte, însă ne putem considera norocoşi dacă apucăm să dormim patru ore pe noapte. Dacă pari prea obosit, îţi dau să bei ceva numit raspalji. E probabil cel mai oribil lucru pe care-ai fost nevoit să-l înghiţi vreodată, dar te face să te simţi ca şi cum ai putea ridica un munte cu mâinile goale şi l-ai putea sfărâma între dinţi. Nu ţi se permite să bei mai mult

de-o doză la două zile totuşi, aşa că toţi părem la limita extenuării mai tot timpul.

— Gândeşte-te şi tu, continuă Spammers. Să zicem că suntem terminaţi *de-adevăratelea.* Bătrânul Romeo vine încoace şi n-avem cum să-l oprim. Crezi că Pripii ăştia ne-ar *spune ceva?* Nici vorbă. Toată lumea s-ar panica. Dar, dacă ne-ar pune să facem tot soiul de lucruri inutile, să ne obosească şi să ne distragă atenţia, ei, atunci poate c-ar reuşi să-i evacueze pe toţi cei importanţi înainte ca Romeo să ajungă aici. Pentru că n-au suficiente maşinării zburătoare pentru a lua pe toată lumea, în special pe rahaţii cu ochi ca noi.

— Dar, dacă aşa stă treaba, de ce să ne mai spună că Romeo vine încoace? îl întreb. De ce să nu pretindă că totul e bine-mersi şi să se furişeze când nu-i priveşte nimeni?

— Prea târziu pentru asta, răspunde Spammers, totuşi, nu pare prea îngrijorat. Toată lumea i-a văzut deja venind şi bătându-ne de ne-a sunat apa-n cap. Dacă Pripii încearcă să scape acum, lumea îşi va da seama că se pune ceva la cale.

Nu e complet neplauzibil, asta trebuie s-o recunosc. Dar chiar cred că întreaga afacere cu OEMI-ul e pe bune, oricât de nebunească ar părea ea. Or părea Pripii o gaşcă de grăsani mincinoşi, dar, dacă ar încerca să ne tragă pe sfoară, ştiu că Naomi mi-ar spune, aşa cum mi-a spus şi despre Ţărmul de Granit.

Nu trecuse mult de la atac, iar eu eram într-o dispoziţie destul de neagră. Munca încă nu devenise atât de epuizantă. Eram pur şi simplu îngrijorat. Mă gândeam cum ne-am aranjat noi s-ajungem în Legiune şi cum probabil c-am făcut loc pentru un nou lot de recruţi proaspeţi, ceea ce însemna probabil că vor exista extrageri suplimentare ori cum le-o fi numind Ghalo acolo în colonii. Şi aşa am ajuns cu gândul la Camareen şi la cât de în siguranţă o fi ea acum, şi mi-am adus aminte că o mulţime de oraşe fuseseră distruse, adică pur şi simplu şterse de pe faţa Pământului, iar asta însemna, probabil, că şi unele colonii

dispăruseră cu totul. Chiar nu aveam pe cine să întreb, însă l-am auzit pe unul dintre Imuni vorbind şi zicea că unele colonii chiar *fuseseră* distruse. N-a putut preciza care anume, ci doar că erau foarte multe, însă nu ştia sigur dacă printre ele se aflase şi Colonia 225. La sfârşitul zilei, când ne-au trimis la noile noastre barăci, aproape c-o luasem cu totul razna. Apoi am auzit pe cineva pronunţându-mi numele foarte încet, în spatele meu. M-am întors, şi iat-o pe micuţa Naomi.

— Casa ta a rămas întreagă.

A venit la mine şi mi-a zis-o direct, de parcă ştia deja la ce mă gândesc.

— Colonia 225 a supravieţuit bătăliei.

I-am zis:

— Cum de-ai ştiut că…?

Voiam, de fapt, să-i spun:

— Cum de-ai ştiut că-mi făceam griji? Însă nici măcar n-am reuşit să termin fraza, căci eram prea surprins.

— Nu poţi sta liniştit când ştii că cei la care ţii sunt în pericol, a răspuns ea. Mi-am dat seama care e modul tău de-a gândi şi ştiu ce-i în mintea ta acum.

— Îţi mulţumesc, atunci! i-am zis şi eu.

— Ai fi făcut la fel dacă-ţi stătea în putere. Te rog, transmite-le şi celorlalţi băieţi ai tăi, cu salutări din partea mea.

Era ciudat s-o aud pe ea spunând „băieţi”, din moment ce nu era felul ei normal de-a vorbi. M-a făcut să mă gândesc la noaptea aceea din Ţărmul de Granit, când am strâns şi noi ce-am putut pentru a le duce ei şi celorlalţi mâncare. Cred că şi acum era acelaşi lucru. Voiam să-i mulţumesc încă o dată, însă deja dispăruse, uite-aşa.

— Ei, dacă ar încerca într-adevăr să ne distragă atenţia, îi spun lui Spammers, nu crezi că sarcinile astea false pe care ni le-au dat ar trebui să aibă ceva mai mult *sens*? Şi, hei, bagă ca lumea cearşafurile alea, băiete. Ce-ai făcut tu cu colţurile e dovadă de neglijenţă!

Aproape am terminat, când o auzim pe Hexi ţipând de pe hol.

— Ce *faceţi* voi doi acolo?

O secundă mai târziu e-n uşă, părând cu adevărat enervată.

— Vă grăbiţi şi voi puţin? Am rămas mult în urma Escadronului Doi. Lui Mersh cred că-i va exploda o arteră sau mai ştiu eu ce.

— Vrei să spui *Decurionului Mezzivish?* o corectează Spammers.

Dintre noi toţi, lui Spammers îi e cel mai greu să accepte că Mersh a devenit Decurion. Să-l asculte pe Mersh dându-i ordine îl deranjează pe Spammers chiar mai mult decât faza cu muştele alea verzi. Ştiu ce e-n capul lui. Mersh e un Decurion destul de bun, doar că-ţi dai seama că-i place cam mult s-o facă pe şeful.

— Exact asta vreau să spun, zice Hexi, politicoasă din cap până-n picioare şi toate cele. Acuma, îndreptaţi colţurile alea odată şi hai să ardem toată şandramaua.

Mersh ne aşteaptă jos, alături de restul escadronului. Când Hexi îi zice c-am terminat, tot ce obţine din partea lui e:

— Va trebui ca la următoarea căsuţă să ne mişcăm mai repede. Vreau să mai terminăm încă patru până la sfârşitul zilei. Nu vă mai ţineţi de prostii, da? Miles Spammachen! Ce faci acolo?

În secunda în care Mersh a dat ordinul să nu ne mai ţinem de prostii, Spammers a început să facă exact acest lucru. Pe masa din bucătăria căsuţei se află un castron cu fructe, iar Spammers s-a întins după un măr ce stătea chiar în vârf. Evident că n-avea de gând să-l ia, după modul în care se strâmba şi făcea feţe-feţe, însă Mersh tot a vrut să urle la el.

— Mărul ăla părea că nu stă cum trebuie, domnule, spune Spammers pe un ton absolut normal. Voiam doar să-l aşez la locul lui.

— Lasă-l în seama Imunilor! se răsteşte Mersh. Tu ai ordinele tale. Hai, la treabă!

Spammers îl salută foarte ţeapăn:

— Da, *domnule!*

Sunt sigur că face un pic de băşcălie de Mersh, însă Mersh nu bagă de seamă.

49
TORRO

Reuşim să dăm gata cinci căsuţe înainte ca un alt escadron să vină şi să ne înlocuiască. Mersh urlă tot timpul la toată lumea, aşa cum procedau conducătorii de escadroane din rândul miliţiei coloniilor, şi se vede pe faţa lui că-i face o plăcere deosebită. Ne-au permis să dormim câteva ore, apoi ne-am întors înainte de răsăritul soarelui, dar nu reuşim să dăm gata decât două căsuţe înainte ca Imunii să vină şi să ne spună că trebuie să ne prezentăm înapoi în tabără, în zona în care sunt păstrate toate materialele de construcţie, adică lemn, şindrilă, cearşafuri şi castroane cu fructe.

Bătrâna Sorril ne-aşteaptă deja acolo, arătând exact cum mă simt şi eu, adică absolut epuizată. Dar ea mai şi zâmbeşte. Când toată centuria s-a adunat în faţa ei, ne spune c-am terminat. OEMI-1 e pregătit de lansare. Vor mai fi o mulţime de lucruri de făcut după aceea, dar am terminat partea cu adevărat dificilă. Ne dau liber pentru tot restul zilei, deşi probabil că vom dori să rămânem prin jur pentru a privi lansarea, din moment ce reprezintă primul lucru de acest gen care s-a petrecut în toată istoria umanităţii şi-aşa mai departe.

Toată lumea e destul de nerăbdătoare, nu din cauză că avem de-a face cu vreun eveniment istoric deosebit, ci pentru că n-am avut niciun fel de timp pentru noi de când a început construirea OEMI-ului. Sorril ne-a adus tuturor bere şi aquavee şi simt imboldul de-a mă îmbăta destul de rău, în schimb aleg să pierd vremea alături de Hexi şi Spammers. A mai rămas destulă mâncare din căsuţe, mai ales mere şi pere şi alte chestii asemănătoare, şi, chiar dacă nu mi-e chiar atât de foame, mă simt obligat să iau câteva, căci până acum de-abia ni s-a permis să le atingem atunci când trebuia să le aşezăm frumuşel în castroane.

Şi iată-mă aici mâncând fructe ca disperatul, în timp ce Hexi se tot ciondăneşte cu Spammers din cauză că acesta

nu crede cu adevărat în OEMI. Se spune că legionarii mai trebuie din când în când să se certe între ei, aşa că Hexi se antrenează. Însă mai are mult de învăţat.

— Tot mai crezi că OEMI-ul e doar o păcăleală? spune ea, încercând să-l lovească pe Spammers cu cotul în coaste, dar întâlnindu-i mai degrabă umărul.

În ultima vreme a început să-şi susţină prea vehement teoria, aceea că OEMI-ul e o escrocherie. Cam toată lumea l-a auzit spunând-o.

Spammers a făcut rost de-o portocală, pe care-a tăiat-o felii cu trencherul, iar acum o stoarce ca s-o stropească pe Hexi.

— Poate. Poate că nu va funcţiona deloc. Poate că Pripii nu vor decât să ne strângă pe toţi într-un loc pentru a se furişa nevăzuţi. Nu ne-am simţi ca nişte proşti cu toţii dacă, după aceea, am rămâne aici aşteptând o insulă plutitoare care nici măcar nu există?

— Nu la fel de proşti ca tine când chiar se va întâmpla.

— O să o cred când o să o văd.

Pierdem vremea acolo toată dimineaţa, fără ca vreun eveniment notabil să se petreacă, însă pe la prânz Sorril îşi face apariţia şi ne zice că lansarea va începe în curând. Vom putea privi de pe câmpia pe care-am construit acele căsuţe, numai c-am fost avertizaţi să rămânem la cel puţin cincizeci de metri distanţă de acele ruine arse dacă nu vrem să ne alegem cu cele mai grave cazuri de TCMI care s-au pomenit vreodată. Toată centuria s-a transformat într-o gloată zgomotoasă greu de stăpânit, deşi Spammers rămâne suspect de tăcut, gândindu-se probabil în continuare la acele muşte verzi.

Avem un orizont larg de vedere, căci am fost nevoiţi să tăiem toţi copacii ca să facem loc pentru căsuţe, iar căsuţele au fost ridicate toate în două şiruri ordonate, aşa că, indiferent dacă ai privi la dreapta sau la stânga, mormanele de căsuţe înnegrite şi prăbuşite par că se continuă la nesfârşit. Eu, Hexi şi Spammers ocupăm un loc aproape de cel în care am muncit ieri, iar restul escadronului se răsfiră în jurul nostru, inclusiv Mersh,

chiar dacă pare că nu-l încântă ideea că trebuie să fraternizeze cu legionarii de sub comanda sa. Mai sunt vreo două escadroane în afară de al nostru, dar, în rest, locul e pustiu.

Nimeni nu zice nimic. Am impresia că toţi se simt la fel de nervoşi. Apoi Spammers o trânteşte:

— Şi ce-ar trebui mai exact să se întâmple?

— Gura! îl repede Hexi.

Deja a început să se enerveze. Spammers reuşeşte mult mai uşor s-o facă să-şi iasă din pepeni decât ea pe el.

— Ce? Că doar n-am să stric OEMI-ul vorbind prea tare.

— N-ai de unde să ştii.

— Au construit ceva sub oraş, spune Mersh.

Bea bere, acelaşi tip de bere îmbuteliată în cutii roşii pe care-o vedeai şi în C-225, şi are pe chip acelaşi surâs încrezut ca de obicei.

— Vă aduceţi aminte că au golit toate adăposturile principale? Sub ele se află acum un ansamblu de dispozitive speciale. Înţesat de artificii şi alte alea. Ansamblul se numeşte Motorul Myria.

— Cel puţin poartă un nume ceva mai atractiv decât OEMI-1, zice Spammers. Asta a fost tot ce-au putut inventa? OEMI-1 sună destul de naşpa, să ştiţi.

Mersh nici măcar nu se uită la el. Soarbe din bere şi continuă:

— Motorul Myria propulsează întregul complex. Mai întâi îl vor porni pe acesta, apoi vor porni şi restul OEMI-ului.

— Cum de-ai aflat? îl întreb.

Curăţasem o banană pe care o adusesem încoace şi mă pregăteam s-o mănânc, dar vorbele sale mi-au stârnit interesul.

— Trebuie să ştii chestiile de bază, băiete, răspunde Mersh. Nu ne putem opri tot timpul din treabă pentru a explica ce şi cum, nu?

Asta chiar mă enervează. Adică, na, cum ar putea şti cineva ce trebuie şi ce nu trebuie să ştiu? De exemplu, ar fi fost minunat dacă cineva s-ar fi deranjat să-mi spună că

Ţărmul de Granit n-a explodat într-un milion de bucăţele. Şi poate că, dacă Pripii ar fi catadicsit să ne zică de la-nceput cum stă treaba cu războiul ăsta, alta ar fi fost situaţia acum. Poate că Spammers n-ar mai fi tot timpul atât de furios că trebuie să muncească aici ori circumspect din cauza planului ăstuia cu OEMI-ul. Cred că aceleaşi lucruri le trec prin cap tuturor locuitorilor din colonii. E greu să nu fii circumspect din cauza Pripilor, chiar dacă până la urmă s-a dovedit că tot ce ni s-a zis despre război este adevărat.

Şi nici nu văd cum, spunându-i doar lui Mersh despre Motorul Myria, s-ar putea realiza mai multe chestii, în afară de a-i da apă la moară să se împăuneze cu ce ştie. Şi Spams, şi Hexi par destul de enervaţi, ceea ce mă face să mă-ntreb dacă nu cumva şi ei se gândesc la aceleaşi lucruri, la lipsa de încredere în Pripi şi aşa mai departe. Oricum, Mersh nu pare să observe ce se petrece, deoarece chiar atunci se întâmplă ceva.

Brusc, capăt o senzaţie stranie, că totul s-a întors pe dos. Nu e ca atunci când pătrunzi într-o umbră, când nu mai reuşeşti să-ţi dai seama dacă te simţi fericit ori furios, şi totul miroase a ouă clocite şi aşa mai departe. Pare mai degrabă că aerul s-a încordat brusc, ca şi cum lumea întreagă s-a transformat într-o cârpă pe care cineva vrea s-o stoarcă de apă. Încetează aproape imediat, dar n-avea cum să-i scape cuiva.

— Să nu râdă nimeni dacă vomit! ne avertizează Hexi.

Spammers şade pe jos.

— Cred că eu voi fi prea ocupat cu borâtul.

Până şi Mersh uită de propria sa importanţă o secundă sau două, ceea ce-l face să-şi scape berea jos şi să-şi bage capul la cutie, ca şi cum s-ar aştepta să cadă peste el ceva de sus. Bănuiesc că nimeni nu şi-a închipuit că trebuie să-l informeze şi pe el cum se va simţi lansarea OEMI-ului. Nu le acord totuşi prea mare importanţă lui Mersh şi cutiei lui pline de spumă. Sunt prea ocupat cu privitul cerului.

Cu un minut în urmă era o seară însorită normală, însă acum totul s-a transformat într-un mov întunecat, de

parcă-i deja vremea apusului, şi, dacă soarele o mai fi pe undeva, eu, unul, nu-l mai văd. Cu toate astea, nu mult deasupra copacilor se zăresc câteva puncte de lumină pâlpâitoare, ca şi cum în unele locuri din vale încă ar mai bate soarele.

Brusc, Hexi mă înhaţă de mână.

— Uite! îmi arată ea un punct din faţa noastră, între căsuţele arse din temelii.

Pe deasupra pământului se rostogoleşte un soi de pâclă, joasă şi destul de rară, de genul celei pe care-o vezi în unele dimineţi reci plutind deasupra apei. Dar Hexi nu-mi indică, de fapt, pâcla, ci ceva aflat în interiorul pâclei. La început par doar nişte dâre de lumină, ceva ce se aseamănă cu modul în care lumina soarelui se reflectă în marginea ascuţită a unui obiect metalic, dar, cu cât privesc mai atent, cu atât devine mai clar că dârele şi marginile au contururi de *oameni,* oameni ce se-nvârt de colo colo şi-şi văd de treburile lor nestingheriţi. Cei mai mulţi se mişcă în jurul căsuţelor făcute scrum, şi-mi dau seama că seamănă cu mişcările pe care le-ar face nişte oameni normali în nişte case care *n-ar fi fost,* de fapt, arse. Ba chiar câţiva plutesc în aer, acolo unde-ar fi trebuit să se afle nivelurile superioare.

— Ce sunt oare? întreabă Hexi, dar nu se adresează cuiva anume, deşi ne-am întors cu toţii spre Mersh, din moment ce el e cel care le ştie pe toate.

Mersh pare că nici măcar nu mai e conştient de prezenţa noastră. A rămas holbându-se la siluetele pâlpâinde ce se-nvârt printre ruine.

Următorul lucru care se petrece e că pământul începe să se mişte. Nu cel pe care stăm noi, din fericire, deşi îmi ia câteva secunde bune să-mi dau seama de asta. Arată ca şi cum un enorm zid de pământ s-a ridicat pur şi simplu în faţa noastră, având în vârf căsuţele arse şi pe oamenii pâlpâitori din ele, şi poţi distinge stâncile şi rădăcinile şi straturile de pământ din zid, dar nu poţi spune clar dacă oamenii şi căsuţele au pornit în sus sau noi am început să ne lăsăm în jos, căci zidul e prea lung şi nu-i poţi vedea

capătul. Apoi se saltă cu totul, iar sub el nu mai rămâne decât spaţiul gol, prin care bulgări de ţărână şi alte alea cad în groapa enormă. Probabil că au rămas peste zece metri de aer gol sub acel zid de pământ înainte ca eu să-mi dau seama că acea chestie chiar a început să *zboare* cu adevărat.

O vreme ne holbăm toţi uluiţi la pământul care-a pornit în zbor, apoi remarc ceva bizar. Adică totul e bizar, nu numai faza cu insula zburătoare. Chiar dacă pământul încă se hâţână, căsuţele arse şi oamenii pâlpâitori par că nu pleacă nicăieri. Motivul e că întreaga întindere de pământ din jurul lor se *înclină,* ca şi cum ar căpăta o pantă accentuată, destul de abruptă. După ce mi-am dat seama ce s-a întâmplat, totul pare că s-a aplecat într-o poziţie precară, ca şi cum ruinele căsuţelor ar trebui să alunece la vale, dar ele stau pur şi simplu acolo, şi în curând începe să mi se pară că îi privim de sus în jos, chiar dacă ei se află în continuare în faţa noastră.

Observ că nu departe de noi şi-a făcut apariţia un grup de Imuni, înarmaţi cu acele planuri pe care le tot cară după ei, foi mari de hârtie acoperite cu desene care-ţi spun unde să construieşti căsuţele şi unde să îngropi statuetele înfăţişând porci şi-aşa mai departe. Stau înghesuiţi unul într-altul şi se contrazic pe marginea unui subiect, iar din când în când câte unul arată cu degetul spre terenul înclinat şi înapoi spre plan.

Şi Mersh i-a văzut.

— Rămâneţi aici! ne spune. Merg să văd ce se petrece.

Însă faptul că pleacă spre ei nu-i o idee chiar atât de bună. A străbătut jumătate din distanţă, când unul dintre Imuni ridică privirea şi începe să ţipe la el: o fată scundă şi aprigă, cu păr scurt şi negru şi cu ochi albaştri scăpărători.

— Tu! ţipă ea, aţintindu-l pe Mersh c-un deget. Tu de colo. Tu ai fost la conducerea echipei care-a muncit în această zonă?

Mersh se opreşte, dar e deja prea târziu, iar fata îi cere să se apropie şi să-i arate ce case a construit echipa lui.

— Rahat, băieţaşi! spune Spammers părând destul de năucit. Cred c-am dat de belea.

Se zgâieşte la OEMI de parcă se aşteaptă să-i cadă-n cap cu totul. Privesc şi eu în aceeaşi direcţie, dar nu-mi pot da seama ce-ar putea fi în neregulă din moment ce *tot* ce se întâmplă în jurul nostru e total aiurea.

— Uitaţi, acolo, chiar acolo! zice Spammers arătând ceva cu degetul. Îl vedeţi pe băiatul ăla? Băieţelul ăla de colo?

Îmi ia ceva să găsesc ce ne-arată, dar în cele din urmă reuşesc să-l zăresc: un băieţel incandescent. Nu se mişcă de colo colo ca restul. În schimb, parcă-l arată şi el cu degetul pe Spams.

— *Arată cu degetul* spre noi? se miră Hexi.

Şi nu e singura chestie ieşită din comun. De jur împrejurul băieţelului incandescent, pământul pare că a căpătat un aspect neobişnuit, asemănându-se cu o pătură, ale cărei încreţituri par din ce în ce mai înalte. Şi, chiar dacă tot ce-i în jurul său arată absolut normal, peticul pe care se află el, iarba şi aşa mai departe se văluresc ca şi cum s-ar afla în mijlocul unei furtuni.

— Vă mai amintiţi că ieri, începe Spammers, m-am prefăcut c-am luat un măr?

— Spammers! ţipă Hexi. Sper că *n-ai îndrăznit!*

— Nu voiam să-l iau! începe Spammers să se apere, o atitudine pe care o adoptă deseori când ştie că a făcut ceva rău. Dacă Mersh nu s-ar fi comportat ca un rahat cu ochi din cauza chestiei ăleia, să ştiţi că n-aş fi făcut nimic!

— L-am stricat? întreb eu.

Am mai observat câteva locuri în care pământul pare că nu pluteşte la fel ca restul OEMI-ului. Unele porţiuni chiar au început să se cojească, făcând să cadă ţărână, pietre şi iarbă pe panta din ce în ce mai înclinată, ca şi cum solul ar începe să se dizolve.

— N-am idee.

Spammers pare gata să cadă mort.

— Şi *am mâncat* mărul. Oare ce-o *însemna?*

Probabil că de aceea au venit Imunii aici, pentru că noi

am stricat ceva, iar OEMI-ul se destramă. Mersh e în continuare cu ei şi-n mod vădit şi-ar dori să se afle în altă parte, iar tipa cea aprigă îl interoghează pe el alături de încă vreo câţiva Decurioni, în timp ce alt Imun ţine o chestie suspendată pe un lănţişor deasupra planurilor. Încerc să-mi dau seama ce se întâmplă, când fata ridică privirea şi mă zăreşte.

— Hei! Tu de colo! strigă la mine.

Încerc să mă prefac că n-am auzit-o, dar ea deja vine spre mine.

— Da, tu, cel cu banana! Cu tine vorbesc!

Am uitat cu totul de banană, deşi încă o ţin în mână, gata cojită şi bună de mâncat. Sigur mie mi se adresează. Eu sunt cel cu banana în mână.

— Da, doamnă, îi zic.

— Dă-o încoace! se răsteşte ea întinzând mâna. Şi trencherul!

Fac cum îmi spune şi, înainte să înţeleg ce vrea să facă, ea s-a folosit de trencher pentru a azvârli banana drept în mijlocul OEMI-ului. Zboară direct spre căsuţele mistuite de flăcări şi spre oamenii incandescenţi ce se foiesc prin pâclă. Pe la mijlocul distanţei, banana ia foc, pur şi simplu se aprinde în aer. Dispare aproape cu totul înainte de-a ajunge la OEMI, însă băieţelul care l-a arătat cu degetul pe Spammers pare mulţumit. În orice caz, coboară degetul şi se îndepărtează, iar pământul de sub el îşi încetează mişcarea.

Ea îmi dă trencherul înapoi şi-mi zice:

— Mersi, Miles! folosindu-mi gradul de soldat, cel al unui tip obişnuit, care nu se remarcă astfel cu nimic în rândul celorlalţi milites.

Sunt destul de impresionat. Ştiu că te-ai putea folosi de un trencher din acestea pentru a arunca diverse chestii cum a procedat ea, dar să faci ceva să ia foc în aer nu poate fi chiar la îndemâna oricui.

— Sigur, zic, pentru nimic.

Ea se întoarce deja la Imuni şi strigă enervată:

— Uite! Ce dracu’ vă era aşa de greu să faceţi ca mine?

Unul dintre Imuni începe să se contrazică cu ea, însă fata-i răspunde:

— Vom repara ce s-a stricat mai târziu. Deocamdată, va trebui să avem grijă ca munca asta de mântuială să nu ducă la pagube şi mai mari.

Cineva încearcă iar să ridice glasul, dar ea i-o taie:

— Nu mă interesează a cui vină e! Îndreptaţi ce se mai poate şi să ne cărăm de-aici!

— Deci l-am stricat sau nu? şopteşte Spammers.

— Vom afla când ne va cădea în cap, îi răspunde Hexi împungându-l în coaste.

Şi totuşi nu ne cade în cap. De fapt, reuşim să reparăm stricăciunile destul de repede, după ce cineva mai aduce câteva castroane cu fructe. Bănuiesc că Spammers n-a fost singurul care-a încercat să subtilizeze ceva, pentru că mai vedem câteva locuri din jurul căsuţelor în care pământul pare că e pe punctul să se dezintegreze. Aruncatul câtorva fructe îl împiedică să alunece aiurea, dar nu duce totuşi la lipirea la loc a pământului şi repararea zonelor afectate. În loc de asta, vedem movile de pământ care rămân aşa cum le-am găsit. Mersh aruncă şi el mere odată cu noi, urmând ordinele date de fata cea aprigă. Aflăm că se numeşte Imuna Kizabel şi că ea este cea care a proiectat nebunia denumită OEMI. Am mai auzit de ea, fireşte, însă îmi imaginam o doamnă mai în vârstă. Imuna Kizabel e probabil doar cu puţin mai mare decât mine şi ceilalţi băieţi.

— Serios, zice Spammers în timp ce Kizabel şi ceilalţi Imuni se grăbesc să ajungă în altă parte a insulei. N-o să înţeleg niciodată acest loc. Niciodată.

După vreo două ore, admirăm priveliştea unei adevărate insule zburătoare. Nu s-a ridicat aşa cum ne aşteptaserăm iniţial, adică să se ridice pur şi simplu ca un fursec de pe o foaie de aluat sau mai ştiu eu ce. Nu, ea parcă s-a împăturit în două şi s-a unit precum două bucăţi ale unei cutii. Chestia rezultată arată mai degrabă ca două insule zburătoare lipite una de alta sau ceva asemănător. Adică locul unde munciserăm la acele căsuţe a ajuns să

reprezinte *fundul,* alături de câteva părţi ale oraşului, un pâlc de copaci, câteva pajişti şi aşa mai departe. Ba chiar în centru a ajuns şi-un lac, iar când ridici privirea, poţi vedea insula de dedesubt reflectându-se în oglinda apei. Pe mine şi pe Spammers ne ia ameţeala privindu-le, însă Hexi nu se mai satură să admire Tabăra Exterioară, buncărele, sala de mese şi toate celelalte purtate departe, cu capul în jos în acest lac enorm ce zboară pe cer.

— Mă întreb dacă acele culegătoare şi toate celelalte chestii trebuie să se întoarcă cu susul în jos pentru a ateriza aici, spune Hexi ceva mai târziu, în timp ce aşteptăm un mijloc de transport spre OEMI-1, cunoscut înainte sub numele de Oraşul Nouă.

Suntem în afara umbrei acum, iar lumina a redevenit normală. S-a făcut târziu şi e suficient de răcoare încât să-ţi poţi vedea răsuflarea.

Spammers scoate un geamăt. Bănuiesc că Hexi se străduieşte în continuare să-i facă zile fripte.

— Nu cred c-am să reuşesc vreodată să mă obişnuiesc să trăiesc pe o astfel de chestie, zice el. Dar, cine ştie, poate că nici nu va fi nevoie, dacă avem noroc.

— Ce vrei să zici? întreabă Hexi curioasă.

— Gândeşte-te un pic, fetiţo! Au fost nevoiţi să trimită chestia aia în alte Tărâmuri, corect? Ei, şi-atunci n-au cum să ne ia pe *toţi* cu ei, nu? Cine va mai rămâne în urmă ca să păzească Pământul în următorii treizeci de ani? Ştiu că şi Torro s-a gândit la asta, aşa-i, băiete?

De fapt, nu, nu m-am gândit, însă mă gândesc acum, chiar dacă încerc să mă abţin. Mi-e puţin teamă că, dacă mă gândesc, se va întâmpla ceva rău.

Spammers se hlizeşte ca prostul la mine.

— Să zicem că vor să lase bătrâna Centurie Douăsprezece în urmă! Vor izola Tărâmurile şi noi nu va mai trebui să mergem pe Front. Poate că va fi nevoie să mai rămânem câţiva ani în Legiune, dar cui îi pasă? Vom fi primii legionari care vor ajunge acasă fără să fie nevoie să lipsească cincizeci de ani!

Şi Hexi pare cuprinsă de entuziasm acum.

— Hei, poate că vom porni o colonie a noastră!

— Aşa cum zicea şi bătrânul Mersh! râde Spammers. Incredibil!

Dar mai e o chestie, ceva ce ei n-au luat în calcul. N-au cum să fi uitat. Cred doar că nu vor să discute subiectul.

Sus, în cer, ne pândeşte o întreagă armată de Valentini, care aşteaptă deschiderea Vălului Lunar pentru a se năpusti asupra noastră şi-a ne extermina. Înainte ca insula noastră zburătoare să plece în călătoria cu peripeţii şi să ne lase pe mine şi pe băieţi în urmă ca să înfiinţăm o nouă colonie ori să ne întoarcem la Ţărmul de Granit, mai întâi va trebui să-l întâmpinăm pe Romeo. Poate că *vom* reuşi să rămânem cu toţii pe Pământ, însă mai întâi va trebui să scăpăm cu viaţă din această înfruntare.

50
VINNEAS

Dintre toate aspectele luate în calcul pentru a dezrădăcina o metropolă uriaşă şi a o echipa corespunzător pentru luptele ce vor avea loc pe lumi extraterestre ostile, cel mai greu de luat pare decizia despre cine va ajunge la cârma obiectului în cauză. Kizabel o să mă acuze că trivializez enormul volum de muncă şi bătaia de cap care au avut ca rezultat ridicarea efectivă şi, în acelaşi timp, figurată de la pământ a lui OEMI-1, că bagatelizez sforţările herculeene făcute de spinările încordate ale apărătorilor umanităţii şi ea, desigur, are perfectă dreptate, dar, oricât ar fi de banale negocierile statutului administrativ al OEMI-ului – locul său în cadrul Legiunii şi viceversa –, în comparaţie cu spectacolul apoteotic al smulgerii unei insule din pământ şi cocoţarea ei pe cer, am senzaţia că efectele vor fi în egală măsură controversate şi răstălmăcite de toată lumea.

OEMI-ul a avut parte de destui detractori – mai ales lideri militari cu mare experienţă, care-au obiectat că se riscă viitorul rasei umane prin elaborarea unei invenţii încropite de doi novici care habar n-au pe ce lume trăiesc. Oricum, după ce Consulatul a votat – în unanimitate – în favoarea pornirii unui proiect pe care unii l-au numit „jucăria năstruşnică a unui şcolar” sau „o monstruozitate sinucigaşă”, se pare că aproape toţi cei ce fac parte din eşaloanele superioare ale Legiunii şi ale Principatelor de pe Hestia s-au considerat – ei şi ele, n-a contat – o alegere normală pentru comanda mai sus-menţionatei jucării/monstruozităţi.

Problema – sau, în orice caz, mare parte a ei – constă în faptul că OEMI-1 a căzut mai degrabă în zona neclară dintre mai multe autorităţi şi instituţii deja existente. Era un oraş, evident, dar mai era, în acelaşi timp, o armă cu o imensă putere de distrugere – sau ar putea fi, dacă am putea-o face să funcţioneze – şi o bază militară, una care ar

putea adăposti, practic, tot ce-a mai rămas din Legiune. Cine, deci, ar trebui să se afle la conducere? Principele Azemon, care a condus Oraşul Nouă în ultimii cincisprezece ani, ar trebui să o facă şi după transformarea acestuia într-o fortăreaţă zburătoare? Aproape sigur, dacă e să te iei după Principele Azemon. Sau ar trebui ca OEMI-ul să-i fie încredinţat cuiva obişnuit cu funcţiile de conducere din eşaloanele militare, cuiva cu pregătire militară adevărată? Potrivit unor indivizi pregătiţi să conducă doar aşa cum ştiu să conducă liderii cu pregătire exclusiv militară, răspunsul ar fi categoric da. Ca lucrurile să se complice şi mai mult, toate cele douăsprezece Legiuni ale Pământului ar vrea să aibă reprezentanţi în cadrul garnizoanelor de pe OEMI. Pe Front, acolo unde fiecare Tărâm are propriul său comandant militar suprem, aceasta n-ar fi o problemă, dar pe Pământ, Ducele fiecărei Legiuni răspunde direct în mod tradiţional doar în faţa Principelui său/ei sau urmează directivele generale ale Consulatului. Ideea că orice Legiune – chiar şi a Cincea, al cărei efectiv a fost redus până acolo încât acum nu se mai poate forma nici măcar o singură cohortă completă – i-ar putea ceda comanda Ducelui unei alte Legiuni este, în aparenţă, atât de insultătoare, încât pare pur şi simplu de neconceput.

Dacă ar fi fost timp suficient de ciorovăieli, maşinaţiuni şi alte manevre, probabil că oricine ar fi fost cât de cât îndreptăţit să emită vreo pretenţie asupra OEMI-ului s-ar fi ciorovăit cu ceilalţi şi ar fi făcut manevre şi maşinaţiuni în continuare, dar, din fericire – mai ales din raţiuni de urgenţă extremă – lumea e pe cale să se sfârşească, aşa că dezbaterea n-a durat decât trei ore. Decizia transmisă mai departe de Consulul Seppora spune că, în timp ce fiecare din cele douăsprezece Legiuni vor rămâne sub comanda Ducilor lor, comanda supremă a lui OEMI-1 şi a detaşamentului său de legionari va cădea în sarcina Ducelui Reydaan al Oraşului Nouă, care va fi responsabil cu luarea tuturor deciziilor tactice şi strategice. Spre marele merit al celor prezenţi, cu toţii s-au comportat ca

nişte soldaţi adevăraţi, iar decizia a fost acceptată imediat şi fără proteste, deşi bănuiesc că stoicismul afişat de cei prezenţi a fost mai ales rezultatul promisiunii făcute de Seppora că va reexamina subiectul după bătălia ce va să vină, asta presupunând că distrugerea iminentă a umanităţii n-o va transforma în ceva redundant.

Imediat după şedinţă, Ellmore a fost auzită afirmând că lucrul cu adevărat tragic legat de ceea ce acum e numită Prima Bătălie a Vălului Lunar – mai degrabă optimist, mă gândesc, din moment ce o a Doua Bătălie a Vălului Lunar va depinde de capacitatea noastră de-a construi o insulă zburătoare – a fost că majoritatea liderilor noştri militari au supravieţuit. Nu sunt complet de acord cu ea, mai ales că acum fac şi eu parte din rândul liderilor militari, dar îi înţeleg punctul de vedere. Niciunul dintre ofiţeri nu vrea să fie lăsat în afara viitoarei misiuni glorioase de salvare a rasei umane, aşa că ei continuă să se înghesuie în cadrul lanţului de comandă mult după ce toate poziţiile din vârf – şi, implicit, una cât mai convenabilă, de pe urma căreia să obţină cât mai multe avantaje – au fost ocupate. Chiar şi după ce a fost complet restaurată şi mult extinsă, Bazilica Ducelui pare supraaglomerată.

La prima vedere, interiorul Bazilicii arată cam la fel cum arăta în viaţa ei anterioară, când reprezenta baza pentru operaţiuni militare a Oraşului Nouă: un spaţiu imens, comparabil ca dimensiune şi mod de construire cu cele mai încăpătoare catedrale şi moschei din timpul ED. În centru, sub un uriaş dom boltit, se află un model animat al Oraşului Nouă, cunoscut şi sub numele de Tablă de Joc. Clădirile şi sistemele de apărare, poziţiile luptătorilor – şi, când se dovedesc relevante, şi ale inamicului – sunt toate reprezentate prin piese sculptate în piatră, uşor de deosebit datorită mărimii şi culorii ca milites, equites, unităţi de artilerie *et cetera.* Piesele se mişcă singure, mutându-se în interiorul modelului la scară al oraşului sau plutind pe deasupra pentru a indica mişcarea corespondenţilor lor din lumea reală. În zilele lipsite de forfota obişnuită, Tabla de Joc posedă starea de pace

apatică, aproape hipnotizantă, a unui lac japonez koi. Astăzi seamănă mai degrabă cu un cuib de viespi, deşi imaginea unui lac liniştit încă-mi mai stăruie în minte, mai ales având în vedere recentele modificări suferite de podeaua Bazilicii.

În timp ce Oraşul Nouă, la fel ca orice construcţie ridicată de om, era înfipt bine şi sigur în pământ, OEMI-1 rămâne suspendat şi expus atacurilor din toate unghiurile, iar pentru a sublinia faptul că s-a luat la cunoştinţă de acest pericol nou-apărut, interiorul întunecos al Bazilicii a primit un frate geamăn pentru a-i face loc unei noi Table ce poartă-n mijloc replica exactă a oraşului nostru plutitor. Ar fi uşor să confunzi partea de jos a Tablei de Joc cu o reflexie în podeaua lustruită de piatră, dar o privire mai atentă dezvăluie faptul că cele două părţi sunt complet diferite, fiecare cu propria ei dispunere geografică, ale cărei piese se mişcă independent, după propriile lor legi ale mişcării.

Pentru a evita noţiuni precum „sus” sau „jos” şi „deasupra” ori „dedesubt” – lipsite de sens, chiar nocive atunci când sunt folosite într-o lume în care direcţia este o noţiune relativă – cele două suprafeţe ale OEMI-ului au primit nume care n-au nicio legătură cu direcţiile. Partea „roşie”, sau „metropolitană”, posedă cea mai apropiată asemănare cu fostul Oraş Nouă, primind cele mai uşor de remarcat puncte de atracţie, inclusiv Forul, din care o porţiune importantă o reprezintă Bazilica. Partea „verde” sau „rustică” pare mult mai atractivă pentru locuit, cu o linie a orizontului mult mai puţin ambiţioasă, şi adăposteşte cea mai mare parte a spaţiului deschis al OEMI-ului şi, totodată, şi singura porţiune acoperită cu apă. Ambele laturi sunt foarte bine protejate totuşi; înţesate practic de ameninţătoarele Tunuri ale Oraşului şi de fortificaţii spiralate, printre care şi-au făcut loc nenumărate garnizoane gata pregătite de luptă în orice moment.

În prezent, modelul miniatural al lui OEMI-1 e o reţea de piese aşezate cu mare migală pe tablă. Tabla de Joc,

extrem de animată de dimineaţă, e complet lipsită de viaţă acum, cu excepţia câtorva insuliţe agitate, în interiorul cărora piesele încă nu şi-au găsit locul potrivit. Aici, în interiorul Bazilicii, scena pare că forfoteşte de activitate. Ofiţerii aleargă încolo şi încoace, purtând mesaje şi ordine în susul şi-n josul unor platforme dispuse precum feliile unui blat de tort, ce urcă până aproape de tavan sau o expresie mai potrivită ar fi din tavan în tavan. Gravitaţia se inversează la nivelul care împarte Bazilica în două părţi în oglindă, aşa că fiecăruia i se pare că-l vede pe celălalt cu capul în jos. Cocoţarea dintr-un plan în altul e o procedură simplă, deşi îţi cauzează frământări în stomac şi apoi ţi-e greu să scapi de senzaţia căpătată la nivel subliminal că ai păşit într-o lume reflectată, paralelă cu a ta.

Fiecare piesă de pe Tabla de Joc, de la cuburile rotunjite şi grele, reprezentând cohortele, şi până la punctele luminoase ce reprezintă fontanii, conţine o mulţime de informaţii extrem de importante. Cantitatea exactă de informaţii depinde de subiectul aflat în discuţie şi de poziţia sa relativă pe care o ocupă în cadrul OEMI-ului. În cazul unităţilor inamice aflate mai depărtate, putem căpăta doar o reprezentare granulată, neclară, însă, dacă un escadron de milites se întâmplă să mărşăluiască spre Bazilică, pe ei îi putem vedea din orice unghi vrem, le putem citi starea de sănătate a corpurilor şi cum li se prezintă echipamentul, putem ghici cum stau cu moralul, putem privi prin ochii lor sau mirosi cu nasurile lor. Instrumentele care pot citi astfel de informaţii – unele enorme, baroce, altele mici şi fragile – sunt montate de-a lungul platformelor ce înconjoară Tabla de Joc, cele mai dense aglomerări indicând posturile la care se înghesuie comandanţii pentru a observa şi a dirija mişcările Legiunii. Ofiţerii de rang inferior ca mine au primit durbune[45], dispozitive asemănătoare ca design, aspect şi – cu puţină imaginaţie – funcţie, cu binoclurile.

Fontanus Charles Cossou mi se alătură în timp ce stau lipit de o platformă şi studiez Partea Metropolitană a

---

[45] *Dürbün* – „binoclu”, în limba turcă (n.tr.).

OEMI-ului. Când lentilele durbunului trec pe deasupra fiecărei piese, legionarii aleşi apar mai clar. Am remarcat o cohortă de milites ce suie într-una dintre fortificaţiile spiralate, iar prin reglarea durbunului îi pot vedea umplând platformele de asalt ce înconjoară fortificaţia spiralată precum şirurile de boabe ce acoperă un ştiulete şi ocupându-şi locurile în coloane ordonate în timp ce-şi fac neliniştiţi de lucru cu lazelele şi-şi aşază mai bine armurile.

— Sunt pregătiţi, spune Charles.

Priveşte piesele de pe Tablă, însă modul în care o spune mă face să cred că îi poate vedea pe acei milites mai bine decât pot eu.

Cobor durbunul pentru a-l saluta.

— Acolo se află o mulţime de legionari lipsiţi de experienţă, domnule. Sper c-am făcut suficient ca să-i pregătim cum trebuie.

Charles nu pare c-a băgat de seamă salutul meu. La fel ca mulţi alţi veterani mai bătrâni, nu prea pune mare preţ pe protocoalele legionarilor.

— Ne-ai oferit o şansă, Vinneas, zice el. Aveam nevoie de asta mai mult decât de orice. Presupunând că invenţia voastră va rezista într-o singură bucată.

— M-am asigurat că vom avea suficientă gumă de mestecat şi scotch la îndemână, domnule, spun eu, răspunsul meu standard când vine vorba de grijile la adresa siguranţei în materie de rezistenţă şi de durată a lui OEMI-1.

În ultima lună am auzit de prea multe ori astfel de remarci şi puţine au fost rostite c-un zâmbet pe buze aşa cum a procedat acum Charles. Acceptându-mi propunerea, Consulatul s-a simţit obligat să mă transfere la Comandament, oficial pentru a supraveghea pregătirile pentru apărarea Pământului. Din ce-am descoperit până acum, îndatoririle mele constau doar din acceptarea cu fruntea sus a plângerilor pline de ranchiună emise de colegii mei ofiţeri ori de câte ori întâmpinăm vreo problemă sau vreun impediment. Pentru asta, am fost gratificat cu trufaşul, deşi stupidul grad de centurion. Aş fi

putut fi numit optio sau chiar tezerariu, doar că eu fusesem deja numit cenzor şi, în ciuda faptului că reprezintă un capăt de drum în materie de accedere spre gradele superioare ale Legiunii, cenzorii pot primi comanda propriei divizii de operaţiuni, lucru ce-i transformă în egalii centurionilor în cadrul general al lanţului de comandă. Consulatul nu m-ar fi putut *retrograda* datorită rolului jucat în noul nostru plan, aşa că iată-mă aici.

— Excelent! zice Charles, încă rânjind. Noi ne vom ocupa de restul. Sau ei, concluzionează el, indicându-i pe soldaţi şi celelalte piese ce alunecă pe suprafaţa Tablei. Dacă totul se desfăşoară conform planului, eu nu voi interveni chiar deloc.

— Faci parte din rândul trupelor de rezervă care vor rămâne în urmă?

— Chiar am fost pus în fruntea lor, de fapt. Doar ce m-am consultat cu Feeroy.

Arată cu capul spre o platformă situată cu câteva niveluri mai sus decât a noastră şi, când privesc peste întinderea de piese plutitoare, văd că Imperatorul Feeroy ne-aruncă priviri ucigaşe. În ciuda imensei impopularităţi pe care-a căpătat-o în ultima vreme planul său de-a evacua Hestia, Feeory rămâne fidel ideii că fusese cea mai bună şi mai sigură opţiune a noastră, iar alţi comandanţi şi-au arătat solidaritatea faţă de el pentru a le distrage atenţia celorlalţi de la faptul că şi ei se manifestaseră la fel de vehement în favoarea evacuării atunci când singura opţiune rămasă părea o eroică, dar sortită eşecului ultimă redută. Ducele Reydaan primind comanda întregii Legiuni, Feeory probabil s-ar fi aşteptat să o capete pe cea a Legiunii a Noua. Dar, datorită presupunerii logice că un comandant atât de dornic să evite o confruntare ar trebui să primească o ramură a Legiunii care e cel mai puţin probabil să intre în luptă, lui i s-a dat comanda forţelor de rezervă ale Legiunii, care vor aştepta pe Pământ să intre în luptă doar dacă va fi necesar. Nu mă pot abţine să nu simt un oarecare respect faţă de tăria cu care Feeory crede în

părerile sale, dar asta nu-l împiedică pe el să mă învinovăţească pentru tot ce i s-a întâmplat. Şi nu cred că m-ajută prea mult nici faptul că, din cauza deciziei lui de-a mă expedia alături de cenzori, sunt acum cel mai tânăr centurion din cadrul Legiunii. Când vine vorba despre tirade delirante, el e clientul meu cel mai fidel de până acum.

— Ţi-a dezvăluit ceva despre planul pentru noi când vom ajunge acolo? vrea să ştie Charles.

— Nu.

— Ar trebui să-l întrebi.

Îl privesc în continuare pe Feeroy în timp ce studiază mişcările pieselor pe Tablă, cu mult mai multă atenţie decât te-ai aştepta de la un comandant ce-şi va lăsa mare parte din trupe în urmă. Ceva din expresia sa mă cam nelinişteşte.

— Atunci, să sperăm că ai noroc să nu participi la nicio bătălie, îi zic lui Charles, deşi am învăţat că planurile se destramă foarte repede.

— Aventură, ha! Nerăbdare, ha! Un Jedi după astea nu tânjeşte.

Charles se hlizeşte la mine într-un mod care mă face să cred că-mi scapă ceva.

— Dar promite-mi doar că mă vei lăsa să-l iau pe puştiul ăsta la o plimbare după ce vom ajunge pe Tărâmuri, adaugă el în timp ce se răsuceşte spre piesele grele, de un auriu-închis, folosite pentru reprezentarea OEMI-ului.

— S-a făcut!

Face un pas înapoi şi mă surprinde printr-un salut scurt.

— Ne vedem la petrecerea în cinstea victoriei, Centurionule.

După ce pleacă, continui să studiez OEMI-ul, uitându-mă cu atenţie la dispunerea trupelor noastre. Nu-mi fac iluzii că prin preajmă nu s-ar afla câţiva ofiţeri care-ar încerca bucuroşi să scape de energia negativă acumulată ţipând la mine, dar, din punctul meu de vedere, adevărata mea îndatorire este să-mi fac griji din pricina strategiei. În ciuda comentariilor mele glumeţe despre gumă şi scotch,

ştiu că OEMI-ul e încă departe de-a fi perfect, că încă mai are greşeli de proiectare şi erori, probleme de configuraţie şi funcţionare imposibil de îndreptat într-o singură lună, chiar şi cu aportul întregii Legiuni. Reglez iar lentilele durbunului, studiind mai întâi amplasarea generală a artileriei, apoi grupurile de trupe poziţionate în jurul oraşului. Trec cu privirea peste o mulţime aflată într-una dintre curţile Academiei, acolo unde o parte din Cadeţii recent încorporaţi în Legiune s-au prezentat pentru inspecţie, apoi peste Stabulum, când un chip enorm răsare în faţa mea.

— Hei, salut, Vinneas! Pe mine mă căutai?

Surprins, fac un pas înapoi, dar, când cobor durbunul de la ochi, mă trezesc singur pe platformă.

Glasul lui Lady Jane răsună de pe balustrada din faţa mea.

— Ha! Te-am speriat!

Ridic durbunul din nou şi ajustez imaginea pentru a o privi mai clar pe Lady Jane. După ce am început munca la OEMI-1, eu şi Kizabel am reuşit să convingem Consulatul că Lady Jane ar fi un ajutor vital pentru a termina la timp proiectul. A fost de neînlocuit când a trebuit să depăşim problema punerii teoriei şi designului OEMI-ului în practică. În restul timpului, are grijă să piardă vremea transformându-se într-o neplăcere zglobie.

— Sper că n-ai de gând să sari la fel pe oameni în timpul luptelor, o avertizez. S-ar putea să te confunde cineva cu vreo armă secretă de-a Valentinilor.

— Valentinii n-au nimic atât de frumos, e replica ei când mă aude exprimându-mi îngrijorarea.

În ciuda atitudinii nepăsătoare, pare destul de neliniştită când aude de bătălii. Pentru sporirea încrederii în sine, s-a îmbrăcat cu uniforma extravagantă a unui şerif de secol XIX din timpul ED.

— Fireşte. Cum de mi-a scăpat aşa ceva?

— Deci, continuă ea, ignorându-mi întrebarea şi adoptând un ton cântat, pe cine căutai?

— Voiam doar să mă asigur că totul e la locul lui.

Supravegheam trupele.

— Chiar aşa? întreabă ea zâmbind şiret. Mie mi s-a părut că mai degrabă căutai pe *cineva.*

— Ascultă, Lady, m-ai putea ajuta cu ceva.

Ştiu, a fost o încercare străvezie şi lipsită de eleganţă de-a schimba subiectul. Îmi amintesc în continuare de modul în care Feeroy scruta Tabla, ca şi cum ar fi căutat un model pe care eu, unul, nu-l puteam vedea. Uneori egoul lui Feeroy îi depăşeşte cu mult capacitatea de-a gândi raţional, deşi rămâne un conducător experimentat, cu o bogată experienţă de război. Şi, dacă bătălia ce tocmai prinde contur i-a atras în vreun fel atenţia, aş vrea să aflu despre ce e vorba. O idee capătă substanţă în mintea mea în timp ce studiez Tabla cu atenţie sporită.

— Lady, unde crezi că ar avea Romeo cea mai bună ocazie să treacă de perimetrul defensiv al OEMI-ului?

— Nu-i deloc amuzant, Vinn.

Chipul lui Lady afişează o expresie ofensată atunci când aude că sugerez aşa ceva.

— Toată chestia asta e înţesată de fortificaţii şi tunuri gata să tragă. Suntem pur şi simplu un conglomerat gata pregătit să-şi distrugă inamicul.

— Să zicem c-ar trebui să-ţi alegi un loc. Care ar fi acela?

Rămâne tăcută câteva clipe, iar când privesc din nou prin durbun, o găsesc pe Lady cu ochelarii la ochi, întoarsă spre proiecţia în timp real a OEMI-ului.

— Ei, nu ştiu sigur, Vinn. Vreau să zic, nu suntem chiar de neînvins sau ceva de genul. OEMI-ul are şi el defectele sale, deşi, dacă-i pomeneşti lui Kizabel c-am zis aşa ceva, eşti un om mort.

Lady Jane începe să vadă ce văd şi eu, ce-a văzut şi Imperatorul Feeroy la rândul său. OEMI-1 este categoric cea mai devastatoare maşinărie de război produsă vreodată de mâna omului, însă a fost construită în mai puţin de o lună.

— Şi, oricum, continuă Lady, suprafaţa acestuia e uriaşă. Nu există, de fapt, un singur loc…

Însă o văd că şovăie.

Şi iat-o! Simt cum ceva rece îmi gâdilă ceafa, spaima pe care am tot încercat s-o ţin în frâu toată ziua. OEMI-1 n-are o singură şi catastrofală slăbiciune – nu una pe care să fiu în stare s-o găsesc, deşi am încercat din răsputeri –, însă are fisuri, greşeli, goluri; locuri pe care artileria noastră nu le acoperă aşa cum ar trebui, locuri în care inconstanţa artificiilor sau poziţionarea geografică creează unghiuri moarte în comunicare sau comandă, locuri pe care planul oraşului le face greu de apărat de către milites sau equites, căci acolo e imposibil să organizezi o apărare perfectă. Dacă eu pot vedea acum aceste slăbiciuni, inamicului cât îi va lua să le găsească şi să le forţeze?

Singura noastră şansă să câştigăm această bătălie era să venim cu ceva nou, cu ceva care să întreacă avantajul numărului de soldaţi Romeo. OEMI-1 e în stare s-o facă atâta timp cât Tunurile Oraşului continuă să tragă. Dacă pierdem OEMI-ul, pierdem singurul nostru avantaj real, iar dacă se întâmplă aşa ceva, pierdem totul.

— Vinneas? întreabă Lady.

Probabil că şi ea se gândeşte la exact aceleaşi lucruri ca şi mine; simt un tremur în glasul ei.

— Ce putem face?

Nu sunt sigur că putem *face* ceva. Ne-am pregătit aşa cum am putut. Acum e rândul legionarilor să ne poarte spre victorie.

Închid ochii, dorindu-mi să pot bloca tot ce e în jur – Tabla, Bazilica, ofiţerii agitaţi ce se tot foiesc pe scări şi pe platforme – şi să mă concentrez la problemele cele mai stringente. Însă în minte îmi răsare ultima imagine pe care-am zărit-o prin durbun înainte ca Lady Jane să-şi facă teatrala-i apariţie. O scenă ce se petrecea într-un Stabulum: mulţimea de soldaţi care aşteptau ordinul de lansare, instrumentele lor de luptă aliniate de-a lungul zidurilor precum vechile armuri din Antichitate şi pe Rae, în uniforma neagră a cavaleriei. Mi-ar fi atras atenţia şi dacă nu m-aş fi gândit deja la ea, cel puţin aşa cred, căci era singura siluetă neclintită ce părea că aşteaptă cu mare

nerăbdare începerea unei noi bătălii.

Stătea deoparte, cu capul plecat, cu adorabilele-i trăsături acum senine, cu excepţia unei vagi încruntări, dusă pe gânduri. În acele clipe, mare parte a atenţiei mele era captată de un fior interior ascuţit, ce apare ori de câte ori îi văd chipul, însă acum, privind-o din nou, nu mă pot împiedica să mă întreb ce i-o fi trecând prin minte. Brusc, mi se năzare că s-ar putea să rostească o rugăciune în gând. La urma urmei, majoritatea religiilor din ED sunt încă vii şi active în rândul populaţiei neîncorporate. La orice altă persoană, în orice alt moment din oricare altă zi, nu aş fi acordat o prea mare atenţie chestiunii în cauză. Credinţa în ceva divin nu e complet interzisă în Principate, ci doar descurajată în favoarea unor aplicaţii mai practice a supranaturalului. În schimb, mă trezesc sperând, mai puternic decât mi-am închipuit vreodată că aş putea spera, că ea rosteşte în tăcerea ei o rugăciune şi nu numai asta, ci că undeva, acolo, cineva o va auzi şi va veghea asupra ei.

Câteva niveluri mai sus, Ducele Reydann se ridică în picioare în faţa punctului de comandă şi ne atrage atenţia. Bazilica amuţeşte brusc, totul îngheţând în interior, mai puţin Tabla şi piesele în continuă mişcare. Sfera albastră reprezentând Pământul se desprinde încet de modelul lui OEMI-1, iar în acel moment zărim cu toţii cum o scânteie orbitoare, ce trebuie să fie Charles Cossou, pluteşte în jos şi aterizează pe suprafaţa planetei. Reydaan ridică glasul pentru a se adresa tuturor celor aflaţi dedesubt, iar cuvintele sale sunt amplificate de spaţiul enorm şi gol:

— Lansaţi apelul general de chemare la arme!

Toţi încep să tropăie încolo şi-ncoace ca să-şi ocupe poziţiile, însă foiala lor e în curând înghiţită de mugetul asurzitor al alarmei de luptă a oraşului.

Partea a patra
REDUTA

51
RAE

Mă aflu printre uriaşi acum, un soldat menit să fie inima şi mintea unui titan de metal. În Legiune ni se spune eques, însă eu am decis că traducerea sugerată de Vinneas, „cavaler”, e o descriere nepotrivită. E-adevărat că purtăm un fel de armură şi că uneori mânuim la fel sabia sau scutul, însă traiului nostru îi lipsesc nobleţea şi eleganţa întâlnite întotdeauna în poveştile cu cavaleri ale lui tati. În loc de jurăminte şi grele încercări ale răbdării şi destoiniciei, eu mi-am primit mantaua de cavaler după un discurs arid şi cinci zile de hărţuiri şi intimidări neîntrerupte.

Discursul mi-a fost servit de Centurionul Kitu, conducătorul Cohortei a Şasea din cadrul Cavaleriei în Armură. Într-un limbaj plin de termeni fără nicio legătură cu cavalerismul şi nobleţea, mi s-a adus la cunoştinţă că equusul experimental cu care mi-am făcut debutul în timpul Bătăliei Vălului Lunar, prompt confiscat imediat după, s-a dovedit atât de îngrozitor de temperamental în cazul noilor călăreţi, încât s-a hotărât că înscrierea mea în Legiune ar fi ceva mai uşor decât s-o convingi pe bestia nărăvaşă să accepte pe cineva cu antrenament adecvat sau cu experienţă în luptă.

Mi s-a oferit un loc în rândul Cohortei a Şasea, cu condiţia să-mi pot convinge superiorii că acel zbor fantezist al meu n-a fost doar un accident şi să jur că de-acum înainte voi urma ordinele. La cel mai mic semn că iau în calcul vreo cascadorie sinucigaşă sau că am tendinţa de-a organiza răzmeriţe, aşa cum te-ai putea aştepta din partea unei fete care deja a furat o proprietate a Principatului, pe care a folosit-o ignorând complet politicile ale Legiunii, voi fi încuiată într-un loc din care nu voi mai putea deranja pe nimeni, iar equusul meu va fi dezmembrat şi împiedicat astfel să mai provoace vreo pagubă. Era mai mult decât aş fi putut visa vreodată sau

cel puţin aşa-mi închipuiam pe-atunci, până când am descoperit că Centurionul Kitu intenţiona să mă plaseze alături de Escadrila 126 Equites, comandată de însuşi poliţistul rău Imway.

Mai târziu am aflat că Imway era la fel de nefericit din cauza acestui aranjament ca şi mine. A formulat un protest formal către Kitu, argumentând că eficacitatea unităţii sale depinde de încrederea intuitivă şi sincronizarea obţinută în urma unei îndelungi şi strânse colaborări, armonie pe care însă prezenţa mea urma s-o strice iremediabil. Răspunsul lui Kitu a fost că Escadrila 126 era oricum cea mai puţin experimentată din toată Cohorta a Şasea în Armură, deci cu cea mai mică probabilitate de-a se dezmembra, şi doar dacă nu cumva mă voi dovedi incompetentă sau insubordonată, voi rămâne sub comanda lui. Cu alte cuvinte, Imway va avea ocazia de-a mă trimite direct în rândul unui batalion disciplinar. Dacă ar avea mai mult timp la dispoziţie, m-aş aştepta să profite de câteva luni bune de-a mă testa şi a mă tortura, dar aşa, testarea mea a durat mai puţin de-o săptămână.

Escadrila 126 a profitat din plin de ocazie, sabotându-mă la orice pas, aţâţându-mă neîntrerupt şi fără scrupule şi punându-mi la grea încercare răbdarea şi onoarea, provocându-mă să mă dovedesc nedemnă de numele de eques, distincţie pe care, în opinia lor, nu reuşisem încă s-o câştig şi o insultam astfel doar prin simpla asociere cu ea. De fapt, nu pot spune că eram surprinsă de toate astea. Le provocasem de două ori comandantul la luptă directă şi le doborâsem un coleg cu un pumn zdravăn în plină figură. Mai mult de-atât, eram novicele grupului. Chiar şi în rândul tribului meu, era ceva obişnuit ca iscoadele să-şi întâmpine noii membri cu o mostră din greutăţile pe care le poate oferi această lume crudă.

Am perseverat, ştiind că, dacă aş fi cedat sau m-aş fi răzvrătit, aş fi fost alungată din Legiune mai repede decât aş fi putut să pronunţ Peter Coadă-De-Bumbac. Însă nu m-am aşteptat nici în ruptul capului la bruscheţea cu care au încetat problemele. După finalul celei de-a cincea zile

alături de Escadrila 126, nici măcar un cuvânt jignitor nu mi-a mai fost adresat de cineva. Orice ar fi gândit ei despre mine, ordinele erau ordine, iar miza de-acum era mai importantă decât mândria. Eram impresionată de realizarea mea.

De atunci, relaţiile mele cu Escadrila 126 au stat sub semnul unui profesionalism rece. Aveam senzaţia că anumite resentimente şi duşmănii au fost lăsate deoparte doar pentru că aveam de înfruntat ameninţarea unui inamic cu mult mai periculos, dar era clar ca lumina zilei că nu toţi noii mei camarazi găseau o mare plăcere în a mă chinui pe mine. O fată cu faţa rotundă ca o lună, ce tot clipea des, purtând complicatul nume Haiyalaiya, care în timpul unor exerciţii cu durată mare de acţiune mă înşfăcase de glezne şi aproape că mă trântise în apa rece ca gheaţa a unui ocean arctic, a venit la mine cu ochii mari plini de lacrimi şi şi-a cerut îndelung scuze pentru fiecare act de cruzime pe care fusese obligată să-l comită, din care multe nu mi le mai aminteam nici măcar eu. Sensen, în schimb, dorea să-mi dea asigurări că nu se va arăta în veci dispusă să împartă cerul cu mine şi că doar ordinele şi datoria faţă de Legiune o împiedicau să-mi tot care picioare în spinare ca unei javre ordinare ce sunt. O vreme a tot încercat să-mi pună porecla „Treisprezece”, o aluzie dispreţuitoare la adresa locului pe care-l ocupam în unitatea noastră, însă numele n-a prins la nimeni. Pentru Escadrila 126 am rămas Rachel, eques Rachel, dacă vrem să ne formalizăm. Nimeni nu-mi spune Rae şi, deşi se obişnuieşte ca equites să se adreseze unul altuia cu numele celor pe care-i mână în lupte, nimeni nu-l pomeneşte pe-al meu, probabil de teamă c-ar putea isca vreun zâmbet.

Am căzut de acord împreună cu Kizabel că rebotezarea equusului pe care ea l-a construit şi eu l-am condus în bătălie ar fi la fel de lipsită de noroc precum redenumirea unei nave sau la fel de jignitoare precum vandalizarea unei opere de artă. Am rămas de neclintit în convingerea noastră, în ciuda tuturor pledoariilor, a invectivelor şi a

plângerilor cu privire la demnitatea Legiunii şi sacralitatea războiului. În ceea ce priveşte Cohorta a Şasea, eu îl conduc pe X-2020, numărul desemnat modelului cu design unic construit de Kizabel, însă protocolul Legiunii cere ca fiecare equus să poarte un nume inscripţionat pe platoşă, aşa că nici pentru al nostru nu s-a făcut vreo excepţie:

IX EQUITES 126-013
SNUGGLES

Pare cam pipernicit pe lângă ceilalţi equi ai Escadronului 126, care poartă denumiri precum VânătorulDeStele, DistrugătorulDeRuine sau UrmăritorulFocului ori Gonaci, cum mai sunt denumite astfel de modele, mai înalte şi mai late în umeri decât Snuggles al meu, deşi nici nu se compară la iuţeală, forţă sau graţie. Armura sa albă a fost peticită şi lustruită şi mai şi pâlpâie, ieşind astfel în evidenţă din rândul celorlalte armuri cu aspect de piatră cenuşie. Sub armura-i netedă se află un echipament pus pe distrugere, căci a fost dotat cu cel mai bogat sortiment de instrumente mortale cu care-a fost vreodată binecuvântat vreun equus al Legiunii.

Astăzi Stabulum clocoteşte de activitate, iar spaţiul aglomerat zvâcneşte practic de bubuiturile mâinilor şi ale picioarelor Cohortei a Şasea în Armură ce aşteaptă apelul de luptă. Vălul Lunar nu poate fi deschis decât timp de câteva ore pe lună, asta însemnând că momentul iminentei bătălii a fost stabilit încă din clipa în care s-a decis că trebuie să opunem rezistenţă. În loc să ne lase în singurătatea noastră, aşteptând scurgerea orelor rămase şi deranjaţi doar de planetele şi aştrii ce se mişcă-n jurul nostru precum piesele unui ceasornic, Centurionul Kitu ne-a chemat pe toţi în Stabulum şi, folosindu-se de cuvinte sforăitoare şi bine alese, a reuşit să stârnească atâtea baloane de săpun în jurul Cohortei a Şasea încât un bărbat ar fi reuşit să se şi bărbierească cu ele. Vom zbura în avangardă, în rândul primelor trupe ce vor străpunge liniile inamice, încercând astfel să câştigăm un prim

avanpost pentru Legiune. Vom avea parte de o aventură extrem de periculoasă, însă Kitu de-abia aşteaptă. Simit nerăbdare la fel ca toţi ceilalţi, dar încerc să-mi strunesc fervoarea pentru a-mi putea lua la revedere.

Am un ritual al meu, unul pe care Reaper Thom m-a învăţat să-l îndeplinesc atunci când soseşte vremea să-mi risc viaţa. Închid ochii şi, trăgând o singură dată aer în piept, las lumea-ntreagă deoparte şi tot ce se află în ea, tot ce-am iubit şi am sperat vreodată că se va-ndeplini. După ce nu mi-a mai rămas nimic de pierdut, pot lupta fără să am vreo ezitare sau să simt vreo teamă. Această lecţie e prima care-mi vine în minte dintre toate lecţiile primite de la Thom, înaintea celor despre călărie sau trasul cu arma, înainte chiar de-a învăţa cum să mânuiesc un cuţit. N-ar fi consimţit în veci să mă accepte ca ucenică dacă n-ar fi fost sigur că sunt în stare să-mi las viaţa deoparte fără a sta vreo clipă pe gânduri, să mă dezbar de ea ca de-o a doua piele. Dar l-am privit pe tati murind, mi-am văzut sora şi fratele răpiţi. Ştiu ce simţi atunci când pierzi totul şi aş putea regăsi oricând acea senzaţie.

Făceam acest lucru de fiecare dată când plecam cu iscoadele în misiune. În timp ce mami mă săruta pe păr şi mă ruga să mă întorc la ea şi m-asculta promiţând că o voi face, ceea ce spuneam eu, de fapt, era *Adio.* Asta spun şi acum, neauzit, în mijlocul strigătelor asurzitoare şi-al tropăiturilor ce reverberează pe culoarele pline de uriaşi.

Adio, mami!

Adio, Bebe!

Adio, Naomi!

E ca şi cum mi-aş fi dat jos de pe umeri o pătură călduroasă pentru a înfrunta un vânt îngheţat. Mă simt mai uşoară, mai rece, mai alertă, trează, eliberată. Sunt pregătită pentru război.

Apelul nu întârzie prea mult: un vaiet prelung, suficient de puternic încât să acopere vacarmul nostru şi orice gând străin de chemarea la luptă. În Stabulum zidurile şi tavanul pâlpâie într-o lumină roşie când equites aleargă la posturile lor, iar în şirurile de boxe, siluete monumentale

încep să se agite.

Snuggles răspunde la atingerea mea la fel ca o fiinţă vie ce mârâie şi arde de nerăbdare să intre-n luptă. Îngenunchează, lăsându-şi o palmă imensă pe podea pentru a mă sui la bord. Degetele sale au adâncituri ca să pot sta şi mânere pe care le pot apuca pentru a-mi menţine echilibrul atunci când mă ridică spre miez. Interiorul său e confortabil şi abundă în dotări ce-i lipseau pe când era doar Proiectul lui Kizabel, dar a rămas acelaşi Snuggles, acelaşi spirit neînfricat pe care am ajuns să-l cunosc ca pe mine însămi în săptămânile petrecute împreună. Miezul mă înveleşte precum o palmă uriaşă şi docilă, şi mă trezesc că stăpânesc formidabila forţă şi toate simţurile trupului acestui uriaş.

Îmi amintesc o clipă de Envy, tovarăşa mea în atâtea călătorii, ucisă în timpul disperatei călătorii către Ţărmul de Granit. Mă bucur că n-am apucat s-o văd căzând, că nu i-am văzut minunata-i piele alb cu negru plină de sânge şi picioarele-i puternice înţepenite în moarte. Ar fi făcut totul pentru mine şi-a dovedit acest lucru de nenumărate ori. Şi, deşi mi s-a repetat la nesfârşit că dacă nu au alături un spirit omenesc, equi nu sunt decât piatră moartă, acum simt o legătură asemănătoare cu Snuggles, dorinţa de-a înfrunta orice obstacol şi de-a nu ne mai opri din alergare cât timp inima acestui monstru va bate la unison cu a mea.

La fel ca toţi ceilalţi membri ai escadrilei noastre, căci acum iau şi eu parte la război ca membru al Escadrilei 126, îmi las cavalerul într-o poziţie îngenuncheată atunci când Imway ne cheamă la raport. Deasupra, tavanul se trage încet într-o parte. S-a făcut dimineaţă de vreo oră în această parte a lumii, un continent sudic arid, unde aşteptăm redeschiderea Vălului Lunar, iar lumina ce cade asupra celor aliniaţi în Stabulum are ceva din nuanţa siropoasă şi bogată a piersicilor roz-oranj. Fiind numărul treisprezece, sunt ultima care anunţă că e gata de lansare. După ce-am îndeplinit acest lucru, Imway mai aşteaptă o jumătate de secundă, după care ne ordonă să ne luăm zborul în lumina pâlpâitoare a dimineţii.

Zburăm pe un cer ce roieşte de equi din toată Legiunea. Nu doar un Stabulum ridicat pe această fortăreaţă zburătoare şi, în timp ce ne învârtim în jurul imaginilor ameţitoare oferite de turnurile şi fortificaţiile ce se întind între sinistrele ţevi de artilerie, observ siluete în armuri scânteietoare ce se înalţă din diverse puncte ale insulei, adunându-se şi despărţindu-se precum talazurile în continuă mişcare ale oceanului. Soarele străluceşte deasupra valurilor de trupuri învăluite în platoşe dure şi o fracţiune de secundă mă simt copleşită de frumuseţea scenei create de luptătorii ce reflectă lumina soarelui ca o prismă care aruncă mii de culori revărsate peste piscurile din piatră ale oraşului.

Simt venind ordinele lui Imway prin Comunicarea Directă, ciudata cale de comunicare pe care o folosesc equi, aşa că îl îndrept supusă pe Snuggles în formaţiune de croazieră. Escadrila 126 şi-a modificat tiparele de zbor obişnuite pentru a mă include şi pe mine undeva, de obicei într-o poziţie care nu-i poate împiedica la manevre. Deşi aproape toţi mi-au observat îndemânarea în zbor, tot nu reuşesc să aibă încredere în mine că pot lupta, aşa că orice poziţie aş ocupa, se presupune c-ar fi cel mai slab punct al nostru.

Avangarda a început să se adune într-un arc cuprinzător la o oarecare distanţă în faţa OEMI-ului, iar Imway ne aşază pe poziţii, uşor la dreapta vârfului formaţiunii. Avem alături luptători din toate cele douăsprezece Legiuni ale Pământului, inclusiv marea majoritate a Cavaleriei în Armură, o armată construită pentru a da atacuri rapide şi devastatoare. Doi fontani zboară foarte aproape în spatele nostru, ambii războinici experimentaţi, cel puţin aşa am auzit, deşi pentru mine nu arată decât ca două petice de cer într-o noapte plină de stele, un lucru destul de improbabil în această dimineaţă caldă şi lucitoare. Nu-mi pot înfrâna imboldul de-a mă gândi la Naomi – o altă fontana, la rândul său, rămasă în urma noastră, pe Pământ – deşi gândurile-mi sunt distante, abstracte, ca şi cum nu mi-ar aparţine mie, ci vreunui personaj pierdut în negura

istoriei, simple impresii găsite în jurnalul unei persoane de mult dispărute.

În faţa noastră, Vălul Lunar a început să se mişte, zbaterile marginilor sale observându-se cu claritate pe fondul culorilor pastelate orbitoare ale zorilor. Mai am timp să-mi imaginez o singură dată că suntem doar picături de apă tremurătoare ce cad cu viteză spre vasta suprafaţă a unei mări agitate, apoi începe bătălia.

Primul val de inamici soseşte precum un stol de vrăbii ce răsar dintr-un nor, mii de puncte negre ce se răspândesc cu iuţeală în văzduhul de un roz strălucitor. Nici nu şi-au făcut bine apariţia Valentinii, că şi sunt întâmpinaţi cu un roi de explozii orbitoare ce ţâşnesc din gurile tunurilor de artilerie montate pe fortăreaţa noastră mobilă. Cerul din faţa mea explodează într-un curcubeu de culori distonante, iar bubuiturile zguduie norii, transmiţându-se prin armura mea şi zgâlţâindu-mi toate oasele din corp. Ca de departe, îmi simt inima pulsând cu rapiditate, căci tot ce se află dincolo de acest loc şi acest moment se pierde în umbră, iar chipurile celor iubiţi capătă paloarea unor fantome.

Imediat după această primă salvă răsună şi a doua, lansată dintr-unul dintre oraşele noastre de dedesubt, atât de îndepărtat, încât stă ascuns de curbura Pământului, deşi e situat totuşi suficient de aproape, încât să-şi poată aţinti tunurile spre Vălul Lunar. Când scânteile şi tunetele se împrăştie, din invadatori n-au mai rămas decât câteva trupuri răzleţe. Printre supravieţuitori se remarcă totuşi un punct de întuneric, ce atârnă pe cer precum umbra întârziată a unui luceafăr de dimineaţă: un Valentin Zero.

Probabil că inamicii noştri s-au aşteptat la un răspuns îndârjit din partea noastră. Aproape sigur îşi închipuiseră dispunerea şi armamentul oraşelor noastre, astfel încât ştiau că mutarea lor de început le va cauza pierderi grele. Însă în niciun caz nu se aşteptaseră să aducem în bătălie unul dintre acele oraşe. Căci, deşi Valentinii au contat pe faptul că în bombardament ar fi apărut o întrerupere cauzată de intervalul de timp necesar ca salva de obuze să parcurgă distanţa de la artileria de la sol, timp care le-ar fi

permis să se regrupeze şi să-şi revină, fortăreaţa noastră zburătoare e pregătită să tragă o nouă salvă aproape imediat ce prima şi-a atins ţintele. Proiectilele trec drept printre formaţiunile avangardei noastre, lăsând în urmă doar o adiere caldă de vânt, şi se izbesc de inamicul acum nesigur pe el. O altă salbă de fulgere orbitoare, după a cărei trecere nu mai rămâne decât un spaţiu gol. Chiar şi steaua întunecată a acelui Zero a fost doborâtă.

Îl aud pe Imway ordonând formaţiunii noastre să rămână pe loc, deşi nici prin rândurile noastre, nici prin cele ale avangardei nu se zăreşte vreo abatere. Menţinem cursul în timp ce alarma şi răspunsul tunurilor continuă să răsune în cer, iar acum suntem însoţiţi de schijele şi focurile artileriei antiaeriene, transformate deja în energie consumată, şi de resturile distruse ale inamicilor ce şuieră pe lângă noi.

Valentinii întârzie să-şi reorganizeze defensiva, însă nici proşti nu sunt. După ce încă două roiuri de siluete întunecate au apărut prin Vălul Lunar doar pentru a fi nimicite de focul neîncetat al tunurilor noastre, Valentinii au observat pericolul şi acum luptătorii lor au încetat să apară din cer.

Centurionul Kitu ordonă Cohortei a Şasea să strângă rândurile. A sosit vremea să facem noi un pas, să profităm de avantajul câştigat înainte ca inamicul să se regrupeze şi să vină cu o nouă strategie. Avangarda ţâşneşte înainte cu o viteză ameţitoare şi împreună ne avântăm prin Vălul Lunar.

Ultima oară când am trecut pe-aici nici măcar n-am înţeles că am pătruns în altă lume până ce nu m-am întors din ea. Doar după ce bietul Snuggles a început să cedeze din cauza avariilor grave, sfâşieturi enorme provocate de gheare şi fălci monstruoase, am remarcat noaptea din jurul meu şi priveliştea îndepărtată a Pământului ce devenise o pată albastră, zărită din fundul unei fântâni. Îmi amintesc dezamăgirea că nu voi muri sub propriul meu cer, însă se ştie că niciodată nu m-au preocupat prea tare alegerile interzise, aşa că n-am făcut o mare tragedie din asta. Ceea

ce conta era că sarcina fusese îndeplinită şi nu mai era nimic de făcut. Traversarea de-acum nu-i cu mult diferită: un giulgiu de pâclă ce ascunde lumea, apoi un spaţiu enorm, plin de stele străine. Nu mă întreb dacă voi mai vedea vreodată Pământul. Locul acela e doar o amintire înceţoşată, iar în faţă mă aşteaptă o nouă călătorie.

Treptat, încep să devin conştientă de prezenţa Escadrilei 126 în jurul meu şi să simt cum avangarda se desface de o parte şi de alta a lui Snuggles. Deja simţurile mele au început să furnice prin multiplele mijloace de distrugere pe care le am la dispoziţie, trăsnete şi impulsuri de energie distrugătoare pe care le pot mânui ca pe săgeţi sau coase şi pumni cu rază mare de acţiune, plus lancea albă precum creta, ce acum se formează în mâna mea ca un ţurţure pârâitor pe care-l tot văd crescând, aşteptând apariţia duşmanului.

La prima vedere, în faţa noastră nu se află decât o ceaţă prăfoasă împrăştiată pe firmament, dar acele puncte îndepărtate se apropie cu o viteză alarmantă şi devin particule sclipitoare, care se transformă în mii şi mii de monştri de coşmar, plini de gheare şi dinţi îmbrăcaţi în metal mat şi dur. O fracţiune de secundă nu-mi mai rămâne decât să contemplu acest zid zburător alcătuit din lame, înainte să se prăbuşească peste mine cu totul.

E doar haos, simplu şi total. Inamicul roieşte în toate părţile, o multitudine de creaturi metalice construite pentru război. Sunt de toate mărimile, configurate special pentru modul lor preferat de atac, braţe pentru spintecat şi răzuit, guri pentru a scuipa explozii înfricoşătoare, trupuri construite precum gloanţele sau lama zimţată a unui ferăstrău. Şirurile inamice se întind în toate direcţiile, răsucindu-se şi învârtindu-se precum nişte cârcei de viţă plini de ghimpi. Eu şi Snuggles ne rotim şi plonjăm, izbind încontinuu în aparent nesfârşita încâlceală de duşmani. Glasul Escadrilei 126 îmi umple mintea cu totul, strigăte de avertisment sau sfaturi pur şi simplu, şi, fără să-mi dau seama când, m-am alăturat şi eu, observând pericole şi ocazii, oferind sau cerând ajutor. Imway îi acoperă pe toţi

cu glasul său, coordonându-ne manevrele, ghidându-ne şi grupându-ne atacurile.

Ne îndreptăm atenţia asupra unui grup de luptători alcătuiţi din cochilii plate înţesate de braţe pline de gheare precum cleştii unor crabi coşmareşti şi-i desfacem în bucăţi cu lăncile noastre. Valentinii se folosesc de armuri animate la fel ca equii noştri, aşa că fiecare tăietură e însoţită de şuvoaie de gwayd verde-aprins. Oricum, există un aspect prin care luptătorii lor diferă de ai noştri: se autodistrug în momentul în care sunt înfrânţi, încreţindu-se precum hârtia arsă, până ce din ei nu mai rămân decât fâşii răsucite de cenuşă. Primul inamic care se retrage în el însuşi şi dispare sub propria-mi armă mă scoate cu totul din ritm, dar asta se întâmplă o singură dată. Unicul duşman e spiritul din interiorul acelei armuri, însă după ce acesta dispare, pentru mine nu prea mai contează ce tip de carcasă goală rămâne în urmă.

După ce-am împrăştiat grupul de războinici-crab, ne întoarcem pentru a ne alătura unei alte unităţi a Cohortei a Şasea, care se războieşte cu o chestie lunguiaţă plină de tentacule ce mă duce cu gândul la un miriapod enorm, plin de lame pe post de picioare. Am întors o piatră şi acum trebuie să înfruntăm orice tip de monstruozitate s-a ascuns dedesubt.

Avangarda a lovit cu iuţeală şi forţă, dar avantajul nostru nu poate dura prea mult. Pot număra în continuare cel puţin cinci războinici Valentini pentru unul de-al nostru şi, după ce a trecut şocul primului val al asaltului nostru, e limpede că surpriza produsă de forţa cu care i-am lovit va începe să pălească. În curând vom avea de înfruntat un nou val de inamici, mult mai bine aranjat şi coordonat.

Mă trezesc alături de alţi trei equites ai Escadrilei 126, izolaţi cu totul în mijlocul unui pâlc de Valentini plini de gheare şi dinţi. Fără ca vreunul dintre noi să-şi trădeze în vreun fel intenţia, ne scoatem cu toţii lăncile şi strângem rândul. Luptăm cap la picior, astfel încât fiecare să poată avea suficient spaţiu pentru a putea lovi, şi tăiem brazde lungi în hoarda ce ne-a înconjurat. Dar atacurile lor

furibunde se apropie din ce în ce, avansând şi retrăgându-se, strângându-se totodată în jurul nostru, până ce spaţiul nostru de manevră s-a restrâns atât de mult, încât abia ne mai putem mişca fără ca spinii ascuţiţi ai acestora să se înfigă în armura noastră.

Pericolul crescând şi situaţia disperată în care-am ajuns îmi ascut puterea de concentrare şi, în timp ce-l arunc pe Snuggles direct în mijlocul încăierării, el îmi răspunde cu un val de energie reînnoită. Suntem amândoi croiţi pentru o astfel de sarcină, fiecare în felul său, şi pare natural să ne oferim trupurile unul altuia, fără ca vreunul să dea înapoi, nici măcar din faţa morţii.

În timp ce o pereche de cleşti îmi ratează cu puţin umărul, zăresc o portiţă în rândul atacatorilor, ceva ce seamănă c-un petic de ţesătură rărit, spre care-mi avânt lancea imediat. Camarazii mei îmi imită manevra şi împreună ne croim drum afară, lăsând în urmă o supă luminoasă de gwayd ce se împrăştie în mii de globule grele. Numai după ce scăpăm de pericol, rămânând plutind deasupra unui nou val inamic, înţeleg ce ne-a permis să scăpăm. Oraşul nostru şi-a făcut loc prin Vălul Lunar, iar tunurile sale fulgeră pentru a împrăştia liniile Valentinilor.

Un glas pe care-l recunosc ca aparţinându-i Haiyalayiei îmi răsună în gând. Equusul ei, 126-012, SfârşitulAşteaptă, pluteşte lângă umărul meu.

Sfinte rahat clocotit! Mă bucur că eşti de partea noastră!

Ni s-a alăturat şi restul Escadrilei 126. Strângem rândurile şi ne avântăm din nou în luptă.

52
NAOMI

Peste Bazilica din Oraşul Zece s-a aşternut o atmosferă apăsătoare, destul de diferită de cea găsită când am sosit de dimineaţă. Scena animată de-atunci mi-a adus aminte de momentele când tribul nostru se pregătea să părăsească tabăra pentru o călătorie mai lungă. Presupun că nu-i ceva ieşit din comun. La urma urmei, Legiunea noastră se pregătea să pătrundă într-o altă lume, deşi niciunul dintre cei de-aici nu pleca nicăieri. Din punctul în care mă aflam, mi se părea că în Bazilică nimic nu mai arată solid sau stabil, căci pereţii săi de piatră şi tavanele sunt suficient de înalte încât să transforme chiar şi cei mai falnici pini din codrii nordici în nişte pitici. În centru se află marea hartă a oraşului, aşa-numita Tablă de Joc, care pare extrem de delicată prin comparaţie cu masivitatea restului Bazilicii. La prima vedere, o simplă tuse ar putea face ca tot acel eşafodaj de figurine să se împrăştie în toate părţile. Mă trezesc gândindu-mă la Bebe şi la felul în care se juca de-a soldaţii cu piesele de şah, aranjând cavaleri şi castele în formaţiuni elaborate, fără a ţine seama de vreo regulă a jocului.

Asemănarea Tablei din Bazilică cu o tablă de şah pare perfect valabilă după începerea bătăliei. Tăcerea plină de concentrare a celor strânşi în jurul ei părea la fel de încordată precum cea din timpul celor mai aprige partide cu public dintre Reaper Thom şi Randy Tinker Bose. Aproape că ai fi putut uita că undeva, departe, se poartă o bătălie, dar asta până ce a sosit ordinul ca tunurile Oraşului Zece să înceapă să tragă.

Reculul primei salve a provocat un adevărat cutremur ce s-a propagat prin podeaua Bazilicii, dovedind însă că Tabla e mult mai robustă decât părea iniţial, căci nici măcar o piesă nu s-a mişcat de la locul ei. În schimb, deasupra poziţiei noastre a apărut un roi de globuri verzi, care s-au îndreptat cu mare viteză spre zona de conflict. Când şi-au

atins ţinta şi s-a răspândit zvonul că nimeriseră în plin, ai fi putut crede că am câştigat deja războiul, după cum s-au bucurat oamenii. Dar presupun că trebuia să ne bucurăm de fiecare victorie repurtată, cât încă mai puteam.

Ştiam că Rae se află undeva printre acele puncte şi cuburi şi mă simţeam la fel ca de fiecare dată când pleca alături de iscoade. E-adevărat, de fiecare dată mi-era teamă că nu se va mai întoarce, dar o asemenea posibilitate mi se părea pur şi simplu ireală pe atunci. Nu-mi puteam închipui un inamic care să fie prea puternic pentru sora mea. Mult mai puternică era teama că, atunci când va sosi vremea să stau eu în locul ei, nu voi fi în stare să mă ridic la înălţimea aşteptărilor. Şi iat-o plecând din nou, şi eu păzindu-i spatele, cu nervii zdruncinaţi de fiecare ecou stârnit de bătălie.

După alte două salve, fiecare la fel de eficace precum prima, piramida cu două capete folosită pentru a înfăţişa insula noastră zburătoare a atins în sfârşit discul lat ce marca graniţa Vălului Lunar şi s-a dizolvat apoi într-o jerbă aurie de praf magic. Aşa s-a sfârşit pentru noi prima parte a înfruntării ori cel puţin aşa speram noi.

Majoritatea comandanţilor par că nu ştiu ce au de făcut în continuare. Ştiam cu toţii că soarta lumii e decisă în aceste clipe, dar ne simţim ca şi cum am fi tras o săgeată şi acum aşteptăm, sperând că şi-a atins ţinta. Nici măcar nu putem privi, căci Vălul Lunar e, prin însăşi natura sa, impenetrabil pentru aproape orice tip de semnal care ne-ar putea aduce veşti despre luptă. Legionari care cu doar câteva minute în urmă ne-au coordonat febril atacul asupra trupelor Valentine stau acum nemişcaţi pe locurile lor de pe platformele înălţate, holbându-se la Tablă ca şi cum, doar cu puterea gândului, ar putea privi dincolo de ţesătura deasă a cerului. Doar bărbatul de lângă mine pare că n-are niciun dubiu faţă de ce are de făcut în situaţia actuală.

— Înapoi pe poziţii, doamnelor şi domnilor! strigă el, spărgând liniştea solemnă ce se aşternuse în Bazilică. Lupta e încă în desfăşurare. Aveţi cu toţii ordine de urmat

şi niciunul dintre ele nu vă impune să vă folosiţi gurile pe post de capcane pentru muşte. Dacă eraţi în faţa unui punct de observare, rămâneţi acolo. Toţi ceilalţi, mişcaţi-vă!

Se numeşte Legatul[46] Cressock. E comandantul aflat la cârma Legiunii rămase pe Hestia şi pare destul de bătrân, deşi şi-a păstrat alura voinică specifică oamenilor mai în vârstă din Principat, cu umeri laţi şi o chică de păr des şi cenuşiu. Ne-am cunoscut în urmă cu o zi la şedinţa în cadrul căreia am aflat care-i ordinul meu legat de această bătălie şi mi s-a părut destul de prietenos, ceva de genul unui câine bătrân şi ţâfnos, deşi încă blând. Îşi conduce trupele în bătălie cu un umor sănătos şi aspru, dar, la fel ca toţi cei de-aici, a suferit o adevărată transformare imediat ce OEMI-1 a dispărut prin Vălul Lunar. În surâsul său nu se zăreşte pic de veselie în timp ce soldaţii săi sunt ocupaţi cu apărarea Pământului, iar mâinile sale strâng balustrada platformei pe care ne aflăm de parcă ar vrea să stoarcă şi ultima rămăşiţă de viaţă din ea.

Charles n-a rostit aproape niciun cuvânt în timpul agitaţiei iscate înaintea confruntării, bazându-se pe experienţa lui Cressock şi vorbind doar atunci când voia să ne facă vreo observaţie mie sau lui Jax, însă acum spune:

— Nu-i nevoie să-i oboseşti, Legat Cressock. Va mai dura ceva până când vom auzi vreo ştire adevărată dinspre Dis. Dacă Reydaan decide să cheme cavaleria la apel, vei dori să-i ai odihniţi.

Charles deja ne-a explicat rolul pe care-l vom juca în actualul conflict şi, chiar dacă n-ar fi făcut-o, şedinţa la care am participat alături de Cressock şi numeroase alte şedinţe de dinainte şi de după au fost destul de lămuritoare. Facem parte din rezerva Legiunii, partea lăsată-n urmă şi ferită de intrarea-n luptă, astfel încât să putem profita de orice oportunitate ivită în timpul confruntării, deşi e limpede pentru toţi că opacitatea Vălului Lunar va face acest lucru extrem de dificil. De

---

[46] *Legatus legionis (Legatul):* Comandantul suprem al legiunii romane (n.tr.).

aceea, spune Charles, ne-am putea considera şi un fel de ariergardă extremă, lăsată pentru a întâmpina orice inamic care ar putea trece dincolo de trupele noastre principale. În cazul unei înfrângeri, de noi va depinde să fim ultima forţă de apărare a Pământului, însă despre această parte a misiunii nu se discută, mai ales acum. Mă întreb totuşi dacă această posibilitate, a unei lupte finale, lipsite de speranţă, e cea care tensionează acum atmosfera din interiorul Bazilicii.

— Menţinerea unei stări de alertă e cea care ne păstrează vigilenţi, răspunde Cressock, şi mi se pare că din glasul lui răzbate o oarecare amărăciune. Situaţia actuală îi afectează indiferent dacă cineva trage sau nu în noi. Cel puţin, dacă-i ţinem ocupaţi, nu vor avea timp să se gândească la o situaţie pe care oricum n-au cum s-o influenţeze.

Priveşte spre mine şi Jax, apoi continuă:

— Aceasta-i prima participare, nu, domnişoară? Ştiu că Fontanus Jaxten a mai sprijinit oraşul în timpul unui atac.

Oamenii din Legiune sunt întotdeauna formali şi politicoşi. Asta îmi place la ei.

— E prima mea misiune, domnule, dar l-am însoţit pe Jax data trecută. Şi violenţa organizată nu mi-e deloc străină. Am făcut de multe ori cunoştinţă cu ea în altă parte.

— Violenţă organizată, repetă el, încreţindu-şi pielea la colţurile ochilor într-un mod care mă face să cred că e de acord cu comentariul meu.

— Recunosc că există o contradicţie în termeni.

Cressock scoate un râs scurt, ca un lătrat.

— Atunci, ştii deja mai multe despre război decât ştiam eu când am văzut o luptă pentru prima oară, şi cred că pe atunci aveam de două ori vârsta ta. Cu tine, Legiunea va fi pe mâini bune. Şi cu tine, domnule, zice el întorcându-se spre Jax.

— Legat Cressock, intervine Charles, un pic cam aspru, după părerea mea, cred că a sosit vremea să ne punem în mişcare. E mai devreme decât era programat, dar niţică practică ar putea face tranziţiile ceva mai uşoare, nu crezi?

Şi va menţine şi trupele ocupate.

Charles se referă la modul în care Vălul Lunar se mişcă tot timpul deasupra Pământului, urmând încontinuu Luna. Cu timpul, va ajunge deasupra Oraşului Zece, în raza de acţiune a tunurilor sale. Rezerva va trebui să se mişte dacă vrem să observăm orice ar putea pătrunde prin Văl, dar credeam că acel moment nu va sosi chiar aşa de curând.

— Da, domnule, ai perfectă dreptate!

Expresia ursuză a revenit pe chipul lui Cressock.

— Hai să vedem cât de iuţi sunt câinii ăştia bătrâni când vine vorba să se pregătească de călătorie.

— Jax, Naomi, spune Charles privindu-ne de sus în jos, ce-ar fi să mergeţi să vedeţi dac-o puteţi găsi pe Malandeera la For? Eu voi mai rămâne puţin alături de Legat şi de oamenii săi ca să punem la punct ultimele detalii şi apoi ne întâlnim afară.

Jax a stat tăcut în timpul discuţiei mele cu Cressock şi aşa rămâne până aproape am ajuns la uşa Bazilicii.

— Nu sunt nebun, nu? sunt primele cuvinte pe care mi le-adresează. L-ai auzit, nu?

Îi cer să fie ceva mai precis.

— Ceva straniu are loc acolo, răspunde el, şi aici mă refer la Charles şi la Legatul Cressock.

Acum, că a adus vorba, cred că are dreptate. Era ca şi cum doar o parte din ceea ce-şi transmiteau cei doi bărbaţi era rostită cu voce tare.

— Cressock era nemulţumit de ceva, cred, spun eu. O fi vreun eveniment mai recent, nu-mi dau seama, căci l-am întâlnit doar ieri şi mi s-a părut suficient de capabil.

— Şi ai văzut modul în care s-a înfuriat Charles pe el? întreabă Jax. Când a început să vorbească despre mersul la război pentru prima oară? Oare despre ce-o fi fost vorba?

— Cressock n-a fost singurul, spun eu.

Jax m-a pus pe gânduri, mai ales că şi eu remarcasem atmosfera tensionată ce părea că planează asupra tuturor în interiorul Bazilicii. De acord, tensiunea dinaintea unei bătălii, dar mai era şi altceva. Să fi fost spaimă?

— Aşa s-or fi comportând comandanţii noştri de obicei –

în timpul unui atac?

Jax clatină din cap, încruntat.

— Nu. Era pur şi simplu… straniu.

O descriere mai precisă ar fi „neliniştitor”, dar merge şi „straniu”. Dar nu găsesc nicio explicaţie pentru comportamentul lui Charles şi al lui Cressock şi mă-ndoiesc că Jax are vreuna, aşa cum deduc din tăcerea sa în timp ce ieşim din Bazilică şi o pornim spre Forul Oraşului Zece.

Priveliştea acestui oraş e mult mai puţin plăcută decât cea a Oraşului Nouă, sincer. Funcţionalitatea reprezintă o trăsătură comună tuturor oraşelor din Principat, şi asta serveşte la cazarea cât mai multor persoane în interiorul spaţiului în care acţionează thelemitaţia. Dar, în timp ce dispunerea turnurilor şi a parapetelor Oraşului Nouă pare să urmeze un oarecare principiu ordonat, precum un pâlc de copaci ce se poziţionează astfel încât să primească aer pentru a respira şi o cât mai mare cantitate de lumină, Oraşul Zece dă impresia unei guri în care s-au înghesuit prea mulţi dinţi. Clădirile netede şi scânteietoare par că se luptă pentru spaţiu, simţindu-se inconfortabil în prezenţa celorlalte.

La fel ca şi Oraşul Nouă, Oraşul Zece e construit în jurul unui For central cu o fântână plină de simboluri arhitecturale extravagante ce-i împodobesc mijlocul, iar acolo e locul în care o găsim pe Fontana Malandeera, cu ochii aţintiţi spre cer. Ai posibilitatea să descoperi o mulţime de lucruri despre lume din mirajul cuiva – chiar şi lucruri ascunse vederii unui om obişnuit – cu ajutorul antrenării vederii duble. Aşa cum plânsul unui bebeluş culcat în pătuţul său poate deveni mieunatul unei pisici în visul mamei adormite, la fel detaliile realităţii îşi pot face loc într-un miraj şi de multe ori ceva invizibil pentru un observator obişnuit va deveni orbitor de vizibil prin ochii unui fontanus usikuu. Charles spunea că e posibil, cu ajutorul antrenamentului, ca fontanii să vadă la mari depărtări chiar şi cu ajutorul mirajului, dar tot mai am mult până să aflu cum să fac acest soi de truc.

În timp ce ne apropiem, Jax strigă:

— Poţi vedea ceva?

Adică are veşti proaspete dinspre Dis? Deoarece obstacolele produse de Vălul Lunar în calea comunicării împiedică transmiterea de mesaje dintre corpul central al Legiunii şi rezerva rămasă, acestea sunt transmise sub forma unor rachete semnalizatoare. Însă în Dis timpul se scurge mai lent decât aici, pe Hestia, şi mă-ndoiesc că acolo a început lupta de mai mult de câteva minute – mult prea devreme pentru ca ei să aibă ceva important de transmis. Dacă Jax se aşteaptă deja la noutăţi, atunci înseamnă că e mult mai nervos decât mi-am închipuit.

— Cer senin, spune Malandeera cu un surâs mâhnit pe chip. Sunt sigură că băieţii şi fetele noastre le fac viaţa grea duşmanilor.

Fontana Malandeera nu s-a grăbit să-şi ascundă nemulţumirea faţă de faptul c-a fost lăsată ca rezervă. Fiind singurul legionar întors viu de pe Front, consideră că are datoria şi, totodată, privilegiul de-a participa la nimicirea hoardelor de extratereştri care i-au ucis camarazii şi-au urmărit-o până pe Pământ. Oricum, fontanii sunt de nepreţuit în această înfruntare şi, deşi Consulatul a decis c-ar trebui să rămânem cel puţin patru în rezervă aici, niciun comandant n-a fost dispus să renunţe la vreun luptător experimentat şi, totodată, cunoscut de-al său, pentru ca Malandeera, fontana Legiunii Douăzeci şi Doi, să-şi poată duce la îndeplinire răzbunarea. Deşi se crede că Malandeera nu e de acord cu aceste ordine, ea este loială Legiunii, aşa că atitudinea afişată sugerează mai degrabă nerăbdare decât furie.

Simt imboldul de-a o întreba despre scena căreia i-am fost martori în Bazilică, însă Jax este mai rapid la pus întrebări.

— Crezi că ne vor cere sprijinul? întreabă el.

Încearcă să pară mai sigur pe sine decât este de fapt, însă încercarea lui nu-i deloc convingătoare.

— Când vom afla? continuă tot el.

— Nu sunt sigură, răspunde Malandeera. A trecut ceva

vreme de când n-am mai văzut în vreo bătălie rachete semnalizatoare. Dar cred că am avea motiv să sperăm că va mai trece ceva timp înainte ca voi doi să intraţi în încleştare.

Afişează iar acel surâs mâhnit, după care adaugă:

— Nu prea mult, totuşi.

Şi iată un alt comentariu ciudat. Consulatul deja a dezbătut ce parte a Legiunii ar trebui să plece spre Tărâmuri dacă vom ieşi victorioşi astăzi şi, deşi încă nu s-a luat o hotărâre definitivă, majoritatea sunt de părere că cei mai tineri soldaţi ai noştri – adică eu şi Jax – trebuie să rămână în urmă pentru ceea ce a fost denumită „Campania MapleWhite”. Dacă misiunea va reuşi, iar Flota Valentină va fi întârziată suficient de mult încât Legiunea să aibă timp să fie reconstruită, vor mai trece încă douăzeci de ani înainte ca Pământul să aibă de înfruntat ceva mai mult decât un atac de rutină. Poate că la asta s-a referit Malandeera când a spus că speră ca eu şi Jax să mai avem de aşteptat până să intrăm într-o bătălie adevărată. Dar cât de mult ar putea însemna „nu prea mult”?

Mă pregătesc să-i cer să facă o precizare, când zăresc mişcare pe cerul de deasupra Oraşului Zece. Luptătorii noştri au început să se înalţe deasupra vârfurilor ca de lance ale clădirilor din piatră pentru a se pregăti în vederea apropiatei călătorii. Disting siluetele în armură ale equiilor printre ei şi globurile greoaie ce acum ştiu că reprezintă fortăreţele tetra.

Şi Malandeera le-a văzut.

— Aşa repede? se-ntreabă ea.

— Asta am venit să te-anunţăm, o informează Jax. Charles a considerat de cuviinţă c-ar fi mai bine să plece mai devreme. Pentru antrenament, adaugă nesigur.

Dacă vestea o surprinde, Malandeera n-o arată în niciun fel.

— Presupun că nu va mai trece mult şi vom ieşi din raza de acţiune, zice întorcându-se pentru a privi Vălul Lunar. Deci ce-aţi pus la cale acolo împreună cu Charles?

Însă Charles doar ce-a ieşit din Bazilică, aşa că poate

vorbi şi singur. N-am nici cea mai mică îndoială că ai noştri conducători ar fi preferat să-l pună şi pe el să lupte în prima linie. Singurul motiv pentru care l-au lăsat ca rezervă a fost că astfel eu şi Jax am putut rămâne cu el, asta însemnând că armata principală va fi lipsită doar de o singură sursă cu experienţă în loc de trei.

— Bun, începe Charles. Pregătiţi pentru săritura de broască?

Prin „săritură de broască” Charles se referă la planul nostru de-a sări din oraş în oraş pentru a putea ţine pasul cu deplasarea Vălului Lunar. Fiecare oraş din calea noastră are pregătit un contingent de legionari care mânuiesc tunurile. Tot ce le trebuie pentru a participa la luptă este o sursă de thelemitaţie. În timp ce Vălul Lunar trece prin faţa tunurilor oraşului, eu şi Jax trebuie să zburăm înainte ca să ne asigurăm că următorul oraş e alimentat aşa cum trebuie. După ce sosim acolo, Charles şi Malandeera ne vor urma însoţiţi cu armata de rezervă. În felul ăsta vom avea mereu tunuri gata pregătite să tragă, chiar şi în cazul în care Valentinii atacă în timp ce marea parte a rezervei noastre se află între două oraşe.

Însă tot nu mă simt pregătită să dau uitării bizara senzaţie pe care am avut-o în Bazilică. Îi cercetez chipul lui Charles pentru vreun semn care să-l trădeze şi, negăsind nimic, îl întreb:

— Charles, s-a întâmplat ceva anormal cu această bătălie?

Charles pare surprins.

— De ce-ai pune o astfel de întrebare, Naomi?

Nu prea ştiu cum să-i răspund. Nu pot spune nimic precis legat de motivul senzaţiei mele de nelinişte, iar dacă aş încerca, sunt sigură că va suna prosteşte. Şi totuşi, am impresia că Charles ştie la ce mă refer şi are şi-un răspuns, doar că s-a hotărât să nu-mi spună nimic.

— E o situaţie încordată, Naomi, este răspunsul său. Fiecare avem un rol de jucat. Sunt sigur că pot conta pe tine şi pe Jax să faceţi ceea ce trebuie.

Orice s-ar întâmpla, simt că mi-ajunge ce-am auzit până

acum. Deschid gura să o rostesc cu voce tare, însă Jax mi-o ia înainte:

— Da, domnule! spune în timp ce-şi lasă o mână pe umărul meu, şi-ntr-o clipită Oraşul Zece a şi dispărut.

În locul turnurilor din piatră zimţate şi-a cerului schimbător, mă trezesc sub un umbrar de frunze verzi şi grele, prin care răzbate lumina soarelui de vară. Este o lume complet nouă, construită mai iute decât e ochiul în stare să clipească atunci când Jax a umbrit alături de mine, iar propriul meu miraj i-a ieşit în întâmpinare, deşi simt că ştiu acest loc dintotdeauna. În faţa mea se întinde un deal acoperit cu iarbă unduitoare punctată de siluete în haine ţipător colorate, ce par care mai de care mai relaxate. Un vânticel poartă cu el mirosul de ierburi şi de flori sălbatice şi o muzică plăcută scoasă de instrumente cu coarde răzbate până la noi.

— N-are de gând să ne spună nimic, Naomi, zice Jax.

Ocupă aceeaşi poziţie ca şi mai înainte faţă de mine, numai că acum poartă o cămaşă lungă şi o „şapcă de baseball”, ţinuta sa obişnuită atunci când îmi apare în miraj. În exteriorul acestui loc, noi deja ne îndreptăm spre următoarea destinaţie cu o viteză considerabilă, zburând peste lacuri, păduri şi deşerturi precum două fulgere îngemănate, însă aici n-avem nevoie decât de-un mers cu paşi uşori şi iuţi. Sunt îmbrăcată cu o rochie cu mâneci lungi, pe cap port o pălărie cu boruri largi şi o cantitate exagerată de voal în faţă. Ştiu că Jax nu vede această lume în acelaşi mod în care o văd eu. Pentru el, cel mai probabil ar fi că asistăm la unul dintre meciurile sale de baseball. Oricum, esenţa lucrurilor ar fi cam aceeaşi: suntem prieteni şi ne purtăm în consecinţă.

Doar că acum nu sunt într-o dispoziţie chiar prietenoasă.

— Charles ne ascunde ceva, spun eu.

După ce-mi trag pălăria în jos pentru a mă feri de soare, remarc direcţia din care vine muzica, despre care-mi dau seama că provine de la un cvartet aşezat pe un mic dâmb din apropiere.

Pornesc la drum, iar Charles trebuie să se grăbească

pentru a mă ajunge din urmă.

— Poate că ascunde ceva, dar probabil că are şi el motivele lui, corect? Charles ştie ce face.

— De ce eşti atât de sigur? îl întreb aruncându-i o căutătură aspră de sub pălărie. La mijloc ar putea fi ceva ce deja s-a întâmplat, iar el nu vrea să ne spună.

— Ei, n-are cum să fie ceva legat de bătălie, spune Jax. Încă n-am primit nicio veste.

Cel puţin în privinţa asta are dreptate.

— Sora mea luptă chiar acum acolo.

Nu-mi pot înfrâna tremurul din glas.

— Ştiu, zice Jax. Şi are nevoie ca şi noi să ne facem treaba. Toată lumea are nevoie. Poate că de aceea n-a zis Charles nimic. Poate că nu vrea să ne distragă atenţia.

Cunoscându-l pe Charles, este puţin probabil.

— Cât de mult înseamnă nu prea mult când vine vorba să înfruntăm armata Valentinilor?

— Adică? întreabă Jax, încreţindu-şi nasul.

— Adică ce-a zis Malandeera. Că speră că vom mai avea de aşteptat, dar nu prea mult. Ce crezi c-a vrut să zică?

— Nu ştiu.

Se gândeşte un pic, apoi repetă:

— Nu ştiu.

— A vrut să zică ceva, sunt sigură.

— Da, oftează Jax, probabil, dar ştii de ce anume putem fi totuşi siguri? Toată lumea vrea ca azi să câştigăm. Charles, Cressock, Malandeera, toţi cei rămaşi în urmă. Fac tot ce le stă în putinţă să se întâmple. Deci şi noi, la rândul nostru, trebuie să ne dăm silinţa.

— Ai dreptate.

E-adevărat. Nu-mi place să fiu minţită, dar chiar nu pot face prea multe în privinţa asta, iar câştigarea bătăliei este mult prea importantă. Dacă trebuie să-mi muşc limba, asta voi face.

O boare de vânt începe să sufle spre noi, vizibilă din cauza rochiilor fluturânde ale doamnelor şi a păturilor întinse pe jos.

— Aproape c-am ajuns, îi spun lui Jax. Eşti gata?

— Da. Să-i dăm drumul!

Împreună, ne întoarcem cu faţa spre curentul de aer. Brusc, coasta dealului scăldată de razele soarelui dispare din faţa noastră şi ne trezim într-o piaţă din piatră destul de asemănătoare cu Forul din Oraşul Zece. Există, totuşi, anumite diferenţe în dispunerea şi forma clădirilor de aici, asta ca să fim siguri că ne aflăm în alt loc. În plus, este un alt moment al zilei. Soarele, care abia răsărise când am plecat noi, aşteaptă acum undeva sub linia orizontului.

Şi totuşi, au trecut doar câteva minute. În mod vădit, suntem mult mai departe spre vest decât eram înainte, iar soarele ocupă acum o poziţie complet diferită pe cer.

Aerul e răcoros, însă în câteva secunde o briză călduţă începe să sufle pe măsură ce energia adusă de mine şi Jax readuce oraşul la viaţă. De peste tot încep să răzbată zgomote ascuţite sau bubuitoare, fiecare însemnând că un tip diferit de magie începe să acţioneze. Măreţele tunuri ale oraşului gem şi alunecă pe poziţiile de tragere. Departe, spre orizont, Vălul Lunar se unduieşte ca o întindere enormă de apă adâncă.

Şi Jax şi-a aţintit privirea spre Vălul Lunar.

— Crezi că vor scăpa teferi?

Nu ştiu ce să-i răspund. Sper din toată inima că da, dar suntem în război, iar în război se poate întâmpla orice.

53
KIZABEL

La un interogatoriu ceva mai dur, aş fi probabil dispusă să recunosc că sunt un pic dezamăgită că niciunul dintre cei de la Gun Red Fifteen nu pare să ştie cine sunt. Căci, nu-i aşa, zilele astea înfruntăm o înfricoşătoare armată extraterestră, luptând pe o insulă pe care *eu am conceput-o*, fără a mai pomeni de rolul însemnat pe care l-am jucat în asamblarea acestei chestii-baroce-şi-extravagante-ce-a-semănat-cu-reconstituirea-unui-puzzle-uriaş. Oricine-ar dori să adauge un pic de poezie la toată treaba ar fi putut să mă numească marele creator al lui OEMI-1, deşi, fireşte, nimeni n-a făcut aşa ceva. Îmi dau seama că situaţia actuală oferă o mare varietate de subiecte demne de dezbătut, inclusiv, dar nu şi exclusiv, studii filosofice şi morale asupra relativ scurtei mele existenţe de până acum, plus un infinit număr de ipoteze ontologice. Tovarăşii mei de suferinţă sunt probabil mult mai preocupaţi de subgânduri cerebelo-medulare, informaţii procedurale sau chestii de genul „luptă sau fugi”, dar lucrul cu tunurile grele de artilerie ţine mai mult de introspecţia ce aparţine simţului cerebral prefrontal, iar acum simt că mi-ar fi plăcut ca undeva să fie deja scris că am participat şi eu la construirea acestui lucru.

Aşa cum îşi imaginează toată lumea de la Red Fifteen, şi eu sunt doar un alt şoarece de bibliotecă şi, din pricina unei uluitoare lipse de îndemânare în materie de aptitudini de luptă, el se face folositor doar ca forţă pentru fabricarea muniţiei pentru artileria grea. Partea cu lipsa de îndemânare în luptă e absolut adevărată, deşi am fost invitată la Comandament în calitate de consultant în cazul în care vastele mele cunoştinţe legate de Oraşul Expediţionar Mobilizat Ingenic ar fi necesare. Problema cu invitaţia a fost că a venit din partea lui Vinneas, care înţelege cum funcţionează OEMI-1 la fel de bine ca mine şi care se-ntâmplă să fie un copil-minune în materie de

strategie şi tactici de luptă, ceea ce eu sigur nu sunt[47], lucru care mă face să consider această invitaţie un simplu act de superioritate la adresa mea. Cel puţin la GR-15 fac ceva util, adică transform soldaţi Romeo în milioane de particule microscopice. Artileria grea a Legiunii e de origine palaketică[48], cu alte cuvinte trebuie mânuită de revenni ca mine. De fiecare dată când tunurile trag câte o salvă, o fracţiune din ea provine de la mine.

Gun Red Fifteen este un spirit-şaptezeci-şi-doi[49] şi, la fel ca toate tunurile masive de la bordul lui OEMI-1, e poreclit după o veche formaţiune geografică cu aspect înfricoşător de violent de pe vechiul Pământ – „Bătrânul Credincios”[50] în cazul ăsta, un titlu care, mi-am dat seama recent, e doar pe jumătate ironic. „Credinciosul” e într-adevăr una dintre cele mai vechi piese de artilerie încă funcţionale şi, deşi la

---

[47] Umanitatea încă este datoare să inventeze un joc de strategie pentru care eu să am mai multe aptitudini decât un porumbel dresat. Mă pricep totuşi fabulos de bine la badminton. Scorurile mele ocupau poziţii fruntaşe pe lista din registrul statistic al Cadeţilor din cadrul Academiei Oraşului Nouă şi sper că încă mai ocupă aceleaşi locuri, în ciuda faptului că, tehnic vorbind, Oraşul Nouă nu mai există (n.a.).

[48] Palakezia reprezintă un proces tehnologic folosit pentru a amplifica artificiile thelemice. Dacă instrumentele şi armele augmentate, precum trencherele sau lazelele, au nevoie de o cantitate constantă de thelemitaţie ambientală pentru a alimenta un artificiu predeterminat sau deja construit, dispozitivele palaketice amplifică şi ghidează noile artificii pe măsură ce acestea sunt create. Procesul poate fi grosolan asemănat cu modul în care un megafon amplifică şi direcţionează sunetul. Palakezia permite un nivel superior de eficacitate şi control faţă de augmentare, numai că poate fi iniţiată doar de persoane capabile să manipuleze thelemitaţia (n.a.).

[49] Asta înseamnă că este alimentat de un ansamblu energetic alcătuit din şaptezeci şi doi de revenni, o dispunere cunoscută şi sub numele de „şaptej’doi” printre cei care sunt îndeajuns de familiarizaţi cu astfel de arme superputernice încât să poată adopta un limbaj mai colocvial (n.a.).

[50] Old Faithful este un gheizer situat în Parcul Naţional Yellowstone, Wyoming, SUA. A primit acest nume în 1870, în timpul expediţiei Washburn-Langford-Doane şi a fost primul gheizer din parc care a primit un nume (n.tr.).

fel de precis ca noile 144 şi 208[51], cu timpul şi-a dezvoltat o adevărată personalitate. Uneori trage ceva mai lent, de parcă ar dori să-şi exprime dezaprobarea faţă de ţinta aleasă şi se suspectează că le poartă pică celor care l-au insultat sau tratat necorespunzător. Dar loialitatea Credinciosului e ireproşabilă. Un comandant de tun strict, dar, în acelaşi timp, respectuos, este de obicei suficient pentru a struni orice faptă de nesupunere şi, din fericire pentru noi, aşa e cazul şi cu tezerariul Leuvenven.

Tezie Leu e înaltă şi are pieptul gros cât un butoi şi reprezintă o prezenţă impunătoare în timp ce mărşăluieşte pe nivelurile superioare ale tunurilor, adunând informaţii de la observatori şi răcnind corectări ale traiectoriilor trasoarelor, totul în timp ce reuşeşte să menţină un şuvoi constant de ordine către noi, şoarecii de bibliotecă de dedesubt. Am formulat o teorie cum că cerinţa principală în cazul comandanţilor de artilerie nu e vreun tip special de abilitate tehnică, ci capacitatea de-a formula comenzi repetitive pentru lungi perioade de timp fără a se repeta sau a se bâlbâi. Tezie Leu posedă aerul marţial şi, în acelaşi timp, respectabil al celui care e-n stare să se descurce cu un grup numeros de copii gălăgioşi, o atitudine pe care o consider potrivită, chiar dacă aceste tunuri n-ar fi manevrate mai ales de copii fragezi proveniţi de la cine ştie ce Academie – ceea ce, dacă e să mă iau după tinerimea cu ochii mari ca de gândăcei din jurul meu, chiar sunt.

Până astăzi n-o mai văzusem pe Tezie Leu decât o singură dată, în timpul unui exerciţiu de orientare în spaţiu de treizeci de minute ce avusese loc după ce fusesem trimisă să am grijă de Bătrânul Credincios, şi mă aştept ca acest lucru să fie valabil şi pentru camarazii mei şoareci de bibliotecă. Nu facem parte din elită, nu suntem o unitate atent coordonată; antrenamentul pentru trasul cu tunul durează maxim cinci ore, ceea ce oricum depăşeşte cu

---

[51] Dintr-un motiv neştiut, artileria grea tinde să funcţioneze mai eficient atunci când armele sale sunt asamblate pe baza multiplului de opt (n.a.).

patru ore şi trei sferturi timpul necesar.

Alcătuirea unui echipaj care să manevreze tunuri de artilerie grea poate fi cea mai uşoară sarcină din toată Legiunea. Singurul lucru pe care-l necesită participarea la acest soi de activitate este concentrarea maximă şi invocarea unei dorinţe suficient de puternice pentru a ajunge în starea aceea nebuloasă de dinainte ca intenţia să capete forma unui artificiu real – după aceea, tunul preia controlul, înşfăcându-te la fel ca o mână hrăpăreaţă şi extrăgând acea forţă din tine şi transformând-o într-un proiectil cu efect distructiv şi mortal. Sunt sigură că, dacă Legiunea s-ar fi putut gândi cum să fabrice un tun care să facă el totul, pe noi ne-ar fi legat strâns de nişte paturi suprapuse, mai mult vaci de muls decât şoareci de bibliotecă, însă tehnologia actuală tot mai necesită o implicare activă din partea oamenilor.

Fiecare tun este echipat cu o serie de leviere dispuse în jurul bazei sale precum spiţele unei roţi, şi fiecare levier dispune la rândul său de câte un şoarece de bibliotecă[52] pentru a-l manevra. Levierele sunt acţionate de un mecanism ce aminteşte de un hibrid între vâslele de pe o corabie străveche şi cocoşul unui pistol din Vestul Sălbatic din timpul ED, de genul unuia care trebuie să fie tras cu mâna pentru a putea fi armat. La ordinul „trageţi!” al lui Tezie Leu, fiecare şir se opinteşte pe spate pentru a trage de levier şi, în timp ce-o facem, Bătrânul Credincios soarbe energie din noi. Următorul pas este să te ghemuieşti la pământ şi să-ţi acoperi în mod reflex urechile ca să te pregăteşti pentru bubuitura, şocul şi freamătul psihic ce însoţesc explozia provocată de izbucnirea unei forţe capabile să altereze însuşi universul. Avem la dispoziţie câteva clipe ca să ne revenim, apoi Tezie Leu revine pentru o nouă rundă de salve.

E de la sine înţeles că şoarecii de bibliotecă n-au vreme să se cunoască între ei şi să dezvolte relaţii interpersonale

[52] De obicei opt, ca să fiu mai precisă. Bătrânului Credincios i se mai spune uneori şi „nouăş-optar”, adică are nouă şiruri de câte opt şoareci de bibliotecă (n.a.).

şi, în general, să ajungă să înţeleagă ce înseamnă *camaraderia.* Cei mai mulţi dintre noi au fost desemnaţi să facă parte din echipa unui anumit tun în urmă cu o zi sau două, când Comandamentul a finalizat mişcările de trupe pentru restul Legiunii şi-a început să peticească artileria cu ce i-a mai rămas. Însă, deşi ştim cu toţii ce suntem, nu chiar indispensabili, ci mai degrabă amovibili şi interschimbabili, moralul în rândul şoarecilor de bibliotecă ai Bătrânului Credincios se află pe o culme extraordinar de înaltă.

Un mare merit îl deţine Tezie Leu, care reuşeşte cumva să insufle un strop de afecţiune şi de îmbărbătare interacţiunilor noastre şi aşa limitate, presărându-şi ordinele de-un singur cuvânt cu stropi de încurajare şi motivare care fără îndoială că ar suna extrem de siropos într-un alt context, dar care aici par veniţi din inimă şi făcuţi să ne ajute să trecem peste aceste confruntări, în timpul cărora capacitatea de-a mai fi şi ironic pare cu totul şi cu totul nefuncţională. Şi ni se pare că reuşim să-l frângem pe Romeo în două pe genunchiul nostru colectiv şi momentan îl batem la fund de i-am înroşit bucile cu totul.

Înainte ca apelul general pentru chemarea la arme să răsune peste tot, eram cu toţii căcaţi pe noi de frică – chiar literal în unele cazuri, pun pariu, dacă e să mă iau după duhoarea suspectă ce plutea în jurul băncilor ce înconjurau corpul principal al Bătrânului Credincios. Tezie Leu îşi pregătise deja un discurs, din care nu-mi mai amintesc nimic mulţumită bubuiturilor din urechi şi a detaliilor legate de copiii din jurul meu, devenite acum brusc foarte importante. De exemplu, băiatul care stătea în dreapta mea avea pe braţ pistrui dispuşi exact sub forma Carului Mare[53], iar fata din stânga e sosia unui personaj feminin dintr-unul din vechile filme din ED pe care Lady Jane încearcă mereu să mă convingă să le văd, un exemplu extrem de tulburător în care personajul aparent principal este omorât după doar câteva scene. Căutam să văd cum

[53] Constelaţie stelară din emisfera nordică, ce mai este cunoscută şi sub numele de Ursa Mare (n.a.).

Carul Mare încearcă să-şi oprească mâinile din tremurat ţinându-se strâns de levierul din faţa noastră şi să-mi aduc aminte de scena în care dublura vecinei mele era înjunghiată mortal în duş de un psihopat travestit, când, dintr-odată, sirenele au încetat să sune şi Tezie Leu a început să strige la noi să ne mişcăm. Teroarea crescândă că ne-ar putea ceda sfincterele s-a evaporat aproape instantaneu când ne-am pus pe treabă, şi aproape imediat tot şirul de copii se mişcă la unison, Carul Mare şi Fata *Psycho*[54] şi toţi ceilalţi mişcându-se încolo şi-ncoace ca o singură persoană.

De-abia după ceva timp şi-a adus aminte şi creierul meu că o bătălie este în plină desfăşurare şi-am început să devin conştientă de ţintaşii din jurul lui Tezie Leu. Nu mă pricep foarte bine la codul concis folosit pentru referirea la ţinte, ameninţări şi vectori pentru arme de foc cu rază mare de acţiune, dar am învăţat foarte repede cum să desluşesc rapoartele unor lovituri ce şi-au atins ţinta. Tezie Leu a început să ne ţină la curent cu desfăşurarea ostilităţilor, după ce noi, şoarecii de bibliotecă, ne-am găsit ritmul şi necesitatea de-a striga la noi pentru a ne mişca la unison a devenit mai puţin stringentă.

De unde mă aflu acum mi se pare că Bătrânul Credincios s-a dovedit a fi o adevărată pacoste pentru înfiorătoarele hoarde pline de cleşti ale lui Romeo. Ţintaşii noştri ne-au recunoscut deja meritul de-a fi doborât câţiva Tip 7 redutabili, care în mod normal seamănă panică în rândul infanteriştilor noştri, şi nu mai spun de mulţimile de Tip 5 sau 6 sau de un întreg roi de soldaţi Tip 3. Ba chiar ne-au lăudat pentru c-am tras salvele decisive care-au doborât doi Tip 0, deşi aceştia nu sunt niciodată doborâţi fără ajutorul unui tir susţinut, ceea ce mă face să cred că poate zece sau chiar mai multe tunuri şi-ar putea asuma meritul pentru doborârea celor doi.

Oricât mi-ar plăcea să aud ce distrugători ucigaşi, care calcă totul în picioare, am devenit, toată această chestie mi

[54] Referire la *Psycho,* celebrul film al lui Alfred Hitchcock, în care apare scena descrisă mai sus (n.tr.).

se pare bizar de abstractă. Nimeni de-aici nu înţelege ce se-ntâmplă şi, în ciuda zgomotelor care răzbat de afară – o mulţime de bubuituri şi de explozii amestecate cu un soi de scheunat coşmaresc pe care ţi l-ai imagina scos de o menajerie alcătuită din monştri mutanţi imaginari asupra cărora tragi cu tunul –, e greu să ne închipuim că tot ce facem noi are vreo legătură cu adevăratul război. Imway vorbea mereu despre freamătul luptei, dar ce facem noi mi se pare că seamănă mai mult cu împăturirea lenjeriilor după spălare. După ce echipajele tunurilor încetează să se mai agite, e surprinzător de uşor să-ţi alungi din minte Valentinii ce sosesc în roiuri inspirate parcă de tablourile lui Hieronymus Bosch.

De fapt, e foarte posibil ca rapoartele despre cotonogelile administrate de noi să fie umflate de toată lumea, însă noi, şoarecii de bibliotecă, ne lăsăm minţile să creadă în ele. Carul Mare, care a stat în genunchi în timpul primelor două salve, a devenit acum cel mai entuziast trăgător din echipă, în timp ce Fata *Psycho* a renunţat la guiţatul de purcică înspăimântată de la-nceput în favoarea unui mârâit ca de lup. Ori de câte ori sosesc veşti despre o nouă ţintă atinsă, trăgătorii din jurul Bătrânului Credincios strigă la unison, scoţând un muget ce reuşeşte totodată să transmită inamicului un mesaj batjocoritor şi să pară şi o aclamaţie generală la adresa tunului nostru ca întreg.

Şi, pentru că se pare că interacţiunile noastre cu Romeo se rezumă strict la lovituri-direct-în-faţă-cu-ghetele-noastre-cu-fier-în-vârf venite doar dinspre partea noastră, niciunul dintre cei care acţionează levierele nu este pregătit când ne vine şi nouă rândul să fim călcaţi în picioare.

Nu ştiu dacă cineva de la Comandament a văzut cum soarta bătăliei capătă o turnură defavorabilă sau dacă luptătorii noştri din liniile din faţă au ştiut că sunt înconjuraţi de la spate sau din flancuri; poate că observatorii noştri s-au rezumat la a raporta doar situaţiile favorabile nouă. Oricare-ar fi fost motivul, noi, şoarecii de bibliotecă, am tot văzut ceruri senine până când asupra

noastră s-a năpustit o furtună nu chiar figurativă.

Între o salvă şi următoarea, obişnuitul strigăt „trageţi!” al lui Tezie Leu se schimbă în „aşteptaţi!” Cam jumătate dintre noi scot un strigăt triumfător care-a devenit o parte din ritmul monoton, la fel ca toate celelalte lucruri, şi trei şiruri complete se apucă să tragă de leviere, doar pentru a se opri brusc atunci când toţi ceilalţi au încremenit într-o postură plină de confuzie şi de spaimă din ce în ce mai pronunţată.

Tezie Leu se îndreaptă calm spre consola de la marginea platformei şi, în timp ce se apleacă deasupra ei, sfătuindu-se cu Comandamentul, tăcerea se pogoară deasupra lui Gun Red Fifteen. Pentru prima oară de la apelul general pentru chemarea la arme, am parte de plenitudinea zgomotelor bătăliei, de tremurul scos de celelalte tunuri şi de sunetul neîntrerupt, ca de ocean, ce anunţă desfăşurarea unei bătălii de proporţii epice nu departe de noi. În minte îmi apare brusc imaginea unei uriaşe umbre a thelemitaţiei ce ne-nconjoară, cu ajutorul căreia luptătorii noştri se rotesc în jurul lui Romeo precum masele de aer în jurul unei planete. Mă îndoiesc că Tezie Leu are nevoie de mai mult de câteva secunde pentru a confirma ce-a auzit de la Comandament, însă momentul pare că se prelungeşte la nesfârşit. Aproape că poţi vedea cum presimţiri negre se formează în minţile şoarecilor de bibliotecă din jurul Bătrânului Credincios. Când Tezie Leu vorbeşte din nou, ordinele sale răsună clar şi tare:

— Măştile pe faţă! Legăturile strânse! strigă ea în timp ce se mişcă în jurul Bătrânului Credincios pentru a se adresa fiecărui şir de trăgători în parte. Ridicaţi măştile şi strângeţi-le cureluşele! Acum!

O undă de şoc vizibilă zguduie şirurile de bănci. Înţelegem cu toţii sensul cuvintelor sale simple şi directe şi ştim toţi ce acţiuni ni se cere să întreprindem; ce nu prea înţelegem noi este motivul din spatele lor. În urmă cu doar câteva minute câştigam bătălia, însă, dacă am auzit cu toţii bine ce ne-a transmis Tezie Leu, Gun Red Fifteen se află în mare pericol. Oricare ar fi poziţia noastră curentă în

meleul general creat de focul încrucişat, dacă fontanii de pe OEMI-1 au fost ucişi, încolţiţi sau doar atraşi în urmărirea unei armate duşmane, un lucru devine limpede: thelemitaţia e pe cale să devină foarte slabă în jur, lucru de care depinde însăşi viaţa noastră. Suntem pe cale să rămânem pe întuneric.

Oraşul Expediţionar Mobilizat Ingenic funcţionează atât de silenţios în cea mai mare parte a timpului, încât e uşor să uiţi că întreaga insulă, ca ansamblu, depinde, de fapt, de o simplă serie de artificii de toate soiurile, fără de care întregul edificiu n-ar fi decât un bolovan gigantic din care răsar câteva clădiri ca nişte piscuri muntoase. Printre numeroasele facilităţi ale OEMI-ului se numără o atmosferă respirabilă şi o gravitaţie solidă, ambele imitând perfect mediul de pe Pământ, avantaje confortabile care-şi arată adevărata valoare într-un Tărâm ca Dis, care nu are niciuna, nici alta.[55] Trăgătorilor de la tunuri li s-au oferit Echipamente Tactice de Supravieţuire[56] de tip D-55, ce au în componenţă măşti care, când sunt închise, efectiv izolează purtătorul de orice tip de mediu înconjurător ostil omului, alături de curele cu care te poţi lega de bănci sau de alte catarame oportun plasate astfel încât să rămâi pe loc în cazul în care nu te mai poţi bizui pe gravitaţia asta artificială[57]. Până acum, singura dotare a lui D-55 care şi-a găsit vreo utilitate a fost remarcabila sa capacitate de răcire şi diminuare a transpiraţiei, însă, după cum se-aude, sunt mari şanse ca acest loc să devină cât de curând lipsit de greutate şi aer.

Cu toată urgenţa ordinelor sale, Tezie Leu se vede

[55] Gravitaţia personalizată a OEMI-ului este destul de avantajoasă, dacă se întâmplă să te trezeşti în orice fel de câmp gravitaţional, chiar şi unul asemănător cu al Pământului, deşi proprietăţile celor două câmpuri sunt diferite (n.a.).

[56] În mare, o versiune a Armurii Amplificate Pan-Climat D-87, fără a avea însă nici armură, nici vreun soi de îmbunătăţire (n.a.).

[57] A se nota că aceste curele sunt utile doar în cazul unei gravitaţii scăzute. Dacă avem de-a face cu o gravitaţie crescută, D-55 sunt la fel de utile ca o pungă de hârtie – o pungă de hârtie umplută cu resturi umane lichefiate, dacă gravitaţia devine prea mare (n.a.).

nevoită să le răcnească de două ori înainte ca echipajul Bătrânului Credincios să reacţioneze, şi chiar şi în acest caz, docilitatea oamenilor apare doar ici-colo. Reţeaua de catarame şi curele, care părea atât de simplă în timpul antrenamentului, mi se pare acum uluitor de ilogică şi complexă. Doar conştientizarea faptului că un salt serios în condiţii de gravitaţie zero m-ar putea lansa în peretele opus cu o viteză ce m-ar face să-mi rup gâtul mă poate convinge să-mi concentrez atenţia suficient de mult încât să mă pot lega singură. Ridic masca şi-o simt acoperindu-mi faţa, un izolator perfect care mă va ajuta să respir la o presiune de o atmosferă terestră timp de cel puţin cinci ore, ba chiar mai mult dacă voi reuşi să-mi strunesc hiperventilaţia. Totul e la locul său şi am timp să verific chiar de două ori, înainte să-mi reamintesc că protocolul de siguranţă în caz de urgenţă spune să ridici masca mai întâi, şi chiar mă pregătesc să trag de cureluşe şi de mască şi s-o iau de la capăt când realizez ce chestie stupidă, ba poate chiar mortală, ar fi acest lucru.

De-abia am reuşit să inspir o dată aerul artificial al lui D-55, când o ameţeală grea îmi cuprinde creierul, iar masca mi se umple de mirosul de ouă putrede, unul dintre numeroasele mirosuri neplăcute ce apar uneori atunci când thelemitaţia întâlneşte lumea reală. Tresărirea involuntară pe care o simt atunci când încep să mă ridic în aer mă face să ţâşnesc în faţă, însă apoi legăturile se strâng, ţinându-mă pe loc. Capul mi se învârte din cauza senzaţiei ameţitoare că atârn pe marginea unei faleze, lucru accentuat şi de palpitaţiile alarmant de rapide ale inimii, ce nu vor să înceteze oricât aş încerca să-mi spun că sunt legată pe cât de sigur se poate în aceste împrejurări.

Oricât de incapabilă aş fi să-mi îmbrac echipamentul de siguranţă, camarazii mei se descurcă mult mai prost. Doi şoareci de bibliotecă de pe banca din faţa mea plutesc, propulsaţi probabil de la podea de presiunea implacabilă, care ar fi fost anulată de efectul gravitaţiei în caz că aceasta ar mai fi fost prezentă; unul dintre ei reuşeşte să

se agaţe de un mâner, însă celălalt înhaţă doar aer în timp ce pluteşte uşor şi neajutorat în sus.

Lângă mine, Carul Mare a făcut aceeaşi greşeală ca şi mine cu ordinea cureluşă-mască, însă el n-a trecut de faza cureluşelor. Din fericire, Bătrânul Credincios şi orice tun greu de la bordul OEMI au un sistem de închidere a aerului care se blochează atunci când se întrerupe thelemitaţia, împiedicându-l astfel pe Car să se asfixieze instantaneu. Începe totuşi să se înalţe, ceea ce-l face să fluture şi mai abitir din mâini. Întind mâna şi-l trag înapoi jos, iar după ce-i dau una peste cap pentru a-l atenţiona să-şi lege masca, reuşesc să umblu la curelele lui.

Îndemânarea mea cu legatul curelelor funcţionează şi de această dată, însă nu suficient de rapid. Nu reuşesc să-l leg pe Car decât pe jumătate, când lumea noastră devine dintr-odată albă.

Următoarea senzaţie pe care-o simt este că aş sări de colo colo precum o particulă supraîncărcată cu energie, în timp ce curelele care-mi menţin costumul D-55 legat de scaun se tensionează pentru a absorbi energia creată de mişcările violente. Rămân cu creierul învârtindu-se ca un giroscop şi cu înţelegerea faptului că a avut loc vreun soi de impact sau explozie. Fără thelemitaţie, toate contramăsurile atent luate pentru a proteja OEMI-1 de un potenţial atac au fost anulate, permiţându-i lui Romeo să şadă liniştit şi să practice proverbialul pescuit în acvariul cu peşti.

În mod ironic, singura armă care acum nu mai poate fi folosită împotriva noastră este tocmai thelemitaţia. Artificiile thelemice nu pot funcţiona în afara umbrei, asta însemnând că orice armă care se bazează pe thelemitaţie pentru un efect distructiv nu are cum să tragă. Însă asta nu înseamnă că Romeo nu se poate folosi de thelemitaţie pentru a trage nişte încărcături explozive de modă veche sau să ne bombardeze cu nişte proiectile accelerate thelemic. Şi, dacă artileria noastră grea s-a dovedit atât de esenţială pe cât ni s-a permis nouă să credem aici jos, atunci Romeo va dori să scape de noi cât mai rapid posibil.

Probabil că Bătrânul Credincios a fost luat la ţintă la prima salvă.

De orice natură ar fi fost explozia, nu ne-a lovit direct – dacă ar fi făcut-o, atomii din creierul meu n-ar mai fi rămas suficient de interconectaţi pentru a rumega ideea –, dar a lovit îndeajuns de aproape încât să conteze. În stânga, cu ajutorul vederii periferice ce continuă să alunece convulsiv într-o parte pentru a se stabiliza, zăresc o gaură de mărimea unui elefant într-un flanc al Bătrânului Credincios, iar dincolo de el stele şi cer negru vizibil intermitent printre fulgerări de lumină stroboscopică şi colorată.

Un gând înceţoşat, incomplet format, îmi pluteşte prin minte, ceva de genul *Hei! Suntem la război! Ce zici de asta?* Cu un calm asemănător cu paralizia, observ resturi lovindu-mi-se de mască înainte de-a zbura mai departe, în vidul atotprezent, şi devin conştientă de o senzaţie ca de plutire, căci îmi simt membrele destul de neafectate de efectiva lipsă de greutate cauzată de gravitaţia zero. *De-asta se tot agită lumea?* mă întreb în gând. Mi se pare o prostie. Suntem doar o grămăjoară de gunoaie plutind prin spaţiu, luptându-ne cu alte gunoaie ce plutesc prin spaţiu.

Două şiruri separate de bănci din apropierea găurii din GR-15 zac spintecate şi zdrobite, cu levierele răsucite şi scoase din uz, cu ocupanţii deja dispăruţi, cel mai probabil pulverizaţi de explozie sau absorbiţi prin spărtură atunci când Bătrânul Credincios s-a decompresat exploziv. Uluită, descopăr că şi banca mea e goală – toţi ceilalţi, începând de la Fata *Psycho* încolo, au dispărut pur şi simplu, lăsându-ne în urmă, din opt persoane, doar pe mine şi, probabil, pe Carul Mare, deşi nu-sunt-prea-sigură-pentru-câtă-vreme. Mă răsucesc la timp pentru ca braţul moale al Carului să se lovească slab de masca mea.

E încă acolo, cel puţin trupul său, plutind la jumătate de metru deasupra locului său obişnuit. Legăturile sale de siguranţă incomplet fixate îl ţin încă legat în zona de deasupra băncii noastre, doar că ceva l-a ameţit, făcându-l să-şi piardă cunoştinţa. Şi, în plus, încă n-a reuşit să-şi

pună masca. Îl smucesc în jos şi-i fixez masca pe faţă înainte de a-i zări firişorul de sânge ce i se scurge din nas şi chipul umflat şi vineţiu. Percepţia mea asupra timpului e prea alterată pentru a şti sigur dacă a fost expus la vid timp de cincisprezece secunde sau cincisprezece minute, însă mi-e teamă că toată atmosfera propice vieţii din lume nu-i va mai fi de vreun ajutor.

Şocul de a înţelege că e posibil ca el să fie deja mort e la fel de neaşteptat şi de copleşitor ca impactul care probabil că l-a ucis. Sunt sută la sută convinsă că, dacă băiatul acesta e deja mort – o persoană aproape complet străină, al cărei nume nu-l cunosc şi a cărei voce n-aş recunoaşte-o, dacă aş auzi-o în condiţii normale –, întreaga lume şi viaţa însăşi devin complet lipsite de sens.

După câteva clipe de panică şi confuzie, în timpul cărora am hotărât că trebuie măcar să termin cu strânsul cureluşelor în jurul Carului, se-ntâmplă să-mi cadă privirea tocmai pe fâşia de diagnosticare de pe costumul său D-55. Presiunea şi temperatura din interiorul costumului său sunt bune şi, spre uimirea mea, se vede bipul unui puls slab, dar stabil. Printr-o întâmplare extrem de improbabilă, a scăpat cu viaţă.

Mult deasupra, vârful lui GR-15 este învăluit de un halou de lumină pâlpâitoare – bateriile antibombardament s-au trezit la viaţă. Vor reuşi să-l încetinească pe Romeo, însă, fără ajutorul thelemitaţiei, nu văd cum ar putea să reziste prea mult. Deja au început să răsune explozii din partea inamicului şi fiecare impact îl cutremură pe Bătrânul Credincios, făcându-l să semene cu un gândac în mâinile unui copil răuvoitor, şi îl aruncă pe Car de colo colo ca pe o păpuşă de cârpe. Mă agăţ de el, încercând să-l menţin nemişcat până vor înceta exploziile, apoi reuşesc, în sfârşit, să-i leg toate curelele.

54
TORRO

Aici, afară, poţi vedea tot ce se întâmplă. Ei, nu chiar *totul.* Bătălia asta e atât de întinsă, încât n-ai cum să reuşeşti să urmăreşti totul dintr-odată, mai ales dacă ţii cont de faptul că luptele au loc peste tot, inclusiv pe cele două laturi ale oraşului, şi mai trebuie să fim atenţi şi să tragem în bătrânul Romeo măcar o parte din timp. Însă poţi vedea destul de multe dacă te afli pe o platformă de asalt. De exemplu, poţi vedea OEMI-1 sau o mare parte din el, cel puţin, şi marea reţea de platforme din jurul lui, plus cohortele de equites şi aşa mai departe aflaţi în urmărirea lui Romeo, deşi aceştia sunt foarte departe şi seamănă mai degrabă cu un roi de luminiţe fulgerătoare şi sclipitoare. Aşa că, atunci când acei Zero s-au apropiat de bătrânul OEMI-1 şi balanţa a cam început să se încline în favoarea lor, eu am avut parte de o priveliştе clară la fel ca toţi ceilalţi.

Ne-am lansat de pe unele dintre fortăreţele spiralate de pe OEMI-1, odată cu încă un milion de platforme de asalt, şi ne-am unit alcătuind un zid, aşa cum învăţaserăm în timpul antrenamentelor. Doar că acest zid era destul de diferit de cele pentru care ne antrenaserăm noi, pentru că, în loc să alcătuim un teanc solid şi masiv de platforme, noi am lăsat câteva găuri destul de mari. De fapt, întregul ansamblu semăna mai degrabă cu un năvod de pescuit, nu cu un zid, şi, ce să vezi, cam asta ar fi trebuit să facem, cum s-a dovedit în cele din urmă. Un năvod, adică. Modul în care platformele noastre erau acum dispuse făcea ca Valentinii să fie strecuraţi pe rând printre găuri, iar asta-i arunca direct în calea acelor tunuri uriaşe montate pe OEMI-1.

Eram nervoşi cu toţii, normal, şi eu, şi ceilalţi soldaţi de pe platforma mea. Şi toţi ceilalţi membri ai Centuriei a Douăsprezecea din Cohorta a Treia, pun pariu. Ştiam cum să pilotăm o platformă de asalt, dar asta era prima noastră

bătălie adevărată, în timpul căreia cineva chiar încerca să ne ucidă. Şi, dacă nu eram într-o situaţie suficient de proastă, se presupunea că bătălia asta era cea mai importantă bătălie din toate timpurile. Adică, dacă am pierde acum, s-ar cam sfârşi cu Pământul şi toate celelalte. Bătrânul Romeo nu va mai avea de făcut decât să mărşăluiască nestingherit şi să ucidă pe oricine ar mai scăpa cu viaţă. Optio Sorril s-a exprimat destul de clar. În timp ce aşteptam să urcăm în fortăreaţa spiralată, ea a chemat întreaga centurie la apel, Centuria a Douăsprezecea adică, şi ne-a zis, afişând acel surâs afabil, că, dacă ne-a păsat vreodată de ceva sau de cineva, acum ar fi momentul să luptăm pentru el.

Asta m-a atins puţin. Adică n-am fost niciodată prea entuziasmat de Legiune sau de altceva, şi tot nu sunt prea mândru de politica dusă de Pripi până acum, însă îmi pasă de nişte chestii. Chiar îmi pasă. Am continuat să mă gândesc la asta când ne-am pus căştile pe cap şi ne-am căţărat pe platforme şi am continuat s-o fac şi-n timp ce ne luam zborul. Am văzut cum bătrânul OEMI-1 se făcea tot mai mic în urmă, în timp ce restul platformelor zburau în toate direcţiile. M-am simţit destul de ciudat, deşi nu-mi dădeam seama de ce, şi, înainte să ajung la vreo concluzie, l-am auzit pe Mersh strigând la mine că-s un rahat leneş şi că să mă reped la postul de tragere.

Eram destul de sigur că vom fi omorâţi pe loc, chiar acolo, deşi aveam de gând ca mai întâi să fac vreo embolie pulmonară sau aşa ceva. Apoi mi-am înşfăcat lazelul şi am văzut că nu vine nimeni spre noi. Dar ce vedeam acum era cum o mare porţiune a Legiunii, avangarda, lua deja avans pentru a face cale liberă pentru noi ceilalţi, şi după ce bătrânul OEMI-1 sosea în miezul luptei, noi urma să ne răsfirăm pentru a-i oferi ajutor.

Puştii ăia din avangardă chiar ştiau ce au de făcut. Îi puteai vedea zburând ca nişte nebuni de colo colo, spintecând şi aruncând în aer soldaţi inamici. Se ocupau metodic de Romeo, deşi cred că s-au bucurat când am apărut şi noi. Atunci când măreţele tunuri de pe OEMI-1

au început să tragă, bucăţi întregi din Valentini au început pur şi simplu să dispară, ca şi cum ar fi stat liniştiţi până atunci, desenaţi pe o tablă, iar acum cineva începuse să-i şteargă cu buretele. Şi totuşi, lui Romeo nu i-a luat prea mult să-şi dea seama ce se întâmplă, astfel încât s-au retras un pic, pentru ca soldaţii săi să nu rămână de izbelişte în spaţiu deschis şi aşa mai departe.

Oricum, la început n-am avut chiar multe de făcut. Am construit zidul sau năvodul sau cum i-o zice, din platforme, iar Romeo şi-a dat seama imediat ce s-a apropiat că i-am oferit o altă salvă din partea tunurilor noastre, aşa că a încercat să se ferească din calea lor cât mai rapid posibil. Însă nu i-a fost chiar atât de uşor. Tunurile trăgeau aproape fără încetare, huruind întruna şi dându-ţi senzaţia că ai o avalanşă în cap. Puteai vedea toate acele roiuri imense de luptători Valentini, mii şi mii de soldaţi în faţa noastră, şi explozii uriaşe de lumină chiar în mijlocul lor, aşa cum se întâmplă când un fulger loveşte în interiorul unui nor. Între timp, cohorte întregi de soldaţi de-ai noştri zburau de colo colo în urmărirea lui Romeo, încercând să-i atragă cât mai aproape sau să-i prindă în capcană, undeva unde tunurile noastre să-i poată sfârteca în voie.

Din punctul nostru de vedere, nu prea aveam mare lucru de făcut, decât atunci când unul dintre acele roiuri de Valentini încercau să lovească în partea noastră de năvod. Încercau să-şi croiască drum printre noi şi, din când în când, un şuvoi subţire de soldaţi reuşea să răzbată şi să ajungă până la noi. Noi trăgeam cu lazelele şi cu perechea de tunuri de 13 mm autoaugmentate montate pe platformă, iar Valentinii se întorceau şi se îndepărtau cât mai iute. De obicei, înainte ca oricare dintre ei să reuşească să se apropie de noi, câteva tunuri de pe OEMI-1 îi luau la ţintă şi lansau câteva proiectile cu rază scurtă de acţiune. Oricine-a văzut un ferăstrău cu lanţ tăind un copac îşi poate imagina cam cum arăta imaginea.

Tunurile alea mari n-au tăcut nicio clipă, însă după o vreme am început să-mi fac griji din cauza zidului sau a năvodului nostru sau cum i-o mai spune. Aveam

platformele destul de aproape de cei care îl urmăreau pe Romeo de colo colo, dar tot mi se părea că e nevoie de un număr nebunesc de mare de soldaţi de-ai noştri care să apere bătrânul OEMI-1 din orice unghi posibil. Între două salve, am reuşit să arunc o privire, care m-a lămurit că, în unele locuri, năvodul nostru începuse să se rărească, iar în altele începea să se onduleze, pierzându-şi forma iniţială. Le-am arătat şi lui Spammers şi lui Hexi, ceea ce cred că le-a provocat un motiv serios de îngrijorare, deşi Spammers a spus doar că formaţiunile oricum nu pot să reziste prea mult sub această formă, iar Hexi a fost de acord cu el. Mersh mi-a zis să-nchid gura şi să-mi văd de treaba mea. Mă simţeam destul de neliniştit totuşi, ca şi cum ar fi trebuit să fac ceva, însă nu ştiam ce anume.

Apoi a sosit vremea când bătrânul Romeo chiar a reuşit să se izbească de un grup de platforme poziţionate exact deasupra noastră şi, în timp ce mă întindeam pentru a trage în ei, am observat că se schimbase ceva. La început nu mi-am dat seama ce, apoi am privit mai atent spre celălalt capăt al năvodului nostru, unde-am văzut că nu mai era decât un nesfârşit spaţiu gol. Platformele de asalt sunt greu de văzut dacă nu sunt grupate strâns sau dacă nu luminează aşa cum o fac atunci când trag, iar acest lucru m-a făcut să-mi imaginez că acolo nu se întâmplase nimic, când, de fapt, cineva săpase o imensă gaură chiar în mijlocul năvodului protector din jurul bătrânului OEMI-1. Am aruncat o privire în jos, spre oraş şi, chiar dacă mi-a fost greu să-mi dau seama din cauză că tunurile sale continuau să tragă fără încetare, mi-am închipuit că acolo se dădea o luptă grea.

L-am strigat pe Mersh în cască:

— Hei, Mersh! Cred că se petrece ceva acolo jos, pe OEMI.

— Privirea înainte, băiete! mi-a zis el. Ordinele noastre sunt să ne asigurăm că nimeni nu trece de noi. Cum ai de gând să faci asta dacă priveşti în direcţia greşită?

— Da, dar, Mersh, ar trebui totuşi să arunci şi tu o privire. Poate că gagiii ăia vor veni spre noi dacă vor vrea

să scape.

Atunci a aruncat şi Mersh o privire. Ba chiar a părut puţin surprins, însă tot ce-a zis a fost:

— Comandamentul va şti ce să facă. Dacă vor dori să facem noi ceva, ne vor spune.

Şi, bineînţeles, cam după două secunde Mersh şi-a sucit uşor capul într-o parte, ca şi cum ar fi ascultat ceva, şi am ştiut că primea ordine de la Optio Sorril sau poate chiar de la cineva cu rang mult mai înalt. Mersh a mai aruncat o privire în jos, iar de data asta chiar a părut îngrijorat, n-aveam nicio îndoială.

Urmărea cu privirea un grup de fontani ce zburau deasupra oraşului – sau surse, ca să fiu mai precis. Fontanii sunt echivalentul nostru pentru acei Zero ai lui Romeo. Probabil că acele punctişoare strălucitoare de jos aparţineau ambelor armate, căci zburau de colo colo în jurul oraşului, fără a urma însă o direcţie anume.

Cam toţi cei de pe platforma noastră începuseră să se răsucească pentru a vedea la ce ne uitam eu şi Mersh, iar când Mersh i-a văzut, a început să urle la ei să se întoarcă la posturi. Dar, înainte să apuce cineva să facă vreo mişcare, s-a auzit un zgomot asurzitor, ca de sfâşiere. Am crezut că întregul OEMI-1 avea să se rupă în două sau ceva de genul ăsta, aşa de puternic a fost. O jumătate de secundă mai târziu s-a auzit din nou, deşi de data asta a semănat mai mult cu o ruptură, nu cu o sfâşiere, ca să fiu mai exact. Totuşi, n-avea nimic de-a face cu OEMI-1. În schimb, acele surse încetaseră cu agitaţia în jurul oraşului şi acum rămăseseră plutind în spaţiu, răsucindu-se parcă în jurul propriei axe. În timp ce noi priveam spre ele, Mersh a primit un alt apel de la Sorril sau mai ştiu eu cine, însă nimeni nu s-a mai uitat spre el.

Apoi, brusc, trei lucruri s-au petrecut aproape simultan. Mersh a urlat:

— Staţii căzute!

Şi, cam în acelaşi timp, acele surse au dispărut definitiv, iar costumul D-87 mi-a murit cu totul. Nici n-aş putea spune ce s-a întâmplat mai întâi.

Un singur lucru s-ar fi putut întâmpla. Probabil că vreo câţiva Zero de-ai lui Romeo au trecut de năvodul nostru şi s-au apropiat de OEMI-1, unde ne-au distrus sursele până să înţelegem noi ce se petrece. Apoi, acei Zero şi-au luat pur şi simplu zborul de-acolo, pentru că, fără nicio sursă, tunurile noastre uriaşe, care îi dăduseră mari bătăi de cap lui Romeo, n-au mai funcţionat.

Zero ăştia pot zbura atât de iute, încât ar fi putut trece pe lângă platformele noastre, fără ca noi să ştim, observându-le abia când ajunseseră deja foarte departe. Casca mi-a devenit neagră, apoi transparentă, aşa cum se întâmplă când rămâi fără thelemitaţie, şi cam asta a fost tot.

55
TORRO

Din fericire, noi, milites, ştim cum să reacţionăm când rămânem în întuneric. Am repetat-o de-atâtea ori, încât ne-a intrat practic în instinct. „Staţii căzute” e ordinul de-a înşfăca vreo parte fixă a platformei, lucru pe care cred că l-am fi făcut şi dacă Mersh nu ne-ar fi dat vreun ordin. Dis nu prea are niciun fel de gravitaţie, aşa că nu-i ca şi cum platforma noastră ar fi urmat să se prăbuşească din cer imediat. Am rămas toţi la locurile noastre, la fel ca şi restul platformelor din jur, atârnând pur şi simplu în spaţiu. Probabil că acesta este singurul avantaj al situaţiei noastre curente. Chiar dacă am văzut tot ce s-a petrecut jos pe OEMI-1, tot nu-mi vine să cred că e adevărat. Adică doar dacă nu cumva mă înşel amarnic, sorţii bătăliei s-au întors decisiv împotriva noastră.

Ceva îmi pârâie lângă ureche şi-l aud pe Spammers spunând în staţia radio:

— Of, la dracu’!

— Ţine-ţi gura, soldat! intervine Mersh.

— Ce facem acum? întreabă Hexi.

— Îţi ţii gura şi aştepţi ordine, răspunde Mersh.

— Mersh are dreptate, zice Spammers. Am vrea să rămânem pe aceleaşi poziţii dacă unul dintre fontanii noştri ar reuşi să-şi revină.

— Cumva ai spus „Mersh are dreptate”? întreb eu.

Dar are dreptate. De fapt, şi Mersh, şi Spammers au dreptate. Cât de curând cineva îşi va da seama că tunurile de pe bătrânul OEMI-1 au încetat să tragă, şi atunci se vor întoarce ca să ne-ajute.

Problema e că nu vine nimeni. Cred că o parte din cohortele noastre încearcă să-şi facă loc până la noi, dar între noi şi ele aşteaptă roiuri întregi de Valentini gata să se amestece, ceea ce mă face să cred că ai noştri nu vor ajunge prea departe. Şi pun rămăşag că Valentinii Zero care tocmai ce-au terminat cu OEMI-1 abia aşteaptă să

intervină în calea oricui ar vrea să se întoarcă.

— Da, din clipă-n clipă, zice Spammers.

Se comportă ca şi cum s-ar preface că o chestie cu adevărat oribilă e doar un deranj minor sau aşa ceva, dar îţi dai seama că e la fel de îngrozit ca şi noi.

— Probabil că au reuşit să ne izoleze complet, spune Hexi. Asta ar fi primul lucru pe care l-ar face, nu?

Mersh pare că e pe punctul de-a ne spune iar tuturor să tăcem şi să aşteptăm noi ordine, când zăreşte ceva jos. Aleargă grăbit la marginea platformei, iar noi îl urmăm imediat. La început ne e greu să ne dăm seama ce se petrece acolo. Aerul din jurul lui OEMI-1 – deşi bănuiesc că e mai degrabă vorba de spaţiu gol, căci aerul a dispărut cu totul – oricum, brusc încep să zboare bucăţi mari de stâncă şi alte resturi pe deasupra oraşului, iar o parte din clădiri par că şi-au schimbat poziţiile, ca şi cum vârfurile lor stau acum înclinate în direcţii greşite. Un tun enorm pare că s-a frânt la mijloc şi o jumătate a acestuia a început să plutească uşor, îndepărtându-se de cealaltă. Apoi partea inferioară a altui tun explodează într-un nor de praf şi întregul ansamblu se apleacă într-o parte, ca şi cum e pe punctul de-a se prăbuşi, doar că rămâne aşa, atârnat, acolo. *S-ar* prăbuşi, pun pariu, dacă ar mai exista vreun pic de gravitaţie rămasă.

— Trag în noi, zice Hexi.

Chiar trag. Dinspre partea cealaltă a platformei vedem cum unul dintre norii aceia de Valentini a luat-o înainte şi acum se aprinde; trag spre noi cu tot ce au la îndemână. Probabil că sursele lor sunt prea departe pentru ca umbrele acestora să ajungă până la noi, aşa că folosesc arme care pot trage fără ajutorul thelemitaţiei – bombe, gloanţe şi-aşa mai departe. Unele platforme vecine deja au fost lovite, fiind rupte în bucăţi sau aruncate în spaţiu, însă bătrânul Romeo nu trage, de fapt, în noi. Ţinta o reprezintă tunurile oraşului.

Artileria antibombardament de pe OEMI-1 a început deja să tragă, iar asta e suficient pentru a intercepta cel puţin o parte din loviturile lui Romeo. Spaţiul de deasupra

oraşului s-a umplut de fulgere, de explozii şi de nori de sfărâmături şi aşa mai departe. Dar e destul de limpede că nu vor putea rezista la nesfârşit.

Tot ce putem noi face este să rămânem aici şi să asistăm la ce se-ntâmplă. Încep să mă gândesc la momentul în care a fost extras numărul lui Hexi şi ea parcă a început să se înece, gata să moară sau aşa ceva, şi, chiar dacă am vrut s-o ajut, n-am ştiut cum, ca şi cum între noi s-ar fi căscat o groapă uriaşă, atât de uriaşă încât nici măcar nu mai puteam s-o aud. E o senzaţie destul de nasoală. Te face să vrei să sari de pe o stâncă, până şi acest lucru ar fi mai bun decât să nu faci nimic.

— Şi cum rămâne cu ordinele alea, dec[58]? îl întreabă Spammers pe Mersh. Doar nu-l putem lăsa pe Romeo să distrugă tot oraşul, nu?

Aproape că am decis că nu prea *putem* face nimic – în afară de-a sta deoparte şi de-a spera că fontanii noştri vor veni înapoi –, însă Mersh spune:

— Comandamentul vrea să stăm deoparte până ce Valentinii îşi retrag toţi şoricarii.

Am uitat de şoricari. Sunt luptătorii pe care Romeo îi trimite la înaintare atunci când noi rămânem în întuneric şi nu ne mai putem apăra. Sunt dotaţi cu nişte cozi lungi şi înfricoşătoare, care pot fi folosite pentru a absorbi thelemitaţia, ceva de genul unui cablu electric. Aceştia nu pot folosi arme augmentate, dar tot sunt dotaţi cu armuri îmbunătăţite, astfel încât atâta timp cât coada le rămâne conectată într-un anumit punct în umbră, şoricarii sunt, practic, invincibili. Deci băieţii noştri de la antiaeriană chiar n-au cum să-i oprească.

După ce-am aflat că vin, mi-e uşor să disting cuiburile de şoricari de restul Valentinilor, adică de cei care chiar trag. Şoricarii au un aspect banal pe lângă cei care aruncă fulgere şi-aşa mai departe. Se desprind din cuib şi, pentru o vreme, par că nu fac ceva notabil. De fapt, priveliştea lor este destul de neinteresantă, până încep să prindă viteză. Apoi se reped drept spre noi.

---

[58] Decurion (n.tr.).

Mersh urlă iar:
— Staţii căzute!
Iar noi ne lăsăm în jos atunci când primul val de şoricari se izbeşte de zidul din platforme de asalt ca şi cum ar plonja într-un lac sau ceva de genul ăsta.
Acolo unde lovesc, platformele sunt aruncate învârtindu-se în spaţiu sau se prăbuşesc spre OEMI-1 ori pur şi simplu se izbesc de platformele vecine. Chiar şi după ce şoricarii au trecut deja de noi, cozile lor continuă să biciuiască furios, iar orice platformă care se apropie prea mult sfârşeşte ruptă în două. Dacă am reuşi să tăiem acele cozi, şoricarii s-ar mistui aşa cum se întâmplă cu Valentinii atunci când rămân în întuneric, însă momentan n-avem nicio şansă să trecem de armurile lor.
Două noi valuri de şoricari se-avântă spre noi şi tot ce putem face este să rămânem agăţaţi de platformă, sperând că nu vom fi loviţi. Într-un final, îl aud pe Mersh rostind prin radio:
— E bine toată lumea?
Nu pare posibil, dar toţi au scăpat întregi. Norul de Valentini pare că se întinde la nesfârşit şi cred că fiecare cuib trimite cel puţin douăzeci de şoricari odată. Totuşi, când ridic capul pentru a privi în jur, e limpede că majoritatea platformelor noastre au rămas la locul lor. Prin comparaţie cu zidul nostru ca întreg, şoricarii – chiar şi câteva sute sau chiar o mie – sunt destul de mărunţi şi, la fel ca toţi ceilalţi Valentini care bombardează bătrânul OEMI-1, sunt concentraţi asupra tunurilor, nu ne dau nouă atenţie. Dacă Valentinii ar dori să ne scoată platformele din funcţiune, ar avea la dispoziţie metode mult mai uşoare decât să arunce cu şoricari în noi.
Când toată lumea raportează că e-n viaţă, în regulă şi-aşa mai departe, Mersh o apelează prin radio pe Optio Sorril pentru a primi noi ordine. Dincolo de marginea platformei, văd cum şoricarii sfâşie oraşul în bucăţi, distrugând poduri şi clădiri şi lăsând în urmă explozii uriaşe, iar cozile lor spintecă tot ce ating, nelăsând nimic întreg în urmă. O coadă trece razant pe lângă platforma

noastră, dar ia cu ea încă două când flutură şi le atinge, însă Mersh nici măcar nu ridică privirea. În sfârşit, pare că încuviinţează din cap, şi văd că gura-i formează cuvintele „Da, doamnă”. Ne priveşte pe rând, părând aproape că a uitat unde se află şi cine suntem noi.

— Hei, Mersh, băiete, zic eu, ce se întâmplă?

Mersh clatină uşor din cap, ca şi cum ar vrea să scape de ce-i acolo –, apoi se ridică şi-i spune lui Hexi să deschidă dulapul cu armament auxiliar de pe platformă. E plin cu tot felul de echipament special de care ai nevoie atunci când lazelul nu mai e de-ajuns.

— Iată planul, începe Mersh. O spune cu încetineală, ca şi cum l-ar alcătui din mers. În 360 de secunde ne vom lansa de pe platformă în direcţia armatei Valentine. După ce pătrundem în umbra lor, ori vom tăia cozile acelor şoricari, ori le vom distruge cuiburile cu ajutorul minelor augmentate. În ambele cazuri, ar trebui să trecem de armura lor folosindu-ne de lamele echipamentului LL-40.

Cred c-am pierdut o sută din cele 360 de secunde ale noastre doar holbându-ne şocaţi la el. Într-un final, reuşesc să îngaim:

— Mersh, e pur şi simplu o nebunie! Adică ne-ar lua o veşnicie doar să zburăm până la ei, şi în tot acest timp se va trage în noi. Ştii bine că aşa va fi. Şi apoi? Doar nu crezi că vom putea pătrunde pur şi simplu în cuiburile alea şi vom începe să-i hăcuim?

Toţi tac aproape un minut, apoi Mersh spune:

— Astea sunt ordinele. Dacă nu reuşim să facem ceva chiar acum, şoricarii lor vor distruge fiecare tun de pe OEMI-1, iar asta va pune capăt bătăliei. Cei care nu vor să vină pot rămâne aici. Sunt sigur că ne vor fi de ajutor după ce fontanii noştri îşi vor reveni.

Ştim cu toţii că spune adevărul. Cineva trebuie să-i oprească pe acei şoricari. Şi, în timp ce-mi plimb privirea de jur împrejur, mi-e clar că nimeni n-are de gând să rămână deoparte, nu când toţi ceilalţi sunt dispuşi să iasă şi să rişte să fie ucişi.

— În regulă, zice Mersh. Toată lumea să ia câte două

mine şi să se alinieze de-a lungul laturii din faţă.

Îi aruncă o privire lui Spammers, apoi continuă:

— Spams, tu te ocupi de mitraliera mobilă şi ne acoperi.

Mitraliera mobilă e una dintre acele arme suplimentare pe care o păstrăm pentru ocazii speciale. Nu este la fel de puternică precum automatele de 13 mm, de exemplu, însă funcţionează foarte bine în aproape orice tip de condiţii şi poate trage atât cu muniţie normală, cât şi cu muniţie augmentată. Mă aştept ca Spammers să facă o glumă sau ceva de genul ăsta, însă el doar salută şi spune:

— Da, domnule!

Apoi trece la treabă.

Restul îl urmăm pe Mersh spre partea din faţă a platformei şi ne aliniem cu picioarele pe metalul plat, cu chipurile îndreptate spre inamic. Norul de Valentini trage în continuare în noi, doar că acum, în loc să fie cu faţa spre noi, pare mai degrabă că s-a mutat deasupra noastră, aşa că privim un cer furtunos plin de fulgere şi de sori strălucitori, ce se rotesc cu viteze ameţitoare. Cozile şoricarilor se aseamănă cu nişte fire de undiţă ori poate cu nişte funii pe care le-ai putea folosi, dacă vrei să te caţări pe cer.

— Zece secunde, spune Mersh. Lansarea la ordinul meu!

Ne ghemuim, pregătiţi de salt, gata să ne luăm zborul şi sperând că vom rezista până la umbră, înainte să ne doboare vreo lovitură bine ţintită. Nici măcar nu stau să mă gândesc la ce vom face în cazul în care chiar vom reuşi să ajungem acolo. În schimb, îmi aduc aminte de clipa în care-am întâlnit-o prima oară pe Naomi, când m-a luat prin surprindere cu pistolul ăla mare al ei. Nu ştiu de ce. Văd pur şi simplu codrii aceia străvechi, distruşi aproape-n întregime, şi ochii ei mari, ce mă priveau pe deasupra ţevii pistolului.

— Vom reuşi, Torro, spune Hexi.

E chiar lângă mine şi, nu ştiu cum, reuşeşte chiar să zâmbească.

Încerc să-i zâmbesc şi eu la fel de liniştitor.

— Trei! urlă Mersh în urechile noastre. Doi! Unu!

Lansaţi!

56
TORRO

Sărim toţi odată, lansându-ne direct spre norul de Valentini. Platformele noastre de asalt plutesc pe sub noi, făcându-ne să ne simţim ca şi cum am efectua un salt nesfârşit, lipsit de greutate. De pe toate celelalte platforme din năvod, alte escadroane se înalţă odată cu noi şi ne trezim dintr-odată înconjuraţi de oameni în costume D-87, mii de oameni, mai întâi într-o linie dreaptă, apoi părând că alcătuim un stol de păsări pe măsură ce începem să ne separăm, căci unii se mişcă mai iute sau mai încet decât alţii. Capăt senzaţia că vom pluti aşa la nesfârşit, că bătrânului Romeo îi va fi imposibil să ne ucidă. Dar va încerca, sunt sigur.

Ici şi colo, în rândul marelui nostru stol, oameni încep să se rotească incontrolabil, fiind pur şi simplu doborâţi ca de vreo cărămidă invizibilă sau ceva de genul ăsta. Romeo a început să ne ia la ţintă, iar aici, în spaţiu, n-avem niciun fel de acoperire. Singura noastră şansă este să ajungem mai repede în umbră, dar mi se pare că ne va lua ani întregi până să ajungem acolo.

În fiecare secundă, din ce în ce mai mulţi de-ai noştri sunt loviţi. Lângă mine, văd doi tipi de pe platforma mea străpunşi de-o forţă invizibilă în plin zbor, apoi îi văd începând să se prăbuşească, dispărând din vedere. Sunt aproape sigur că eu voi fi următorul, când, nu departe în faţa noastră, spaţiul gol se luminează, umplându-se de mii de punctişoare aprinse – cartuşe augmentate, trase de mitraliera noastră mobilă, care a prins viaţă. Probabil că Spammers şi toţi ceilalţi rămaşi pe platforme s-au pus pe treabă. Reuşesc să zăresc un roşu ceva mai întunecat, mai îndepărtat, acolo unde sunt sigur că gloanţele noastre au început să lovească Valentinii. Umbra se apropie din ce în ce mai repede acum şi, cât ai clipi, trec cu mare viteză pe lângă punctişoarele acelea roşii. E ca şi cum aş fi plonjat într-o baie plină cu apă înţepătoare. Costumul D-87 revine

la viaţă şi, instantaneu, mă simt mult mai bine.

Şi încep să văd inamicul cu mult mai multă claritate acum, că îmi funcţionează din nou casca. Cuiburile şoricarilor sunt cele mai mari chestii pe care le vedem, având probabil în jur de-o sută de metri în diametru. Cozile care răsar din ele par cumva curbate, rotunjite, asemănându-se cu nişte tentacule, însă par totodată că sunt şi îmblănite, de parcă le-ar aparţine unor şobolani gigantici. Văd zburând printre ele nişte soldaţi mult mai mărunţei, deşi tot par mult mai masivi decât soldatul pământean mediu. Sunt Tip 4, probabil. Sunt aplatizaţi, precum nişte lame de ferăstrău, şi se rotesc foarte rapid, împroşcând cu nişte obuze enorme sau ceva de genul ăsta, căci n-apuci să le zăreşti prea bine sau n-apucam, căci acum le pot vedea, după ce costumul D-87 a reînceput să funcţioneze.

Spammers şi băieţii noştri cu mitralierele lor mobile se descurcă destul de bine în a-i ţine ocupaţi pe cei cu aspect de lame de ferăstrău şi-mi spun doar că ar trebui să sar mai repede-n cuiburile alea, când îl aud pe Mersh răcnind „Mişcaţi-vă!” în ureche. Îmi scot lazelul din toc şi-mi setez gravitaţia personală în modul cădere liberă, pentru a mă azvârli direct în mijlocul celui mai apropiat cuib. Asta ar trebui să mă ducă acolo în cel mai scurt timp posibil şi aş avea cea mai redusă şansă de-a fi ucis. Majoritatea celorlalţi milites au aceeaşi idee în cap, care se dovedeşte complet greşită.

Câţiva sunt mult în faţa noastră, din moment ce nu s-au oprit ca să arunce o privire în jur pentru a evalua situaţia şi aşa mai departe, iar acest lucru le permite acelor chestii asemănătoare cu lamele de ferăstrău să se mişte pentru a se arunca asupra lor. S-ar părea că Valentinii pot trage şi cu nul pe lângă gloanţele alea ale lor extrem de distructive. Câţiva băieţi de-ai noştri îşi desfac lazelele pentru a se folosi de apărători ca să blocheze tirul susţinut, iar asta funcţionează destul de bine atâta timp cât o singură lamă trage în tine. Dar, când trag din două direcţii diferite, s-a terminat cu tine. Văd cum cel puţin

zece oameni din faţa mea sunt tăiaţi în bucăţi de nişte raze alb-albăstrui ce trec prin ei cu mare uşurinţă. Bucăţi de D-87 îmi zboară pe deasupra capului, având probabil încă prinse-n ele bucăţi de trupuri omeneşti, şi cred că acum ar fi un moment oportun să-ncep să iau în considerare o schimbare de strategie.

Renunţ la căderea direct în cuib şi-mi înclin GP-ul într-un unghi care să-i permită corpului să se aplece pe-o parte şi să se izbească de una dintre cozile acelea imense de şoricar. E o cădere de vreo cincisprezece metri şi mă lovesc tare, apoi mă rostogolesc uşor, apucând-o cu ambele mâini până ce mă ridic într-o poziţie dreaptă. Mă simt destul de ameţit, dar cel puţin nu mai trage nimeni în mine. Strig spre Mersh şi spre ceilalţi din echipă:

— Găsiţi o coadă şi aterizaţi pe ea! Nu vor putea trage în voi fără a risca să-şi împuşte accidental şoricarii!

Şi totuşi, nimeni nu răspunde. Privesc în direcţia din care-am venit, dar nu zăresc nici măcar un membru din echipa mea. Tot locul e într-o stare dezastruoasă, colcăind de lame de ferăstrău şi cozi de şoricar şi fulgere ce roiesc de colo colo, printre care zăresc o mulţime de milites morţi. Încep să cred că toată echipa mea a fost distrusă, când Hexi se iveşte de sub coada pe care şedeam. Îşi modifică GP-ul, face un mic plonjon şi aterizează lângă mine. Nu ştiu să-i zic decât:

— Hexi!

— Mereu ai fost uşor de identificat în mulţime, zice ea. Şi Mersh ne-a găsit, apropo, împreună cu alţi câţiva milites, unii din echipa noastră, alţii din altele. Mă bucur mult că te-am găsit.

De aici nu mai există decât o singură direcţie în care s-o luăm, iar asta este de-a lungul cozii pe care stăm amândoi. Avem de-a face cu un pod lat şi păros, care duce până la cuiburi. Suprafaţa acestuia e acoperită cu arătări Tip 3 în formă de crab, genul acela cu braţe şi picioare prinse peste tot, gata să te sfâşie în bucăţi, pe care noi îi numim, generic, Scormonitori Tactici de Muşuroi sau furnicari. Au început să sară în sus pe coadă de-ndată ce-am aterizat pe

ea, iar acum au luat-o la goană spre noi.

Eu şi Hexi ne punem pe treabă cu lazelele, însă Mersh şi soldaţii aflaţi mai aproape de cuib îşi scot lamele şi apărătorile. Iar asta funcţionează. Apărătorile resping focul tras de furnicari, şi-n tot acest timp ceilalţi au posibilitatea de-a trage cu lazelele. Noi înaintăm nestingheriţi pe coadă, folosindu-ne de GP pentru a nu cădea peste margine. Mai aproape de cuib se află o mulţime de furnicari, care se grăbesc să se caţăre pentru a ajunge la noi, însă cineva de deasupra are cale liberă să tragă în ei şi-i doboară unul câte unul.

Atunci îmi aduc aminte de mitralierele mobile. Probabil că cei care trag sunt Spammers şi restul celor rămaşi pe platforme, care ne-au sărit în ajutor. Mă întorc, aşteptându-mă să-l văd acolo, căci acum îmi pot folosi din nou costumul D-87 pentru a privi departe în spaţiu, însă nu-l pot distinge printre toate aceste resturi ce plutesc în spaţiu.

— Torro! strigă Hexi. Ce faci? Hai să mergem!

Mersh şi ceilalţi deja se reped spre o altă turmă de furnicari. Toţi şi-au scos lamele şi apărătorile, hăcuind cu ele în dreapta şi-n stânga. Îmi scot şi eu lama şi o iau pe urmele lui Hexi, dar numai după ce mai arunc o privire în urmă. Vedeţi voi, motivul pentru care nu-l pot zări pe Spammers e că acolo unde-ar fi trebuit să se afle el acum nu mai există decât un grup de platforme contorsionate şi resturi de material necunoscut, printre care plutesc bucăţi de armură şi nu se mai vede decât spaţiu gol.

Furnicarii nu sunt deloc fraieri, asta-i clar. Au şi ei lame, unele lungi şi curbate la vârf, ce pot răsări din oricare dintre cele opt braţe sau picioare ale lor. Mersh se ocupă de ei, dar tot are suficient timp să dea şi ordine:

— Torro! Hexi! Vedeţi dacă reuşiţi să plantaţi o mină în chestia de colo!

O parte din milites veniţi odată cu noi pe coadă se ocupă deja de problemă, însă parcă nu reuşesc să facă niciun progres. Bizarul metal păros pe care l-am văzut pe cozile şoricarilor învăluie cuibul cu totul, lucru care ne împiedică

să facem ce-avem de gând. Credeam că-i un soi de capcană sau ceva de genul ăsta, dar văd că, de fapt, e un fel de armură. Ori de câte ori încerc să lovesc cuibul, o şuviţă de păr sau ceva asemănător se repede spre tine şi-ţi deviază lama.

Mă enervez destul de repede când nu reuşesc să trec de blana asta, şi eu, şi Hexi începem să ne panicăm. Ne-am dat deja seama că am putea trece de blană dacă unul dintre noi ar face-o să se extindă în afară, iar celălalt ar reteza-o dintr-odată, dar asta merge doar în cazul unei singure şuviţe, şi eliberarea unei căi destul de largi încât să poţi planta o mină ne-ar lua vreo 850 de ani. Şi-n tot acest timp, spre noi vin din ce în ce mai mulţi furnicari, valuri întregi ce răsar dintr-un flanc al cuibului. Mersh strigă în continuare să ne grăbim. A început să obosească şi mă-ndoiesc că e de la ţipat. Într-un final, pe Hexi o apucă toate năbădăile. Îşi scoate lazelul şi-ncepe să tragă într-o parte a cuibului ca nebuna, făcând ca nişte şuviţe de păr să se ridice toate odată.

— Mai fă-o o dată! strig la ea.

Ea trage din nou, şi de data asta mă reped şi tai fiecare fâşie de blană ce răsare atunci când ea o loveşte cu lazelul. Peticul acesta se desprinde cu un scrâşnet extrem de mulţumitor.

Apoi nu mai întâmpinăm nicio dificultate să dăm o gaură într-un flanc al cuibului. Arunc o mină înăuntru şi-i spun lui Mersh c-am reuşit. Cred c-am făcut-o chiar la timp. N-au mai rămas prea mulţi milites în picioare. Mersh gâfâie tare când ne ordonă să ne dăm la o parte pentru a anihila cuibul ăsta idiot. În cazul nostru, să ne dăm la o parte înseamnă să sărim în mijlocul altei încleştări. Un plan nu foarte reuşit, dar bănuiesc că tot e mai bun decât să rămânem aici.

Eu şi Hexi ne inversăm GP-urile pentru a cădea de pe cuib, şi o clipă mai târziu locul pe care stătuserăm mai devreme se prăbuşeşte în el însuşi. Un grup compact de furnicari vine în salturi după noi, dar, înainte ca noi să ne putem scoate lamele, cineva îi spulberă c-o salvă de

gloanţe. Mersh şi o parte din ceilalţi milites au rămas în continuare acolo, zbătându-se să se îndepărteze cât mai repede de cuib. Văd trei, apoi patru soldaţi sărind în spaţiu, în timp ce Mersh mai taie câţiva furnicari, apoi se pregăteşte să sară şi el, însă unul dintre furnicari îi înfige o lamă în picior. Mă gândesc că cineva ar trebui să se întoarcă pentru a-l ajuta, însă, în acelaşi timp, din cuib izbucneşte o bulă alb-albăstruie, ce face ca o parte din el să se prăbuşească şi să cadă în hăul spaţiului. O parte din furnicarii porniţi pe urmele noastre cad şi ei. Nu mai văd alţi milites scăpând de-acolo. Şi nici pe Mersh. Încerc să dau de el în cască, dar nu răspunde.

— Torro! spune Hexi ezitant.

Cred că şi ea-şi face griji pentru Mersh, aşa că-i zic:

— O să dăm de el, Hex.

Parcă a început să-mi fie greaţă, ca şi cum ceea ce se întâmplase sub ochii noştri n-avusese cum să se întâmple. O lamă de furnicar îţi retează mult mai mult decât doar un picior.

— Dăm noi de el pe undeva.

— Nu, Torro, uite! Cuibul.

Cuibul n-a fost lovit chiar atât de tare pe cât ne imaginaserăm noi. În el se cască o adâncitură urâtă, acolo unde-am aruncat mina, dar, în rest, totul arată neschimbat. O mulţime de cozi de şoricar şfichiuie în toate direcţiile. Pun pariu că mina a anihilat unul sau doi şi cam atât.

— N-a mers, spune Hexi. Torro, nu putem lăsa cuibul aşa cum e. Trebuie să ne întoarcem.

Are dreptate. Adică ştiu că are dreptate. Dacă nu facem ceva cu nenorocitul ăsta de cuib, toţi şoricarii din capătul celălalt al cozilor vor avea cale liberă spre OEMI-1, ca să-şi facă de cap cu tunurile noastre şi să-i omoare pe toţi de-acolo.

Aşa că ne mai inversăm o dată GP-urile şi ne întoarcem, ţintind exact zona aceea prăbuşită din flanc. Cel puţin acolo nu va mai trebui să pătrundem prin cuib pentru a arunca o altă mină sau aşa ne închipuim până vedem că blana aia argintie a crescut la loc. Mai zărim şi o mulţime

de furnicari, care, atunci când ne văd venind, se grăbesc să ne iasă în întâmpinare, agitându-şi înnebuniţi teribilele lor membre ucigător de ascuţite.

Ne folosim de apărători ca de nişte umbrele împotriva acelor de nul ce zboară spre noi şi aterizăm chiar în mijlocul unei mulţimi de furnicari. Se reped la noi imediat, ceea ce mă face să-mi regret instantaneu decizia de-a mă întoarce. Probabil că nu vom reuşi să facem mai mult de zece paşi, nu mai zic de aruncarea cuibului ăstuia în aer. Cel puţin la asta mă gândeam când un alt escadron de milites cade lângă noi, împrăştiind în toate părţile bucăţi de furnicar.

De fapt „escadron” n-ar fi cea mai bună descriere. Sunt doar patru soldaţi. Însă chiar se descurcă admirabil printre furnicari. Unul dintre ei îmi strigă „Hai să te-ajutăm să termini treaba, pionule”, şi-i recunosc glasul şi accentul ciudat. Când se întoarce, văd că e nomadul acela fioros şi plin de cicatrice, bătrânul Thom. Soldaţii veniţi odată cu el sunt probabil ceilalţi nomazi din tribul lui, prietenii micuţei Naomi.

Noi şase, împreună, adică eu, Hexi şi cei patru nomazi, ne facem loc cu forţa spre gaura din cuib. Nu-i uşor, luându-i în considerare pe furnicarii ce ne hăituiesc întruna şi gaura care se micşorează din ce în ce, căci blana aia argintie a crescut clipă de clipă. Când ajungem acolo, tot ce-a mai rămas din dezastrul făcut de noi e doar o gaură micuţă.

Hexi o ia la fugă şi-şi înfige apărătoarea pentru a împiedica închiderea completă a găurii.

— Scoate o mină, Torro!

Scot a doua mină luată de pe platformă şi-o arunc pe apărătoarea lui Hexi.

— Explozie! strigă bătrânul Thom! Seteaz-o să explodeze, băiete!

— Are dreptate! spune şi Hexi. Dac-o setezi pe anihilare, nu va face să zboare decât o bucăţică – va trebui să-l aruncăm în aer.

Minele pe care le-am adus cu noi pot folosi diferite tipuri

de energie, la fel ca lazelele noastre. De obicei, anihilarea cu nul funcţionează cel mai bine atunci când vrei să distrugi ceva, dar ultima oară n-a funcţionat chiar aşa de bine. Setez mina pe explozie, nu pe anihilare, şi mă rog în gând ca bătrânul Thom să ştie despre ce vorbeşte. Apoi îi trag un şut apărătorii lui Hexi, azvârlind-o în gaură.

— Mişcaţi-vă, pioni! zbiară Thom.

E singurul nomad pe care-l văd. În rest, zăresc doar furnicari şi lame ascuţite. O înşfac pe Hexi şi înfig apărătoarea sub mine, apoi detonez mina.

Brusc, ne trezim mult deasupra cuibului, ca şi cum am fi fost aruncaţi acolo sau ceva de genul ăsta. Cred că imensul cuib s-a umflat ca un balon sau s-a prăbuşit în el însuşi şi ne-a azvârlit pur şi simplu aici, pentru că se cutremură de câteva ori, apoi se rupe în bucăţi printr-o explozie înspăimântătoare. Şocul mă trânteşte şi mă rostogolesc, pierzând-o pe Hexi, ca şi cum ea ar fi apucat într-o altă direcţie. N-o văd nicăieri. Încerc să mă stabilizez cu ajutorul GP-ului ca s-o pot găsi, însă costumul D-87 nu-mi mai funcţionează cum trebuie. E greu şi lent, şi-n partea din faţă a căştii zăresc nişte crăpături gălbui, care mă împiedică să văd cum trebuie. Când încerc să le şterg, degetele costumului D-87 refuză să se urnească. Au rămas prinse în vreo parte a armurii, de ceva ce seamănă c-un braţ, care atârnă prins în continuare de costumul meu. Ceea ce n-are niciun sens. Acolo era mâna care-o ţinea pe Hexi.

Îmi aduc aminte că unul dintre acei furnicari a sărit la mine chiar înainte ca mina să explodeze şi probabil că mi-a avariat costumul sau aşa ceva. Cu cât încerc mai abitir să mă mişc, cu atât mi se pare că înot prin ceva gros şi foarte greu. În cele din urmă ajung pur şi simplu să plutesc neajutorat. Aşa că asta şi fac. Plutesc. Şi mă întreb care-ar fi şansele ca, dacă aş continua să plutesc aşa, să ajung în cele din urmă acasă.

57
JAX

Nu sunt atent în momentul în care racheta de semnalizare vine prin Vălul Lunar. Urmărisem cerul aproape toată ziua, aşteptând veşti despre bătălie, şi fireşte că exact *atunci când* am aţipit cinci secunde s-a ivit şi racheta. Nu sunt furios că am ratat-o. Nu că aş arde de nerăbdare să aflu veşti despre Legiune. Sunt mai nervos decât oricând sau, ca să fiu foarte sincer, simt ceva între nervozitate şi frică paralizantă. Când ţi-e teamă de veşti, uneori preferi să nu afli niciun fel de veste. Ce-mi displace mie în special e felul în care racheta şi-a făcut apariţia când am aţipit. Veştile bune pur şi simplu nu te iau prin surprindere aşa.

Nu-i uşor să comunici între un Tărâm şi altul. Semnalele radio şi alte chestii de genul ăsta sunt blocate de pasaje precum Vălul Lunar, iar asta înseamnă că majoritatea căilor de comunicaţie la distanţă mare nu funcţionează. Aproape toate mesajele dintre Pământ şi Front sunt transmise de persoane. Pentru această bătălie totuşi, Legiunea avea nevoie să poată comunica repede cu rezervele rămase, aşa că au decis să trimită mesajele esenţiale cu rachete de semnalizare. Culoarea fiecărei rachete semnifică altceva. Verde înseamnă că bătălia s-a sfârşit şi noi am câştigat. Galben înseamnă că Legiunea vrea ca rezervele să-i sară-n ajutor. Roşu înseamnă că inamicii vin încoace.

Şi Naomi e înspăimântată. O simt în vocea ei atunci când îmi pronunţă numele sau, când deschid ochii, i-o citesc pe faţă, chiar dacă e întuneric afară. Sus pe cer, racheta se-aseamănă cu o stea, doar că se mişcă într-un anumit mod prin aer. Apoi explodează într-un galben incredibil de strălucitor, ce iluminează tot cerul. Timp de câteva secunde, întregul For arată ca scăldat într-o lumină de seară târzie, cu umbrele-i lungi întinzându-se în toate direcţiile.

— Au chemat rezervele, spun eu, deşi nu mă gândesc decât la faptul că *cel puţin nu-i roşie.*

Totuşi, într-un fel, galben e şi mai rău. Roşul ar fi putut însemna că o parte din armata Valentină a trecut de liniile noastre şi s-ar pregăti de-un atac. Dar cu galben, ştim că Legiunea are nevoie de noi în bătălie. Ar putea însemna că Romeo a fost pus pe fugă şi că nu trebuie decât să-i ajutăm să-i termine, dar mă-ndoiesc de asta.

Mă aştept ca Naomi să nu zică nimic. În primul rând, racheta aceea galbenă uriaşă ne-a lămurit pe deplin cu ce avem de-a face. În al doilea rând, Naomi n-a mai zis, practic, nimic de când a început bătălia. Continuă să creadă că toată lumea păstrează un mare secret faţă de noi, iar asta o înnebuneşte pur şi simplu. Nu văd de ce-ar conta aşa de mult. Suntem ocupaţi c-un război. Nu ai mereu timp să explici orice detaliu neînsemnat.

Deci sunt luat prin surprindere când Naomi spune:

— Ce s-a întâmplat? Ce trebuie să facem în continuare?

— Îl aşteptăm pe Charles, bănuiesc.

Acum chiar că sunt înspăimântat de-a binelea. Nu ştiu de ce, dar gândul strângerii tuturor luptătorilor rămaşi ca rezervă şi părăsirea Pământului prin Vălul Lunar e mai înfricoşător decât să mă gândesc la bătălia adevărată.

Dar n-avem de aşteptat chiar deloc, pentru că Malandeera şi Charles deja se-ndreaptă spre noi, traversând Forul. Naomi sare jos de pe fântâna pe marginea căreia şedeam şi le iese în întâmpinare, făcând paşi mari, apăsaţi.

— Charles, începe ea băţoasă, spune-ne ce se întâmplă!

Charles pare surprins, dar când vorbeşte, glasul îi sună foarte încrezător:

— Legiunea a chemat rezervele, zice, apoi rânjeşte la mine. Treaz de-a binelea, Jax?

— Şi doar asta ştii despre bătălie? îl iscodeşte Naomi. Dacă va trebui să intrăm şi noi în luptă, nu-i va fi nimănui de folos să ţină anumite detalii secrete faţă de noi.

— Nu ştiu ce se întâmplă în Dis în afară de ce ne-a transmis racheta, răspunde Charles, privind în sus, la

micuţa lumină gălbuie rămasă pe cer. Nu vom afla mai multe până ce nu vom ajunge în Dis şi vom vedea cu ochii noştri. Oricum, spune el privind-o în ochi pe Naomi, apoi întorcându-se spre mine, oricum, doar eu şi Fontana Malandeera vom pleca în Dis. Legiunea are alte planuri cu voi doi.

— Ce planuri? întreabă Naomi.

E clar că-i îngrijorată, iar eu simt un gol în stomac.

— Aveţi o nouă misiune, la fel de importantă ca a noastră, spune Malandeera. În timp ce eu şi Charles vom conduce rezerva în Dis, tu şi Jax veţi lua transportoarele pentru distanţe lungi rămase aici şi veţi evacua Hestia.

— Nu! strigă Naomi.

— Ce? ţip eu.

Amândoi crezuserăm că se renunţase de mult la ideea evacuării.

— Comandantul rezervei, Imperatorul Feeroy, a vrut o soluţie de rezervă, o ultimă garanţie în caz că Legiunea va fi înfrântă, ne explică Charles. A convins Consulatul că ar trebui să avem deja pregătită o trupă pentru evacuare. Au selectat un grup de oameni capabili şi bine instruiţi, a căror sarcină va fi să găsească un nou cămin pentru umanitate, unde, într-un final, să reconstruiască Legiunea. Jax, Naomi, voi doi aţi fost aleşi pentru a-i însoţi ca fontani.

— Nu ne cere asta, Charles, zice Naomi. Te rog! Ştii bine că fuga nu va ajuta pe nimeni într-un final.

— Charles nu te întreabă dacă vrei, intervine Malandeera. Astea sunt ordinele voastre, venite direct de la Consulat.

Chiar dacă pare destul de severă, e genul de severitate pe care-o întâlneşti la ofiţerii care transmit ordine cu care nu sunt de acord, ca şi cum ar fi severi cu ei înşişi. Îmi amintesc că Malandeera a zis că speră să mai treacă o vreme până ce eu şi Naomi să fim nevoiţi să luptăm, dar nu prea mult. Probabil că la asta s-a referit. Dacă vom evacua planeta acum, probabil că n-o să mai vedem niciodată vreun Valentin. Vom continua să fugim la nesfârşit.

Naomi priveşte când la Malandeera, când la Charles.

— Asta nu voiai să ne spui. Toţi ceilalţi ştiau, dar tu n-ai zis nimic.

— Nu, nu toţi ştiau, o contrazice Charles. Legatul Cressock va avea sarcina de-a conduce evacuarea, aşa că desigur că el ştia, la fel ca o mare parte din ofiţerii săi. Dar restul au rămas la fel de surprinşi ca şi voi. Consulatul a crezut că va fi contraproductiv să emitem ordinele de evacuare înainte ca ele să devină necesare.

Mă gândesc la nefericirea de pe chipul Legatului Cressock când l-am întâlnit în Bazilică. Acum înţeleg de ce. Îmi dau seama că Naomi e foarte furioasă, însă nu ştiu cum mă simt eu însumi. Toată viaţa mi s-a spus că singurul lucru pe care trebuie să-l fac este să lupt cu armata Valentină. Acum Charles îmi spune exact opusul. Nu sunt genul de om care abia aşteaptă să participe la o bătălie adevărată. Ca să fiu sincer, chiar speram că războiul se va sfârşi înainte să se întâmple ceva notabil. Visam cu ochii deschişi că va veni cineva, poate în timpul unui curs sau al unui exerciţiu de tir, ca să ne spună c-am câştigat, că totul s-a terminat. Urma ca toată lumea să se ridice şi să se bucure, apoi nimeni nu mai era nevoit să se antreneze pentru Legiune. Urma să facem tot ce ne doream. Însă nu mi-am închipuit niciodată aşa ceva.

— Legatul Cressock se va alătura curând cu o escortă din grupul de evacuare, spune Charles. Apoi vă veţi îndrepta spre Vălul Jupiterian. Foarte probabil, numai până acolo veţi ajunge – dacă vom câştiga această bătălie, voi nu va trebui decât să zburaţi până acolo şi înapoi.

— Am încredere în voi, zice Charles sigur pe el. În amândoi. Am văzut ce puternici sunteţi. Ştiţi care este miza. Ştiţi cine depinde de voi. Sunt sigur că veţi face ce trebuie.

Eu mi-am privit vârfurile picioarelor cât timp el a spus toate astea, însă acum observ că Charles mă priveşte şi-mi dau seama că se aşteaptă la un răspuns. N-am idee ce să-i zic. Sunt uşurat că nu va trebui să lupt, însă, în multe alte privinţe, e mult mai rău. Cum să o iau de la capăt pe un nou Pământ? Eu nu ştiu ce trebuie să fac nici măcar pe

ăsta! Şi să-i las pe toţi în urmă, nu doar Legiunea, ci toată lumea de pe planetă, mi se pare un lucru îngrozitor. Dar astea ne sunt ordinele, nu? Altcineva a luat decizia în locul nostru, ce mai putem face noi?

— OK, îi răspund lui Charles. Puteţi conta pe mine.

Toţi o privim pe Naomi acum, care nu zice nimic. Pielea de pe faţă îi e toată încreţită, la fel ca o coală de hârtie, şi-şi ţine buzele strâns lipite. E ca şi cum ar încerca să se abţină, ceea ce mă face să mă gândesc că e gata să plângă, însă ea dă brusc din cap, lăsându-şi bărbia în jos în semn de încuviinţare. Chiar dacă e o mişcare abia vizibilă, ea spune, în acelaşi timp, *Da, înţeleg* şi *Plecaţi, nu mai vreau să vă văd.*

De fapt, pe Charles pare că-l mulţumeşte răspunsul lui Naomi. Surâde ca şi cum ar fi obţinut ce-şi dorea de la noi, şi e un surâs sincer, nicidecum fals. Apoi îi spune lui Malandeera:

— Te rog, după tine!

Aerul se cutremură, aşa cum se-ntâmplă ori de câte ori un fontanus îşi invocă mirajul. Charles şi Malandeera dispar, apoi reapar în aerul de deasupra Forului, semănând acum cu doi nori de întuneric şi stele. Fireşte, încă-i mai pot deosebi unul de celălalt. Pentru majoritatea oamenilor, mirajele arată la fel, însă ele se seamănă precum copacii sau păsările. E uşor să remarci diferenţele dacă ştii ce să cauţi. Mirajul Malandeerei e mai omogen decât al celorlalţi, ca şi cum ar fi ieşit dintr-o fabrică, deşi îşi schimbă permanent forma. În schimb, mirajul lui Charles arată ca şi cum ar flutura, ca firele de păr din blana unui animal sălbatic sau precum cineva care ar avea nevoie de o tunsoare.

Charles şi Malandeera rămân plutind acolo, la câteva sute de metri deasupra noastră, în timp ce luptătorii din rezervă se înalţă şi ei deasupra oraşului, pregătiţi să intre în luptă. Apoi prind viteză spre Vălul Lunar, devenind din ce în ce mai mici.

Nici eu, nici Naomi nu zicem nimic. Privim cum Malandeera, Charles şi soldaţii din rezervă dispar în

tavanul de stele. Forul a rămas complet liniştit şi, fiind doar eu şi Naomi în mijloc, lângă fântână, locul acesta pare imens şi cu adevărat singuratic, ca un deşert de nu ştiu unde. Îmi aduce aminte de prima mea vizită acolo, în timpul unui atac asupra Oraşului Nouă, când i-am întâlnit pe Kizabel, pe Vinneas şi pe Imway. Dar toţi au plecat acum, la fel ca şi Oraşul Nouă, şi s-ar putea să nu-i mai văd niciodată.

— E complet greşit.

E glasul lui Naomi, dar nu sunt sigur dacă vorbeşte cu mine sau cu ea însăşi. Apoi se uită drept la mine, cu ochii ei căprui şi mari.

— Jax, e complet greşit. Nu putem abandona Pământul.

— Astea sunt ordinele, spun eu. L-ai auzit pe Charles.

— Charles nu crede în planul ăsta mai mult decât cred eu. De-asta a ţinut totul secret faţă de noi.

— Nu, a păstrat secretul pentru că i s-a *ordonat* să nu ne spună nimic până când va fi nevoie să aflăm. De altfel, continui eu, dându-mi brusc seama că e foarte important s-o fac să înţeleagă, acesta e planul corect. Tu, eu şi încă vreo câţiva luptători n-am fi de niciun ajutor în Dis…

— Noi suntem fontani, Jax! se răsteşte Naomi.

— Da, sigur, dar Charles ne poate învinge pe amândoi fără prea mare efort, nu? Poate că am oferi un mic ajutor, dar ce-ar trebui să facem, de fapt? Cu planul acesta de evacuare ne asigurăm că n-o să fim cu toţii exterminaţi.

— Şi cu ce ne ajută asta la final?

Naomi nu mai pare deloc speriată – a devenit foarte serioasă.

— Pe cine vom salva? Pe mine, pe tine şi încă o mână de oameni? Aş prefera să-i susţin pe cei care luptă pe Front pentru noi, chiar dacă ajutorul meu ar fi aproape neînsemnat.

— Nu contează dacă nu-ţi plac ordinele, spun eu, dar, în acelaşi timp, o parte din mine este de acord cu ea.

N-avem cum să evacuăm decât o fracţiune din populaţia Pământului. Dacă plecăm acum, iar Legiunea pierde, îi lăsăm pe toţi ceilalţi complet lipsiţi de protecţie. Nici

măcar n-o să mai aibă o sursă pentru a-şi alimenta sistemele de apărare.

— Avem o sarcină de îndeplinit.

— Mă bucur că asta simţi, zice Naomi.

Face un pas în spate, îndepărtându-se de mine, apoi încă unul.

— Va face mai uşor ceea ce vreau să fac.

Probabil că are mâinile asudate, căci şi le şterge pe jachetă.

— Chiar dacă va fi ceva neînsemnat.

— Ce vrei să spui?

— Jax, am de gând să intru în luptă.

Cred că pur şi simplu am înţeles greşit ce-a spus ea, de fapt.

— Ce *faci*?

Mă priveşte la fel de serioasă ca întotdeauna. Cuvintele sale mi se rotesc în cap, parcă aş auzi-o repetându-le.

— Dar am primit *ordin* de evacuare!

Probabil că sună ca şi cum m-aş văita, însă nu-mi pasă.

— Am de gând să nu mă supun acestor ordine, răspunde ea. Trebuie ca mai întâi să-mi ascult conştiinţa, şi nu-i pot lăsa pe ceilalţi să lupte pentru mine. Nu dacă pot face şi eu ceva ca să ajut.

— Să organizăm evacuarea împreună e modul în care poţi *ajuta!* Au nevoie de noi pentru a face Legiunea să acţioneze în continuare! Trebuie să menţinem omenirea în viaţă!

— Ţelul meu nu este să protejez Legiunea, nici măcar rasa umană. Pentru mine contează cel mai mult să-i protejez pe oamenii de pe Pământ şi pe cei care luptă pentru noi dincolo de această lume. Au nevoie de noi, nu peste o sută de ani şi nici peste cinci sute sau o mie, când vom fi reuşit să construim o nouă Legiune şi să fondăm un nou Pământ. Vreau să opun rezistenţă pentru ei acum. Ei sunt punctul central, reduta castelului nostru.

Încerc să găsesc nişte cuvinte care s-o facă să-şi schimbe decizia, dar când Naomi şi-a pus ceva în minte, nu prea ai cum s-o opreşti.

— Noroc, Jax! Spune. Sper să ne întâlnim cât de curând.

Apoi dispare, iar eu rămân singur în întunecimea Forului.

58
JAX

O vreme nici măcar nu ştiu ce să cred; gândurile mi se învârtesc anapoda în cap, am creierul amorţit şi mă tot întreb *Ce s-a întâmplat?* Naomi părea cea mai serioasă şi cea mai stabilă persoană pe care-am cunoscut-o vreodată, inclusiv dintre adulţi. Cum de-a putut să-şi ia pur şi simplu zborul?

Ultimul lucru pe care l-a menţionat, reduta unui castel, mi se roteşte necontenit în cap. La început nu i-am dat importanţă, însă acum mi se pare extrem de important. Reduta este o chestie provenită dintr-o perioadă denumită medievală, înainte ca lucruri precum electricitatea şi automobilele să fie inventate, iar oamenii se luptau cu săbii şi săgeţi şi călăreau cai şi umblau îmbrăcaţi în armuri metalice şi-aşa mai departe. Am învăţat despre ele la Academie, la cursul de Istoria Erei Dinainte. Pe atunci existau castele, imense fortăreţe de piatră pentru apărare, iar reduta reprezenta cel mai puternic loc dintre toate, de obicei fiind poziţionată în spatele unui zid interior. Acolo se retrăgea toată lumea după ce restul castelului era cucerit de duşmani. Locul pentru o ultimă rezistenţă. Aşa că probabil Naomi voia să spună, bănuiesc eu, că nu mai poate da înapoi. Pentru că reduta ei nu reprezintă un loc fizic, ci oamenii de care-i pasă cel mai mult. Dacă asta avea să fie ultima ei bătălie, acolo ar trebui să meargă. Nu sunt sigur c-o înţeleg pe deplin, dar am ajuns la concluzia că are motive destul de întemeiate.

Probabil că m-am lăsat purtat departe încercând să pun cap la cap toate astea, căci cineva vine în spatele meu şi eu nici nu-i remarc prezenţa până ce nu zice:

— Domnule Fontanus Jaxten. E timpul să mergem.

E Legatul Cressock. În spatele lui sunt două coloane de bărbaţi şi femei, mai tineri decât el, dar care tot par destul de în vârstă, cu toţii îmbrăcaţi în negru. Asta mă duce cu gândul înapoi la Academie, modul lor de-a sta aici, precum

un retor cu un grup de Cadeţi.

Legatul Cressock salută.

— Sunt aici pentru a vă conduce la transportorul de evacuare, spune el.

Aruncă o privire în jur, coborându-şi sprâncenele.

— Unde este Fontana Naomi?

— Ea… răspund eu, dregându-mi vocea, ea nu-i aici.

— Nu-i aici? Dar unde este?

Mă simt bizar de jenat, ca şi cum nu mi-aş fi făcut tema pentru acasă. Arăt spre Vălul Lunar.

— Acolo, cred. În Dis.

Se poate ca Legatul Cressock să fie luat prin surprindere, însă nu ezită decât o fracţiune de secundă.

— Nu sunt sigur că înţeleg ce vreţi să spuneţi, domnule.

— A plecat să lupte. Să participe la bătălie.

Observ că oamenii din spatele lui Cressock îşi aruncă priviri piezişe, însă nu mă mai simt jenat. Nici măcar nu mă mai gândesc la ei, la ordine sau chiar la Legiune. Mă gândesc la Vălul Lunar şi la toţi cei de-acolo – la Naomi şi la sora ei, Rae, şi la toţi cei din Oraşul Nouă. Strâng pumnii.

— Plec şi eu.

Cuvintele ţâşnesc singure; le aud ca de la depărtare, parcă nu le-aş fi rostit.

Acum Cressock chiar pare surprins.

— Domnule, ordinele noastre sunt să părăsim Pământul şi să ne îndreptăm spre Vălul Jupiterian. Transportoarele ne-aşteaptă.

— Ştiu.

În mod normal nu m-aş simţi în largul meu să-i spun unui ofiţer că nu voi urma ordinele primite, însă acum mă simt foarte bine, ca şi cum asta mi-aş fi dorit să fac de la-nceput.

— Dar voi pleca după ei.

Nimeni nu mai spune nimic. Toţi se uită la mine, aşa că încerc să le explic.

— Uitaţi, dacă am pleca acum, i-am lăsa pe toţi cei de pe Pământ în urmă şi, odată cu ei, şi pe cei din Dis, şi-ar fi ca

şi cum am fi pierdut deja.

Ei mă privesc fix în continuare, parcă aş vorbi numai prostii sau asta-mi imaginez până ce văd că o parte dintre ei încuviinţează din cap, aproape aşteptând să mai adaug ceva. Problema e că acesta a fost singurul răspuns la care m-am putut gândi.

— E ca o redută, adaug grăbit, aducându-mi aminte cum s-a exprimat Naomi.

Doar că, atunci când încerc eu să explic, toată chestia asta pare doar o aiureală.

— Ca un castel. Iar reduta e locul în care te retragi când nu ţi-a mai rămas nimic de pierdut.

Ştiu, pare o nebunie, dar ei chiar par să înţeleagă. Cei mai mulţi dau din cap aprobator, ca şi cum tocmai ce-am zis cel mai profund lucru din toată istoria lucrurilor profunde. Nimeni nu încearcă să mă contrazică sau să-mi spună că voi avea probleme dacă nu mă voi supune ordinelor.

— Bun, cred că voi pleca, zic după ce trag aer adânc în piept. Îmi pare rău că nu vă ajut cu evacuarea. Dar nu vă faceţi griji – nu veţi pierde prea multe. Vom câştiga. Promit!

Dau să plec şi sunt pe cale să mă pierd în mirajul meu, când Legatul Cressock spune:

— Domnule?

Mă întorc; nimeni nu s-a mişcat.

— Da?

— Cerem permisiunea să venim cu dumneavoastră.

Simt cum hotărârea mi se clatină, de parcă aş fi rupt-o la fugă şi m-am împiedicat.

— Chiar vreţi?

— Domnule, Legiunea a lăsat în urmă un grup numeros de luptători care să-i escorteze pe cei evacuaţi. Din moment ce nu va mai fi nicio evacuare, sper că ne veţi permite să mergem la luptă alături de dumneavoastră.

— Vreţi să mergeţi cu mine? întreb privindu-i uluit pe Cressock şi pe legionarii rămaşi. Toţi?

— Cred că vorbesc în numele tuturor celor repartizaţi în

grupul de evacuare când spun că acele ordine nu s-au potrivit niciodată cu ceea ce credeam noi, spune Cressock. Misiunea Legiunii este să-i protejeze pe oamenii de pe Pământ, iar oamenii de pe Pământ sunt aici. Am prefera să fim aici, cu dumneavoastră, domnule.

Din spate se aud murmure de „Da, domnule” şi „Categoric, domnule”, ba chiar şi câteva aclamaţii.

Ştiu c-ar trebui să încerc să par dur şi viteaz, dar nu mă pot abţine să nu zâmbesc. Sunt nişte străini pentru mine, dar faptul că-i ştiu alături mă bucură absurd de mult.

— Atunci, să mergem!

Pentru prima oară de când ne-am cunoscut, îl văd zâmbind pe Cressock cu adevărat. Cu un glas adânc şi aspru, strigă:

— Legionari, mişcaţi-vă! Vreau ca fiecare luptător de-aici să fie în aer în cinci minute!

Cinci minute mai târziu, accelerăm spre Vălul Lunar, lăsând Pământul în urmă, la început printr-un întuneric total, apoi încălzindu-ne în aerul colorat în nuanţe de oranj şi de roz pe măsură ce urcăm în atmosferă, iar soarele se iţeşte deasupra orizontului. Legatul Cressock şi luptătorii săi mă înconjoară ca un nor. Alcătuim o mini-Legiune, având cu noi nave de luptă, fortăreţe tetra, ba chiar şi equi. Eu sunt nevoit să zbor mai încet decât mi-ar plăcea ca să nu-i las pe toţi în spate, însă asta n-ar trebui să conteze prea mult, din moment ce aici timpul se scurge cu mai mare iuţeală decât în Dis. Voi ajunge aproape în acelaşi timp cu Naomi, chiar şi Charles şi Malandeera vor ajunge acolo cu doar câteva minute înaintea noastră.

N-am mai fost niciodată pe un alt Tărâm în afară de Hestia. Nici măcar nu mă gândesc la asta până ce nu ajung atât de aproape de Vălul Lunar, încât acesta ocupă tot cerul, ceea ce mă face să exclam: „Of, rahat!” Dar trecerea prin el nu-mi dă nicio senzaţie deosebită. Ai putea nici să nu-ţi dai seama că ai trecut într-o altă lume, numai că Dis e mult mai pustie şi mai rece decât Hestia. Arată aşa cum mi-am imaginat întotdeauna că ar arăta spaţiul: nicio planetă, niciun satelit, doar bucăţi de stâncă plutind de

colo colo şi o stea mică şi singuratică pe post de soare. Şi, în plus, pe Hestia nu se afla o bătălie în plină desfăşurare, întinsă cât vezi cu ochii.

Totul e încurcat şi confuz. E ca şi cum ai fi martorul a o sută de bătălii diferite ce se desfăşoară în acelaşi timp, cele mai multe la mare distanţă unele de altele. Fiecare arată ca o galaxie proprie de culori şi mişcare, învârtejindu-se şi fulgerând în mii de explozii de lumină. Singurul loc ce nu seamănă cu un mic buzunar în care se dă o luptă se află în spatele meu, în direcţia Vălului Lunar.

Categoric, nu aşa mi-am imaginat eu c-ar arăta o bătălie. Înainte ca Legiunea să aterizeze în Dis, am participat la o şedinţă alături de Charles, iar comandanţii de-acolo ne-au spus să ne aşteptăm la o încleştare concentrată mai ales în jurul lui OEMI-1, din moment ce acolo avem montată artileria grea. Tunurile Oraşului urmau să fie factorul-cheie al acestei bătălii. Însă ce se întâmplă acum pare opusul. Ba chiar *complet* opusul: nu văd pe nicăieri OEMI-1.

Îi văd totuşi pe Charles, pe Malandeera şi pe Naomi. Sunt cu mult în faţa mea, zburând de parc-ar trebui să ajungă urgent undeva, urmaţi imediat de luptătorii din rezervă. Mă simt puţin neliniştit, ca şi cum m-aş aştepta să se înfurie pe mine că n-am mai evacuat Pământul, însă n-am de gând să mă întorc, aşa c-ar fi mai bine să le dau de ştire c-am ajuns aici.

De când am părăsit Pământul am fost permanent înconjurat de mirajul meu, însă mi-am concentrat aproape toată atenţia asupra lumii reale. Am vrut să văd unde ajung, căci nu voiam să schimb brusc direcţia şi să-i las pe Legatul Cressock şi luptătorii săi în întuneric. De obicei, mi-e greu să-mi concentrez atenţia asupra a două lumi deodată, însă acum mi s-a părut perfect natural. Mă las s-alunec în mirajul meu, sperând că voi putea vorbi cu Charles, cu Malandeera şi cu Naomi acolo.

Sunt în tribunele unui imens stadion de baseball şi stau pe un scaun de plastic tare. E noapte şi singura lumină provine de la luna aproape plină. Toate luminile

stadionului sunt stinse, inclusiv reflectoarele mari şi înalte de deasupra terenului. Şi totuşi, îmi dau seama că fiecare loc din jurul meu e ocupat. Oamenii murmură în întuneric şi din când în când mai aud pe cineva strigând tare.

— Charles? spun eu. Naomi? Unde sunteţi?

Cineva de lângă mine mă împunge uşor în cot şi aud glasul Copilului.

— Neplăcută întrerupere! Eram toţi pregătiţi pentru marele meci, când s-a întâmplat asta.

— De ce-i atât de întuneric? îl întreb.

— Am rămas fără curent electric, răspunde Copilul. Probabil că s-a ars o siguranţă. Dacă cineva nu se grăbeşte să pornească iar curentul, pierdem meciul.

— L-ai văzut cumva pe vreunul dintre prietenii mei?

— Mda, cred că da. Pe fata aia arogantă şi pe vagabondul ăla bătrân. Şi mai era şi o doamnă cu ei. Cred că s-au dus să vadă de ce s-a întrerupt curentul.

— Arată-mi pe unde au luat-o!

În Dis, văd deja ce au de gând să facă. Charles, Malandeera şi Naomi se îndreaptă spre OEMI-1. E încă departe, dar acum reuşesc să-l văd. Motivul pentru care nu l-am văzut de prima dată e că acum arată exact la fel ca o stâncă oarecare din spaţiu. Însă prietenii mei se îndreaptă în direcţia acelei stânci, iar când privesc mai atent, reuşesc să disting clădirile, Tunurile Oraşului şi inelul de apărători plutind în jurul lui. Singurul lucru pe care nu-l văd este măcar o scânteie de thelemitaţie. Şi-atunci îmi dau seama: OEMI-1 a rămas în întuneric.

Acum are noimă de ce toată lumea pare că luptă în mici buzunare răspândite la mare distanţă unul de altul. Motivul pentru care bătălia arată ca şi cum s-ar fi împărţit într-un milion de bucăţele e că exact asta s-a întâmplat. Probabil că fontanii noştri încearcă să ajungă la OEMI-1, ca să readucă thelemitaţia şi să facă Tunurile Oraşului să funcţioneze din nou, iar Valentinii fac tot posibilul să-i ţină la distanţă. Iar asta înseamnă că la OEMI-1 trebuie să ajung.

Legatul Cressock şi toţi ceilalţi din trupa de evacuare şi-

au dat deja seama ce s-a întâmplat. De îndată ce eu pornesc spre OEMI-1, ei accelerează imediat în urma mea. Charles şi Malandeera au un avans considerabil şi o vreme pare că nu vor întâmpina dificultăţi să ajungă acolo, însă brusc, parcă de nicăieri, doi Zero brăzdează spaţiul ca doi meteori strălucitori. Chiar dacă n-am mai văzut niciodată un Zero până acum, ştiu că asta sunt cei doi. Fireşte, un fontanus prieten nu i-ar ataca pe Charles şi pe Malandeera, deşi tot cred că mi-aş fi dat seama că sunt luptători Valentini. Pur şi simplu mi se *par* străini.

Charles şi Malandeera se trezesc brusc angrenaţi într-o bătălie teribilă, pe viaţă şi pe moarte. Sunt unii dintre cei mai duri fontani pe care i-a avut Legiunea şi, chiar dacă n-ar fi, tot ar avea un avantaj. Cei doi Zero au venit singuri, iar Charles şi Malandeera au rezervele de partea lor. Câţiva equi sau nave de luptă n-ar avea mari şanse singuri în faţa unui Zero, însă într-o încleştare între surse, pot fi suficienţi pentru a înclina balanţa.

Ştiu că Charles şi Malandeera vor scăpa cu bine, dar tot mi-e teamă pentru ei. Probabil că cei doi Zero sunt luptători cu experienţă, aleşi în mod special pentru a veni pe Pământ şi-a ne extermina. Romeo n-ar fi trimis pur şi simplu pe oricine. În primul rând, n-ar fi riscat să trimită un copil să ia parte la luptă. Unul care ar trebui, de fapt, să fugă cât mai repede. Acei Zero probabil c-ar râde dac-ar şti că eu am venit aici ca să-i opresc. Asta, dacă Valentinii pot râde.

În mirajul meu mă caţăr peste oameni în întuneric, încercând să ajung la capătul sectorului cu tribune. Toată lumea mormăie nemulţumită să mă mişc mai repede, dar când încerc mă împiedic şi pun piciorul pe un scaun gol, pe care cineva a vărsat o băutură, iar piciorul îmi alunecă pe plasticul ud. Sunt gata să cad cu capul pe betonul de dedesubt, însă Copilul mă apucă strâns de braţ.

— Eşti bine? zice târându-mă ultimii câţiva paşi printre rânduri.

Îmi întinde ceva mic şi greu: o lanternă. Are şi el una, care aruncă o rază galbenă strălucitoare prin tunelul ce

duce pe sub rândurile de scaune.

— Acolo.

De-abia am ajuns înăuntru, când auzim zgomot de luptă undeva în apropiere. E greu să-ţi dai seama ce se întâmplă, dar se-aud zgomote de pârâituri, însoţite de nişte pocnete înspăimântătoare şi glasuri.

— Sunt Charles şi Malandeera! îl lămuresc pe Copil.

— Ar trebui să-i ocolim, spune el.

— N-au nevoie de ajutorul nostru?

— Mai întâi trebuie să facem luminile să meargă. După ce le reparăm, vor fi o mulţime de oameni care să ne poată ajuta.

Are dreptate. Nu-mi place că trebuie să-i las baltă pe Charles şi pe Malandeera, dar mă hotărăsc repede după ce aud zgomot de paşi în urma noastră.

Undeva în întunericul din faţa noastră, o aud strigând pe Naomi:

— Haide, Jax! Ne-au ieşit în cale!

Afară, în Dis, şi-a făcut apariţia un alt Zero, care vine drept spre noi. Naomi se apropie deja de OEMI-1. Mirajul ei e uşor de observat, cu marginile sale spiralate şi învolburate. Pun pariu că arată exact cum ar arăta muzica dacă ar deveni dintr-odată vizibilă.

Mă grăbesc s-o ajung din urmă, dar în acelaşi timp mi-e teamă să-i las pe Legatul Cressock şi pe oamenii săi în urmă. Dacă Naomi reuşeşte să ajungă prima la OEMI-1, eu aş putea încetini puţin, dar nu cred că va fi cazul. Noul Zero aproape c-a ajuns deasupra noastră.

În adâncimile stadionului meu, Naomi strigă cu putere:

— Mergi înainte – mă ocup eu de ăsta!

Văd doar pâlpâirea unei lanterne în faţă, ce-i aruncă umbra pe peretele tunelului. Patinez şi mă opresc atunci când o altă umbră apare lângă Naomi. Arată aproximativ ca o siluetă umană, însă e uriaşă şi anumite părţi din ea, cum ar fi capul sau braţele, nu au chiar forma care-ar trebui.

— Pleacă, Jax! urlă Naomi. Pleacă!

Copilul mă împinge spre un alt tunel.

— Acolo, jos! şopteşte.

Nu vreau s-o las pe Naomi în urmă. N-a mai luptat niciodată singură cu o sursă, mai ales cu un Valentin Zero. Dar, în timp ce trec mai departe, Legatul Cressock şi luptătorii săi se apropie pentru a o ajuta pe ea. E planul potrivit. N-ar fi capabili să se ţină după mine la viteză maximă, şi în felul ăsta Naomi are o şansă mai bună împotriva acelui Zero.

De-acum depinde doar de mine. Naomi, Cressock, Charles şi Malandeera, plus toată armata de rezervă luptă pentru a-mi oferi oportunitatea de-a ajunge la OEMI. Nu contează că ei ar fi mai capabili decât mine. Eu sunt cel care a ajuns aici, aşa că eu sunt cel care trebuie s-o facă. Continui să merg înainte, hotărât.

— Grăbeşte-te! îmi ţipă Copilul în ureche. Aproape-am ajuns!

OEMI-1 e foarte aproape acum. Mai am puţin. Nici măcar nu trebuie s-ajung până la el, ştiu asta, ci trebuie doar să mă apropii pentru ca umbra mea să atingă o parte dintre Tunurile Oraşului. Dacă pot realimenta acele tunuri cu energie, ele vor putea să-i ajute pe Naomi şi pe Charles şi pe toţi ceilalţi. Dar, o clipă mai târziu, aproape că-mi doresc să-l fi avut pe Cressock în continuare lângă mine. Se apropie şi mai mulţi Zero. Valentinii ştiu ce încerc să fac, aşa că trimit tot ce au la dispoziţie pentru a mă împiedica.

În mirajul meu fug cu viteză maximă. Raza lanternei se-agită nebuneşte, aruncând umbre în toate părţile. Copilul e la câţiva paşi în faţă, zorindu-mă să înaintez.

— E chiar acolo! zice. Mai ai puţin!

Paşi grei se-apropie din întuneric: un alt Zero vine drept spre noi. Undeva în faţă se află tabloul electric de unde aş putea reporni curentul şi trebuie s-ajung acolo înaintea acestui Zero. Mi-adun puterile pentru un ultim sprint, când Copilul strigă:

— Opreşte-te!

O clipă mai târziu mă lovesc în plin de el.

— Ce faci? ţip eu. Aproape-am ajuns!

Apoi aud un alt ţipăt. Un ţipăt jos, oribil, ce nu-i poate aparţine decât unui Zero. Tunelul se iluminează cu fulgere de lumină albastră fierbinte, iar aerul se umple de un iz greu, sfârâitor.

Afară, în Dis, o explozie uriaşă a apărut deasupra lui OEMI-1, genul de explozie pe care-o aştepţi când o baterie de artilerie grea trage prin toate ţevile în acelaşi timp. Chestia ciudată e că niciun tun de-al nostru nu trage. Acolo n-a fost decât acel Zero care zbura pentru a-mi bloca drumul. Eram sigur că mă va doborî – se-afla într-o poziţie excelentă pentru a lovi –, apoi, din senin, a explodat.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb pe Copil.

În mirajul meu, el îndreaptă lanterna spre peretele tunelului. Acolo, cu litere mari, portocalii, au apărut cuvintele ATENŢIE: PERICOL DE ELECTROCUTARE! Nu cu mult în faţă, pământul este acoperit cu cabluri negre, groase. O parte sunt sfâşiate sau rupte. În timp ce le privim, din ele sar scântei strălucitoare, scoţând în acelaşi timp un pocnet asurzitor. Ceva ce seamănă cu silueta unui bărbat înalt şi masiv zace peste cabluri, însă, când îndrept lanterna pentru a vedea mai bine, dispare.

Calea spre OEMI-1 este acum liberă. Şi mi-am dat seama ce s-a întâmplat cu acest Zero sau cel puţin am o bănuială. Plutind deasupra oraşului se vede un nor imens de obuze de artilerie, de genul celor folosite de Tunurile Oraşului pentru atacurile la mare distanţă. Nu sunt de prea mare ajutor fără thelemitaţie, însă, dacă se află în raza de acţiune a umbrei, devin mortale. Acestea sunt suficient de aproape de OEMI-1 ca să fie uşor de observat – plutesc în interiorul inelului alcătuit din platforme de asalt – şi suficient de departe ca să nu afecteze oraşul sau pe vreunul dintre luptătorii noştri dacă explodează. Nu ştiu cum au ajuns acolo, dar ştiu că, atunci când le-a lovit, Zero le-a făcut să tragă toate în acelaşi timp, lăsându-mi astfel spaţiu de pătrundere.

Trec precaut pe lângă obuze sau cabluri electrice. În orice lume-aş fi, m-ar putea prăji dacă fac vreo mişcare greşită.

Jos, în miraj, Copilul îşi aţinteşte lanterna spre un perete plin cu siguranţe. Un şir e conectat la o manetă mare, de care trag cu forţă, ridicând în acelaşi timp toate siguranţele. Brusc, totul e învăluit de-o lumină albă orbitoare, şi un puternic curent de aer mă loveşte precum o pală de vânt furios. După ce ochii mi se obişnuiesc cu lumina, văd că sunt în tunelul care duce înapoi pe terenul de joc. Luminile care strălucesc acolo jos sunt atât de intense, încât abia dacă văd dincolo de primul petic de iarbă verde, însă aud mulţimea care aclamă bucuroasă.

Copilul aleargă în direcţia acelui sunet, iar eu îl urmez. În timp ce fugim, el scoate un chiot şi loveşte o pubelă ce se află lângă un perete al tunelului; aceasta se răstoarnă, lăsând să cadă câteva cutii de tablă pe jos. Copilul calcă pe una, zdrobind-o cu un scrâşnet. Apoi mai striveşte una. O cutie se loveşte de piciorul meu, iar eu calc pe ea, simţindu-mă bizar de mulţumit atunci când metalul se îndoaie sub talpa mea, apoi păşesc pe teren.

Mă aflu pe OEMI-1, pe latura pe care ei o numesc „verde" sau „rurală", probabil din pricina acelor copaci şi câmpii verzi. Ba se vede şi un lac acolo. Dar mai există şi o mulţime de tunuri de artilerie grea, iar eu am aterizat lângă un şir de tunuri care se lasă cu-atâta violenţă în jos, încât aruncă bucăţi de piatră şi nori de praf în aer. Peste tot în jur observ ceva ce seamănă cu nişte şerpi de metal. Par că atârnă din cer, prinşi de nişte grupuri de Valentini aflaţi mult deasupra. Îmi dau seama că trebuie să fie vorba de acei luptători Romeo care pot fi folosiţi fără ajutorul thelemitaţiei. Trupe Funcţionale în Eter sau TFE, deşi o mulţime de oameni le spun „şoricari", din cauza cozilor – chestiile acelea ce seamănă cu nişte şerpi. Doar că acum nu văd nimic ataşat de acele cozi, ci doar metal contorsionat. În timp ce privesc spre ele, încep să se fărâmiţeze şi să dispară, iar acelaşi lucru se întâmplă şi cu cozile.

Mă întreb ce s-ar fi putut întâmpla cu acei TFE, când alţi doi luptători şoricari se prăbuşesc chiar în faţa mea. În mirajul meu, alte două cutii de metal mi-au căzut la

picioare. Când văd cutiile zăcând acolo, înţeleg. Ştiu ce am de făcut: le zdrobesc. În acelaşi timp, TFE-urile se cutremură şi fac implozie.

Legionari înarmaţi cu lazele au ieşit din tunurile din apropiere, dar când văd că deja m-am ocupat de TFE-uri, mă salută şi se întorc înăuntru. Deja o parte dintre tunuri au început să tragă. Peste tot în interiorul lui OEMI-1 se reia activitatea. Aerul a revenit, la fel şi gravitaţia. Enormul lac de pe Partea Verde, care începuse să se ridice din bazin, revine cu un pleoscăit înapoi, stârnind valuri ce trec peste maluri şi inundă coastele din apropiere. Printre huruiturile tunurilor, aud zgomotele altor lupte: legionari care se luptă cu TFE.

Nu-i vreme de stat pe gânduri. Momentan sunt singura sursă din tot oraşul, ceea ce înseamnă că sunt la fel de periculos pentru acele TFE cum erau TFE-urile pentru cei din oraş înainte s-ajung eu aici. Sarcina mea este să-l împiedic pe Romeo să mai producă şi alte pagube.

Dar, când încerc să-mi iau iar zborul, mă împleticesc şi mă împiedic. Cad, dar nu sunt pe Partea Verde şi nici altundeva pe OEMI-1. Nu-i un sol pe care să-l recunosc. Şi nu sunt nici pe vreo lume cunoscută. Sunt cu totul şi cu totul altundeva.

59
JAX

Când redevin stabil pe picioare, mă trezesc într-o încăpere înaltă, cu pereţii îmbrăcaţi în lemn închis la culoare. Stau pe un covor gros şi greu, de care probabil că m-am împiedicat. Deasupra se-aude zgomotul scos de o mulţime numeroasă – foarte, foarte slab şi înăbuşit, de parcă ar proveni de la o transmisie radio plină de paraziţi. Văd în faţa mea un şir de trepte din lemn, sub care se află o uşă în cadrul căreia stă un bărbat înalt, în costum negru şi cu cravată la fel de neagră. Cadrul este întunecos, iar umbrele mă împiedică să-i disting chipul mai sus de buza inferioară.

— Bună seara, domnule, zice bărbatul în costum negru, şi bine aţi venit! Stăpânul vă aşteaptă. Pe aici, vă rog!

Flutură din mână spre scara de lemn. Poartă mănuşi albe, ceea ce mi se pare straniu, dar nu zic nimic. Urc scările şi-atât. Sunt atât de late, încât bărbatul în costum negru ar putea urca şi el alături de mine, însă nu o face. Rămâne în urma mea, aproape suflându-mi în ceafă. Aud în continuare zgomotul înăbuşit al unei mulţimi, care devine din ce în ce mai puternic pe măsură ce urc.

Locul din capătul scărilor se aseamănă mult cu cel de jos: tavan înalt şi pereţi lambrisaţi. Pe un perete se află un ceas mare şi vechi din ED, genul care are pe el cele douăsprezece ore, însă fără limbi care să le indice.

— Pe aici, domnule, spune bărbatul în costum negru, indicându-mi o uşă dublă.

O face să sune ca o invitaţie, dar am senzaţia că, dacă nu l-aş asculta, mi s-ar întâmpla ceva rău.

În spatele uşilor e o cameră plină cu cărţi, aglomerată cu rafturi atât de înalte, încât ai nevoie de-o scară pentru a ajunge la cele de sus. Într-un perete e săpat un alcov cu un şemineu în care trosneşte un foc vesel, iar în faţa focului sunt aşezate câteva fotolii confortabile din piele, nişte scaune şi o măsuţă joasă. Mai văd şi o cutie micuţă ce

aruncă o lumină scânteietoare prin cameră, lumină care însă pare rece prin comparaţie cu pâlpâirea ademenitoare a focului. Cutia pare a fi sursa acelui zgomot de mulţime în delir.

În capătul opus al camerei, la un birou greu şi lat, înţesat de hârtii şi maşinării cu aspect complicat, şade un bărbat. Cuvântul „maşină de scris" îmi trece brusc prin minte. Bărbatul are părul şaten şi ciufulit şi barbă tăiată îngrijit. Pare că nu ne-a remarcat prezenţa; e atent în parte la hârtii, în parte la cutia scânteietoare.

— Stăpâne, zice bărbatul în costum negru, a sosit invitatul dumneavoastră.

Vocea lui mă ia prin surprindere, răsunând atât de aproape. Bărbatul în costum negru mă domină cu statura sa şi chiar dacă focul şi cutia scânteietoare dau suficientă lumină, tot nu-i pot vedea toată faţa.

Acum îmi dau seama că o să am mari probleme. Nu-i cunosc pe bărbatul acesta şi pe „stăpânul" său. Nu ştiu unde se află casa asta sau cum am ajuns cu faţa în jos pe covorul negru din hol. Şi oricum s-ar mişca umbrele de-aici, oriunde aş privi, ochii bărbatului în negru rămân în continuare ascunşi. Sunt într-un miraj – în mirajul *altcuiva.*

Gândul mă poartă înapoi la bătălia din Dis. Mi se pare că totul s-a petrecut cu mult timp în urmă, aproape într-o altă viaţă sau într-un vis. Doar ce adusesem înapoi thelemitaţia pe OEMI-1. Multe alte lupte se aflau în plină desfăşurare, însă acum aveam o şansă. Apoi am ajuns aici.

Probabil că am fost atacat de încă un Zero după ce-am aterizat. E posibil să fi venit urmând aceeaşi cale ca şi mine, doar că a mai întârziat câteva secunde. În aceste clipe ne luptăm unul cu altul. De îndată ce gândul mi se formează-n minte, ştiu că-i adevărat. Şi, dacă n-am să rearanjez acest loc şi dacă nicăieri nu e vreun meci de baseball în desfăşurare, atunci înseamnă că Zero câştigă. Cred că e incredibil de puternic dacă a reuşit să mă absoarbă în felul ăsta, înainte ca măcar să am vreo şansă să ripostez sau să înţeleg ce se petrece. E posibil să fie mai puternic şi decât Charles. Nu va mai trece mult şi mă va

copleşi cu totul. După aceea mă va putea absorbi în mirajul său şi mă lăsa unde va pofti el. Ba chiar mă va putea transforma într-o cutie goală şi mă va zdrobi, aşa cum am zdrobit eu acele TFE.

Bărbatul de la birou ridică privirea din hârtii şi mă fixează cu ochi de un albastru-deschis. Trebuie să fie un Zero. Fireşte, nu aşa arată cu adevărat. Mirajul meu e suficient de puternic să-l facă să arate ca o fiinţă umană. Pentru el, locul acesta ar putea arăta ca o bibliotecă – dacă Valentinii au bibliotecă –, iar eu aş arăta ca un Valentin.

Zero îmi surâde, scoţând la iveală un şir de dinţi pătaţi cu galben. Cu un glas la fel de plat şi de îngrijit ca biroul său de lemn, rosteşte:

— A, minunat!

Surâsul i se lăţeşte şi mai mult – puţin cam *prea* mult.

— Doreşti ceva răcoritor? Poate o băutură? Sau un sendviş?

— Nu, refuz eu, apoi, din cauză că el continuă să surâdă, ca şi cum ar crede că mint şi că, de fapt, vreau totuşi un sendviş, spun din nou: Nu.

— Hai măcar să-ţi aducem un pahar cu apă! În caz că te răzgândeşti.

Aruncă o privire pe lângă mine, spre bărbatul în costum negru.

— Şi nişte fursecuri.

— Da, domnule, rosteşte bărbatul.

Se înclină şi pleacă, închizând uşa în urma sa.

Zero se întoarce la hârtiile lui, făcând nişte însemnări pe fiecare înainte de-a le aşeza pe teancul de pe birou. Când vede că nu mă mişc deloc, zice:

— Aşază-te, te rog! Nu-mi place când cineva stă în picioare aşa, în timp ce lucrez.

Mai scrie ceva cu stiloul pe ultima pagină şi se ridică în picioare.

— Acolo ar fi perfect, spune indicându-mi unul dintre fotoliile de lângă foc.

Fiindcă tot nu mă mişc, afişează un nou surâs larg, plin de dinţi prea galbeni.

— L-aş putea pune pe omul meu să te forţeze. Dar cred că nimeni nu vrea asta.

Are dreptate. El deţine puterea aici. Eu sunt singur şi tot ce se află în lumea asta e de partea sa. În timp ce m-aşez pe fotoliu, reuşesc s-arunc o privire mai atentă spre cutia din care se-aude mulţimea. Pe latura dinspre biroul lui Zero e încastrat un panou rotund din sticlă, iar în interiorul acestuia se află imaginea unui teren de baseball. Adânc îngropat în amintirile mele stă cuvântul „televizor”. Dar acesta nu-i orice teren de baseball – e terenul *meu* de baseball. Îl recunosc imediat. Deci s-ar putea să nu fiu chiar neajutorat aşa cum credeam la început. Jocul meu e încă în desfăşurare. O fi el închis într-o cutiuţă, dar cel puţin se desfăşoară undeva.

Zero îşi toarnă într-un pahar un lichid maroniu dintr-o sticlă grea, transparentă.

— Hai să începem cu numele tău! spune el.

Nu zic nimic, însă Zeroul mă surprinde uitându-mă la televizor. Vine spre mine şi răsuceşte un buton micuţ aflat lângă panoul cu imagini, iar zgomotul mulţimii încetează.

— Şi mie îmi place jocul, dar, te rog, hai să nu ne pierdem concentrarea, zice el în timp ce se aşază pe fotoliul din faţa mea, apoi îşi încrucişează picioarele şi surâde din nou. Numele, te rog!

— Jax.

Nu cred nicio clipă că sunt aici pentru o discuţie amicală. Încearcă să mă slăbească, să mă absoarbă în mirajul său. Probabil că m-ar putea ucide chiar acum – să mă lovească cu sticla aia cu lichid maroniu sau să mă azvârle în foc –, însă aş fi în stare să mă împotrivesc, iar bănuiala mea e că nu vrea să fie rănit. Ar prefera să aştepte până mă slăbeşte înainte să întreprindă ceva. Nu mai am mult. Imaginea de la televizor a început să se dea peste cap, iar terenul s-a acoperit cu paraziţi. Cât de curând se va stinge. De fapt, nu ştiu de ce nu l-a oprit el însuşi. Dar, dacă faptul că i-am spus numele meu îl va încetini, mă bucur.

— Mie îmi plac întrecerile de atletism, ţie nu, Jax? zice

Zero arătând cu capul spre televizor. Un mod mult mai plăcut de-a ne consuma energia decât prin război, nu crezi?

Imaginea se roteşte din nou, iar Zero se apleacă spre ea. Sunt sigur că va apăsa pe butonul de oprire al televizorului, însă nu face decât să se joace cu antena de deasupra acestuia, ca şi cum ar încerca să obţină o imagine clară a meciului.

— Scuzele mele. Semnalul e îngrozitor de prost.

Îmi dau seama cu o tresărire că Zero nu ştie că baseballul reprezintă Tema mea. Pentru el e doar o distracţie.

— Dacă-ţi distrage atenţia, închide-l şi gata, îi spun.

Am gura complet uscată, dar îmi închipui că par destul de sigur pe mine.

— O, nu, nu-i niciun deranj. Zgomotul îmi ţine de urât. Locul ăsta poate fi tare sumbru.

Îşi întoarce privirea spre mine, apoi vede ceva deasupra capului meu.

— A, ai venit.

Bărbatul în costum negru s-a ivit din nou în uşă.

— Apă, aşa cum aţi cerut, domnule, spune el. Şi fursecuri. Mi-am permis libertatea de-a aduce şi nişte lapte.

Aşază tava în faţa mea.

— Mai doriţi şi altceva, domnule?

— Nu, mulţumesc! îi răspunde Zero, neluându-şi ochii de la mine.

Continuă să mă privească în timp ce bărbatul în costum negru pleacă, de parcă ar aştepta să vadă ce voi face. Mă uit fix la tavă, în a cărei suprafaţă argintie se reflectă focul. Nu pare a fi nimic în neregulă cu apa sau cu laptele, ori cu fursecurile, dar tot nu vreau să mă ating de ele.

— Ei, Jax, începe Zero cu un oftat, ca şi cum ar vrea să ne întoarcem la treburile noastre, ne-am *trezit* într-o situaţie destul de grea, amândoi, nu crezi? Recunosc că nu m-am gândit niciodată prea mult la oamenii tăi, însă nu m-am aşteptat niciodată ca ei să trimită *copii* să lupte. Uită-te

la tine – eşti doar un puişor!

— Nu m-a trimis nimeni, spun, încercând să par calm. Am venit din proprie voinţă.

Zero soarbe din lichidul maroniu, privindu-mă pe deasupra buzei paharului.

— Chiar aşa?

— Eu trebuia să ajut la evacuare.

— Şi, în loc de asta, te-ai avântat eroic într-o bătălie aproape pierdută, spune el, parcă terminând fraza în locul meu. Ei, atunci, *bravo!* Bravo ţie, Jax! Sincer.

— N-am avut de ales, spun simţindu-mă brusc furios.

— Ei, acum eşti naiv. Întotdeauna ai de ales. Cum ai spus, trebuia să evacuaţi planeta. Ai fi putut lăsa tot acest război în urmă, însă tu ai ales să-i sprijini pe ceilalţi. Mă tem că n-a fost cea mai inspirată idee.

— N-a fost o simplă alegere! mă răstesc eu. Aşa cum n-am avut de ales când a trebuit să mă implic într-un război cu voi. Nimeni n-a vrut. Dacă nu luptăm, ne veţi ucide.

— Adevărat, recunoaşte Zero, dar tot alegerea ta rămâne.

— Nu-i una foarte plăcută.

— Apoi, continuă el ca şi cum nici nu m-ar fi auzit, cine zice că oamenii tăi *n-au* ales să poarte acest război?

— Eu. Eu spun asta.

— Şi de unde *ştii?* Erai acolo când a început?

— Îi cunosc pe oamenii care erau acolo.

— Şi pur şi simplu le iei toate vorbele de bune? întreabă râzând. Ce *ţi-au* mai spus? Ei vor ca tu să lupţi, nu? Ei vor ca tu să crezi că n-ai *de ales.* Dar, dacă ţi-ai permite tu însuţi să te gândeşti la toate astea, Jax, adică să te *gândeşti* cu adevărat, vei înţelege că nu cunoşti aproape nimic despre acest război la care te-au convins că trebuie să participi. Nu-i aşa că am dreptate? Îmi dau seama după modul în care te încrunţi.

Soarbe din pahar, privindu-mă, însă n-am nimic de adăugat.

— Nici măcar nu ştii cu cine te lupţi, adaugă el, parcă ar fi un profesor care predă o lecţie în clasă. Şi, dacă nu ştii

cu cine, cum ai putea şti *de ce* lupţi?

— Asta-i o întrebare uşoară, îi spun. Luptăm pentru că voi încercaţi să ne ucideţi.

— Ei, mda, cred că aici m-ai prins, recunoaşte el chicotind. *Chiar am* să vă ucid. Dacă te consolează cu ceva, te asigur că n-o să-mi facă plăcere. O să vă ucid, pentru că asta-i datoria mea. Înţelegi ce-nseamnă o datorie, nu, Jax? Sunt sigur că ai voştri v-au învăţat tot ce-nseamnă datorie. E o cale foarte convenabilă de-a scuti pe cineva de povara alegerii.

Mă priveşte iar, şi fac tot ce-mi stă-n puteri pentru a-l privi drept în ochi. Nu-i uşor. Arată ca un bătrân normal şi politicos, dar ceva e-n neregulă la el. Dinţii săi galbeni par prea ascuţiţi şi aproape ruginiţi, iar în jurul albastrului ochilor are câte un cerculeţ roşiatic. Vorbeşte c-o voce calmă, prietenoasă, însă mă informează că vrea să mă omoare. Totuşi, momentan vreau să-şi concentreze toată atenţia asupra mea pentru c-am auzit ceva. Când bărbatul în costum negru a ieşit, el n-a închis complet uşa, iar acum răzbate de-acolo un soi de muzică, slab şi înăbuşit, la fel ca muzica de la televizor, însă din ce în ce mai tare. Muzica unei scripci.

— Ar trebui să isprăvim cu asta, spun eu. Sunt sigur că eşti extrem de ocupat, nu?

— A, nu, chiar deloc! Şi nici măcar nu te-ai atins de fursecuri.

Nu m-am atins de ele. M-am tot concentrat la muzica aceea. Îmi imaginez că dincolo de ferestre se află o pădure, plină de stoluri de păsări cântătoare, iar vântul şuieră printre ramuri, că ceasul acela străvechi din hol sună şi că gheaţa din paharul lui Zero zornăie – orice ar putea aduce muzica în camera aceasta.

Dinspre rafturile cu cărţi se aude un pârâit puternic, iar o secundă mai târziu, sunetul slab, estompat, al unei scripci. Ceva ce seamănă cu un radio vechi şi prăfuit prinde brusc viaţă. Limbile de pe un cadran dreptunghiular iluminat difuz încep să sară înainte şi-napoi odată cu fiecare notă.

Zero aruncă o privire peste umăr, în direcţia aparatului de radio.

— Vechitură capricioasă, spune el. Normal, aşteaptă mai întâi să am musafiri şi-apoi începe să cânte. O secundă, Jax.

Dă să se ridice, însă eu aproape că strig la el:

— Păreai destul de ocupat când am intrat. Ce făceai?

Asta-l opreşte. Surâsul acela galben i se lăţeşte iar pe faţă şi el se lasă la loc în fotoliu, cu ochii arzându-i.

— Să ştii, Jax, cred că ai dreptate. De ce să amânăm inevitabilul, nu? Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, sincer, dar a sosit vremea să-i punem capăt.

Poate c-aşteaptă să mai zic şi eu ceva, însă eu înşfac tava cu apă, cu lapte şi cu fursecuri şi-o arunc spre el. Apoi trag un şut mesei. Dacă ar fi fost o casă normală, una din care aş fi putut ieşi sau din care aş fi putut spera că pot scăpa, exact asta aş fi făcut. Dar sunt într-un miraj, iar din el nu pot scăpa fugind. Aşa că n-o fac. Ţâşnesc drept spre biroul său.

Reuşesc să ocolesc pe jumătate canapeaua înainte ca el să mă prindă şi să mă trântească la podea. E înspăimântător de puternic – mult mai puternic decât o persoană normală.

— Ce maniere îngrozitoare, mârâie Zero.

Nu mai pare politicos. În spatele său, focul pârâie şi dogoreşte, transformându-l într-o siluetă de un roşu întunecat.

— Speram să încheiem întâlnirea într-o manieră civilizată, Jax, dar se pare că lucrurile au degenerat într-un mod extrem de neplăcut.

De şemineu stă sprijinit un vătrai metalic greu, cu mâner la un capăt şi cu un cârlig ascuţit la celălalt. Zero înşfacă mânerul şi leagănă vătraiul înainte şi înapoi, pregătindu-se să-mi spargă capul cu el.

Dar înainte de-a mă lovi, în încăpere răsună un scârţâit asurzitor, o învălmăşeală de note muzicale fără ritm. Când Zero se răsuceşte pentru a găsi sursa acestora, ceva i se înfige în stomac c-un bubuit. Se apleacă brusc înainte şi

orice l-ar fi lovit mai înainte acum îl izbeşte peste genunchi. Când se împiedică, o văd pe Naomi stând deasupra lui, ţinând în mână cutia scripcii.

Cred că l-a rănit destul de rău, însă el pare mai mult surprins. Se repede spre ea, scoţând un mârâit ce nu mai pare deloc uman, şi avântă vătraiul spre capul ei. Ea-l blochează cu cutia scripcii, Însă forţa loviturii o doboară la pământ. Zero dă s-o lovească din nou, iar de data asta o nimereşte în braţ, făcând-o să scoată un ţipăt de durere.

— Mare, mare păcat, spune Zero, deşi pare extrem de mulţumit de sine însuşi.

Naomi ridică deasupra capului cutia pentru a bloca următoarea lovitură, însă vătraiul trece prin ea. Cutia se sfărâmă, iar fata dispare cu un zbârnâit muzical. Tema ei s-a oprit, iar mirajul i s-a prăbuşit. Pentru acest Zero, a devenit complet lipsită de puteri. Ar putea fi oriunde în mirajul acestuia sau orice: o păpuşă din ceramică pe poliţa de deasupra şemineului ori o imagine pe o bucată de hârtie. Mai am doar câteva secunde înainte ca el s-o ucidă.

— Gata cu galanteria, Jax? mă întreabă Zero întorcându-se iute spre mine.

Probabil că se referă la faptul că am lăsat-o pe Naomi să se descurce cu el în locul meu. Dar el nu ştia ce făceam eu în tot acest timp. Când mă vede, îi piere surâsul.

Naomi mi-a oferit o ocazie şi, de-ndată ce Zero s-a întors cu spatele la mine, am şi profitat de ea. Ştiam că, dacă mă înşel, murim amândoi, dar era singura noastră şansă să scăpăm cu viaţă de-aici şi, oricum, nu mă înşel. Am înhăţat toate hârtiile de pe biroul lui Zero, iar acum m-am postat în faţa şemineului cu ele în braţe.

El scoate un râs forţat.

— Ce crezi că faci, Jax?

— Vreau doar să ard nişte hârtii. E prea multă mizerie aici, n-am dreptate?

— Provoacă-mă, Jax, nu fi prost! Asta n-o să…

Poate vrea să spună că arderea hârtiilor sale nu va avea niciun efect, dar n-apuc să aflu, pentru că le-am azvârlit pe toate-n foc. Tot teancul aterizează drept pe buştenii în

flăcări, iar câteva hârtii flutură precum nişte lilieci înfricoşaţi. Zero se repede după ele, dar, înainte să atingă vreuna, întreaga încăpere dispare, mistuindu-se ca o bucată de hârtie, iar următorul lucru pe care-l ştiu e că mă aflu înapoi pe stadion, cel pe care ajunsesem la începutul acestei bătălii.

— Oau! A fost cât pe ce, zice Copilul.

Ronţăie alune dintr-o pungă. Pe teren, jocul a avansat destul de mult. Luminile sunt aprinse şi, în depărtare, pot zări explozii multicolore, deşi nu arată ca acelea provocate de-o bătălie. Par mai degrabă a fi explozii ca de sărbătoare.

— Au anunţat focuri de artificii, mă lămureşte Copilul, al cărui glas seamănă cu cel din capul meu, care mi-a zis despre maşini de scris şi televizoare.

— Naomi! strig eu. Unde e?

O clipă aproape c-am uitat cu totul de lupta cu Zero.

— Chiar acolo.

Copilul arată cu degetul spre un punct de pe teren. Naomi se află la margine, întinsă pe o brancardă. Un bărbat îmbrăcat în alb îi înfăşoară un braţ în bandaje, iar altul îi ţine o cană cu apă la buze. Şi capul îi e bandajat, dar nu pare rănită prea grav. Când mă vede, încuviinţează din cap, zâmbind.

— O să fie bine, mă linişteşte Copilul, şi ştiu că are dreptate.

După ce mirajul ei va reveni, va fi în stare să se vindece şi singură, dar până atunci asta e tot ce pot face ca s-o ajut.

— Şi ce s-a întâmplat cu Zero – bărbatul din bibliotecă?

Copilul se hlizeşte şi face semn din cap spre betonul de sub scaunele noastre, unde a prins un gândac sub un pahar din plastic transparent.

— Dăunătorii, zice el. O mare problemă pe-aici. Mai bine ne-am ocupa mai repede de ăsta.

Fără Temă, mirajul lui Zero a colapsat. Pentru mine nu mai e decât un gândac. Dar, dintr-un anumit motiv, nu vreau să-l zdrobesc pur şi simplu – şi nici pe Copil n-aş

vrea să-l las, ceea ce-ar însemna cam acelaşi lucru.

Zero ăsta a fost de-a dreptul formidabil. Ne-ar fi ucis şi pe mine, şi pe Naomi. Dacă-l lăsăm să scape, va încerca din nou. Dar a avut dreptate într-o privinţă: nu ştim nimic despre Valentini. Mă-ntreb dacă cineva a încercat vreodată să *vorbească* c-un Zero. Ce-ar fi dacă, în loc să-l ucid, aş găsi o cale să-l capturez? Am putea învăţa de la el. N-ar fi mai bine aşa?

Dar, în timp ce mă gândesc la toate astea, o gheată neagră şi grea cade peste paharul de plastic, strivind gândacul-Zero de sub ea. Privesc de la gheată în sus, la persoana care-a sărit peste scaunul de lângă mine. E Fontana Malandeera. Poartă haine groase, închise la culoare, şi e mânjită cu funingine pe faţă. Îşi răsuceşte gheata de câteva ori, aplatizând paharul pe beton.

— Să mergem, Jax! mă îndeamnă. Războiul încă nu s-a terminat.

60
IMWAY

Am rămas singuri aici. Ultimul nostru contact cu OEMI-1 s-a încheiat într-un pârâit de paraziţi statici de semnal radio, un singur mesaj repetat pe toate frecvenţele disponibile: *Toate echipajele, reveniţi la bază.* După aceea totul s-a transformat într-un dezastru.

Escadrila 126 a primit sarcina ca, împreună cu restul Cohortei a Şasea şi cu alte două cohorte din Legiunea a Noua, să izoleze şi să neutralizeze un val întreg de luptători Valentini. Inamicul ne depăşea cu un raport de cinci la unu, având la dispoziţie patru Zero împotriva singurei noastre fontana, însă, cu OEMI-1 sprijinindu-ne spatele, sorţii arătau destul de bine pentru noi. În plus, sursa noastră era Fontana Nellope, una dintre cele mai bune din toată Legiunea a Noua. Doborâserăm deja doi Zero şi semănaserăm panică printre rândurile de Valentini, când sprijinul dat de artileria noastră a încetat brusc. Fără bubuitul constant al obuzelor de artilerie grea care s-o sprijine, Nellope a fost rapid încercuită şi angrenată forţat într-o bătălie ai cărei termeni erau în întregime dictaţi de forţele inamice şi fără posibilitatea de-a se retrage, blocându-ne şi pe noi împreună cu ea.

Singurul nostru ţel este s-o scoatem pe Fontana Nellope vie din această încleştare, iar asta înseamnă să-i ajutăm să învingă pe cei doi Zero care o încolţesc. Nellope este o luptătoare cu o experienţă formidabilă – de-a lungul celor trei tururi pe Front, a învins nu mai puţin de zece Zero în lupta unu la unu – dar asta nu înseamnă că se poate descurca cu două surse deodată, nu când acestea ştiu să-şi folosească avantajul numeric pentru a înclina balanţa decisiv. Toată Cohorta a Şasea n-ar fi decât un simplu roi de ţânţari enervanţi pentru oricare dintre ele. Însă ţânţarii le pot distrage atenţia, iar pentru Fontana Nellope, o distragere strategică ar putea reprezenta diferenţa dintre doborârea celor doi Zero şi anihilarea ei înseşi. Dacă l-am

putea distrage pe oricare dintre cei doi chiar şi o fracţiune de secundă, ea ar avea ocazia de care are nevoie. Iar asta înseamnă că trebuie să încercăm.

Până acum am condus Escadrila 126 în trei atacuri. Trei plonjoane îndrăzneţe în preajma unor surse angrenate într-un dans mortal ce părea o combinaţie dintre doi prădători ce-şi urmăresc prada şi doi sateliţi orbitali gemeni. Niciun atac n-a durat mai mult de câteva minute, însă în acel interval am suferit mai multe pierderi decât în toată bătălia de până atunci. Lovirea unui Zero înseamnă să zbori lent, la joasă înălţime, pe deasupra unei mări de energie clocotitoare, acolo unde un simplu val răzleţ poate zdrobi un equus ca pe un ou. În prima misiune, Koleg şi Midmurro au încasat nişte lovituri care i-au lăsat atârnând neajutoraţi de legăturile de siguranţă din interiorul equilor ce fuseseră brusc reduşi la simple carcase moarte. În următoarea, un roi de stele s-a ridicat din mare, înghiţindu-i pe veci pe trei dintre noi. Uo, Pelashawa şi Rachel – dispăruţi cu toţii înainte ca noi s-avem timp să reacţionăm. I-am căutat când am trecut din nou pe deasupra locului în care dispăruseră, dar n-am zărit decât câteva rămăşiţe de armură plutitoare.

Escadrila 126 încă rezistă. Oamenii mei sunt la fel de neclintiţi şi de precişi ca atunci când am plecat în misiune de pe Pământ – ba chiar mai hotărâţi decât la început, din pricina faptului că ne-apropiem inexorabil de punctul culminant –, însă înaintează cu toţii pe vârful unei lame de cuţit, alimentaţi de un coctail de antrenament şi dârzenie, întărit de adrenalină. Până acum n-am mai pierdut niciodată un om de-al nostru, iar acum am rămas deja fără trei. În timp ce dăm roată unei furtuni de luptători – şi legionari, şi Valentini – în căutarea unei căi de atac, nu mă pot împiedica să mă întreb cât timp mai putem continua aşa.

Momentul în care va trebui să ne mişcăm e clipa în care orbita lui Nellope atinge cea mai mare distanţă faţă de cei doi Zero. Nu-i un punct uşor de ghicit, dar va trebui să am încredere în instinctele mele. Există oameni care pretind

că pot deosebi sursele printr-o singură privire aruncată spre mirajul creat de acestea, însă eu încă n-am ajuns să stăpânesc o asemenea tehnică. Din fericire, sursele proiectează o largă varietate de tipuri de radiaţie pe lângă lumina vizibilă – de la căldură şi până la sunetul scos de radiaţiile gamma cu energie înaltă – şi fiecare are un tip de semnătură, o combinaţie de tipare şi energie proprii acelei surse. Nu e la fel de sigură sau de credibilă precum o amprentă digitală, dar e suficientă pentru a ne identifica sursa. Profilul Fontanei Nellope se evidenţiază clar datorită pulsurilor magnetice şi-a razelor X extrem de puternice, iar cu ajutorul simţurilor amplificate ale UrmăritoruluiFocului o văd clar atunci când se îndepărtează puţin de cei doi Zero, dintre care unul apare mai ales în infraroşu, iar celălalt în microunde ce se văluresc din cauza electricităţii. Când calculez momentul propice, ordon Escadrilei 126 să-şi scoată armele şi să iasă la atac.

Am acoperit aproape jumătate din distanţa până la ţintă înainte ca inamicul să contraatace cu toate forţele. Un roi de soldaţi Tip 5 – pe care-i numim viespari, pentru asemănarea lor cu nişte versiuni uriaşe ale insectelor cu ace, dar a căror formă pare mai potrivită cu nişte Interceptori cu Rază Medie de Acţiune şi Forţă Medie de Atac, de unde şi acronimul IRM – se desprinde din învălmăşeală şi adoptă un curs de zbor paralel cu al nostru. Dau comanda să mărim viteza. IRM-urile pot fi foarte periculoase, dacă te apropii de ele, însă nu sunt făcute pentru lupta de aproape. Ne înfigem în ele cu LăncileAlbe şi le-am venit de hac. Duelul ne-a încetinit înaintarea, dar ne-am apropiat suficient: toţi cei opt equi rămaşi sunt încă în stare de funcţionare. Iftito a pierdut piciorul drept al TunetuluiUmblător de la tibie-n jos, iar Xempa i-a avariat mâna ScutuluiLoial, însă tot nu-i de-ajuns pentru a ne încetini misiunea. N-ai nevoie de picioare ca să zbori, iar o mână şi jumătate sunt suficiente pentru a manevra o Lance.

Întâlnirea c-un alt cârd de IRM-uri – care seamănă mai

degrabă cu libelulele de data asta decât cu viespile – ne face o neaşteptată favoare. În timp ce ne pregătim de atac, o altă escadrilă alcătuită din şapte equi se repede de deasupra noastră, prinzând cârdul de IRM-uri ca într-un cleşte. Sunt din Cohorta a Treia, pilotând modele Cai de Luptă A-12, iar când le contactez decurionul prin CD, îmi sugerează să ne unim forţele pentru viitorul atac.

Ei rămân în urmă, păzind ariergarda formaţiunii noastre, în timp ce noi ne apropiem de primul Zero. Le amintesc celor din escadrila mea să-şi seteze LăncileAlbe pe rază de acţiune maximă – n-are sens să ne-apropiem de un Zero mai mult decât trebuie. Caii de Luptă din Cohorta a Treia procedează la fel şi tăiem împreună suprafaţa sursei, râcâind cu lamele şi bubuind în acelaşi timp cu Tunurile-S montate pe armuri.

Eforturile noastre combinate, suficient de puternice încât să facă una cu pământul un cartier întreg, nu pot însemna mai mult de-o pişcătură de purice pentru acest Zero, dar sunt suficient de neplăcute încât să obţină o reacţie. Suprafaţa de întuneric clocotitor se umflă brusc, iar noi ne retragem chiar când şfichiuieşte spre noi – o lovitură degajată, care ne-ar fi distrus instantaneu.

Păstrez formaţiunea alături de Caii de Luptă din Cohorta a Treia şi-mi conduc escadrila spre partea a doua a atacului. Suntem pregătiţi pentru o nouă rundă de lovituri enervante pentru sursă, când zăresc un mănunchi de luptători Valentini ce vin hotărâţi pe urmele noastre. Din aceia bolovănoşi, soldaţi Tip 6 cu cinci braţe, cărora li s-a atribuit numele de cod Trupe Deschizătoare de Breşe, sau TDB-uri. Pot cauza mari pagube în rândul infanteriei pedestre, profitând de viteză şi de greutate pentru a zdrobi şiruri întregi de platforme de asalt, însă nu reprezintă o ameninţare serioasă pentru un contingent complet de equi sau cel puţin aşa-mi imaginam până când un TDB se izbeşte de unul dintre Caii noştri de Luptă şi-l scufundă în acel Zero pe care tocmai ce-l lovisem. Un gheizer de energie ţâşneşte din suprafaţa sursei, înghiţind într-o fracţiune de secundă şi TDB-ul, şi Calul de Luptă.

N-am mai văzut nimic de genul ăsta din partea unui soldat Romeo, însă nu rămân chiar surprins. Luptătorii Valentini se autodistrug pentru a evita capturarea; de aici şi până la un atac sinucigaş e doar un pas. Romeo ne depăşeşte numeric atât de copleşitor, încât se poate dispensa de o mulţime de luptători care să ia cu ei luptători de-ai noştri, şi tot i-ar mai rămâne un întreg regiment după încheierea acestei bătălii. Acele TDB-uri n-ar avea nicio şansă împotriva noastră în luptă directă, însă acum nu trebuie decât să reziste suficient cât să ne tragă odată cu ele în cel mai apropiat miraj. Chiar şi după ce ne aţintim Tunurile-S spre ele şi începem să le doborâm, TDB-uri continuă să vină.

Caii de Luptă din Cohorta a Treia se prăbuşesc c-o iuţeală alarmantă. Câţiva se întorc pentru a lupta, dar TDB-urile au destulă inerţie, încât, chiar şi grav avariate, tot reuşesc să tragă un equus la o distanţă mică de unul dintre cei doi Zero. Cu viaţă nu scapă decât un singur Cal de Luptă, după ce o explozie răzleaţă îl scoate din luptă şi-l aruncă prea departe pentru ca vreun TDB să-l lovească fără a renunţa complet la şansa de-a ataca Escadrila 126 – o ţintă cu mult mai apetisantă, fireşte.

Trebuie să acţionez de urgenţă. Dacă Escadrila 126 nu schimbă tactica, vom sfârşi la fel ca şi camarazii noştri dintr-a Treia. Prin minte îmi zboară scenarii posibile în timp ce scanez cu iuţeală opţiunile rămase. Nu sunt prea multe. Dacă rămânem pe loc, TDB-urile ne vor copleşi. Dacă vom continua să fugim, ne vor prinde din urmă – Gonacii noştri sunt iuţi, dar, după ce TDB-urile prind viteză, ne-ar putea depăşi. Trebuie să-i depăşim în viteză sau să luptăm cu ei, şi nu prea văd cum i-am putea întrece.

Dau comandă Escadrilei 126 să adopte formaţiunea de zbor. Cu cât ne mişcăm mai mult, cu atât avem mai multe şanse să scăpăm de aceşti Zero. *Nu lăsaţi TDB-urile să se lovească de voi* – un sfat evident, dar am aflat că-n astfel de situaţii tocmai lucrul evident este primul pe care-l uităm.

TDB-urile adoptă un curs de interceptare, împrăştiindu-

se pentru a evita mai eficient focul nostru şi-a se poziţiona astfel încât să ne înconjoare şi să ne învăluie. Au început deja să ne împresoare, când staţia mea radio scuipă un roi de paraziţi statici, apoi aud un glas de femeie:

— Cred că acum a sosit vremea să ripostaţi, oameni buni.

În aceeaşi clipă, trei TDB-uri explodează într-o jerbă de gwayd purpuriu, iar câteva se cutremură în urma impacturilor cu focurile trase de tunuri. Un grup de equi a lovit TDB-urile din spate, plonjând printre ele şi izbindu-le cu o velocitate incredibilă. Dau ordinul de atac, iar Escadrila 126 se lansează asupra formaţiunii desfăcute a TDB-urile cu energie sporită.

La mijloc nu e doar faptul c-am întrezărit o portiţă de ieşire de-aici. Important nu e doar să scăpăm cu viaţă. Trebuie să las în urmă nişte presupuneri mai vechi, şi acum îmi dau seama că interferenţele a trei surse angrenate în luptă ar fi zădărnicit cu uşurinţă încercările de localizare a camarazilor noştri pierduţi. Şi n-ai cum să confunzi cei trei equi care tocmai ce ni s-au alăturat: aş recunoaşte oriunde FrunzaCăzătoare a lui Pelashawa sau SoarelePeValuri a lui Uo, şi-n toată Legiunea nu mai există un alt equus precum X-2020.

Trebuie să-i recunosc meritele lui Kizabel: jucăria asta a ei chiar se poate mişca. Fluid, ca o balerină, cu o iuţeală fenomenală, astfel încât, de la un atac la altul, TDB-urile nici n-au timp să reacţioneze, că s-au şi destrămat pe la cusături. Stilul de luptă al lui Rachel pare mai degrabă brutal, fiind mai nesăbuit decât tehnica eficientă şi concisă predată la Academie, însă este la fel de eficace – ba chiar graţioasă, atunci când adaugi şi viteza lichidă a lui X-2020. Dar abia când aproape-am terminat toate TDB-urile, îmi dau seama ce poate face acea viteză fenomenală.

Datorită equilor noştri înviaţi care au prins pe picior greşit TDB-urile şi datorită impulsului dat de creşterea numărului nostru de luptători, balanţa s-a înclinat clar în favoarea Escadrilei 126. Nu-i cea mai elegantă luptă a noastră, dar acum nu mai este loc de fineţuri. Am zăbovit

prea mult în preajma surselor duşmane şi nu va mai dura mult până să devenim ţinte de luat în seamă sau, şi mai probabil, de-a dreptul tentante după ce duelul lor cu Fontana Nellope se va sfârşi. Ceea ce contează acum este să scăpăm de aceste TDB-uri şi să eliberăm zona cât mai curând posibil. Nu mai avem timp să ne facem griji despre lipsa de stil. Am eliminat suficienţi duşmani încât să putem avea şansa de-a scăpa neatinşi, când un şuvoi de înjurături spurcate erupe prin CD. E Sensen; un TDB s-a izbit de equusul ei, chiar deasupra miezului BarduluiUmbrei, şi-a început să-o tragă în jos.

Îmi fac loc printr-o aglomerare de TDB-uri enervante şi, în momentul când scap, alte două aterizează pe Umbră, înghiţindu-i ambele picioare şi-un braţ. Deja mi-e teamă că l-au avariat prea tare pentru a mai putea face ceva. Simpla forţă cinetică a unui TDB e suficientă să scoată din luptă chiar şi cel mai hotărât equus; trei TDB-uri laolaltă pot împinge un Gonaci mai iute decât poate acesta zbura. Chiar şi-aşa, tot plonjez spre ei. N-o s-o las pe Sen să piară dacă aş avea o cât de mică şansă s-o ajut. Oricum, am început să prind viteză, când un păienjeniş alb trece cu iuţeală pe lângă mine. Mult în faţă, îl zăresc pe X-2020 aruncându-se după BardulUmbrei.

Faptul că n-are nicio şansă de scăpare n-o face pe Sensen mai puţin hotărâtă să-i lovească pe cei care i-au avariat equusul. Flutură furioasă din braţul Umbrei rămas liber, un efort ce nu face decât să imprime o mişcare de rotire trupului ce se tot prăbuşeşte, rămas fără control. Cu o răsucire finală, Sensen şi cele trei TDB-uri străbat ultima bucată de drum până la cel mai apropiat dintre cei doi Zero.

Războinicul care s-a prins de picioarele Bardului loveşte primul mirajul, împroşcând spaţiul înconjurător cu gwayd purpuriu, urmat de un şuvoi de roşu-oranj când Zero înghite partea inferioară a Umbrei. Aştept o altă izbucnire de gwayd, care ar arată că miezul Umbrei a fost zdrobit, prinzând-o la mijloc şi pe Sensen. În loc de asta, văd un fulger alburiu atunci când X-2020 se izbeşte de nodul de

TDB-uri.

Rachel nu face nicio concesie. Taie iute prin TDB-ul înfăşurat în jurul miezului BarduluiUmbrei, retezându-i două dintre cele cinci braţe şi tăind şi-o bucată zdravănă din armura Umbrei. Dar îşi atinge scopul: TDB-ul e azvârlit învârtindu-se şi împroşcând gwayd. Înainte ca TDB-ul rămas, cel care se ţine de braţul Umbrei, să reacţioneze, Rachel îşi avântă LanceaAlbă în sus, retezând tot braţul de la umăr. Duşmanul, care se concentrase doar pe câştigarea acelui braţ, devine liber, iar forţa de tragere îl propulsează direct în mirajul de dedesubt.

Cu un braţ ţinându-se de trupul dezmembrat al BarduluiUmbrei, X-2020 se caţără îndepărtându-se de suprafaţa rotitoare a sursei. Imediat în urma sa, TDB-ul care şi-a pierdut două braţe în urma atacului lui Rachel vine răsucindu-se în jurul propriei axe, cu celelalte trei pregătite de atac. În loc să doboare TDB-ul cu tunul din dotare, Rachel îi dă drumul BarduluiUmbrei din strânsoare şi-l interceptează pe soldatul inamic. Cei doi cad dându-se peste cap spre Zero, care deja se retrage în timp ce se pregăteşte pentru o nouă ciocnire cu Fontana Nellope. Se pare că şi TDB-ul, şi X-2020 sunt gata să intre-n miraj, însă apoi se rotesc amândoi, patinând pe suprafaţa lui, ambii învăluiţi într-o jerbă de gwayd purpuriu, până ce doar X-2020 se ridică, fără a fi urmat şi de TDB, care-a sfârşit dizolvat de suprafaţa sursei.

Rachel reuşeşte să-l redreseze pe X-2020 chiar la timp ca să-l recupereze pe BardulUmbrei sau să-l prindă, ca să fiu mai precis, din moment ce Sensen pare decisă să se alăture din nou Escadrilei 126 cu propriile sale forţe. Nu prea are sorţi de izbândă: BardulUmbrei şi-a activat sistemele de urgenţă pentru a reduce pierderea de gwayd la un singur firicel, însă cam asta e tot ce poate face momentan. Chiar şi încercările lui Sensen de-a scăpa din strânsoarea lui X-2020 par simple convulsii firave. Când mă contactează pe canalul separat de CD, glasul îi pare îndepărtat, ca şi cum ar striga din vârful unui turn înalt.

Cred că noco asta tocmai mi-a salvat viaţa,

Urmăritorule, spune ea resemnată.

Cam aşa ceva, recunosc eu.

Mai e încă o chestie. N-am mai văzut niciodată un equus care să se apropie atât de mult de-un Zero – cel puţin din propria voinţă – şi să scape neavariat.

Asta nu-nseamnă că de-acum încolo mă voi purta frumos cu ea, afirmă Sensen sigură pe sine.

Cred că ne-ai dezamăgi pe toţi dacă ai face-o, o liniştesc eu. *Chiar şi Rachel ar lua-o ca pe-o insultă.*

Căţeaua afurisită mi-a retezat braţul.

Sunt sigur că va găsi ea o cale de-a se revanşa.

Îi apelez pe toţi membrii escadrilei, apoi le ordon să se îndepărteze de locul luptei şi să aştepte o nouă ocazie de-a scăpa.

Şi multe mulţumiri echipei de salvare, adaug eu. *E bine că v-avem din nou pe toţi printre noi.*

E plăcut să te întorci, dec, răspunde Pelashawa. *Totuşi, s-ar putea să vrei să-i transmiţi toate astea şi lui Rae, personal. Ea nu se bazează decât pe radio.*

Pentru prima oară de când şi-a făcut din nou apariţia, reuşesc să arunc o privire serioasă spre X-2020. Acum, că l-am încredinţat pe BardulUmbrei altor doi equi, pot vedea găurile prelungi lăsate de vreo lamă ascuţită a unui Valentin sau de nişte gheare înfipte în armura albă, ce pare că pâlpâie într-o lumină albăstruie, palidă, de la gwaydul ce pulsează dedesubt. Platoşa exterioară ce-i protejează capul lipseşte aproape-n întregime, răsucită într-un unghi nefiresc, ca şi cum ar fi avut parte de-o muşcătură zdravănă.

S-a ales cu lovitura aia după ce s-a izbit cap în cap c-un Tip 7, explică Pelashawa. *A reuşit să ne scoată pe toţi trei printr-un punct pur şi simplu minuscul. Totuşi, nimeni întreg la minte n-ar fi încercat o asemenea manevră. Fata are defectele ei, dar ştie să zboare.*

Pornesc transmisia radio pentru a o contacta pe Rachel.

— Bună treabă, Eques, îi spun.

— Floare la ureche, răspunde ea printre pârâituri statice.

E-aceeaşi voce pe care-am auzit-o în timpul conflictului nostru cu TDB-urile. *Cred că acum a sosit vremea să ripostaţi, oameni buni.* N-am recunoscut-o la început, dar acum mi-e clar.

— Pregătită pentru o nouă rundă? o întreb. Bătălia încă nu s-a terminat.

— În stare excelentă, dar am stricat radioul cititor de gânduri, aşa că mi-e greu să fac diferenţa între oameni. După cine-am fost acolo, apropo? E bine?

— N-ai văzut elementele de identificare?

— Ei, nu, nu prea bine. Şi lui Snuggles îi lipseşte câteva ceva, să ştii.

Examinez din nou partea exterioară a armurii distruse lui X-2020. Probabil că ansamblul de senzori e aproape complet scos din uz.

— Vrei să zici că zbori *orbeşte?*

— Nu, se apără Rachel. Încă mai pot simţi căldura şi încă vreo câteva chestii.

Incredibil.

— Unde ţi-a fost capul? Măcar poţi face diferenţa dintre duşmani şi prieteni?

— Suficient de bine încât să-ţi pot scoate dosul mare şi roşu din foc, răspunde ea.

Drept la ţintă. Îi spun asta lui Rachel, apoi deschid linia de CD cu restul Escadrilei 126, ţinând în acelaşi timp şi staţia radio, pentru X-2020. Ne-am recuperat luptătorii, dar tot suntem în rahat până-n gât şi lucrurile stau destul de prost. Spectrul de energii ce radiază dinspre Fontana Nellope a devenit imprevizibil, iar tiparele sale caracteristice s-au schimbat, potrivindu-se acum cu cele ale inamicilor săi. Adică puterile au început să-i slăbească. Nu ne-a mai rămas prea mult timp la dispoziţie ca s-o ajutăm. În timp ce Nellope orbitează în jurul celor doi Zero, eu caut o altă portiţă, ceva ce ne-ar putea oferi o şansă pentru un nou atac. Chiar dacă aş fi nevoit să risc tot ce mi-a mai rămas din 126 pe-o şansă aproape minusculă, sorţii noştri de izbândă tot ar fi mai buni decât dacă Nellope ar fi anihilată.

Apoi, brusc, chiar când Nellope se pregăteşte pentru un alt plonjon, amploarea saltului său scade brusc. Este o privelişte tulburătoare, o explozie colosală de cer şi stele. O fracţiune de secundă mai târziu văd motivul din spatele schimbării ei bruşte de direcţie, când spaţiul din jurul surselor inamice se iluminează în urma unor detonaţii suficient de puternice încât să întreacă orice descărcare de energie din apropiere. Când energia anihilatoare se împrăştie îndeajuns încât să pot vedea ceva, ambii Zero se învârt haotic. Un singur lucru ar fi produs un efect atât de devastator: o lovitură în plin a artileriei de pe OEMI-1.

Încă nu pot să-mi explic cum – din ce-auzisem ultima oară, OEMI-ul rămăsese în întuneric, fără vreo şansă de salvare –, dar n-am de gând să mă cert cu cineva. Şi ceilalţi membri ai escadrilei au ajuns la aceeaşi concluzie, iar strigătele lor de bucurie sunt atât de asurzitoare, încât trebuie să le izolez canalele pentru a-l apela pe Centurionul Kitu prin CD, chiar în timp ce o nouă salvă explodează pe suprafaţa mirajelor inamice.

Kitu doar ce mi-a confirmat ceea ce 126 ghicise deja – că, nu se ştie cum, OEMI-1 reintrase în joc – când ambii Zero au întrerupt urmărirea Fontanei Nellope. Parcă ar fi dispărut de tot, până ce mă gândesc să arunc o privire dincolo de umbra noastră şi-i văd retrăgându-se în vidul spaţiului. Şi-au luat picioarele la spinare şi s-au retras.

Îl întreb pe Kitu dacă doreşte să-i urmărim, ştiind că probabilitatea de a-i prinde acum se apropie de zero.

Nu azi, Urmăritorule, răspunde el. *Comandamentul doreşte să ne întărim poziţiile în jurul lui OEMI-1. Valentinii încearcă o retragere organizată şi noi credem c-ar fi momentul să-i dezorganizăm puţin. Hai să vedem cât de mulţi putem doborî înainte să apuce să scape. Cu cât eliminăm mai mulţi acum, cu-atât mai puţini vom avea de înfruntat mai târziu. Du-ţi răniţii într-un loc sigur şi apoi adunaţi-vă.*

Transmit ordinele lui Kitu către restul escadrilei.

Mă tem că Umbra va trebui să rămână acasă, adaug eu. *Activează-ţi farul de semnalizare şi rămâi pe loc, Sen. Ne*

vom întoarce după tine de îndată ce vom putea.

Sper căţi-ai luat o carte bună cu tine, o înţeapă Ottumtee.

Să mă pupi în fund, Otto! îi răspunde Sensen.

Toată lumea să rămână cu ochii-n patru, îi avertizez. *Faptul că l-am pus pe inamic pe fugă nu înseamnă că trebuie să devenim neglijenţi. Pare că petrecerea e pe sfârşite, aşa că cei care se lasă ucişi acum vor da de belea, s-a-nţeles?*

Răspunsuri afirmative din partea tuturor.

E un avertisment inutil – nu pentru că 126 e prea disciplinată ca să devină neglijentă, deşi mi-ar plăcea să cred că ăsta ar fi adevărul. În timp ce zburăm pentru a ne alătura restului Cohortei a Şasea, luptătorii Valentini pe lângă care trecem au început deja să sfârâie pe la margini, căpătând aspectul fragil al noroiului uscat sau al cenuşii împrăştiindu-se în mii de bucăţele.

61
RAE

Când mă gândesc la moarte, mi-o imaginez ca pe un copil, ca pe o fetiţă cu păr ciufulit îmbrăcată într-o rochie albă, ce aleargă desculţă pe un câmp de luptă, culegând vieţi ca pe nişte flori sălbatice. Îşi face treaba fără răutate, însă se-arată la fel de neîndurătoare cu prada ei precum o fiinţă superficială faţă de o margaretă sau o păpădie care i-a atras privirea. N-am văzut niciodată ce rost ar avea să fac apel la partea ei sentimentală sau să-i câştig simpatia promiţându-i ceva sau oferindu-i vreun dar, însă mi se pare că se observă o anumită solemnitate în prezenţa Morţii. Lucrurile stau cam aşa: nu încerca să-ţi fereşti viaţa de ea, nu ţi-o strânge la piept şi nici nu ţi-o ascunde sub pălărie. Dacă-ţi va rezerva un loc special în coşul ei, te va găsi într-un fel sau altul. Aşa că mai bine te-ai duce tu de la început. Ia-ţi viaţa şi aşaz-o în buzunarul ei. Spune-i: *Ţine-o tu în locul meu.* Cel puţin vei avea mâinile libere, ca să poţi lupta cu ele.

Am devenit prietene apropiate eu şi Moartea. I-am învăţat zgomotul paşilor şi cântecele pe care le fredonează când se joacă. Au fost momente când viaţa mea s-a aflat în mâinile ei, când a ridicat-o la buze şi-a răsucit-o între degete, admirându-i culoarea şi aroma, iar frunzele tremurau sub răsuflarea-i rece. Dar de fiecare dată a considerat că nu se potriveşte cu intenţiile sale şi a lăsat-o să cadă, fluturând, în urma ei.

Am mai scăpat o dată. După ce ultimele salve au fost trase în Tărâmul Dis, viaţa mea a rămas pe câmpul plin de stele, aşteptând să-mi revin. Pentru scurt timp, chiar mi-am permis să cred că s-a întors mai colorată ca oricând şi chiar mai strălucitoare decât mi-o aminteam. Acum ştiu că n-a fost decât o speranţă deşartă.

Bătălia încă nu se terminase când duşmanii au rupt-o la fugă, ci s-a mai prelungit câteva ore tensionate, în timpul cărora escadrila mea a primit sarcina de-a urmări şi a

elimina o parte a soldaţilor Valentini ce zburau pe nişte rute extrem de confuze, treabă pe care camarazii mei o numesc „curăţarea finală”, apoi a trebuit să punem umărul la evaluarea pagubelor suferite de oraşul nostru. OEMI-1 fusese avariat destul de grav, conturul său părând acum dantura ruptă a unui bătăuş înveterat, aşa că noi a trebuit să curăţăm străzile de dărâmături şi să înlăturăm orice urmă de transformare supranaturală.

În momentul în care eu şi Snuggles ne-am întors în Stabulum, eram amândoi într-o stare de epuizare aproape totală. Pot spune cu mândrie că am fost în stare să cobor singură din miez, realizare de care nu mulţi dintre eques au fost capabili, deşi trebuie să recunosc că-mi cam pierdusem simţul de orientare după ce picioarele mele au atins pământul. Mai întâi s-au ocupat de Snuggles, învăluindu-l într-un foc verzui cauterizant, apoi de un soi de spumă portocalie izolatoare înainte să mi se permită să cobor din el, moment în care am fost întâmpinată de un medic nu chiar prietenos, deşi politicos, care m-a examinat, interogat şi, în final, m-a informat că am un timpan spart şi o hemoragie subconjunctivală uşoară, însă nu şi alte răni care să-mi pună viaţa în pericol. După ce mi-a mâzgălit un „3” pe uniformă, m-a părăsit pentru a se ocupa de cazuri mult mai grave, adresându-mi un „Bună treabă, Eques!”, ca şi cum ar fi fost o doză de medicamente foarte necesare.

Nici nu ştiu cât am stat exact unde eram, observând uluită haosul întoarcerii Cavaleriei în Armură, înainte ca unui medic aflat în trecere să i se facă milă de mine şi să mă îndrume spre ieşirea din Stabulum, liniştindu-mă totodată că dincolo de aceasta se află un post de unde aş putea obţine cafea, ceai sau suc şi oricâte prăjituri sau biscuiţi mi-ar pofti inima. Eram în drum spre acest tărâm plin de promisiuni, când dinspre poziţia pe care tocmai ce-o abandonasem s-a auzit o voce cunoscută şi bine-venită: Kizabel.

— Rae!

Rămăsese fără suflu, ceva rar întâlnit în circumstanţe

normale. Kizabel n-aleargă niciodată dacă nu este absolută nevoie.

— Ai reuşit! Oameni buni, aţi fost fantastici! Eu – *bleah!* a strigat ea când m-a luat în braţe. Uită-te la tine! Vinneas a zis că sunteţi toţi bine! Ce s-a întâmplat?

Aveam impresia că se referea la hemoragia subconjunctivală şi urechea rănită, aşa că i-am făcut un rezumat al faptelor care mă aduseseră aici – toate la un volum inutil de tare, după cum am aflat mai târziu.

— Ei, să ştii că arăţi groaznic, mi-a zis ea sinceră.

Şi ea avea un „3” verde trasat pe piept. Voiam s-o întreb cum şi l-a câştigat, însă a adăugat:

— Pun pariu că te putem curăţa înainte ca Vinneas să termine chestiile extraordinar de importante pe care le are de rezolvat la Bazilică.

Vorbea prea repede, chiar şi pentru Kizabel, iar eu aveam dificultăţi în a o urmări.

— Când ai vorbit cu Vinneas?

— Chiar acum. În urmă cu vreo câteva minute. Zicea că eşti gata să aterizezi şi m-a rugat să vin să te văd, din moment ce acum eu nu fac parte din personalul foarte important, iar el a devenit extraordinar de important, aşa cum cred că am amintit deja.

O căldură pâcloasă m-a străbătut dintr-odată, un val de nerăbdare plină de aşteptări, la auzul veştii că, indiferent de poziţia înaltă pe care-ar ocupa-o, Vinneas mi-a remarcat sosirea, alegându-mă pe mine dintre toţi în toată nebunia de aici, fiindcă sunt specială pentru el. Senzaţia a fost foarte scurtă, pentru că brusc mi-a răsărit o altă întrebare: de ce-a trimis-o de urgenţă pe Kizabel la mine?

— Kiz, ce s-a întâmplat? am întrebat-o, sufocându-mă de spaimă. Ce s-a întâmplat?

Am impresia că ea mi-a citit neliniştea pe chip şi, ca urmare a efortului de a-mi alunga panica, a făcut o presupunere cu totul şi cu totul eronată.

— Nu-ţi face griji! Naomi e bine, a zis ea.

Trec câteva momente în care o teamă pură, rece, mă îneacă.

— Unde este?

Acum îşi dă şi Kizabel seama de eroarea comisă şi se grăbeşte s-o îndrepte.

— N-ai de ce să-ţi faci griji. Garantez. Stai calmă! Totul e-n ordine.

— Kizabel! urlu eu, simţind cum instinctele sălbatice încep să preia controlul. Spune-mi unde e!

Cu tot zgomotul şi agitaţia din Stabulum, unde n-ai cum să te înţelegi din cauza strigătelor după medici, a înjurăturilor aruncate de răniţi sau a scârţâiturilor equilor, eu tot am strigat suficient de tare încât lumea să se întoarcă şi să privească în direcţia mea.

Încolţită, Kizabel a optat pentru o abordare diferită.

— La infirmeria Academiei. E doar un protocol de urmat, jur! m-a liniştit ea. Rae, ascultă-mă! E într-o stare perfectă. Putem merge s-o vedem chiar acum.

Nu am mai aşteptat încă o invitaţie, ci am rupt-o la fugă în direcţia în care bănuiam că se află Academia. Kizabel venea repede în urma mea, ghidându-mă ca să n-apuc pe vreun drum greşit şi cerându-şi scuze de fiecare dată când mă izbeam de vreo persoană nevinovată. Din fericire, oraşul era plin de legionari grăbiţi să îndeplinească vreo însărcinare urgentă, iar comportamentul meu nesăbuit şi nepoliticos s-a potrivit perfect cu al celorlalţi.

În momentul în care-am ajuns la infirmeria Academiei, aproape că înnebunisem de groază. Dacă m-aş fi oprit şi aş fi tras câteva guri de aer, ascultând ce-mi tot striga Kizabel în urmă, probabil că aventura mea ar fi devenit mult mai puţin disperată, însă tot nu m-ar fi ajutat prea mult. Nimic nu m-ar mulţumi pe lumea asta până ce n-aş vedea-o pe Naomi.

Şi iat-o acolo, aşa cum mi-a zis şi Kizabel, fără vreun semn vizibil c-ar fi fost rănită, aşezată pe un pat mic şi alb, purtând pe chipu-i sumbru un zâmbet prea rar scos la iveală. M-am dus la ea, la început fără ca măcar să îndrăznesc s-o ating, apoi i-am luat faţa micuţă între mâini, ţinându-i bărbia şi cuprinzându-i ţeasta în palma făcută căuş, apoi mi-am trecut degetele peste trupul ei, căutând

vreun indiciu c-ar fi fost rănită.

Naomi mi-a răspuns la îngrijorare smucindu-se şi încercând să scape din strânsoarea mea.

— Rae! a strigat. Vrei să încetezi? Dă-mi drumul şi potoleşte-te, gloabă bătrână!

Protestul ăsta şi altele asemenea au reuşit în final să mă liniştească. Am simţit o oarecare încordare în mâna lui Naomi care m-a pus pe gânduri, dar, dacă reuşea să-mi arunce ocări, atunci însemna că nu mai am de ce să-mi fac griji.

Cu toate protestele ei, am auzit râsete în jurul nostru, iar când mi-am ridicat privirea am descoperit că Naomi ocupa patul din mijlocul unui şir lung de paturi asemănătoare, toate pline cu legionari în convalescenţă debordând de veselie la vederea gesturilor mele. Naomi, umilită din cauză că fusese cocoloşită în faţa camarazilor săi, se ghemuise şi mai tare în mine, ceea ce nu făcuse decât să sporească starea de veselie generală. Dar îmi dădeam seama, chiar dacă Naomi nu reuşea, că râsetele lor erau prietenoase, iar când au încetat, ajunsesem să înţeleg ce soi de reputaţie îmi câştigasem cu răzgâiala mea.

Sora mea era o eroină. O parte din poveste am auzit-o de la ea, apoi Kizabel, pe care o lăsasem în urmă după un sprint final prin salon, a sosit ca să completeze detaliile pe care intenţionase să mi le ofere înainte ca eu s-o iau la fugă ca nebuna prin oraş. Kiz avea câteva date oficiale obţinute de la Vinneas, însă a reuşit să-mi relateze părţile esenţiale experimentate de ea însăşi – aşa cum, am descoperit mai târziu, ar fi putut oricare alt legionar din salon, când unii dintre ei au relatat propriile lor versiuni ale poveştii. Se părea că toţi îşi aminteau cu exactitate unde se aflau şi ce se întâmpla atunci când valoarea lui Naomi a întors soarta bătăliei. Acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie după ce-am ascultat suficient de mult din poveste pentru a înţelege ce se întâmplase de fapt.

Când OEMI-1 a rămas în întuneric şi tunurile sale grele au amuţit cu totul, iar inamicul ameninţa să ne

copleşească, Naomi a fost cea care s-a zbătut din greu pentru a ne oferi şansa victoriei. E-adevărat, ea şi încă alte câteva persoane. Mulţumită eforturilor coroborate ale tuturor celor din rezervă, am fost salvaţi cu toţii. Însă Naomi şi micuţul domn Jax au fost cei care au reprezentat impulsul final pentru reînvierea fortăreţei noastre şi-a tunurilor montate pe ea.

Naomi îşi rupsese braţul în timpul confruntărilor, dar mulţumită forţei de vindecare a fontanilor, oasele ei deja se sudaseră. Şi-a ridicat braţul în cauză ca să i-l văd, tresărind atunci când şi-a flexat degetele, dar hotărâtă să-şi dovedească dârzenia de soldat.

— Charles spune că îmi voi reveni complet după o zi sau cam aşa ceva, a zis ea mândră. Dacă fac exerciţii, mă voi putea vindeca destul de repede. Ţi-aş putea repara şi ochiul. Te doare rău?

Am închis ochii pentru a mă concentra mai bine asupra sarcinii anevoioase de a-mi aduna ce-mi mai rămăsese din curaj. M-a ajutat enorm s-o văd pe Naomi în carne şi oase şi, pe deasupra, şi sănătoasă, dar tot mai trebuia să-mi recapăt puterea de-a înţelege transformările prin care trecuseră toate lucrurile în ultima perioadă. Părăsisem Pământul crezându-mi sora la fel de în siguranţă faţă de hoardele de Valentini ca orice altă fiinţă vie de pe planetă. Ar fi trebuit să rămână alături de restul Legiunii şi primisem asigurări că şi în eventualitatea în care rezerva ar fi trebuit să intre-n luptă, ea ar fi plecat în direcţia opusă. Acum mă trezeam că trebuie să accept faptul că ea se aflase în miezul acţiunii chiar când aceasta ajunsese într-un punct culminant greu de bănuit.

— Noo, nu doare deloc, am liniştit-o eu. Doar arată rău.

— Rae, sunt bine, mi-a răspuns Naomi sec. Sincer. Nu mai plânge!

Într-adevăr, câteva lacrimi începuseră să mi se rostogolească pe obraji, ceea ce era în mod vădit un alt motiv de jenă pentru Naomi. Am şters dovezile compromiţătoare cât am putut de iute.

— Ai dreptate. Scuze!

— Am câştigat, Rae, a zis Naomi încet, ca şi cum ar fi fost o chestiune complicată, ce necesita explicaţii prudente. La început mi-a fost teamă, însă mereu sare cineva care să te ajute. N-am rămas singură mai mult de un minut şi Charles m-a şi trimis să lupt alături de Jax. Şi am reuşit. Eu şi Jax am învins împreună un Zero. Pe următorul am să-l distrug de una singură. Stai să vezi.

La auzul acestor cuvinte, toată încăperea plină de soldaţi întinşi în paturi a erupt în urale entuziaste. Am reuşit să afişez un surâs forţat.

— Sunt sigură că vei reuşi, R – mă pregăteam să zic Sunshine, dar m-am oprit la timp. Sunt sigură că vei reuşi. Toţi cei de acasă vor fi mândri de tine.

Şi eu eram mândră de ea, dar, cumva, nu reuşeam să i-o zic direct.

— Au fost şi ei aici! a zis Naomi bucuroasă. Reaper, Apricot şi familia Simons! Simon Rumble avea o ureche zbârcită rău şi mi-a zis că magia folosită pentru a i-o face să crească la loc avea s-o coloreze în albastru, iar când medicii i-au spus că nu-i adevărat, el i-a întrebat dacă n-ar putea face totuşi ceva pentru a i-o colora în albastru.

A mai continuat aşa câteva minute, înainte ca unul dintre doctorii de gardă să vină şi să mă gonească. Naomi, care continua să se împăuneze, a consimţit ca părul să-i fie netezit pe spate şi fruntea să-i fie sărutată, după care eu am ieşit din salon în strigătele soldaţilor care considerau că recuperarea lor s-ar fi accelerat considerabil dacă ar fi primit şi ei câteva sărutări.

Kizabel mă aştepta afară. Se retrăsese pentru a-mi oferi câteva momente de intimitate cu Naomi, însă acum nu mai ştia cum să scape de mânia mea.

— Rae, îmi pare *foarte* rău! Alcătuisem un adevărat plan pentru a-ţi povesti ce s-a întâmplat. Desenasem o diagramă şi multe altele. Apoi am ajuns acolo şi te-am văzut şi-am uitat totul.

— E-n regulă, Kiz. Totul e-n regulă.

Începusem iar să plâng, ceea ce mă făcea să mă simt extrem de prost. Într-adevăr, totul era-n regulă sau, cel

puţin, cât de cât bine. Naomi era cât se poate de bine, având în vedere împrejurările; la fel şi Pământul şi locuitorii săi. Prietenii mei se întorseseră cu toţii fără răni prea grave. Naomi se exprimase destul de bine: am învins. Aşa că de ce continuam să mă comport aşa?

— Nu mă băga în seamă. Mă comport prosteşte.

Am tras-o spre mine pentru a o îmbrăţişa, apoi i-am observat „3”-ul de pe uniformă.

— Ce-ai păţit?

— A, nimic catastrofal, a zis ea dând din mână. Doar un pic de TCMI şi-atât. Nimic care să mă împiedice să dorm. Hei, a continuat din nou nerăbdătoare, hai să-l vedem pe Vin. Pun pariu că situaţia s-a mai relaxat acolo jos, la Bazilică.

Kizabel părea să considere că o vizită la Bazilică ar putea fi una dintre cele mai geniale idei pe care o avusese vreodată, dar a rămas cu gura căscată când eu am dat înapoi, scuzându-mă că sunt prea epuizată. Sincer, mă simţeam destul de iritată şi nesigură gândindu-mă c-ar trebui să suport în continuare prezenţa cuiva. Şederea lângă Naomi mă lăsase parcă mai istovită decât toată lupta dinainte, deşi n-am simţit acest lucru decât puţin mai târziu, când ceva a trezit din nou la viaţă acel punct dureros.

Acel ceva se numea Vinneas. Era un bărbat extrem de chipeş, pe care credeam că-l ştiu de foarte multă vreme, deşi într-un final, când am ajuns să-l văd din nou, mi-am dat seama că ne-ntâlniserăm de fapt într-o altă viaţă sau nu, mai degrabă într-o altă lume. Deja OEMI-ul se întorsese pe Pământ pentru ca reparaţiile efectuate să beneficieze de avantajul scurgerii mai rapide a timpului, iar eu, împreună cu restul membrilor Escadrilei 126 şi cu toţi soldaţii Legiunii rămaşi întregi ne străduiam zi şi noapte să readucem fortăreaţa pe linia de plutire. Vinneas, la rândul său, fusese complet absorbit de această sarcină colosal de solicitantă şi, deşi nu-l scăpasem cu totul din vedere, recunoscând adesea amprenta ideilor sale în planuri care trebuiau îndeplinite de noi sau o întoarcere de

frază în ordinele primite de la Comandament, a reuşit totuşi să-mi dea peste cap percepţia timpului şi a spaţiului când, la finalul unei ture lungi şi obositoare, i-am zărit silueta înaltă de lângă Stabulum.

Era antrenat într-o discuţie animată cu Imway, însă cei doi s-au despărţit când m-am apropiat de ei. În locul enumerării seci a eşecurilor mele disciplinare pe care de obicei Imway o folosea pe post de salut, el a zis doar *Mâine la ora 06:00, Eques* şi a plecat. Lui Vinneas i-a oferit ceva ce-a semănat c-o bătaie consolatoare pe umăr, deşi a fost însoţită de-un rânjet maliţios, pieziş.

În schimb, Vinneas a zâmbit plin de căldură.

— Rae, a rostit cu un glas parcă de mult pierdut, vrei să vii undeva cu mine?

Tăcută, am numărat zilele de când nu mai vorbiserăm faţă-n faţă: aproape o lună. Naomi şi Jax nu erau singurii care se întorseseră din bătălie însoţiţi de-o faimă pe merit câştigată. Lui Vinneas i se recunoscuseră din plin meritele, deşi mai degrabă pentru simţul strategic decât pentru îndrăzneală. În timp ce comandanţii din eşaloanele superioare plănuiau cum să-l anihileze pe inamic, Vinneas studiase diverse posibilităţi ca lupta să capete o turnură defavorabilă şi elaborase un plan de recâştigare a poziţiilor avantajoase. Alcătuise o capcană din muniţie magică ce fusese trasă de rachete semnalizatoare pentru a chema rezerva în ajutor, iar când salvatorii noştri sosiseră – în persoana tânărului Jax –, fuseseră aşteptaţi de un cer plin de trăsnete pregătite a-i netezi calea spre fortăreaţa noastră. Totul decursese ca la carte – mişcările inamicului, anticipate perfect, poziţiile avantajoase, distruse până la ultima –, ceea ce te făcea să crezi că faptul că aproape pierduserăm lupta făcuse parte din plan de la bun început. Succesul acestei mişcări îl transformase pe Vinneas într-unul dintre favoriţii Comandamentului, deşi se părea că gloria nu i se potriveşte aşa cum te-ai fi aşteptat. De la depărtare părea mai înalt decât mi-l aminteam, însă acum am văzut că el crescuse mai degrabă în interior decât în exterior. Mi-am dat seama că nu i-am mulţumit niciodată

aşa cum trebuie pentru faptul că mi-a deschis ochii în privinţa lui Naomi, deşi aveam senzaţia că menţionarea acestui aspect l-ar fi putut dezamăgi, aşa că i-am zis:

— Sigur că da. Condu-mă, te rog!

Turul pe care-l avea el în minte pleca de la Stabulum şi ajungea până la aleile exterioare care înconjurau Şcoala de Filosofie. Majoritatea clădirilor Academiei Oraşului Nouă fuseseră rechiziţionate pentru cazarea numeroaselor trupe de soldaţi de pe OEMI, însă Şcoala de Filosofie revenise pe deplin la fosta sa menire şi, în consecinţă, reprezenta acum unul dintre puţine locuri liniştite în haosul general ce domnea în tot oraşul. Mai târziu, am ajuns la concluzia că Vinneas mă dusese acolo în mod special, căci se aştepta ca eu să-mi pierd cumpătul din cauza lui şi, în felul acesta, spera să evite un număr prea mare de martori.

Am vorbit relaxaţi despre activităţile noastre din ultimele săptămâni. M-a întrebat de sănătate şi s-a arătat încântat de recuperarea mea completă, mai ales când i-am zis de hemoragia subconjunctivală, ceea ce, am descoperit mai târziu, se referă la explozia unui vas de sânge din ochi, fără durere, însă destul de sinistră ca aspect. Era clar totuşi că voia pur şi simplu să petrecem timpul împreună, aşa că n-am rămas surprinsă când a zis:

— Trebuie să-ţi spun ceva. Ceva important. N-o să ajungă la urechile oamenilor decât peste o zi sau două, dar voiam s-o auzi înainte ca anunţul să fie oficial.

Oricare-ar fi fost vestea, părea că-i provoacă o suferinţă fizică.

— Consulatul a terminat de elaborat însărcinările pentru Campania MapleWhite, a zis el. Au hotărât să includă toată Legiunea a Noua.

Am rămas tăcută aproape un minut, reflectând la cele auzite. Campania MapleWhite era numele oficial al apropiatei misiuni împotriva Valentinilor. MapleWhite era al cincilea Tărâm aflat pe Coridor, ultimul pe care trebuia să-l cucerim ca să putem întârzia invazia pentru cei douăzeci de ani extrem de necesari, deci era în acelaşi timp şi obiectivul misiunii noastre şi o denumire generală

pentru întreaga chestiune, deşi, în mod neoficial, auzisem la adresa expediţiei referiri de genul Operaţiunea Ghem De Păr sau Manevra Opritor De Uşă, în special când legionarii dezbăteau dacă să se înscrie pentru ea sau nu. Legiunea lansase un apel la voluntariat la scurt timp după revenirea pe Pământ, însă, dacă ceea ce spunea Vinneas era adevărat, probabil că nu fusese chiar mulţumită de rezultate.

— Presupun că vom pleca împreună în misiune, am zis eu.

Era o idee la care reflectasem de multe ori, să mă înscriu alături de ceilalţi membri ai Escadrilei 126 chiar în ziua în care începuseră recrutările. N-aveam nicio îndoială că şi Vinneas urma să facă acelaşi lucru şi-mi amintesc că mă gândeam că există şi ursite mai rele decât să împart o insulă cu el.

— Da, cu toţii, mi-a răspuns Vinneas prudent. Toată Legiunea a Noua, inclusiv Naomi.

Iată ce anume îl apăsa. Mă bucuram că cel puţin îi pot răspunde calm.

— Ştiu.

— De unde? a întrebat, perplex şi uşurat în acelaşi timp. E încă o informaţie secretă. Nici măcar comandanţii de unităţi nu vor afla nimic până mâine.

— Poate că vreun ofiţer mai tânăr a mers şi s-a destăinuit vreunui prieten. Ştii bine că se întâmplă.

L-am lăsat să rumege puţin ideea, înainte de a-l lămuri:

— Nu mi-a zis nimeni. Ştiam doar că Naomi s-a oferit voluntar. Ea se aşteaptă să încerc s-o opresc, aşa că m-a tot evitat, pregătindu-se de înfruntare.

Îmi venea să zâmbesc, dar surâsul mi-a pierit chiar când să apară.

— E totuşi posibil ca ea să rămână în spate, a zis Vinneas. Consulatul ia în considerare propunerea de a se face o excepţie pentru Naomi şi Jax. Mulţi cred că doisprezece ani e prea puţin pentru MapleWhite.

— N-o să meargă. Dacă Naomi s-a hotărât să plece, va rămâne pe insula asta la fel de sigur ca mine sau ca tine.

— Există totuşi o şansă să n-o facă, a insistat el. O şansă destul de mare chiar. Curatorul Ellmore a insistat să se stabilească o limită de vârstă pentru MapleWhite şi chiar dacă cei din Consulat îi resping propunerea, e clar că a ajuns până la ei. Rae, nimeni nu doreşte să trimită copii într-o astfel de misiune, a adăugat el oarecum rugător. Asta chiar ar putea fi în favoarea noastră.

Glasul său parcă mi-a atins o coardă sensibilă şi, înainte de a-mi da seama ce fac, l-am repezit închizându-i gura cu asprime:

— Ba nu! am rostit pe un ton aspru şi rece. N-o să meargă aşa cum vrem noi. Nu mă interesează că tu ţi-ai plănuit ca totul să meargă frumos şi bine de-acum şi până-n ziua Judecăţii de Apoi. Întotdeauna se va ivi ceva la cotitură care să-ţi încurce planurile. Aşa că nu-mi spune mie despre *o şansă destul de mare* şi nu veni la mine cu astfel de poveşti.

Nu ce i-am spus, ci modul în care am făcut-o a fost deplasat, deşi, după ce-am stat să mă gândesc mai bine, mi s-a părut că vorbele mele aveau implicaţii mult mai profunde. Însă, atunci, niciunuia din noi nu i-a scăpat asprimea din glasul meu. Timp de o secundă plină de confuzie, am fost sigură că-l urăsc şi că, dacă m-ar fi întrebat cineva de ce, l-aş fi urât şi pe el deopotrivă.

— Rae.

Expresia rănită care-i apăruse pe faţă după ce şi-a revenit era suficientă ca să mă facă să raţionez din nou aşa cum trebuie sau cel puţin parţial. Vinneas nu voia decât să ajute, să îndulcească gravitatea veştilor cu ajutorul uneia ceva mai bune. Drăguţ din partea lui, mai ales dacă aveam în vedere cum îşi imaginase el că voi primi partea proastă a veştilor. Nu cred c-a bănuit că tocmai veştile bune vor fi cele care vor cauza toate problemele.

Voiam din toată inima să retrag tot ce spusesem, dar însuşi gândul de a-l atinge sau de a-i zice ceva amabil îmi provoca aceeaşi durere arzătoare care, din capul locului, mă făcuse să izbucnesc. Aşa c-am adoptat cel mai calm ton posibil şi am afişat un zâmbet ce n-ar fi păcălit pe nimeni,

apoi i-am zis:

— Mă bucur că te-am văzut, Vinneas. Şi nu-ţi face griji, n-am să suflu o vorbă nimănui despre cineva care împrăştie informaţii militare secrete.

Apoi l-am lăsat acolo, pe aleile singuratice ale Şcolii de Filosofie.

62
RAE

Am rămas după aceea multă vreme supărată pe mine însămi, mai ales că nu reuşeam să înţeleg unde zăcuseră toată acea mânie şi suferinţă până atunci sau de ce, câteva zile mai târziu, tot nu voiau să dispară. Tot ce realizasem fusese să-l îndepărtez pe Vinneas, performanţă pe care o mai atinsesem de multe ori înainte fără a rămâne cu regrete de durată, însă durerea de acum era aproape la fel de grea precum cea pe care-o simţisem stând lângă patul lui Naomi. Înţelegerea acestui fapt m-a ajutat să găsesc sursa durerii. Când în sfârşit m-am aşezat jos, strângând din dinţi, şi-am început să compar cele două dureri, am descoperit că amândouă se găseau aproape exact în acelaşi loc.

A început cu bătălia pentru Dis, când cerurile se limpezeau de focul magic şi hoardele de duşmani se răreau, ajungând simple roiuri răzleţe. Mugetul bătăliei începea să se estompeze şi, dintr-odată, am înţeles cu toţii că se terminase. Câştigaserăm lupta. Timp de câteva minute pline de glorie, acolo, printre stele, mi s-a părut că totul e posibil. Mi-am lăsat imaginaţia să zburde odată cu mine, ceea ce s-a dovedit a fi o mare greşeală.

Aproape jumătate din viaţă şi sigur de când am devenit iscoadă, am considerat că-mi cunosc viitorul până în cele mai mici detalii. Am fost cel mai bun învăţăcel al lui Reaper Thom şi, dacă voi reuşi să-i supravieţuiesc, am plănuit să-i urmez la conducere, echivalentul său de genul feminin, să fiu un bici, să am cuţite în loc de mâini şi gloanţe în loc de ochi. Protejarea tribului meu urma să-mi fie ţel suprem. Nu trebuia să mai am altă familie în afară de Mami şi trebuia doar să rămân cu ochii pe ce aveau Naomi şi Adam să realizeze pentru ei. Singurul element necunoscut era cât de mult aş fi putut continua aşa înainte să-mi găsesc sfârşitul. Având în vedere palmaresul de până acum, îmi permiteam să cred c-aş avea şanse să ating

vârsta de douăzeci şi cinci de ani.

Aveam totuşi o mare ambiţie, un vis atât de fragil şi de subţire încât nu-l rostisem niciodată cu voce tare, nici măcar faţă de Thom, de teamă ca nu cumva să se frângă la prima boare de aer proaspăt. Visul meu era: ca Naomi şi Adam să nu ajungă niciodată atât de aproape de Moarte cum ajunsesem eu de multe ori, să nu devină niciodată experţi în vărsarea de sânge şi să nu facă niciodată din violenţă o profesie. Nutream această fantezie în secret, plănuind şi complotând, însă neîngăduindu-mi niciodată să cred că ar reuşi vreodată să se îndeplinească. Atunci când Naomi a acceptat un loc în Legiune, m-am resemnat şi am renunţat cu totul la acea idee, cel puţin în ceea ce o privea pe ea.

Apoi am câştigat. Bătălia se sfârşise, iar inamicul fusese pus pe fugă. Pericolul încă nu trecuse, e-adevărat, dar orice s-ar întâmpla de-acum încolo, Pământul ar urma să fie ferit de război. Şi, odată cu el, şi Naomi. Vălul Lunar ar ţine-o închisă aici, iar ea n-ar mai avea de-a face cu războiul ani şi ani la rând. Poate niciodată. Ar putea avea parte de o viaţă adevărată.

Era cea mai îndrăzneaţă fantezie la care îmi permiteam să mă gândesc, însă nu era singura. Mă aflasem de multe în calea pericolului pe vremea când eram iscoadă, însă acum acele zile erau de mult apuse. Acum mi se părea că ar putea exista şi alte posibilităţi în afară de a-mi da viaţa pentru îndeplinirea vreunui ţel. Şi aveam şi o idee sau două despre ce-aş putea face în continuare.

Mă gândesc la Vinneas mult prea des. În anumite momente, când n-am ce face, îmi răsare nechemat în minte, ţâşnind dintr-o aglomerare de gânduri fără legătură. Şi-am reuşit să mă conving singură că n-ar fi chiar o prostie să-mi închipui că el mă priveşte ceva mai altfel decât doar ca pe un soldat obişnuit din Legiune. Când mă opresc şi iau în calcul această posibilitate, sunt sigură că a existat mereu ceva între noi, în ciuda faptului că n-ar fi trebuit să existe o astfel de situaţie, ceva unic, rezervat doar nouă. Credeam că mi-ar plăcea să aflu ce

anume. Însă acum nu mai e cazul. Acum văd că orice încercare de-a afla ceva sigur ar fi cel puţin nerecomandată. În cel mai rău caz, s-ar dovedi îngrozitor de plină de cruzime faţă de ambele părţi implicate.

Pentru o asemenea dorinţă prea îndrăzneaţă am primit două lovituri zdravene, încercări peste care aş fi putut să trec dacă aş fi fost mai bine pregătită. Când am văzut-o pe Naomi la infirmerie, mi s-a părut că lumea întreagă s-a frânt în două. Cunoşteam prea bine fiorul de nerăbdare care o străbătuse şi pe ea, senzaţia de invincibilitate după ciocnirea cu Moartea însăşi. La fel m-am simţit şi eu după prima bătălie. Acum era şi sora mea soldat, iar toate lucrurile pe care mi le dorisem pentru ea se transformaseră în scrum. Apoi a venit Vinneas la mine şi mi-a reaprins acea speranţă veche, învăluită acum în veşmântul speranţelor pe care mi le făcusem cu privire la el. Era mai mult decât puteam eu îndura.

Nu pe Vinneas îl uram, ci, mai degrabă, lumea. O uram pentru că era un loc unde speranţa este ceva periculos şi crud, unde orice lucru plăcut şi plin de lumină şi bun durează doar cât strălucirea unui fulger, suficient de persistent încât să te facă să-ţi doreşti mai mult.

Nu sunt gânduri plăcute, însă acum le am şi măcar mă pot petici ca să evit pericolele care se vor ivi în continuare. Nu pot să nu mă gândesc la Naomi şi nici nu mă pot feri de durerea de-a o vedea crescând atât de repede, însă pot măcar să-mi izgonesc fanteziile că m-aş reîntoarce la un moment dat dintr-un lung periplu şi aş găsi-o stăpână a unei gospodării imense, bunică înconjurată de mai mulţi nepoţi. Pot încerca în schimb să încetez a-mi mai dori lucruri pe care nu le voi putea obţine niciodată şi să urmăresc chestii pe care nu voi reuşi niciodată să le păstrez. Pot încerca să uit c-am cunoscut vreodată pe cineva ca Vinneas.

În orice caz, s-a dovedit că o să-mi fie mai uşor decât credeam. OEMI-1 rămâne în continuare într-o stare precară şi avem puţin timp la dispoziţie ca să ne plângem de milă. Alături de camarazii mei din escadrilă, lucrez

douăzeci sau treizeci de ore la rând. Capacitatea insulei noastre de-a denatura legile naturii a fost adaptată pentru a furniza o cantitate constantă de lumină solară naturală, iar în acea ceaţă neclară în care plutesc ca o insomniacă abia dacă reuşesc să fac vreo diferenţă între ora aceasta şi următoarea, fără să mai pomenesc de planurile pe care mi le făcusem odată – până-ntr-o zi, când m-am întors în patul etajat şi am găsit o scrisoare care mă aştepta, fiindu-mi adresată mie.

Împart o cameră cu încă trei equites din 126, dar toţi sunt atât de adormiţi, încât plicul cel gros de pe perna mea trece complet neobservat. Îl iau afară ca să-l citesc, rupând pecetea cu degetele goale. E de la Mami. Comunicarea prin canalele rezervate legionarilor este restricţionată în continuare, rezumându-se strict la chestiunile direct legate de război, însă, cumva, ea a reuşit să găsească o cale de a-mi transmite acest mesaj, trimiţându-mi toată dragostea ei şi veşti proaspete de la toţi prietenii noştri, scrise clar de mâna ei atentă.

Multe s-au întâmplat de când am primit ultima oară veşti despre tribul nostru. Jenny Sullivan a născut, iar băiatul a primit numele bunicului său. Decizia ei a stârnit ceva rumoare, căci Marcus Sullivan n-a fost chiar uşă de biserică la viaţa lui şi mulţi erau de părere că n-ar trebui să lase-n urmă un tiz. Chloe Hollis, verişoară cu mine şi Naomi, s-a hotărât în sfârşit să se mărite şi a adus lângă ea o parte însemnată a familiei soţului, alăturând-o tribului nostru, ceea ce a stârnit câteva schimbări în anumite cercuri. Am primit asigurări că orice conflict iscat între timp a fost civilizat, rezumându-se doar la pumni, fără a necesita şi implicarea unor cuţite sau puşti. Dar, cel mai important dintre toate, am părăsit oraşelul Ţărmul de Granit şi momentan ne ocupăm cu fondarea unei noi aşezări, doar pentru noi. Locul acesteia e însăşi Valea Verii Nesfârşite. Deocamdată n-am turnat decât câteva fundaţii, însă Mami m-a liniştit că se fac progrese însemnate şi, de asemenea, c-au fost zăriţi cai sălbatici în ţinut, cu ajutorul cărora am putea alcătui o herghelie frumuşică. Scrisoarea

se încheie cu o invitaţie de a-i vizita, când eu şi restul Călătorilor din Legiune vom avea suficient timp liber pentru a face o asemenea călătorie.

Citesc scrisoarea de două ori, apoi rămân nemişcată, cu ea în mână, gândindu-mă la toţi acei oameni pe care-i cunoşteam atât de bine, acum în case noi cu toţii. Încerc să-mi imaginez cum aş arăta eu însămi printre acele familii tinere în case noi, ori pe afară, urmărind mustangi prin vale. În schimb, îmi vin în minte o imagine a Marii Creste şi una a coamei prelungi a munţilor înveliţi de zăpadă şi un singur gând: un trib care a încetat să se mai deplaseze nu mai are nevoie de iscoade. Închid ochii şi încerc din nou, apelând disperată la imaginaţia-mi bogată, şi brusc aud o pală de vânt şi văd că scrisoare mi-a luat foc în mâini.

Într-o fracţiune de secundă, din ea nu mai rămâne decât un firicel de cenuşă şi o singură fâşie de hârtie prinsă între degete, care dispare şi ea într-o flacără plăpândă de-ndată ce-i dau drumul. Cenuşa pluteşte liber, purtată de o uşoară boare de aer, iar eu o privesc, gândind: *Bun. Ăsta-i sfârşitul acestei etape.* Îmi şterg mâinile mânjite pe uniformă şi mă pregătesc de culcare.

Arderea scrisorii de la Mami mi se pare un capăt de drum pentru întreaga afacere, ceea ce mă face să mi-o scot cu totul din minte. Nu mi se pare o decizie pripită decât după câteva zile, când mă trezesc la uşă cu Reaper Thom Mancebo.

Vine şi ciocăne cam pe la miezul nopţii, dacă e să estimez cât mai precis momentul. Sunt trezită de un ţipăt şocat şi o găsesc pe Haiyalaiya, care de obicei ocupă patul de deasupra mea, stând în uşă, în faţa unei apariţii sinistre: Thom. Deşi în cameră e întuneric şi mi se pare imposibil ca Thom să zărească ceva înăuntru de-acolo din hol, am impresia că deja m-a identificat printre ceilalţi.

Haiyalaiya a depăşit şocul provocat de vizita lui Thom şi a-nceput să-l întrebe de nume, grad şi intenţii şi motivul pentru care bate la uşile unor legionari obosiţi ce încearcă să tragă un atât de necesar pui de somn.

— E-n regulă, Endie, îi spun venind la uşă lângă

Haiyalaiya şi folosind porecla derivată din numele equusului ei. Mi-e prieten.

Haiyalaiya stă în dubii, însă nu mai insistă, preferând să se întoarcă în pat cât mai repede. Eu ies alături de Thom pe hol, care e foarte aglomerat din cauza legionarilor cu priviri epuizate ce se îndreaptă spre sau dinspre nişte ture extrem de lungi şi solicitante.

— Ce s-a-ntâmplat, Thom? îl întreb obosită.

Drept răspuns, Thom mă fixează cu ochii săi de ţintaş de frunte, atent şi neînduplecat. Eu şi Thom nu trebuie să ne spunem ceva cu voce tare ca să ne înţelegem, aşa că îmi dau seama pe loc că a aflat cumva ce s-a întâmplat cu scrisoarea; ceea ce nu reuşesc să pricep este cum anume. Primesc răspunsul sau cel puţin o parte din el o clipă mai târziu, când Thom scoate el însuşi scrisoarea, cu cenuşa reconstituită şi ţinută laolaltă de vreun soi de artificiu. Seamănă c-o replică a ei înseşi, cu hârtia din cenuşă neagră şi cu litere albe scrise pe ea, însă e scrisoarea lui Mami, fără dubii.

— De unde-o ai? îl întreb.

Thom continuă doar să se uite la mine, fără să mă acuze, dar la fel de plin de reproş.

— Uite, continui enervată, a fost un accident. N-am vrut să dau foc nenorocitei ăsteia de chestii. Pur şi simplu s-a întâmplat.

Thom nu face niciun gest să indice că mă crede sau nu ori c-a auzit măcar ceva din ce-am zis. Privirea-i fixă nu se clinteşte, iar apăsarea ei continuă să-mi scoată alte cuvinte din gură.

— Nu, n-aveam de gând să-ţi spun despre ea, mormăi eu.

Acum, că m-a prins, am devenit irascibilă şi supărată.

— Îmi pare rău c-am ars-o, bine? Dar s-a întâmplat, iar Mami oricum ar fi trimis în cele din urmă alta. Oricum, nu merg.

Când mă aude, Thom împătureşte scrisoarea reparată prin metode magice şi o bagă în buzunarul jachetei, apoi începe iar să se holbeze, în continuare nemulţumit de

destăinuirile mele de până acum.

— Faci ce vrei! mă răstesc la el. N-am de gând să zbor până-n valea aia doar ca să văd nişte case pe jumătate construite.

Din nou, niciun răspuns din partea lui Thom. Mi se pare că vorbesc c-o statuie turnată în forma cuiva c-o atitudine mereu întrebătoare. Mi-a ajuns, gata!

— Pentru că, Thom, spun eu aprinsă, ar fi o mare pierdere de timp. Mami şi Bebe şi toţi ceilalţi vor vrea să vadă şi ei acest loc, nu? Aşa că lasă-i să vină ei încoace dacă vor să-şi ia la revedere de la noi. Nu vreau să mă obişnuiesc din nou cu toată lumea, apoi să trebuiască să mă întorc şi să-i părăsesc din nou. N-are dracului niciun rost.

Acum vocea mi s-a frânt, aşa că trebuie să mă forţez să mă opresc. Ultima oară când Reaper Thom m-a văzut plângând, extrăgea un glonţ din burta mea cu un cleşte, iar eu nu vreau să-mi stric recordul.

Thom, în schimb, pare că, în sfârşit, m-a auzit. Se încruntă şi încuviinţează încet din cap, ca şi cum a ascultat o poveste pe care o ştia deja pe dinafară şi doar avea nevoie să i se mai reamintească unele detalii.

— Urmează-mă, îmi cere, apoi o ia în jos pe hol fără vreo altă explicaţie.

Aş prefera să mă întorc în pat, dar acum simt c-ar trebui să-mi demonstrez ceva, mie însemi, nu lui Thom, care, în general, este imun la spectacole retorice. Aşa că-l urmez. Şi nu trebuie să mă îndepărtez prea mult.

Locul la care s-a gândit Thom este exact Şcoala de Retorică, până la care n-am prea mult de mers, din moment ce, la fel ca majoritatea Cadeţilor proaspăt înscrişi în Legiune, am fost cazată în interiorul Academiei. Reprezint totuşi o imagine destul de neconvenţională străbătând coridoarele în echipamentul standard pentru dormit, aşa că în curând încep s-atrag priviri suspicioase din cauza asta. Sunt pe cale să mă întorc din drum, să-i cer să mă lămurească ce poate fi atât de important încât să merite să-mi întrerupă somnul, când Thom se opreşte şi

ridică mâna pentru a cere linişte. La început n-aud decât un murmur de voci şi foşnet de paşi, apoi ceva diferit îmi loveşte timpanele. Muzică.

Muzică este probabil o descriere prea generoasă; mai potrivit ar fi un scârţâit sălbatic, bun să scoale şi morţii. Dar e totodată şi un sunet pe care-l voi asocia mereu cu cântecele: sunetul unei scripci. Thom aşteaptă până devine sigur c-am auzit şi eu, apoi porneşte mai departe. Plec după el, curioasă să aflu identitatea artistului, dar şi atrasă de ceva mai profund şi mai vechi.

Făptaşul unei asemenea larme este Fontanus Jaxten, lucru pe care-l descopăr când zgomotul se întrerupe cu un scârţâit şi din sala de clasă din faţă răsună glasul său:

— Nu-s bun la asta, declară el. Nu mă pricep deloc şi gata!

Glasul următor îmi face inima să tresară ca nebuna. Naomi.

— Abia dacă ai încercat, spune ea.

— Ei, e clar că nu sunt bun de nimic, insistă Jax. Te-ai lămurit şi tu, nu?

— Tu eşti cel care-a vrut să înveţe, zice Naomi pe un ton exasperat. Şi, mai întâi, va trebui s-o ţii cum trebuie. Dă-o încoace! Ţi-arăt eu cum se face.

Notele care se-aud acum le-am mai auzit de o mie de ori şi pot spune cu mâna pe inimă că n-am mai auzit nimic la fel de frumos. Thom a trecut puţin dincolo de intrarea în clasă, iar lumina dinăuntru îi cade discret pe faţă. Îmi face semn să-l urmez, aşa cum proceda şi în pădure dacă zărea vreo pasăre cu penaj spectaculos şi voia s-o văd şi eu fără s-o sperii.

Arunc o privire înăuntru. Acolo e Jax, stând pe un pupitru şi încruntat de concentrare, iar lângă el şade Naomi, ţinând într-o mână scripca lui Tati.

— E bună, zice Thom atât de încet, încât chiar şi eu abia îl aud. Şi tu erai bună.

— Nu, nu eram, îl contrazic.

Râde uşor.

— Nu, nu la fel de bună. Dar îţi plăcea. N-ar fi trebuit să

te opreşti.

Are dreptate într-o privinţă. N-am avut niciodată talentul pe care-l are Naomi, dar am iubit sunetul scos de scripcă încă de când eram copilă, iar când cântam, puneam mult suflet. Dar, după ce-am început să petrec timp cu iscoadele, n-am mai avut niciodată răgaz pentru asta – ori eram pe cal, ori prea obosită pentru a cânta. Au trecut aproape doi ani înainte să mă decid că am neapărat nevoie de exerciţiu, însă într-un sfârşit, când am pus iar mâna pe o scripcă, mi-am dat cumva seama că nu mai simţeam nicio plăcere.

Presupun că acum mi-am îngăduit, în sfârşit, să mă gândesc la drumul ce ne aşteaptă. Şi am înţeles că nu mai e loc de joacă. Am crezut că şi Naomi va simţi acelaşi lucru, că plecatul la război îi va reteza complet legăturile cu copilăria. Dar, văzând-o acum, ascultând-o cântând, mi-am dat seama că nu e chiar aşa. Ea este tot Naomi, micuţa şi minunata mea surioară arţăgoasă şi mereu plină de gravitate. Şi e mai puternică decât mine, suficient de puternică încât să devină războinică fără a-şi pierde originile.

— Îţi poţi ieşi din mână, spune Thom, dar nu poţi uita niciodată.

Privirile ni se-ntâlnesc suficient de mult încât să înţeleg de ce-a vrut Thom să mă aducă aici: să-mi arate că, în ciuda faptului că-mi fac griji pentru ea, Naomi va fi bine. Naomi şi, poate, şi eu.

Muzica încetează brusc, într-un scrâşnet de coarde.

— Cine-i acolo? strigă Naomi. Rae?

— Salutare! spun rămânând în uşă, iar pe faţă mi se citeşte vinovăţia.

Sora mea mă cercetează cu atenţie, mijindu-şi ochii.

— Ce cauţi aici?

— O, am ieşit la o plimbare.

— Şi porţi pijamale.

Tonul lui Naomi indică faptul că ea consideră un astfel de comportament cu totul inadecvat, dar nu chiar nepotrivit pentru una ca mine.

— Eram cu Thom, încep, doar ca să descopăr că subiectul scuzei mele pe jumătate formulate s-a transformat într-o siluetă aproape pierdută pe coridoarele aglomerate ale Academiei.

— S-a întâmplat ceva? întreabă Naomi, privindu-mă cu şi mai mare atenţie. Ce e, spune-mi!

Pe chip i s-a aşternut o expresie stranie, familiară şi, în acelaşi timp, debusolantă. Îmi trebuie o secundă ca să recunosc spaima pe care-o simt ori de câte ori Naomi însăşi e în pericol. A observat sosirea mea neaşteptată, aspectul neîngrijit şi starea generală de confuzie şi-a presupus că ceva grav li s-a întâmplat celor pe care-i iubeşte cel mai mult.

— Nu, nu, o liniştesc eu. Nu, Sunshine, nu s-a-ntâmplat nimic. Am veşti bune. Am primit o scrisoare de la Mami.

63
VINNEAS

Nu întârzii decât vreo oră la petrecere – ajung la timp pentru discursul de despărţire ţinut în cinstea armatei expediţionare – chiar dacă, din punctul meu de vedere, au trecut mai bine de trei zile de când a început sărbătoarea. OEMI-1 a fost reparat complet şi dotat corespunzător pentru misiune cu mult înainte ca eşaloanele superioare ale Legiunii şi Consulatul să se pună de acord în privinţa luării deciziilor cruciale pentru ca această misiune să înceapă, aşa că s-au decis pur şi simplu să meargă mai departe cu lansarea şi să discute mai târziu cu restul lumii. Plictiseala este marele duşman al armatei, la fel de mortală ca o hoardă de extratereştri înfometaţi, şi n-are niciun rost să faci întreaga armată expediţionară – aproape jumătate din numărul militarilor rămaşi, împreună cu anumiţi academicieni şi alţi câţiva pasageri cu rol de specialişti – să aştepte în timp ce câţiva birocraţi bătuţi în cap îşi duc la îndeplinirile treburile lor plicticoase. E mult mai bine să ne lăsăm eroii să zboare înainte în Dis, acolo unde ore întregi de corvezi administrative obositoare pe Pământ ar fi echivalentul timpului necesar scoaterii dopurilor unor sticle de şampanie. Fără discuţie, a fost cea mai înţeleaptă decizie. Voiam doar ca unul dintre acei birocraţi bătuţi în cap ce înoată cu greu prin corvezile administrative obositoare să nu fiu eu.

Unul dintre beneficiile contemplării extincţiei de la o distanţă de un fir de păr a fost că ne-a îndepărtat în sfârşit de politicile dogmatice şi împământenite pe care le-am îmbrăţişat în ultimele câteva secole – printre altele, îndelungata campanie de duplicitate şi dezinformare în rândul coloniilor. Pregătirea Pământului pentru a se feri de următorul val de invadatori va necesita o colaborare deplină în privinţa eforturilor tuturor celor de pe planetă pentru respingerea extratereştrilor, şi s-a decis că cel mai bine ar fi să li se dezvăluie acestor colonii tot adevărul

despre război. Unei părţi din mine îi pare rău că va rata ceea ce ar putea fi cea mai spectaculoasă răsturnare de situaţie pentru societate de la fondarea Principatelor, însă cealaltă parte se bucură că e scutită de necazurile ce vor urma din cauza zăpăcelii care sigur va cuprinde lumea întreagă în viitorul nu prea îndepărtat. Nu pot prezice cum va arăta rezultatul final, însă dacă noi, cei care vom participa la Campania MapleWhite, ne vom mai întoarce vreodată pe Pământ, mă aştept să-l găsesc un loc cu totul diferit de cel pe care l-am lăsat în urmă.

N-au trecut decât ceva mai puţin de şase săptămâni ori cam patruzeci de ore – depinde de locul în care măsori trecerea timpului, pe Hestia sau în Dis – de când primul val al marii Flote Valentine a fost împrăştiat. În tot acest timp, am pus în mişcare maşinăria care, dacă totul va merge conform planului, va construi o nouă Legiune în mai puţin de douăzeci de ani şi va repara aşa cum trebuie oraşul nostru zburător – un proces care, în primul rând, implică mai mult decât să-l faci să zboare – fireşte, cu câteva îmbunătăţiri notabile. Până şi Kizabel, care respinge vehement orice aluzie că al ei copilaş ar fi avut vreun defect de construire, va trebui să admită că varianta îmbunătăţită ar putea fi *mult mai* perfectă decât cea dinainte.

Evaluările de după bătălie n-au fost chiar floare la ureche, din toate punctele de vedere. Au fost prea multe chestii avariate, pe care nu le-am putut repara sau înlocui. Pot spune cu mâna pe inimă că examinarea raporturilor despre pierderile suferite pe Dis a fost cea mai neplăcută experienţă din viaţa mea. Ştiu, la nivel intelectual, că am pierdut şi mai mulţi oameni în timpul atacului iniţial, când Valentinii au avut cale liberă să ne lovească oraşele şi coloniile, şi înţeleg că daunele ar fi fost incomensurabil mai mari dacă am fi evacuat planeta, aşa cum sugerase Feeroy iniţial. Dar chiar şi-aşa. Acesta a fost scenariul conform căruia oamenii au murit ca urmare directă a acţiunilor mele. Să rămânem pe loc pentru a apăra Pământul a fost ideea mea; dacă n-aş fi fost eu, probabil că

bătălia nici n-ar mai fi avut loc. Iar asta înseamnă, din toate punctele de vedere, că fiecare viaţă s-a pierdut din vina mea.

Nu-mi pot înfrâna impulsul de-a mă gândi la câţi ar fi putut fi salvaţi dacă eu aş fi fost ceva mai inteligent, dac-aş fi acţionat mai prompt, dac-aş fi plănuit ceva mai bine sau aş fi muncit mai din greu. Îmi spun mie însumi că agresorii au fost dintotdeauna Valentinii, că fiecare viaţă irosită ar trebui doar să mă motiveze să merg mai departe şi să fac să înceteze acest război prin orice mijloc am la dispoziţie. Dar mai sunt şi zile în care nimic nu pare să justifice ceva atât de distructiv, zile în care mă simt de parc-aş fi creat o rană larg deschisă-n univers, un crater în realitate, care nu se va mai vindeca niciodată, orice aş încerca.

Apoi mai sunt şi zile ca aceasta.

Petrecerea m-aşteaptă, o petrecere care a început cu trei zile în urmă pe Hestia şi a continuat aici, în Dis, timp de câteva ore, şi pare parţial slujbă de comemorare, parţial petrecere de adio, totul fiind împachetat într-un program strict de mese simandicoase, discursuri inspiraţionale, momente de tăcere, toasturi de felicitare, asortate cu băutură în cantităţi industriale şi culminând cu emoţionante cuvinte de despărţire de Pământ, căci armata noastră expediţionară îşi începe eroica misiune de-a izola căminul nostru de restul Tărâmurilor.

Însă, în timp ce veloul pe care-l pilotez trece prin Vălul Lunar către Dis, în spatele formaţiunii ce conţine ultimii ofiţeri care şi-au amânat în mod lipsit de egoism participarea la acest eveniment solemn, capăt senzaţia că cei care deja se află acolo, în mijlocul petrecerii, abia aşteaptă începerea spectacolului. Chiar şi de la distanţa asta, stropi de lumină şi culoare – artificii fabricate ad hoc, dacă e să mă iau după aspectul lor – pot fi văzuţi căzând ca nişte picături de ploaie prin bula de aer ce înconjoară OEMI-1.

Deşi, dacă stau să mă gândesc mai bine, ar trebui să-i spun mai degrabă „Reduta”, aşa cum au început să se refere oamenii la oraşul nostru expediţionar. Încă n-am

descoperit originea acestei porecle[59], dar nu contestă nimeni faptul c-a devenit omniprezentă în ultimele câteva luni, înlocuind practic denumirea oficială OEMI-1 în toate contextele, mai ales în cele tehnice şi practice – spre marea nemulţumire a lui Kizabel, a cărei prezenţă este prin ea însăşi un context tehnic şi practic.

Văzând-o acum, cu clădirile sale iluminate şi străzile forfotind de cheflii şi cu pădurile sale luxuriante şi lacurile cu ape curate, mi se pare greu de crezut că doar cu două zile-n urmă, timpul local, Reduta era o adevărată ruină, un amalgam de dărâmături şi distrugeri. De fapt, dacă n-ai vedea şirurile de Tunuri ale Oraşului şi fortăreţele spiralate cu forme ascuţite împrăştiate pe toată suprafaţa sa, ai putea confunda uşor Reduta cu un oraş zburător paşnic şi obişnuit, cu nimic ieşit din comun.

Veloul meu aterizează ultimul, lăsându-se în jos pe o enormă pajişte din curţile exterioare ale Academiei. Mă alătur unui şir de ofiţeri ce se strecoară înăuntru, acolo unde Ducele Feeroy aşteaptă pentru a mă saluta cu una dintre încuviinţările sale din cap devenite marcă înregistrată. Sunt aproape sigur că mă dispreţuieşte în continuare, dar n-ar fi convenabil din punct de vedere politic s-arate acum că nu mă place, din moment ce noi doi suntem consideraţi de toată lumea tandemul care a salvat Legiunea de la o devastatoare înfrângere.

În calitate de comandant al rezervei, Feeroy a fost confidentul meu firesc pentru destăinuirea gândurilor legate de scenariile potenţial catastrofale şi, mai important, el a fost singurul care s-a prefăcut vreodată că m-ascultă. I-am abordat deja sau am încercat să-i abordez pe toţi superiorii de la Reydaan în jos, ba şi pe câţiva subordonaţi. Nimeni n-a vrut să aibă de-a face cu mine sau cu grijile mele legate de probleme pe care e prea târziu să le rezolvi. Am fost informat – cu o asemenea vehemenţă încât am început să mă întreb dacă nu cumva s-a emis vreo ordonanţă internă de-a nu se mai deschide niciodată subiectul unei potenţiale retrageri – că acum contează să

[59] *Nom de guerre,* în limba franceză în original (n.tr.).

câştigăm această luptă, nu ce s-ar fi întâmplat dacă am fi pierdut şi, oricum, nu cumva planurile în caz de accidente neprevăzute sunt o chestiune care-i priveşte doar pe cei din rezervă?

Planul pe care l-am avut eu în minte n-a fost perfect – de fapt, a avut prea multe fisuri ca să mă mai deranjez să le număr –, dar a fost mai bun decât nimic, adică ce-avusesem noi la dispoziţie până atunci, şi a fost şi suficient de lesne de aplicat. Mai important – în ceea ce-i priveşte pe cei din Legiune, în orice caz – a funcţionat, ba chiar mai bine decât sperasem vreodată. Armatele de Valentini şi-au asumat un risc extrem de mare atunci când au încercat să profite din plin de avantajul obţinut după cufundarea lui OEMI-1 în întuneric, iar când tunurile noastre s-au retrezit la viaţă, o mare parte din armata lor a fost surprinsă descoperită. Confruntaţi cu pierderile grele deja suferite, au ales să se retragă decât să rişte o anihilare totală. Drept rezultat al acestei totale răsturnări de situaţie şi, de asemenea, datorită faptul că nimeni de la Comandament n-a ţinut seama de ajustările mele de ultimă oră, eu şi Feeroy am scăpat cu feţele destul de curate după ce tot fumul s-a împrăştiat. Feeroy, alături de restul Comandamentului, a fost foarte bucuros să treacă sub tăcere faptul că singurul motiv pentru care am rămas toţi în viaţă este că trupele de evacuare au ignorat ordinele şi au intrat în luptă, însă asta nu-l împiedică să mă tragă la răspundere pentru insubordonarea lor.

Deşi îmi place să cred că scârba lui Feeroy la adresa mea este o scârbă ţinută sub control de respect, singura manifestare pe care am văzut-o până acum a fost o indiferenţă rece cu o vagă urmă de dispreţ – situaţie care poate fi destul de jenantă, din moment ce acum fac parte din stafful său de consilieri. O altă chestiune administrativă de care a trebuit să se ţină cont înainte a fost recenta mea promovare. Acum sunt Legatul Vinneas, conducătorul Cohortei a Paisprezecea din rândul Legiunii a Noua. Nu prea rău pentru un legionar a cărui singură sarcină din timpul ultimei confruntări a fost să se

îngrijoreze excesiv din cauza tuturor.

Când cer permisiunea de-a putea lipsi de la banchetul ofiţerilor programat după închiderea Vălului Lunar din seara asta, Feeroy aprobă cu o indiferenţă demnă de un adevărat lord. Atitudinea sa denotă că e sub demnitatea lui să fie la curent cu ce fac eu, deşi nu pierde ocazia de-a scăpa de mine cât mai curând posibil:

— Poate ai vrea să priveşti închiderea altundeva decât în Dominiu, spune el, referindu-se la construcţia cunoscută înainte sub numele de Palatul Principatului, acum cartierul general al birourilor lui Dominus Reydaan, comandantul suprem al Redutei. Mulţimile de oameni te vor împiedica să te strecori afară după aceea.

— Exact ceea ce-mi spuneam şi eu, zic salutându-l. Vă mulţumesc, domnule!

Când eram la Academie, uneori mergeam împreună cu clasa sus în For pentru evaluare, şi întotdeauna aveam senzaţia că locul acela e atât de încăpător, încât ai fi putut aduce întruna Cadeţi şi niciodată n-ai fi reuşit să-l umpli. Însă astăzi piaţa aceasta imensă de piatră dă pe dinafară de oameni, iar mulţimea devine din ce în ce mai compactă pe măsură ce avansezi. Legiunea strânsă acum în Redută este alcătuită din patru Legiuni – a Doua, a Şasea, a Zecea şi, fireşte, a Noua, fiecare suplimentată cu forţe proaspete din rândul celorlalte care-au rămas în urmă – şi mă simt de parcă fiecare legionar în parte ar căuta să se înghesuie aici, lângă mine.

Încerc să-mi fac loc fără a da peste cineva şi caut să mă strecor printre picioarele ce se intersectează între ele precum rădăcinile unei păduri mult prea dese, deşi capăt rapid senzaţia că cei mai mulţi oameni nici măcar nu bagă de seamă sau nu le pasă că-i bruschez. Zgomotul e formidabil, strigătele şi râsetele punctând larma generală, amplificată şi de zgomotul scos de bubuitul continuu al muzicii la volum maxim – chestia aceea cu adevărat oribilă ce însoţeşte întotdeauna diversele ceremonii oficiale.

Fântâna Principatului – Old Fife, adică – se înalţă ameninţător deasupra mării de chipuri iluminate slab, ea

însăşi fiind complet acoperită de siluetele întunecate ale legionarilor înghesuiţi acolo, care fac ca tot ansamblul să semene cu un măreţ turn ce se conturează pe cerul discret curbat şi din rândul cărora izbucnesc răcnete de triumf că s-au căţărat atât de sus. Ici şi colo, la întâmplare, focuri de artificii ţâşnesc în sus, arcuindu-se şi avântându-se în toate direcţiile, apoi înflorind în perle şi muguri de luminiscenţă ce sclipesc o clipă şi apoi se împrăştie în oceanul de stele, uneori lăsând în urmă un bubuit asurzitor sau un urlet prelung şi ropote de aplauze apreciative.

Îmi ia aproape o jumătate de oră, însă în cele din urmă reuşesc să ajung în preajma scenei ridicate în afara Dominiului şi să mă strecor în pasajul lung ce trece pe sub ea – acelaşi traseu pe care-o luam în timpul fiecărui atac atmosfer-invaziv, pe când încă făceam parte din Academie, iar acest loc încă se numea Palatul Principatului. Zgomotele dinspre For reverberează ca un bizar flux şi reflux, apoi dispar aproape imediat ce ies într-un balcon situat în partea opusă.

E destul de aglomerat, dar nu pe cât s-ar fi aşteptat Curatorul Ellmore sau eu. Îmi dau seama că ciudata senzaţie pe care am simţit-o în pasaj a provenit probabil de la un artificiu creat pentru a-i descuraja pe eventualii oaspeţi nepoftiţi să-şi facă loc până aici; deşi nu sunt sigur dacă a fost sau nu pus de oamenii din balcon sau de ofiţerii care-au dorit să se bucure de spectacol dintr-unul dintre patiourile de deasupra noastră şi care fără îndoială c-ar vrea să fie scutiţi de răcnetele de beţivi ale legionarilor obişnuiţi.

De-ndată ce-am ieşit din tunel, una dintre siluetele de pe balcon strigă la mine:

— Vinn, tu eşti? Am zis eu că ţi-am simţit mirosul acolo!

Glasul îi aparţine lui Imway, care mă salută c-o îmbrăţişare al cărei entuziasm e cu siguranţă amplificat şi de ceva băutură.

— Bună treabă, Vinn! zice adulmecându-mă pentru mai mult efect. Sărbătoreşti şi tu cu noi? Miroşi de parc-ai fi înghiţit deja două sticle de aquavee şi-ai fi făcut baie în a

treia. Ar fi mai bine să nu te vadă cineva de la Comandament în starea asta!

Gluma fiind, desigur, că eu sunt cineva de la Comandament.

— Un pahar sau două se poate să fi fost vărsate pe mine în timp ce veneam încoace, recunosc eu.

— Şmecheria e să faci ca băutura să ajungă mai întâi în gură, îmi explică Imway ca un adevărat înţelept. Uite, îţi fac o demonstraţie ca să poţi pricepe şi tu ideile de bază.

Mă plesneşte cu palma pe umăr, conducându-mă apoi printre legionarii ce aşteaptă. Majoritatea ţin în mână mici cupe din argint, deşi am băgat de seamă că unii au renunţat brusc la ele în semn de respect faţă de un superior, ceea ce mă face să observ o oarecare reţinere în atitudinea lor.

Din fericire, Imway şi escadrila sa mă ştiu de suficient timp încât primul lor impuls este să mă lovească uşor cu pumnul în umăr, nu să mă salute, şi, în curând, toată lumea le urmează exemplul de lipsă de formalism, iar gradul meu proaspăt dobândit – vechi de doar câteva ore, din punctul de vedere al tuturor celor prezenţi aici – e repede uitat. Escadrila 126 se află în întregime aici, iar ei ştiu că au un motiv de sărbătoare: Puţine unităţi de luptă au supravieţuit bătăliei într-o formulă aproape completă. Totuşi, în timp ce împart îmbrăţişări şi toasturi şi bătăi pe spate, observ că un anume eques lipseşte cu desăvârşire.

— Rae a rămas prin oraş, zice Kizabel, observându-mi privirea ce scrutează mulţimea din balcon şi făcând legătura tulburător de iute.

Şi ea a venit însoţită de un grup de persoane – cele mai multe fiind chipuri noi, care presupun că sunt ale unor camarazi de arme din timpul misiunii sale ca operator de artilerie.

— A plecat să vadă ce face sora ei. A zis că trece şi ea mai târziu.

— Desigur, minunat! spun eu, încercând să nu par prea dezamăgit. După rânjetul ştiutor al lui Kizabel, e limpede că nu s-a lăsat păcălită. Numai că n-am prea văzut-o de

când ne-am întors pe Pământ, explic eu, simţindu-mă jalnic.

Eu şi Kizabel am lucrat mult împreună când Reduta suferea diverse reparaţii, însă, în tot acest timp, abia dac-am reuşit s-o zăresc câteva clipe pe Rae, de cele mai multe ori în Stabulum, acolo unde Snuggles suferea câteva reparaţii majore. Re-reparaţii, mai degrabă. Kizabel a fost extrem de nemulţumită de eforturile iniţiale ale echipei de reparaţii şi-a insistat să refacă ea tot de una singură. Toţi musafirii în afară de Rae erau alungaţi într-o ploaie de invective şi bucăţi de maşinării strâmbe. Recunosc că mă simţeam mai mult decât gelos din cauză că un equus primea mai multă atenţie din partea lui Rae decât mine, dar m-am simţit şi uşurat totodată. Făcusem ceva ce-o supărase nu cu mult timp în urmă, dar, din cauză că încă nu-mi dădeam seama ce anume sau când, încercările mele de-a îndrepta lucrurile se bazaseră pe simple presupuneri la întâmplare. Mi-e puţin teamă să aflu că ea m-ar putea privi cu silă. Apreciez şansele mele de succes ca fiind cam de una la douăzeci.

— O, da, categoric, răspunde Kizabel, al cărei rânjet s-a lăţit. Ei, acum sunteţi prinşi amândoi pe-o insulă plutitoare, aşa că sunt şanse să daţi la un moment dat unul de altul.

E-o insulă zburătoare a naibii de mare, suficient de mare încât să fie posibil ca doi oameni să nu se vadă decât dacă vor cu tot dinadinsul să o facă, şi asta mă şi pregătesc să-i zic lui Kizabel, când îl zăresc pe Fontanus Jax pierzând vremea la marginea balconului. Aducându-mi aminte de efectele pe care gradul meu le-a avut asupra mulţimii de oameni prezente aici, optez pentru un semn camaraderesc din cap, în locul unui salut ce-ar conţine automat şi formula „domnule”.

— Jax! strig la el, făcându-i semn să se apropie. Mă bucur c-ai putut veni! continui eu, deşi, să fiu sincer, nu mă bucur chiar deloc.

Un important procent din rândul conducătorilor – printre ei, şi Curatorul Ellmore – a considerat că tinerilor

legionari le-ar trebui categoric interzisă participarea la MapleWhite şi, deşi nici eu nu sunt chiar total de acord cu asta, mi-a fost destul de greu să-mi justific deciziile care i-au permis lui Jax să participe. Categoric, el şi Naomi – una dintre cele mai tinere fontana din rândul Legiunii – au jucat un rol decisiv în ultima noastră victorie, înfrângând un Valentin Zero nu departe de locul în care stăm chiar acum. Jax chiar arată mai matur – mai înalt, mai suplu, departe de băieţelul sfios şi înspăimântat pe care-l cunoscusem noi odată, cu o eternitate-n urmă, cu toate că, în realitate, nu trecuseră decât câteva luni –, deşi rămâne tot un copil. Ar putea fi o simplă chestiune de perspectivă – sunt sigur că şi eu par la fel de tânăr pentru Curatorul Ellmore pe cum îmi pare Jax mie. Însă el n-are nici măcar treisprezece ani.

Experienţele recente prin care-a trecut Jax i-au oferit o încredere în sine formidabilă, ceea ce-l face sigur pe el când discută cu legionarii mai vârstnici din jur. E remarcabil de bine informat cu privire la tacticile militare şi pare în mod deosebit interesat de opiniile mele legate de cum s-ar putea comporta Reduta în eventualitatea destul de probabilă a unei ciocniri cu inamicul în timpul misiunii următoare. Când Kizabel se lansează în deja cunoscuta ei tiradă împotriva vulgarităţii obiceiului proaspăt dobândit de unii de-a se referi la OEMI-1 ca la „Redută”, el o linişteşte într-un mod care sugerează o înţelegere comună a lipsei generale de recunoştinţă a omenirii. N-apucăm să discutăm prea multe totuşi, căci mă întreabă cât e ceasul.

— Ar trebui să plec, spune după ce-mi scot ceasul şi i-l arăt. I-am spus lui Naomi că vom privi împreună închiderea Vălului.

Închiderea Vălului Lunar va marca sfârşitul oficial al petrecerii noastre date în cinstea victoriei şi începutul misiunii pe alte Tărâmuri, deşi nu mă-ndoiesc că sărbătoarea generală va continua într-o atmosferă neoficială pentru încă o bună perioadă. Deja Ancorele care ţin deschis Vălul Lunar au fost dezafectate, iar în curând Vălul se va prăbuşi, izolându-ne complet de Hestia. Totuşi,

cu o secundă înainte ca acest lucru să se-ntâmple, se va ivi o străfulgerare prin Văl, permiţându-le tuturor celor care s-au strâns pe Redută să vadă o ultimă imagine a Pământului.

— Au anulat cumva discursul lui Reydaan? întreb eu.

Străfulgerarea ar trebui să coincidă cu punctul culminant al predicii laudative a lui Dominus Reydaan, însă ceasul îmi spune că n-au mai rămas decât câteva minute până la marele adio, iar eu n-am auzit nici măcar un cuvinţel din partea lui.

— A început deja de ceva timp, spune Jax.

Îmi indică pasajul care duce înapoi în For, aşa că recunosc şoapta slabă a vocii lui Reydaan reverberând dinăuntru. Probabil că artificiul care ne-a izolat de restul Forului estompează destul de mult din volumul discursului; mie-mi convine, căci am răsverificat de-atâtea ori discursul, încât ştiu că nu pierdem mare lucru dacă nu-l ascultăm.

Kizabel, care a băut mai mult decât i-ar face bine, începe să-l ironizeze pe Jax, spunându-i că preferă o companie feminină în locul vechilor şi credincioşilor săi prieteni. Fiind deja ţinta ironiilor lui Kizabel, mă hotărăsc să intervin.

— Ne vedem mai târziu, Jax. Salut-o pe Naomi din partea noastră.

Jax îmi aruncă o privire recunoscătoare. Kizabel, în locul unui salut asemănător, strigă după el:

— Şi spune-i lui Rae să nu mai piardă vremea prin oraş şi să vină încoace!

Nu sunt sigur, însă am impresia că acest comentariu a fost mai mult pentru mine decât pentru Jax sau Rae. Se-aud câteva pufnete, dar Jax doar încuviinţează din cap, ca şi cum ar fi primit un ordin pe care trebuie să-l execute, apoi dispare, lăsând în urmă doar un vârtej de aer şi un şuierat.

— Fontani, murmură Kizabel mirată, în timp ce voci de beţivi îşi strigă admiraţia de peste tot din balcon. Ce n-aş da să fiu şi eu în stare de aşa ceva!

— Ne-ar face vieţile mult mai uşoare, cad eu de acord cu ea.

De parcă ar dori să-i ilustreze spusele, aerul pârâie din nou, de data asta învârtejindu-se ca o tornadă în miniatură. Zgomotul vântului şuierător este iute înlocuit de-un răcnet de încântare colectiv, urmat de râsete din toată inima, ca atunci când cineva are parte de o surpriză extraordinar de plăcută.

Rae s-a materializat brusc în faţa noastră, la nu mai mult de-un braţ distanţă de mine. Se dovedeşte că Jax a livrat mesajul lui Kizabel aşa cum a primit indicaţii, apoi a preluat iniţiativa şi ne-a adus-o pe Rae direct în balcon. Stau în dubiu şi mă întreb dacă a fost doar un gest frumos faţă de un prieten sau parte a unei conspiraţii trădătoare puse la cale alături de Kizabel, deşi chiar că nu-mi pasă absolut deloc. În orice caz, Rae a ajuns aici.

Reacţia lui Kizabel mă face să cred că s-au înţeles dinainte în privinţa anumitor aspecte. Ea e prima care reacţionează la sosirea lui Rae şi nu prea oferă senzaţia c-a fost chiar luată prin surprindere. Gestul său de bun venit constă într-o îmbrăţişare călduroasă, pe care Rae o primeşte elegant, strângându-şi braţele în jurul umerilor lui Kizabel şi ridicând-o câţiva centimetri de la pământ, în timp ce amândouă chicotesc ca nebunele din cauza unei glume ştiute doar de ele.

Tot contingentul Escadrilei 126 Equites se strânge-n jurul lor, chiuind şi salutându-se cu emfază, îmbrăţişându-se călduros şi ciocnind cupe pline cu aquavee. Sunt uluit şi, în acelaşi timp, deloc luat prin surprindere, s-o văd pe Kizabel direct în mijlocul lor, împărţind cu generozitate bătăi pe spate şi invective amicale, ea, o pitică mai scundă c-un cap decât oricare dintre ei, dar mândră totodată de poziţia ei acolo. A existat la un moment dat o oarecare tensiune între Kiz şi restul Escadrilei 126, o dispută în care, dacă-mi aduc eu bine-aminte, şi Rae a jucat un oarecare rol, însă acum se pare că toate neplăcerile au fost lăsate deoparte, ignorate aşa cum au tendinţa să fie diferendele neînsemnate atunci când lumea e pe cale să fie

distrusă.

În orice caz, asta-i impresia mea, care durează până ce Imway îşi face loc prin înghesuială, afişând rânjetul generos al unei gazde ce întârzie chiar la propria petrecere. Cei mai mulţi îl întâmpină aşa cum se şi aştepta de la-nceput, cu pahare ridicate-n aer, bătăi pe spate şi râsete răsunătoare, însă după câţiva paşi ce-l îndepărtează de centrul grupului, rânjetul său de războinic mulţumit de sine piere brusc, înlocuit de o expresie de confuzie şi indignare neprefăcută. În clipa următoare redevine acelaşi prieten la cataramă cu toată lumea, cu mâna ridicată pentru a primi o cupă cu aquavee din partea camarazilor cheflii, însă pe chip i-a rămas o discretă urmă de bosumflare, uşor de ghicit după încordarea maxilarului, dar lesne de ignorat de către cineva care n-a fost martorul scurtei întreruperi ce i-a umbrit starea de veselie. Eu nu reuşesc să zăresc decât momentele de final ale evenimentului care i-au tulburat încrederea neţărmurită pe care-o are în propria-i persoană, însă tot e suficient: Kizabel făcându-şi loc departe de grupul lui Imway, pentru a se alătura din nou camarazilor de la tunuri.

Din câte-mi dau seama, singura persoană care-a mai observat această schimbare e Rae. Îmi surprinde privirea pe deasupra mulţimii şi, printr-o singură expresie, reuşeşte să-mi confirme nu numai că am văzut ce mi-am închipuit, ci că la mijloc e o întreagă aventură. Orice-ar fi, va trebui să aştepte, totuşi, căci mai mulţi equites din 126 şi-au propus să mă facă şi pe mine părtaş la starea lor de veselie, chiar cu forţa, dacă va fi necesar.

— Mereu călătoreşti cu stil, îi spun lui Rae după ce petrecerea de bun venit m-a făcut să mă simt suficient de încrezător încât să-i pot vorbi direct.

Comentariul meu e bine primit de ceilalţi equites, pentru care a călători cu stil e un ideal profesional. Lor li se pare cea mai fină formă de laudă, ceea ce duce la o mulţime de toasturi zgomotoase în cinstea „călătoritului cu stil”. O sticlă de aquavee începe să circule de la unul la altul, însă, când ajunge în mâinile lui Rae, ea o dă mai departe fără să

bea, retrăgându-se câţiva paşi şi îndepărtându-se astfel de şirul de râsete şi ciocniri de pahare.

— N-ai chef să petreci? o întreb.

— Ba din contră, zice ştergându-şi o lacrimă produsă de râs. Astăzi nu fac altceva decât să petrec.

— Mi-era teamă că n-am să te văd.

Ea mă priveşte surâzătoare.

— O, am obosit repede din cauza atâtor urări de bun venit.

Aruncă o privire spre ceilalţi equites, dintre care cam jumătate, din motive nu chiar clare, au izbucnit în hohote de râs, apoi continuă:

— Aş fi venit ceva mai repede dacă aş fi ştiut cu câtă căldură voi fi întâmpinată. Aveam impresia că Sen ar vrea să încerce să se dea la mine după ce şi-ar mai face puţin curaj. Şi credeam c-ai dispărut deja în vreo cameră întunecoasă alături de ceilalţi ştabi din conducere.

— Şi eu am obosit, să ştii, îi zic ridicând din umeri, apoi continui prudent: Şi n-ai fost singura îngrijorată din pricina aventurării pe teritorii periculoase.

— O, da?

Sprâncene ridicate; ochi căprui jucăuşi.

— Disensiuni între grade?

— Nu. Tu.

— Eu?

Pare surprinsă, însă expresia-i jucăuşă încă n-a dispărut.

— Aveam impresia că eşti supărată pe mine.

Expresia de pe chipul ei e una pe care n-am mai văzut-o niciodată la Rae. Nu sunt sută la sută sigur, dar cred c-ar putea fi jenă.

— Şi eu credeam, zice ea. Dar nu eram. M-am supărat, iar tu te-ai aflat acolo. Pare la fel dintr-o mulţime de unghiuri.

Rae clatină din cap, ca şi cum ar vrea să alunge un gând nepoftit.

— N-a fost deloc vina ta. Pur şi simplu mă săturasem de-atâtea despărţiri.

O spune mai mult pentru ea însăşi decât pentru mine.

Cred că ştiu la ce se referă, dar nu-mi pot închipui un mod de-a i-o spune fără să par un prost. Să pretind că înţeleg chiar şi o mică fracţiune din cele prin care-a trecut Rae ar putea fi cea mai gogonată minciună pe care-am spus-o vreodată. Îmi scotocesc prin minte pentru a găsi cuvintele potrivite, încercând să identific potenţialele capcane şi să trasez o hartă care să m-ajute să răzbat. Dar singura mea certitudine e că Rae poate dejuca orice strategie.

Sunt salvat de la emiterea unei bălmăjeli stângace şi nesincere în momentul în care toate luminile din Redută – de la pătura cerului în amurg la luminile ambientale ce pâlpâie la marginea balconului nostru – încep să pulseze, mai întâi revărsându-se în valuri, astfel încât fiecare umbră şi fiecare crăpătură e iluminată timp de câteva fracţiuni de secundă, apoi estompându-se încetişor, lăsând în urmă aproape numai întunericul. Acelaşi lucru se petrece pe tot cuprinsul lui OEMI-1, sunt sigur; e apelul general pentru a ne atrage atenţia. La a treia pâlpâire, luminile rămân stinse, permiţând ca tot cerul întunecat al lui Dis şi spectaculosul veşmânt de stele să se arate în toată splendoarea sa. Îmi dau seama că muzica din For a încetat cu totul. Probabil că şi Reydaan şi-a terminat discursul. Râsete şi aplauze răsună răzleţ prin oraş, în rest, doar linişte. Marele final stă să înceapă.

Brusc, iată Pământul, un balon alb-albăstrui de oceane şi nori învolburaţi. Are cam dimensiunea Lunii văzute de acasă, din care lipseşte doar un corn, într-o parte. Aruncă sclipiri acvamarine în oraşul nostru, iar lumina îi străluceşte pe chipurile întoarse pentru a privi spectacolul. Uralele răzleţe se estompează cu totul şi o clipă sau două e linişte deplină.

Dacă n-are chef de despărţiri, Rae sigur nu se va bucura de ce urmează.

Mă pregătesc să zic ceva, să întreb dacă vrea să ne strecurăm amândoi într-o încăpere întunecoasă, plină cu ştabi ca mine, ori s-o înşfac pur şi simplu şi s-o car înapoi în For, să fac ceva ca să nu mai fie nevoită să-şi vadă căminul dispărând în zare, dar, înainte ca gândul să se

transforme-n faptă, simt cum ceva mi se lipeşte de palmă. O singură atingere uşoară – palma sa lipită de a mea, într-o apăsare scurtă, dar fermă –, care poartă un mesaj mai clar şi mai puternic decât orice aş fi-ndrăznit să spun sau să fac. Simpla confirmare a unei singure idei clare: posibilitatea.

Primul indiciu că spectacolul se-apropie de final, iar ceremonia se va sfârşi în mod oficial sunt nişte strigăte de bucurie furibunde. Am senzaţia că o vreme se înalţă din ce în ce mai tare. Privesc în continuare cerul, dar când caut locul unde-ar trebui să se afle micuţa noastră planetă albastră văd doar un roi de stele străine. Pământul a apărut şi-a dispărut, iar noi am pornit la drum.

— Nu-ţi face griji! spune Rae, dându-se mai aproape ca s-o audă în răcnetelor celorlalţi. Va fi acolo şi când ne vom întoarce.

64
TORRO

Încă sunt aici. Uneori nici mie nu-mi vine să cred, chiar dacă e evident. Ca şi cum totul ar fi o mare greşeală sau ceva de genul ăsta. Pentru că, în primul rând, doar jumătate din Centuria a Douăsprezecea a scăpat cu viaţă din Bătălia pentru Dis. Atacul asupra şoricarilor a fost principala cauză, deşi, dacă ar fi fost să-mi dau cu părerea înainte de-a ne năpusti asupra acelor cuiburi, aş fi spus că *toţi* urma să fim ucişi, nu doar cincizeci la sută dintre noi. Poate că de aceea i-am impresionat pe cei din Legiune după ce-am terminat cu acele cuiburi – deoarece le-am atacat ştiind că practic n-avem nicio şansă. Şi totuşi, nu mă gândisem dacă aveam să mor sau nu. Nu ştiam decât că vreau să sar de pe platforma aia idioată. Acelaşi lucru îl spuseseră şi ceilalţi oameni din a Douăsprezecea. Şi nu era ca şi cum am fi avut de ales să fugim. Căci nu prea aveam unde fugi în altă parte.

În orice caz, cu toţii am primit o frumoasă citare din partea unităţii pentru bravură şi curaj şi aşa mai departe, toţi cei rămaşi din Cohorta a Treia, Centuria a Douăsprezecea. Aveam impresia că, dacă ai fost în Legiune mult timp, ai fi destul de încântat să primeşti o astfel de recompensă, însă cei mai mulţi dintre noi, din a Douăsprezecea, nici măcar nu auziserăm de ea. În general, ne bucuram pur şi simplu că scăpaserăm cu viaţă, cel puţin cei care ne întorseserăm întregi. De fapt, singura persoană care s-ar fi bucurat nespus de acel premiu pentru bravură nici măcar nu mai e-n viaţă, iar acest lucru înseamnă că a primit mai multe premii decât noi toţi. Însă asta nu-l face totuşi mai puţin mort.

Optio Sorril ne-a spus că-l putem lua pe Mersh acasă dacă vrem, eu, Hexi şi Spammers adică. Am fost surprins când mi-am dat seama că ea ştia că noi patru eram prieteni buni. Adică era clar că fuseserăm extraşi împreună şi aduşi aici tot împreună şi-aşa mai departe, din moment ce

veniserăm cu trenul dinspre bătrâna C-225, dar cu noi mai fuseseră încă alţi o sută de oameni, însă cumva, Sorril îşi dăduse seama că pe noi ar fi trebuit să ne întrebe dacă e cazul să-l trimită acasă. La asta se referea ea când spusese „acasă”. La bătrânul Ţărm de Granit. Vorbiserăm totuşi despre asta şi căzuserăm de acord că n-ar fi o idee chiar atât de bună. Dintre toţi, Mersh fusese de fapt singurul care voise să părăsească acel loc.

Însă n-am putut cădea de acord cu ce trebuia să facem în schimb. Spammers nu voia să facă nimic. Spunea că Mersh nu mai e printre noi, aşa că nu mai conta ce se întâmplă cu oricare parte a corpului său. Din punctul său de vedere, Legiunea poate face ce doreşte cu oricine este ucis în timpul misiunii. Asta a înfuriat-o foarte tare pe Hexi. I-a zis că Mersh fusese prietenul nostru, nu un gunoi oarecare, şi de noi depindea să facem ce şi-ar fi dorit el, iar Spammers ar fi trebuit să ştie asta dacă n-ar fi fost un rahat cu ochi. Eram de acord cu amândoi. Adică Mersh era mort, aşa că probabil nu-i mai păsa ce se întâmplă cu el, însă nici nu voiam să-l las cu Legiunea, singur. Şi, în plus, Spammers chiar era un rahat cu ochi. Chestia ciudată a fost că, într-un final, şi el, şi Hex şi-au văzut dorinţele împlinite.

Ştiam cu toţii că, dacă Mersh ar fi apucat să-şi organizeze propria înmormântare, ar fi vrut ceva fastuos, demn de un adevărat erou, iar când am întrebat-o pe Optio Sorril ce s-ar putea face, am aflat că Legiunea asta face pentru *toată lumea.* Nu conta dacă muriseşi după uciderea a zece milioane de Valentini sau la două secunde după intrarea-n bătălie, în urma unui atac de cord sau a unei lovituri mortale primite-n maţe ori mai ştiu eu ce, erai tot un erou care avea parte de funeralii de erou. La început, Spammers a făcut tot posibilul să ne facă să ne răzgândim. Nu ştiu pe cine era mai furios: pe Legiune pentru că se purta ca şi cum ar face mare caz de nişte oameni morţi care rămâneau tot morţi, sau pe Mersh, pentru că lui chiar i-ar fi plăcut să aibă parte de-o chestie aşa stupidă. Chiar şi Spams s-a văzut nevoit să admită că fusese totuşi un

spectacol impresionant.

A fost primul lucru pe care l-am făcut după ce Reduta a decolat de pe Pământ. I-au pus pe toţi să vină pe Partea Verde, deoarece acolo se afla cel mai mult spaţiu liber, iar oamenii aveau astfel mai mult loc. Verdele chiar îţi oferă iluzia că te afli undeva-n sălbăticie, cu acei pomi şi lacuri şi toate cele, mai ales că aproape toate clădirile înalte se află pe Partea Roşie, aşa că n-ai cum să le vezi. Când am ajuns acolo, în mijlocul pădurii, oamenii aceia din Legiune au început să vorbească unul după altul despre cât de viteji fuseserăm şi-aşa mai departe, dar mai ales cei care-şi dăduseră viaţa pentru ca omenirea să meargă mai departe. Numai căcaturi, fireşte. Luptasem şi eu acolo. Ştiam că nu toţi se comportaseră eroic şi eu *sigur* n-o făcusem pentru a mă sacrifica pentru omenire. Singurul motiv pentru care încă mai sunt în viaţă e c-am avut *noroc.* Cei care ne recuperaseră îmi spuseseră că, dacă tăietura din costumul meu D-87 ar fi fost mai adâncă, aş fi sfârşit şi eu ca Mersh, şi mă-ndoiesc că aia m-ar fi făcut mai viteaz în vreun fel. Ce spuneau acei legionari nu erau totuşi numai prostii. Ştiam că lui Mersh i-ar fi plăcut.

După terminarea discursurilor, i-au lăsat pe toţi cei care fuseseră ucişi să plutească prin spaţiu. În dimineaţa aceea, eu şi Hexi merseserăm să luăm ce mai rămăsese din Mersh, adică nişte cenuşă într-un recipient mic, din piatră, un fel de tub c-o mărgică în formă de lacrimă pe post de capac la ambele capete. Ar fi trebuit să mă aştept la asta, din moment ce şi în Colonia 225 oamenii erau incineraţi, însă, dintr-un anumit motiv, îmi închipuiam că o să-l vedem pe Mersh exact cum îl găsiseră. M-am bucurat că nu era aşa. După ce Tip 3-urile pline de gheare îl prinseseră, nu cred că mai rămăsese mare lucru din el. Spammers spune că bătrânul Mersh sfârşise rupt în trei bucăţi distincte, şi nici alea prea mari. Chestia asta micuţă din piatră era mult mai bună, curăţică, şi drăguţică şi aşa mai departe.

Hexi primise tubul cu Mersh înainte de începerea discursurilor, iar după ce se încheiase şi ultimul, mărgicile în formă de lacrimă începuseră să pâlpâie, iar obiectul se

ridicase pur şi simplu din mâna ei. Acelaşi lucru se întâmpla şi cu celelalte tuburi aflate pe Partea Verde şi în curând vedeai doar luminiţe înălţându-se deasupra arborilor. Nu-mi venea să cred câte erau. Era o imagine superbă, dar în acelaşi timp, extrem de tristă, dacă te gândeai ce semnifica de fapt. Fiecare luminiţă fusese înainte o persoană, poate cineva smuls din vreo colonie şi trimis să lupte şi care nu avusese destul noroc să scape cu viaţă de-acolo.

Tuburile au continuat să plutească din ce în ce mai sus, învolburându-se precum un râu lat şi sclipitor, până ce s-au pierdut în zare. În realitate, ele ieşiseră din umbra ce-nconjura Reduta, astfel încât nu mai exista thelemitaţia care să le facă să pâlpâie. În schimb erau încă acolo, plutind singure de-acum. Vor continua să dea la nesfârşit roată Pământului, timp de, poate, sute sau mii de ani, sau poate pentru totdeauna, ori s-ar putea să cadă-n atmosferă şi să ardă complet.

Rămân cu această senzaţie bizară după ce luminile dispar cu totul şi pe cer nu se mai văd decât stelele şi Pământul, fără acea sclipire cunoscută nouă. N-am început să plâng, aşa cum li s-a întâmplat unora. Mă simţeam trist, fireşte. Dar tot ce li s-ar fi putut întâmpla rău acelor oameni din tuburi se întâmplase deja. Probabil că-mi părea rău pentru mine însumi. O prostie, ştiu. Adică, na, eu încă mai eram în viaţă, nu? Dar aşa mă simţeam atunci.

După ce luminile s-au stins cu totul, oamenii au început să se îndrepte spre Partea Roşie, pentru că în For urma să aibă loc o mare petrecere în cinstea victoriei în Bătălia pentru Dis. Hexi voia să mai zăbovească puţin acolo, să rămână şi să povestim întâmplări despre Mersh, însă Spammers a zis că i-a ajuns cât şi-a amintit toate căcaturile astea şi că acum ar vrea să se îmbete. Iar adevărul era că şi eu, şi Hexi aveam chef să ne-mbătăm, sau Hexi, cel puţin. Aşa c-am luat-o cu toţii spre Partea Roşie, iar Hexi a luat o înghiţitură de aquavee şi-a început să spună poveşti, iar în cele din urmă i s-a alăturat şi Spams. Mi se părea că se distrează de minune, însă eu

începusem să mă simt ciudat şi mi-era şi puţin rău.

Cred că eram singura persoană care observase momentul în care părăsiserăm Hestia. Nu ajunseserăm de mult în For, trecuse probabil în jur de-o oră. Aveai la dispoziţie cam tot ce ţi-ai imagina în materie de băutură sau mâncare, iar oamenii parcă începuseră să-nnebunească. Cred că pur şi simplu se bucurau că încă erau în viaţă, mai ales după acea comemorare cu lumini. Hexi renunţase la depănat poveşti şi-acum îşi arăta braţul oricui se arăta dornic să i-l vadă. Îi fusese retezat chiar de sub cot după ce aruncasem cuibul acela-n aer, însă după ce fusese adusă la infirmerie, nu-i luase decât câteva zile ca să-i crească la loc. Ea zicea că înc-o mai înţeapă uneori, dar aspectul rozaliu şi lucios pe care acesta-l avusese la început aproape dispăruse de tot şi abia mai puteai vedea linia albicioasă unde costumul D-87 îi lipise pielea ca să nu sângereze de moarte. Ea tot zicea: „Oricum arată mai bine decât zeama de sfeclă!” şi mă lovea cu braţul ce-i crescuse la loc. Era destul de comic, cred. La un moment dat, am observat că stelele de deasupra noastră începuseră să se rotească, iar când s-au oprit, în faţa ochilor nu mai aveam stelele pe care le vezi în mod obişnuit de pe Pământ. Erau stelele din Dis.

Înainte credeam că stelele sunt doar stele, mici puncte sclipitoare şi-aşa mai departe, iar acum nu-mi venea să cred cât de *diferite* mi se păreau acestea. Am încercat s-o fac atentă şi pe Hexi, însă ea continua să mă lovească cu pumnul. Era ca şi cum, dintre toţi, doar mie îmi păsa. Aşa c-am început să mă simt chiar rău, de parcă, dacă n-aş fi reuşit să ies imediat, aş fi ajuns să vomit. Mă simţeam ca în Tabăra Exterioară, străbătând un traseu sinuos şi dificil, fără a mai reuşi să-mi dau seama care-i susul şi care-i josul.

Am ajuns deja aproape de marginea Forului când cineva mă înhaţă de braţ. Mă enervez, căci încă nu mă simt în apele mele şi crezusem că voi scăpa fără să observe cineva, aşa că îl împing pe cel care mă ţine înainte să văd c-am fost apucat de Optio Sorril. Nu ştiu de unde-a apărut,

dar nu pare prea bucuroasă c-am împins-o. O salut, aşa cum procedăm de obicei, şi-i zic:

— Îmi cer scuze, doamnă! N-am ştiut că sunteţi dumneavoastră.

— Nicio problemă, Miles, spune ea. Am fost cu toţii cu nervii la pământ în ultimele săptămâni. Pentru asta e şi petrecerea din seara asta, deşi mă tem că unii dintre noi au petrecut deja prea mult.

Îmi dau seama că se referă la faptul că mulţi dintre cei de-aici s-au făcut mangă. Probabil că nu sunt primul care-a împins-o pe ziua de astăzi.

— Şi am senzaţia că alţii nu sărbătoresc aşa cum ar trebui.

— Bănuiesc că de vină e faptul că nu prea am chef, doamnă.

Bătrâna Sorril încuviinţează încet din cap.

— Nu-i prea târziu să te răzgândeşti, Torro. Pot face rost de-un velo care te va duce în zece minute înapoi pe Pământ.

Mersh n-a fost singurul din Colonia 225 care-a avut ocazia să se întoarcă acasă. La o zi după ce-am ajuns la infirmerie, Optio Sorril m-a chemat la ea-n birou. Stătusem acolo aproape o săptămână, mult mai mult decât era necesar. Nici măcar nu fusesem rănit aşa grav. Câteva petice de piele fuseseră distruse din cauza expunerii la vidul spaţial, ceea ce fusese uşor de tratat, dar rămăsesem o bucată bună de vreme fără oxigen, aşa că mă forţaseră să rămân acolo pentru a fi siguri că n-am suferit vreo vătămare ireversibilă a creierului. Oricum, am conversat puţin cu bătrâna Sorril, apoi ea m-a întrebat dacă aş vrea să mă întorc la Ţărmul de Granit. Credeam că se referă la Mersh, adică să-l duc acasă şi-aşa mai departe, şi i-am zis că eu, Hex şi Spammers ne hotărâserăm deja că n-o să procedăm aşa. Dar nu la asta se referea. Bătrâna Sorril îmi oferea şansa de-a mă întoarce de tot acasă.

Legiunea încerca să schimbe modul în care privea relaţiile sale cu coloniile, aşa se exprimase bătrâna Sorril. Dacă doream să construim o Legiune suficient de solidă

încât să lupte cu Valentinii, trebuia să-i facem pe toţi să coopereze cât mai mult, iar Legiunea decisese că cea mai bună cale de-a realiza asta, adică să-i atragă pe toţi de partea sa, era să fie complet sinceră în privinţa războiului. Aveau de gând să le spună celor din colonii absolut totul – despre Valentini, despre thelemitaţie, totul. Şi-şi dăduseră seama că totul ar fi sunat mult mai puţin monstruos de incredibil dacă oamenii aveau să afle de la cineva pe care-l ştiau, aşa că erau în căutare de legionari pe care să-i poată trimite înapoi la vechile lor colonii ca să le explice celor de-acolo cum stă treaba. Dacă doream, puteam deveni tipul potrivit pentru C-225, „persoana de legătură”, aşa cum se exprimase Sorril. Spunea că sunt perfect pentru asta, deoarece sunt empatic şi şarmant şi aşa mai departe.

Mă atrăgea ce-mi spunea ea. Tot ce-aveam de făcut era să le spun celor din Ţărmul de Granit că toate prostiile şi invenţiile Pripiilor nu erau în totalitate minciuni şi poate aş fi reuşit şi să le fac vreo demonstraţie a existenţei thelemitaţiei cu nişte lazele sau trenchere şi tot aşa. Şi, din moment ce aş fi devenit ofiţer al Legiunii, aş fi-ntrecut în grad toate oficialităţile locale. N-ar mai fi trebuit să-mi fac griji din pricina lui Qu sau a lui Ghalo. I-aş fi putut da ordine până şi nătărăului de Gemt oricând aş fi avut chef. Ba chiar şi pe Cranely l-aş fi putut pedepsi pentru ce mi-a făcut. Şi-aş fi putut fi din nou împreună cu Camareen. Sorril nu zisese toate astea cu voce tare, dar îmi dăduse de-nţeles că aş fi putut lua totul de la capăt. Şi, după zece ani, aş fi putut alege să rămân în Legiune sau să plec oriunde-aş fi dorit. De obicei înţelegerile nu pot fi mai bune de-atât.

Am refuzat-o totuşi. Ştiam că n-am de gând s-o fac încă dinainte ca ea să termine ce-avea de zis. Îmi doream să mă întorc acasă mai mult decât orice pe lume. Doar că nu puteam s-o fac, nu când toţi ceilalţi voiau să meargă mai departe şi să lupte. E o prostie, ştiu. Dacă i-aş fi întrebat pe Hexi şi pe Spammers sau pe oricine din a Douăsprezecea, toţi mi-ar fi zis să plec. Le-aş fi putut spune: „Ia ascultaţi, măi băieţi, eu o să plec înapoi acasă,

la Ţărmul de Granit, noroc bun cu războiul şi toate celelalte!”. Iar ei ar fi considerat că totul e în regulă. S-ar fi bucurat pentru mine. Dar tot n-am putut s-o fac şi nici acum nu pot, evident.

Îi spun mulţumesc lui Sorril, însă eu sunt parte componentă a Redutei, şi asta-i tot. Cred că înţelege, la fel cum şi Hexi sau Spammers ar fi-nţeles dacă plecam. Ea s-ar fi bucurat ca măcar unul dintre noi să scape de-aici, dar ştie şi de ce n-o fac. În timp ce mă îndepărtez de ea, spune:

— Ei, Miles. S-ar părea că până la urmă ai avut stofă de voluntar în tine.

65
TORRO

După aceea mă plimb de colo colo, fără ţintă. Cred că e prima oară când mă aflu în oraş fără să am ceva special de făcut. Mi s-a repartizat o sarcină la debarasare la vreo cinci secunde după ce-am ieşit de la întâlnirea cu bătrâna Sorril, iar de atunci a continuat în aceeaşi notă până acum. E plăcut să te plimbi în sus şi-n jos pe străzile astea pustii.

Normal, străzile nu sunt complet pustii. Din când în când mai văd pe câte cineva în faţa mea ori pe vreo alee laterală. Probabil că sunt oameni la fel ca mine, care n-au vrut să rămână la For. Nu intru în vorbă cu nimeni. Îi las pur şi simplu să treacă pe lângă mine. Oraşul e tăcut şi liniştit, iar eu nu vreau să întrerup această stare. Nici măcar nu seamănă cu vreun loc construit de oameni – pare mai degrabă că n-a fost încă descoperit de oameni. Seamănă cu albia adâncă a unui râu acum secat, ce trecea printre nişte pereţi înalţi de stâncă. Cei din For încă se aud petrecând acolo, dar zgomotul pare foarte îndepărtat.

La un moment dat totuşi, aud muzică. Nu-i muzica aia oribilă a Pripilor, pe care-o ura Camareen cu atâta încrâncenare, doar tobe şi talgere şi-aşa mai departe. E un sunet firav, o melodie destul de veselă, de fapt, care mă duce cu gândul la alergat şi la dansat. O urmăresc până ajung într-un soi de piaţă, unde un grup de persoane stau în picioare şi ascultă. Şi drept în mijlocul lor stă Naomi cântând.

Nu-i prima oară când ascult muzică de-a nomazilor. Uneori, când caravanele lor treceau prin Colonia 225, unii se opreau şi ne cântau. Cea mai frumoasă muzică totuşi se auzea noaptea dinspre tabăra lor. Din când în când, Camareen mă lua cu ea ca să-i ascultăm. Eram nevoiţi să ne strecurăm şi să ne ascundem pe câmp ca să nu fim zăriţi de nomazi, dar merita de fiecare dată. Iar ăsta-i genul de muzică pe care-o cântă acum Naomi, genul de muzică pe care-o cântă nomazii pentru ei înşişi.

Mi-o imaginez pe Camareen aici, cât de fericită ar fi fost să asculte această muzică, şi încep să am senzaţia că mă gândesc la Camareen la fel cum mă gândeam la Mersh. Ce *i-ar fi* plăcut ei. Parcă şi Camareen ar fi moartă. Şi, chiar dacă ea e bine-mersi în Ţărmul de Granit, e ca şi pierdută pentru totdeauna, căci ştiu că n-am s-o mai văd niciodată, afară de cazul în care ea va trăi o sută de ani, iar eu m-aş întoarce întreg pe Pământ. Şi care-ar fi şansele ca ambele lucruri să se întâmple? Nu foarte mari, aş spune.

În timp ce mă gândesc la toate astea, muzica se opreşte, iar când mă uit mai atent ca să văd motivul, observ că toată lumea se holbează la mine. Poate-am făcut vreun zgomot, n-am de unde să ştiu, dar mă simt destul de jenat, mai ales din cauză că poate dau impresia că m-am furişat nechemat din umbră sau ceva de genul ăsta. Însă apoi o aud pe Naomi zicând:

— Torro, hai mai aproape!

Am uitat că Naomi e una dintre acei fontani şi că se spune că ei au o vedere şi un auz absolut fantastice. Probabil c-a ştiut că stăteam aici. Acum, că pot privi mai atent, văd că majoritatea oamenilor care-au înconjurat-o nici măcar nu sunt nomazi. Sunt câţiva, precum tipul acela, Thom, şi cei doi din a Douăsprezecea, plus unii pe care nu-i recunosc deloc, probabil din rândul altor centurii. Dar aproape toţi ceilalţi seamănă cu cei pe care-i vezi în mod obişnuit în rândul Legiunii, oameni din colonii sau Pripi, oameni care s-ar fi putut plimba liber prin oraş, la fel ca mine.

— Da, sigur, spun eu.

Aici mă simt mult mai bine decât mă simţeam în For şi mă pregătesc să caut un loc unde să mă aşez, dar îmi dau seama că am ceva în mână: o bucată de hârtie. E pagina cu note muzicale pe care mi-a adus-o Mersh în ziua când am fost luat în Legiune, cea cu mesajul lui Camareen, *Să vii înapoi.* O ţinusem în geacă, dar a ajuns cumva în mâna mea.

M-am oprit ca să mă uit la ea, iar oamenii au început din nou să se holbeze. Mă gândesc s-o bag la loc în geacă, dar

apoi spun:

— Hei, Naomi, vrei să cânţi ceva pentru mine? Am o rugăminte.

Îi dau foaia, apoi continui:

— Crezi că ai putea interpreta asta?

Ea o priveşte cu atenţie, foarte serioasă.

— Muzica asta nu este scrisă pentru scripcă, spune ea. Dar am să mă străduiesc să fac tot ce pot.

Toată lumea ne priveşte acum.

— E muzică, le zic eu. Adică muzică veche, dinainte de război.

Asta le-atrage atenţia oamenilor. Iar pe mine mă face puţin nervos, ca şi cum ei ar vrea să se uite la foaie şi-ar putea s-o rupă din greşeală sau aşa ceva, însă Naomi îi cere lui Thom s-o ţină astfel încât ea să o poată vedea în timp ce cântă, iar asta îi împiedică pe ceilalţi să se apropie şi să facă ceva necugetat.

Cântecul e lent şi puţin trist, dar mai are ceva în el, ceva dătător de speranţă. E un cântec chiar drăguţ. Chiar e. Însă, după doar un minut, se opreşte. Îţi dai seama că trebuia să meargă mai departe, după modul în care urcau şi coborau notele, însă apoi se oprise abrupt.

— Ăsta-i tot, zice Naomi şi am impresia că şi ea este un pic dezamăgită. Restul lipseşte.

Mă simt un netot. Am mai văzut cântece scrise aşa, precum cele pe care le interpreta Camareen pentru mine, şi întotdeauna aveau mai mult de-o pagină. Dar, dintr-un motiv prostesc, mi-am imaginat că ăsta trebuie să fie tot cântecul. L-am purtat tot timpul cu mine, fără să ştiu că nici măcar nu e-ntreg.

— Cântă-l din nou! rosteşte cineva.

Nici măcar nu văd cine, însă toţi ceilalţi încep să spună acelaşi lucru. Chiar dacă lipseşte o mare parte din cântec, ceva din el le-a atins vreo coardă sensibilă. Vor toţi să-l mai audă o dată, chiar dacă nu vor apuca să audă sfârşitul.

Naomi ridică din nou scripca şi începe să cânte.

66
NAOMI

Cântecul se numeşte *Over the Rainbow,* muzica fiind compusă de Harold Arlen pe versuri de E.Y. Harburg, cel puţin aşa înţeleg din textul îngroşat de la începutul paginii, aflat sub un enunţ pompos ce zice „Cântat în filmul M-G-M VRĂJITORUL DIN OZ”. Detaliile astea nu-mi spun nimic şi mă aştept ca Torro să ştie şi mai puţin decât mine, căci sunt scrise în engleză, ca şi cuvintele dispuse sub barele cu note muzicale aşternute de domnul Arlen pe hârtie. Versurile mi se par sentimentale şi mă duc cu gândul la visarea cu ochii deschişi, dar poate că există mai mult înţeles în liniile care ar urma mai departe. Nu ştiu ce-ar mai putea spune acelea, căci muzica e doar un fragment dintr-un întreg. Sunt sigură că mai e ceva acolo şi-aş susţine acelaşi lucru chiar dacă versurile nu s-ar întrerupe la mijlocul unei fraze, căci este limpede că melodia e doar o parte introductivă a unei compoziţii mai lungi.

Pur şi simplu Torro ne-a adus cântecul care să ne însoţească la plecarea de pe Pământ. Aş vrea doar să mai am ce cânta din el. Până acum, mi-am alcătuit reprezentaţiile doar din baladele pe care le-am învăţat pe genunchii lui Tati, pe care le-am ascultat de o mie de ori în convoiul de căruţe, scârţâind din scripcă în nopţile reci şi repetându-le în timp ce dansam la nunţi sau plângeam la înmormântări, la fel de familiare ca nişte vechi prieteni. Sunt balade înduioşătoare, pline de savoarea locurilor de acasă, de amintiri atât fericite, cât şi triste, iar când mi-am luat scripca în seara asta şi-am început să cânt, ele au chemat oamenii la fel de clar precum un ţipăt de goarnă ce adună iscoadele la cină.

Reaper Thom e aici, lângă mine, la fel şi Apricot Bose şi cei doi Simon, Grumble şi Rumble, iar Rae a stat şi ea cu mine înainte de-a pleca în căutarea băiatului aceluia, Vinneas. Ba chiar a cerut şi ea o rundă cu scripca, ceea ce a surprins pe toată lumea. Reprezentaţia sa a suferit din

cauza lipsei de practică, dar când ai un chip precum Rae, oamenii nu obiectează din cauza muzicii, iar părerile au fost favorabile, în cea mai mare parte. Am avut un public numeros. Am aflat că pe insula asta sunt mai mulţi Călători, din alte triburi, iar sunetul baladelor vechi, bine cunoscute fiecărui trib de pe continent, i-a scos pe toţi la iveală. S-au adunat şi alţii, oameni din oraşe sau orăşele, ce s-au ivit de pe străduţe întunecate câte unul, câte doi sau câte trei, străini la început, dar apoi prieteni după ce s-au bucurat de muzică alături de noi.

Şi totuşi, până să vină Torro, n-am avut de interpretat decât baladele Călătorilor. Nu cred că vreunul dintre cei prezenţi voia s-asculte îngrozitorul huruit ce trece drept muzică în Legiune. Cântecul lui Torro este ceva nou, ceva diferit, un cântec care nu aparţine nimănui şi tuturor în acelaşi timp, şi de aceea este o melodie potrivită pentru îmbarcarea într-o călătorie alături de prieteni. Cu toţii am venit aici pe cărări separate, însă de aici înainte vom călători împreună.

Consulatul a întreprins ceva eforturi ca să ne consemneze pe mine şi pe Jax pe Pământ, dar am rămas parte componentă a Legiunii a Noua, iar dacă Legiunea a Noua avea să se îmbarce în această misiune, noi nu puteam permite nimănui, nici măcar Consulului Seppora, să ne lase în urmă. Consulatul s-a divizat în două tabere când s-a izbit de hotărârea noastră, mai ales după ce ne-a luat apărarea Charles. El ne-a lăudat curajul şi rezistenţa şi devotamentul faţă de Legiune şi a promis că ne va ţine în continuare sub tutela sa pentru a respecta ordinele venite de sus. Cred că acest ultim comentariu a fost un fel de scuză pentru refuzul nostru de-a îndeplini ordinul de evacuare, însă eu nu m-am hotărât încă dacă e cazul să-l iert pe Charles, chiar dacă discursul său a fost cel care a convins Consulatul să ne înapoieze privilegiile ca fontani ai Legiunii a Noua. În cele din urmă cred că am să cedez şi am să-i accept oferta de pace doar pentru a afla înţelesul argumentului său final din faţa Consulatului, cel care-a părut că spulberă şi ultima fărâmă de îndoială a membrilor

acestuia: „Voi avea nevoie de ajutorul lor pentru cea mai recentă misiune încredinţată.”

După aceea o singură persoană a mai încercat să ne împiedice să ne alăturăm misiunii – de fapt, ar trebui să precizez că pe mine a încercat să mă oprească. Vinneas a venit personal la mine şi, cu ajutorul unui întreg arsenal de argumente şirete şi de bun-simţ, s-a străduit să mă convingă să rămân pe Pământ. Când nu i-a mers, aproape că m-a implorat, cu aerul unui om care abia mai reuşeşte să păstreze un dram de demnitate şi, dacă e să fiu sinceră, chiar a întrecut puţin măsura. Recunosc c-am fost destul de mişcată, căci mi-am imaginat că Rae a fost cea care l-a pus să vină la mine şi, dacă a fost aşa, consecinţele pentru acest eşec vor fi extrem de dure pentru el. Din nefericire pentru Vinneas, compasiunea n-a fost de-ajuns pentru a-mi schimba hotărârea.

Ştiam că Rae îmi va considera decizia nimic altceva decât o încăpăţânare copilărească şi m-aşteptam la o ceartă aprigă cu ea. Mă hotărâsem să amintesc măcar de efortul pe care-l depusese Vinneas pentru a-l mai scuti de furia ei. Însă, când am văzut-o iar, Rae nu părea furioasă, ci doar tristă, iar când i-am spus de discuţia cu Vinneas, ea s-a arătat chiar-surprinsă.

— Ştiu că îţi poţi purta singură de grijă, Sunshine, mi-a zis ea. Ai cea mai vitează inimă pe care-am întâlnit-o vreodată. E o adevărată onoare să lupt de partea ta.

Pentru prima oară mă trata ca pe un camarad şi, într-un acces de orgoliu, chiar am iertat-o că mi-a folosit vechea poreclă.

Atunci nu dădusem atenţie tristeţii pe care credeam că o zăresc în ochii ei şi după aceea n-a mai ieşit la suprafaţă. Am reuşit totuşi să recunosc aceeaşi privire la Mami când eu şi Rae am mers să-i facem o ultimă vizită. Tribului meu i se oferise un loc în noul Oraş Nouă, care deja se construia pe locul celui dinainte, însă ei aleseseră o aşezare doar a lor, care se află tot în interiorul Văii Verii Nesfârşite. Acolo vor fi liberi să-şi vadă de treburi, în siguranţă între zidurile acelea abrupte, la adăpost de triburile jefuitoare şi de

autoritatea unora precum Ghalo şi Qu. Oraşul pe care-l clădesc acum, îmi face o deosebită plăcere s-o spun, seamănă foarte mult cu New Absalom.

Mami nu ne-a certat că ne-am înscris în Legiune şi nici n-a încercat în niciun fel să ne păstreze lângă ea. Ea şi ceilalţi membri ai tribului nostru, chiar dacă nu înţelegeau pe deplin amploarea acestui război, acceptau faptul că ne îmbarcaserăm într-o nouă căutare, într-o călătorie care urma să elimine un pericol înainte ca acesta să-i lovească pe cei care nu se pot apăra la fel de bine ca noi.

Bebe Adam a primit vestea plecării mele ca pe un soi de consolare pentru pierderea lui Rae, la plecarea căreia a vărsat multe lacrimi amare. Şi-a şters nasul de uniforma mea, apoi m-a surprins cu o îmbrăţişare strânsă şi-un „La rev'dere, domnişoară Priss", iar eu am simţit o forţă necunoscută-n el, prima scânteie a bărbatului în care ar putea să se transforme.

Mami doar ne-a sărutat pe amândouă pe frunte şi-a susurat obişnuitul „Să te întorci la mine, fată dragă!". Recunosc c-am vărsat şi eu nişte lacrimi, căci ştiam că era ultimul nostru adio. Eu şi Rae s-ar putea să trăim să ne vedem fratele transformat într-un bătrân, însă Mami e deja trecută de patruzeci de ani şi n-am nicio îndoială că anii pe care-i vom petrece în campania noastră îi vor depăşi la număr pe cei care i-au mai rămas ei. Atunci a fost singura dată când am luat în considerare ideea de-a abandona participarea la misiune, dar am promis că-i voi sprijini pe oamenii de pe Redută şi nu se cade să le întorc spatele tocmai acum.

Decizia mea a fost corectă. Sunt sigură, mai ales acum, stând în mijlocul amestecului pestriţ de legionari cu urechile ciulite la scripca mea. Muzica asta ne-a încântat pe toţi, subjugându-ne cu tot finalul ei lipsă. Publicul tot strigă „încă o dată!", de parcă ar crede că ascund finalul şi-l ţin doar pentru mine. Încerc să obţin mai mult din ce am la dispoziţie, schimbând ritmul şi cheia, aducând notele finale la început, însă rezultatul devine strident, un jalnic înlocuitor al adevăratului cântec. Stau şi-mi înghit

nemulţumirea că editorul domnului Arlen n-a fost mai zgârcit cu spaţiul de publicare.

În timpul uneia dintre reluările în buclă simt cum Vălul Lunar se închide în urma noastră. Străfulgerarea aceea şi ultima imagine a Pământului au venit şi-au plecat. Ce simt acum seamănă mai degrabă cu o schimbare în aer, ca şi cum o uşă din apropiere s-a trântit brusc. Mă îndoiesc că cei din jurul meu, cu excepţia lui Jax, au simţit ceva. Nu trebuie decât să-i arunc o privire ca să mă lămuresc c-a avut şi el senzaţia că o lume-ntreagă s-a închis în urma noastră. Am apucat-o acum pe drumul nostru. Nu putem şti ce ne-aşteaptă de-aici înainte, ci doar că vom înfrunta viitorul împreună.

De data asta, când ajung iar la notele finale de pe foaia lui Torro, găsesc în minte un alt şir de note, iar după aceea încă unul, şi încă unul. Parcă acest cântec a dormitat undeva în memoria mea, iar acum s-a trezit. N-am cum să ştiu dacă ce cânt este cu adevărat *Over the Rainbow*, aşa cum l-a scris domnul Arlen, ori doar o născocire de-ale mele. Dar nici nu mai contează. Voi lăsa melodia să mi se desfăşoare înainte şi sufletul să mi se înalţe şi o voi urmări mai departe, nerăbdătoare să aflu ce va urma.

O rasă extraterestră a venit să cucerească Pământul cu o tehnologie mai presus de orice văzuseră oamenii vreodată, care semănă mai degrabă cu magia. Orașe întregi dispăruser în flăcări și sfârșitul părea aproape. Până când oamenii au descoperit că pot folosi și ei arma inamicilor și au ripostat.

După cinci secole de război, Jax, cadet în elita militară și printre puținii din lume care pot folosi tehnologia extratereștrilor, s-a antrenat toată viața pentru lupta pe front. Pentru Naomi, o tânără nomadă printre rămășițele Pământului, fiecare zi este o luptă pentru supraviețuire. În fața unui nou atac inamic, cei doi tineri trebuie să găsească o cale să oprească invazia iminentă

„Fanii seriilor JOCUL LUI ENDER și HARRY POTTER, cei ai *Infanteriei stelare* și cei cărora le plac costumele în stilul manga vor considera cartea lui J. Patrick Black un bilet perfect către o lume fantastică. Acest început de serie plin de acțiune îi va cuceri pe fanii literaturii science fiction cu elemente de fantasy."

Booklist

„Un cocktail uluitor de science fiction, fantasy și acțiune militară."

Patricia Briggs

NAUTILUS
science fiction

nemira.ro
ISBN 978-606-43-0057-7

